Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu với Lý Nguyên, một thanh niên hiện đại, tay trắng làm nên sự nghiệp với khối tài sản kếch xù và cuộc sống phóng túng.

Trong một lần đang tận hưởng cuộc vui, hắn bất ngờ xuyên không về thời Hồng Hoang sơ khai.

Tuy nhiên, thân phận mới của hắn không phải là một sinh linh bình thường mà là Thông Thiên Giáo Chủ – một trong Tam Thanh, người được định đoạt sẽ trở thành Thánh nhân bất tử bất diệt.

Nắm rõ dòng chảy lịch sử của Hồng Hoang và kết cục bi thảm của Thông Thiên trong "Phong Thần Diễn Nghĩa" (bị tứ thánh vây đánh, Tiệt Giáo diệt vong, bản thân bị giam cầm), Lý Nguyên quyết tâm nghịch thiên cải mệnh.

Ngay từ khi chưa hóa hình tại Côn Luân Sơn, hắn đã ra tay "xử lý" hai người anh em tương lai là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn đánh đập bản nguyên của họ, cướp đi Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp để trấn áp khí vận cho bản thân sau này, đồng thời đoạn tuyệt quan hệ huynh đệ ngay từ trong trứng nước.

Sau khi rời Côn Luân, Thông Thiên đến Bất Chu Sơn tu luyện.

Tại đây, hắn thu được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, biến nó thành Diệt Thế Chi Kiếm – vũ khí sát phạt vô song.

Hắn gặp gỡ Nữ Oa và Phục Hy, bắt đầu mối nhân duyên với Nữ Oa, dần dần biến nàng thành đạo lữ của mình.

Sự bá đạo của Thông Thiên được thể hiện rõ nét qua các trận

chiến kinh thiên động địa.

Khi Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc gây hấn, Thông Thiên một mình độc chiến cả mười hai người, thậm chí chém bay đầu Chúc Dung nhiều lần, khiến danh tiếng của hắn vang dội khắp Hồng Hoang.

Tại Tử Tiêu Cung, khi Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo, Thông Thiên không ngần ngại ra tay đánh bay Đông Vương Công để chiếm đoạt bồ đoàn thánh vị, và sau đó thẳng tay diệt sát Đông Vương Công ngay bên ngoài Tử Tiêu Cung, chứng minh sức mạnh Chuẩn Thánh vô địch của mình.

Cốt truyện tiếp diễn với sự phân hóa rõ rệt giữa các thế lực.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục gặp vận rủi, bị Vu Tộc và Yêu Tộc thay phiên nhau ức hiếp, trở thành trò cười của Hồng Hoang, trong khi Thông Thiên luôn giữ vị thế thượng phong.

Trong lần phân bảo tại Phân Bảo Nhan, Thông Thiên vơ vét hầu hết các linh bảo thượng phẩm, cướp đoạt cơ duyên của người khác một cách trắng trợn nhưng đầy lý lẽ của kẻ mạnh.

Hắn thậm chí còn giết chết Minh Hà Lão Tổ để chiếm đoạt Nghiệp Hỏa Hồng Liên và quyền kiểm soát Huyết Hải, chuẩn bị cho việc mưu đồ Địa Phủ sau này.

Đỉnh điểm của câu chuyện là quá trình chứng đạo thành Thánh.

Không chọn con đường Công Đức thành Thánh yếu ớt, Thông Thiên trảm tam thi, chứng đạo bằng thực lực, trở thành Thánh nhân mạnh nhất Hồng Hoang.

Hắn lập ra Tiệt Giáo nhưng thay đổi giáo nghĩa: không còn là "Hữu giáo vô loại" thu nhận tràn lan, mà chỉ tuyển chọn những tinh anh có đại nghị lực, đại khí vận.

Các đệ tử thân truyền như Khổng Tuyên, Kim Bằng, Tam Tiêu,

Triệu Công Minh...

đều phải trải qua thử thách sinh tử mới được nhập môn.

Về mặt tình cảm, Thông Thiên không chỉ độc chiếm trái tim của Nữ Oa mà còn toan tính thu phục Hậu Thổ.

Khi Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, Thông Thiên đã can thiệp, giúp nàng giữ lại nguyên thần và thành Thánh, đổi lại quyền kiểm soát Địa Phủ, dẫn đến màn "đánh ghen" chấn động giữa hai nữ Thánh nhân là Nữ Oa và Hậu Thổ, khiến Hồng Quân phải ra mặt cấm túc.

Câu chuyện hiện tại đang dừng ở giai đoạn Nhân tộc gặp đại nạn.

Yêu Tộc vì muốn luyện Đồ Vu Kiếm đã tàn sát nhân tộc.

Khổng Tuyên – đại đệ tử của Thông Thiên – vâng mệnh sư phụ xuống núi, một mình đối đầu với ức vạn đại quân Yêu Tộc và Yêu Thánh Bạch Trạch để bảo vệ nhân tộc, thể hiện uy danh của Tiệt Giáo: "Người Tiệt Giáo, không ai dám động".

Với tính cách "phúc hắc", bá đạo và không tuân theo lề thói cũ, Thông Thiên dưới sự điều khiển của Lý Nguyên đang từng bước viết lại lịch sử Hồng Hoang, biến Tiệt Giáo thành thế lực tối cao, chà đạp lên những kẻ thù cũ và nắm giữ vận mệnh của cả thiên địa trong tay.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 1

"Vãi chưởng!" "Đây là cái chỗ quái nào thế này?" Nhìn xung quanh một màu trắng xóa, Lý Nguyên cảm thấy ngớ người, da mặt cứng đờ, cơ thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển. "Không phải là bị ai đánh lén từ phía sau đấy chứ?" Lý Nguyên lẩm bẩm, loại chuyện này hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Hắn tay trắng dựng nghiệp, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã kiếm được hàng chục triệu, tuổi trẻ tài cao, bên người càng không thiếu mỹ nữ.

Ký ức cuối cùng là đang vui vẻ cùng một em gái xinh tươi chơi trò "vỗ tay", rồi chẳng hiểu sao lại xuất hiện ở đây.

Đúng là ngớ người!

Chẳng lẽ là gặp trúng tiên nhân nhảy (bẫy tình)?

Nhưng ngay sau đó, trong đầu hắn như có tiếng nổ "Oanh" một cái. "A..." Một luồng sức mạnh tinh thần cường đại như muốn xé toạc đầu óc hắn ra, sau đó hắn ngất đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, thần tình Lý Nguyên thay đổi, có chút khó tin, nhưng nhiều hơn là sự hưng phấn. "Vãi chưởng!

Côn Luân Sơn!" "Ta thành Thông Thiên Giáo Chủ?" Lý Nguyên thầm nghĩ, trong mắt lóe lên ánh sáng kinh hỉ.

Không phải bị đánh lén, à không, cũng có thể là bị một cú đánh lén tiễn thẳng đến đây, tóm lại là xuyên không rồi.

Lại còn thành Thông Thiên Giáo Chủ đại danh đỉnh đỉnh!

Tuổi trẻ tài cao, gia sản chục triệu, mỹ nữ như vân... tất cả đều không bằng niềm vui sướng trong khoảnh khắc này.

Thông Thiên Giáo Chủ chính là Thánh nhân bất tử bất diệt đó nha!

Phú hào cái khỉ gì chứ!

Lúc này, Lý Nguyên thật sự muốn hét lớn một tiếng: "Danh lợi với ta như phù vân, tiền tài như phân thổ!

Mỹ nữ...

à thôi, mỹ nữ thì vẫn được!" Lý Nguyên hắn, sắp trở thành Thánh nhân tồn tại rồi.

Sau cơn cuồng hỉ ban đầu, Lý Nguyên bình tĩnh lại, thầm nghĩ: "Hiện tại cái chức danh này nghe thì oai đấy, nhưng kết cục sau này hình như hơi bị thê thảm nha!" Thông Thiên Giáo Chủ là do một phần ba Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên vô cùng thâm hậu, là sự tồn tại được định sẵn sẽ thành Thánh.

Cả đời thuận buồm xuôi gió, khai sáng Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, từng một thời là đệ nhất đại giáo chốn Hồng Hoang.

Chỉ có điều, trong trận Phong Thần đại chiến, bị bốn vị Thánh nhân đánh hội đồng, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Bản thân thì bị Hồng Quân Lão Tổ cấm túc ở Tử Tiêu Cung, Tiệt Giáo vạn tiên lai triều cũng chỉ còn lại vài ba con cá tôm loe hoe.

Kết cục thê thảm vãi chưởng!

Giáo phái đại biểu cho khí vận Hồng Hoang, không còn Tiệt Giáo tranh đoạt khí vận, thực lực của Thông Thiên sẽ chỉ bị các Thánh nhân khác bỏ xa từng bước. "Vãi!

Hơi bị hố hàng rồi!" Da mặt Lý Nguyên giật giật.

Trở thành Thông Thiên Giáo Chủ là một người đáng thương, sao cảm giác tiền đồ có chút u ám thế này! "Được rồi, hiện tại còn chưa hóa hình mà!

Chương 2

Cách Phong Thần đại kiếp còn lâu lắm!

Nghĩ nhiều làm gì?

Huống hồ, vận mệnh Thông Thiên ban đầu là thế, nhưng hiện tại ta là Thông Thiên!

Chắc chắn sẽ không lặp lại bi kịch đó!" Lý Nguyên hiểu rõ tất cả, âm thầm kiên định.

Có được căn nguyên thâm hậu như Thông Thiên mà còn lăn lộn thảm như vậy, thì thật sự xin lỗi thân phận người xuyên không rồi.

Hiện tại Lý Nguyên còn chưa hóa hình, có khối thời gian để trù tính mọi việc. "Hửm?" Lúc này, Lý Nguyên liếc nhìn về phía không xa, thấy hai quang đoàn (khối sáng) khổng lồ đang tản ra từng đợt đạo vận, lơ lửng giữa hư không.

Từ trên đó, hắn cảm nhận được khí tức tương đồng với mình. "Đây là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" Lý Nguyên thầm nghĩ.

Tam Thanh là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, sau khi khai thiên liền rơi xuống Côn Luân Sơn, lúc này vẫn chưa hóa hình.

Cũng may là Thông Thiên do Lý Nguyên xuyên qua nên sinh ra ý chí sớm, ngược lại Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này vẫn là một mảnh hỗn độn, ngay cả thần thức cũng chưa sinh ra! "Chưa sinh ra ý chí sao?" Lý Nguyên khẽ lẩm bẩm, trong lòng làm động tác vuốt cằm (dù chưa có hình thể), ánh mắt quỷ dị nhìn về phía hai người kia.

Hai tên "nhị ngũ tử" (kẻ phản phúc) này, trong trận chiến Phong Thần đã gài bẫy hắn cực đau.

Liên kết với người ngoài, phá Tru Tiên Kiếm Trận, hủy Tiệt Giáo, nhốt Thông Thiên vào Tử Tiêu Cung.

Quá là hố hàng!

Huynh đệ cái khỉ gì!

Giản trực là "hố đồng đội"!

Lý Nguyên đối với hai kẻ này ấn tượng cực kỳ tồi tệ.

Mẹ kiếp!

Đã hai tên dở hơi này bất nhân, đừng trách ông đây bất nghĩa!

Huynh đệ gì tầm này, ông đây đếch cần! "Hắc!

Dám hố ông đây?

Xem ta có chơi chết các ngươi không!" Lý Nguyên cười lạnh.

Biết trước đại thế Hồng Hoang phát triển, Lý Nguyên có lòng tin chơi khăm bọn họ đến mức cha mẹ nhận không ra.

Có thù phải báo sớm!

Hiện tại thu trước chút lãi cũng tốt!

Nhìn bản nguyên Lão Tử và Nguyên Thủy lơ lửng giữa hư không, Lý Nguyên ác hướng đảm biên sinh (cái ác nảy sinh từ gan mật), khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác, từ từ tiến lại gần Lão Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy... "Bốp!" Một tiếng giòn tan vang lên trong không gian vốn dĩ tĩnh lặng, nghe cực kỳ rõ ràng.

Lý Nguyên nhìn bản nguyên Lão Tử trước mắt, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, trực tiếp giáng một cái tát lên đó. "Cảm giác tay không tồi!" Bản nguyên Lão Tử thì ngớ người ra.

Tuy chưa sinh ra ý chí nhưng vẫn có bản năng, cảm giác được Lý Nguyên nguy hiểm. "Đánh ta làm gì a?" "Hắc!

Đánh cái tên già đạo đức giả nhà ngươi!" Nói xong, Lý Nguyên lại vung tay, tát tiếp vào Lão Tử. "Bốp!" Lại bị ăn tát, Lão Tử cũng không bình tĩnh nổi nữa, khẳng định là có cảm giác đau rồi!

Không có ý chí, không cách nào phản kháng, Lão Tử chỉ có thể dựa vào bản năng bắt đầu bỏ chạy. "Chạy đi, để ta xem ngươi chạy đi đâu!" Trong không gian, hai quang đoàn khổng lồ bắt đầu trò đuổi bắt, Thông Thiên đuổi theo Lão Tử tát tới tấp. "Không biết có để lại bóng ma tâm lý cho lão già này không nhỉ!" Lý Nguyên cười hắc hắc.

Một đời ám ảnh nha!

Lão Tử lúc chưa sinh linh trí đã bị Lý Nguyên ngược đãi và sỉ nhục như vậy!

Sau này gặp lại, Lão Tử có thấy rát mặt hay không thì Lý Nguyên không biết.

Dù sao Lý Nguyên cũng đã xả được cơn giận!

Trận chiến Phong Thần, Thông Thiên bị hố thảm như vậy, đủ thấy hai gã này xấu xa từ trong trứng nước.

Một lát sau, Lý Nguyên cũng lôi Nguyên Thủy Thiên Tôn vào cuộc chiến, đuổi theo hai tên dở hơi chạy khắp không gian.

Hư không không ngừng vang lên những tiếng động vui tai. "Bốp bốp bốp bốp!" Xả xong một trận, thư thái hẳn!

Đánh mặt (vả mặt) phải tranh thủ lúc còn sớm, đợi sau này Lão Tử và Nguyên Thủy hóa hình rồi, muốn đánh sướng tay như vậy đâu có dễ.

Bản nguyên của hai tên kia lúc này bị Lý Nguyên đánh cho thê thảm, trốn ở phía xa run lẩy bẩy, bộ dạng kinh sợ. "Nhìn cái dạng hèn nhát của hai ngươi kìa!" Lý Nguyên bĩu môi cười nhạo.

Oán khí trong lòng đã tiêu tan hơn nửa, cũng không còn hứng thú đánh tiếp, dù sao lúc này cũng không thể giết chết hai tên đó được.

Ánh mắt Lý Nguyên chuyển hướng về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đang lơ lửng trong hư không.

Kiện Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo này do hai phần công đức khai thiên của Bàn Cổ hóa thành, chư tà lùi bước, vạn pháp bất xâm.

Có thể trấn áp khí vận, khi chiến đấu thả xuống Huyền Hoàng chi khí, khiến người khác bó tay hết cách, phòng ngự như cái mai rùa. "Thiên hạ chí bảo, người có đức thì giữ lấy!" "Lão già kia đức không xứng vị, tâm thuật bất chính, hành sự bất đoan!" "Cho nên bảo vật này, lẽ ra phải thuộc về bản tọa mới đúng!" Lý Nguyên nói khoác không biết ngượng, trong mắt tản mát ra ánh sáng.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vốn dĩ muốn thưởng cho Tam Thanh, tịnh không phải là bảo vật bạn sinh (đi kèm khi sinh ra) của riêng Lão Tử.

Chỉ là do Lão Tử sinh ra ý chí sớm nhất nên mới do y chưởng quản.

Nguyên Thủy và Thông Thiên dù trong lòng khó chịu nhưng nể tình đại ca cũng không tiện nói.

Hiện tại, Lý Nguyên sẽ không buông tha đẳng cấp bảo vật này. "Thu!" Quát nhẹ một tiếng, trên người Lý Nguyên bỗng bùng phát hào quang cường đại, đạo vận lan tràn, hư không hiện lên vô tận quy tắc chi lực.

Chương 3

"Oanh!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lập tức chấn động kịch liệt, Huyền Hoàng chi khí cuồn cuộn gào thét, tháp thân khổng lồ xoay tròn trong hư không, từ từ thu nhỏ lại, chỉ còn bằng bàn tay, bị thu vào trong cơ thể Lý Nguyên. "Kiện Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo này, từ nay là bảo vật bạn sinh của bản tọa!" Lý Nguyên cười nhạt.

Bảo tháp này vạn pháp bất xâm, phòng ngự vô địch, cả Hồng Hoang chỉ có Thái Cực Đồ mới có thể sánh ngang.

Quan trọng nhất là nó có thể trấn áp khí vận.

Phải biết, Tiệt Giáo đời sau sở dĩ phúc diệt, ngoài mưu kế của bốn thánh ra thì việc khí vận trôi đi cũng là nguyên nhân lớn.

Tru Tiên Kiếm Trận sát khí ngập trời, sát phạt vô song, công kích vô địch nhưng căn bản không trấn áp được khí vận Tiệt Giáo.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp sẽ bù đắp hoàn hảo khiếm khuyết này của Thông Thiên.

Đến lúc đó, Tháp lo thủ, không ai phá nổi; Kiếm lo công, tứ thánh khó địch.

Một công một thủ, ai có thể là đối thủ của Thông Thiên?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Lý Nguyên cười lớn, quá vi diệu! "Được rồi, Côn Luân Sơn để lại cho các ngươi tiếp tục giày vò đi!

Bản tọa té đây!" Lý Nguyên nhìn bản nguyên Lão Tử và Nguyên Thủy hừ nhẹ một tiếng.

Mặc dù linh khí ở Côn Luân Sơn thuộc hàng đệ nhất Hồng Hoang, nhưng Lý Nguyên thật sự không có hứng thú tiếp tục ở lại.

Chỗ này xui xẻo, gia sự bất cát!

Dứt lời, Lý Nguyên trực tiếp rời khỏi không gian này, bay về phía ngoài Côn Luân Sơn.

Hai tên bao cát kia thấy hắn đi rồi, rốt cuộc cũng không cần run rẩy nữa.

Nếu đã sinh ra ý chí, chắc chắn bọn họ sẽ xúc động đến phát khóc! "Tên kia cuối cùng cũng đi rồi!" "Ta không phải ăn đòn nữa rồi!" ...

Lúc này Hồng Hoang vừa trải qua Long Hán đại kiếp, tiếp đó lại là Đạo Ma chi tranh.

Sinh linh Hồng Hoang mười phần chết chín, địa mạch Tây phương đại lục bị hủy, sinh cơ gần như đoạn tuyệt.

Đông phương đại lục rộng lớn cũng tàn phá một mảnh, ngàn vạn dặm đại địa không thấy một bóng sinh linh.

Lý Nguyên phi hành cực nhanh trên đại địa Hồng Hoang tử tịch.

Hắn muốn đi Bất Chu Sơn!

Muốn nói đến bảo địa đỉnh cấp trong Hồng Hoang thì phải kể đến Bất Chu Sơn đầu tiên, linh khí còn sung túc hơn Côn Luân Sơn nhiều.

Đó chính là nơi Lý Nguyên chọn để tu luyện hóa hình.

Hơn nữa, trong Bất Chu Sơn bảo vật nhiều lắm!

Lại còn thịnh sản mỹ nữ!

Thời gian ở Hồng Hoang là thứ rẻ mạt nhất, cứ như vậy không biết qua bao nhiêu năm, Lý Nguyên cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh nguy nga kia.

Xương sống của Bàn Cổ, thiên trụ Hồng Hoang! "Bất Chu Sơn a!" Lý Nguyên cảm khái mạc danh.

Cơ thể hắn là một phần Nguyên thần Bàn Cổ, tới nơi này trong lòng cũng dâng lên cảm xúc dị dạng.

Nhưng loại cảm xúc này nhanh chóng bị Lý Nguyên ném đi.

Hắn là một linh hồn khác, không phải Thông Thiên nguyên bản, sau khi hóa hình sẽ là một người độc lập, không còn quan hệ trực tiếp với Bàn Cổ.

Lý Nguyên hắn cũng không phải đám "nhị sỏa tử" (ngốc nghếch) Vu Tộc kia! "Từ nay về sau không còn Lý Nguyên, bản tọa là Thông Thiên!" Lý Nguyên kiên định nói, vứt bỏ quá khứ, đã đến thế giới Hồng Hoang tàn khốc thì phải dũng cảm đối mặt với tương lai vô hạn.

Không còn là Lý Nguyên!

Là Thông Thiên!

Xiềng xích trong lòng lui đi, Lý Nguyên cảm giác bản nguyên cơ thể nhẹ nhõm hẳn, tiếp tục bay nhanh về phía Bất Chu Sơn.

Hắn muốn tìm một nơi thích hợp để sớm ngày hóa hình.

Không bao lâu sau, Lý Nguyên bỗng nhiên tâm thần khẽ động, ánh mắt nhìn về một hướng của Bất Chu Sơn. "Hửm?

Cơ duyên?" Lý Nguyên dường như cảm nhận được có thứ gì đó đang triệu hoán hắn.

Không do dự, hắn bay thẳng về hướng đó.

Tại một sơn cốc ẩn bí, không gian dao động từng đợt, linh khí dị thường nồng đậm, đạo vận pháp tắc không ngừng giao chức lan tràn trong hư không. "Linh khí nồng đậm như vậy mà lại không có bất kỳ sinh cơ nào?" Lý Nguyên khẽ thầm nghĩ, ánh mắt lóe lên.

Cả sơn cốc không có bất kỳ linh căn linh thảo nào sinh trưởng, quá bất bình thường.

Giống như bị thứ gì đó áp chế! "Khí tức hủy diệt!" Lý Nguyên cẩn thận cảm nhận sức mạnh trong hư không.

Tam thiên đại đạo đại biểu cho ba ngàn pháp tắc, Hủy Diệt pháp tắc là sự tồn tại đứng trong top 3.

Một khi xuất thế liền đại biểu cho sức mạnh tuyệt đối và sự hủy diệt cường thế.

Bất Chu Sơn có sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc, nghĩa là nơi này khả năng tồn tại linh bảo hoặc linh căn thuộc tính Hủy Diệt. "Ở trong này!" Cảm nhận được một luồng khí tức lưu động, ánh mắt Lý Nguyên ngưng trọng.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bùng phát Huyền Hoàng chi lực, hung hăng oanh kích vào một chỗ không gian. "Oanh!" Không gian tầng tầng vỡ vụn, sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc đại chấn, lộ ra thứ bên trong.

Đó là một đóa sen đen, nở ra mười hai phẩm (cánh), tản ra ánh sáng u ám khủng bố, lan tràn vô tận khí tức hủy diệt.

Nhìn thấy nó, mắt Lý Nguyên sáng rực lên. "Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" ...

Hồng Hoang không tính năm tháng, vô tận tuế nguyệt trôi qua trong chớp mắt.

Long Hán đại kiếp, Đạo Ma chi tranh đã qua vô số nguyên hội, đại địa Hồng Hoang lại lần nữa có dấu hiệu phồn vinh.

Các loại linh thảo linh căn phủ kín mặt đất, sinh ra đông đảo chủng tộc, xuất hiện một số đại năng cường giả.

Chương 4

Phảng phất báo hiệu một thời thịnh thế lại sắp đến!

Lý Nguyên từ khi tới Bất Chu Sơn liền bế quan không ra.

Nhiệm vụ của hắn rất nặng nề: Luyện hóa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, quan trọng hơn là hóa hình.

Linh khí nồng đậm ở Bất Chu Sơn cung cấp bảo đảm sung túc, tu vi Lý Nguyên cũng đột phi mãnh tiến, khoảng cách đến lúc hóa hình càng ngày càng gần.

Nhưng ở bên kia, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác không được thư thái như vậy, bởi vì gần đây bọn họ rước lấy đại phiền toái.

Cách thời điểm Lý Nguyên rời khỏi Côn Luân Sơn đã rất lâu, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng sớm sinh ra ý chí.

Bọn họ đang từ từ tích tụ sức mạnh, chờ đợi lần hóa hình cuối cùng.

Nhưng hiện tại, gặp chuyện rồi! "Lão tổ, tiểu nhân phát hiện trên Côn Luân Sơn có một nơi rất tốt, bên trong có thể giấu bảo bối lớn!" Trong Côn Luân Sơn, một tên đầu gấu thân người đang nịnh nọt nói với một trung niên tráng hán.

Tráng hán đen như tháp sắt này chính là Hắc Hùng Lão Tổ của tộc Hắc Hùng.

Năm xưa Long Hán đại kiếp, Hắc Hùng Lão Tổ là thuộc hạ của Kỳ Lân tộc, nhờ cơ duyên xảo hợp mà may mắn tránh được đại kiếp, trốn trong Côn Luân Sơn.

Hiện nay linh khí phục hồi, Hắc Hùng tộc cũng sơ cụ quy mô, Hắc Hùng Lão Tổ càng đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hắn ta ở quanh Côn Luân Sơn cũng coi như bá chủ một phương.

Nghe đàn em báo cáo, Hắc Hùng Lão Tổ lập tức hứng thú. "Ồ?

Mau đưa lão tổ ta đi xem!" Hắc Hùng Lão Tổ vui vẻ nói.

Từ sau đại kiếp, linh bảo khó tìm, dù là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đủ gây ra mưa máu gió tanh.

Nếu thật sự phát hiện linh bảo thì sướng phải biết!

Rất nhanh, Hắc Hùng Lão Tổ đã dẫn người đến nơi bảo vật ẩn thân. "Ở trong này?" Hắc Hùng Lão Tổ hỏi.

Đàn em liên tục gật đầu.

Hắc Hùng Lão Tổ hiểu ý, vươn tay gấu khổng lồ ra, hung hăng đánh vào hư không. "Oanh!" Sức công kích trầm trọng của Hắc Hùng Lão Tổ không phải chuyện đùa.

Một đòn giáng xuống, hư không vỡ vụn, một tòa đại trận phòng ngự thiên nhiên trực tiếp lộ ra. "Ui cha?

Trận pháp kiên cố thế?" Hắc Hùng Lão Tổ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó liền mừng rỡ.

Được bảo vệ bằng đại trận kiên cố như vậy, đồ bên trong tất nhiên không tầm thường.

Lão Hắc vớ bở rồi!

Nghĩ thế, Hắc Hùng Lão Tổ càng thêm sung sức, ầm ầm công kích đại trận không ngừng. "Oanh oanh oanh!" Bên trong đại trận, tiếng nổ lớn vang vọng. "Hả?

Chuyện gì thế?

Tiếng gì vậy?" Trong quang đoàn khổng lồ truyền ra một giọng nói trung niên hùng hậu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang tu luyện, thôn phệ linh khí tranh thủ sớm ngày hóa hình, nhưng tiếng nổ lớn lại đánh thức hắn.

Tình huống gì đây?

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngớ người như kẻ vừa ngủ dậy!

Lão Tử bình tĩnh hơn, cảm nhận đại trận chấn động, sắc mặt khó coi nói: "Có người đang công kích đại trận!" "Cái gì?

Dám công kích đại trận?

Muốn chết à!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nổi giận.

Hắn vốn tâm cao khí ngạo, nay bị người ta đánh tận cửa, sao có thể nhịn.

Tình huống bên ngoài rất nhanh hiện ra trước mắt hai người.

Hắc Hùng Lão Tổ đang cười càn rỡ, miệng toét đến tận mang tai.

Thiết quyền trong tay không ngừng oanh kích, đại trận đã xuất hiện vết nứt, dường như không chống đỡ được bao lâu nữa. "Đám súc sinh phi mao đái giáp (có lông đội sừng), đồ đáng chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ.

Đã chặn cửa rồi, quá bắt nạt người, đổi lại là ai cũng không chịu nổi! "Ách?" Nhưng ngay khi vừa định chửi ầm lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn như bị ai bóp cổ.

Mí mắt giật liên hồi, miệng há hốc, bộ dạng ngẩn ngơ không nói nên lời. "Đại...

Đại La Kim Tiên..." Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc, mí mắt giật giật.

Vãi chưởng!

Tình huống thần mã (cái quái) gì đây?

Một tên Đại La Kim Tiên chặn cửa?

Nhìn dáng vẻ là coi bọn họ thành linh bảo rồi!

Phải biết lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy chưa hóa hình, chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Đối đầu với một Đại La Kim Tiên, căn bản không có bất kỳ cơ hội thắng nào. "Đáng chết, sao lại thế này?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận.

Nơi hóa hình bị phát hiện, phiền toái lớn rồi!

Làm sao bây giờ?

Bị chặn cửa rồi, chạy cũng không thoát.

Nếu cứ ngu ngơ xông ra chiến đấu thì là tìm chết!

Chương 5

Biện pháp duy nhất là lập tức hóa hình.

Dù sao trạng thái hiện tại không có sức chiến đấu, chỉ có sau khi hóa hình, hai người liên thủ, dựa vào sức mạnh căn nguyên Bàn Cổ mới có lực tự vệ. "Hóa hình..." Lão Tử buồn bực lẩm bẩm, vô cùng rối rắm.

Tuy hy vọng sớm hóa hình, nhưng bản nguyên chi lực còn chưa hấp thu sạch sẽ mà!

Lúc này hóa hình, bản nguyên chi lực không đủ, sẽ tạo thành chướng ngại lớn cho tu luyện sau này.

Phải biết Tam Thanh căn nguyên thâm hậu, hóa hình xong liền là Đại La Kim Tiên.

Hiện tại Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại kẹt ở Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Cường địch phạm biên, lại buộc phải đưa ra lựa chọn.

Đau đầu quá!

Càng hố hơn!

Phải biết nguyên bản Tam Thanh có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bảo vệ, căn bản không cần lo lắng uy hiếp từ bên ngoài.

Thậm chí Hắc Hùng Lão Tổ cũng không thể phát hiện nơi này.

Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo hoàn toàn có thể bảo vệ bọn họ an ổn hóa hình.

Nhưng hiện tại, tháp mất rồi!

Bị Lý Nguyên cuỗm đi rồi!

Hai người mất chỗ dựa, bị Lý Nguyên hố thảm hại!

Chẳng lẽ thật sự phải hóa hình?

Thế thì chẳng khác nào sinh non!

Thận hư thể nhược, phát dục không đầy đủ, ngắn nhỏ vô lực...

Bản nguyên chi lực hấp thu không đủ, tương lai phải tốn công sức lớn bù đắp.

Nghĩ đến đây, hai người muốn khóc.

Rõ ràng có thể hóa hình thành Đại La Kim Tiên, giờ lại phải chịu thiệt thòi.

Đồng thời, bọn họ hận chết con gấu đen bên ngoài.

Ngay cả đám phi mao đái giáp, thấp sinh noãn hóa (sinh ra từ ẩm thấp, trứng nước) cũng bị liệt vào danh sách đen. "Đại ca...

Đại ca, hay là huynh lên trước?" Nguyên Thủy Thiên Tôn dè dặt nhìn về phía Lão Tử.

Đại ca mời đi trước?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử đầy hy vọng.

Đại trận sắp vỡ rồi, lúc này chỉ còn một con đường hóa hình.

Lão Tử nhìn Nguyên Thủy đầy thâm ý, không nói gì cũng biết bỉnh tính tên này.

Cuồng vọng tự đại, thích chiếm hời, nhưng lại muốn người khác chắn đạn thay?

Muội (em gái) nhà ngươi!

Mẹ nó đến lúc này rồi còn khiêm nhường cái gì? "Nhị đệ, con gấu đen kia là Đại La Kim Tiên, kiếp nạn này ta và ngươi dù thế nào cũng không tránh khỏi!" Lão Tử lắc đầu trầm giọng, khuôn mặt bình tĩnh

cũng trở nên buồn bực vô cùng.

Đại trận thiên nhiên này sao lại bị phát hiện chứ?

Thực tế cũng do lúc trước Lý Nguyên rời đi làm khí tức đại trận tiết lộ, lại không còn Linh Lung Tháp nên nơi này không còn ẩn bí nữa.

Nghe Lão Tử nói, da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật.

Lão Tử một mình không đỡ nổi Đại La Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bắt buộc phải cùng hóa hình, nếu không đến lúc đó Lão Tử chuồn mất, bỏ hắn lại đây thì khóc cũng không ra nước mắt. "Tức chết ta rồi!" Nguyên Thủy buồn bực nói. ... "Oa ha ha ha!

Đại trận vỡ rồi!" Bên ngoài, tiếng cười càn rỡ của Hắc Hùng Lão Tổ vang lên, mép rách tận sau gáy, thè cái lưỡi to tướng, mắt phóng tinh quang. "Bảo bối đây rồi!

Ơ?" Lúc này, Hắc Hùng Lão Tổ rốt cuộc phát hiện có chút không đúng, sau khi phá trận hoàn toàn không có dao động linh khí của linh bảo!

Ngược lại càng giống...

Nụ cười Hắc Hùng Lão Tổ tắt ngấm, hai mắt trợn trừng nhìn vào bên trong, há to miệng chửi ầm lên. "Mẹ bà con gấu!

Tưởng là linh bảo!

Hóa ra là hai tên tiểu tạp mao (lông tạp) chưa hóa hình!

Phi!

Thật mẹ nó mất hứng!" Hắc Hùng Lão Tổ buồn bực, tốn bao nhiêu công sức lại tìm được hai tên nhãi ranh chưa hóa hình thì có tác dụng gì?

Làm sủng vật (thú cưng) à?

Ta muốn linh bảo cơ! "Hỗn trướng!

Cái thứ dơ bẩn ti tiện, phi mao đái giáp kia, dám gọi bần đạo là tạp mao?

Bần đạo định cùng ngươi bất tử bất hưu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, mũi suýt thì lệch.

Hắn đường đường là Bàn Cổ chính tông, sở hữu huyết mạch Bàn Cổ cao quý nhất, sao có thể đánh đồng với đám sinh linh đê tiện kia!

Hồn thân trên dưới làm gì có cọng lông nào?

Mẹ nó ngươi mới là tạp mao! "Nhị đệ, đừng xúc động!" Lão Tử nói khẽ.

Chương 6

Trong lòng hắn cũng giận, nhưng lúc này căn bản không chiếm ưu thế, đừng kích thích cái tên to xác ngốc nghếch kia. "Hừ!

Hai tên tiểu tạp mao cũng ngang ngược gớm!

Đúng lúc thu làm linh sủng, để Hùng gia gia ta dạy dỗ lại tử tế!" Hắc Hùng Lão Tổ cười hắc hắc, mắt lộ hung quang, hai tay gấu vỗ vào nhau chan chát, như đang vỗ mông hai người kia.

Thu làm linh sủng cũng coi như bù đắp công sức nãy giờ. "Muốn chết!" Nghe vậy, đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn xanh lét, mắt đỏ ngầu, tức đến mức sắp nổ tung, ngay cả tâm thái ổn trọng của Lão Tử cũng sắp sụp đổ.

Linh sủng á?

Kỳ sỉ đại nhục!

Đường đường Bàn Cổ chính tông lại bị một con gấu đen đòi bắt làm thú cưng?

Đột nhiên có cảm giác "sinh vô khả luyến" (sống không còn gì luyến tiếc), sao lại có con gấu đen kỳ ba như vậy chứ!

Bàn Cổ đại thần ơi!

Mau giáng lôi kiếp đánh chết con gấu ngu ngốc không biết trời cao đất dày này đi! "Oanh oanh oanh!" Có lẽ nghe thấy tiếng gọi của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, khoảnh khắc tiếp theo, hư không Côn Luân Sơn bỗng nhiên mây đen che kín, duyên vân vô tận bao trùm trên đầu, sấm chớp ầm ầm gào thét. "Hả?" Hắc Hùng Lão Tổ sững sờ, lập tức hiểu ra là Hóa Hình Lôi Kiếp.

Hai tên tiểu tạp mao trước mắt sắp hóa hình! "Oanh!" Một tia sét

khổng lồ xé toạc thiên địa, bùng phát uy áp vô tận, phảng phất ngưng tụ sự giận dữ của trời đất Hồng Hoang, hung hăng bổ xuống đầu Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Ái chà!

Mẹ bà con gấu ơi!" Nhìn lôi kiếp to như thế, Hắc Hùng Lão Tổ cũng giật mình, vội vàng tránh xa, sợ bị vạ lây.

Hai mắt trợn to, khuôn mặt đen thui đầy vẻ không thể tin nổi. "Lôi kiếp này... có hơi mạnh quá đà rồi đấy!" Hắc Hùng Lão Tổ líu lưỡi, mắt chữ A mồm chữ O nhìn hai người độ kiếp.

Trong Hồng Hoang, chỉ số ít người căn nguyên thâm hậu hóa hình mới có lôi kiếp, nhưng lôi kiếp khủng bố như trước mắt thì bình sinh Hắc Hùng Lão Tổ mới thấy lần đầu! "Căn nguyên hai tên tiểu tạp mao này không bình thường a!" Nhưng ngay sau đó, hắn bỗng cười phá lên. "Oa ha ha ha!

Căn nguyên như vậy mới xứng làm linh sủng cho Hùng gia gia chứ!" Thần kinh thô Hắc Hùng Lão Tổ hoàn toàn không để ý chuyện khác, não bộ vận hành cực kỳ "thanh kỳ" (khác người).

Căn nguyên càng cao thì mới xứng với thân phận của hắn chứ!

Hơn nữa, hắn đã trải qua Long Hán đại kiếp, lại có thực lực Đại La Kim Tiên, trấn áp hai tên tiểu tạp mao này chẳng phải dễ như trở bàn tay sao! "Linh sủng thế này đắt ra ngoài mới có mặt mũi!

Tiếc là mấy lão già kia chết sạch rồi, không có mắt mà chiêm ngưỡng phong thái của Hùng gia gia!

À đúng rồi, con chim tạp mao ở Bắc Hải còn sống!

Lần sau dắt hai con linh sủng căn nguyên thâm hậu này đi Bắc Hải khoe khoang!

Cạc cạc cạc!" Hắc Hùng Lão Tổ cười ha hả, nước miếng chảy ròng ròng, nụ cười đặc biệt rợn người.

Một gã đen thui to lớn, một tay ôm Lão Tử, một tay ôm Nguyên Thủy, cộng thêm ánh mắt "sinh vô khả luyến" của hai người kia...

Hình ảnh đối lập rõ rệt, quá có cảm giác tồn tại! "Oanh oanh oanh!" Khi tia sét cuối cùng rơi xuống, hư không trên Côn Luân Sơn khôi phục bình tĩnh, xuất hiện hai bóng người.

Một lão già áo trắng, diện mục hiền hòa, người này là Lão Tử.

Một trung niên mặc y phục màu xanh ngọc, tự nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ là cả hai đều mặt vàng da sạm, tóc râu khô héo, bộ dạng suy dinh dưỡng.

Vì Hắc Hùng Lão Tổ mà hai người buộc phải hóa hình trước thời hạn, chưa đủ tháng đủ ngày, thành ra "trẻ sinh non".

Dù có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn nhưng cơ thể suy yếu, tinh thần uể oải, giống như bị rút cạn.

Hóa hình rồi!

Khổ tận cam lai!

Cuối cùng cũng có sức đánh một trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lấy lại tinh thần, trừng mắt quát lớn: "Hắc Hùng Tinh, hôm nay cho ngươi biết cái giá phải trả khi đắc tội Bàn Cổ chính tông!" Nhưng ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cảm thấy trên đầu bỗng bị bóng đen bao phủ, một cái tay gấu đen thui xuất hiện trước mắt.

Không kịp phản ứng, cái tát đã in thẳng lên mặt hắn. "Bốp!

A!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét thảm một tiếng, cả người bị Hắc Hùng Lão Tổ tát bay.

Vương bá chi khí (khí thế bá đạo) duy trì được ba giây lập tức

biến mất tăm mất tích.

Bên kia Lão Tử cũng chẳng khá hơn là bao.

Khuôn mặt già nua khô héo sưng vù, răng rơi đầy đất, thê thảm vô cùng! "Mẹ bà con gấu, nói nhảm cái gì!

Cút lại đây cho Hùng gia gia, ngoan ngoãn làm linh sủng thì bớt chịu chút đau khổ da thịt." Tên ngốc to xác Hùng gia gia đối với hai con linh sủng kiêu ngạo này rất không hài lòng nha!

Dạy dỗ, nhất định phải dạy dỗ lại! "Đại ca, con gấu đen đó không đuổi theo chứ?" Tại nơi cách Côn Luân Sơn hàng ức vạn dặm, không gian xé rách, hai bóng người chật vật như bị ném ra ngoài.

Lão Tử nhìn hố đen không gian đang khép lại sau lưng, thở phào nhẹ nhõm. "Không có, chúng ta an toàn rồi!" Lúc này, hai người thê thảm không nỡ nhìn.

Hai khuôn mặt già nua sưng vù, răng rụng hết, quần áo bị xé rách tả tơi, mũi bầm mặt sưng.

Tóc của Lão Tử còn bị giật mất một mảng lớn.

Hai người chỉ có thực lực Thái Ất Kim Tiên viên mãn, dù liên thủ cũng không phải đối thủ của Hắc Hùng Lão Tổ.

Một đường ranh giới, lại là khác biệt một trời một vực.

Chương 7

Sức mạnh Đại La Kim Tiên tuyệt đối khủng bố.

Cũng may Hắc Hùng Lão Tổ muốn thu bọn họ làm linh sủng nên không hạ sát thủ, nếu không thì đâu dễ dàng trốn thoát như vậy. "Hừ!

Tên Hắc Hùng Tinh đáng chết, bần đạo định cùng ngươi bất tử bất hưu, phải khiến ngươi tỏa cốt dương hôi (xương tan tro bay), hình thần câu diệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không kiêng nể gì chửi ầm lên.

Vừa rồi thê thảm trong tay Hắc Hùng Lão Tổ, cảm giác đúng là sống không bằng chết.

Đường đường Bàn Cổ chính tông vừa mới xuất thế, suýt chút nữa bị một con gấu đen bắt làm thú cưng?

Quá vô nhân đạo!

Lão Tử cũng sắc mặt âm trầm gật đầu, tâm cảnh bình tĩnh tường hòa thường ngày rất ít khi bị chọc giận.

Nhưng những gì vừa trải qua tuyệt đối là ác mộng.

Đồng thời cũng cảm nhận sâu sắc ác ý nồng đậm của Hồng Hoang đối với bọn họ, tuyệt đối sẽ không vì bọn họ là Bàn Cổ chính tông mà có bất kỳ sự thương xót nào. "Mối thù lớn này ta ghi nhớ, sau này nhất định không để con gấu đen đó sống yên ổn!" Lão Tử trầm giọng nói.

Nhưng nhìn bộ dạng thê thảm này, nói ra chẳng ai tin.

Cũng chỉ có thể chờ mong sau này báo thù. "Đi thôi!" Lão Tử khẽ thở dài, gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục đi.

Côn Luân Sơn không về được nữa, Hắc Hùng Tinh đã làm sơn đại

vương ở đó, đành phải tìm nơi khác làm đạo trường.

Đợi sau này thực lực cường đại rồi cướp lại Côn Luân Sơn sau!

Huống hồ, hóa hình sớm dẫn đến tiên thiên bất túc, cần tốn nhiều thời gian và tinh lực để bù đắp.

Hai kẻ vô gia cư bắt đầu cuộc sống lưu lạc thê thảm trong Hồng Hoang. ...

Bất Chu Sơn!

Tại một sơn cốc linh khí nồng đậm, tử tịch một mảnh, không có bất kỳ âm thanh nào, càng không có linh căn linh thảo sinh tồn.

Trong hư không lúc thì tràn ngập Huyền Hoàng chi khí nồng nàn, lúc thì hiện lên Hủy Diệt chi khí khủng bố.

Khí thế áp ức trầm trọng dường như đang nói cho tất cả mọi người biết, trong sơn cốc đang có một tồn tại khủng bố say ngủ.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, hư không trên Bất Chu Sơn từ từ ngưng tụ vô tận mây đen.

Uy áp trầm trọng bao trùm cả Bất Chu Sơn, thiên lôi cuồn cuộn, dữ tợn gào thét, tàn phá thiên địa hư không. "Oanh!" Bỗng nhiên, một tia sét hình rồng khổng lồ xé toạc cả thiên địa, xuyên thủng Bất Chu Sơn hạo nhiên.

Mặt đất chấn động, vô số sinh linh trong Bất Chu Sơn chỉ cảm thấy tai ù đi, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa. "Hửm, có người đang độ kiếp?" Trong Bất Chu Sơn, một nữ tử bạch y ngước nhìn hư không, môi đỏ khẽ mở, đôi mắt đẹp chớp động sự kinh ngạc nồng đậm.

Khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết, làn da trắng nõn kiều nộn, đẹp đến mức khiến người ta kinh thán, cả Hồng Hoang khó tìm được nữ

tử tuyệt sắc như vậy.

Bên cạnh nàng, một nam tử thanh niên khuôn mặt trầm trọng cũng nhìn lên hư không, gật đầu nói: "Hóa Hình Lôi Kiếp, uy lực to lớn thế này, thực lực người hóa hình phi đồng nhất bàn (không tầm thường)!" Hai người chính là Nữ Oa và Phục Hy đang tu luyện ở Bất Chu Sơn, là Tiên Thiên đại thần thông giả, thực lực Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Ở Hồng Hoang cũng coi như một phương cường giả, dù sao lúc này Đại La Kim Tiên đếm trên đầu ngón tay.

Hắc Hùng Lão Tổ là kẻ sống sót từ lượng kiếp trước nên không tính. "Người này rốt cuộc là ai?

Hồng Hoang lại có nhân vật như thế sao?" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa, ngoài sự chấn kinh còn có vô cùng tò mò.

Loại uy áp khủng bố này, ngay cả huynh muội bọn họ lúc hóa hình cũng chưa từng trải qua, vậy mà lại xuất hiện trên người kẻ này.

Nữ Oa vừa hóa hình không lâu, kinh nghiệm còn ít, là một "manh muội tử" (em gái ngây thơ), không khỏi nảy sinh vài phần hiếu kỳ với người kia.

Phục Hy lắc đầu: "Kẻ này căn nguyên thâm hậu, thực lực phi thường, thật khó suy đoán!

Những năm nay, Hồng Hoang liên tiếp xuất hiện đại năng cường giả hóa hình, vô nghi là điềm báo của một đại thế nữa sắp tới!" Khi kiếp vân tan đi, sơn cốc trong Bất Chu Sơn thê thảm một mảnh, mặt đất cháy đen, lan tràn một cỗ khí tức bạo ngược.

Trong không khí tử tịch, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân. "Cộp cộp cộp!" Khói bụi đen tan đi, lộ ra một thân ảnh cao lớn tu trường.

Một thanh niên mặc hắc bào, dáng người thẳng tắp, sừng sững

như núi, sắc mặt trắng nõn tuấn dật, ánh mắt sắc bén phong mang, khí chất lạnh lùng không cần nói cũng biết.

Như một thanh lợi kiếm đâm thẳng lên trời. "Ngô vi Thông Thiên!" (Ta là Thông Thiên) Nhìn lên hư không, hắn trầm giọng quát.

Thông Thiên hóa hình, không còn là Lý Nguyên, thế gian chỉ có một Thông Thiên.

Lúc này, quanh người hắn cuồn cuộn uy áp Đại La Kim Tiên, sức mạnh cường đại khiến hư không xung quanh cũng phải đông cứng.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên hố hàng, buộc phải hóa hình sớm nên chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Nhưng Thông Thiên lại không bi đát như vậy, sau vô tận tuế nguyệt tu luyện, hóa hình xong liền là cảnh giới Đại La Kim Tiên tiền kỳ.

Thực lực càng thêm thâm hậu.

Chỉ thấy lúc này, trên đầu Thông Thiên lơ lửng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, thôn thổ vô tận Huyền Hoàng chi khí, vạn pháp bất xâm.

Trong tay hắn lại nắm một thanh trường kiếm sắc bén, tản ra khí tức màu đen, lực lượng kinh khủng như muốn hủy diệt tất cả.

Chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hóa thành: Diệt Thế Chi Kiếm!

Phải biết, trước kia linh bảo của Thông Thiên trước khi thành Thánh chỉ là Thanh Bình Kiếm, do hoa sen Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên chia ba mà thành.

Hai phần còn lại chia cho Lão Tử và Nguyên Thủy.

Nay Thông Thiên không cần Thanh Bình Kiếm, hắn sở hữu Diệt

Thế Chi Kiếm cường đại hơn.

Tuy chỉ là cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng uy lực cũng chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo như Bàn Cổ Phiên một chút.

Sát phạt kinh người, dưới Tiên Thiên Chí Bảo, sức công kích này đủ hủy diệt mọi thứ.

Không gì thích hợp với Thông Thiên hơn nó. "Diệt Thế Chi Kiếm, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp... vẫn là một tên đỗ nghèo khỉ a!" Thông Thiên nhìn hai kiện linh bảo lắc đầu nói.

Biểu cảm trên mặt đúng là "khiếm tấu" (gợi đòn).

Chương 8

Thông Thiên mà là đỗ nghèo khỉ thì những người khác, như Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trên người trần như nhộng thì là gì!

Trước khi Hồng Quân phân bảo, cả cái Hồng Hoang này đều là lũ nghèo kiết xác.

Thông Thiên hắn, đích thị là "Bức vương" (Vua làm màu) trong đám nghèo!

Thông Thiên tự nhận mình nghèo, nhất định phải tìm thêm linh bảo để làm giàu.

Nguồn gốc linh bảo, hoặc là tìm cơ duyên, hoặc là giết người đoạt bảo.

Chỉ là lúc này Hồng Hoang toàn lũ nghèo, Thông Thiên tìm mãi cũng không thấy món nào ra hồn. "Xem ra linh bảo Hồng Hoang đều bị lão bang tử (lão già khú) Hồng Quân giấu hết rồi!" Thông Thiên đứng trên một đỉnh núi ở Bất Chu Sơn, buồn bực nhìn thiên địa mênh mông.

Hồng Hoang hiện tại mới khôi phục nguyên khí, muốn tái hiện thời thịnh thế tranh vanh thì phải đợi Hồng Quân giảng đạo xong đã!

Tru Tiên Kiếm Trận sẽ trở thành trang bị tiêu chuẩn của Thông Thiên, lại thêm Hỗn Nguyên Kim Đấu, 24 viên Định Hải Châu...

đến lúc đó nhất định phải vơ vét một mẻ lớn!

Nhưng đúng lúc này, phương xa thiên địa phảng phất lóe lên một tia thanh quang, một luồng dao động linh khí mãnh liệt truyền đến. "Hửm?

Linh bảo!" Bỗng nhiên, sắc mặt Thông Thiên vui vẻ, tìm mãi cuối

cùng cũng thấy một kiện linh bảo, nhìn dao động linh khí thì không phải hàng thường.

Không nói hai lời, Thông Thiên trực tiếp xé rách hư không, thân ảnh biến mất, xuất hiện ở nơi cách đó ức vạn dặm.

Giữa Bất Chu Sơn cao chọc trời, sừng sững thiên địa, thanh quang lan tràn, tiết lộ Tiên Thiên chi khí nồng đậm, đây là điềm báo linh bảo xuất thế.

Chỉ là lúc này, nơi đây không phải không có ai. "Hai tên nhị ngũ tử kia cũng ở đây?" Thông Thiên cảm nhận được khí tức quen thuộc, vội nhìn sang.

Là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chỉ là tình huống hai người lúc này có vẻ không tốt lắm nha!

Hai người đang chiến đấu.

Chính xác mà nói, là đang ăn đòn.

Kẻ đánh bọn họ là hai gã hán tử bưu tráng khổng lồ, thân cao mười trượng, vạm vỡ tinh hãn.

Một người tóc như lửa, mình khoác vảy đỏ, tai xỏ rắn lửa, chân đạp hỏa long.

Người kia tay cầm rắn, chân đạp sấm sét, quanh người cuồn cuộn sức mạnh lôi điện bạo ngược.

Hai gã bưu hán đang đè Lão Tử và Nguyên Thủy ra mà đánh! "Hai người này?

Không tầm thường!" Thông Thiên lẩm bẩm, ánh mắt sắc bén nhìn hai gã hán tử. "Sức mạnh nhục thân cường hãn vô cùng, sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại không có nguyên thần.

Chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân đã sở hữu chiến lực Đại La Kim

Tiên." Thông Thiên đánh giá, trong lòng đã rõ ràng.

Tổ Vu!

Nhìn sức mạnh pháp tắc ngưng tụ quanh người, Thông Thiên biết thân phận bọn họ.

Hỏa Chi Tổ Vu - Chúc Dung.

Lôi Chi Tổ Vu - Cường Lương. "Không đúng a!" Bỗng nhiên, Thông Thiên phát hiện một vấn đề. "Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thực lực Thái Ất Kim Tiên viên mãn, sao lại thế này?" Thông Thiên khó hiểu lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên.

Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu đều là di trạch của Bàn Cổ hóa thành, hóa hình xong liền sở hữu thực lực Đại La Kim Tiên.

Giống như Thông Thiên và Thập Nhị Tổ Vu, thực lực Đại La Kim Tiên cộng thêm chiến lực cường hãn, đặt ở Hồng Hoang gần như vô địch.

Nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai tên "nhị hóa" (ngốc) này sao lại thế?

Tuy cách Đại La Kim Tiên chỉ một đường nhưng chiến lực lại một trời một vực.

Đây chính là nguyên nhân căn bản bị hai Đại Tổ Vu đè ra đánh.

Thông Thiên tự nhiên sẽ không biết, vì hắn cuỗm mất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, không còn bảo vệ, Lão Tử và Nguyên Thủy buộc phải hóa hình sớm.

Bản nguyên hấp thu không đủ, phát dục không đầy đủ, thận hư thể nhược, tự nhiên thành ra cái kết quả này.

Thông Thiên đã hố hai người thê thảm như vậy đấy.

Mặc dù những năm này, hai người luôn tìm cách bù đắp khiếm

khuyết bản thân, nhưng đâu có đơn giản như thế. "Kệ đi, linh bảo quan trọng hơn!" Cụ thể tình huống Thông Thiên không biết, nhưng dù biết hắn cũng sẽ không có mảy may áy náy.

Hố chết hai tên này chỉ làm Thông Thiên càng sướng, nhưng tai họa lưu ngàn năm, Thông Thiên biết hai tên "nhị hóa" này không chết được đâu.

Cho nên, Thông Thiên quan tâm đến kiện linh bảo sắp xuất thế kia hơn. "Ồ, nàng cũng ở đây?" Thông Thiên nhìn về phía xa, một bạch y tuyệt mỹ nữ tử đang đứng đó, phong hoa tuyệt đại, đẹp đến nghẹt thở.

Người quan chiến không chỉ có một, dao động Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế hấp dẫn cũng không chỉ một người. "Nữ Oa đạo hữu, nàng cũng đến rồi?" Thông Thiên đi tới bên cạnh nữ tử kia, khẽ nói.

Tuyệt mỹ nữ tử, tự nhiên là Nữ Oa.

Vì cùng hóa hình ở Bất Chu Sơn nên cũng là hàng xóm, sớm đã quen biết. "Thông Thiên đạo hữu!" Nữ Oa nhìn về phía Thông Thiên, đôi mắt mê ly sáng ngời lưu lộ một tia dao động.

Chỉ thấy Thông Thiên một thân hắc bào, dáng người cao lớn, tu trường đĩnh trực, sắc mặt trắng nõn kiên nghị, mắt sáng như ngọc, ánh mắt lăng lệ lãnh khốc, cả người như thanh kiếm sắc bén, ngạo khí bức người.

Nhan sắc này, đặt ở Hồng Hoang cũng là soái ca đệ nhất đẳng.

Nữ Oa dung nhan tuyệt mỹ diễm cái Hồng Hoang, hai người đứng cùng một chỗ, quả thật có cảm giác một cặp trời sinh. "Bần đạo cũng bị linh khí dao động hấp dẫn tới, đáng tiếc ca ca đang bế quan, bần đạo thực lực thấp kém, không chen tay vào tranh đấu được." Nữ Oa khẽ nói, tự nhiên đứng cùng một chỗ với Thông Thiên, nhìn về phía chiến trường có chút buồn bực.

Thực ra thực lực Nữ Oa cũng không yếu, Thái Ất Kim Tiên viên mãn, hoàn toàn có năng lực đánh một trận, chỉ là thế đơn lực bạc mà thôi. "Không sao, bản tọa đang muốn hội ngộ mấy tên này một chút!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Trực giác mách bảo kiện linh bảo này rất quan trọng với hắn.

Chương 9

Cho nên dù bộ tứ kia tranh đấu lợi hại thế nào, Thông Thiên cuối cùng cũng sẽ không để bảo vật rơi vào tay kẻ khác. "Ân!" Nữ Oa yên lặng gật đầu, đứng bên cạnh Thông Thiên.

Thông Thiên đến rất nhanh cũng thu hút sự chú ý của bốn người kia.

Một Nữ Oa có thể tạm thời bỏ qua, nhưng lại thêm một Thông Thiên thâm sâu khó lường, vậy thì không đơn giản. "Kẻ nào?

Bất Chu Sơn là địa bàn của Vu Tộc ta!

Tốc tốc rời khỏi!" Chưa đợi Thông Thiên nói, một tiếng quát càn rỡ đã vang lên, khiến Thông Thiên nhíu mày.

Ánh mắt lãnh lệ nhìn về phía Chúc Dung và Cường Lương, khóe miệng nhếch lên một độ cong tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Bản tọa Thông Thiên!

Vu Tộc, khẩu khí cũng lớn thật đấy!" "Ha ha ha!

Lại thêm một tên không sợ chết!" Chúc Dung nhìn Thông Thiên cười lớn, lộ ra cơ bắp cuồn cuộn, hai mắt trợn to, phảng phất miệt thị nhìn Thông Thiên. "Khẩu khí Vu Tộc ta xưa nay đều như vậy." Chúc Dung thần tình càn rỡ, ánh mắt càng thêm ngạo khí.

Dù cảm nhận được thực lực Đại La Kim Tiên cường hãn của Thông Thiên nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý.

Vu Tộc tự tin vào chiến lực cường đại của mình.

Không kính thiên địa, không kính quỷ thần, chỉ tôn Bàn Cổ, chỉ tin nắm đấm.

Dù cùng là Đại La Kim Tiên thì đã sao?

Chúc Dung tin rằng cái tên "tiểu bạch kiểm" (công tử bột) như Thông Thiên chỉ cần một quyền là giải quyết xong. "Rời khỏi đây, liền có thể vô sự, đừng có cản trở ta dạy dỗ hai tên phế vật này!" Cường Lương bước lên, nhìn chằm chằm Thông Thiên.

Tuy cùng là cuồng ngạo nhưng hắn lại có thêm chút lý trí.

Cảm giác người trước mắt nhìn không thấu, có loại cảm giác nguy hiểm.

Có thể không trêu chọc thì cứ nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất.

Nhưng lúc này Thông Thiên chưa nói gì, bên kia Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nổi giận. "Hỗn trướng, ngươi mới là phế vật!

Đáng chết..." "Nhị đệ, câm miệng!" Nhìn thần tình phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử trực tiếp quát.

Trong lòng hắn bất lực, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn càng có chút khí phẫn.

Cái mồm này đúng là...

Cái tính xung động này khi nào mới sửa được a!

Cảm giác Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là một cái hố lớn, hết lần này đến lần khác gây phiền toái.

Hiện nay không đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên thì hành sự phải khiêm tốn, nhưng cái tên này cứ thỉnh thoảng lại phóng một phát "mồm pháo" (võ mồm), làm Lão Tử cũng phải thót tim.

Chuyện hôm nay hoàn toàn do cái miệng của Nguyên Thủy gây ra.

Chuyện là sau khi rời Côn Luân Sơn, bọn họ đi du lịch, không lâu trước đến Bất Chu Sơn gặp Vu Tộc săn bắt.

Thấy đám Vu Tộc ăn sống nuốt tươi yêu thú, Nguyên Thủy Thiên Tôn buông lời trào phúng một câu: "Đám thấp hóa noãn sinh (sinh ra từ ẩm thấp trứng nước) bất kham, ăn lông ở lỗ, thật là làm nhục tư văn!" Vốn chỉ là một câu "thổ tào" (chê bai) đơn giản, Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm cao khí ngạo, coi thường sinh linh Hồng Hoang cũng là thường tình.

Trước kia cũng không sao, nhưng lần này lại gặp trúng đám Vu Tộc bạo táo.

Thế là chọc phải tổ ong vò vẽ.

Đánh đứa nhỏ thì lòi ra đứa lớn, đánh đứa lớn lại lòi ra mấy Đại Vu.

Khó khăn lắm mới đánh bại Đại Vu, mẹ nó lại lòi ra hai tên Tổ Vu biến thái!

Dù không có nguyên thần nhưng sức mạnh nhục thân cường hãn đến mức biến thái, trực tiếp hành hai người một trận ra bã.

Đánh chết đánh thương nhiều Vu Tộc như vậy, Chúc Dung và Cường Lương chắc chắn không dễ dàng tha cho bọn họ!

Lão Tử ánh mắt đạm mạc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm giác tên này hố quá!

Nhưng trước mắt quan trọng nhất là giữ mạng nha! "Thông Thiên đạo hữu, bần đạo Lão Tử và nhị đệ Nguyên Thủy Thiên Tôn hữu lễ!" Lão Tử hướng Thông Thiên khẽ bái.

Hiện tại chỉ có Thông Thiên mới có thể giúp đỡ ngăn cản hai tên Tổ Vu bạo táo biến thái kia!

Chỉ là, không biết vì sao, Thông Thiên luôn cho Lão Tử một cảm giác quen thuộc.

Nhìn bộ dạng Thông Thiên, Lão Tử bỗng nhiên cảm thấy mặt mình hơi là lạ, hình như hơi đau đau!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bỗng nhiên truyền âm cho Lão Tử: "Đại ca, mặt đệ hình như hơi đau!" Sắc mặt Lão Tử khựng lại, sao mình cũng có cảm giác này nhỉ?

Nhưng Lão Tử cũng không để trong lòng, truyền âm lại: "Chắc là vừa rồi bị Chúc Dung đánh đấy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạc nhiên, ậm ừ ngậm miệng, trong lòng lại nghĩ: "Mông cũng hơi đau nha!

Vừa rồi chỗ đó đâu có bị thương?" Lời này tự nhiên ngại không dám nói ra, Thông Thiên cũng không biết sự xuất hiện của mình trong vô thức đã kích hoạt bóng ma tâm lý ẩn giấu trong cơ thể hai người.

Hắn chỉ nhìn hai người, nhàn nhạt nói: "Hai vị cũng kiên trì phết nhỉ!

Bị đánh thê thảm như vậy, không mau tìm cách chạy trốn?" Lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn xác thực có chút thảm, bị Chúc Dung và Cường Lương đè ra đánh.

Nói đi cũng phải nói lại, từ sau khi hóa hình đến nay, hình như bọn họ luôn bị bắt nạt. "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên, mặt đỏ bừng, có chút giận dữ.

Lão mặt Lão Tử cũng giật giật, xấu hổ không thôi.

Bị Thông Thiên tên hỗn trướng này vạch trần ngay trước mặt, quá không nể nang gì cả.

Ở lại đây cố sống cố chết chịu đòn không chịu đi, chẳng phải vì kiện linh bảo sắp xuất thế kia sao!

Hai người cũng có cảm giác, linh bảo này rất quan trọng!

Thông Thiên không quan tâm đến hai gã này nữa, quay sang

Cường Lương nói: "Các ngươi muốn dạy dỗ hai kẻ này, bản tọa có thể không quản!

Nhưng linh bảo, bản tọa muốn định rồi!" Thông Thiên ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hai Tổ Vu, quanh thân tràn ngập khí thế cường đại.

Hai Tổ Vu này sau này dù đều là Đại La Kim Tiên, nhưng ở trước mặt Thông Thiên, mạnh sao? "Nực cười!

Cả Hồng Hoang đều là Phụ Thần để lại cho Vu Tộc ta, đồ ở Bất Chu Sơn lại càng thuộc về Vu Tộc ta!

Kiện linh bảo này ai dám cướp, lão tử bóp nát đầu kẻ đó!" Chúc Dung cuồng vọng nói, căn bản không để ý Thông Thiên uy hiếp.

Chương 10

Không phải chỉ là một Đại La Kim Tiên và ba thái Ất Kim Tiên sao?

Chúc Dung hắn một mình chấp hết. "Giản trực càn rỡ, huống hồ Vu Tộc không có nguyên thần, cần linh bảo làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh.

Tính cách tự đại lại bắt đầu "nổ".

Vu Tộc coi cả Hồng Hoang là của mình?

Càn rỡ đến cực điểm!

Rõ ràng không có nguyên thần, còn đi tranh linh bảo, đúng là tổn người không lợi mình.

Xấu xa từ trong xương tủy!

Nhưng Lão Tử lại bất lực rồi, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng ánh mắt nhìn kẻ đần độn.

Để Thông Thiên và hai tên to xác kia đấu đá không phải tốt rồi sao, can gì phải dẫn lửa thiêu thân chứ!

Chúng ta không có thực lực thì nằm im hưởng thụ (cẩu thả) không được à?

Đối mặt với sự "thổ tào" của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái tính nóng như lửa của Chúc Dung tuyệt đối không thể nhịn, trực tiếp chửi lại: "Liên quan đếch gì đến ngươi!

Lão tử thích đấy!

Cần cái thứ phế vật như ngươi chỉ trỏ sao?" Căn bản không thể nhịn!

Nói rồi giơ bàn tay to lớn, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn mà tát.

Phải nói là ngạo khí của Vu Tộc không kém Tam Thanh bao nhiêu, thực lực vi tôn, đặc biệt coi thường kẻ thực lực thấp hơn mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bộ dạng như con gà rù, cái miệng lại suốt ngày châm chọc, kết quả ăn đòn là phải. "Ngươi...

Bần đạo định cùng ngươi bất tử bất hưu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trướng đỏ mặt, chỉ vào Chúc Dung gào thét.

Chúc Dung một câu phế vật hai câu phế vật, làm hắn cảm giác nhân cách lần nữa bị vũ nhục.

Từ khi hóa hình đến nay, càng cảm nhận được Hồng Hoang ác ý nồng đậm.

Rõ ràng là Bàn Cổ nguyên thần hóa hình nha!

Thiên mệnh chi tử nha, sao đi đâu cũng bị đánh thế này!

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp sửa ăn đòn lần nữa, một phương thiên địa Bất Chu Sơn bỗng nhiên kịch liệt chấn động.

Vô tận thanh quang đại thịnh, hư không tràn ngập từng đợt uy áp. "Linh bảo sắp xuất thế!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời nhìn lại, mặt lộ vẻ hy vọng.

Chúc Dung và Cường Lương cũng nhìn sang, dù Vu Tộc không dùng linh bảo nhưng không ngại sưu tầm.

Chuyện tổn người không lợi mình làm cũng vui phết.

Duy chỉ có Thông Thiên, khoảnh khắc này ánh mắt co rụt lại, cảm nhận được luồng sức mạnh quen thuộc, biết bảo vật này là gì rồi.

Nhưng hắn không hề manh động đi cướp, ngược lại trong tay ngưng tụ ra Diệt Thế Chi Kiếm.

Một cỗ Hủy Diệt kiếm ý cường đại bỗng nhiên đâm rách thiên địa, Diệt Thế Chi Kiếm mang theo phong mang vô tận trực tiếp chém về phía bốn người Chúc Dung, Lão Tử, Nguyên Thủy.

Trước khi linh bảo triệt để xuất thế, phải giải quyết bốn kẻ vướng víu này đã. "Oanh ~" "Cái gì?" Thông Thiên đột nhiên ra tay khiến bốn người Lão Tử kinh hãi.

Chỉ có Vu Tộc tính tình nóng nảy, tuyệt đối không bao giờ chịu nhún nhường!

Lên là múc! "Hừ, tên tiểu bạch kiểm này dám động thủ?

Xem Chúc Dung gia gia không bóp nát đầu ngươi!" Chúc Dung quát lớn một tiếng, quanh thân nháy mắt bùng phát hỏa diễm cuồng bạo, hỏa long cuồn cuộn, bạo phát ra vạn trượng uy áp.

Hắn sớm đã nhìn Thông Thiên không thuận mắt.

Trông thì ẻo lả, mặt thì trắng, tay thì thon, còn mảnh mai hơn cả mấy mụ đàn bà Vu Tộc. (Dù sao đại bộ phận phụ nữ Vu Tộc đều vai u thịt bắp).

Nhưng thực tế Thông Thiên là soái ca, thân ảnh cao lớn đĩnh trực, sắc mặt kiên nghị lãnh khốc, nhan sắc tuyệt đối miểu sát (giết chết) Chúc Dung.

Điều này làm Chúc Dung cảm thấy tổn thương.

Trong mắt hắn, đàn ông đích thực phải như hắn: Cơ bắp, vết sẹo, chân thối, đó mới là tượng trưng cho nam tính, mới là đẹp!

Thông Thiên tiểu bạch kiểm quá ẻo lả.

Đáng tiếc cách nhìn này chỉ có thể dùng để chém gió, phụ nữ không hiểu được, bọn họ đều thích kiểu như Thông Thiên.

Chúc Dung thường cảm khái, thế đạo thay đổi rồi!

Đàn ông đẹp như hắn không ai biết thưởng thức, lại đi thích cái đám "không có chim" kia, thật là than trời bất lực!

Cho nên đối với Thông Thiên, cái tên đẹp trai lồng lộn này, hắn càng nhìn càng ngứa mắt, mắng "tiểu bạch kiểm" nghe trôi chảy cực kỳ! "Oanh!" Chúc Dung hỏa long điên cuồng lao về phía Thông Thiên, loáng thoáng có thể thấy nụ cười đắc ý trên khuôn mặt to lớn kia.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi sức mạnh hỏa long và phong mang Diệt Thế Chi Kiếm va chạm, sắc mặt Chúc Dung hung hăng biến đổi.

Mắt trợn trừng, gân xanh nổi đầy trán, vẻ mặt đầy sự không thể tin nổi. "Cái gì?" Chỉ thấy giữa thiên địa bùng nổ một tiếng vang kinh thiên, Hủy Diệt chi lực như trảm đoạn thiên địa, đâm rách thương khung. "Oanh!" Trong hư không, một quả cầu thịt khổng lồ hung hăng rơi xuống, đập xuống đất tạo thành một cái hố sâu.

Nhìn kỹ lại, quả cầu thịt kia không phải Chúc Dung thì là ai! "Hít!" Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Cường Lương đồng thời trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt ngốc trệ nhìn thân ảnh ngã xuống đất của Chúc Dung, không kìm được hít một hơi khí lạnh. "Không thể nào!" Cường Lương hét lớn khó tin, mọi thứ trước mắt hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Thực lực Chúc Dung hắn rõ nhất.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên tiền kỳ, sở hữu năng lực khống chế tất cả ngọn lửa trong thiên hạ, cộng thêm sức mạnh nhục thân Vu Tộc cường đại.

Cường giả cùng cảnh giới chỉ có nước bị Chúc Dung nghiền ép, sao có thể bị đánh bại dễ dàng như vậy?

Chỉ dùng một đòn!

Chương 11

Quá thảm! "Đại...

Đại ca..." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngốc trệ nhìn Thông Thiên, ngạc nhiên lẩm bẩm.

Chiến lực của Thông Thiên có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Vừa rồi bọn họ còn bị Chúc Dung hành cho ra bã cơ mà!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác Vu Tộc là loại man thú không biết đau, không bị thương.

Nhưng con man thú đầu đàn đó rơi vào tay Thông Thiên lại biến thành con gà rù thế này á?

Là Chúc Dung ảo tưởng sức mạnh hay là ta cầm đao không vững? "Thông Thiên!

Rốt cuộc là lai lịch thế nào?" Lão Tử khẽ lẩm bẩm, ánh mắt nhìn chằm chằm Thông Thiên.

Cảm giác quen thuộc kia càng ngày càng mãnh liệt, dường như Thông Thiên và hắn có mối liên hệ vô cùng không bình thường.

Lúc Thông Thiên rời Côn Luân Sơn, Lão Tử chưa sinh ra ý chí, càng không biết Thông Thiên đã làm những gì với bọn họ, nếu không thì lúc này muốn giết Thông Thiên cũng có.

Hiện tại, Lão Tử chỉ có đầy bụng hâm mộ.

Đồng thời càng kiên định quyết tâm sớm đột phá Đại La Kim Tiên.

Không có thực lực Đại La Kim Tiên, cứ bị ăn đòn mãi, quá thiệt thòi.

Bên kia Nữ Oa, đôi mắt đẹp cũng không giấu được sự chấn kinh,

nhìn bóng lưng màu đen của Thông Thiên, trên mặt lộ ra một vệt sáng.

Nàng biết Thông Thiên mạnh, nhưng không ngờ mạnh đến mức khủng bố như vậy.

Tổ Vu cảnh giới Đại La Kim Tiên mà cũng không đỡ nổi một đòn. "Thật sự rất mạnh!" Nữ Oa thầm nghĩ, còn lợi hại hơn cả ca ca Phục Hy! "Chúc Dung, ngươi sao rồi?" Cường Lương vội vàng chạy tới xem xét. "A!

Tiểu bạch kiểm, ta muốn băm ngươi thành vạn mảnh!" Bị chôn dưới đất, Chúc Dung bùng nổ tiếng gầm phẫn nộ, ngay sau đó lao thẳng lên trời.

Ánh mắt phẫn nộ phát cuồng nhìn Thông Thiên.

Mất mặt quá!

Bị một tên tiểu bạch kiểm đánh bại, đồng thời Chúc Dung cũng hiểu ra, thực lực Thông Thiên tuyệt đối khủng bố.

Xa xa không phải cường giả Đại La Kim Tiên bình thường có thể so sánh. "Chúc Dung, vết thương của ngươi!" Cường Lương nhìn vết thương của Chúc Dung, mí mắt giật giật.

Một đạo kiếm mang rạch qua ngực Chúc Dung, để lại vết thương xúc mục kinh tâm.

Xung quanh vết thương tràn ngập Hủy Diệt chi lực nồng đậm, xâm thực huyết nhục Chúc Dung, vết thương căn bản không thể khép lại. "Không sao!" Chúc Dung gượng gạo nói, đốt cháy tinh huyết Tổ Vu để khôi phục thương thế, nhưng vết thương lại rất nhanh nứt ra.

Ngay cả thể phách cường đại của Tổ Vu cũng không ngăn được Hủy Diệt chi lực xâm thực.

Loại sức mạnh này khiến Cường Lương cảm thấy tim đập chân

run. "Đáng chết!" Cường Lương thầm mắng, ánh mắt đề phòng nhìn Thông Thiên.

Mức độ khủng bố của Thông Thiên trong lòng hắn lập tức thăng lên cực điểm.

Nhìn hai người Chúc Dung, Thông Thiên lại cười đạm mạc: "Vừa rồi chỉ là bắt đầu!

Kiếm tiếp theo, sẽ bóp nát đầu các ngươi!" Dứt lời, cực đạo phong mang ngưng tụ, vô tận Hủy Diệt chi lực bùng phát uy áp hạo nhiên, Diệt Thế Chi Kiếm lần nữa chém về phía Chúc Dung và Cường Lương. "Oanh!" "Toàn lực xuất thủ!" Đối mặt công kích của Thông Thiên, Cường Lương và Chúc Dung không dám lơ là nữa, biết đơn đả độc đấu tuyệt đối không phải đối thủ của Thông Thiên.

Phải hai người liên thủ mới có lực đánh một trận.

Còn về danh tiếng lấy nhiều bắt nạt ít ư?

Vu Tộc có quan tâm cái đó không?

Có thể đánh hội đồng thì tội gì không làm, đợi sau này Thập Nhị Tổ Vu mở ra chế độ "hội đồng" thì lúc đó mới gọi là hùng vĩ kìa. "Oanh!" Giữa thiên địa bạo phát ra sức mạnh chiến đấu tuyệt cường.

Ngọn lửa cuồng bạo của Chúc Dung, lôi đình cường hãn của Cường Lương, tất cả đều không cản nổi hủy diệt chi lực khủng bố của Thông Thiên.

Dư ba của trận chiến vô tận đánh cho một phương thiên địa thành tàn tích, sinh cơ yên diệt, nhìn thấy mà giật mình. "Lôi đình, yên diệt!" "Hỏa diễm, thôn phệ!" Hai giọng nói thô kệch vang vọng, Chúc Dung và Cường Lương sắc mặt dữ tợn, gân xanh nổi đầy trán.

Cho dù Tổ Vu sở hữu nhục thân cường đại, nhưng khi chiến đấu với Thông Thiên vẫn cảm thấy có chút không chịu nổi.

Trên bầu trời lôi đình cuộn trào, dưới mặt đất hỏa diễm sôi sục, cả hai đều dùng sức mạnh tuyệt đối công kích về phía Thông Thiên.

Tổ Vu, chiến thiên chiến địa, không gì lo sợ. "Vạn kiếp tử tịch!" "Thí diệt!" Thông Thiên lạnh lùng quát một tiếng, trong đôi mắt đạm mạc lóe lên hàn mang băng giá, hủy diệt chi lực khủng bố bùng nổ.

Diệt Thế Chi Kiếm ngưng tụ phong mang vạn trượng giữa thiên địa, hách nhiên chém về phía hai người Chúc Dung.

Khủng bố, kinh hãi, sức chiến đấu cường đại khiến vô tận đại địa bị phá hủy.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn khiếp sợ nhìn trận chiến, miệng há to nhưng căn bản không thốt nên lời.

Tâm thần chấn động kịch liệt!

Đồng thời trong lòng cũng nảy sinh quyết tâm không cam lòng, bọn họ cũng phải mau chóng tiến giai Đại La Kim Tiên.

Nếu không trong những trận chiến như thế này, bọn họ vĩnh viễn chỉ là vai phụ.

Vừa rồi lúc bị hai người Chúc Dung "huyết ngược", người ta căn bản còn chưa dùng hết toàn lực. "Con Hắc Hùng Tinh chết tiệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm mắng một tiếng.

Nếu không phải Hắc Hùng Tinh quấy rối, hắn đã có thể đợi đến cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi mới hóa hình. "Oanh!" Sức mạnh tuyệt cường bùng nổ giữa trời đất, hư không vô tận vỡ vụn, một phương thiên địa Bất Chu Sơn hóa thành tàn tích.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng lớn mắt, cấp thiết muốn biết kết quả trận chiến.

Chương 12

Nữ Oa với đôi mắt đẹp cũng ngưng trọng nhìn về phía chiến trường, dường như có chút lo lắng, chỉ là nàng càng tin tưởng vào thực lực của Thông Thiên hơn. "A!" Quả nhiên, khắc tiếp theo, giữa thiên địa lại vang lên hai tiếng gào thét dữ tợn, thân ảnh Chúc Dung và Cường Lương bay ngược ra ngoài.

Huyết vũ rải đầy trời cao.

Khí tức hủy diệt cuồng bạo tràn ngập hư không, lờ mờ có thể thấy thân ảnh hai người, nhưng lại thê thảm dị thường.

Cường Lương đứt một cánh tay, vỡ nát thành huyết vụ trong hư không.

Chúc Dung càng thê thảm hơn, đầu cũng không còn, bị Thông Thiên một kiếm nghiền nát, từ vai trở lên trọc lốc, nhìn cực kỳ dọa người.

Thông Thiên đã thực hiện lời hứa của mình, nghiền nát đầu Chúc Dung.

Vị Tổ Vu muốn so nhan sắc với Thông Thiên, trực tiếp bị đánh cho xấu mù luôn. "Hít!" "Lại là cái dạng này!" Da mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật liên hồi. "Thực lực của Thông Thiên mạnh đến đáng sợ a!" Lão Tử trầm giọng nói, trong ánh mắt lóe lên sự kiêng kỵ sâu sắc.

Cái tên Thông Thiên này, hắn nhớ kỹ rồi, sau này bất luận là địch hay bạn, đều không thể lơ là.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không quá tình nguyện gật đầu, tuy rằng tính cách hắn có chút tự đại, nhưng không thể không thừa nhận Thông

Thiên lợi hại.

Hai Tổ Vu toàn lực ra tay, cho dù là hai Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi a!

Nhưng lại bị Thông Thiên đánh bại, còn đánh thê thảm như vậy.

Tổ Vu mạnh nhất là nhục thân, nay lại một kẻ đứt tay, kẻ kia ngay cả đầu cũng mất.

Quả thực khủng bố! "A!

Đáng chết a!" Chúc Dung phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, mặc dù mất đầu, nhưng thể phách Tổ Vu cường hãn, cho dù chỉ còn lại một giọt tinh huyết cũng có thể trọng sinh.

Lúc này Chúc Dung liền lấy rốn làm miệng, lấy vú làm mắt, dữ tợn phẫn nộ hét lớn.

Là Tổ Vu, chiến thiên chiến địa, cho dù đối mặt với cường giả vượt qua mình một cảnh giới, cũng di nhiên không sợ.

Chúc Dung hắn chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy bao giờ!

Giữa hư không, thân ảnh ngạo nghễ của Thông Thiên đứng sừng sững, gương mặt lạnh lùng nhìn Chúc Dung và Cường Lương, trong đôi mắt băng lãnh lóe lên quang trạch nguy hiểm.

Hắn và Vu Tộc không có cừu oán, nhưng hai tên ngốc này cứ tự đại muốn tìm Thông Thiên gây phiền toái, Thông Thiên phải cho bọn hắn biết cái giá của việc trêu chọc hắn.

Vô tận hủy diệt chi khí cuộn trào, Diệt Thế Chi Kiếm lưu động phong mang dữ tợn. "Kiếm tiếp theo..." Thông Thiên nói còn chưa dứt, Cường Lương bên kia đã động.

Chỉ thấy hắn thiêu đốt tinh huyết, cánh tay bị phế nhanh chóng mọc lại.

Sau đó nói với Chúc Dung: "Chúc Dung, đi thôi, kẻ này rất lợi hại, chúng ta không phải đối thủ!" Thông Thiên quá khủng bố, nhục thân cường hãn của Tổ Vu hoàn toàn bị Thông Thiên áp chế.

Còn đánh tiếp, không chừng đều phải chết ở đây.

Vì một kiện linh bảo vô dụng với Vu Tộc mà tử chiến cùng Thông Thiên, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nói xong bất chấp Chúc Dung giãy dụa, hắn lôi Chúc Dung, trực tiếp chuồn thẳng! ...

Nhìn thân ảnh chạy trốn dứt khoát kia, Thông Thiên cười nhạt lắc đầu, cũng không đuổi theo.

Mục tiêu của hắn là kiện linh bảo này, đám Vu Tộc đầu đất kia, sau này tự nhiên sẽ có người đối phó.

Lúc này, hư không chấn động, thanh sắc quang mang đại thịnh, linh bảo rốt cuộc cũng xuất thế.

Một tòa đài sen màu xanh, hoa khai thập nhị phẩm (nở mười hai cánh).

Chính là Tạo Hóa Thanh Liên do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, giống như Diệt Thế Hắc Liên của Thông Thiên, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Khi Thông Thiên nhìn thấy ánh sáng màu xanh, hắn liền biết là thứ này, cho nên tịnh không có chút nào ngoài ý muốn.

Ngược lại là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt dày mày dạn, trừng mắt lên, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng hình. "Tạo Hóa Thanh Liên!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên hỏa nhiệt vô tận, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Nói ra thì lúc này bọn họ nghèo rớt mồng tơi, ngay cả một kiện

Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có!

Trong Hồng Hoang, một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể khiến vô số người đánh nhau vỡ đầu chảy máu, huống chi là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bày ra trước mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể trực tiếp nuốt trọn!

Trong lòng Lão Tử cũng gợn sóng, chỉ là hắn càng thêm bình tĩnh.

Bởi vì hắn biết, muốn đoạt được bảo vật này cũng không dễ dàng. "Thông Thiên đạo hữu..." Lão Tử nhìn về phía Thông Thiên, ánh mắt chớp động, ý tứ là, chúng ta có thể thương lượng chia chác không?

Nhưng lời của Lão Tử còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên vang lên. "Linh bảo cũng xem rồi, tiếp theo không còn chuyện của các ngươi nữa!" Đối với tâm tư của Lão Tử, trong lòng Thông Thiên cười lạnh một trận.

Tuy rằng trong đại thế nguyên bản, Tạo Hóa Thanh Liên bị Tam Thanh chia nhau, nhưng đó là chuyện không còn cách nào khác.

Hiện tại, Thông Thiên có thực lực nghiền ép hai người bọn họ, vì sao phải cùng hai gã này chia linh bảo?

Ta muốn tất cả!

Lão Tử gia hỏa này, không có thực lực, lải nhải cái rắm a!

Năm xưa Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát trong Khai Thiên Chi Chiến, hóa ra bốn hạt sen.

Diệt Thế Hắc Liên bị Thông Thiên đoạt được, hóa thành Diệt Thế Chi Kiếm khủng bố trong tay.

Cho nên Tạo Hóa Thanh Liên đối với Thông Thiên rất quan trọng, bởi vì Diệt Thế Chi Kiếm cần bản nguyên của Tạo Hóa Thanh Liên.

Bốn hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, đồng căn đồng nguyên, về

lý thuyết có thể thông qua cắn nuốt lẫn nhau để đạt mục đích biến cường.

Thông Thiên muốn xem thử, sau khi Diệt Thế Chi Kiếm thôn phệ Tạo Hóa Thanh Liên, có thể tiến giai trở thành Chí Cường Tiên Thiên Chí Bảo kia hay không.

Nếu không được, vậy thì nuốt tiếp.

Tìm cơ hội, nuốt luôn Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà và Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn.

Nếu còn muốn giống như kiếp trước, đem Tạo Hóa Thanh Liên chia ba, vậy mới là đồ ngu đấy!

Hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu (hoa hồng, lá xanh, củ sen trắng), Tam Thanh vốn là người một nhà?

Chương 13

Cút con mẹ nó đi!

Thông Thiên và hai gã này phân gia rồi!

Gia sản ông đây lấy hết! "Thông Thiên đạo hữu có ý gì?" Lão Tử trầm giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng dùng ánh mắt phẫn nộ muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm Thông Thiên.

Quá tham lam rồi!

Linh bảo vốn là bọn hắn phát hiện trước, sao cũng phải có một phần của bọn hắn chứ.

Nhưng Thông Thiên lại cười lạnh một tiếng: "Đồ vật không có phận của các ngươi!

Tạo Hóa Thanh Liên, Bản tọa muốn hết!" "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên, sắc mặt trướng đến đỏ bừng, phẫn nộ như điên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bi thảm phát hiện, dường như tất cả mọi người đều có thể bắt nạt hắn a! "Còn lải nhải nữa, Bản tọa diệt luôn cả các ngươi!" Ánh mắt băng lãnh của Thông Thiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời khiến hắn cảm giác toàn thân lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng.

Nghĩ đến chiến lực đáng sợ có thể trọng thương Tổ Vu của Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền trù trừ một trận, miệng lập tức nghẹn lại.

Lão Tử cũng nặng nề thở hắt ra một hơi, đồng dạng uất ức và phẫn nộ.

Nhưng lại có thể làm sao đây? "Nhị đệ, không cần nói nhiều, đi!" Trong Hồng Hoang, vốn là thực lực vi tôn, không có thực lực thì phải nằm im mà chịu.

Cho dù bị Thông Thiên sỉ nhục, cũng chỉ có thể nén giận trong lòng.

Tạo Hóa Thanh Liên không có cơ hội nhiễm chỉ (dòm ngó) rồi.

Nói xong, Lão Tử đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi, sợ nhìn thêm một cái sẽ càng thêm uất ức. "Ai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo một cái, tức giận nhưng bất lực đi theo Lão Tử rời đi.

Tạo Hóa Thanh Liên do hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành xuất hiện trước mắt, thế mà chỉ có thể trơ mắt nhìn, quả thật vô duyên với hắn. "Hừ!" Thông Thiên không thèm quản hai gã kia đi đâu, trực tiếp đi tới bên cạnh Tạo Hóa Thanh Liên.

Hoa khai thập nhị phẩm, xanh biếc ướt át, tán phát ra Tiên Thiên pháp tắc cường đại, tạo hóa sinh cơ phi thường nồng đậm.

Đồng thời Thông Thiên cũng cảm nhận được Diệt Thế Hắc Liên trong tay đang run rẩy, cái loại cảm giác cấp thiết kích động kia, phảng phất như không thể chờ đợi được muốn thôn phệ Tạo Hóa Thanh Liên. "Nữ Oa đạo hữu, kiện linh bảo này..." Thông Thiên đưa mắt nhìn về phía Nữ Oa, lúc này nơi đây cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chỉ là Thông Thiên nói còn chưa dứt, liền vang lên giọng nói khẽ khàng của Nữ Oa. "Thông Thiên đạo hữu không cần để ý, kiện linh bảo này vốn là bằng thực lực đoạt được, tự nhiên thuộc về Thông Thiên đạo hữu!" Nữ Oa dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Thông Thiên, khẽ nói.

Lúc trước nàng cũng chỉ là một người xem, bất luận là hai người

Lão Tử hay hai gã Tổ Vu, nàng đều đánh không lại.

Hiện giờ, Thông Thiên bằng vào sức một người áp phục bốn người, Tạo Hóa Thanh Liên tự nhiên cũng thuộc về Thông Thiên. "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu, coi như Thông Thiên ta nợ nàng một ân tình!" Thông Thiên nhìn Nữ Oa cười nhẹ một cái, nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, trong lòng lóe lên sự kinh diễm.

Không thể không thừa nhận, dung mạo Nữ Oa diễm tuyệt Hồng Hoang, Thông Thiên đối với Nữ Oa càng thêm có lòng mơ ước.

Nếu không thì Thông Thiên việc gì phải thừa nhận nợ Nữ Oa một ân tình chứ?

Chẳng phải là có ý đồ xấu với bản thân Nữ Oa sao!

Ân tình loại đồ vật này, có thể lớn có thể nhỏ, dùng nhiều rồi, quan hệ cũng càng thêm thân mật.

Thông Thiên thả dây dài thả con săn sắt bắt con cá vàng là Nữ Oa đây mà. "Thông Thiên đạo hữu khách khí rồi!" Nữ Oa lắc đầu nói.

Trên gò má lại hiện lên một ráng mây hồng, bị ánh mắt Thông Thiên chăm chú nhìn, khiến trong lòng nàng xuất hiện cảm xúc dị dạng. "Gọi ta Thông Thiên là được rồi!" Thông Thiên nhìn Nữ Oa đầy thâm ý, khóe miệng lộ ra nụ cười khẽ, đây là một bước đột phá nhỏ.

Bất quá trước mắt quan trọng nhất vẫn là kiện linh bảo Tạo Hóa Thanh Liên này.

Chỉ thấy Thông Thiên khẽ quát một tiếng. "Trấn!" Diệt Thế Chi Kiếm hách nhiên bạo phát ra một cỗ uy áp bàng bạc, hủy diệt chi lực chấn động hư không, ngưng tụ vô tận phong mang, trong nháy mắt trấn áp về phía Tạo Hóa Thanh Liên.

Hắn muốn thôn phệ toàn bộ bản nguyên của Tạo Hóa Thanh Liên.

Cảm nhận được uy hiếp, Tạo Hóa Thanh Liên điên cuồng chấn động, cực lực muốn thoát khỏi sự thôn phệ của Diệt Thế Chi Kiếm.

Nhưng căn bản vô khả nại hà (không làm gì được).

Chỉ là một kiện linh bảo, bản năng phản kháng trước mặt Thông Thiên lại vô lực đến thế.

Rất nhanh, Tạo Hóa Thanh Liên liền bị Diệt Thế Chi Kiếm trấn áp xuống, bản nguyên chi lực không ngừng trôi đi, chỉ chờ thời gian luyện hóa.

Thông Thiên hài lòng gật đầu, có bản nguyên Tạo Hóa Thanh Liên, Diệt Thế Chi Kiếm không biết có thể đột phá tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo hay không.

Nhưng Nữ Oa ở một bên lại nhìn đến ngây người.

Đôi mắt đẹp lóe lên vẻ kinh ngạc, môi hồng khẽ mở, dáng vẻ khó có thể tin. "Thông Thiên đạo hữu, huynh làm gì vậy?" "Ta cần bản nguyên của Tạo Hóa Thanh Liên!" Thông Thiên khẽ nói.

Nữ Oa nhất thời câm nín, không biết nói gì cho phải.

Đây chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành a!

Cứ như vậy hủy đi?

Thật là... phá gia chi tử a!

Nữ Oa đang thầm oán thán hành vi lãng phí của Thông Thiên trong lòng, nhưng rất nhanh, ánh mắt nàng lại nhìn về phía hư không xa xăm. "Muội muội, nhân lúc ta bế quan lại chạy ra ngoài, thật làm ta lo lắng a!

Cũng may là không có việc gì!" Chỉ thấy trong hư không bước ra một nam tử trẻ tuổi mặc bạch y, ôn văn như ngọc, tóc đen xõa vai,

mắt sáng long lanh, nhất cử nhất động toát ra một cỗ hương vị nho nhã.

Thỏa thỏa là một mỹ nam tử.

Nếu Chúc Dung ở đây, khẳng định sẽ nói một câu: "Tiểu bạch kiểm thật nhiều!" Cái nhan sắc này có thể so với tên tiểu bạch kiểm Thông Thiên, tự nhiên chính là ca ca của Nữ Oa, Phục Hy.

Hắn vốn đang bế quan, lại bị trận chiến vừa rồi làm cho kinh tỉnh.

Chương 14

Chỉ thấy hắn rảo bước đi tới, nhìn Nữ Oa một cái thấy không có việc gì xong, mới nhìn về phía Thông Thiên. "Thật khéo a...

Thông Thiên đạo hữu cũng ở đây?" Trong lời nói tuy rằng khách khí, nhưng biểu cảm của Phục Hy cũng không tốt lắm.

Nhíu mày, khóe miệng giật giật, cười còn khó coi hơn khóc! "Lại gặp mặt, Phục Hy đạo hữu!" "Xem ra lần bế quan này có thu hoạch, tin tưởng không bao lâu nữa liền có thể đuổi kịp Bản tọa!" Thông Thiên nhìn Phục Hy cười nhạt một tiếng, làm cho sắc mặt Phục Hy đen lại, cảm giác cả người đều không xong rồi.

Trào phúng a!

Đây là trần trụi miệt thị a!

Thực lực của Thông Thiên, Phục Hy sớm đã lĩnh giáo rồi.

Năm xưa lúc hai người lần đầu gặp mặt, Phục Hy liền coi Thông Thiên thành một tên đăng đồ tử quấy rối Nữ Oa.

Chuẩn bị giáo huấn một trận!

Kết quả ngược lại bị Thông Thiên "huyết ngược" một hồi.

Lúc đó, Phục Hy liền hiểu rõ chênh lệch giữa mình và Thông Thiên.

Lần bế quan này đích xác có chút thu hoạch, nhưng muốn đuổi kịp Thông Thiên, còn kém xa lắm.

Ở trong mắt Phục Hy, đây chính là Thông Thiên đang cười nhạo hắn.

Tên gia hỏa âm hiểm xảo trá! "Thông Thiên đạo hữu không cần

tâng bốc, Bần đạo vẫn có chút tự mình hiểu lấy!" Phục Hy khó chịu nói.

Nhìn thấy Thông Thiên đã khó chịu, nhìn thấy Thông Thiên và Nữ Oa ở cùng một chỗ càng khó chịu hơn.

Là một nam nhân, Phục Hy tự nhiên rõ ràng Thông Thiên đang nghĩ gì.

Muội muội của hắn xinh đẹp lại thủy linh như vậy, con heo nào mà không muốn ủi?

Thông Thiên rõ ràng đối với Nữ Oa có ý đồ xấu.

Thiên thiên thái độ của Nữ Oa đối với Thông Thiên lại khác biệt.

Tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

Tân tân khổ khổ nuôi lớn muội muội, sắp bị một con heo ủi đi mất, tâm tình Phục Hy có thể tốt mới là lạ!

Duy nhất đáng được an ủi chính là, Thông Thiên bất luận thực lực hay nhan sắc, tại Hồng Hoang đều là nhất đỉnh nhất.

Còn về nhân phẩm thì... không nói nữa, trong Hồng Hoang có người tốt sao?

Người tốt đều bị hố chết cả rồi đi!

Nếu Thông Thiên thật sự là một người tốt, vậy Phục Hy mới không yên tâm giao Nữ Oa cho hắn đâu! "Nơi này xảy ra chuyện gì?" Phục Hy nhìn đại địa tàn phá xung quanh, khẽ nhíu mày nói.

Có thể nhìn ra, nơi này vừa mới xảy ra một trận chiến đấu phi thường kịch liệt. "Ca ca, là như vậy..." Nữ Oa ngay lập tức kể lại chuyện vừa rồi một lần, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Thông Thiên, lơ đãng lộ ra một vệt hào quang.

Thực lực Thông Thiên có thể nghiền ép hai đại Tổ Vu, Nữ Oa

cũng không ngờ tới!

Nhưng Phục Hy nghe xong, lại dùng ánh mắt ngưng trọng nói: "Vu Tộc, ta biết!

Không dễ đối phó!" "Bọn họ phi thường đoàn kết, bất luận nội bộ có mâu thuẫn gì, nhưng vĩnh viễn đều nhất trí đối ngoại.

Lần này trọng thương Chúc Dung và Cường Lương, Vu Tộc sẽ không thiện bãi cam hưu!

Thập Nhị Tổ Vu e rằng đều sẽ ra tay với ngươi!" Khó chịu thì khó chịu, nhưng trên chính sự, Phục Hy và Thông Thiên vẫn giữ lập trường nhất trí.

Nhưng Thông Thiên lại không quá lo lắng, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Không sao, tiếp theo Bản tọa muốn bế quan một đoạn thời gian, Thập Nhị Tổ Vu không đáng để lo." Tu vi Thông Thiên đã cảm giác được một cái bình cảnh, cần bế quan đột phá.

Huống hồ Diệt Thế Chi Kiếm thôn phệ Tạo Hóa Thanh Liên, cũng cần thời gian luyện hóa tấn cấp.

Bất Chu Sơn lớn như vậy, Vu Tộc muốn tìm Thông Thiên, gần như không có khả năng.

Huống hồ với thực lực của Thông Thiên, cho dù đến bốn đại Tổ Vu, ở trong tay hắn cũng chỉ có phần bị ăn hành. "Như vậy cũng tốt, đợi đạo hữu xuất quan, tin tưởng thực lực sẽ càng tiến thêm một bước!" Phục Hy nhẹ nhàng gật đầu nói.

Đối với thực lực của Thông Thiên, dường như hắn còn có lòng tin hơn cả đối phương.

Thông Thiên là Đại La Kim Tiên tiền kỳ, sau khi đột phá liền là trung kỳ, đặt ở toàn bộ Hồng Hoang đều là đỉnh cấp cường giả.

Đến lúc đó cho dù đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, cũng sẽ có lực đánh một trận. "Muội muội, chúng ta về thôi!

Đừng làm phiền Thông Thiên đạo hữu bế quan tu luyện nữa!" Nói xong chính sự, Phục Hy xoay người liền nghiêm mặt nói với Nữ Oa.

Nữ Oa bất đắc dĩ chu mỏ, đôi mắt đẹp đảo một vòng nói: "Biết rồi!" Sau đó quay sang nói với Thông Thiên: "Thông Thiên đạo hữu, sau khi xuất quan có thể đến động phủ của ta luận đạo a!

Nữ Oa có một số chỗ tu luyện không hiểu, muốn thỉnh giáo đạo hữu!" Phục Hy nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài lắc đầu.

Nữ đại bất trung lưu a! (Con gái lớn không giữ được trong nhà).

Muội muội của hắn bị con heo này ủi chết dí rồi.

Ai!

Phục Hy cũng không tức giận, chỉ là một loại sầu muộn thôi!

Nuôi vô số năm muội muội, dường như sắp phải ngã vào vòng tay nam nhân khác. "Nhất định!" Thông Thiên nhìn khuôn mặt Nữ Oa gật đầu nói.

Nữ thần có ý, làm nam nhân há có thể làm kiêu?

Đối với mỹ nhân như Nữ Oa, Thông Thiên thế tại tất đắc (quyết tâm phải có được)!

Phục Hy mang theo Nữ Oa về rồi, Thông Thiên cũng phải tìm một nơi bế quan đột phá.

Bên kia, Chúc Dung và Cường Lương về tới Bàn Cổ Điện dưới chân Bất Chu Sơn.

Nhưng cái bộ dạng này, làm cho mười Tổ Vu khác giật nảy mình.

Chương 15

"Chúc Dung, Cường Lương, chuyện gì xảy ra?

Ai đánh các ngươi thương thành bộ dạng này?" Không Gian Tổ Vu Đế Giang đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu đứng dậy, diện mục dữ tợn, nộ thanh quát.

Thương thế của Cường Lương và Chúc Dung quả thực khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cường Lương còn đỡ một chút, đứt một tay, hưu dưỡng một đoạn thời gian là có thể khôi phục, nhưng thương thế của Chúc Dung phi thường nghiêm trọng.

Cả cái đầu lâu đều bị đánh nổ.

Cũng may là Tổ Vu nhục thân cường hãn, thương thế như vậy hoán đổi là cường giả Hồng Hoang bình thường, sớm đã mất mạng.

Đế Giang là lão đại, huynh đệ bị người ta bắt nạt, chịu trọng thương, nhất định phải quản.

Huống hồ Vu Tộc đều là bạo tỳ khí (nóng tính), loại sự tình này tuyệt đối không thể nhẫn. "Một kẻ tên là Thông Thiên." Chúc Dung lấy rốn làm miệng, phẫn nộ nói.

Là một Tổ Vu cường đại, từ khi hóa hình đến nay hắn chưa từng chịu thương thế nghiêm trọng như thế này.

Thông Thiên, cái tên chết tiệt này! "Thông Thiên?

Một người?" Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm ngưng thanh nói. "Một người!" Cường Lương nặng nề gật đầu, lúc ấy xác thực còn có người khác, nhưng chân chính ra tay cũng chỉ có một mình Thông Thiên.

Tên kia bằng vào sức một mình đánh hai người bọn hắn trọng thương.

Thực lực quả thực khủng bố.

Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác cũng chấn kinh, Vu Tộc cường hãn không cần nói nhiều, thông thường một Vu Tộc có thể đánh bốn năm cường giả cùng cảnh giới.

Hiện tại đây là lần đầu tiên xuất hiện chuyện hai Tổ Vu bị một người đánh nổ đầu a! "Ta mặc kệ là ai!

Đả thương huynh đệ Đế Giang ta, vậy thì phải trả giá đắt!" "Nói cho các nhi lang, lật tung cả Bất Chu Sơn cũng phải tìm ra cái kẻ tên Thông Thiên kia!" Đế Giang giận dữ hét lớn.

Đại ca muốn chính là cái loại bá khí này.

Dám bắt nạt huynh đệ ta?

Diệt hắn!

Vu Tộc xuất động rồi, muốn báo thù cho Chúc Dung và Cường Lương.

Chỉ là Bất Chu Sơn quá lớn, nhân số Vu Tộc lại quá ít, căn bản không có khả năng tìm được Thông Thiên.

Trong một quá trình này, những Yêu tộc ở Bất Chu Sơn lại xui xẻo.

Vu Tộc không tìm được Thông Thiên, nhưng Yêu tộc trong Bất Chu Sơn lại gặp đại phiền toái.

Thực lực Vu Tộc không cần bàn, một mình cân bốn năm cường giả Hồng Hoang đều không thành vấn đề, nhưng khẩu vị cũng rất tốt a!

Mỗi một bữa ăn đều phải cắn nuốt đại lượng huyết nhục để duy

trì sức mạnh nhục thân cường đại.

Cho nên, Yêu tộc xui xẻo!

Ngắn ngủi mấy chục vạn năm, liền có vô số Yêu tộc chết trong tay Vu Tộc.

Tuy đối với Yêu tộc số lượng bàng đại, tạm thời không đủ để thương gân động cốt.

Nhưng thái độ coi bọn họ là thức ăn huyết nhục của Vu Tộc, lại đâm thật sâu vào tâm linh nhỏ bé của bọn họ.

Chiến tranh giữa Vu Tộc và Yêu tộc bắt đầu rồi.

Chỉ là Yêu tộc lúc này tuy rằng số lượng đông đảo, nhưng lại như một bàn cát rời, hoàn toàn không phải đối thủ của Vu Tộc.

Cho đến khi trong Thái Dương Tinh xuất hiện hai hoàng giả, Đế Tuấn và Thái Nhất.

Bọn họ bắt đầu tụ tập quần yêu, chống lại Vu Tộc.

Thời gian ngàn vạn năm vội vã trôi qua, tranh đoan giữa Vu Tộc và Yêu tộc càng thêm kịch liệt.

Hồng Hoang đại địa cũng càng thêm phồn hoa, sinh linh nhao nhao đản sinh, cường giả diễn hóa đột phá, đại có một bộ cảnh tượng thịnh thế.

Cho đến một ngày, thiên địa pháp tắc lơ đãng phát sinh biến hóa.

Đại địa phảng phất trở nên bình tĩnh một mảnh, tất cả sinh linh cảm giác mờ mịt vô cùng, thiên địa gian áp ức!

Khắc tiếp theo, giữa thiên địa bỗng nhiên truyền ra một trận nổ vang cự đại, thế giới Hồng Hoang chấn động, sà thời gian dị tượng lộ ra, có tử khí từ phương Đông, kéo dài ức vạn dặm.

Lại có tường vân vạn đóa, phiêu phù trên hư không, trên mặt đất, dũng hiện vô tận kim liên, cảnh tượng kinh người, vừa mới xuất hiện, liền chấn động tất cả mọi người, khiến ai nấy đều nhịn không được trợn mắt há hốc mồm.

Ngay sau đó liền có một cỗ khí thế cường đại cực điểm, tại thiên địa gian không hề có căn cứ bùng nổ, mờ mịt vô tung nhưng lại hạo hãn vô cùng, tựa vô lượng, tựa vô biên, cuốn sạch thiên địa, bao trùm đại thiên thế giới, lan đến mỗi một góc của Hồng Hoang.

Uy áp khủng bố như sơn nhạc, giờ khắc này không biết có bao nhiêu thần thông đại năng bởi vì không kịp phản ứng, lập tức bị áp phục xuống đất, mất mặt thất thái. "Hít!

Khí thế khủng bố như thế, là ai?" Vô số cường giả hãi nhiên, kinh hô ra tiếng.

Loại sức mạnh này quá khủng bố, căn bản không cách nào chống cự, bị sinh sinh áp đảo trên mặt đất, đây là một loại sức mạnh vượt qua tất cả mọi người có thể lý giải! "Ngô nãi Hồng Quân, nghiệp dĩ thành Thánh, ba ngàn năm sau giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, người hữu duyên đều có thể tới." Thiên âm hạo đãng vang vọng Hồng Hoang, rõ ràng truyền vào tai mỗi một sinh linh, tường thụy vô biên chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang! "Hồng Quân?!

Thành Thánh?

Muốn giảng đạo trong Tử Tiêu Cung?" Chúng sinh đại kinh. "Trên Đại La Kim Tiên, là Thánh?" Vô số sinh linh Hồng Hoang càng thêm hãi nhiên, kinh nghi bất định: "Hồng Quân đạo nhân muốn giảng đạo tại Thiên Ngoại Thiên, rốt cuộc có nên đi hay không?" Đi hay không?

Đối với Vu Tộc mà nói, vấn đề này dường như căn bản không cần thiết phải rối rắm. "Đi cái chim a!" Chúc Dung cười nhạo nói.

Lúc này đầu lâu của Chúc Dung đã mọc lại, chỉ là chiến lực chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Cộng Công bên cạnh vốn có chút không hợp với Chúc Dung cũng gật đầu, khinh thường nói: "Hồng Quân lợi hại sao?

Ở trước mặt Phụ Thần chỉ là một tên cặn bã!" "Vu Tộc ta truyền thừa chính là đại đạo chí cao của Phụ Thần, không cần mấy thứ bàng môn tả đạo kia." Xa Bỉ Thi cũng đồng dạng nói.

Vu Tộc không có nguyên thần, đạo pháp của Hồng Quân bọn họ căn bản không quan tâm, công pháp truyền thừa trong huyết mạch Bàn Cổ mới là thích hợp nhất.

Tính cách Vu Tộc cuồng ngạo, ghét nhất là người khác giả bộ (trang bức) trước mặt bọn họ.

Chương 16

Hồng Quân là một điển hình của tội phạm giả bộ.

Thành cái Thánh làm ra động tĩnh lớn như vậy, tưởng mình ngầu lắm sao?

Chỉ là lúc này, Chúc Cửu Âm vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ngồi đó lại nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Ta cho rằng chúng ta nên đi!" "Vì sao?" Đế Giang khó hiểu hỏi.

Hồng Quân giảng đạo đối với Vu Tộc mà nói căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, đi đến đó lãng phí thời gian làm gì? "Bởi vì hai con chim tạp lông kia khẳng định sẽ đi, đám người Yêu tộc kia sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu." Chúc Cửu Âm trầm giọng nói, "Hơn nữa, còn có cái kẻ tên Thông Thiên kia nữa..." Các Tổ Vu khác mắt sáng lên.

Mấy năm nay, mặc dù Yêu tộc vẫn luôn bị Vu Tộc áp chế, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng gây cho Vu Tộc không ít phiền toái.

Nếu có cơ hội giáo huấn, Thập Nhị Tổ Vu khẳng định phi thường nguyện ý.

Nghe đến cái tên Thông Thiên, Chúc Dung liền cảm giác đầu óc nổ tung một trận, mí mắt giật giật liên hồi! "Đi, nhất định phải đi!" Chúc Dung trừng lớn mắt, cắn răng nộ thanh nói!

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn về hướng Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, trên mặt hiện lên sự chấn động nồng đậm.

So với Vu Tộc không có nguyên thần, đám cường giả Hồng Hoang như Đế Tuấn mới càng có thể cảm nhận được sự cường đại của Hồng Quân. "Đại ca, Hồng Quân đạo nhân thật lợi hại, uy thế Thánh Nhân quá khủng bố!" Thái Nhất trầm giọng nói.

Đế Tuấn gật đầu: "Đây là cơ hội của chúng ta!

Cơ hội vượt qua Vu Tộc!" Thập Nhị Tổ Vu cường hãn vô cùng, cho dù Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tuyệt khó ngăn cản sức mạnh liên thủ của bọn hắn.

Nếu Thánh Nhân giảng đạo thật sự lợi hại, không chừng dùng không bao lâu nữa liền có thể địch lại Thập Nhị Tổ Vu, thậm chí chiến thắng.

Đến lúc đó nhất thống Hồng Hoang đại địa, ngẫm lại đều khiến người ta tâm thần chấn động.

Trong một sơn cốc ẩn bí tại Bất Chu Sơn, thân ảnh Thông Thiên bước ra, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Hỗn Độn hư không.

Khí tức càng thêm thâm thúy, phảng phất như vực sâu khủng bố, chu thân tràn ngập uy áp bàng bạc.

Ngàn vạn năm thời gian, thực lực Thông Thiên đã đạt tới cảnh giới kinh người. "Hồng Hoang đại thế sắp mở ra rồi!" Thông Thiên trầm giọng lẩm bẩm.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo, khí vận Hồng Hoang liền đón nhận một lần bạo trướng, tu vi sinh linh Hồng Hoang cũng sẽ điên cuồng đột phá.

Đồng thời, đại kiếp cũng sắp bắt đầu rồi.

Đi lại trong Bất Chu Sơn, nhìn cảnh tượng mãn mục thương di (hoang tàn khắp nơi) do Vu Yêu tư sát mang lại, Thông Thiên biết, Bất Chu Sơn không thể ở nữa.

Nơi này sẽ trở thành chiến trường chủ yếu của Vu Yêu đại chiến. "Nên chuyển nhà thôi!" Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Sau lần giảng đạo thứ nhất ở Tử Tiêu Cung, Thông Thiên cũng

đến lúc tìm một đạo trường ổn định lại rồi.

Mênh mang Hỗn Độn, là nơi thần bí nhất.

Nơi này tràn ngập hỗn độn chi khí, còn có sát khí của ba ngàn Ma Thần còn sót lại từ Khai Thiên Chi Chiến.

Cộng thêm thỉnh thoảng xuất hiện hỗn độn phong bạo, thậm chí là dòng chảy hỗn độn nghịch lưu khủng bố kia.

Khiến cho cả Hỗn Độn trở thành nơi nguy hiểm nhất trong mắt cường giả Hồng Hoang.

Dưới Đại La Kim Tiên, thập tử vô sinh.

Cho dù là cường giả Đại La Kim Tiên tiến vào Hỗn Độn, cũng nguy hiểm vô cùng.

Nhưng bất đắc dĩ là, Tử Tiêu Cung nơi Hồng Quân giảng đạo lại ẩn sâu ở một chỗ nào đó trong Hỗn Độn.

Trên ba mươi ba tầng trời, nhìn dòng khí lưu hỗn độn khủng bố bên ngoài màng thai Hỗn Độn, một đám người vò đầu bứt tai. "Đại ca, Hỗn Độn lớn như vậy, Tử Tiêu Cung rốt cuộc ở đâu a?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói.

Ngàn vạn năm thời gian, hắn cũng sớm đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, tại Hồng Hoang cũng coi như là một phương cường giả.

Nhưng đối mặt với Hỗn Độn mênh mang, vẫn cứ có loại cảm giác ngớ người (mộng bức).

Lão Tử nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đã là Thánh Nhân muốn giảng đạo, tự nhiên sẽ cho chúng ta chỉ dẫn, hết thảy chẳng qua là khảo nghiệm mà thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, thâm dĩ vi nhiên (cho là đúng).

Nhất định phải khảo nghiệm!

Sinh linh Hồng Hoang nhiều như vậy, phi mao đái giáp (lông lá sừng sẹo), thấp hóa noãn sinh (sinh ra từ trứng hay nơi ẩm thấp) vô số kể, đâu có tư cách gì mà được lắng nghe Thánh Nhân dạy bảo chứ?

Cũng chỉ có huynh đệ bọn hắn căn nguyên thâm hậu, xuất thân cao quý, mới có thể ngồi trước mặt Thánh Nhân.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến, làm cho thân thể Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp cứng đờ. "Ái chà!

Hai con linh sủng kia, Hùng gia gia tìm các ngươi muốn chết luôn!

Ha ha!" Chỉ thấy giữa thiên địa xa xa, một đại hán lực lưỡng, vác cái mặt đen thui, thè cái lưỡi dài, đang chạy như điên về phía Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy vậy, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đều đen lại. "Hắc Hùng Tinh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu đầy hắc tuyến, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhớ tới những năm tháng chưa hóa hình, đường đường là Bàn Cổ Chính Tông, suýt chút nữa bị một con Hắc Hùng Tinh bắt về làm linh sủng.

Cả đời rửa không sạch vết nhơ này.

Kỳ sỉ đại nhục a!

Cái giọng oang oang của Hắc Hùng Tinh rất nhanh liền thu hút sự chú ý của đông đảo cường giả chung quanh, khi phát hiện Hắc Hùng Tinh đang chạy về phía Lão Tử và Nguyên Thủy, ai nấy đều ngây ngẩn cả người. "Tên kia là ai?

Thật kiêu ngạo a!" "Là Hắc Hùng lão tổ, cường giả tồn tại từ lượng kiếp trước, hiện giờ thực lực e rằng đã đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn rồi đi!" "Hít!

Viên mãn?" Vô số người liếc mắt, âm thầm kinh hãi vì thực lực của Hắc Hùng lão tổ.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên, mỗi một bước tu luyện đều gian nan vô cùng, cường giả viên mãn đặt ở toàn bộ Hồng Hoang chính là đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Không ai có thể địch.

Đương nhiên, trừ Hồng Quân ra. "Hắc Hùng lão tổ muốn làm gì?" "Vừa rồi hình như nghe hắn gọi hai tên kia là linh sủng?" "Phụt!

Ha ha!" "Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai tên thúi rắm kia là linh sủng của Hắc Hùng lão tổ?" "Ha ha!

Cười chết ta!" Nghe những lời bàn tán thấp giọng của đám cường giả Hồng Hoang xung quanh, sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn càng đen hơn.

Chương 17

Cảm nhận từng ánh mắt trào phúng, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực sắp tức nổ phổi.

Bại lộ rồi!

Chuyện này không giấu được nữa, có thể tưởng tượng từ nay về sau, huynh đệ bọn hắn sẽ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang.

Nói ra thì lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy, bởi vì tính cách cao ngạo kia, tại Hồng Hoang cũng không được người ta thích.

Cộng thêm bản nguyên không đủ, thực lực hiển lộ yếu kém, cho nên cũng không đủ để người ta kiêng kỵ.

Cái danh đầu Bàn Cổ Chính Tông có tác dụng quái gì a! "Con Hắc Hùng Tinh chết tiệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng hét lớn, mắt cũng sắp trừng nứt ra.

Hắn nãi là người sĩ diện nhất, hiện tại lại vì Hắc Hùng Tinh mà chịu cả Hồng Hoang cười nhạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có tâm tư muốn chết luôn cho rồi. "Đi chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ như điên, bất chấp tất cả lao về phía Hắc Hùng lão tổ chém giết.

Lão Tử cũng nổi giận.

Cái tên lão âm bức này, tuy rằng nhìn thì thanh tĩnh vô vi, nhưng thực tế còn sĩ diện hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hôm nay không diệt Hắc Hùng Tinh, Lão Tử cả đời đều không ngẩng đầu lên được. "Du háp!

Trưởng bản sự rồi?

Vừa vặn Hùng gia gia đang ngứa tay, tới đây đi!" Thần kinh thô kệch của Hắc Hùng Tinh hoàn toàn không để ý hai người phản kháng.

Càng phản kháng, ta càng cường tráng!

Linh sủng, phải kiên nhẫn điều giáo mà!

Xa xa, thân ảnh màu đen như lợi kiếm của Thông Thiên sừng sững trong hư không, khí thế cường đại khiến tất cả mọi người đều kiêng kỵ không thôi, không ai dám tới gần hắn.

Nhưng dù là vậy, khi Thông Thiên nghe Hắc Hùng Tinh muốn thu Lão Tử và Nguyên Thủy làm linh sủng, khóe miệng cũng không khỏi giật một cái, hơi hơi nhếch lên. "Vãi (Ngọa sát)!

Tình huống gì đây!" Thông Thiên có chút không hiểu nổi, bởi vì hắn đến, có một số việc dường như đã trở nên không giống trước nữa. "Linh sủng?" Trong đầu Thông Thiên tò mò không biết hai người Lão Tử rốt cuộc đã trải qua sự tình thê thảm cỡ nào.

Lại không biết hết thảy đều là do hắn.

Nhưng không đợi Thông Thiên cao hứng bao lâu!

Chỉ nghe thấy giữa thiên địa xa xa vang lên một trận gào thét phẫn nộ dữ tợn. "Thông Thiên..." Chỉ thấy phía xa, mười đại hán lực lưỡng tướng mạo kỳ quái, hung thần ác sát, cùng với hai mỹ nữ tử thân ảnh yểu điệu đang phi tốc chạy tới.

Chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Người đi đầu, chính là Chúc Dung, sắc mặt dữ tợn hận không thể ăn tươi nuốt sống Thông Thiên.

Nhìn cái dạng này, Thông Thiên hơi sững sờ.

Con mẹ nó (Ni mã đích), đến mức này sao?

Đã hơn một ngàn vạn năm rồi, còn không xong à!

Không phải chỉ là vặt cái đầu xuống thôi sao!

Xem phương thức hành sự, quả nhiên là Tổ Vu, bất kể kẻ địch là ai, có thể đánh hội đồng thì không bao giờ đánh tay đôi.

Dù sao trong mắt Vu Tộc, đánh cho nằm xuống là được!

Nhưng đối với việc này, Thông Thiên lại hoàn toàn không thèm để ý.

Hắn của hiện nay, nãi là thực lực Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn đánh bại Thập Nhị Vu Tổ có chút không dễ dàng, nhưng Thập Nhị Tổ Vu càng đừng hòng chiếm được tiện nghi ở chỗ hắn.

Khuôn mặt đạm mạc nhìn bọn hắn, Thông Thiên lạnh lùng nói: "Chúc Dung, đầu lại không cần nữa à!" Chúc Dung nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, một số hồi ức không tốt nhất thời hiện lên trong đầu.

Thập Nhị Tổ Vu khí thế hung hung lao về phía Thông Thiên.

Vu Tộc tại Hồng Hoang có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh, hung danh lan xa.

Đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, thực lực cường đại khiến tất cả mọi người kiêng kỵ không thôi.

Thấy tình huống này, đông đảo cường giả bên rìa Hỗn Độn nhao nhao tránh ra, nhường chiến trường cho Thông Thiên. "Thông Thiên, chớ có càn rỡ, đả thương huynh đệ ta, hôm nay sẽ khiến ngươi bầm thây vạn đoạn." Đế Giang trầm giọng quát.

Thập Nhị Tổ Vu nhục thân thực lực cường hãn, đứng trong hư không tản mát ra khí thế cường đại, một bộ dáng muốn diệt Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên lại cười lạnh một tiếng: "Càn rỡ?

Các ngươi còn chưa thấy Bản tọa chân chính càn rỡ đâu!" "Ha ha!

Ngươi cho rằng hôm nay có thể chạy thoát sao?" Đế Giang cười ha hả nói.

Chúc Cửu Âm nói không sai.

Vu Tộc không cần nghe đạo, hôm nay đến là để báo thù.

Thông Thiên gia hỏa này, trốn tránh cả ngàn vạn năm, lần này rốt cục bị chặn lại rồi.

Đáng tiếc, không gặp được hai con chim tạp lông kia. "Bản tọa không cần phải chạy!" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên vừa dứt, nháy mắt tiếp theo, giữa thiên địa ầm ầm bạo phát ra một cỗ uy áp bàng bạc, hủy diệt chi khí cuồn cuộn gào thét tàn phá bừa bãi.

Hỗn Độn hư không chấn động, vô số người kinh hãi. "Đại La Kim Tiên viên mãn?

Thông Thiên đạo nhân cũng đạt tới cảnh giới này?" "Người này tuyệt đối không thể trêu chọc!" "Lần này có kịch hay để xem rồi, hy vọng Thông Thiên đạo nhân có thể hảo hảo giáo huấn đám Vu Tộc càn rỡ này một trận!" Bên rìa Hỗn Độn, đông đảo cường giả Hồng Hoang liếc mắt nghị luận.

Mắt Chúc Dung trừng lớn muốn lồi ra, sắc mặt khó coi nói: "Đáng chết, thực lực hắn lại mạnh lên!" Thực lực Thông Thiên từ tiền kỳ đến viên mãn, vượt qua ba cái tiểu cảnh giới, so với một ngàn vạn năm trước mạnh hơn quá nhiều.

Khiến cho các Tổ Vu đều cảm giác được một cỗ uy hiếp nhàn nhạt. "Giết!" Đế Giang lệ thanh quát lớn, Thập Nhị Tổ Vu đồng thời giết về phía Thông Thiên, sức mạnh cường đại nghiền nát cả hư không.

Lúc này, thanh âm băng lãnh trầm phù trong hư không, khiến tất cả mọi người cảm giác được một cỗ lạnh lẽo thấu tim. "Nhất kiếm, thí

thương sinh!" Nháy mắt tiếp theo, một đạo kiếm ý thương nhiên hiện lên từ giữa thiên địa, ngưng tụ phong mang vô tận, tràn ngập sức mạnh hủy diệt cuồn cuộn, phảng phất có thể dễ dàng giết sạch thương sinh Hồng Hoang.

Chương 18

"Oanh!" Một kiếm huy hạ, thương sinh câu tịch.

Lại nghe thấy trong hư không vang lên một tiếng thảm thiết cực kỳ thê lương. "A!" Chúng nhân đại kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu lâu Chúc Dung ầm ầm nổ tung, máu tươi bắn ra vô tận, khiến thiên địa phảng phất như đang đổ mưa máu.

Đầu Chúc Dung lại nổ tung một lần nữa. "Cái gì?" Nhìn thấy tình cảnh này, Đế Giang sắc mặt đại kinh. "Cẩn thận, kiếm ý của hắn căn bản không có dấu vết để tìm!" Chúc Cửu Âm đồng dạng ngưng trọng hét lớn.

Cổ kế lúc trước có sai lầm, thực lực Thông Thiên khủng bố hơn trong tưởng tượng nhiều.

Một kiếm, liền chém đứt đầu Chúc Dung, tuy rằng có thành phần đại ý, nhưng thực lực của Thông Thiên xác thực khiến người ta kinh hãi.

Xa xa, vô số cường giả Hồng Hoang trợn mắt há hốc mồm nhìn một kiếm này, chỉ trong nháy mắt công phu, Tổ Vu Chúc Dung cường đại liền bị Thông Thiên chém mất đầu?

Dưới sự chứng kiến trơ mắt của mười một Tổ Vu khác. "Khủng bố, thật sự quá mạnh, Thông Thiên đạo nhân thực tại quá lợi hại!" "Thực lực Đại La Kim Tiên viên mãn, nghiền ép Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, sau trận chiến này, uy danh Thông Thiên sẽ chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang!" "Vu Tộc lần này phải chịu thiệt thòi lớn rồi, ai bảo đi trêu chọc Thông Thiên đạo nhân!" Chúng nhân kinh ngạc nói nhỏ, càng có kẻ hả hê khi người gặp họa, nguyện ý nhìn thấy Vu Tộc xui xẻo.

Nhưng tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên Thông Thiên này.

Thông Thiên, sẽ chấn kinh Hồng Hoang! "Đáng chết, toàn lực ra tay, nhất định phải diệt tên này!" Đế Giang nổi giận.

Thông Thiên quả thực quá càn rỡ, ngay trước mắt lại chém đứt đầu Chúc Dung lần nữa.

Đây là đánh vào mặt cả Vu Tộc.

Nhất định phải diệt nha (hắn)!

Thập Nhị Tổ Vu phát điên rồi, lúc trước vì đại ý, Thông Thiên mới chiếm được tiên thủ.

Nhưng khi chân chính bắt đầu phát cuồng, cho dù là Thánh Nhân cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Nếu tế xuất ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trong truyền thuyết kia, triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh, không chừng bọn họ đều dám đi diệt Hồng Quân. "Câm miệng, yêu đạo, xem đại uy Bàn Cổ ta!" Chỉ là, phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng phải thiêu đốt tinh huyết, trả cái giá rất lớn.

Lá bài tẩy cuối cùng đó, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tổ Vu sẽ không thi triển. "Oanh oanh oanh!" Thiên địa chấn động, sức mạnh chiến đấu cường đại khiến hư không không ngừng vỡ vụn, Thập Nhị Tổ Vu liên thủ đại chiến cùng Thông Thiên, uy thế tạo thành tuyệt đối khủng bố. "Không tốt, hư không sắp sụp đổ rồi, mau rời khỏi đây!" "A!

Đáng chết a!

Cứu mạng a!" ...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, không ngừng có người bị lan đến, dưới sức mạnh cường đại của Thông Thiên và Thập Nhị Tổ Vu, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải trọng thương ly hận (ôm hận mà chết).

Chiến đấu rất nhanh liền tiến vào Hỗn Độn, Thông Thiên tay cầm Diệt Thế Chi Kiếm, sát phạt vô biên, đỉnh đầu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, lực phòng ngự vô địch.

Thập Nhị Tổ Vu căn bản không làm gì được hắn. "Nhất kiếm, liệt sơn hà!" "Hỗn trướng, chết đi!" Đế Giang phẫn nộ phát cuồng, Thập Nhị Tổ Vu toàn lực ra tay, đại chiến tứ vô kỵ đạn trong Hỗn Độn. "Nhất kiếm, trảm thiên địa!" Một đạo kiếm ý càng thêm cường đại khủng bố chém về phía Thập Nhị Tổ Vu, thiên địa thất sắc, vạn vật vô thanh.

Toàn bộ Thập Nhị Tổ Vu thần sắc ngưng trọng toàn lực ngăn cản.

Trong chiến đấu kịch liệt, Thông Thiên bỗng nhiên cảm giác được một trận không bình thường, quay đầu nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Vừa nhìn, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người! "Vãi (Ngọa sát)!

Hỗn độn phong bạo!" Thông Thiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy sâu trong Hỗn Độn một mảnh đen kịt, ngưng tụ một cỗ sức mạnh trầm trọng, phảng phất muốn nổ tung cả Hỗn Độn.

Phong bạo màu đen tàn phá bừa bãi, đi đến đâu, toàn bộ hóa thành hư không.

Thập Nhị Vu Tổ cũng ngây ngẩn cả người, căn bản không ngờ tới, vào lúc này lại xuất hiện hỗn độn phong bạo.

Đại La Kim Tiên tuy rằng có thể tiến vào Hỗn Độn, nhưng cũng nguy cơ trùng trùng, hỗn độn phong bạo chính là một loại trí mạng nhất.

Phong bạo ập đến còn đánh cái rắm a!

Một khi không cẩn thận là chết trong Hỗn Độn đấy!

Thông Thiên cũng căn bản mặc kệ Thập Nhị Tổ Vu ra sao, trực tiếp xoay người biến mất trong Hỗn Độn.

Ai nguyện ý chết thì chết, trước tiên bảo trụ cái mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất!

Chuồn thôi, chuồn thôi!

Đại chiến giữa Thông Thiên và Thập Nhị Tổ Vu, bởi vì hỗn độn phong bạo xuất hiện, trở nên vô tật nhi chung (kết thúc không có kết quả).

Một phương diện khác, trải qua một phen gian nan hiểm trở, đông đảo cường giả Hồng Hoang rốt cuộc cũng vượt qua Hỗn Độn nguy hiểm, đến được Tử Tiêu Cung.

Không biết bao nhiêu người táng thân trong Hỗn Độn, những người có thể xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, thực lực kém nhất cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người này, đại biểu cho sức mạnh của cả Hồng Hoang.

Hồng Quân, muốn tụ tập khí vận cả Hồng Hoang, dùng để Hợp Đạo.

Hồng Quân chưa xuất hiện, một số người liền đàm luận về đại chiến giữa Thông Thiên và Thập Nhị Tổ Vu trước đó. "Thông Thiên đạo nhân kia thực lực đã đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn, phóng mắt nhìn cả Hồng Hoang, trừ Thánh Nhân ra, e rằng không ai là đối thủ của hắn!" "Vẻn vẹn một kiếm, ngay trước mặt tất cả Tổ Vu, chém đứt đầu Chúc Dung, quả thực quá khủng bố!" "Lấy sức một mình đối kháng Thập Nhị Tổ Vu, không rơi xuống hạ phong?" "Ta tận mắt nhìn thấy, trận chiến kia đánh cho hư không cũng sụp đổ, chết không ít người đâu!

Cuối cùng đánh vào trong Hỗn Độn rồi!" ...

Trong Tử Tiêu Cung, một số người thấp giọng chém gió về trận chiến của Thông Thiên và Thập Nhị Tổ Vu, miêu tả sinh động như thật, giống như chính mình tự thân tham dự vậy.

Dẫn tới những người khác kinh thán, nguyên một đám bộ dáng khó có thể tin.

Cái tên Thông Thiên, đến đây chấn kinh Hồng Hoang.

Tại hàng thứ nhất, sáu cái bồ đoàn cũng sớm bị chiếm đầy.

Như đại thế nguyên bản, Nữ Oa dưới sự giúp đỡ của Phục Hy chiếm được một vị trí, nhưng nghe những người này nghị luận, trên gương mặt tuyệt mỹ kia lóe lên một tia lo lắng. "Ca ca, Thông Thiên đạo hữu sẽ không có việc gì chứ?" Nữ Oa khẽ nói.

Ở sau lưng nàng, Phục Hy bất đắc dĩ lắc đầu: "Yên tâm, Thông Thiên tên kia chết không được đâu." "Chết không được sao?

Lấy sức một mình đối kháng Thập Nhị Vu Tổ, không rơi xuống hạ phong!" Phục Hy có chút chua chát nói.

Chương 19

Đối với thực lực của Thông Thiên hắn rất có lòng tin, huống chi giống như cái loại tai họa kia, chuyên môn sống để chọc tức người khác.

Sao có khả năng chết đơn giản như vậy được.

Cho dù thật sự đánh không lại Thập Nhị Tổ Vu, Phục Hy không tin hắn ngay cả năng lực chạy trốn cũng không có. "Nhưng ta có chút lo lắng, Tử Tiêu Cung sắp đóng cửa rồi, hắn còn chưa xuất hiện!" Nữ Oa lo lắng nói.

Cho dù Thông Thiên không sao, nhưng nếu bỏ lỡ Tử Tiêu Cung giảng đạo, vậy cũng là tổn thất cực lớn a.

Phục Hy lắc đầu bĩu môi, muội muội của hắn uổng công rồi, bị con heo kia ủi chết dí.

Phục Hy không nói gì, nhưng một gã bên cạnh Nữ Oa lại nhịn không được. "Đám người Vu Tộc tứ chi phát triển kia cũng không dễ đối phó như vậy, huống chi là Thập Nhị Tổ Vu liên thủ.

Hơn nữa, tiến vào Hỗn Độn mênh mang chiến đấu, có thể sống sót đi ra đã không dễ dàng rồi!" Một giọng nói hả hê khi người gặp họa truyền đến, làm cho Nữ Oa tú mi khẽ nhíu, trong mắt đẹp hiện lên hàn sương.

Quay đầu nhìn lại, tên này Nữ Oa có quen biết.

Chính là Đông Vương Công có chút uy danh trong Hồng Hoang, thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thông Thiên không xuất hiện, vị trí bên cạnh Nữ Oa liền bị Đông Vương Công chiếm mất.

Lúc này còn nói mát và hả hê.

Nhưng Nữ Oa lại không quen cái thói này, kiều hanh một tiếng, nhẹ giọng mắng: "Câm cái miệng thối của ngươi lại!" Ách?

Nụ cười trên mặt Đông Vương Công im bặt, da mặt run rẩy, trên mặt hiện lên một vệt giận dữ.

Tại Hồng Hoang, hắn cũng là một phương cường giả, tính cách cao ngạo, cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng ít có địch thủ, vô số người kính sợ không thôi.

Hôm nay lại bị một nữ tử huấn xích, mặt mũi Đông Vương Công không nén được nữa.

Vừa định phản kích lại, liền thấy ánh mắt băng lãnh của Phục Hy đang nhìn chằm chằm, dường như đang nói: Dám bắt nạt muội muội ta, lão tử giết chết ngươi.

Phục Hy cũng là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cộng thêm một Nữ Oa, Đông Vương Công thật sự không nắm chắc.

Quan trọng nhất, đây là đạo trường của Thánh Nhân, chọc giận Hồng Quân, tất cả mọi người đều không có quả ngon để ăn.

Bất đắc dĩ, Đông Vương Công phất tay áo, nghiêm mặt ngồi xuống, khẽ hừ nói: "Hảo nam không đấu với nữ!" "Tên Thông Thiên kia không biết sống chết, dám khiêu khích Thập Nhị Tổ Vu, không chết cũng phải lột da, may mắn sống sót, cũng không đuổi kịp giảng đạo!" Đông Vương Công chết vẫn còn cứng miệng, dường như đang nguyền rủa Thông Thiên chết ở trong Hỗn Độn mới tốt!

Thực tế, hắn là ghen tị với Thông Thiên.

Thông Thiên đại chiến Thập Nhị Tổ Vu, vô luận kết quả như thế nào, chỉ cần bất tử, danh tiếng Thông Thiên tất nhiên chấn kinh Hồng Hoang.

Đông Vương Công hắn, tại Hồng Hoang lăn lộn vô tận tuế nguyệt, cũng bất quá chỉ có chút danh tiếng nhỏ, càng không dám đối kháng cùng Tổ Vu.

Huống chi mỹ nhân tuyệt mỹ như Nữ Oa lại để ý Thông Thiên như thế, trong lòng Đông Vương Công mất cân bằng rồi.

So sánh dưới, có thể không ghen tị với Thông Thiên sao?

Thông Thiên tốt nhất là chết trong Hồng Hoang, lại nhìn canh giờ, Tử Tiêu Cung lập tức muốn đóng cửa, Đông Vương Công đắc ý cười cười.

Thông Thiên bất tử, cũng không đuổi kịp nữa rồi.

Nhưng đúng lúc này, ngoài Tử Tiêu Cung lại bỗng nhiên vang lên một trận tiếng bước chân, trong lòng Đông Vương Công hung hăng giật thót một cái.

Sẽ không may mắn như vậy chứ?

Thật sự đuổi kịp?

Sắc mặt Đông Vương Công có chút không tốt.

Nữ Oa lại mặt lộ vẻ vui mừng, quay đầu nhìn lại, nhưng phát hiện người tới căn bản không phải Thông Thiên, mà là hai người xa lạ.

Người đi đầu, đầu to tai lớn, mặt mũi bóng loáng đầy dầu, người phía sau, mặt mũi sầu khổ, sắc mặt vàng như nghệ, hình thành đối lập rõ rệt.

Hai người trên thân rách rách rưới rưới, chật vật không thôi, dường như đã chịu khổ cực lớn trong Hỗn Độn, nhìn cửa Tử Tiêu Cung còn mở, tựa hồ vui quá hóa khóc. "Sư huynh, chúng ta rốt cuộc cũng đuổi kịp rồi!" "Ừ!

Sư đệ, ta biết Thánh Nhân từ bi, sẽ không vứt bỏ phương Tây

chúng ta!" Hai người bi tình đi vào, người trong Tử Tiêu Cung không ai không liếc mắt nhìn.

Nhưng Nữ Oa lại thất vọng rồi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không giấu được sự thất lạc, trong lòng yên lặng nói: "Không đuổi kịp thì không đuổi kịp đi!

Chỉ hy vọng không có việc gì là tốt rồi!" Đông Vương Công không có nhiều lo lắng như vậy, sắc mặt căng thẳng thả lỏng ra, hả hê nói: "Hắc hắc, Tử Tiêu Cung sắp đóng cửa rồi!" Nữ Oa cắn chặt răng ngà, hung hăng trừng hắn một cái.

Tên này quá ghê tởm!

Nhưng đúng lúc này, trong Tử Tiêu Cung lại vang lên một trận quỷ khốc lang hào, làm cho Nữ Oa giật nảy mình, cũng làm cho Đông Vương Công hung hăng líu lưỡi. "Thiên sát (Trời đánh) a!" "Huynh đệ chúng ta vì chúng sinh phương Tây, lịch kinh thiên nan vạn hiểm mới đến được đây, không ngờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có a!" "Ta có lỗi với chúng sinh phương Tây, ta không sống nữa a!" Đám người trong Tử Tiêu Cung đều bị tiếng khóc lóc thảm thiết đột ngột này làm cho giật mình, ngớ người (mộng bức) nhìn Chuẩn Đề, tràng diện một độ xấu hổ.

Diễn, cũng quá giả đi...

Diễn xuất của Chuẩn Đề đặt ở hậu thế cũng là cấp bậc tiểu thịt tươi.

Quá tệ!

Nhưng cố tình lại có người thích ăn một bộ này.

Hồng Vân nhường chỗ, Chuẩn Đề đặt mông ngồi lên, tốc độ cực nhanh, khiến tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

Sau đó vẻ mặt ngơ ngác nhìn Hồng Vân.

Tên ngốc này á?

Đặc biệt là lão bạn thân của Hồng Vân là Trấn Nguyên Tử, vẻ mặt khó có thể tin. "Hồng Vân, ngươi nhường chỗ rồi...

Ai!" Trấn Nguyên Tử phẫn nộ lại bất đắc dĩ, thật vất vả mới chen được cho hắn vị trí hàng đầu, lại bị Hồng Vân nhường cho một tên tiểu nhân vô sỉ.

Ta sao lại kết giao với một tên dở người (nhị lăng tử) như vậy chứ?

Nhưng Hồng Vân lại không thèm để ý, a a cười nói: "Đạo hữu, không cần tức giận, ta lại há có thể nhìn không ra hắn đang khóc giả?" "Vậy ngươi còn...?" Hồng Vân xua tay cười khẽ nói: "Ta vốn cũng không muốn ngồi ở hàng thứ nhất, quá chói mắt, không biết bao nhiêu người đều đang địch thị ta!

Giống như ta, ngồi ở phía sau, tiêu dao tự tại há không khoái hoạt?

Chẳng qua là phụ một phen ý tốt của đạo hữu, nhưng với sự độ lượng của Trấn Nguyên Tử đạo hữu, sẽ không để ý đâu!" Hồng Vân a a cười nói, ngược lại có chút vô lại, nhưng bạn thân lại có thể làm sao?

Trấn Nguyên Tử chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Hồng Vân đâu biết rằng, tu sĩ Hồng Hoang vốn là cùng trời tranh mệnh, quan trọng nhất là một chữ 'Tranh'.

Chuyện này không phải là không tranh thì có thể bình an vô sự đâu.

Bên kia, Chuẩn Đề tâm an lý đắc ngồi xuống, tâm tư lại bắt đầu hoạt động, liếc mắt nhìn Côn Bằng bên cạnh, sắc mặt hoành lên.

Chương 20

"Gia hỏa nhà ngươi, mỏ nhọn má khỉ, diện tướng xấu xí, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt lành gì, ngồi ở hàng thứ nhất há không làm bẩn mắt Thánh Nhân?

Còn không mau mau tránh ra, để cho sư huynh ta ngồi xuống!" Côn Bằng sững sờ, lập tức sắc mặt đại nộ. "Hỗn trướng, ngươi là cái thá gì?" "Ngươi sinh ra đầu to tai lớn, mặt mũi bóng loáng, một bộ dáng gian trá tiểu nhân, mới là làm bẩn mắt Thánh Nhân!" Côn Bằng và Hắc Hùng lão tổ giống nhau, đều là lão gia hỏa tồn tại từ lượng kiếp trước, bị Chuẩn Đề mắng như vậy, há có thể cam tâm?

Nhưng bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã tích một bụng oán khí nhịn không được, khuôn mặt khinh thường, lạnh lùng quát: "Phi mao đái giáp, thấp hóa noãn sinh chi bối, há xứng cùng chúng ta ngồi ngang hàng?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tính khí lớn, bởi vì Hắc Hùng Tinh, hắn đối với đám "thấp hóa noãn sinh" càng thêm chán ghét.

Lúc trước ở rìa Hỗn Độn, huynh đệ hai người bọn họ và Hắc Hùng Tinh làm một trận, kết quả thê thảm.

Hắc Hùng Tinh thực lực cường hãn, cho dù hai người liên thủ cũng không phải đối thủ.

Nhưng vận khí không tệ, thật vất vả mới trốn thoát, lại cũng hình tượng đại tổn.

Lúc này ngồi ở chỗ đó, mặt mũi bầm dập, quần áo tả tơi, một bộ dáng thê thảm, so với hai người Chuẩn Đề cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đem oán khí phát tiết lên người Côn Bằng.

Nhưng Côn Bằng lại há là kẻ dễ sống chung?

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, trực tiếp "đỗi" lại (bật lại). "Hắc Hùng Tinh cái tên lão bất tử kia, sao không quản tốt linh sủng, lại thả ra ngoài sủa bậy hả?" Danh tiếng linh sủng của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn triệt để hấp quang (bại lộ) rồi, trong Tử Tiêu Cung ai cũng biết.

Đương hạ nghe vậy, trực tiếp cười to. "Ha ha ha!" "Hai con linh sủng đều ngồi ở vị trí thủ vị, muốn đặt chúng ta vào chỗ nào?" "Đúng vậy a!" "Nên tránh ra vị trí, để bần đạo ngồi lên mới đúng!" Đám người trong Tử Tiêu Cung ồn ào, trào phúng.

Lúc này Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất quá chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, xa không cường hãn bằng Thông Thiên.

Cho nên mọi người trong Hồng Hoang đối với bọn hắn cũng ít đi sự cố kỵ, trào phúng tứ vô kỵ đạn.

Chuyện linh sủng này chính là vết nhơ cả đời. "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức nổ phổi, sắc mặt trướng hồng, chỉ vào Côn Bằng, lại nhìn về phía mọi người trong Tử Tiêu Cung, thân thể run lên bần bật.

Lão Tử cũng giận dữ, nhìn thì trầm ổn, nhưng trong mắt lóe hung quang.

Bất quá nhìn mọi người có đầu mối liên hợp đối phó hai người bọn hắn, lập tức đè xuống phẫn nộ, thấp giọng quát: "Nhị đệ, chớ nói nhiều!" Nếu vì một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà bị đuổi xuống chỗ ngồi, vậy mới hỏng việc!

Hai người cũng chỉ đành làm rùa đen rút đầu, đối với sự trào phúng của mọi người mặc kệ không quan tâm.

Nhưng từ thân thể đang run rẩy kia có thể nhìn ra, trong lòng bọn

hắn bạo nộ cỡ nào. "Ha ha!" Côn Bằng nhìn thấy một câu đã bật cho hai người phải làm rùa đen rút đầu, nhất thời đắc ý cười to.

Ngay cả Chuẩn Đề cũng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, đến muộn, không biết nguyên do trong đó, nhưng nhìn hai tên này dường như không được hoan nghênh a.

Vãi (Ngọa sát)!

Chọn sai mục tiêu rồi a!

Côn Bằng có chút ngưu bức a!

Hai tên kia mới là cái thùng rỗng kêu to!

Đương tức tròng mắt xoay chuyển, trực tiếp quát: "Không sai, hai con linh sủng há xứng cùng chúng ta ngồi ngang hàng, còn không mau mau nhường chỗ cho sư huynh ta?" Con mẹ nó (Ni mã đích)!

Chúng nhân không khỏi bị sự vô sỉ của Chuẩn Đề làm cho chấn kinh.

Bản sự gió chiều nào theo chiều ấy không nhỏ a!

Vừa rồi còn kêu gào bắt Côn Bằng nhường chỗ, hiện tại nhìn hình thế không đúng, trực tiếp chuyển đổi mục tiêu rồi a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng là tức đến đầu bốc khói, trừng lớn mắt nghiến răng nhìn Chuẩn Đề.

Tên tiểu nhân vô sỉ này, vừa rồi rõ ràng hắn đang nói giúp y a!

Không ngờ, tên này lại cắn ngược lại, lặp lại lời của Côn Bằng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng thấy qua người nào da mặt dày như thế, tính cách vô sỉ như thế.

Ti bỉ hạ lưu, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh. "Phụt!" Cứ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự bị tức đến hộc máu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức muốn thổ huyết!

Sự vô sỉ của Chuẩn Đề khiến hắn chấn kinh, mà Lão Tử cũng bị chọc tức đến mức nghẹn họng.

Lão Tử càng giận Nguyên Thủy Thiên Tôn ngu xuẩn, đang yên đang lành tự nhiên võ mồm cà khịa làm gì?

Thành công kéo cừu hận của mọi người lên người hai huynh đệ bọn họ, đây là chuyên môn hố hàng ta sao?

Lão Tử sống không còn gì luyến tiếc, không hiểu sao lại có một thằng huynh đệ xuẩn ngốc như vậy.

Hắn cố nén lửa giận, trong lòng không ngừng tự thôi miên: "Không thể chấp nhặt với hắn!

Không chấp nhặt!" Lúc này cần phải nhẫn nhịn, nếu không huynh đệ bọn họ thật sự sẽ bị mọi người hợp sức đánh văng ra ngoài.

Tâm tính nhẫn nại của Lão Tử có thể thấy được một phần.

Hắn đoan tọa tại chỗ, mặc kệ đám người ồn ào thế nào, mặc kệ Chuẩn Đề vô sỉ ra sao, toàn bộ đều coi như không nghe thấy.

Ông đây cứ ngồi lỳ ở đây đấy.

Có bản lĩnh thì đánh ông đi!

Chuẩn Đề thật sự bó tay, đây là đạo trường của Thánh nhân, không dám động thủ.

Làm sao bây giờ?

Tiếp Dẫn vẫn chưa có chỗ ngồi nha!

Chuẩn Đề lại nhìn quanh một vòng.

Nữ Oa tuy là phận nữ lưu, nhưng hắn vừa định manh động thì cảm giác được ánh mắt băng lãnh của Phục Hy quét tới, xem ra không

dễ bắt nạt.

Chuẩn Đề hậm hực không dám mở miệng.

Đông Vương Công, nãi là Đông Cực Chí Dương Chí Thuần chi khí biến hóa mà thành, một thân cương chính, tướng mạo khôi ngô, khí thế hùng nhiên, nhìn cũng không dễ đối phó.

Chuyển một vòng, ánh mắt dừng lại ở Côn Bằng.

Mỏ nhọn má hóp, sắc mặt u ám, một bộ dạng đen đủi nghèo kiết xác, dường như cũng không có người giúp đỡ, coi bộ dễ xơi nhất. "Côn Bằng đạo hữu, xin hãy nhường chỗ ngồi cho sư huynh ta, bần đạo cảm kích khôn cùng!" Chuẩn Đề nói khẽ, cứng không được thì dùng mềm.

Dù sao nói đến da mặt dày, Chuẩn Đề hắn nhận số hai không ai dám nhận số một.

Chương 21

Côn Bằng giận quá hóa cười: "Thật coi bần đạo dễ bắt nạt sao?" Hai con thú cưng của Lão Tử ngồi đần ra đấy, dựa vào đâu bắt ta nhường chỗ?

Nhưng ngay lúc này, Đông Vương Công không biết phát rồ cái gì, mất kiên nhẫn nói: "Côn Bằng đạo hữu, chỉ là một cái chỗ ngồi thôi mà, nhường thì nhường đi, có gì to tát đâu, mau chóng yên tĩnh lại đi, thời gian sắp hết rồi!" Đông Vương Công liếc nhìn hướng đại môn, không thấy thân ảnh Thông Thiên đâu, cửa lớn lại sắp đóng.

Trong lòng hắn cười hắc hắc, cũng không muốn sinh thêm sự đoạn.

Chỉ cần trong điện mau chóng yên tĩnh lại, cửa lớn đóng sập, Thánh nhân xuất hiện, mọi sự đều thành định cục.

Lời của Đông Vương Công khiến Côn Bằng sững sờ: "~" Một cái chỗ ngồi thôi á?

Không có gì to tát á?

Thế sao ngươi không nhường?

Côn Bằng vừa định chửi ầm lên vào mặt Đông Vương Công, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, trong điện lại vang lên một giọng nói hậu trọng. "Côn Bằng đạo hữu, không cần phải rối rắm như vậy, chỗ ta có một chỗ ngồi, mời ngươi qua đây ngồi là được!" Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc hoàng bào kim sắc, đầu đội kim quan buộc tóc, diện dung tuấn lãng kiên nghị, mi mắt ngạo khí bức người, cả người tản phát ra một cỗ uy áp hoàng giả nhàn nhạt.

Chính là Đế Tuấn!

Bên cạnh hắn, Thái Nhất cũng mặc hoàng bào, ngạo khí bức người, phảng phất coi đám người trong Tử Tiêu Cung như không có gì.

Đế Tuấn mời Côn Bằng qua ngồi cùng?

Sắc mặt Côn Bằng cứng đờ!

Mời mọc cái gì, thực tế chẳng phải là ép hắn nhường chỗ sao?

Hai người Chuẩn Đề, Đông Vương Công, lại cộng thêm hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, đội hình như vậy, Côn Bằng cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Hắn không có da mặt dày như tường thành kiểu lợn chết không sợ nước sôi của Lão Tử để ngồi lỳ ở đó, cũng phải cân nhắc hậu quả đắc tội với mấy kẻ này.

Nhất là huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, những năm này dã tâm bừng bừng, thu nạp rất nhiều cường giả Yêu tộc, thế lực dưới trướng cực lớn.

Côn Bằng không muốn cùng huynh đệ bọn họ xé rách da mặt.

Côn Bằng bất đắc dĩ, giận dữ hừ lạnh một tiếng, đi về phía bên cạnh Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy thế, cười nhạt một tiếng, mời hắn ngồi xuống bên cạnh, cười nói: "Côn Bằng đạo hữu nãi là tiền bối Yêu tộc ta, nhưng lại luôn ru rú ở Bắc Hải khiến chúng ta vô duyên tương kiến.

Đế Tuấn ta đang muốn nhân cơ hội này, hướng Côn Bằng đạo hữu thỉnh giáo một hai!" Côn Bằng hóa hình sớm, bối phận cao, uy vọng trong Yêu tộc không tầm thường.

Đế Tuấn và Thái Nhất có tâm nhất thống Yêu tộc, Côn Bằng là cái gai không thể không nhổ.

Lần này, bức bách Côn Bằng nhường chỗ, đả kích uy danh Côn Bằng, đối với uy vọng của Đế Tuấn trong Yêu tộc là rất quan trọng.

Sau này, sẽ có càng nhiều cường giả Yêu tộc thần phục dưới trướng huynh đệ bọn họ.

Trong điện khôi phục bình tĩnh, mọi người lẳng lặng ngồi chờ Thánh nhân bắt đầu giảng đạo.

Cửa lớn chậm rãi đóng lại!

Lúc này, Đông Vương Công liếc nhìn Nữ Oa một cái, trong lòng đắc ý nói: "Xem ra, Thông Thiên đạo hữu không có biện pháp linh thính Thánh nhân giáo huấn rồi!" Nữ Oa trong lòng phiền muộn, trực tiếp hừ nhẹ nói: "Câm miệng!" Đông Vương Công cũng không để ý, chỉ cảm thấy Nữ Oa đúng là đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Mỹ nhân như vậy phải thuộc sở hữu của ta mới đúng! "Không quan hệ, Thông Thiên tên kia không đuổi kịp, sau này ta có đầy cơ hội thân cận với Nữ Oa!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Hắn không ngừng tính toán xem làm thế nào để đi đào góc tường nhà Thông Thiên.

Nhưng đúng lúc này, ngay khoảnh khắc cuối cùng cửa lớn sắp đóng lại, một tiếng hô rít bạo liệt đột ngột truyền khắp Tử Tiêu Cung. "Oanh!" Một cỗ hủy diệt chi khí vô hình tràn ra, khiến mọi người trong lòng phát lạnh, hung hăng giật mình kinh hãi. "?" Mọi người chấn kinh nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy nơi đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đạo hắc sắc thân ảnh.

Cao lớn tu trường, tóc đen xõa vai, lãnh mâu như ngọc, diện dung lãnh khốc, ánh mắt đạm mạc ngưng vọng nhìn đám người trong Tử Tiêu Cung.

Sự tồn tại mạnh mẽ khiến người ta căn bản không thể phớt lờ.

Chính là Thông Thiên!

Tại khắc cuối cùng Tử Tiêu Cung đóng cửa, rốt cuộc cũng đuổi kịp.

Hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi, lúc đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu xui xẻo gặp phải hỗn độn phong bạo, suýt chút nữa lạc lối trong hỗn độn.

Phải tốn thời gian rất lâu mới chạy tới được Tử Tiêu Cung, may mà vẫn kịp.

Sự xuất hiện của hắn cũng khiến mọi người trong điện chấn kinh. "Thông Thiên đạo nhân!" "Hắn chạy về rồi!

Thập Nhị Tổ Vu đâu?" "Nhìn hắn có vẻ không bị thương, chẳng lẽ Thập Nhị Tổ Vu đã bại trong tay hắn?" Đám người xì xào bàn tán, cảm thấy chấn kinh vì sự xuất hiện của Thông Thiên.

Ánh mắt Đế Tuấn và Thái Nhất đột nhiên trở nên sắc bén.

Sự lợi hại của Thập Nhị Tổ Vu bọn họ thấm thía hơn ai hết, Thông Thiên có thể bình an vô sự dưới sự liên thủ công kích của mười hai người kia, phần thực lực khủng bố này khiến bọn họ kinh hãi. "Đã là kẻ địch của Vu tộc, vậy hắn là bằng hữu có thể kết giao!" Đế Tuấn khẽ nói.

Đợi giảng đạo kết thúc, sẽ đến kết giao một phen.

Thông Thiên lại chẳng quan tâm mọi người nghĩ gì, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía sáu cái vị trí ở hàng đầu tiên, lông mày khẽ nhíu lại.

Vãi chưởng!

Tình huống gì đây?

Ta còn chưa tới, sao đã ngồi kín chỗ rồi?

Tên đầu đất nào đang ngồi cạnh Nữ Oa thế kia?

Thấy Thông Thiên xuất hiện, trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa hân hoan liên liên, cũng triệt để yên lòng.

Ngược lại, Đông Vương Công ngồi bên cạnh thì sắc mặt cứng đờ, trong lòng thất vọng tràn trề. "Mẹ kiếp, không chết trong hỗn độn sao, lại còn đuổi kịp vào phút chót, Thập Nhị Tổ Vu ăn hại à!" Đông Vương Công trong lòng khó chịu chửi thầm, sắc mặt khó coi.

Hắn và Thông Thiên vốn cũng không có cừu oán, chỉ thuần túy là nhìn Thông Thiên ngứa mắt mà thôi.

Cái tên tiểu bạch kiểm này có gì đáng để Nữ Oa thích?

Đâu có dương cương vĩ ngạn, tướng mạo đường đường như ta?

Thực lực Thông Thiên đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn cảnh giới, càng làm cho Đông Vương Công ghen tị. "Số đỏ thật!" Thông Thiên đã xuất hiện, Đông Vương Công cũng chỉ có thể oán thầm trong lòng.

Làm một con chim già đời ở Hồng Hoang, hắn tuyệt đối sẽ không xung đột trực diện với Thông Thiên, hoàn toàn không cần thiết.

Chương 22

Huống chi, sức mạnh Thông Thiên lực chiến Thập Nhị Tổ Vu khiến Đông Vương Công kinh hãi.

Nhưng Thông Thiên thì không nghĩ như vậy nha!

Nhìn vị trí vốn dĩ thuộc về mình, bị một tên ất ơ không biết ở đâu ra chiếm mất.

Lập tức khó chịu rồi!

Thông Thiên rõ ràng, cái vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân kia, một cái bồ đoàn liền đại biểu cho một cái Thánh vị.

Thánh vị đều có hắc mạc, sớm đã nội định xong rồi!

Tam Thanh bởi vì Bàn Cổ di trạch, tất định sẽ chiếm cứ ba cái Thánh vị, đây là nhân quả Thiên Đạo nợ Bàn Cổ.

Thánh vị này không phải Thông Thiên không muốn là có thể không cần.

Hắn hoài nghi, cho dù mình không ngồi lên Thánh vị, Hồng Quân cũng sẽ cưỡng ép ấn hắn lên, sau đó bức hắn luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Bởi vì nếu không phân rõ nhân quả, Hồng Quân liền không cách nào Hợp Đạo.

Không thể Hợp Đạo, Hồng Quân còn ngưu bức cái nỗi gì!

Trong nháy mắt, Thông Thiên thật sự động tâm tư, hay là Thánh vị này không cần nữa, treo ngược lão già Hồng Quân kia lên chơi?

Nhưng mà, thôi bỏ đi!

Hồng Quân cũng không phải người tốt lành gì, lỡ đâu thẹn quá hóa

giận, một chưởng đánh chết hắn thì sao!

Sau đó bắt đại một tên Tổ Vu nào đó đến nghe đạo!

Không có Nguyên Thần nghe không hiểu?

Không sao, ngủ đi!

Lão tổ ta bao nuôi, cho ngươi trực tiếp thành Thánh!

Không đánh chết Thông Thiên thì ném hắn ra khỏi Tử Tiêu Cung, không được nghe đạo, Thông Thiên ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thành được!

Dùng lực chứng đạo?

Thông Thiên cũng mơ hồ lắm!

Bàn Cổ đại thần không có truyền phương pháp lại a!

Lúc này Thiên Đạo diễn hóa hoàn thiện, chứng cái rắm ấy!

Phút mốt bị chơi chết!

Không thấy Bàn Cổ đại thần dưới mưu kế của Đại Đạo đều tắt thở sao!

Nghĩ như vậy, Thông Thiên cảm thấy vẫn nên thành thật làm một thanh niên gương mẫu thôi!

Thánh vị khẳng định chụp lên đầu rồi, Thông Thiên không muốn đều không được.

Lúc này kẻ chiếm Thánh vị của Thông Thiên, rốt cuộc là tên dở hơi nào?

Sự tồn tại mạnh mẽ của Thông Thiên căn bản không thể khiến người ta phớt lờ, đám người Tử Tiêu Cung hầu như đều đang nhìn hắn.

Dù sao đây cũng là một ngoan nhân lực địch Thập Nhị Tổ Vu a!

Lúc này Tử Tiêu Cung đã ngồi đầy, không biết Thông Thiên muốn làm thế nào.

Rất nhanh, phát hiện Thông Thiên đi thẳng về phía hàng đầu tiên.

Lập tức có mấy người lộ ra nụ cười quỷ dị hả hê. "Thông Thiên đạo nhân mục tiêu là hàng đầu tiên, lần này có kịch hay để xem rồi!" "Không biết tên xui xẻo nào sắp gặp họa đây, a a!" Lúc này, mọi người không biết ý nghĩa của bồ đoàn hàng đầu, nhưng nếu bị Thông Thiên đuổi khỏi bồ đoàn, vậy khẳng định nhan diện đại thất, giống như Côn Bằng vừa rồi.

Cho nên, mọi người đều bày ra vẻ mặt xem kịch.

Sự thất ý của người khác chính là niềm đắc ý của mình.

Nhìn thấy Thông Thiên đi tới, mấy người hàng đầu tiên đều một trận khẩn trương.

Thân thể Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn căng cứng. "Đáng chết, cái tên này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm mắng, hắn không quên được chuyện lúc trước ở Bất Chu Sơn, Thông Thiên đánh bọn hắn chạy, độc chiếm linh bảo.

Nhưng lại không thể không thừa nhận, thực lực Thông Thiên rất mạnh, huynh đệ bọn họ không phải đối thủ.

Thông Thiên đi tới, nếu đòi vị trí của bọn hắn thì làm sao bây giờ?

Giả chết!

Đúng, giả chết!

Ta không nhường, có bản lĩnh đánh ta đi!

Bên kia Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng ngẩn người, từ lời nói ngắn ngủi của mọi người xung quanh, bọn hắn biết được, cái tên gọi là Thông Thiên này là một tuyệt thế ngoan nhân a!

Đù!

Dám cứng đối cứng với Thập Nhị Tổ Vu, lại còn hoàn hảo không tổn hao gì trở về!

Cũng quá mãnh rồi đi!

Hai người nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng không khỏi lo lắng, Thông Thiên sẽ không nhìn trúng vị trí của hai người bọn hắn chứ? "Sẽ không đen đủi vậy chứ!

Ta mới vừa ngồi xuống mà!" "Mặc kệ, ta không nhường, Thông Thiên có lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ có thể động thủ trong đạo trường của Thánh nhân?" Hai người hoàn mỹ học tập tinh thần không biết xấu hổ của Lão Tử và Nguyên Thủy, trò giỏi hơn thầy.

Nhưng rất nhanh, thần kinh đang căng thẳng của hai người lập tức thả lỏng, bởi vì Thông Thiên không đi về phía bọn hắn.

Trong sáu người hàng đầu, Nữ Oa là vui vẻ nhất, đôi mắt đẹp thời khắc đều đặt trên người Thông Thiên.

Đông Vương Công lại là người có khí thế nhất, bởi vì trong sáu người hắn thực lực mạnh nhất, cũng là kẻ khó bắt nạt nhất.

Hắn tin tưởng, Thông Thiên sẽ không không có mắt mà đi chọc vào hắn!

Bên cạnh còn có bốn quả hồng mềm kia kìa!

Nhưng rất nhanh, Đông Vương Công lại phát hiện không đúng, một đạo âm ảnh bao trùm lấy hắn.

Thân ảnh cao lớn của Thông Thiên đứng ngay sau lưng hắn, tản ra khí tức băng lãnh cường thế, khiến sắc mặt Đông Vương Công sững sờ.

Không ngờ Thông Thiên lại nhìn trúng vị trí của hắn.

Trong lòng hắn hơi giận, coi Đông Vương Công ta dễ bắt nạt sao?

Chương 23

"Thông Thiên đạo hữu, ngươi muốn làm gì?" Đông Vương Công biết rõ còn cố hỏi.

Dù sao cứ cù nhây đi!

Bắt ta nhường chỗ, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng Thông Thiên nào có tâm tư cùng hắn cù nhây, ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, Nữ Oa đã truyền âm cho Thông Thiên.

Tố cáo một phen hành vi ác liệt của Đông Vương Công.

Thông Thiên nổi giận!

Mẹ kiếp, ghệ của Thông Thiên ta mà cũng dám đánh chủ ý?

Chơi chết ngươi!

Cho nên, khi tiếng nói của Đông Vương Công vừa dứt, Thông Thiên trực tiếp vươn bàn tay ra, dưới tình huống tất cả mọi người không ngờ tới, một tay túm lấy cổ Đông Vương Công.

Giống như xách gà con trực tiếp nhấc lên. "Mẹ kiếp, thứ chó má gì đâu, cút cho lão tử!" Thông Thiên quát to một tiếng, ném mạnh Đông Vương Công bay ra ngoài, sau đó đặt mông ngồi xuống Thánh vị.

Tịch tĩnh, tĩnh lặng như chết!

Tất cả mọi người đều chấn kinh ngốc trệ nhìn Thông Thiên, trong lòng không hẹn mà cùng thốt lên: Ni mã!

Thông Thiên ngưu bức quá rồi!

Chấn kinh, ngốc trệ, khó có thể tin!

Cả Tử Tiêu Cung tĩnh lặng như chết, tất cả mọi người đều trố mắt nhìn Thông Thiên.

Ni mã, cái này cũng quá ngưu bức đi!

Dám động thủ ở Tử Tiêu Cung?

Túm cổ ném Đông Vương Công ra phía sau?

Đây là Thánh nhân đạo trường a!

Không sợ Thánh nhân giáng thiên lôi đánh chết hắn sao!

Đôi mắt Chuẩn Đề càng là nhìn đến trân trối.

Vãi chưởng, đây mới thực sự là ngưu bức a!

Chuẩn Đề hắn, lại khóc lại nháo, suýt nhảy sông lại thắt cổ, diễn trò cả buổi mới lừa được cái tên ngốc Hồng Vân nhường chỗ.

Nhưng so với Thông Thiên, Chuẩn Đề phát hiện mình yếu nhớt!

Đây mới thực sự là mạnh a!

Đường đường một Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh cấp cường giả, bị Thông Thiên túm cổ ném ra ngoài, còn có cái gì bá khí hơn cái này sao?

Chuẩn Đề cảm giác nên học tập Thông Thiên a!

Nhưng nhìn thoáng qua chênh lệch thực lực hai người, Chuẩn Đề lập tức xìu xuống. "Thông Thiên!" Một khắc sau, trong Tử Tiêu Cung vang lên một tiếng quát lớn, chỉ thấy Đông Vương Công sắc mặt trướng hồng, ánh mắt dữ tợn tử tử nhìn chằm chằm Thông Thiên, phẫn nộ lao tới.

Kỳ sỉ đại nhục a!

Hắn căn bản không ngờ Thông Thiên to gan như vậy, dám động thủ trong đạo trường Thánh nhân.

Đến nỗi căn bản không có chút phòng bị nào, trong nháy mắt bị Thông Thiên túm cổ, dùng một tư thế cực kỳ sỉ nhục ném ra ngoài.

Dưới con mắt bao người, da mặt Đông Vương Công đều mất sạch rồi.

Hắn muốn cùng Thông Thiên không chết không thôi!

Thông Thiên thấy thế, ánh mắt băng lãnh ngưng vọng Đông Vương Công, thanh âm đạm mạc nói: "Muốn chết thì bản tọa thành toàn cho ngươi!" Đánh người trong Tử Tiêu Cung?

Có cái rắm sự tình a!

Hiện tại là lão già khú Hồng Quân cầu Thông Thiên thành Thánh, chỉ cần không quá đáng, Hồng Quân sẽ không quản đâu.

Cảm nhận được sát khí trong lời nói của Thông Thiên, sắc mặt dữ tợn của Đông Vương Công lập tức biến đổi.

Thông Thiên có thực lực kinh khủng lực chiến Thập Nhị Tổ Vu, nếu hắn thật sự động sát cơ, mình có bao nhiêu cơ hội sống sót?

Tên cuồng đồ này coi thường Thánh nhân tồn tại, dám đánh người trong đạo trường, khó bảo toàn hắn không dám giết người.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công cứng lại. "....." Động thủ cũng không được, không động thủ thì cũng quá mất mặt a!

Đông Vương Công trong lòng tức muốn chết, thật muốn rống to một tiếng: "Thánh nhân, mau giáng thiên lôi đánh chết tên cuồng đồ này đi!" Nhưng một khắc sau, thiên lôi không xuất hiện, Thánh nhân lại xuất hiện.

Tử Tiêu Cung nội thiên đạo khí tức càng thêm nồng đậm, tràn ngập một cỗ vận vị đặc biệt.

Đột nhiên, trên đài cao phía trước, vô thanh vô tức xuất hiện một

lão già tiên phong đạo cốt, khí tức phiêu miểu nhưng lại mang theo vài phần hối sáp, hiển đến thập phần cao thâm mạc trắc!

Chính là Hồng Quân, đôi mắt hắn đạm mạc vô thần, không có bất kỳ tình cảm gì, lại phảng phất có thể nhìn thấu sinh tử, nhìn thẳng lòng người.

Thấy Hồng Quân xuất hiện, đám người Tử Tiêu Cung lập tức trở nên túc nhiên, Đông Vương Công lại sắc mặt đại hỉ. "Thánh nhân, tên Thông Thiên kia to gan lớn mật ~" Đông Vương Công không kịp chờ đợi hướng Hồng Quân tố cáo ác hành của Thông Thiên, muốn để Hồng Quân trừng phạt.

Nhưng Hồng Quân lại trực tiếp coi hắn như không khí, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, ngược lại nhìn về phía Thông Thiên.

Giờ khắc này, tim Thông Thiên hung hăng giật thót! "Vãi chưởng, lão già khú này sẽ không phát hiện ra gì chứ!" Sức mạnh của Hồng Quân tuyệt đối kinh khủng, cho dù Thông Thiên đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn cảnh giới, nhưng trước mặt Hồng Quân y nguyên cảm giác được một cỗ vô lực.

Thông Thiên diện sắc túc nhiên, ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng một học sinh ngoan.

Lúc này Hồng Quân, trong lòng cũng có chút kỳ quái! "Đại thế dường như có chút không giống!" Trong lòng Hồng Quân thầm nói.

Thông Thiên dường như có chút bướng a!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như có chút yếu a!

Rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề a?

Không hiểu rõ, Hồng Quân cũng không quá để ý, mấy cái này đều là râu ria, ảnh hưởng không được đại thế, dù sao Tam Thanh đều đã ngồi trên bồ đoàn.

Chỉ cần sau ba lần giảng đạo, thanh toán xong nhân quả với Bàn Cổ là có thể Hợp Đạo.

Chương 24

"Đại Đạo ba ngàn hóa ba ngàn, chỗ ngồi từ đây định ra, không thể thay đổi!" "Thiên Đạo chi hạ, bần đạo đương có trách nhiệm giáo hóa chúng sinh!" "Bần đạo sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, có thể minh ngộ bao nhiêu, toàn dựa vào tạo hóa của các ngươi." Hồng Quân giọng nhàn nhạt, ánh mắt lại khôi phục một mảnh đạm mạc. "Ách?" Đông Vương Công nghe vậy, da mặt run rẩy một trận, Thánh nhân trực tiếp coi hắn như không khí, căn bản mặc kệ ác hành của tên cuồng đồ Thông Thiên kia.

Nhưng nghe Hồng Quân định ra chỗ ngồi, Đông Vương Công cũng không dám làm trái, trong lòng buồn bực tìm một chỗ phía sau ngồi xuống.

Da mặt, mất sạch rồi!

Rất nhanh, thanh âm phiêu miểu của Hồng Quân vang lên trong điện, giảng đạo bắt đầu! "Thượng hữu hồn linh hạ quan nguyên, tả vi thiếu dương hữu thái âm.

Hậu hữu mật hộ tiền sinh môn.

Xuất nhật nhập nguyệt hô hấp tồn.

Nguyên khí sở hợp liệt túc phân, tử yên thượng hạ tam tố vân." "Quán khái ngũ hoa thực linh căn, thất dịch động lưu trùng lư gian.

Huỳnh tử bão hoàng nhập đan điền, u thất nội minh chiếu dương môn."...

Đại Đạo châm ngôn vang lên, Thiên Đạo chi âm lọt vào tai, Tử Tiêu Cung trung hà quang vạn trượng, đạo vận cuồn cuộn, mọi người toàn bộ tĩnh tâm, lắng nghe Hồng Quân giảng đạo.

Chỉ có điều, đạo pháp của Hồng Quân quá mức thâm ảo, đại bộ phận người có thể nghe hiểu một hai phần liền đã là khó được.

Chớp mắt, ba ngàn năm thời gian trôi qua, Hồng Quân giảng đạo kết thúc.

Thông Thiên cũng mở mắt ra, lập tức một đạo tinh quang lóe lên.

Bồ đoàn hiệu quả quả nhiên kinh người, Thông Thiên cảm giác được sức mạnh trong cơ thể buông lỏng.

Đại La Kim Tiên viên mãn cảnh giới, nếu đột phá, đó sẽ là Chuẩn Thánh!

Lúc này Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân ra, kẻ mạnh nhất cũng bất quá là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thông Thiên quyết định, trở về lập tức bế quan, hắn muốn trở thành Chuẩn Thánh đầu tiên của Hồng Hoang.

Chỉ có điều, lúc này có một chuyện quan trọng đang chờ Thông Thiên đây!

Đám người đang hồi vị Hồng Quân giảng đạo, cảm giác thật nhiều thứ đều nghe không hiểu a!

Nhưng chỉ thấy lúc này, Hồng Quân lại đạm thanh nói: "Đại Đạo ba ngàn, bần đạo chưởng giáo hóa thánh khí, thay Thiên Đạo giáo hóa thế gian vạn vật, môn hạ đương có đệ tử mấy người!" "Oa!" Khi tiếng nói của Hồng Quân rơi xuống, mọi người lập tức oanh động.

Cái gì?

Thánh nhân muốn thu đồ đệ?

Từng ánh mắt hỏa nhiệt nhìn về phía Hồng Quân, chờ mong không thôi.

Nếu có thể trở thành đệ tử Hồng Quân, vậy liền có chỗ dựa lớn,

Hồng Hoang chẳng phải mặc sức tung hoành?

Thông Thiên trong lòng bĩu môi, một đám ngây thơ!

Đừng mơ nữa!

Lại là hắc mạc, sớm đã nội định xong rồi!

Hắc mạc trùng trùng, những người khác chú định sẽ luân vi làm nền.

Quả nhiên, Hồng Quân thu đồ đệ đầu tiên liền nhìn về phía Lão Tử. "Lão Tử, là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, thân mang Khai Thiên công đức, đương là thủ đồ của bần đạo!" Lão Tử nghe vậy, sắc mặt đại hỉ, cho dù tâm kinh đạm nhiên kia cũng nhịn không được kích động.

Nằm gai nếm mật bao nhiêu năm, rốt cục muốn xoay người rồi.

Được Thánh nhân thu làm đệ tử, lại là thủ đồ, sau này không chỉ có một cái chỗ dựa lớn, tu vi cũng tất định tăng vù vù a! "Đệ tử Lão Tử bái kiến lão sư!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, thân mang Khai Thiên công đức, đương là đệ tử của bần đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt cũng kích động đến thông hồng, không kịp chờ đợi bái nói: "Bái kiến lão sư!" Những năm này chịu khuất nhục, đường đường là Bàn Cổ chính tông suýt chút nữa trở thành thú cưng, chịu đủ sự trào phúng của chúng sinh Hồng Hoang.

Bây giờ, những cái đó đều một đi không trở lại.

Có Thánh nhân làm lão sư, xem sau này ai dám bắt nạt hắn.

Nhìn bộ dạng của hai tên này, Thông Thiên không có ý ngoại, Thiên Đạo đại thế, nhân quả Thiên Đạo nợ Bàn Cổ, Hồng Quân bắt buộc phải trả.

Thông Thiên không có khả năng ngăn cản, cho nên đối với việc

này thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn biết, tiếp theo đến phiên mình. "Thông Thiên, là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, thân mang Khai Thiên công đức, đương là đệ tử của bần đạo!" Hồng Quân nhìn Thông Thiên nói.

Lại phát hiện Thông Thiên không có kích động như hai người Lão Tử kia, ngược lại chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói: "Thông Thiên, bái kiến lão sư!" Thông Thiên biểu hiện đạm nhiên, có cái gì đâu mà kích động?

Nhưng nghe lời Hồng Quân, ánh mắt đám người trong Tử Tiêu Cung trở nên không giống nhau.

Ta kháo!

Nguyên lai Thông Thiên cũng là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa a!

Lai lịch và căn nguyên của Thông Thiên vẫn luôn thần bí vô cùng, rất ít người biết được tẩy tế của hắn, chỉ biết hắn cường đại.

Giờ khắc này, mọi người mới chợt hiểu ra, trách không được thực lực Thông Thiên kinh khủng như thế!

Có năng lực địch lại Thập Nhị Tổ Vu bất bại, đánh Đông Vương Công không còn tính khí, cũng chỉ có Bàn Cổ chính tông mới có năng lực như thế đi!

Nhưng nhìn lại hai cái Bàn Cổ chính tông kia, trong lòng mọi người lập tức vui vẻ.

Cùng là Bàn Cổ chính tông, sao hai tên này lại yếu nhớt như gà thế nhỉ?

Bị người ta suýt chút nữa bắt làm thú cưng không nói, lại còn năm lần bảy lượt bị rớt da mặt, cả ngày cứ hô to gọi nhỏ, sinh sợ người khác không biết mình là Bàn Cổ chính tông.

So sánh với Thông Thiên điệu thấp cường thế, mọi người không khỏi hoài nghi, hai kẻ kia là Bàn Cổ chính tông giả a?

Nhưng đã được Thánh nhân xác nhận thân phận, vậy chắc chắn không sai rồi!

Giờ khắc này, mọi người chỉ cảm thấy, hai người này thật sự bôi tro trát trấu vào mặt Bàn Cổ!

Nghe thân phận Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một trận thác ngạc.

Trước đó liền cảm giác Thông Thiên phi thường quen thuộc, không ngờ cũng là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa.

Như vậy, hắn cũng có thể coi là huynh đệ bọn họ a!

Lão Tử thầm nghĩ, sao không nhân cơ hội này hòa hoãn quan hệ với Thông Thiên nhỉ?

Hai người tuy bái Hồng Quân làm lão sư, nhưng nếu có thể cùng Thông Thiên bão đoàn, vậy chúng sinh Hồng Hoang càng thêm không dám coi thường bọn hắn!

Lão Tử bị bắt nạt sợ rồi!

Nhưng một khắc sau, cảm nhận sau lưng từng đạo ánh mắt trào phúng, Lão Tử sắc mặt đen lại, tâm tình lập tức lại trở nên không tốt.

Chương 25

"Đáng giận, sau này bần đạo tuyệt đối sẽ không buông tha mấy tên này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng giận dữ nói.

Ngay cả bái Hồng Quân làm lão sư rồi mà vẫn phải chịu trào phúng.

Sau đó Nữ Oa bị Hồng Quân thu làm đệ tử thân truyền, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trải qua một phen diễn trò khóc lóc ỉ ôi, cũng bị thu làm ký danh đệ tử.

Dần dần, đám người Tử Tiêu Cung cũng nhìn ra manh mối!

Ta kháo, là sáu cái vị trí hàng đầu tiên a!

Muội a!

Đôi mắt Đông Vương Công trừng thẳng, há to mồm, bộ dạng ngây ra như phỏng, sắc mặt nháy mắt trướng đến thông hồng. "Đáng chết Thông Thiên, cơ duyên của ta a!" Đông Vương Công thở hồng hộc nhìn bóng lưng Thông Thiên, trong lòng sụp đổ suýt chút nữa khóc to.

Vị trí của Thông Thiên vốn dĩ thuộc về hắn a!

Cơ duyên Thánh nhân đệ tử vốn dĩ cũng thuộc về hắn a!

Nhưng cuối cùng lại bị Thông Thiên ngang ngược cướp đoạt đi.

Đông Vương Công tức đến mức toàn thân run rẩy.

Cơ duyên đại hảo ngay trước mắt trôi đi mất, hắn hận không thể chạy lên liều mạng với Thông Thiên.

Nhưng bỗng nhiên, Đông Vương Công cảm giác một trận hàn ý băng lãnh xuất hiện sau lưng, quay đầu nhìn lại, Côn Bằng đang dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống nhìn chằm chằm hắn.

Đông Vương Công trong lòng sững sờ, một khắc sau, dây thần kinh nào đó trong đầu rốt cục nối lại.

Ta kháo, hắn cũng hận lây sang ta?

Đông Vương Công hiểu ra, trước đó lúc Chuẩn Đề bức bách Côn Bằng nhường chỗ, hắn cũng thuận thế hùa theo một câu.

Lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn mau chóng yên tĩnh để đóng cửa lớn.

Nhưng lúc này Đông Vương Công mới phát hiện, thật sự là tự hố hàng a!

Côn Bằng bị ép nhường chỗ cũng có một phần công lao của hắn, cho nên lúc này liên đới hắn cũng bị Côn Bằng hận thượng.

Đối với loại tâm tình chó cắn áo rách này, Đông Vương Công dục khóc vô lệ a!

Muội a!

Đang yên đang lành lắm mồm làm gì! "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đông Vương Công, Hồng Vân, còn có Đế Tuấn, Thái Nhất, đều đáng chết a!" Côn Bằng trong lòng nộ khí ngút trời.

Hắn điểm danh từng tên một.

Trước đó nếu không phải bị những kẻ này gây áp lực, hắn có thể nhường vị trí cho Tiếp Dẫn sao?

Sớm biết ngồi ở vị trí đó sẽ được Hồng Quân thu làm đệ tử, Côn Bằng chết cũng sẽ không nhường a!

Hồng Quân thu đồ xong xuôi, một câu cũng không nói nhiều, thân ảnh cao lãnh trực tiếp biến mất trên đạo đài.

Tử Tiêu Cung lần thứ nhất giảng đạo kết thúc!

Không thể được Thánh nhân thu làm đệ tử, mọi người tiếc nuối, cũng chuẩn bị mau chóng trở về đạo trường củng cố thu hoạch.

Chỉ có điều, ánh mắt nhìn mấy người Lão Tử đều là lạ.

Nhất là Đông Vương Công, ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên bao hàm oán khí và ghen tị, trong lòng hắn đang nhỏ máu a!

Không quản Đông Vương Công thế nào, Thông Thiên chuẩn bị mang theo Nữ Oa và Phục Hy rời đi Tử Tiêu Cung.

Nhưng đúng lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đuổi theo. "Thông Thiên sư đệ, Nữ Oa sư muội, khoan đã!" Lão Tử hô, khiến Thông Thiên nổi một đầu hắc tuyến.

Ni mã, Lão Tử này ngược lại không thấy người lạ, trực tiếp gọi sư đệ sư muội luôn.

Trước đó tại Bất Chu Sơn, hắn còn chửi hai người một trận, độc chiếm linh bảo cơ mà.

Nữ Oa nghe xưng hô trong lòng cũng ẩn ẩn không vui, xét theo thứ tự Hồng Quân thu đồ, xưng hô là sư muội cũng không sai.

Nhưng mấu chốt là danh tiếng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Hồng Hoang thực sự quá kém!

Bị gọi là sư muội, có chút mất mặt! "Nhị vị đạo hữu, có việc gì?" Thông Thiên thản nhiên nói.

Đối với hai tên hố hàng bỉ ổi này, hắn vẫn một điểm hảo cảm đều không có, hiện tại biết giả làm cháu trai rồi sao?

Sau này không biết còn nhảy nhót thế nào nữa!

Thông Thiên tính toán vẫn như cũ hố chết hai tên này! "Sư đệ không cần sinh sơ như vậy, chúng ta cùng là đệ tử môn hạ Hồng Quân lão sư, huống chi cùng là Bàn Cổ chính tông, lý ứng càng thêm thân

cận mới đúng!" Lão Tử đi lên trước khẽ nói, trên khuôn mặt già nua treo nụ cười nhàn nhạt, nếp nhăn đều giãn ra.

Giao hảo với Thông Thiên, đây là kế hoạch Lão Tử đã tính trước!

Tuy rằng trở thành thủ đồ của Hồng Quân, nhưng chỉ có cái danh tiếng là không đủ, sự tình bình thường đừng mong Hồng Quân ra tay.

Cho nên, lôi kéo Thông Thiên là phi thường cần thiết.

Cùng là đệ tử Hồng Quân, cùng là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, quan trọng nhất là, thực lực Thông Thiên cường hãn vô cùng, mười hai cái Tổ Vu đều không làm gì được hắn.

Còn có minh hữu nào thích hợp hơn hắn sao?

Còn về chuyện linh bảo ở Bất Chu Sơn trước kia, đều có thể bỏ qua, không đánh không quen nhau mà!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tung nhiên có chút không nguyện, nhưng Lão Tử đã quyết định hắn cũng không có cách nào, huống chi nếu có thể cùng Thông Thiên đáp thượng giao tình, chúng sinh Hồng Hoang tất sẽ càng thêm cố kỵ. "Hửm?" Thông Thiên nghe vậy, sắc mặt bình thản, trong lòng không cho là đúng.

Thân cận?

Thân cận cái rắm ấy!

Lão tử cùng hai tên nhị hàng các ngươi có cái gì khả năng thân cận?

Có thời gian đó, chi bằng về nhà cùng Nữ Oa mỹ nữ thân cận nhiều hơn ni!

Đối với tâm tư của bọn hắn, Thông Thiên biết rõ ràng, bất quá muốn mượn nhờ uy thế mà thôi!

Thực tế, khi Hồng Quân thu hắn làm đệ tử, trong Hồng Hoang đã

không còn ai dám động hắn, nếu không là đánh mặt Hồng Quân a!

Không đúng!

Chương 26

Có người dám a!

Đám đầu đất Vu tộc kia sẽ không quan tâm Hồng Quân là ai!

Ân!

Vu tộc?

Nhớ tới Thập Nhị Tổ Vu, Thông Thiên trong lòng bỗng nhiên khẽ động, ẩn ẩn hiểu ra, trong nháy mắt liền có quyết định.

Ni mã, không phải muốn cùng ta thân cận sao?

Tốt, cho các ngươi cơ hội!

Đừng có hối hận đấy! "Lão Tử đạo hữu nói không sai, chúng ta cùng là Bàn Cổ chính tông, lại cùng là môn hạ Hồng Quân lão sư, hẳn là nên đi lại nhiều hơn!" Thông Thiên khẽ nói.

Lão Tử nghe vậy, nháy mắt đại hỉ, gật đầu nói: "Không sai, chí lý!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cười, trở thành Thánh nhân đệ tử sau đó quả nhiên đãi ngộ không giống nhau.

Trước kia Thông Thiên đâu có thèm nhìn thẳng bọn hắn?

Hiện tại đối mặt thiện ý của bọn hắn, lại toàn bàn tiếp nhận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ: "Có Hồng Quân lão sư uy thế, lại thêm giao hảo với Thông Thiên, trong Hồng Hoang đám người kia ai còn dám coi thường bần đạo?" Ba tên gia hỏa mỗi người một ý xấu, rất nhanh liền câu đáp lại với nhau, giao đàm thậm vui.

Cuối cùng, Thông Thiên trước mặt mọi người tuyên bố. "Lão Tử và Nguyên Thủy hai vị đạo hữu nãi là huynh đệ của Thông Thiên ta, ai muốn bắt nạt bọn hắn chính là bắt nạt Thông Thiên ta!" Lời của

Thông Thiên làm Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận đại hỉ, không ngờ lại có đãi ngộ này a!

Ngoài Tử Tiêu Cung, mọi người nghe vậy cũng một trận trố mắt, trong lòng chấn kinh, ba tên này câu kết với nhau rồi?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không nói, mấu chốt là Thông Thiên, thực lực cường hãn, sau này ai dám bắt nạt a!

Mọi người đều hâm mộ ghen tị hận nhìn Lão Tử Nguyên Thủy. "Hai tên dở hơi này đi cứt chó vận rồi!" Không chỉ được Hồng Quân thu làm đệ tử, còn có giao tình như thế với Thông Thiên, tùy tiện không thể trêu chọc a!

Đối với việc này, Thông Thiên hào không ngoài ý muốn, cho dù không có hắn, chỉ bằng vào thân phận Thánh nhân đệ tử cũng không có người nào dám tùy tiện trêu chọc.

Hắn chẳng qua là thêu hoa trên gấm mà thôi, không biết cuối cùng bọn hắn có cảm kích mình không đây. "Thông Thiên sư đệ đại thiện, mời sư đệ sư muội tới Thủ Dương Sơn ta tụ tập một chút, chúng ta vừa vặn luận đạo một phen!" Lão Tử sắc mặt đại hỉ nói, đối với Thông Thiên và Nữ Oa phát ra lời mời.

Không có Côn Luân Sơn, hai người liền tìm Thủ Dương Sơn định làm đạo trường, nhất định phải mời Thông Thiên tiến đến củng cố một phen quan hệ.

Nhưng đối với việc này, Thông Thiên lại không có chút hứng thú nào, lời nói lúc trước truyền đi là được rồi, còn về luận đạo, không có ý nghĩa! "Đa tạ Lão Tử đạo hữu mời, bất quá bản tọa có việc quan trọng tại thân, không làm phiền nữa!" Thông Thiên thản nhiên cự tuyệt.

Nữ Oa theo Thông Thiên như hình với bóng, tự nhiên cũng cự

tuyệt.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thất vọng, lần này thu hoạch khá phong phú, giao hảo với Thông Thiên, để chúng sinh Hồng Hoang biết được quan hệ của bọn họ với Thông Thiên.

Lời to rồi!

Hai người tâm mãn ý túc quay trở về Thủ Dương Sơn.

Lúc này, Nữ Oa dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Thông Thiên: "~" "Sao đối với bọn hắn tốt vậy?" Thông Thiên cười nhẹ một tiếng nói.

Nữ Oa gật đầu, thái độ của Thông Thiên đối với hai tên kia có chút kỳ lạ.

Nếu không phải biết Thông Thiên thích nữ nhân, Nữ Oa không chừng đều sẽ hoài nghi nha! "Không có việc gì, nàng chỉ cần biết, ta vĩnh viễn đều đối tốt với nàng nhất là được!" Thông Thiên nhu thanh nói, đi lên trước nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Nữ Oa.

Cơm chó rải đầy đất!

Quả nhiên, tư duy của Nữ Oa bị lái sang hướng khác.

Sắc mặt nàng thông hồng, bàn tay nhẹ nhàng giãy dụa nhưng rút không ra. "Đừng như vậy, còn nhiều người chưa đi đâu!" Nữ Oa thẹn thùng nói, gò má kiều diễm. "Yên tâm, không ai dám nhìn!" Thông Thiên dùng ánh mắt băng lãnh quét mắt nhìn một vòng xung quanh, mọi người nhao nhao quay đầu đi chỗ khác, một bộ dạng không biết không thấy.

Nhưng trong lòng lại thầm mắng: "Một đôi cẩu nam nữ!

Không biết xấu hổ!" Bên kia, nhìn tình huống này, mí mắt Phục Hy giật giật, mặt đều đen lại rồi! ...

Dưới chân núi Bất Chu, Vu tộc!

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ, nhắm mắt yên lặng tu luyện, không khí trầm mặc.

Trước đó đi chặn giết Thông Thiên, nhưng lại không ngờ thực lực Thông Thiên cường hãn như thế.

Lấy sức một mình đối kháng Thập Nhị Tổ Vu, cuối cùng hỗn độn phong bạo ập xuống, Thập Nhị Tổ Vu lạc lối trong hỗn độn.

Bọn họ không phải đi tìm Tử Tiêu Cung, mà là phí sức chín trâu hai hổ mới tìm được đường về Hồng Hoang.

Cho nên, lần chặn giết trước triệt triệt để để thất bại.

Không chỉ thành toàn uy danh cho Thông Thiên, lại một lần nữa mất toi cái đầu của Chúc Dung.

Đầu Chúc Dung vừa mọc ra không bao lâu, lại nổ, hiện tại trên vai vẫn còn trọc lốc đây này!

Lần này muốn khôi phục lại không đơn giản như vậy. "Thông Thiên kẻ này, thực lực thâm bất khả trắc, chúng ta đại ý rồi!" Chúc Cửu Âm ngưng thanh nói. "Thực lực mạnh thì thế nào?

Dám chọc Vu tộc ta, chuyện này không để yên được!" Đế Giang âm mặt, trầm giọng quát.

Vu tộc tính cách bạo ngược cuồng ngạo, không kính thiên địa, không kính Thánh nhân, dường như càng không biết sợ hãi là gì.

Thông Thiên thực lực mạnh thì thế nào?

Chọc giận bọn hắn, trực tiếp gọi Đại Uy Bàn Cổ ra, Hồng Quân cũng phải bị oanh thành cặn bã. "Không sai, Vu tộc ta và Thông Thiên không chết không thôi!" Chúc Dung rốn cũng muốn nổi giận quát lớn, oán khí đối với Thông Thiên tương đương lớn.

Bởi vì Thông Thiên, hắn không chỉ đứt đầu hai lần, còn phải chịu các Tổ Vu khác trào phúng, nhất là tên Cộng Công luôn đối nghịch với hắn. "A, Chúc Dung, hiện tại không có miệng thì bớt nói đi, hết thảy sự tình không phải đều do ngươi gây ra sao?" Cộng Công hừ lạnh nói. "Hỗn đản, ngươi có ý gì, chẳng lẽ mặc cho người ta bắt nạt Vu tộc ta sao?" Chúc Dung bạo quát.

Chương 27

"Vu tộc ta đương nhiên không thể chịu người bắt nạt, nhưng loại phế vật bị người chém đầu hai lần như ngươi, quả thực làm mất mặt Vu tộc ta!" "Thằng ngu!" "Phế vật!" Chúc Dung và Cộng Công hai người chửi bới, thuận tiện lao ra khỏi Bàn Cổ Điện lao vào đánh nhau.

Các Tổ Vu khác đối với loại tình huống này cũng thấy mãi thành quen, đều là người tính tình hỏa bạo, nhìn không thuận mắt trực tiếp múc luôn.

Đương nhiên hết thảy đều phải dừng ở nội bộ Vu tộc, tranh đấu giữa các Tổ Vu tuyệt không thể để Hồng Hoang chê cười.

Không bao lâu sau, một tráng hán thân ảnh cao lớn đi vào Bàn Cổ Điện. "Hình Thiên, có tin tức chưa?" Đế Giang không kịp chờ đợi hỏi.

Tráng hán này chính là Vu tộc Đại Vu Hình Thiên, cơ hồ có thể coi là kẻ mạnh nhất Vu tộc dưới Thập Nhị Tổ Vu.

Đế Giang bảo hắn đi nghe ngóng, tự nhiên chính là tin tức về Thông Thiên.

Sau trận bão hỗn độn, bọn hắn vốn định đi Tử Tiêu Cung tiếp tục phang Thông Thiên!

Nhưng lại tìm không thấy vị trí Tử Tiêu Cung.

Đây cũng là do Hồng Quân cố ý làm vậy, không để đám đầu đất này phá hoại giảng đạo.

Trở về Hồng Hoang xong, Đế Giang liền cho người thời khắc quan chú tin tức của những kẻ đi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, một khi phát hiện tung tích Thông Thiên, lập tức báo cáo.

Lại đi hội đồng Thông Thiên! "Tổ Vu, có tin tức rồi!" "Tử Tiêu

Cung giảng đạo kết thúc, đại bộ phận người nghe đạo đều đã về, nhưng lại không phát hiện tung tích Thông Thiên!" Hình Thiên trầm giọng nói. "Không có?" Đế Giang âm trầm mặt nói.

Tên Thông Thiên này rất thần bí, tuy rằng thực lực cường đại, nhưng hành sự lại điệu thấp, trong Hồng Hoang không ai biết đạo trường của hắn ở đâu.

Các Tổ Vu muốn chặn cửa cũng không biết đi đâu mà chặn. "Ta còn nghe được tin tức, Thông Thiên bị Thánh nhân thu làm đệ tử rồi!" Hình Thiên tiếp tục nói. "Thánh nhân?" Đế Giang lông mày khẽ nhíu, có chút ngưng trọng. "Cái này phiền toái, nếu chúng ta đánh chết Thông Thiên, tất nhiên sẽ chọc giận Hồng Quân." Hậu Thổ, người nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu lắc đầu nói.

Trước đó cảnh tượng Hồng Quân thành Thánh lịch lịch tại mục, tuy rằng làm màu, nhưng uy thế rất mạnh, cũng làm cho bọn hắn sơ bộ kiến thức được sức mạnh Thánh nhân. "Lão già Hồng Quân kia thì thế nào, nếu dám nhúng tay, lão tử cũng tiễn hắn đi gặp Phụ Thần!" Ngoài Bàn Cổ Điện truyền đến tiếng la hét lớn của Chúc Dung.

Biết Hình Thiên mang tin tức Thông Thiên về, hắn cũng không đánh nhau nữa.

Thập Nhị Tổ Vu đối với Hồng Quân cũng chỉ hơi chút kiêng kị mà thôi, một khi phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Hồng Quân trong mắt bọn hắn cũng chỉ là một búa là xong chuyện.

Đế Giang bọn người trọng trọng gật đầu, Vu tộc sừng sững Hồng Hoang, dựa vào là thực lực cường đại và ý chí kiên cường bất khuất.

Thánh nhân thì sao?

Dám chọc Vu tộc ta, cũng vác búa ra chém tất. "Tổ Vu, nơi này còn có một tin tức!" Hình Thiên nói. "Ân? !" "Nghe nói Hồng Quân tổng

cộng thu sáu tên đệ tử, thủ đồ là Lão Tử, sau đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Về sau giảng đạo kết thúc, Thông Thiên ngay trước mặt tất cả mọi người ở Tử Tiêu Cung nói rằng, hai người kia là huynh đệ của Thông Thiên, bắt nạt hai người bọn họ chính là bắt nạt Thông Thiên!" Hình Thiên lặp lại lời nói lúc đó của Thông Thiên, Tử Tiêu Cung nhiều người như vậy, loại chuyện này căn bản không cách nào bảo mật, Thông Thiên cũng không có ý định bảo mật. "Hừ!

Cuồng vọng!" Đế Giang trùng điệp quát.

Tên Thông Thiên kia chọc giận Vu tộc đều tự thân khó bảo toàn rồi, còn muốn bảo kê hai cái phế vật kia? "Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Ta biết, hai người bọn họ và Thông Thiên là cùng một bọn.

Trước đó tại Bất Chu Sơn còn cùng Thông Thiên liên thủ đối phó chúng ta ni!" Chúc Dung nghiến răng nghiến lợi nói.

Dù sao hiện tại cứ nghe thấy tên Thông Thiên là hắn nổ, chỉ cần có quan hệ với Thông Thiên, một điểm hảo cảm đều không có. "Vậy được, bắt đầu từ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai cái phế vật này ra tay!" "Thông Thiên không phải muốn bảo kê sao?

Vu tộc ta cứ bắt nạt đấy, xem Thông Thiên có thể làm gì!" Đế Giang trùng điệp quát.

Thông Thiên không phải muốn bảo kê à?

Vu tộc ta diệt bọn hắn, xem Thông Thiên có xuất hiện không.

Còn về thân phận Thánh nhân đệ tử?

Cường giả Hồng Hoang sợ hãi Hồng Quân cho nên tùy tiện không dám đắc tội, nhưng Vu tộc quan tâm cái đếch gì!

Hồng Quân đến thì chém luôn!

Đại Uy Bàn Cổ đang khát khao khó nhịn đây! "Không sai, trước diệt hai cái phế vật kia!" Chúc Dung hung tợn nói, diệt không được Thông Thiên thì diệt người thân cận của hắn, cho hắn thống bất dục sinh. "Đi Thủ Dương Sơn!" Đế Giang vung tay lớn nói.

Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp động thân, tiến về Thủ Dương Sơn, muốn chặn đường Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước tiên cuồng ẩu một trận, sau đó lại bắt bọn hắn dụ Thông Thiên ra. ...

Thập Nhị Tổ Vu không phải đang đánh nhau, thì chính là đang trên đường đi đánh nhau!

Mười tráng hán lực lưỡng và hai mỹ nữ, lập tức liền tiến về Thủ Dương Sơn, muốn đi xử đẹp Lão Tử và Nguyên Thủy.

Tìm không thấy Thông Thiên, chẳng lẽ không diệt được hai cái phế vật kia sao?

Thân là đầu têu của nhân quả này, Thông Thiên lúc này lại đang ẩn thân trên biển cả mênh mông. "Xác định trên Đông Hải thật sự có Tiên đảo trong truyền thuyết kia sao?" Nhìn Đông Hải mênh mông vô tận, khuôn mặt tú lệ của Nữ Oa có chút hoài nghi nói.

Bên cạnh, Thông Thiên cười có chút xấu hổ: "Khẳng định có, chẳng qua bị thiên cơ ẩn tàng, không dễ tìm thôi!" Cái hắn muốn tìm, chính là Đông Hải Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết.

Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng!

Hồng Hoang đại địa nãi do thân thể Bàn Cổ biến hóa, nhưng ba hòn đảo này là lúc khai thiên, mảnh vỡ hỗn độn rơi vào Hồng Hoang hình thành nên.

Không nằm trong thiên cơ, cho nên rất khó phát hiện.

Rời đi Tử Tiêu Cung, dưới ánh mắt nhìn chăm chú đầy tử vong và hắc tuyến của Phục Hy, Thông Thiên trực tiếp bắt cóc Nữ Oa chạy mất.

Tới Đông Hải, tìm kiếm Tam Tiên Đảo, Thông Thiên chuẩn bị định vị nơi này làm đạo trường của mình.

Chương 28

"Nhưng Đông Hải lớn như vậy, Tiên đảo rốt cuộc ở chỗ nào a!" Nữ Oa có chút u oán nói.

Bị Thông Thiên dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt tới Đông Hải, Phục Hy không chừng đang buồn bực lắm đây.

Nghĩ tới ánh mắt âm u của Phục Hy, Nữ Oa thấp thỏm nhưng cũng có chút buồn cười và đắc ý.

Lúc này, nàng giống như một cô gái phản nghịch, không muốn bị huynh trưởng quản thúc, lén lút đi theo thanh niên xã hội Thông Thiên bỏ nhà đi bụi. "Yên tâm, khẳng định có thể tìm tới!" Thông Thiên vỗ ngực đảm bảo, thực tế trong lòng cũng không có hoàn toàn lòng tin.

Đi một đường, tại Đông Hải cũng tìm được không ít đảo nhỏ linh khí sung túc, giống như Kim Ngao Đảo trong dự định của Thông Thiên cũng bị phát hiện.

Bất quá Thông Thiên cảm thấy, Kim Ngao Đảo tuy rằng không tệ, nhưng so với đạo trường trong lòng hắn vẫn kém một chút.

Thân phận như hắn, cũng phải là Tam Tiên Đảo mới xứng a!

Nhất là Bồng Lai Đảo trong truyền thuyết, linh khí nồng độ hoàn toàn có thể so với Bất Chu Sơn.

Cho nên Thông Thiên không nản chí, tiếp tục tìm!

Công phu không phụ lòng người, vạn năm thời gian vội vã, khi tới chỗ sâu trong Đông Hải, tại một vùng hải vực, ánh mắt Thông Thiên bỗng nhiên sáng lên. "Hỗn độn chi khí?" Vừa rồi, Thông Thiên cảm giác được một tia hỗn độn chi khí như có như không lưu đãng, tuy rằng rất nhanh biến mất, nhưng tuyệt đối sẽ không sai.

Bây giờ, Thiên Đạo xuất thế, Hồng Hoang diễn hóa hoàn thiện, trên đại địa hỗn độn chi khí đã sớm biến mất vô tung.

Duy chỉ có Tam Tiên Đảo dưới sự che giấu của thiên cơ mới có khả năng tàn lưu lại một chút hỗn độn chi khí, dù sao cũng là mảnh vỡ hỗn độn biến thành. "Ở đó!" Ánh mắt Thông Thiên nhìn về phía ức vạn dặm ngoài xa, trong tay Diệt Thế Chi Kiếm phù hiện, một đạo kiếm mang sắc bén trảm phá thiên địa. "Oanh!" Vô tận hủy diệt chi lực oanh kích tại trên Đông Hải, hư không bình tĩnh kịch liệt chấn động, trong nháy mắt liền hiện ra một tòa đảo lớn khổng lồ.

Hòn đảo này phi thường to lớn, tựa như một cái đại lục thu nhỏ, núi sông bình nguyên, sông ngòi hồ biển cái gì cần có đều có.

Trên đảo tràn ngập tiên thiên linh khí nồng đậm, hầu như hiện ra trạng thái lỏng, dựng dục đại lượng tiên thảo linh căn, hoàn toàn là một phương động thiên bảo địa.

Xung quanh bị một tòa Tiên Thiên trận pháp cực lớn bao phủ, che giấu thiên cơ, bình thường căn bản không cách nào tìm kiếm. "Ha ha!

Bồng Lai Đảo!" Thông Thiên cười ha ha.

Không sai, tìm được thật sự là Bồng Lai Đảo - hòn đảo tốt nhất trong Tam Tiên Đảo. "Thông Thiên ta quả nhiên là người có đại khí vận, đại cơ duyên!" Thông Thiên trong lòng thầm đắc ý.

Tâm thái vốn luôn lãnh tĩnh đạm mạc giờ khắc này cũng nhịn không được hưng phấn.

Bên cạnh Nữ Oa cũng ngẩn người, đôi mắt đẹp nở rộ quang mang, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhịn không được kinh ngạc. "Thật sự có Bồng Lai Đảo!" Nữ Oa khẽ nỉ non.

Ngay sau đó, nàng liền cảm giác bàn tay mềm mại bị một bàn tay to lớn bao bọc lấy.

Thông Thiên đang hưng phấn hào không tự biết hoặc là coi như đương nhiên, kéo tay Nữ Oa đi về phía Bồng Lai Đảo. "Bồng Lai Đảo sau này là nhà của chúng ta rồi!" Thông Thiên cao hứng nói.

Nghe được lời này, Nữ Oa phía sau cổ đều đỏ lên, đôi mắt đẹp liếc xéo, thẹn thùng kiều hừ nói: "Phi, ai là nhà của chúng ta chứ!

Tự mình đa tình!" Nhưng Thông Thiên cười hắc hắc, da mặt dày toàn bàn tiếp nhận tuyệt mỹ phong tình của Nữ Oa.

Nam nhân mà!

Phải mặt dày mày dạn.

Giống như lúc đầu nắm tay Nữ Oa, nàng còn giãy dụa ni!

Sau đó từ từ bán thôi bán tựu, hiện tại thành lẽ đương nhiên.

Thông Thiên nhìn thân ảnh tuyệt mỹ của Nữ Oa, một thân bạch y phiêu miểu, cao lãnh lại thanh thuần, đẹp đến mức làm người ta kinh thán.

Giờ phút này bị Thông Thiên trêu chọc sắc mặt ửng đỏ, mắt đẹp như nước, càng thêm thê mê động lòng người.

Trong lòng thầm nghĩ: "Có phải có thể tiến thêm một bước rồi hay không?" Một vài chuyện nào đó, trong lòng nhịn không được một trận hỏa nhiệt a!

Thông Thiên lạp lạp bàn tay ngọc của Nữ Oa đi vào Bồng Lai Đảo, phát hiện nơi này tuy rằng linh khí nồng đậm, linh thảo linh căn vô số, nhưng lại không có dựng dục ra bất kỳ sinh linh nào.

Cho nên có vẻ hơi vắng vẻ, bất quá Thông Thiên cũng không phải người thích náo nhiệt! "Bản tọa Thông Thiên, Bồng Lai Tiên Đảo, sẽ là đạo trường của bản tọa!" Thông Thiên trầm giọng quát, thanh âm truyền khắp cả Bồng Lai Đảo.

Trong hư không Đại Đạo phù văn ngưng tụ, vô tận trật tự pháp tắc xiềng xích tung hoành, tại trên Bồng Lai Đảo lạc ấn xuống vết tích của Thông Thiên.

Từ nay về sau, nơi này sẽ chân chính trở thành đạo trường của Thông Thiên. ... "Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ và Tam Quang Thần Thủy?" Trên Bồng Lai Đảo, Nữ Oa nhìn hai kiện bảo vật trên đảo, môi hồng khẽ mở, trong đôi mắt đẹp cũng chớp động kinh ngạc.

Bồng Lai Đảo thành đạo trường của Thông Thiên, hai người rất nhanh liền phát hiện ra hai món bảo vật này trên đảo.

Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ, là một trong Hồng Hoang Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Mỗi năm sinh ra một trăm linh tám lá trà Ngộ Đạo, có thể giúp người cảm ngộ Đại Đạo, minh ngộ kỷ thân, nãi là chí bảo tu hành thanh tâm.

Cho dù là đối với cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng có lợi ích rất lớn, chẳng qua hiệu dụng sẽ từ từ giảm bớt mà thôi. "Quả nhiên không hổ là Bồng Lai Tiên Đảo, lại có loại Tiên Thiên Linh Căn này!" Nữ Oa khuôn mặt kiều nộn cười vui vẻ nói.

Thông Thiên đồng dạng gật đầu nói: "Còn có một hồ Tam Quang Thần Thủy!" Mẹ nó, Tam Quang Thần Thủy của người khác đều tính bằng giọt, chỗ Thông Thiên lại tính bằng hồ.

Trọn vẹn một cái hồ nhỏ phương viên vài dặm, bên trong toàn bộ chứa đầy Tam Quang Thần Thủy, đều là tích tụ từ lúc khai thiên tới nay.

Trên đảo linh khí phi thường nồng đậm, có thể liên tục không ngừng sản sinh.

Tam Quang Thần Thủy, nãi là tập hợp tinh hoa của nhật quang,

nguyệt quang, tinh quang, dung hợp với Tiên Thiên linh khí nồng đậm đến cực điểm mà thành, có thể sinh tử nhân, nhục bạch cốt, trân quý vô cùng.

Trong Hồng Hoang người ta cầu một giọt không được, chỗ Thông Thiên lại có cả một hồ. "Sau này lấy Tam Quang Thần Thủy pha Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà, tư vị chắc chắn không tệ!" Hai thứ trân quý như vậy, hoàn toàn bị Thông Thiên coi thành đồ uống giải khát.

Dù sao cũng là thổ hào a!

Đón lấy một trận tắc lưỡi của Nữ Oa, nhưng bỗng nhiên, sắc mặt Thông Thiên khẽ động. "Không đúng!" "Sao thế?" Nữ Oa khó hiểu nói. "Nơi này có đồ vật!" Ánh mắt Thông Thiên nhìn về phía một chỗ hư không cách đó không xa.

Chương 29

Món đồ kia ẩn tàng rất sâu, nếu không phải Thông Thiên đã đánh hạ vết tích lên Bồng Lai Đảo, rất khó phát hiện ra! "Oanh!" Đột nhiên, Diệt Thế Chi Kiếm quét ngang, hư không bạo liệt, một tòa đại trận ẩn tàng cực sâu ầm vang phá toái.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, sắc mặt Thông Thiên cũng không khỏi sững sờ. "Vãi chưởng, bảo vật!" Chỉ thấy một tòa bảo đỉnh cực lớn dưới sự bao trùm của diệt thế chi lực kịch liệt run rẩy, bản năng cảm giác được nguy hiểm, bộc phát ra một cỗ Tiên Thiên chi lực muốn đào tẩu. "Tiên Thiên Chí Bảo, Càn Khôn Đỉnh!" Thông Thiên trầm giọng nói, trong mắt chớp động tinh mang.

Số lượng Tiên Thiên Chí Bảo trong Hồng Hoang chỉ một bàn tay là đếm hết, Khai Thiên Tam Bảo là lợi hại nhất, Càn Khôn Đỉnh không nghi ngờ gì yếu hơn một bậc.

Nhưng đó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo a!

Sở hữu sức mạnh kinh khủng quyết định thành bại của một trận chiến đấu.

Trong truyền thuyết, Càn Khôn Đỉnh nãi là vật sở hữu của Tiên Thiên Thần Thai Ma Càn Khôn Lão Tổ thời Hoang Cổ, sau đó Đạo Ma tương tranh, Càn Khôn Lão Tổ thân tử, Càn Khôn Đỉnh cũng không biết tung tích.

Thông Thiên vẫn cho là Càn Khôn Đỉnh bị lão già Hồng Quân cầm đi rồi, không ngờ lại chạy đến Bồng Lai Đảo.

Bị Thông Thiên tìm được, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn! "Tiên Thiên Chí Bảo?" Nữ Oa cũng bị sự xuất hiện của Càn Khôn Đỉnh làm chấn kinh.

Lúc này trong Hồng Hoang, mọi người đều biết, duy có Thái Nhất sở hữu một kiện Hỗn Độn Chung.

Bằng vào sức mạnh Hỗn Độn Chung, Thái Nhất độc tự ngạnh hám năm đại Tổ Vu bất bại.

Tuy rằng không có biến thái như Thông Thiên lực chiến Thập Nhị Vu Tổ, nhưng bản thân thực lực Thái Nhất yếu hơn Thông Thiên một bậc.

Đủ để thấy Tiên Thiên Chí Bảo lợi hại.

Nữ Oa đang trong lúc chấn kinh, lại bỗng nhiên nghe Thông Thiên bạo quát một tiếng: "Lùi lại!" Chỉ thấy lúc này, Càn Khôn Đỉnh bộc phát ra một cỗ Tiên Thiên chi lực tuyệt cường, tránh thoát sự bao trùm của hủy diệt chi lực, điên cuồng hướng phía ngoài Bồng Lai Đảo bỏ chạy. "Chạy?" "Trấn áp!" Trong hư không lập tức hiện ra một tòa cự tháp, tản ra thao thiên Huyền Hoàng chi khí, cuồn cuộn sức mạnh rủ xuống, hướng về phía Càn Khôn Đỉnh trấn áp tới.

Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, chí bảo xuất hiện trước mắt sao có thể để chạy thoát?

Đồng thời, hắn cũng cảm giác được Càn Khôn Đỉnh này không tầm thường.

Bình thường Tiên Thiên Chí Bảo vô chủ, căn bản không có khả năng sẽ có phản kháng cường ngạnh như thế, vậy thì chỉ có thể nói rõ bên trong Càn Khôn Đỉnh có người đang khống chế.

Quả nhiên, một giây sau, từ trong Càn Khôn Đỉnh đang bị Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp truyền ra một đạo thanh âm băng lãnh. "Khốn kiếp, tiểu bối!" Thanh âm có chút già nua, càng thêm ngoan lệ, nhưng nghe vào trong tai Thông Thiên, lại có chút mùi vị ngoài mạnh trong yếu. "Cút ngay, nếu không sẽ cho ngươi hình thần

câu diệt, vĩnh thế không được đầu thai!" Trong Càn Khôn Đỉnh lần nữa vang lên tiếng quát lạnh, Càn Khôn Đỉnh càng bộc phát ra Tiên Thiên chi lực cường đại, điên cuồng công kích Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Nhưng Huyền Hoàng Tháp nãi là Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo, lực phòng ngự vô địch, hoàn toàn không yếu hơn Thái Cực Đồ.

Càn Khôn Đỉnh cái Tiên Thiên Chí Bảo hạng hai này sao có thể công phá được Huyền Hoàng Tháp? "Hừ, dõng dạc!" "Nếu thật có bản lĩnh, vì sao còn phải chạy trốn a?

Dầu hết đèn tắt rồi!" "Ta nói không sai chứ?

Càn Khôn Lão Tổ!" Thông Thiên cười lạnh nói, nhìn Càn Khôn Đỉnh đang điên cuồng bộc phát, hoàn toàn không có bất kỳ ý ngoại nào. "~" "Tiểu bối, ngươi biết thân phận của ta?" "Ngươi là người của Hồng Quân?" Thanh âm trong Càn Khôn Đỉnh hoảng loạn rồi, Thông Thiên không chỉ biết thân phận của hắn, còn biết hắn dầu hết đèn tắt.

Hỏng việc rồi! "Hắn là lão sư của ta đi!

Bất quá ta cùng hắn không quan hệ gì!" Thông Thiên trầm giọng lắc đầu nói. "Năm đó Đạo Ma chi tranh, ngươi vốn nên tiêu tán trong thiên địa, nhưng lại nhân duyên xảo hợp bảo tồn được một đạo tàn hồn trong Càn Khôn Đỉnh!

Hiện nay cũng chỉ có thể ở trên Bồng Lai Đảo kéo dài hơi tàn!

Ngươi không thuộc về thời đại này, là một kẻ bị Hồng Hoang vứt bỏ!" Thông Thiên trầm giọng nói, từng chữ từng câu giống như cái đinh găm vào tim Càn Khôn Lão Tổ.

Dựa vào Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Lão Tổ mới bảo tồn được

một đạo tàn hồn, nhưng thương thế quá nghiêm trọng.

Trong vô tận tuế nguyệt, mượn nhờ linh khí Bồng Lai Đảo đều không thể tu phục tốt nguyên thần.

Thông Thiên nói không sai, Thiên Đạo xuất thế, hắn đã bị Hồng Hoang vứt bỏ.

Cho dù không có Thông Thiên xuất hiện, Càn Khôn Lão Tổ cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. "Ha ha ha!

Ta là một kẻ bị vứt bỏ, vì sao đối với ta như vậy?" "Ta không cam tâm a!" "Hồng Quân, Thiên Đạo, các ngươi lừa ta!" Thanh âm Càn Khôn Lão Tổ cực hạn điên cuồng, bộc phát ra phẫn nộ và không cam lòng tích tụ qua vô tận tuế nguyệt.

Nhưng không thay đổi được kết quả, hắn chung quy sẽ bị vứt bỏ.

Thanh âm từ từ biến mất, tàn hồn tiêu tán trong thiên địa.

Khuôn mặt bình tĩnh của Thông Thiên cũng một trận trầm mặc.

Càn Khôn Lão Tổ chỉ còn lại một đạo tàn hồn yếu ớt lưu lại trong Càn Khôn Đỉnh, cho dù không có Thông Thiên xuất hiện cũng sống không được bao lâu.

Tiếng nói chậm rãi tiêu tán trong thiên địa, một đời cường giả Hoang Cổ cứ thế lạc mạc ngã xuống.

Trong lòng y ẩn chứa bi thống và không cam lòng, bởi vì bất quá chỉ là một quân cờ dưới Thiên Đạo mà thôi.

Mạc danh kỳ diệu, Thông Thiên cũng cảm nhận được một cỗ bi lương. "Chúng sinh như sâu kiến, ai lại có thể chân chính nắm giữ vận mệnh của mình a?" Thiên Đạo?

Chỉ là một cỗ máy móc không có tình cảm mà thôi!

Hồng Quân?

Ha ha, cũng chỉ là một kẻ đáng thương sắp bị quy tắc trói buộc mà thôi.

Nữ Oa cũng có chút trầm mặc.

Lúc này, Càn Khôn Đỉnh huyền phù tại hư không lại chậm rãi bay về phía Nữ Oa, khiến nàng một trận kinh ngạc. "?" Càn Khôn Lão Tổ chết rồi, Càn Khôn Đỉnh liền trở thành vật vô chủ, nhưng tình huống trước mắt lại cũng không hẳn như vậy. "Càn Khôn Đỉnh theo bản năng đã chọn nàng rồi, thu lấy đi!" Thông Thiên nhìn tình huống này, khẽ cười nói.

Xem ra Càn Khôn Đỉnh cũng là một tên sắc phôi, càng thích mỹ nữ như Nữ Oa hơn.

Đương nhiên quan trọng nhất là Nữ Oa tu luyện Tạo Hóa pháp tắc, cùng Càn Khôn Đỉnh phù hợp nhất.

Càn Khôn Đỉnh lo lắng bị tên gia hỏa đầy người khí tức hủy diệt như Thông Thiên trấn áp lần nữa, cho nên bản năng thúc đẩy lựa chọn Nữ Oa.

Chương 30

"Không được!" Nữ Oa nhìn Thông Thiên kiên định nói. "Càn Khôn Đỉnh bị huynh trấn áp, lẽ ra nên thuộc về huynh mới đúng!" Quy củ Hồng Hoang là thế, huống chi Càn Khôn Đỉnh là đồ vật quan trọng như vậy.

Trong Hồng Hoang số lượng Tiên Thiên Chí Bảo chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mặc dù Càn Khôn Đỉnh so với Khai Thiên Tam Bảo còn kém một chút, nhưng nếu xuất hiện tại Hồng Hoang, tất nhiên sẽ dấy lên một trận tinh phong huyết vũ, dẫn vô số người dòm ngó.

Quá quý trọng rồi. "Ta tặng nàng!" Bỗng nhiên, Thông Thiên khẽ cười, thản nhiên nói.

Hắn có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là phòng ngự chí bảo mạnh nhất, sau này sẽ từ trong tay Hồng Quân lấy được Tru Tiên Kiếm Trận.

Lại thêm Diệt Thế Chi Kiếm, Thông Thiên bản thân tịnh không thiếu chí bảo.

Càn Khôn Đỉnh so với mấy kiện chí bảo kia có chỗ không bằng.

Huống chi, Càn Khôn Đỉnh bản thân tịnh không quá thích hợp với Thông Thiên, ngược lại càng phù hợp với Nữ Oa hơn.

Chỉ là, trong lòng Thông Thiên không khỏi thầm nghĩ: "Ông đây tán gái đúng là đầu tư vốn lớn a!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng tặng đi ra ngoài rồi!" Cũng chứng minh hắn đối với Nữ Oa là tình thế bắt buộc.

Đương nhiên, hiệu quả cũng phi thường tốt.

Nữ Oa không nói thêm gì nữa, thu lấy Càn Khôn Đỉnh, trong lòng cảm động, đôi mắt đẹp tràn đầy nhu tình.

Cho dù là ca ca đối với nàng cũng không tốt như vậy a!

Nữ Oa mới vừa bước vào xã hội không lâu, vẫn là một cô em ngây thơ, đâu chịu nổi thủ đoạn vừa dỗ vừa lừa của Thông Thiên a!

Lập tức sắp bị ăn đến xương cốt cũng không còn! "Nữ Oa, nàng thật đẹp!" Kiếp trước Thông Thiên cũng là người đi qua vạn bụi hoa, lời âu yếm tuôn ra như suối, thủ đoạn căn bản không phải Nữ Oa có thể ngăn cản được. ...

Trong khoảng thời gian sau đó, hai người ở trên đảo trải qua những ngày tháng không biết xấu hổ, Nữ Oa sơ thường trái cấm, đối với Thông Thiên phi thường ỷ lại.

Thông Thiên không khỏi cảm khái, kiếp trước đúng là sống uổng phí, mấy ả son phấn kia quả nhiên không cách nào so sánh với nữ thần.

Sau một đoạn thời gian nhu tình mật ý, hai người liền bắt đầu bế quan, tiêu hóa cảm ngộ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Nữ Oa đồng thời cũng muốn đem Càn Khôn Đỉnh luyện hóa.

Còn về Thông Thiên, hắn cảm giác được thời cơ đột phá Chuẩn Thánh. "Lần này, bản tọa vẫn sẽ làm cho cả Hồng Hoang chấn kinh!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Nhắm lại đôi mắt, tiến vào trạng thái tu luyện.

Hồng Hoang không ngày tháng, hai người bế quan tại Bồng Lai Đảo, căn bản không biết sự tình phát sinh trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang nổ tung rồi!

Nguyên nhân là Vu Tộc lại nháo ra động tĩnh lớn.

Đám Tổ Vu tính tình bạo táo, tinh lực vượng thịnh này, phảng phất trời không sợ đất không sợ, nhìn ai không thuận mắt là lao lên làm thịt a!

Lần này, không biết vì sao, lại đánh chủ ý lên người Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thủ Dương Sơn.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bế quan, tiêu hóa cảm ngộ giảng đạo, nhưng đúng lúc này, dưới chân núi lại truyền đến một tiếng hét lớn. "Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai tên phế vật, mau cút ra đây cho ông nội!" Một tiếng bạo hét trực tiếp làm hai người giật mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp liền đại nộ. "Hỗn trướng, kẻ nào dám đến Thủ Dương Sơn của ta vô lễ?" Từ sau khi được Hồng Quân thu làm đệ tử, hai người cá mặn xoay người, chúng nhân Hồng Hoang đều đối với bọn họ kiêng kị không thôi.

Lại thêm Thông Thiên cái danh "huynh đệ" này, đãi ngộ của hai người xa xa vượt qua lúc trước, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi phiêu phiêu nhiên.

Không nghĩ tới hiện tại lại có kẻ không có mắt, dám tìm huynh đệ bọn họ gây phiền toái.

Rất nhanh, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ra ngoài núi, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho mí mắt hung hăng giật một cái. "Hỏng rồi, là Thập Nhị Tổ Vu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi nói.

Mười gã đại hán bưu hình cùng hai cô em xinh đẹp đứng dưới chân núi, xem xét liền biết kẻ đến không thiện.

Tổ Vu cường hãn ai ai cũng biết, ai cũng không muốn cùng đám gia hỏa này đánh giao tế.

Hai người không khỏi kỳ quái, lúc nào thì trêu chọc Vu Tộc?

Chẳng lẽ là lần đó tại Bất Chu Sơn?

Nhưng rõ ràng là bị Chúc Dung cùng Cường Lương đánh mà! "Chớ hoảng, chúng ta đi ra xem một chút, hiện tại chúng ta là Thánh Nhân đệ tử, Tổ Vu cũng phải kiêng kị một hai!" Lão Tử thanh âm trầm định nói.

Nói xong, hai người liền hướng về phía ngoài núi đi đến.

Động tĩnh lớn tại Thủ Dương Sơn rất nhanh liền kinh động chúng nhân Hồng Hoang, không khỏi tò mò. "Hai người này lại làm sao vậy?

Khiến Thập Nhị Tổ Vu tự mình chắn cửa?" "Chư vị đạo hữu, không biết đến Thủ Dương Sơn của ta có chuyện gì quan trọng?" Dưới Thủ Dương Sơn, Lão Tử trầm giọng nói, nhìn Thập Nhị Tổ Vu khí thế hung hung, trong lòng khó hiểu, hai người bọn họ đâu có đắc tội đám này a?

Hoặc là Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cái miệng quạ đen, lơ đãng nói lời gì đó làm cho Vu Tộc khó chịu rồi?

Cho dù Lão Tử hiện tại là Thánh Nhân đệ tử, nhưng thật sự không muốn cùng đám gia hỏa Vu Tộc này đánh giao tế. "Bớt nói nhảm đi, Thông Thiên đang ở đâu?

Bảo hắn cút ra đây!" Đế Giang bạo hét một tiếng, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Lão Tử.

Sát khí trùng thiên!

Mặt mũi của Vu Tộc hết lần này tới lần khác bị Thông Thiên vả, chuyện này không xong đâu! "Thông Thiên?" Lão Tử nghe vậy trong lòng sững sờ, lại không nghĩ tới Thập Nhị Tổ Vu tới tìm Thông Thiên.

Lúc trước ở trong Hỗn Độn, Thập Nhị Tổ Vu liên thủ đều không

bắt được Thông Thiên, xem ra hôm nay là tới tìm về mặt mũi. "Muốn tìm Thông Thiên sư đệ, hẳn là nên đi..." Lập tức, Lão Tử tắc nghẹn, lúc này bỗng nhiên phát hiện, hắn cũng không biết Thông Thiên đang ở đâu, ngay cả đạo trường của Thông Thiên ở nơi nào cũng không biết. "Bần đạo cũng không biết Thông Thiên sư đệ đang ở đâu!" Lão Tử cuối cùng ngạc nhiên lắc đầu nói. "Ta xem là các ngươi không muốn nói đi!

Chương 31

Hừ!" Đế Giang hai tay khoanh trước ngực, mặt đầy sát khí cười lạnh nói. "Đã như vậy, cũng không cần nói nhảm nữa!

Diệt hai tên phế vật này, xem Thông Thiên kia có ra hay không!" Đế Giang quát.

Toàn thân sát khí, Thập Nhị Tổ Vu tựa hồ muốn động thủ đem hai tên gia hỏa này diệt.

Thập Nhị Tổ Vu cường đại ai ai cũng biết, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai cái thân thể nhỏ bé này thật sự chịu không nổi a! "Các ngươi, quả thực ngang ngược vô lý!" Thấy bọn họ muốn động thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến toàn thân phát run, sắc mặt phẫn nộ nói: "Cùng Thông Thiên ân oán, trực tiếp đi tìm hắn a!

Cùng ta có quan hệ gì?" Quả thực vô lý gây sự!

Bên kia Chúc Dung sớm đã kềm nén không được, thân thể không đầu thiêu đốt lên vô tận hỏa diễm, bạo thanh quát: "Đánh rắm!" "Trước Tử Tiêu Cung, Thông Thiên trước mặt mọi người nhận các ngươi là huynh đệ, các ngươi lại khi dễ Thông Thiên!" "Trong Hồng Hoang có ai không biết?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như bị bóp cổ, sắc mặt trướng hồng.

Trước đó vì muốn mượn uy thế của Thông Thiên, để chúng nhân Hồng Hoang không dám xem thường bọn họ.

Nhưng không nghĩ tới, đám Tổ Vu to xác ngốc nghếch này lại vì vậy mà tìm bọn họ gây phiền toái.

Minh bạch điều này, da mặt đầy nếp nhăn của Lão Tử cũng không khỏi giật một cái.

Lúc trước chỉ nghĩ đến chỗ tốt của việc này, không nghĩ tới liền nhân quả của Thông Thiên cũng nhận lấy luôn rồi.

Chúng nhân Hồng Hoang không dám trêu chọc Thông Thiên, càng kiêng kị thân phận Thánh Nhân đệ tử.

Nhưng đám gia hỏa Vu Tộc này hình như không thèm để ý a! "Chư vị, ta thật sự không biết Thông Thiên sư đệ hiện tại ở nơi nào!" Lão Tử hít sâu một hơi, gượng gạo trấn định nói.

Thực tế trong lòng đều sắp khóc, sao mà xui xẻo thế này a!

Bị Thông Thiên làm liên lụy, thay hắn đỡ tai ương!

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu cũng không quản những thứ này, chỉ biết là hai tên gia hỏa này là huynh đệ của Thông Thiên, Thông Thiên không phải muốn bảo vệ sao?

Ta hôm nay diệt bọn hắn! "Để Thông Thiên tới nhặt xác cho các ngươi đi!" Đế Giang hét lớn một tiếng, trực tiếp hóa thành Tổ Vu Chân Thân to lớn vạn trượng.

Một quyền đấm nát hư không ngoài Thủ Dương Sơn, hướng về phía Lão Tử công kích tới.

Năm vị Tổ Vu khác đồng thời động thủ, sáu bóng người khổng lồ sừng sững giữa đất trời, chấn động tâm thần vô số người.

Đối phó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tên phế vật này, dùng không đến Thập Nhị Tổ Vu đồng thời xuất thủ, sáu người là có thể đem bọn hắn hội đồng đến không còn chút tính khí nào. "Ta là Thánh Nhân đệ tử, đối với ta xuất thủ, không sợ lão sư đem các ngươi trấn áp sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Tổ Vu động thủ, trong lòng thật sự hoảng rồi.

Nhanh chóng đem Hồng Quân ra hù dọa, hy vọng có thể trấn trụ bọn hắn.

Nhưng hắn đánh giá thấp trình độ cuồng vọng của Vu Tộc.

Thánh Nhân, là cái chim gì!

Có Bàn Cổ đại thần lợi hại sao?

Tại trước mặt Bàn Cổ, Hồng Quân chỉ là một con giun dế nhỏ bé!

Vu Tộc chỉ tôn Bàn Cổ, chỉ tin tưởng lực lượng, Hồng Quân tới cũng chiếu theo đó mà đánh!

Đại uy Bàn Cổ không thể cản phá! "Hồng Quân tới cũng cứu không được các ngươi!" Đế Giang lạnh lùng hừ nói, trong mắt hung quang ngập trời.

Uy áp to lớn ầm vang rơi vào trên thân hai người Lão Tử. "Oanh!" Lão Tử hai người vội vàng xuất thủ, như hôm nay bọn họ tuy là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trải qua Tử Tiêu Cung giảng đạo về sau, sắp có thể đột phá cảnh giới viên mãn.

Nhưng đối mặt với sức mạnh nhục thân ngang ngược vô lý của Tổ Vu, bọn hắn cũng vô năng vi lực a!

Sáu đại Tổ Vu tham dự vào cuộc hội đồng! "A!" Chiến đấu không bao lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền một trận thảm thiết kêu gào.

Nghẹn một bụng tức giận, Chúc Dung toàn lực bộc phát, một quyền trực tiếp nện vào trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Máu tươi phun trào, nửa cái mặt già cũng không còn! "Thông Thiên huynh đệ sao?

Khi dễ Thông Thiên à?

Ha ha!

Ông đây là Chúc Dung hôm nay đánh chết ngươi!" Chúc Dung cuồng tiếu nói, đem oán khí đối với Thông Thiên toàn bộ phát tiết lên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tức đến mức Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn thổ huyết.

Đen đủi thật!

Cùng Thông Thiên giao hảo, chỗ tốt không có bao nhiêu, ngược lại rước lấy Vu Tộc cái phiền toái lớn này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hối hận rồi!

Nếu có khả năng hắn thật sự muốn nói với Chúc Dung, ta và Thông Thiên không quan hệ a!

Đáng tiếc, Chúc Dung căn bản không có cho hắn cơ hội nói chuyện, lại một quyền đấm tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp khóc rồi! "Chậc chậc!

Thật quá thảm!" "Thập Nhị Tổ Vu chắn cửa, sáu đại Tổ Vu hội đồng, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tên gia hỏa này cũng đủ xui xẻo!" "Cho bọn hắn lại kêu gào đắc ý?

Đáng đời!" ...

Trong Hồng Hoang vô số đại năng dùng thần thức nhìn tình huống nơi này, mọi người không khỏi hả hê.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân duyên vốn dĩ không tốt, thường xuyên tự cho mình là Bàn Cổ chính tông mà ngạo khí lăng nhân, nhưng thiên thiên bản thân lại không giống Thông Thiên mạnh đến biến thái như vậy.

Người xem bọn hắn không vừa mắt tự nhiên nhiều, người muốn bọn hắn xui xẻo lại càng nhiều hơn.

Thấy hiện tại hai người bị Tổ Vu đánh thê thảm như vậy, chúng nhân vui vẻ!

Toàn coi như xem kịch!

Thủ Dương Sơn phía xa, Đế Tuấn và Thái Nhất quanh thân tán

phát ra lực lượng Thái Dương Chân Hỏa cường đại, khí thế hùng nhiên, hoàng uy hạo hãn.

Nhưng ánh mắt đồng dạng ngưng trọng nhìn về phía một bên chiến trường nghiêng hẳn về một phía, căn bản không phải là một trận chiến đấu bình đẳng.

Tổ Vu thực lực vốn cường hãn, huống chi sáu đại Tổ Vu vừa ra tay hội đồng, kết quả không có gì bất ngờ.

Chương 32

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người bị đánh thảm, trong thời gian ngắn ngủi, thân chịu trọng thương, nguyên thần đều xuất hiện nứt toác, chống không nổi nữa rồi. "Đám Tổ Vu này thực lực lại mạnh lên!" Thái Nhất trầm giọng nói.

Đế Tuấn trầm trọng gật đầu nói: "Vu Tộc tuy rằng không có nguyên thần, nhưng lại kế thừa công pháp tu luyện nhục thân của Bàn Cổ đại thần!

Căn bản không cần tại Tử Tiêu Cung nghe đạo, tốc độ tiến bộ của thực lực một điểm cũng không chậm hơn chúng ta!" Đế Tuấn thở dài, thật sự là không công bằng a!

Vu Tộc đem Yêu Tộc coi như con mồi ăn thịt, mâu thuẫn hai tộc sớm đã tích lũy đã lâu.

Đế Tuấn có tâm thành tựu một phen đại sự, sớm muộn cũng sẽ cùng Vu Tộc đối đầu.

Thực tế trước đó cũng đã có một phen tranh đấu, Đế Tuấn hai người thảm bại!

Thái Nhất ỷ vào sức mạnh Hỗn Độn Chung một mình đấu năm đại Tổ Vu không rơi xuống hạ phong, nhưng Đế Tuấn một người lại không cản nổi bảy đại Tổ Vu còn lại.

Sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hai người dĩ nhiên trở thành cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn, vốn nghĩ rằng có thể chiếm cứ một chút ưu thế.

Nhưng thực lực của Tổ Vu cũng đang mạnh lên a!

Nếu tái chiến, kết quả giống nhau sẽ không thay đổi.

Thời kỳ đầu của Vu Yêu đại chiến, Vu Tộc hoàn toàn là đè ép Yêu Tộc mà đánh! "Ta cần càng nhiều lực lượng!" Đế Tuấn trầm giọng nói, ý thức được sức mạnh của hai huynh đệ quá đơn bạc rồi.

Muốn đối kháng Vu Tộc, nhất định phải tụ tập càng nhiều cường giả. "Phục Hy cũng tới rồi?" Thái Nhất khẽ nói.

Chỉ thấy nơi xa, thân ảnh tiêu sái tuấn lãng của Phục Hy xuất hiện tại ngoài Thủ Dương Sơn, xem ra cũng bị động tĩnh nơi này hấp dẫn tới.

Thấy tình huống này, trong lòng Đế Tuấn đã có so đo.

Trực tiếp đi qua, sảng lãng cười nói: "Phục Hy đạo hữu, ngươi cũng tới rồi, chẳng lẽ là muốn giúp Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?" "Ta vì sao phải giúp bọn hắn?" Phục Hy nhìn Đế Tuấn có chút ngoài ý muốn nói.

Hắn là tới xem náo nhiệt, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị ngược, liên quan gì đến hắn? "Hai người bọn họ không phải là huynh đệ của Thông Thiên sao?

Huynh muội các ngươi xưa nay cùng Thông Thiên giao hảo, chẳng lẽ không nên giúp sao?" Đế Tuấn hơi sững sờ nói.

Nói thật, hắn thật hy vọng Phục Hy cùng Vu Tộc đánh nhau.

Phục Hy bản thân liền là Yêu Tộc, sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung lại thành cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Vừa vặn là trợ thủ tuyệt hảo có thể chiêu mộ.

Nghe thấy tên Thông Thiên, sắc mặt Phục Hy lập tức có chút không tốt. "Thông Thiên thiếu nợ nhân tình thì liên quan gì đến ta?

Muốn giúp cũng là Thông Thiên xuất thủ mới đúng, bần đạo cũng không quản được!" Phục Hy khó chịu nói.

Sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Thông Thiên cái tên gia hỏa kia trực tiếp đem Nữ Oa lừa chạy mất, làm cho Phục Hy tức giận không thôi.

Hiện tại đối với Thông Thiên đầy bụng oán trách. "Ách?" Đế Tuấn cảm giác Phục Hy giống như cùng Thông Thiên trở mặt vậy, xem ra tin đồn Phục Hy kết giao Thông Thiên là sai rồi!

Bất quá hôm nay, chủ yếu là lôi kéo Phục Hy. "Đúng rồi, Nữ Oa đạo hữu đâu?" Đế Tuấn lần nữa hỏi.

Nữ Oa cũng quan trọng a!

Hồng Quân quan môn đệ tử, tuy là thân nữ nhi, nhưng Hồng Hoang ai dám không nể mặt, thực lực cũng không yếu!

Nếu có thể đem Phục Hy Nữ Oa huynh muội cùng nhau lôi kéo, vậy thì tốt nhất rồi. "Nữ Oa, nàng đang bế quan!" Phục Hy chỉ có thể nói như vậy.

Tổng không thể nói bị Thông Thiên cái tên hỗn đản kia lừa chạy mất chứ?

Phục Hy không biết là, lúc này Nữ Oa đã bị Thông Thiên ăn sạch sẽ rồi, nếu không thì, hắn thật sự muốn chạy đi tìm Thông Thiên quyết đấu!

Đế Tuấn và Phục Hy liền tại đây tán gẫu, giao đàm rất vui vẻ.

Bên kia, chiến đấu kết thúc, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thập Nhị Tổ Vu bắt sống!

Lúc này, một thân chật vật than nhuyễn trên mặt đất, toàn thân vết thương chồng chất, đều sắp không ra hình người.

Thân chịu trọng thương, nguyên thần bất ổn, linh khí toàn thân đều bị giam cầm lại, sắc mặt thảm nhiên, sắp hỏng mất rồi. "Thật phế

vật, chút chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được, Hồng Quân sao lại thu loại đệ tử như thế?" Đế Giang cười ha hả nói.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thực lực không được, đánh không đã ghiền!

Trực tiếp lược bỏ, giết chết!

Phế vật!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử giận dữ không thôi, mất mặt quá lớn rồi, trước mặt vô số cường giả Hồng Hoang bị bắt sống.

Bị mắng là phế vật, nhan diện vô tồn a! "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ quát.

Nhưng lời chưa nói xong, liền bị Lão Tử cắt ngang.

Sinh sợ hắn lại cái miệng quạ đen nói ra lời gì đó, chọc cho Tổ Vu trực tiếp giết bọn hắn, khóc cũng không kịp! "Chư vị, các ngươi muốn tìm Thông Thiên báo thù, hà tất làm khó dễ chúng ta?

Ta cùng hắn không có quan hệ!" Lão Tử trầm giọng nói, nhận rõ hình thế, quả quyết cùng Thông Thiên phủi sạch quan hệ.

Lời này làm cho mọi người nghe được đều khinh thường bĩu môi, nhớ lúc đầu hình như là hai người các ngươi liếm mặt cùng Thông Thiên lôi kéo quan hệ mà! "Hừ!

Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng sao?" Đế Giang cười lạnh nói.

Chúc Dung càng chờ không kịp nữa. "Đại ca, đừng cùng bọn hắn nói nhảm nữa, giết bọn hắn, hung hăng trả thù tên Thông Thiên kia!" Nói xong, Chúc Dung liền trực tiếp duỗi ra cái bàn chân to lớn, dơ bẩn trực tiếp hướng đầu Lão Tử đạp xuống.

Lão Tử cũng không phải Tổ Vu, đơn thuần đầu rơi mất cũng không sợ, nhưng Chúc Dung một cước này, có khả năng trực tiếp đạp

nát nguyên thần.

Nguyên thần nát, Lão Tử cũng phải tèo!

Chương 33

Nhìn bàn chân to lớn kia, sắc mặt Lão Tử tím xanh rồi, đây là muốn đạp mặt a!

Thật ngoan độc! "Dừng tay!" Lão Tử không muốn chết cũng uất ức nhục nhã như vậy!

Bàn chân to lớn ập tới, sắc mặt Lão Tử xanh mét!

Ánh mắt tràn đầy u ám, khuất nhục uất ức, ủy khuất bi thống, Thiên Đạo đối với ta vì sao bất công như thế a!

Ta đường đường là Bàn Cổ chính tông, vừa hóa hình suýt chút nữa bị một con gấu đen thu làm linh sủng, một đường gập ghềnh, chịu đủ chế giễu.

Khó khăn lắm mới được Thánh Nhân thu làm đệ tử, vốn tưởng rằng sẽ xoay người, hiện tại lại tao ngộ Vu Tộc đối đãi như thế này.

Vì sao lại đối với ta như vậy?

Lão Tử trong lòng bi phẫn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng dạng trừng lớn mắt, run rẩy nhìn cái bàn chân to lớn kia hướng về phía mặt Lão Tử đạp tới.

Trong lòng hoảng loạn, tiếp theo là đến lượt hắn a! "Không..." Chúc Dung phát ra tiếng cười to dữ tợn, Thánh Nhân đệ tử thì sao, diệt bọn hắn cũng đơn giản giống như giẫm chết một con kiến.

Vu Tộc mới là mạnh nhất! "Ông đây muốn nhìn xem, các ngươi chết rồi, tên Thông Thiên kia rốt cuộc có sắc mặt gì!" Chúc Dung đắc ý cười to nói.

Sắc mặt?

Nếu hai tên gia hỏa này thật sự bị Chúc Dung giết chết, Thông Thiên khủng bố sẽ cười đến không đứng thẳng lưng được a!

Thật cho là Thông Thiên cùng bọn hắn giao hảo an hảo tâm sao?

Làm chết bọn hắn, Thông Thiên khẳng định vỗ tay hoan nghênh.

Nhưng mà, hai tên dở hơi này dễ chết như vậy sao?

Nếu không thì Thông Thiên sớm đã đem bọn hắn làm thịt rồi.

Ngay tại lúc bàn chân to của Chúc Dung sắp rơi vào trên mặt Lão Tử, trên chín tầng trời mãnh liệt bộc phát ra một cỗ uy áp tuyệt cường.

Đạo vận gào thét, thiên uy cuồn cuộn, vô tận thiên đạo pháp tắc chấn hám hư không, cỗ uy áp này cùng lúc trước Hồng Quân thành thánh quả thực giống nhau như đúc.

Chỉ bất quá khí thế càng mạnh hơn! "?" Đế Giang sắc mặt kinh hãi, căn bản không ngờ tới Hồng Quân xuất thủ sẽ đột nhiên như thế. "Thập Nhị Đô Thiên..." Đế Giang vội vàng lệ thanh quát lớn.

Đầy mặt dữ tợn, muốn phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dùng Đại Uy Bàn Cổ diệt Hồng Quân.

Chỉ bất quá, Hồng Quân xuất thủ thật sự là quá đột ngột, dung hợp một bộ phận Thiên Đạo lực lượng, Thập Nhị Tổ Vu ngay cả cơ hội gọi điện thoại cũng không có.

Một giây sau, thân ảnh bọn hắn trực tiếp biến mất tại nguyên chỗ, chuyển một cái lại xuất hiện tại phía ngoài vô tận đại địa, dưới chân núi Bất Chu.

Lực lượng của Hồng Quân biến mất, chung cực lực lượng của Thập Nhị Tổ Vu chưa kịp phát động liền kết thúc.

Đứng tại trước cửa Bàn Cổ Điện, nhìn nhau một cái, mọi người

đều hoàn hảo không chút tổn hại, Hồng Quân chỉ là đem bọn hắn đưa về.

Nhưng mỗi người đều ở vào một loại trạng thái mờ mịt. "Hồng Quân không có giết chúng ta?" Hậu Thổ thanh âm ôn uyển khẽ lẩm bẩm, trên gương mặt tràn đầy thần sắc khiếp sợ.

Lần này, chân thiết cảm nhận được sức mạnh của Thánh Nhân, Thập Nhị Tổ Vu ngay cả một tia phản kháng đều làm không được, liền bị cỗ lực lượng kia vượt qua vô tận đại địa, đưa về Bàn Cổ Điện.

Nếu Hồng Quân thật sự muốn giết bọn hắn, Thập Nhị Tổ Vu sẽ không có một tia sức mạnh để phản kháng. "Đáng chết, đánh lén, Hồng Quân lão nhi quá âm hiểm rồi!" Phản ứng lại, Cộng Công trực tiếp giận dữ hét lớn, tức đến giậm chân.

Hồng Quân đột nhiên xuất thủ, còn chưa kịp phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đâu!

Nếu không, nhất định để cho Hồng Quân kia nhan diện quét rác! "Được rồi, thua thì thua, không có gì để phàn nàn!" Lão nhị Chúc Cửu Âm trầm giọng quát. "Thật sự động thủ, ai quản ngươi có đánh lén hay không?

Lần này, cũng may mắn là Hồng Quân không có đối với chúng ta hạ sát thủ!" Chúc Cửu Âm sắc mặt trịnh trọng nói.

Hắn tại trong Thập Nhị Tổ Vu rất có uy vọng, vừa nổi giận, Cộng Công lập tức không nói gì nữa.

Chỉ có thể ở trong lòng phàn nàn: "Ai cần hắn thương hại?" Thập Nhị Tổ Vu lập tức có chút trầm mặc, dĩ vãng cuồng vọng tự đại, coi thường bất luận kẻ nào trong Hồng Hoang.

Cho dù đối với Hồng Quân, cũng cho rằng căn bản không phải là đối thủ của Vu Tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng hiện tại, mới phát hiện, nếu Hồng Quân thật sự xuất thủ, bọn hắn ngay cả cơ hội phát động đại trận cũng không có.

Lần này, cho dù có duyên cớ Hồng Quân đánh lén đột nhiên xuất thủ, nhưng sự khủng bố của Hồng Quân là không thể nghi ngờ.

Cho dù phát động Đại Uy Bàn Cổ, cũng diệt không được Hồng Quân a!

Không, Vu Tộc cường hãn sẽ không nhận thua. "Hồng Quân kiêu ngạo như thế, là bởi vì chúng ta quá yếu, nếu chúng ta có thực lực như Phụ Thần, một vạn cái Hồng Quân cũng không đủ để chém!" "Tiếp theo, chúng ta toàn bộ đi bế quan, không đạt Hỗn Nguyên Kim Tiên, ai cũng đừng đi ra!" Đại ca Đế Giang trầm giọng quát, hôm nay hoàn toàn bị Hồng Quân kích thích rồi.

Hiện tại Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cho nên Hồng Quân có thể kiêu ngạo.

Nhưng Đế Giang không tin, nếu mười hai cái Hỗn Nguyên Kim Tiên xuất thủ, dưới Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chẳng lẽ diệt không được Hồng Quân?

Bế quan!

Nói xong, mười hai cái Tổ Vu toàn bộ tiến vào Bàn Cổ Điện, nghẹn một bụng khí đâu!

Bàn Cổ Điện nãi là trái tim Bàn Cổ sở hóa, lực lượng Thiên Đạo đều không thể dòm ngó bên trong, đủ để cam đoan bọn hắn thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tại dưới chân Thủ Dương Sơn, lực lượng của Hồng Quân biến mất, hết thảy đều phảng phất như không có phát sinh vậy.

Lão Tử ngẩn người nhìn hư không, trên gương mặt còn tàn lưu thống khổ bi phẫn, một hồi lâu mới phản ứng lại.

Không sao rồi, bàn chân to của Chúc Dung cũng không rơi vào trên mặt.

Sau đó hoang mang đứng dậy, kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với hư không bái nói: "Đa tạ lão sư cứu giúp!" Không có thanh âm, Hồng Quân cao lãnh căn bản không nói gì.

Thực tế không chừng trong lòng Hồng Quân cũng đang tức giận đây!

Rõ ràng là chuyện đám tiểu bối tranh đấu, hắn cái trưởng bối này xuất thủ thật sự là mất mặt.

Nhưng nại hà Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự là không tranh khí a!

Chương 34

Bị Tổ Vu đánh thảm như vậy, suýt chút nữa bị diệt, Hồng Quân không ra tay không được a!

Tuy rằng giận Tổ Vu, nhưng càng sẽ không cấp cho Lão Tử Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tốt.

Hai tên gia hỏa này, đem mặt mũi của Hồng Quân đều ném sạch rồi.

Hư không hồi lâu vô thanh, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn lại xung quanh những cường giả Hồng Hoang quan chiến kia.

Hai người cảm giác ánh mắt của bọn hắn sao mà chói mắt như vậy, nhưng lại có thể làm sao?

Hôm nay triệt để mất hết mặt mũi.

Hai người chỉ có thể toàn trình đen mặt, cúi đầu, cụp đuôi phản hồi Thủ Dương Sơn.

Sự tình Thủ Dương Sơn làm cho quần chúng ăn dưa Hồng Hoang kích động rất lâu, nhưng Thông Thiên đối với việc này lại một chút cảm giác cũng không có.

Lúc này, quanh thân hắn tràn ngập lực lượng cường đại, khí thế hùng hồn nghiền ép hư không không ngừng vỡ vụn ra.

Hiển nhiên, tu luyện đã đến thời khắc mấu chốt! "Trảm!" Mãnh nhiên chi gian, Thông Thiên hét lớn một tiếng, trong ánh mắt lóe lên vô tận hắc sắc quang mang.

Bồng Lai Đảo, bên trong một tòa mật thất, vô tận uy áp tràn ngập, khí tức hủy diệt gào thét, nương theo tiếng quát lớn của Thông Thiên.

"Trảm!" Một đạo thân ảnh mặc hắc bào trong nháy mắt từ trong cơ thể Thông Thiên đi ra, tướng mạo cùng Thông Thiên giống nhau như đúc, ánh mắt lại càng thêm lãnh lệ.

Quanh thân khí tức càng thêm đạm mạc, phảng phất toát ra loại cao ngạo coi thiên địa chúng sinh như sâu kiến, làm cho người ta cảm giác được một cỗ âm hàn sợ hãi từ tận đáy lòng.

Thông Thiên trảm thi!

Chính là Ác Thi!

Từ nay về sau, Thông Thiên chân chính bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhìn Ác Thi, Thông Thiên nhàn nhạt gật đầu, Ác Thi trong nháy mắt liền lần nữa tiến vào trong nguyên thần.

Thông Thiên cùng Ác Thi tâm ý tương thông, hoàn toàn là một người. "Sức mạnh Chuẩn Thánh!" Trong đôi mắt Thông Thiên chớp động hắc sắc quang mang, khí tức của hắn càng thêm nội liễm, nhưng lại có thể cảm giác được trong cơ thể ẩn chứa lực lượng bàng đại kia.

So với Thông Thiên trước kia, thực lực không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Hắn cũng muốn xuất quan rồi!

Ngoài mật thất, Nữ Oa sớm đã cảm nhận được uy áp hạo nhiên kia biến mất không còn tăm tích, biết Thông Thiên muốn xuất quan, cho nên trực tiếp đi tới ngoài mật thất. "Huynh, đột phá rồi?" Nữ Oa hân hoan nói, trong lòng dĩ nhiên xác định suy đoán của mình.

Lúc này Thông Thiên, cấp cho Nữ Oa một loại cảm giác thâm bất khả trắc, nhưng lại càng thêm nguy hiểm. "Đột phá, hiện tại ta là Chuẩn Thánh!" Thông Thiên cười khẽ gật đầu nói. "Thật tốt quá!" Nữ Oa cao hứng nói.

Hưng phấn chạy đến trước mặt Thông Thiên, tựa hồ so với bản thân đột phá còn muốn cao hứng hơn.

Nhìn thân ảnh vui vẻ của Nữ Oa, Thông Thiên nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng.

Từ khi hai người hoan hảo về sau, Nữ Oa tuy rằng thỉnh thoảng lộ ra tâm tính của cô gái nhỏ, nhưng trên người lại nhiều hơn một tia thành thục.

Càng thêm làm cho Thông Thiên mê mẩn. "Huynh... lại muốn làm chuyện xấu!" Trên gương mặt kiều nộn của Nữ Oa hiện ra một tia hồng nhuận, khẽ nói nũng nịu.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng kia của Thông Thiên, đâu còn không biết Thông Thiên muốn làm gì. "Đây cũng không phải chuyện xấu!" Thông Thiên khẽ cười nói, trực tiếp đem thân thể mềm mại của Nữ Oa bế ngang lên.

Nam nữ chi sự trực tiếp như vậy và không biết xấu hổ, cho dù là thần tiên, nhưng cùng phàm nhân cũng không có gì khác biệt.

Thời gian đằng đẵng, ba cái Nguyên hội thời gian rất nhanh liền trôi qua.

Đoạn thời gian này, Thông Thiên phảng phất như tại Hồng Hoang biến mất vậy, ai cũng không biết hắn ở nơi nào.

Cho dù Phục Hy cũng không có manh mối.

Đến nước này, Phục Hy cũng bất lực rồi, triệt để buông xuôi, cây cải trắng thủy linh linh nhà mình, đa phần là bị con heo kia ủi rồi.

Tức giận cũng vô dụng, dứt khoát cứ như vậy đi!

Sau ba cái Nguyên hội, trên đại địa Hồng Hoang lại lần nữa vang lên một trận tiếng chuông vang vọng.

Chỉ có cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể nghe được, bởi vì đó là đến từ Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung!

Trong nháy mắt, Tử Tiêu tam thiên khách năm đó rời khỏi đạo trường, vội vàng hướng về phía Tử Tiêu Cung chạy tới.

Trên Bồng Lai Đảo, nghe tiếng chuông, Thông Thiên cũng trầm giọng nói: "Giảng đạo lần thứ hai bắt đầu rồi, ta cũng nên đi ra thôi!" Bên cạnh Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, trên gương mặt kiều nộn tràn đầy ái ý.

Trải qua ba cái Nguyên hội tư nhuận, Nữ Oa càng thêm thành thục giàu mị lực, tin tưởng không có nam nhân nào có thể cầm giữ được.

Nhưng, nàng chỉ thuộc về một mình Thông Thiên.

Trong Tử Tiêu Cung, chỗ ngồi vẫn như cũ, chỉ bất quá trong điện trống trải không ít.

Trong Tử Tiêu tam thiên khách năm đó có một số người vĩnh viễn không tới được nữa.

Sát lục, tranh đấu, nhân quả, Hồng Hoang phảng phất vĩnh viễn bị tẩm nhiễm trong máu tươi.

Cho dù là người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung cũng không tránh khỏi táng mạng, năm đó ba ngàn người, lúc này cũng chỉ còn lại khoảng hai ngàn người. "Lần tiếp theo, không biết còn có một ngàn người hay không, cuối cùng..." Thông Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

Cuối cùng, ba ngàn Tử Tiêu khách, chân chính sống sót cũng không có mấy người.

Giữa nhau chém giết, cuối cùng căn bản không có người thắng lợi.

Sau khi cảm khái, Thông Thiên lại phát hiện Phục Hy đứng sau lưng Nữ Oa, đang dùng một loại ánh mắt vừa tức giận vừa bất đắc dĩ

nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa thay đổi, trở nên không giống trước, càng thêm thành thục, càng thêm có hương vị phụ nữ.

Phục Hy cũng không phải là thánh nhân khiết thân tự hảo gì, tự nhiên minh bạch điều này có ý vị gì.

Phá thân rồi!

Lúc này, Thông Thiên lại khẽ cười nói: "Chào a!

Anh vợ!" "Phụt!" Phục Hy một cái không chuẩn bị, trực tiếp phun ra, Nữ Oa cũng đối với Thông Thiên một trận bạch nhãn.

Chương 35

"Ngươi..." Phục Hy mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, chỉ vào Thông Thiên tức giận nói không ra lời.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Phục Hy nhịn không được muốn đánh Thông Thiên. "Ai!

Được rồi!" Cuối cùng, Phục Hy bất đắc dĩ lắc đầu nói, muội muội lớn rồi, không có khả năng vĩnh viễn sinh hoạt dưới cánh chim của hắn.

Nàng đã tìm được một bờ vai cường tráng hơn có thể dựa vào. "Thông Thiên, ta đem muội muội ta giao cho ngươi, nếu ngươi đối với nàng không tốt, Phục Hy ta chết cũng sẽ không tha cho ngươi!" Phục Hy nhìn Thông Thiên trầm giọng nói, trên mặt tràn đầy trịnh trọng.

Mặc dù hắn không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng vẫn như cũ có thể dùng tính mạng bảo hộ muội muội. "Ta sẽ!" Thông Thiên đồng dạng trầm giọng gật đầu nói.

Nữ Oa là nữ nhân của hắn, hắn cũng sẽ dùng tính mạng bảo vệ! "Ca ca, Thông Thiên!" Bên cạnh Nữ Oa nhìn hai người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mệnh, đôi mắt đẹp chớp động sương mù, sở sở động nhân.

Một bên Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn bên này, gương mặt kinh ngạc trực tiếp ngẩn ra. "Vãi, tình huống gì đây?" "Sớm biết hai người này là cẩu nam nữ có gian tình!" Hai người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt phảng phất như giao lưu như vậy.

Trước đó hai người bởi vì Thông Thiên mà bị Thập Nhị Tổ Vu đánh một trận, trong lòng buồn bực không thôi, liên đới đối với Thông Thiên cũng thêm nhiều oán trách.

Bọn ta thay ngươi chịu đòn, ngươi lại ôm em gái đi trốn tìm sung sướng.

Thật mẹ nó không phải thứ tốt.

Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai bắt đầu, Thông Thiên lẳng lặng ngồi tại vị trí, trên mặt đạm nhiên không gợn sóng.

Lẳng lặng nhìn Hồng Quân lão già khú kia làm thế nào trang bức.

Chỉ bất quá, làm cho Thông Thiên có chút ngoài ý muốn là, Hồng Quân lại cố ý vô tình nhìn hắn một cái. "Kẻ này tuy rằng tính cách ngoan liệt, nhưng tu vi thiên phú lại quả thực kinh người!" Hồng Quân trong lòng khẽ nói.

Mặc dù lúc này khí tức của Thông Thiên nội liễm, nhưng Hồng Quân một cái liền có thể nhìn ra Thông Thiên đã trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Phần thực lực này, dẫn đầu mọi người trong Tử Tiêu Cung, cho nên Hồng Quân mới cảm thấy thiên phú của Thông Thiên không tầm thường.

Lại nhìn về phía hai đệ tử khác đồng dạng là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, trong lòng Hồng Quân âm thầm lắc đầu.

Mất mặt a!

Vì hai tên dở hơi này, trước đó Hồng Quân đã lấy lớn hiếp nhỏ đối với Thập Nhị Tổ Vu xuất thủ, nếu bọn hắn cũng có thiên phú thực lực như Thông Thiên, hà tất để Hồng Quân mất đi mặt mũi a! "Quỳnh thất chi trung bát tố tập, nê hoàn phu nhân đương trung lập..." Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai bắt đầu, Thông Thiên còn tốt, đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, cảm ngộ càng thêm khắc sâu.

Nhưng những người khác nghe lại càng thêm mê hồ, có loại cảm giác như lọt vào sương mù.

Chớp mắt, ba ngàn năm đã qua.

Hồng Quân lần này lại không có cao lãnh rời đi, ngược lại nhìn mọi người hờ hững nói: "Ba ngàn năm đã qua, các ngươi có nghi vấn gì không?" Một khắc sau, ngồi tại thủ vị Lão Tử liền không kịp chờ đợi hỏi: "Lão sư, thế nào là Thánh Nhân?" "Chứng đắc Hỗn Nguyên, phương vi Thánh Nhân.

Lịch vạn kiếp bất ma, triêm nhân quả bất nhiễm.

Dữ thiên thường tại, dữ đạo đồng tồn.

Vô sở bất tri, vô sở bất năng, Thánh Nhân tức 'Đạo'." "Thông tích vạn sự vạn vật, đại thiên thế giới, trong mắt quan sát quá khứ, hiện tại, tương lai, trong tay diễn thời không, sinh diệt, tịch diệt." "Ý niệm vừa động, tự có Thiên Đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, siêu thoát thời không, nhân quả không dính vào thân, du vu vật ngoại, vĩnh hằng vĩnh tồn." "Thánh Nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ." "Oa!" Khi thanh âm Hồng Quân rơi xuống, chúng nhân Tử Tiêu Cung liền một trận ồ lên.

Thánh Nhân chi hạ, đều là sâu kiến sao?

Chuẩn Thánh cũng bất quá chỉ là con kiến lớn một chút? "Lão sư, làm thế nào có thể thành thánh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt nóng bỏng nói.

Loại cảnh giới Thánh Nhân kia của Hồng Quân, đối với hắn quả thực quá có lực hấp dẫn.

Càng thường xuyên bị đánh, càng có thể minh bạch lực lượng quan trọng như thế nào. "Tam thiên đại đạo đều có thể thành thánh!" "Nhưng Thiên có cùng lực chi thời, dưới Thiên Đạo, nên có chín thánh vị!" "Oa!" Mọi người lần nữa kinh hô, trong Hồng Hoang tối đa chỉ có thể có chín cái Thánh Nhân?

Hồng Quân chiếm một cái, còn có tám cái!

Sắc mặt mọi người trong nháy mắt ngưng trọng, nhao nhao nói: "Vọng lão sư thương xót, ban xuống phương pháp thành thánh!" Hồng Quân cũng không có kiểu cách, trong tay hiện ra bảy đạo tử sắc quang mang, như là bảy con rồng màu tím khổng lồ, không ngừng quay cuồng, lại tản ra một cỗ vận luật không thể nắm bắt! "Đây là Hồng Mông Tử Khí!

Nãi là chứng đạo chi cơ, có thể liên tiếp Thiên Đạo, mở ra công đức khí vận trong cơ thể, chứng đắc Công Đức Thánh Nhân!" Thanh âm mặc nhiên của Hồng Quân vang lên trong đại điện, lại làm cho trong lòng mọi người nóng rực một mảnh, có thể làm cho một người thành thánh đồ vật?

Nếu như không phải nhiếp vu sự lợi hại của Hồng Quân, tuyệt đối sẽ điên cuồng cướp đoạt!

Trong đại điện vô số tiếng hít thở nặng nề vang thành một mảnh!

Công Đức Thánh Nhân, nãi là phương thức thành thánh đơn giản nhất, chiến lực cũng là yếu nhất, nhưng cho dù như thế, cũng là khó khăn trùng trùng.

Không chỉ cần phải có Hồng Mông Tử Khí, còn muốn có bàng đại công đức chi lực.

Quan trọng nhất là có hạn chế danh ngạch, Hồng Quân trong tay Hồng Mông Tử Khí, chỉ có bảy đạo. "Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, nãi là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, thân mang khai thiên công đức, có thể đắc thánh vị!" Hồng Quân không có cho mọi người cơ hội, trực tiếp mở miệng nói.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt đại hỉ, cho dù tâm tính trầm ổn như Lão Tử cũng hân hoan như

điên. "Đa tạ lão sư!" Thông Thiên lại vò đầu!

Mẹ nó! "Hồng Mông Tử Khí a!

Ta có muốn hay không a?" Thông Thiên trong lòng ngớ người.

Chịu ảnh hưởng của một số tiểu thuyết mạng kiếp trước, trong tiềm thức Thông Thiên cho rằng Hồng Mông Tử Khí không phải thứ tốt.

Nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại. "Xùy!

Quản nhiều như vậy làm gì, trước tiên cứ thu lấy đã!" Thông Thiên thầm nghĩ, thời điểm không chừng căn bản dùng không đến Tử Khí của Hồng Quân cũng có thể thành thánh đâu!

Nghe lão già khú Hồng Quân kia nói bậy bạ gì chứ?

Lợi dụng Hồng Mông Tử Khí công đức thành thánh bất quá là phương pháp đơn giản nhất.

Công Đức Thánh Nhân quá yếu, Thông Thiên cũng không định đi con đường này.

Rất nhanh, giống như Lão Tử Nguyên Thủy, một đạo Hồng Mông Tử Khí liền bị Thông Thiên thu lấy.

Chương 36

Hồng Quân cũng không có cảm giác không thích hợp, tiếp tục nói. "Nữ Oa ngày sau có đại công đức phải làm, diệc có thể đắc thánh vị!" Lại một đạo Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Nữ Oa.

Nhìn thấy Hồng Mông Tử Khí càng ngày càng ít, chúng nhân Tử Tiêu Cung lập tức hoảng.

Lúc này mới ý thức được. "Thánh vị, bồ đoàn!" Vô số người ánh mắt nhìn về phía sáu cái vị trí hàng đầu tiên kia.

Trước đó người ngồi tại bồ đoàn bị Hồng Quân thu làm đệ tử, đã làm cho bọn họ ghen ghét đến phát cuồng, hiện tại cũng không chỉ có vậy, bồ đoàn còn quan hệ đến thánh vị.

Nếu sớm biết như thế, lúc trước khẳng định không tiếc hết thảy đại giới, đánh đến óc đều chảy ra cũng muốn cướp một cái bồ đoàn a.

Trong đó, lại lấy Đông Vương Công cùng Côn Bằng là phẫn nộ nhất. "Thành thánh, Thông Thiên..." Tâm thần Đông Vương Công run rẩy, há to miệng, sắc mặt đều thành màu xanh tím.

Năm đó nhất thời vô ý bị Thông Thiên từ trên bồ đoàn ném ra, hôm nay mới biết được, hết thảy làm cho hắn tổn thất thảm trọng dường nào.

Đau lòng đến tim đập cũng muốn đình chỉ. "Ta hối a!

Thông Thiên, thánh vị là thuộc về ta!" Đông Vương Công trong lòng gào thét.

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Thông Thiên, tròng mắt đều trừng đỏ.

Nhưng hắn cũng chỉ dám ở trong lòng trộm oán trách, Thông Thiên

kia là kẻ có thể ngạnh hám sức mạnh khủng bố của Thập Nhị Tổ Vu.

Đông Vương Công liền một trận buồn bực, sau lưng Thông Thiên còn có Hồng Quân.

Lần trước Hồng Quân bởi vì Lão Tử Nguyên Thủy mà xuất thủ, có thể nhìn ra, đó là một lão già khú hay bao che cho người nhà.

Đánh không lại Thông Thiên, thật sự có thể đem Thông Thiên ép vào tuyệt cảnh, Hồng Quân xuất thủ, đến lúc đó giống nhau phải tèo!

Đông Vương Công trong lòng đồi tang vô cùng, thù này sao báo a?

Bên kia, Côn Bằng ánh mắt bạo ngược đồng dạng đang nhìn chằm chằm Đông Vương Công. "Đông Vương Công, cái tên vương bát đản này, ông đây nhất định phải làm chết ngươi!" Minh bạch ý nghĩa của bồ đoàn, cho dù là lão người tốt Hồng Vân, cũng gương mặt ngốc trệ, bộ dáng khó có thể tin. "Ta, ta..." Hồng Vân nói không ra lời, một khắc này, quả thực muốn khóc cũng không có nước mắt a!

Trước đó không cảm thấy gì, nhưng lúc này mới phát hiện, hắn đem cơ duyên thành thánh nhường ra ngoài.

Thật là ngu ngốc a!

Cho dù Hồng Vân là một người tốt tính, trong lòng cũng vô cùng hối hận.

Bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề miệng đều cười nở hoa rồi. "Ta, ta..." Trong lòng điên cuồng gào thét, ánh mắt nóng rực nhìn Hồng Quân.

Thánh vị tiếp theo là của bọn hắn.

Nhưng không ngờ, Hồng Quân lại dừng lại, cứ như vậy đạm mạc nhìn bọn hắn, chần chờ một lát, làm cho trong lòng hai người không khỏi căng thẳng. "Cầu lão sư thương xót!" Chuẩn Đề bỗng nhiên bộc

phát ra một trận quỷ khóc sói gào, lại đem tuyệt chiêu của hắn tế ra.

Hồng Quân cuối cùng phẳng phất bất đắc dĩ nói: "Các ngươi nãi là người có đại khí vận, đại nghị lực, Hồng Mông Tử Khí cho các ngươi đi!" Bộ dáng có vẻ không tình nguyện lắm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không quan tâm thái độ của Hồng Quân, cảm thụ được hai đạo Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, đầy cõi lòng hoan hỉ. "Thỏa rồi, thỏa rồi, ta cũng có thể thành thánh!" "Còn về một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, người hữu duyên sẽ có được!" Hồng Quân nói xong, Hồng Mông Tử Khí liền xông về phía mọi người.

Người trong Tử Tiêu Cung xôn xao bắt đầu tranh đoạt, cuối cùng dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, trực tiếp chui vào trong cơ thể Hồng Vân. "Hả?

Là của ta?

Ha, ha ha ha!" Hồng Vân bộ dáng ngớ người hồi lâu mới phản ứng lại, sau đó ngây ngô cười.

Trấn Nguyên Tử một trận lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Kẻ ngốc có ngốc phúc đi!" "Hồng Vân?" Côn Bằng tròng mắt đều thẳng.

Hắn sẽ không quên mất đi bồ đoàn là bởi vì Hồng Vân ngu ngốc gây ra.

Hiện tại Hồng Vân lại được một đạo Hồng Mông Tử Khí, trong lòng Côn Bằng lập tức không cân bằng.

Đông Vương Công nhìn thân ảnh Hồng Vân, trong lòng cũng như có điều suy nghĩ, tựa hồ đang kế hoạch cái gì.

Trong Tử Tiêu Cung mỗi người đều mắt lộ tinh quang, bầu không khí quỷ dị.

Bất quá sự tình chưa xong, ánh mắt Hồng Quân lại nhìn về phía Đông Vương Công. "Đông Vương Công, hiện sắc phong ngươi làm Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ, ban cho Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Quải Trượng, thống quản thiên hạ nam tiên!" Đông Vương Công nghe vậy, trên gương mặt âm trầm trong nháy mắt sững sờ, một khắc sau hân hoan như điên, hưng phấn đối với Hồng Quân bái nói: "Đa tạ Đạo Tổ!" Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ, trong Hồng Hoang chỉ cần mang "cán" đều quy ta quản?

Thông Thiên cũng mang "cán", cũng quy ta quản?

Xem ngươi sau này còn kiêu ngạo, ta cũng là người có chỗ dựa rồi!

Đông Vương Công trong lòng phiêu phiêu nhiên, được Long Đầu Quải Trượng kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, càng là đắc ý. "Tây Vương Mẫu, hiện sắc phong ngươi làm Hồng Hoang Nữ Tiên Chi Thủ, ban cho Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tịnh Thủy Bát Vu, thống quản thiên hạ nữ tiên!" "Đa tạ Đạo Tổ!" Tây Vương Mẫu so với Đông Vương Công ngược lại bình tĩnh hơn.

Dù sao số lượng nữ tiên Hồng Hoang vốn không nhiều, chức vị này của Tây Vương Mẫu cũng không lớn lắm.

Trên bồ đoàn Thông Thiên, nhìn Đông Vương Công hỉ bất tự thắng, trong lòng đạm mạc nói. "Tham lam, cũng phải có thực lực, nếu không sẽ bị bội thực!" Đông Vương Công không chỉ một lần đối với Thông Thiên toát ra sát ý, Thông Thiên lại há có thể cảm giác không ra?

Sát nhân tuyệt hậu, trảm thảo trừ căn, là quy tắc tất hành của Thông Thiên.

Đã biết Đông Vương Công đối với mình không có ý tốt, Thông Thiên giữ hắn lại làm gì?

Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ?

Nực cười!

Hồng Quân sẽ vì hắn ra mặt?

Càng là nực cười!

Bên kia, nghe Đông Vương Công được phong làm Nam Tiên Chi Thủ, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức có chút không tốt. "Đông Vương Công, một tên phế vật cũng có tư cách thống lĩnh nam tiên?" Thái Nhất trong lòng âm trầm nói.

Bọn hắn nguyên bản cũng là kẻ dã tâm bừng bừng, như hôm nay đại tứ chiêu mộ quần yêu, vì ngày sau nhất thống Hồng Hoang làm chuẩn bị.

Chương 37

Nhưng bây giờ Đông Vương Công thành Nam Tiên Chi Thủ, hai người không dám phàn nàn Hồng Quân, nhưng đối với Đông Vương Công lại ghi nhớ.

Lúc này Đông Vương Công hoàn toàn ở vào trong hưng phấn, không hề có cảm giác mình đã cản đường người khác.

Rời khỏi Tử Tiêu Cung về sau, Đông Vương Công ôm Long Đầu Quải Trượng cười hì hì, nhìn thấy Thông Thiên và Nữ Oa đang đi cách đó không xa.

Ánh mắt nhất chuyển, ngăn tại trước mặt hai người, khẽ cười nói: "Thông Thiên đạo hữu, chúc mừng ngươi đạt được Hồng Mông Tử Khí." Nhìn Đông Vương Công có chút ngu ngốc trước mắt, Thông Thiên một trận mạc danh kỳ diệu, cho dù trong lòng đã phán tử hình cho tên gia hỏa này.

Nhưng Thông Thiên thật sự không có định tại bên ngoài Tử Tiêu Cung động thủ.

Chỉ bất quá tên gia hỏa này ngốc nghếch sáp lại gần là có ý gì?

Khoe khoang sao?

Thông Thiên ánh mắt đạm mạc nhìn hắn nói: "Đúng là nên chúc mừng, dù sao bản tọa là tồn tại được chú định thành thánh!" Thông Thiên không lưu tình chút nào đả kích nói, làm cho sắc mặt cười khẽ của Đông Vương Công trong nháy mắt ngưng cố.

Da mặt một trận run rẩy, há to miệng, Thông Thiên thực sự là quá xấu, chuyên môn chọc tức ta sao?

Nguyên bản Đông Vương Công được phong làm Nam Tiên Chi

Thủ rất cao hứng, nhưng cùng Thông Thiên so sánh, cảm giác trong nháy mắt yếu nhớt.

Cái danh nghĩa Nam Tiên Chi Thủ chẳng qua là một cái hư danh, có thể cùng Thánh Nhân thực thực tại tại đánh đồng sao?

Trong lòng Đông Vương Công chịu bạo kích.

Nhưng hắn tìm Thông Thiên không phải vì tìm đả kích, hắn có chính sự muốn làm, hít sâu một hơi để cho mình gượng ép trấn định lại. "Thông Thiên, ngươi đừng quên, thánh vị của ngươi nguyên bản là thuộc về ta, là ngươi cướp đi thánh vị của ta!" Đông Vương Công ánh mắt âm trầm ngưng vọng Thông Thiên.

Phảng phất như đang nhắc nhở Thông Thiên vậy.

Đừng quá kiêu ngạo, thánh vị nguyên bản nên là ta!

Tâm trạng Đông Vương Công khó bình, chuyện này rất khó chịu.

Đông Vương Công thủy chung cho rằng, người nguyên bản đoạt được Hồng Mông Tử Khí nên là hắn, Thông Thiên là một tên trộm cướp ti bỉ vô sỉ.

Chuyện này không thể cứ như vậy xong, Thông Thiên nợ hắn nhân quả, nhất định phải bồi thường. "Thánh vị là của ngươi?" Thông Thiên nghe vậy, khinh thường cười một tiếng.

Đông Vương Công ngu ngốc này thật sự cho rằng ngồi lên bồ đoàn, thánh vị chính là của hắn?

Hồng Hoang thủy chung đều là so đấu bối cảnh căn nguyên có được hay không.

Tam Thanh cha là Bàn Cổ, cha ngươi là ai?

Vô luận ngươi nỗ lực bao nhiêu, một cái bối cảnh là có thể đập chết ngươi!

Bị Thông Thiên cái tên "nhị đại" này chiếm danh ngạch thành thánh thì lại có thể thế nào?

Đây chính là chân thực Hồng Hoang!

Nhưng Đông Vương Công hiển nhiên không cách nào lý giải những thứ này, cho rằng dùng nỗ lực và vận khí của mình là có thể thu hoạch được hết thảy.

Cắn răng, gắt gao nhìn chằm chằm Thông Thiên, thanh âm trầm thấp gầm nhẹ nói: "Không sai, thánh vị nguyên bản là ta, ngươi nợ ta nhân quả!" Hiện tại, hắn muốn để Thông Thiên trả cái nhân quả này. "Nói ra mục đích của ngươi đi!" Thông Thiên trực tiếp nói.

Hắn cũng không có hứng thú tiếp tục cùng hắn nói nhảm nữa, có thời gian này không bằng về Bồng Lai Đảo cùng Nữ Oa mỹ nhân làm một số chuyện có ý nghĩa hơn!

Đông Vương Công nghe vậy, ánh mắt chuyển động, trùng điệp trầm ngâm nói: "Ta muốn ngươi giúp ta lấy Hồng Mông Tử Khí!" "Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân kia?" Thông Thiên đạm mạc hừ nhẹ nói, ánh mắt quỷ dị nhìn Đông Vương Công. "Không sai, là Hồng Vân!" Đông Vương Công gật đầu nói.

Sáu người Thông Thiên Lão Tử có Hồng Mông Tử Khí hắn không dám động, đều là đệ tử Hồng Quân, dựa theo tính tình hay bao che của lão già khú Hồng Quân kia.

Cho dù cướp được Hồng Mông Tử Khí, Đông Vương Công cũng sẽ không có kết cục tốt.

Hồng Vân lại không giống vậy, không bối cảnh, chỉ có một người bạn tốt là Trấn Nguyên Tử mà thôi, thực lực cũng không quá mạnh.

Quan trọng nhất là Hồng Quân nói, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân là người hữu duyên sẽ có được.

Điều này làm cho Đông Vương Công tâm động không thôi.

Phân minh là nói cho tất cả mọi người đều đi đoạt, ta Hồng Quân không quản.

Cho nên, lúc này Đông Vương Công tìm được Thông Thiên, não mạch kín phi thường thanh kỳ muốn để Thông Thiên giúp hắn đi tranh đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Hắn cho rằng Thông Thiên nhất định phải trả nhân quả.

Dù sao thực lực Thông Thiên cường hãn, lực chiến mười hai cái Tổ Vu, đối phó một cái Hồng Vân không phải là dễ như trở bàn tay sao!

Khi Đông Vương Công nói xong, ánh mắt đạm mạc của Thông Thiên nhìn hắn, càng thêm lãnh lệ.

Kháo!

Để bản tọa đi làm đả thủ miễn phí cho ngươi a!

Đông Vương Công cũng quá đề cao mình rồi.

Chỉ thấy Thông Thiên lãnh lệ cười một tiếng: "Đồ rác rưởi, ngươi cũng xứng để bản tọa ra tay giúp ngươi?" Lời nói rơi xuống, hư không chấn động, chỉ nghe thấy ngoài Tử Tiêu Cung bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm thanh thúy. "Bốp!" Thông Thiên một tát trực tiếp đem Đông Vương Công đánh vào trong Hỗn Độn.

Cùng Thông Thiên đàm điều kiện, cũng không xem trước thực lực của mình.

Nhân quả?

Thông Thiên không biết mình cùng Đông Vương Công có nhân quả gì.

Phân minh là Đông Vương Công chiếm vị trí của hắn, lúc ấy

không có một tát đập chết, là đã cho hắn mặt mũi.

Không nghĩ tới tên gia hỏa này lại không biết sống chết, đưa ra một yêu cầu kỳ lạ như vậy.

Thông Thiên không đánh hắn đều ngứa tay.

Ngoài Tử Tiêu Cung, những người tạm thời không có rời đi bị một tát của Thông Thiên làm cho chấn kinh, kinh ngạc nhìn hắn. "Thông Thiên lại đánh người!" "Lần này lại là ai xui xẻo?" "Hình như là Đông Vương Công!" "Cái tên kia không có việc gì cứ đi trêu chọc Thông Thiên làm chi?

Không biết tính khí của Thông Thiên sao?" "Bất quá Đông Vương Công vừa mới được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, Thông Thiên đánh như vậy không có việc gì sao?" "Một cái là Đạo Tổ phong Nam Tiên Chi Thủ, cái kia là Đạo Tổ thân truyền đệ tử, Đạo Tổ sẽ thiên hướng về ai?" Nói như vậy, mọi người một trận hiểu ra.

Trước đó Hồng Quân vì Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Thập Nhị Tổ Vu xuất thủ, như thế xem ra ông ta cũng là một người bao che khuyết điểm.

Nếu thật sự đánh nhau, cuối cùng khẳng định là Đông Vương Công xui xẻo.

Mọi người thấp giọng nói, đều là bộ dáng xem kịch vui ngốc tại một bên, chuyện Thông Thiên lại đánh Đông Vương Công, loại sự tình này không thể bỏ lỡ. "A!

Chương 38

Đáng chết!" Tại lúc mọi người hả hê, trong hỗn độn vang lên một trận tiếng bạo hét thê thảm phẫn nộ.

Dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một tát quạt bay, Đông Vương Công bay trở về, chỉ bất quá bộ dáng có chút thê thảm.

Gương mặt dương cương vĩ ngạn nguyên bản lúc này sưng lên thật cao, trong miệng phun ra ngụm máu lớn, ánh mắt đỏ thông nhìn Thông Thiên, trong lòng sắp tức điên rồi.

Lần trước dưới sự chứng kiến của mọi người, Thông Thiên túm cổ hắn ném ra ngoài.

Lần này lại dưới sự chứng kiến của mọi người, Thông Thiên một tát đem hắn quạt bay.

Đông Vương Công phẫn nộ dục cuồng, hai lần bị Thông Thiên trần trụi vũ nhục, tuyệt đối không thể cứ như vậy xong. "Thông Thiên, ta muốn ngươi chết!" Đông Vương Công phẫn nộ gào thét, sắc mặt dữ tợn, hoàn toàn không quan tâm muốn đối với Thông Thiên xuất thủ. "Hừ!

Cũng không nhìn xem mình là cái mặt hàng gì!" Thông Thiên khinh thường hừ lạnh nói.

Một cái nho nhỏ Đông Vương Công dám kêu gào để cho Thông Thiên đi chết.

Không biết mùi vị!

Thông Thiên cũng tức giận, trong lòng hiện ra sát ý băng lãnh.

Lãnh thanh quát: "Đi chết đi!" Lời nói rơi xuống, một cỗ uy áp cường đại trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ hư không, không gian bị

không ngừng xé rách, cuồn cuộn khí tức hủy diệt gào thét tàn phá bừa bãi.

Dưới cỗ uy áp này, tất cả mọi người bên ngoài Tử Tiêu Cung đều có một loại cảm giác tâm kinh đảm chiến.

Phảng phất nhỏ bé như vậy.

Cuối cùng, có người phát ra một đạo kinh hô: "Chuẩn Thánh, sức mạnh Chuẩn Thánh, Thông Thiên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!" Một khắc này, vô số người ánh mắt ngốc trệ ngưng vọng Thông Thiên, bọn hắn cũng không biết Thông Thiên sớm đã đột phá Chuẩn Thánh.

Ngay cả Đông Vương Công cũng một trận kinh ngạc, thần sắc phẫn nộ đọng lại trên mặt.

Chuẩn Thánh!

Tất cả mọi người đều không ngờ tới, Thông Thiên đã sớm trở thành Chuẩn Thánh, trong khi đại bộ phận những người khác vẫn còn đang chật vật ở cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Đông Vương Công cũng như vậy!

Kể từ lần giảng đạo trước kết thúc, bị Thông Thiên cướp mất bồ đoàn, chịu đả kích lớn, hắn liền nỗ lực tu luyện, rốt cuộc cũng đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Vốn tưởng rằng có thể cùng Thông Thiên đánh một trận, nhưng vạn vạn lần không ngờ, Thông Thiên lúc này đã đột phá Chuẩn Thánh.

So với tất cả mọi người trực tiếp cao hơn một đại cảnh giới.

Đông Vương Công chết lặng, vẻ mặt phẫn nộ đông cứng lại.

Vãi chưởng!

Đòi đánh nhau với một Chuẩn Thánh, ông đây đánh cái búa à!

"Thông Thiên đạo hữu, dừng tay, bần đạo nhận thua!" Đông Vương Công quả đoán nhận túng.

Căn bản không có cách nào đánh!

Chỉ riêng uy áp Chuẩn Thánh mà Thông Thiên bạo phát ra cũng đã làm hắn cảm giác tâm kinh đảm hàn.

Nếu Thông Thiên toàn lực ra tay, chẳng phải hắn sẽ chết thảm sao?

Nhưng đối mặt với sự nhượng bộ của Đông Vương Công, Thông Thiên căn bản không để ý, trầm giọng quát lạnh: "Nhận thua?

Ngươi tưởng là đang chơi game chắc?

Chết!" Sắc mặt Thông Thiên không đổi, quát lạnh một tiếng, ngưng tụ vô tận sát ý, Diệt Thế Chi Kiếm trực tiếp chém về phía Đông Vương Công.

Hư không phá toái, khí lãng trong hỗn độn cuồn cuộn, khí thế hủy diệt do Thông Thiên tạo thành đủ để trong nháy mắt yên diệt một Đại La Kim Tiên.

Sắc mặt Đông Vương Công triệt để biến đổi, thảm thắc biến thành sợ hãi, bất an hóa thành kinh hoàng.

Cảm giác được sát ý của Thông Thiên, tên này thật sự muốn giết hắn a!

Trong lòng Đông Vương Công vô cùng hối hận, mình phạm tiện hay sao mà đi trêu chọc Thông Thiên chứ!

Biết rõ cái tên này không phải thứ tốt lành gì, sao không đi đường vòng cho rồi!

Giản trực không thể nói lý, nói động thủ là động thủ, muốn giết là giết! "Thông Thiên, ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ thân phong,

nếu ngươi giết ta, không sợ Đạo Tổ quái tội sao?" Đông Vương Công kinh khủng hét lớn.

Dưới công kích cấp bậc Chuẩn Thánh của Thông Thiên, đối với Đại La Kim Tiên viên mãn quả thực là nghiền ép.

Cho nên lúc này chỉ có thể lôi Hồng Quân ra làm lá chắn.

Đông Vương Công cũng không phải là không có bối cảnh.

Vừa mới được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, Thông Thiên lại ra tay với hắn ngay ngoài Tử Tiêu Cung, đây chẳng phải là không nể mặt Hồng Quân sao?

Nhưng Thông Thiên có thèm để ý không? "Chẳng qua chỉ giết một tên phế vật mà thôi, đáng để lão sư trách phạt bản tọa sao?" Thông Thiên trầm giọng quát.

Nguyên bản hắn cũng không định lúc này diệt Đông Vương Công, nhưng thiên thiên cái tên này lại tự tìm đường chết.

Chạy tới muốn Thông Thiên giúp hắn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, cái thứ gì đâu, quả thực ngu xuẩn đến cực điểm!

Tác tính Thông Thiên tiễn hắn một đoạn đường, dù sao cái tên này thủy chung vẫn canh cánh trong lòng với Thông Thiên, giữ lại cũng là một hậu hoạn.

Giết thì giết thôi!

Không nể mặt Hồng Quân?

Chuyện nhỏ, hắn tin tưởng đối với đứa đệ tử thân truyền này, Hồng Quân tương đối "hộ độc tử" (bao che người nhà). "Oanh!" Lời nói của Thông Thiên vừa dứt, kiếm mang cường đại trong nháy mắt liền oanh lên người Đông Vương Công. "A!

Ta không cam lòng a!" Một tiếng thảm thiết vang lên, thân thể

Đông Vương Công băng liệt.

Trong thanh âm phảng phất uẩn hàm vô tận phẫn nộ và oán hận.

Vừa mới được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, còn chưa được hưởng thụ uy phong, đã mạc danh kỳ diệu bị Thông Thiên cấp giết.

Đông Vương Công và Thông Thiên nãi là chênh lệch một đại cảnh giới.

Vô luận chiến lực cường đại thế nào, vô luận có bao nhiêu linh bảo hộ thân, muốn lấy Đại La Kim Tiên cảnh giới nghịch thiên sát phạt Chuẩn Thánh?

Đó căn bản là không thể nào!

Chương 39

Dưới một kiếm, sự đề kháng của Đông Vương Công trong nháy mắt sụp đổ, vô tận hủy diệt kiếm khí xé rách nhục thân của hắn, ngay cả Nguyên Thần cũng bị hủy diệt chi lực giảo sát sạch sẽ.

Sức mạnh Chuẩn Thánh khủng bố như thế, Đại La Kim Tiên ở trước mặt Chuẩn Thánh, căn bản không có sức phản kháng.

Thanh âm Đông Vương Công biến mất trong hư không, ngoài Tử Tiêu Cung một mảnh tử tịch, tất cả mọi người há hốc mồm lăng lăng nhìn một màn này. "Chết rồi!

Đông Vương Công, chết rồi?" Có người không dám tin nói, căn bản chưa kịp phản ứng.

Chỉ dưới một kích của Thông Thiên, Đông Vương Công - một tuyệt thế cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cứ thế chết không còn một mảnh vụn? "Ực!

Chuẩn Thánh, sức mạnh cũng quá khủng bố đi!" "Đông Vương Công ngay cả một kích của Thông Thiên cũng không đỡ nổi?

Thông Thiên không hổ là tồn tại có năng lực chiến mười hai Tổ Vu!" "Nhưng đó là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ thân phong, Thông Thiên cứ thế giết, không sợ Đạo Tổ quái tội sao?" "Ha ha!

Muốn quái tội thì đã sớm quái tội rồi, ngươi xem Thông Thiên hiện tại không phải vẫn đứng đó sừng sững sao?

Người ta là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, đâu phải thứ mà một kẻ ngoại nhân như Đông Vương Công có thể so sánh!" Có người chua chát nói, giọng điệu thấu lộ một cỗ ganh tị. "A!

Người ta là đệ tử Đạo Tổ mà!" Mọi người vô không hâm mộ ghen

ghét.

Giản trực là một tấm kim bài miễn tử!

Gây ra họa lớn cỡ nào cũng có Đạo Tổ bảo kê!

Haizz!

Tượng dạng này, một không bối cảnh, hai không thực lực như đám "đỗ nghèo khỉ" bọn họ, lấy cái gì mà so với người ta!

Trong Hồng Hoang cũng phải so cha so bối cảnh a!

Hồng Quân đúng là một lão già khú hay bao che!

Thông Thiên to gan lớn mật như vậy mà một chút chuyện cũng không có.

Về sau xem ra càng phải đi đường vòng tránh xa cái tên này!

Thông Thiên, chiêu chọc không nổi!

Đông Vương Công chết, cái tên xui xẻo này vừa mới được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, liền bị Thông Thiên một chiêu miểu sát.

Vô số người vì thực lực của Thông Thiên mà cảm thấy chấn kinh, cũng là lần đầu tiên chân thiết cảm thụ được sự khủng bố của Chuẩn Thánh.

Đại La Kim Tiên ở trước mặt Chuẩn Thánh, căn bản không có một tia cơ hội.

Đồng thời, ai nấy đều âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

Lúc này Tử Tiêu Cung lần giảng đạo thứ hai đã xong, những người có thể sống đến lúc này, đại bộ phận đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc viên mãn.

Chuẩn Thánh đối với họ mà nói, tịnh không phải xa không thể chạm.

Tin tưởng đợi lần giảng đạo tiếp theo, trong Tử Tiêu Cung sẽ thấy nhiều thân ảnh Chuẩn Thánh hơn.

Tại bên trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn tình huống bên ngoài, một trương lão kiểm cũng vi vi co giật, râu ria lông mày đều vặn vào nhau.

Chẳng lẽ ta không cần sĩ diện sao? "Cái tên đệ tử này, thiên phú thì không nói, nhưng tính tình, thật là..." Hồng Quân âm thầm bất đắc dĩ.

Thông Thiên sao có thể da mặt dày như vậy chứ?

Tính cách quá ác liệt rồi, sao có thể tùy tiện khi phụ người ta như thế?

Thái không chú ý ảnh hưởng rồi!

Lại nhìn mấy tên đệ tử khác, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn càng có thể gây rắc rối, không có việc gì làm sao lại đi trêu chọc Tổ Vu a?

Bức đến mức Hồng Quân bất đắc dĩ phải ra tay, mang tiếng là bao che người nhà khi phụ tiểu bối.

Tái khán Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên kia, tuy rằng Hồng Quân thủy chung đều không coi bọn họ là đệ tử chính thức, nhưng hiển nhiên hai tên này cũng không phải thứ bớt lo.

Ti bỉ vô sỉ, tham lam hạ lưu, cả cái Hồng Hoang không ai bằng.

Hồng Quân đều bất lực, tạo cái nghiệt gì a!

Sao lại thu mấy tên đệ tử thế này!

Tuy rằng trong lòng Hồng Quân nhiều bất đắc dĩ, nhưng đối với sự tình của Thông Thiên, lão cũng không coi là phiền toái thật sự.

Đông Vương Công vốn là được đẩy ra để đỡ đạn, chết thì cũng chết rồi.

Nhưng Hồng Quân lại một lần nữa bị đội lên cái mũ "hộ độc tử".

Lần trước là đệ tử bị Tổ Vu khi phụ, lão ra tay!

Lần này rõ ràng là đệ tử lão khi phụ người khác a!

Sao lại không quản?

Hồng Quân mặc kệ, cứ bảo vệ đệ tử mình, mọi người chỉ có thể u oán rời đi, nhưng về sau khẳng định không ai dám trêu chọc Thông Thiên.

Tử Tiêu Cung lần thứ hai giảng đạo kết thúc, mọi người giai phản hồi Hồng Hoang.

Thông Thiên cũng mang theo Nữ Oa chuẩn bị phản hồi Bồng Lai Đảo.

Về phần Phục Hy, cô gia quả nhân một mình, không biết lại chạy đi làm loạn với Đế Tuấn, Thái Nhất rồi.

Bất quá lúc này, Thông Thiên bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, Bất Chu Sơn hồ lô đâu?

Trong Bất Chu Sơn đản sinh Tiên Thiên Linh Căn Hồ Lô Đằng, mặt trên có bảy cái hồ lô, mỗi một cái đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quan trọng hơn là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng, nãi là vật tất bị để Nữ Oa tạo nhân, đối với Nữ Oa cực kỳ quan trọng. "Lúc này không sai biệt lắm sắp thành thục rồi đi!" Thông Thiên âm thầm tính toán.

Dựa vào tính cách của Thông Thiên, chỉ cần là bảo bối, vậy tất định toàn bộ phải lấy.

Bất Chu Sơn thượng phân chia hồ lô?

Không có khả năng! "Ta đi Bất Chu Sơn một chuyến trước!" Thông Thiên khẽ nói.

Nữ Oa nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt Thông Thiên, cứ việc trong lòng có chút không hiểu, nhưng vẫn gắt gao đi theo phía sau Thông Thiên.

Chương 40

Khi hai người Thông Thiên tới Bất Chu Sơn, quả nhiên phát hiện linh khí kịch liệt ba động.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sắp thành thục!

Hai người cấp tốc chạy tới, bất quá lại phát hiện, ở các phương hướng khác cũng có mấy người đang hướng về nơi này lao đến.

Hiển nhiên, chính là mấy người trong cơ duyên sẽ qua phân Hồ Lô Đằng: Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Nhất, Hồng Vân.

Mấy người hầu như đồng thời xuất hiện, đều ngớ người.

Lão Tử thấy thế, thản nhiên cười nói: "Vừa mới phân biệt, không ngờ lại cùng vài vị đạo hữu gặp mặt rồi!" Trong lòng Lão Tử chửi thầm!

Ai mà nguyện ý gặp mấy người các ngươi?

Hù chết người ta, muốn đoạt kiện linh bảo cũng không đơn giản như vậy.

Nhất là Thông Thiên, cái tên chết tiệt này cũng tới.

Lão Tử còn nhớ rõ năm xưa ở bên kia Bất Chu Sơn, Thông Thiên đuổi bọn họ đi, độc chiếm linh bảo.

Thông Thiên vừa mới ở ngoài Tử Tiêu Cung một chiêu diệt sát Đông Vương Công, hướng cả Hồng Hoang chiêu kỳ thực lực Chuẩn Thánh khủng bố.

Lão Tử lúc này nguyện ý gặp Thông Thiên mới là lạ! "Ha ha!

Chỉ sợ là Lão Tử đạo hữu không nguyện ý gặp ngã đi!" Thái Nhất cười ha hả nói.

Chu thân tán phát Thái Dương Chân Hỏa uy áp cường đại, sơ cụ bản sắc của một đại Yêu Hoàng.

Chuyển mắt lại nhìn về phía Thông Thiên: "Thông Thiên đạo hữu, trước đó ở ngoài Tử Tiêu Cung trận chiến kia thực tại đặc sắc!" "Tên Đông Vương Công kia ta đã sớm nhìn không thuận mắt, nếu không phải bị Thông Thiên đạo hữu cướp trước thì ta cũng xử hắn rồi!

Ha ha!" Thái Nhất hào sảng cười nói với Thông Thiên.

Bởi vì quan hệ của Nữ Oa và Phục Hy, Thái Nhất đối với Thông Thiên cũng có thêm phần hảo cảm.

Hơn nữa Thông Thiên cùng Vu Tộc nãi là quan hệ địch đối, vậy thì là bằng hữu của Yêu Tộc.

Đế Tuấn cũng đặc ý giao đại, muốn giao hảo Thông Thiên, cho nên lúc này Thái Nhất tự nhiên cùng Thông Thiên câu đáp một chút.

Quan trọng hơn là, thực lực Chuẩn Thánh khủng bố của Thông Thiên cũng đáng để Thái Nhất làm như vậy! "Thái Nhất đạo hữu chê cười, tên Đông Vương Công đó không biết sống chết, bản tọa chỉ là không thích có người ở trước mặt bản tọa hiêu trương mà thôi!" Thông Thiên đạm cười một tiếng.

Bưu hãn!

Ai dám ở trước mặt bản tọa hiêu trương, bản tọa diệt kẻ đó!

Thái Nhất nghe vậy, trực tiếp ngớ ra, một khắc sau cười ha hả: "Không sai, đổi lại là bản hoàng, cũng giống như vậy, muốn diệt tên Đông Vương Công kia!" Thái Nhất cảm giác Thông Thiên cùng mình là một loại người, tính cách cao ngạo, thực lực cường, người như vậy mới xứng cùng mình kết giao bằng hữu ma!

Nhìn thấy Thông Thiên và Thái Nhất có dấu hiệu câu kết với nhau, ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Hồng Vân nhất thời có chút hoảng.

Đùa à!

Một mình Thông Thiên đã khiến bọn họ đối phó không nổi, lại thêm Thái Nhất và Nữ Oa, còn có cơ hội chơi sao?

Hồng Vân thấy thế vội vàng đi lên phía trước cười nói: "Chư vị, nơi này có bảy cái hồ lô, đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chi bằng thế này, chúng ta mỗi người một cái như thế nào?" Hồng Vân tuy rằng là lão hảo nhân, nhưng cũng không phải kẻ ngốc!

Quan hệ tới được mất một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Để tránh cho tranh đấu không cần thiết, Hồng Vân đề xuất một phương án giải quyết thoạt nhìn công bình công chính.

Nhưng công bình lại là dùng thực lực để đo lường.

Thông Thiên đối với việc này, không tỏ rõ ý kiến, ngược lại nhìn về phía Hồng Vân, thanh âm đạm mạc nói: "Hồng Vân đạo hữu trạch tâm nhân hậu!

Nhưng trong Hồng Hoang kẻ muốn dòm ngó Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể ngươi lại có đại bả người a!

Hồng Vân đạo hữu cẩn thận rời không khỏi Bất Chu Sơn đâu!" Thông Thiên cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nói Hồng Vân giản trực không biết sống chết.

Trong Hồng Hoang hầu như tất cả mọi người đều đang dòm ngó Hồng Mông Tử Khí, thế mà hắn lại mang theo cái bảo bối này chạy loạn khắp nơi.

Chê mạng dài sao?

Cẩn thận rời không khỏi Bất Chu Sơn?

Nếu để cho người khác biết Hồng Vân ở đây, khẳng định toàn bộ

xông lên muốn diệt hắn.

Thông Thiên khi nói chuyện, ánh mắt quỷ dị nhìn về phía ba người Lão Tử, làm bọn họ mặt đầy hắc tuyến. "Đáng giận, ta đều có Hồng Mông Tử Khí rồi, ai thèm dòm ngó cái của Hồng Vân chứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng khí nộ nói.

Cái của mình còn không biết luyện hóa thế nào, dòm ngó Hồng Vân làm gì!

Sắc mặt Thái Nhất cũng không tốt lắm, trong lòng buồn bực: "Cái tên Thông Thiên này..." Hắn đích xác đang dòm ngó Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng bị Thông Thiên nói toạc ra làm hắn xấu hổ.

Làm dứt khoát một không làm hai không nghỉ...

Thái Nhất ánh mắt hung ác nhìn về phía Hồng Vân.

Bốn người Thông Thiên có Hồng Mông Tử Khí đều là do Hồng Quân thân tự ban cho, đều là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, nếu không vạn bất đắc dĩ, Thái Nhất không dám động tâm tư.

Nhưng Hồng Vân thì khác! "Dựa theo lời Đạo Tổ, Hồng Mông Tử Khí nãi là hữu duyên giả đắc chi, bốn người Thông Thiên đều có Hồng Mông Tử Khí hộ thân, sẽ không đi tranh đoạt của Hồng Vân!

Như vậy, đây cũng là cơ hội của ta..." Thái Nhất trong lòng âm thầm tính toán, trong mắt chớp động quang trạch nguy hiểm.

Bất hoài hảo ý.

Nguyên bản Thái Nhất nãi là vì Tiên Thiên Hồ Lô mà đến, nhưng lại phát hiện Hồng Vân - cái tên không biết sống chết này - lại chạy tới đây.

Đã như vậy, đừng trách ta Thái Nhất hạ hắc thủ.

So với cơ duyên thành thánh Hồng Mông Tử Khí, một kiện Tiên

Thiên Linh Bảo là cái thá gì!

Lúc này Hồng Vân cũng cảm giác được ánh mắt Thái Nhất có chút không đúng, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Lúc này Thái Nhất nhìn hắn như nhìn con mồi, Hồng Vân trong lòng có thể tự tại sao?

Hồng Vân sắc mặt có chút thương bạch, chỉ có thể cường tự trấn định cười nói: "Thông Thiên đạo hữu nói đùa, Hồng Mông Tử Khí nãi là Đạo Tổ ban cho bần đạo!

Tin tưởng không có ai dám đánh chủ ý của ta, bằng không mà nói, Đạo Tổ quái tội xuống, ai cũng đảm đương không nổi!" Lời này thoạt nhìn là nói với Thông Thiên, nhưng thực tế lại là nói cho Thái Nhất nghe.

Đừng có động thủ nha!

Cẩn thận Đạo Tổ tức giận, giáng thiên lôi xuống đánh chết con tạp mao điểu nhà ngươi, lúc đó thật sự thành chim nướng đấy! "Có nói đùa hay không, bản tọa không biết, bất quá đạo hữu yên tâm, bản tọa đối với Hồng Mông Tử Khí của ngươi không có hứng thú!" Thông Thiên u u nói.

Chương 41

Tuy rằng nhìn về phía Hồng Vân, nhưng thực tế cũng là nói cho Thái Nhất nghe.

Muốn làm thì làm đi!

Ta sẽ không tranh với ngươi đâu!

Nghe Thông Thiên nói vậy, trong mắt Thái Nhất nhất thời lóe lên một tia tinh quang.

Nói thật, trong những người này hắn kiêng kị nhất chính là Thông Thiên.

Năm xưa ở trong hỗn độn một mình chiến mười hai Tổ Vu, sự tình đó cũng làm Thái Nhất giật mình.

Hắn quá rõ ràng sự lợi hại của đám Tổ Vu kia.

Nếu thật sự đánh nhau, hắn thật không có lòng tin có thể đánh lại Thông Thiên.

Bất quá lúc này, Thông Thiên đã hứa hẹn sẽ không ra tay, vậy Thái Nhất yên tâm rồi.

Yên tâm lớn mật đi xử Hồng Vân thôi!

Hầu như ngay khi Thông Thiên vừa dứt lời, trong nháy mắt ngắn ngủi, Thái Nhất động thủ.

Khí thế cường đại thuấn gian uy áp thiên địa, Thái Dương Chân Hỏa cuồng bạo trực tiếp công kích về phía Hồng Vân. "Oanh!" Hư không phá toái, đại địa chấn động, sắc mặt Hồng Vân xanh mét. "Thái Nhất, ngươi dám động thủ cướp đoạt, chẳng lẽ không sợ Đạo Tổ giáng tội sao?" Hồng Vân kinh thanh đại quát, trên mặt đầy vẻ hoàng

khủng.

Hắn cảm giác mình lại làm một chuyện ngu xuẩn.

Rời khỏi Tử Tiêu Cung xong, đáng lẽ phải lập tức đi trốn bế quan a!

Luyện hóa không xong Hồng Mông Tử Khí, không thành Thánh Nhân tuyệt không xuất quan.

Đâu cần phải giống như bây giờ xui xẻo thế này!

Không ngờ Thái Nhất tên hỗn đản này thật sự dám ra tay với hắn! "Ha ha!

Đạo Tổ?

Ngươi chỉ là chó ngáp phải ruồi vớ được Hồng Mông Tử Khí mà thôi, Đạo Tổ cũng không nói ngươi nhất định có thể thành thánh!" Thái Nhất cười lạnh nói.

Căn bản không thèm phí lời với Hồng Vân, trong hư không trực tiếp hiện ra một đạo hư ảnh chuông lớn.

Khai Thiên Chí Bảo - Hỗn Độn Chung.

Công thủ kiêm bị, uy lực cường hãn.

Vì để dùng tốc độ nhanh nhất trấn áp Hồng Vân cướp lấy Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất lôi cả Hỗn Độn Chung ra.

Nhìn thấy kiện Hỗn Độn Chung này, mắt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều thẳng cả ra, trong mắt toàn là hâm mộ ghen ghét.

Đường đường là Bàn Cổ chính tông, lăn lộn thê thảm như vậy, trên người ngay cả một kiện linh bảo ra hồn cũng không có.

Nhưng Thái Nhất - cái tên Yêu tộc "lông lá đầy mình" này - lại có Hỗn Độn Chung làm bạn sinh chí bảo.

Giản trực không có thiên lý a! "Hỗn Độn Chung nãi là do Bàn Cổ Phủ của Bàn Cổ đại thần biến thành!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng, buồn bực nói.

Ý là nhìn thấy bảo vật này đáng lẽ phải thuộc về Bàn Cổ chính tông mới đúng.

Lão Tử nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, linh bảo trong Hồng Hoang cũng không phải ai có quan hệ thì lấy được, ai mạnh hơn mới có thể sở hữu.

Thái Nhất thực lực, có khả năng lực địch năm đại Tổ Vu, không dễ chọc.

Cũng may, bên này còn có linh bảo đang chờ.

Nhưng khi bọn hắn vừa mới nhìn về phía Tiên Thiên Hồ Lô, lại nghênh đón ánh mắt đạm mạc của Thông Thiên.

Chỉ thấy hắn trầm giọng nói: "Hai vị, kiện linh bảo này không có quan hệ gì với các ngươi, có thể rời đi rồi!" "Ân!?" Nghe vậy, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sửng sốt, sắc mặt nhất thời đen lại.

Thông Thiên, cái tên này lại muốn độc chiếm!

Từng là Tạo Hóa Thanh Liên, đó cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bọn hắn chỉ nhìn thoáng qua đã bị Thông Thiên đuổi đi.

Hiện tại, Thông Thiên cái tên tham lam này vẫn như thế.

Giản trực đáng giận. "Thông Thiên sư đệ, ngươi đã độc chiếm Tạo Hóa Thanh Liên!

Chúng ta lại đồng vi Bàn Cổ chính tông, không thể để cho người ngoài chê cười!" Lão Tử hơi thở dốc, sắc mặt khó coi nói.

Nguyên bản tưởng rằng hai người bọn họ và Thông Thiên cùng là Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, lại cùng là đệ tử thân truyền của Hồng

Quân, càng chú định là tồn tại sẽ thành thánh.

Thông Thiên hẳn là phải cấp cho huynh đệ bọn họ một cái mặt mũi mới đúng.

Nhưng không, Thông Thiên muốn độc chiếm.

Ở đây có tận bảy cái hồ lô lận!

Ăn tướng đừng có quá khó coi!

Nhưng đối với lời "thiện ý" nhắc nhở của Lão Tử, Thông Thiên lại hào không thèm để ý.

Đạm mạc lắc đầu cười nói: "Người ngoài chê cười?

Bản tọa cùng các ngươi thân lắm sao?" Nghênh đón ánh mắt khinh miệt cười nhạo của Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người nhất thời mặt đỏ bừng, cổ đều thô ra, tức muốn thổ huyết.

Thân lắm sao?

Đối mặt với câu hỏi trực chỉ linh hồn của Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến hộc máu.

Năm xưa ở ngoài Tử Tiêu Cung, ai nói không phải huynh đệ?

Ai nói khi dễ huynh đệ hai người bọn họ cứ việc khi dễ?

Hiện tại cái tên này trực tiếp trở mặt, một bộ dạng "ta với ngươi không quen, đừng có bắt quàng làm họ".

Giản trực không biết xấu hổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức muốn chết, trừng mắt, cánh tay run rẩy chỉ vào Thông Thiên: "Ngươi... hỗn trướng, giản trực ti bỉ vô sỉ!" Không ngờ làm người có thể vô sỉ đến mức này, không nhận nợ thì thôi, da mặt cũng quá dày rồi.

Năm xưa tại Thủ Dương Sơn, hai người bọn họ bị Thông Thiên

liên lụy, bạch bạch ăn của Tổ Vu một trận đòn, suýt chút nữa ngay cả não cũng bị đánh văng ra.

Chương 42

Lúc ấy Thông Thiên ở đâu?

Không biết chạy đi chỗ nào ôm muội tử khoái hoạt rồi!

Hôm nay nói ra đều là một bầu tâm sự chua xót lệ rơi a!

Thông Thiên thực tại quá vô sỉ rồi!

Thông Thiên lại hừ lạnh một tiếng nói: "Ti bỉ?

Bản tọa là người tốt chính trực như vậy sao có thể ti bỉ ni?

Phân minh là các ngươi ti bỉ vô sỉ, tham đồ linh bảo của bản tọa!

Bị bản tọa phát hiện xong lại còn đảo ngược trắng đen, chưa từng thấy người nào như vậy, bản tọa nhìn lầm các ngươi rồi!" Thông Thiên khinh thường nói, chọc cho Lão Tử hai người sắc mặt đều tím tái, môi run lập cập.

Rốt cuộc ai đảo ngược trắng đen a?

Rốt cuộc ai muốn độc chiếm linh bảo a?

Sao có thể ti bỉ vô sỉ đến thế này chứ? "Hỗn đản, ta tha không được ngươi!" Bị liên tiếp đả kích, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhịn không nổi nữa.

Đấu võ mồm tự nhiên không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng hắn cũng quên mất thực lực Chuẩn Thánh khủng bố của Thông Thiên.

Đầu nóng lên, bạo quát một tiếng, trực tiếp hướng về phía Thông Thiên công kích. "Ta thấy ngươi sống chán rồi!" Thông Thiên cũng bạo quát một tiếng, ngay cả Diệt Thế Chi Kiếm cũng không thèm động dụng.

Trong hư không nhất thời hiện ra một bàn tay che trời, bạo phát ra

mạn thiên hủy diệt chi lực, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp xuống.

Bên kia, Nữ Oa nhìn Thông Thiên đổi trắng thay đen, khuôn mặt kiều mỹ cũng có chút vô ngữ, khóe miệng vi vi co giật.

Nàng không luyện được da mặt dày như Thông Thiên, biết rõ hắn đang trợn mắt nói mò, xấu hổ a! "Cái tên này, thật đáng ghét!" Nữ Oa cắn chặt răng ngà, đôi mắt đẹp trừng Thông Thiên một cái.

Ngay cả ở Bồng Lai Đảo những ngày đó, bị Thông Thiên ngày đêm khi phụ, đúng là cái tên đáng ghét.

Bất quá, ai bảo nàng thích hắn chứ! "Lão Tử đạo hữu, Nữ Oa cũng muốn lĩnh giáo sự lợi hại của đạo hữu!" Nữ Oa tuyệt mỹ thân ảnh đi về phía Lão Tử.

Đôi mắt đẹp kiều diễm động lòng người, thoạt nhìn nhu nhược, nhưng tuyệt đối không thể khinh thị.

Trải qua sự "điều giáo" ngày đêm của Thông Thiên, thực lực Nữ Oa cũng đại tăng, mặc dù chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng so với Lão Tử mấy người cũng tương đương.

Bị Nữ Oa chặn đường, không thể đi giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử cũng tức không chịu được.

Trong lòng thầm mắng một tiếng: "Cẩu nam nữ!" Nhưng cũng đành phải động thủ! "Oanh!" Lão Tử và Nữ Oa cũng lao vào đánh nhau, chẳng qua so với trận chiến của bọn họ, hai nơi kia đánh mới gọi là kịch liệt ni!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Hồng Vân bị đánh đến gọi là thê thảm a!

Thái Nhất thân mang Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, một thân thực lực đủ để địch lại năm đại Tổ Vu liên thủ, cả Hồng Hoang

cũng chỉ có Thông Thiên mới làm hắn kiêng kị.

Đối mặt với Hồng Vân, đó là ưu thế nghiền ép. "Hồng Vân, giao ra Hồng Mông Tử Khí, tha cho ngươi khỏi chết!" Thái Nhất trầm giọng quát.

Hắn chỉ muốn mau chóng lấy Hồng Mông Tử Khí, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng Hồng Vân đâu chịu?

Hồng Mông Tử Khí là mạng sống của hắn a! "Thái Nhất, Đạo Tổ sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Hừ!

Ngu xuẩn mất khôn!

Trấn áp!" Hỗn Độn Chung bạo phát ra tiếng gầm gừ cuồn cuộn, hư không chấn chiến, thời không nghịch loạn. "A!" Hồng Vân trực tiếp phát ra một tiếng thảm thiết, toàn thân đầy máu, Nguyên Thần cũng chịu trọng thương.

Mặc dù cùng là Tiên Thiên đại năng, nhưng so với Thái Nhất thực lực chênh lệch không phải một điểm nửa điểm.

Nhưng ngay khi Hồng Vân tuyệt vọng, hư không bên cạnh khẽ run rẩy, truyền đến một tiếng hét lớn. "Hồng Vân, mau đi đi!" Thanh âm của Trấn Nguyên Tử!

Mắt Hồng Vân nhất thời sáng lên, thời khắc mấu chốt lão bạn thân thật ra sức a!

Vừa rồi tuyệt vọng hắn còn định tự bạo rồi. "Hừ!

Đi?" Sắc mặt Thái Nhất giận dữ quát, sắp sửa trấn áp được Hồng Vân rồi, sao có thể để cho hắn chạy thoát? "Oanh!" Hỗn Độn Chung bạo phát ra vô tận tiên thiên chi lực, ầm ầm đánh ra tuyệt thế nhất kích về phía Hồng Vân.

Nhưng làm Thái Nhất không ngờ là, sức mạnh của Hỗn Độn Chung trước mặt Hồng Vân lại bị cản lại. "Địa Thư!" Thái Nhất trầm giọng, biết Trấn Nguyên Tử có một trong mười đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Địa Thư, nhưng không ngờ lực phòng ngự của Địa Thư lại lợi hại như vậy.

Ngay cả tuyệt cường nhất kích của Hỗn Độn Chung cũng đỡ được.

Thừa dịp công phu trong nháy mắt này, Hồng Vân trực tiếp xé rách hư không đào tẩu.

Về phần hồ lô, hắn đều không dám nghĩ tới, giữ được cái mạng nhỏ mới là quan trọng. "Hừ!

Xem ngươi có thể chạy đi đâu!" Thái Nhất tin tưởng trúng một kích của Hỗn Độn Chung, cho dù có Địa Thư bảo hộ, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Tuyệt không thể bỏ qua cơ hội này.

Thái Nhất đồng dạng xé rách hư không, truy sát theo hướng Hồng Vân.

Bên kia Thông Thiên càng thêm trực tiếp.

Cường đại Chuẩn Thánh chi lực, đâu phải Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể đỡ nổi?

Bàn tay che trời trong nháy mắt trấn áp xuống, một tát vỗ hắn dẹp lép xuống đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết lớn, sắc mặt thảm nhiên, y bào ngọc thanh sắc rách nát không chịu nổi đều bị nhuộm đỏ.

Không còn vẻ giận dữ vừa rồi, lần đầu tiên chân chính giao thủ

với Thông Thiên, hắn mới thực sự cảm nhận được sức mạnh của Thông Thiên.

Chương 43

Mới hiểu được vì sao Thông Thiên có thể một mình chiến mười hai Tổ Vu, mới hiểu được Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh rốt cuộc có bao nhiêu chênh lệch.

Nhìn Thông Thiên trong mắt sát khí thao thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn hào không hoài nghi Thông Thiên có thể thật sự diệt hắn!

Bên kia Lão Tử càng hoảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chớ có thật sự bị Thông Thiên diệt a!

Liền vội vàng hét lớn: "Thông Thiên đạo hữu, mau dừng tay, linh bảo chúng ta không cần nữa!" Linh bảo, khẳng định không có phần rồi!

Thông Thiên cái bộ dạng này, cái da mặt ti bỉ vô sỉ này, có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn sống sót đã là không tệ rồi.

Cho nên, Lão Tử hào không do dự nhận túng!

Tuy rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cái miệng hay gây rắc rối, nhưng muốn rời khỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự không được.

Trong Hồng Hoang nguy hiểm, tổ đoàn chiến đấu mới có thể thắng lợi lâu dài, cho dù là đệ tử Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Thông Thiên sẽ dễ dàng tha cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Đã xé rách da mặt, trảm thảo trừ căn mới là cá tính của Thông Thiên.

Nghe Lão Tử nhận túng, trong mắt Thông Thiên phản lại lóe lên sát cơ càng thêm mãnh liệt.

Trong Phong Thần đại kiếp hai cái tên này liên hợp với người

ngoài "hố" hắn, Thông Thiên nhớ lại liền thấy một trận không sướng. "Không thể cho hắn cơ hội!

Hiện tại diệt luôn?

Ân?" Ngay khi Thông Thiên chuẩn bị hạ độc thủ, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, minh minh chi trung có một cỗ sức mạnh phảng phất xuất hiện tại một phương hư không.

Thông Thiên đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới, cho nên thần thức càng thêm mẫn cảm.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không có phát hiện chút nào dị thường, nhưng Thông Thiên lại cảm giác được sự khác biệt. "Hồng Quân..." Thông Thiên ánh mắt ngưng lại, trong lòng thầm nói.

Sức mạnh của Hồng Quân, lúc này khẳng định đang chú thị trận chiến nơi này, nếu Thông Thiên thật sự đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ tử thủ, Hồng Quân khẳng định sẽ ngay lập tức ra tay chế chỉ.

Giống như năm xưa bị mười hai Tổ Vu vây đánh vậy.

Hồng Quân còn nợ Bàn Cổ nhân quả!

Sẽ không để Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, nhân quả như vậy cũng đồng dạng kế thừa trên người Lão Tử và Thông Thiên.

Nếu Thông Thiên có sự tình gì, Hồng Quân cũng sẽ quản! "Mẹ kiếp, cái lão già khú này quản chuyện thật nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn giết không được!" Thông Thiên trong lòng bất đắc dĩ.

Không có biện pháp, ai bảo người ta bối cảnh thâm hậu ni!

Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy tên này là đám "con ông cháu cha" đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, xảy ra chuyện cũng có Hồng Quân ra tay chùi đít. "Thôi được, nể tình cùng là Bàn Cổ chính tông, lại là Huyền Môn đệ tử, hôm nay bản tọa tha cho hắn một lần!"

Thông Thiên tâm tình không sướng lãnh thanh nói.

Làm cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn da mặt hung hăng giật một cái, con mẹ nó lại diễn.

Vừa rồi sao không nói tình nghĩa Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn tình ý đi!

Thông Thiên đúng là một tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, trở mặt vô tình. "Chúng ta đi!" Lão Tử cũng không dám nhiều lời, lập tức kéo trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn chật vật rời khỏi nơi này.

Giống như lần trước cướp đoạt Tạo Hóa Thanh Liên, đều không vớt được gì, lại một lần nữa bị Thông Thiên đuổi chạy, chẳng qua hiện tại càng thêm thảm hại.

Hai người rời đi sau, Thông Thiên cảm giác sức mạnh Hồng Quân di mạn xung quanh nhanh chóng tiêu tán.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Thông Thiên trong lòng thầm nghĩ: "Hồng Quân cũng không phải bảo mẫu, không có khả năng lần nào cũng đi chùi đít cho các ngươi.

Ta đảo muốn xem, hắn sẽ nhẫn nại bao lâu!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn là đệ tử Hồng Quân, nhưng nếu hai tên đệ tử này bùn loãng không trát được tường, hết lần này tới lần khác gây rắc rối, luôn ép hắn bất đắc dĩ phải ra tay, thì Hồng Quân khẳng định sẽ chán ghét.

Đến lúc đó đối với hai tên này càng sẽ không có sắc mặt tốt. "Phải châm thêm một mồi lửa, để Hồng Quân biết bọn hắn rốt cuộc phế vật cỡ nào!" Thông Thiên trong lòng tính toán.

Cái mục tiêu này đã có sẵn rồi: Yêu Tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhanh chóng quật khởi, thực lực Yêu Tộc cũng điên cuồng bạo trướng, xấp xỉ muốn đuổi kịp Vu Tộc.

Yêu Tộc ra tay, đủ cho hai tên kia uống một bình.

Thông Thiên trong lòng kế hoạch làm sao hố hai tên kia, ánh mắt lại nhìn về phía Hồ Lô Đằng.

Bảy cái Tiên Thiên Hồ Lô đều đã thành thục, mỗi một cái đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực vô cùng, nãi là bảo bối không thể nhiều lời!

Quan trọng nhất là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng. "Hai thứ này vụ tất phải thu thật kỹ, phi thường quan trọng!" Thông Thiên đối với Nữ Oa đinh ninh dặn dò.

Không có nói rõ công dụng, bằng không tiết lộ thiên cơ khẳng định sẽ bị Thiên Đạo dòm ngó.

Thấy Thông Thiên trịnh trọng như vậy, Nữ Oa tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng thông minh không hỏi nhiều, trân trọng thu lại.

Đây chính là vật quan trọng để Nữ Oa thành thánh, đối với nữ nhân của mình, Thông Thiên tất phải sủng.

Bị Thái Nhất truy sát Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, trải qua một phen ba chiết, tổng coi như về tới Ngũ Trang Quán, tạm thời an toàn.

Chỉ có điều Hồng Vân thân mang Hồng Mông Tử Khí, một miếng thịt mỡ mà tất cả mọi người đều dòm ngó.

Hồng Vân sợ, trước khi không đột phá Thánh Nhân, hắn đâu cũng không dám đi.

Thông Thiên và Nữ Oa rời khỏi Bất Chu Sơn liền trực tiếp trở về Bồng Lai Đảo, đại bộ phận thời gian đều là tu luyện, có thời gian thì làm một ít chuyện khiến Nữ Oa đỏ mặt.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong Bồng Lai Đảo lại nghênh đón một đạo sức mạnh bạo trướng.

Trong động phủ Nữ Oa bế quan, nương theo một tiếng khẽ quát, một đạo nhu mỹ thân ảnh từ thân thể Nữ Oa bước ra.

Tuyệt mỹ dung nhan giống hệt Nữ Oa, chỉ có điều khí chất càng thêm ôn uyển.

Nữ Oa cũng trảm thi, chính là Thiện Thi.

Tại Bồng Lai Đảo, cảm nhận được Nữ Oa trảm thi thành công, Thông Thiên nhấp một chén trà Ngộ Đạo được pha bằng Tam Quang Thần Thủy, khẽ cười một tiếng.

Lại thấy khí thế chu thân Thông Thiên càng thêm thâm bất khả trắc, trong khi Nữ Oa trảm thi thành công, Thông Thiên cũng tiến thêm một bước.

Trảm khứ đệ nhị thi.

Trong vô tận tuế nguyệt, những đại năng từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung cũng phân phân trảm thi.

Nhưng Thông Thiên phảng phất vĩnh viễn dẫn trước một bước.

Chương 44

Trong dòng chảy thời gian, tranh đoan ở Hồng Hoang càng ngày càng nghiêm trọng, Vu Tộc và Yêu Tộc phân phân khoách đại thực lực.

Cuối cùng, Vu Yêu chi chiến bạo phát!

Vu Yêu đại chiến bạo phát cực kỳ thảm liệt, là một tràng đại kiếp ba cập cả Hồng Hoang.

Vu Yêu hai tộc tại mảnh đại địa này tư sát ức vạn năm, máu chảy thành sông, thây cốt như núi, làm cho Hồng Hoang đang dần khôi phục thịnh thế lại lần nữa bố mãn sát khí.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt âm trầm ngồi đối diện nhau.

Cùng mặc hoàng bào, bá khí vô biên, chẳng qua sắc mặt hai người đều có chút thương bạch. "Nhị đệ, trận chiến này, nhi lang tổn thất quá lớn, làm Yêu Tộc ta thương tổn nguyên khí, chúng ta bắt buộc phải hưu dưỡng sinh tức!" Đế Tuấn âm trầm nói.

Thái Nhất nghe vậy, trên mặt mặc dù có sự bất phẫn - hắn là người tính cách kiên nhận, tuyệt không nhận thua - nhưng cũng biết thật sự không thể đánh tiếp được nữa, không cam lòng thở dài: "Đáng chết Vu Tộc!" Trong chiến đấu trước đó, Yêu Tộc rơi vào hạ phong, mười hai Tổ Vu sức mạnh quá cường, mỗi người đều sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh).

Rõ ràng không có nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, nhưng thực lực cứ tăng vù vù, huyết mạch Bàn Cổ quả thực làm người ta đỏ mắt.

Phản quan Đế Tuấn và Thái Nhất, mặc dù không lâu trước đó đột

phá Chuẩn Thánh, nhưng so với số lượng mười hai Tổ Vu căn bản không thành tỷ lệ.

Cho dù Thái Nhất bằng vào Khai Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung có thể lực chiến năm đại Tổ Vu, Đế Tuấn cũng chỉ có thể đỡ được bốn cái... còn ba cái thì sao?

Phục Hy đỡ một cái, cộng thêm Côn Bằng - cái tên xuất công không xuất lực kia, đỉnh cấp cường giả Yêu Tộc cũng chỉ miễn cưỡng đánh hòa với mười hai Tổ Vu.

Nhưng bên dưới thì không được.

Yêu Tộc số lượng tuy đông đảo, nhưng chất lượng lại không bằng!

Cũng chỉ có mười đại Yêu Thánh có thể chống đỡ tràng diện.

Nhưng đối mặt với Hình Thiên - tên Đại Vu kia, trực tiếp rơi vào hạ phong.

Cho nên, lần đầu tiên Vu Yêu đại chiến, Yêu Tộc bại, nhưng cũng không đến mức thảm bại, dù sao Vu Tộc tổn thất cũng không nhỏ.

Khả năng kháng phong hiểm của Vu Tộc cũng không mạnh bằng Yêu Tộc.

Hai tộc tạm thời hưu chiến, nhưng Vu Tộc vẫn như ngọn núi lớn đè trên đầu Yêu Tộc. "Mười hai Tổ Vu không trừ, Yêu Tộc ta vĩnh viễn không có khả năng chân chính xưng bá Hồng Hoang!" Thái Nhất trầm giọng nói.

Nhục thân Tổ Vu cường hãn vô cùng, cho dù cuồng ngạo như Thái Nhất cũng chỉ có thể đỡ được năm người.

Bọn chúng không chết, Vu Tộc liền sẽ không một lạc.

Trước đó hai người cũng từng nghĩ lôi kéo Thông Thiên đối phó

Vu Tộc, dù sao đó cũng là một cường giả chân chính khủng bố!

Một mình cân mười hai Tổ Vu, nếu có thể giúp Yêu Tộc, thì Vu Tộc khẳng định đỡ không nổi!

Nhưng nghĩ lại, thật sự không được, nếu Thông Thiên giúp Yêu Tộc, vậy chẳng phải thành ra huyên tân đoạt chủ sao?

Đế Tuấn và Thái Nhất đều là người dã tâm, cho dù Thông Thiên thực lực cường hãn, bọn họ cũng không nguyện ý đi làm công cho Thông Thiên a!

Cho nên, phải tìm biện pháp khác đối phó Tổ Vu. "Nếu muốn diệt điệu Tổ Vu, Thông Thiên cũng làm không được, duy có Thánh Nhân mới có thực lực như vậy!" Đế Tuấn trầm giọng nói. "Thánh Nhân?" Nghe từ này, trong mắt Thái Nhất cũng không kìm được lóe lên một tia hỏa nhiệt.

Ai mà không muốn thành thánh chứ!

Cảnh tượng chúng nhân triều bái Hồng Quân làm người ta say mê. "Hai huynh đệ chúng ta, bắt buộc phải có một người thành thánh!" Đế Tuấn nói, trong mắt lóe lên sự kiên định không dung nghi ngờ.

Chỉ có thành thánh mới có tư bản bất bại trong Hồng Hoang. "Vậy chỉ có thể tìm cách từ phía Hồng Vân!" Thái Nhất gật đầu.

Lần trước ở Bất Chu Sơn, suýt chút nữa đã bắt được Hồng Vân, tiếc là cuối cùng Trấn Nguyên Tử phá đám cứu đi.

Sau đó Vu Yêu đại chiến bạo phát, Thái Nhất cũng không rảnh lo chuyện Hồng Vân.

Hiện tại xem ra, chuyện gì cũng không quan trọng bằng đạo Hồng Mông Tử Khí kia. "Nhưng Hồng Vân vẫn luôn trốn trong Ngũ Trang Quán, có Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư bảo hộ, ta khó mà hạ thủ!" Thái Nhất ngưng trọng nói.

Nhưng Đế Tuấn lại cười nhạt: "Hắn không ra, chẳng lẽ Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba hắn cũng không ra?" "Đại ca, ý huynh là?" "Không sai!

Mặc dù làm vậy có chút bất kính với Đạo Tổ, nhưng lần trước Thông Thiên ở ngoài Tử Tiêu Cung giết cả Đông Vương Công mà Đạo Tổ cũng không nói gì, tin tưởng Đạo Tổ cũng sẽ không để ý một cái Hồng Vân!" Đế Tuấn lắc đầu. "Cứ làm như vậy!" Thái Nhất trọng trọng nói, bắt buộc phải lấy được Hồng Mông Tử Khí, không còn lựa chọn nào khác.

Hai người thương lượng làm sao tiệt sát Hồng Vân cho vạn vô nhất thất.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài Thái Dương Tinh bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: "Bản tọa Thông Thiên, đến đây bái hội hai vị đạo hữu Đế Tuấn, Thái Nhất!" Thanh âm đạm mạc vô ba, nhưng lại ngưng tụ một cỗ uy áp trầm trọng, làm Thái Nhất cũng cảm giác áp lực. "Thông Thiên tới Thái Dương Tinh làm gì?

Thực lực hắn hình như càng khủng bố hơn rồi!" Thái Nhất ngưng trọng nói.

Hắn đối với thực lực Thông Thiên cực kỳ kiêng kị, chênh lệch thực lực giữa hắn và Thông Thiên giống như hắn so với bảy Tổ Vu vậy!

Cho dù hai huynh đệ liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Thông Thiên.

Cũng may quan hệ giữa Yêu Tộc và Thông Thiên không tệ, Nữ Oa lại là đạo lữ của Thông Thiên, tổng quy sẽ không tới gây phiền phức. "Dù sao hắn cũng sẽ không đầu quân cho Yêu Tộc ta, cứ ra gặp đã!" Đế Tuấn khẽ cười.

So với tính cách cường thế kiên nhận của Thái Nhất, Đế Tuấn ôn hòa hơn nhiều, càng tạo cảm giác thân thiện. "Thông Thiên đạo hữu đại giá quang lâm, Thái Dương Tinh ta bồng tất sinh huy a!" Đế Tuấn sảng lãng cười lớn.

Hai người nhanh chóng rời khỏi Thái Dương Cung, thân tự đi nghênh tiếp Thông Thiên.

Đế Tuấn và Thái Nhất mời Thông Thiên vào Thái Dương Cung, sau một hồi khách sáo, Đế Tuấn hỏi: "Không biết Thông Thiên đạo hữu tới Thái Dương Tinh ta là vì chuyện gì?" Thông Thiên lại không hoảng không mang nhìn hai người, trong lòng âm thầm gật đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất, hai huynh đệ này quả thật thiên tung chi tư.

Lúc này đã trảm một thi thành Chuẩn Thánh, đặt trong Hồng Hoang cũng là cường giả nhất đẳng.

Thật sự muốn đánh, e rằng cũng chỉ có thực lực của Thông Thiên mới đè đầu bọn họ được. "Bản tọa tới đây, là vì một cọc cơ duyên, một cọc cơ duyên thành thánh!" Trầm mặc một chút, Thông Thiên nhìn hai người, thanh âm đạm mạc nói. "Thành thánh?" Hai chữ này trong nháy mắt thu hút sự chú ý của cả hai, ngay cả hô hấp cũng đình trệ. "Xin Thông Thiên đạo hữu nói rõ!" Thái Nhất vội vàng nói.

Chương 45

Hắn quá cần cơ duyên thành thánh, đáng tiếc sáu đạo Hồng Mông Tử Khí đều nằm trong tay đệ tử Hồng Quân, chỉ có một cái của Hồng Vân là có thể hạ thủ. "Theo bản tọa biết, Trấn Nguyên Tử không lâu trước đây đã đi Thủ Dương Sơn một chuyến!

Muốn mời Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lần giảng đạo thứ ba, bảo hộ Hồng Vân rời khỏi Tử Tiêu Cung." Thông Thiên thản nhiên nói, làm Đế Tuấn và Thái Nhất trong nháy mắt đại kinh. "Cái gì?

Trấn Nguyên Tử đi Thủ Dương Sơn là vì chuyện này!" Thái Nhất trầm giọng.

Vừa rồi hai huynh đệ còn thương lượng tiệt sát Hồng Vân sau khi giảng đạo, không ngờ Trấn Nguyên Tử đã tìm ngoại viện trước rồi. "Thông Thiên đạo hữu, sao ngài lại biết?" Đế Tuấn khẽ hỏi, đảo không nghi ngờ tính chân thực, chỉ là có chút tò mò.

Thông Thiên cười nhạt: "Bởi vì hắn cũng tới tìm bản tọa, bất quá bản tọa cự tuyệt!" Cự tuyệt Trấn Nguyên Tử, thuần túy là vì chướng mắt thù lao mà Trấn Nguyên Tử đưa ra.

Khu khu hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm mười quả Nhân Sâm Quả, tuy rằng là quả thực đản sinh lứa đầu tiên khi khai thiên, nhưng cái giá đó không mời nổi Thông Thiên ra tay.

Cho nên Trấn Nguyên Tử chỉ có thể lui một bước đi mời Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên là "thổ hào", nhưng hai tên kia thuần túy là "đỗ nghèo khỉ" a!

Lúc này Hồng Quân chưa phân bảo, không có bao nhiêu thân gia,

đối với thù lao của Trấn Nguyên Tử bọn hắn sắp chảy nước miếng rồi.

Cho nên liền tiếp nhận nhiệm vụ này.

Nhưng chưa hết, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng có thân phận đệ tử Thánh Nhân làm người ta kiêng kị, nhưng thực lực bản thân lại tịnh không quá mạnh.

Đừng nói so với Thông Thiên, cho dù so với Thái Nhất và Đế Tuấn cũng kém một chút.

Để hai người bọn họ hộ tống tự nhiên không bảo hiểm, cho nên Trấn Nguyên Tử lại động tới Vu Tộc. "Cái gì?

Vu Tộc?" Nghe Vu Tộc muốn xen tay vào chuyện này, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất nhất thời biến đổi.

Nếu chỉ kiêng kị thân phận đệ tử Thánh Nhân của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì đối với Vu Tộc, đó là cực độ thống hận.

Giản trực là cừu hận không chết không thôi. "Vu Tộc muốn ra tay?

Giản trực đáng chết!" Thái Nhất đen mặt nói.

Vu Tộc một đám "đầu đất", không có Nguyên Thần, lấy Hồng Mông Tử Khí làm gì?

Không phải là không tin thiên mệnh sao?

Nhưng rất nhanh hắn liền hiểu ra, Vu Tộc rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn ngáng chân hai huynh đệ bọn hắn.

Đế Tuấn Thái Nhất muốn làm gì, bọn ta tuyệt đối không để các ngươi thành công.

Lần đầu tiên Vu Yêu đại chiến đã kết thúc, nhưng trạng thái đối đầu giữa hai tộc vẫn phi thường kịch liệt. "Hỗn trướng đông tây!" Thái Nhất đê thanh nộ mạ.

Đế Tuấn cũng sắc mặt không tốt tạ ơn Thông Thiên: "Đa tạ đạo hữu tới báo cho chúng ta tin tức này, nếu không thật sự có khả năng trúng chiêu của Vu Tộc!

Bất quá đạo hữu vì sao...?" Đế Tuấn khó hiểu hỏi.

Tin tức quan trọng như vậy, vì sao Thông Thiên lại nói cho bọn họ?

Đã biết Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Vu Tộc sẽ ra tay, Yêu Tộc sớm bố trí, vẫn có thể diệt Hồng Vân lấy Hồng Mông Tử Khí.

Tin tức này của Thông Thiên đối với cơ duyên thành thánh thật sự chí quan trọng yếu a! "Đế Tuấn đạo hữu không cần lo lắng, bản tọa đối với Hồng Mông Tử Khí không có hứng thú, nhưng Hồng Vân và đám Lão Tử đi càng ngày càng gần, bản tọa không sướng!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Đế Tuấn một trận hoảng nhiên.

Hắn có nghe nói ở Bất Chu Sơn Thông Thiên và mấy tên đệ tử Thánh Nhân kia đánh nhau, Thông Thiên hành Nguyên Thủy Thiên Tôn ra bã.

Xem ra giữa các đệ tử Thánh Nhân cũng có phân tranh.

Thông Thiên rõ ràng là không muốn để Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sống tốt mà!

Nếu ngày sau Hồng Vân thành thánh, thiếu không được sẽ cùng đám Lão Tử liên hợp đối đầu với Thông Thiên.

Như vậy hoàn toàn giải thích thông rồi.

Đế Tuấn yên tâm trịnh trọng nói: "Thông Thiên đạo hữu yên tâm, nếu huynh đệ chúng ta ngày sau thành Thánh Nhân, định nhiên sẽ cùng Thông Thiên đạo hữu đứng cùng một chiến tuyến!" Đế Tuấn bảo đảm

làm Thông Thiên hài lòng gật đầu, nhưng trong lòng lại khinh thường một tiếng. "Mẹ kiếp, nếu ngày sau ngươi thành thánh, người đầu tiên ngươi muốn đối phó chính là bản tọa!" Lợi ích chi tranh mới là căn bản nguyên nhân thúc đẩy mọi cuộc chiến, Đế Tuấn muốn thành thánh, há có thể cam nguyện bị Thông Thiên cưỡng thế cưỡi trên đầu?

Bất quá hiện tại, Đế Tuấn có giá trị lợi dụng. "Vậy được, đã Đế Tuấn đạo hữu nghĩa khí như thế, bản tọa cũng có một món quà muốn tặng cho đạo hữu!" Thông Thiên cười ha hả nói. "Âu?

Lễ vật?" Đế Tuấn có chút tò mò, lễ vật Thông Thiên tặng, tất định không bình thường.

Nhìn ánh mắt tò mò của hai người, Thông Thiên lại thần bí cười: "Bản tọa muốn tặng cho hai vị lễ vật chính là... một phương Đại Thiên Thế Giới!" "Cái gì?" Nghe Thông Thiên nói, Đế Tuấn và Thái Nhất chấn kinh trực tiếp đứng dậy, mắt mở to, khó có thể tin. "Một phương thế giới?" Đế Tuấn kinh hô, hít ngược một ngụm khí lạnh! "Ha ha!

Không ngờ trên hư không Bất Chu Sơn thật sự tồn tại một phương Đại Thiên Thế Giới, Thông Thiên không lừa ta!" Tại Thiên Giới trên đỉnh Bất Chu Sơn, Thái Nhất hưng phấn nói.

Đế Tuấn cũng đồng dạng vẻ mặt chấn kinh, nhìn Hạo Nhiên Thiên Giới, trọng trọng gật đầu: "Đúng vậy!

Thật sự là một phương Đại Thiên Thế Giới!" Cũng không ngờ, trên Bất Chu Sơn lại ẩn tàng một nơi như thế này.

Hạo hãn vô biên, diện tích hầu như bằng một phần mười Hồng Hoang, linh khí sung túc kham bỉ Bất Chu Sơn, vô thời vô khắc không hấp thu quang mang nhật nguyệt.

Tiên khí lượn lờ, đạo vận bàng bạc, trong đó càng có vô số trân

quý Tiên Thiên Linh Căn, giản trực là một phương tuyệt thế bảo địa.

Một phương Đại Thiên Thế Giới như vậy lại bị Thông Thiên đem làm lễ vật, thực tại quá trân quý. "Đại ca, sau này nơi này là địa bàn Yêu Tộc ta, đem các nhi lang đều di chuyển vào đây, không dùng được bao nhiêu năm, từng cái thực lực tất nhiên bạo trướng, đến lúc đó trực tiếp đi diệt Vu Tộc!" Thái Nhất hưng phấn, trong đầu huyễn tưởng tràng cảnh ngày sau Yêu Tộc nhất thống Hồng Hoang, ngật lập Thiên Giới, phủ thị chúng sinh. "Tốt!" Trong tuế nguyệt sau đó, chủ yếu sức mạnh của Yêu Tộc toàn bộ được di chuyển vào Thiên Giới, lợi dụng linh khí nồng đậm và nhật nguyệt quang huy ở đây.

Ngắn ngủi trăm vạn năm, thực lực Yêu Tộc liền cấp tốc bạo trướng, so với Vu Tộc cũng không tốn sắc bao nhiêu.

Có thể nói, có Thiên Giới, Yêu Tộc mới chân chính sở hữu sức mạnh thế quân lực địch với Vu Tộc.

Chương 46

Một ngày nọ, thiên địa Hồng Hoang tĩnh lặng, một đạo thanh âm hạo nhiên uy nghiêm truyền khắp cả Hồng Hoang! "Từ khi thiên địa khai tịch đến nay, Hồng Hoang hỗn loạn không chịu nổi, chúng sinh tư sát vô độ...

Nay ngô là Đế Tuấn, tại Bất Chu Sơn tam thập tam thiên kiến lập Vô Thượng Thiên Đình, thống quản Hồng Hoang chúng sinh...

Ngô Đế Tuấn làm Thiên Đế; Thái Nhất làm Đông Hoàng, Phục Hy làm Hy Hoàng, Côn Bằng làm Yêu Sư..." Tiếp theo là một đám Yêu Thánh, Yêu Tôn, Đế Tuấn phân phong chư thần, sắc phong chức vị Thiên Đình, kiến lập Hồng Hoang Thiên Đình.

Nhất thời, cả Hồng Hoang đều chấn kinh. "Hỗn trướng, Đế Tuấn là cái thá gì, một lũ lông lá đầy mình lại vọng xưng Thiên Đế, dám thống quản Hồng Hoang chúng sinh, thật không biết trời cao đất rộng!" Trong Thủ Dương Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận không thôi.

Mấy năm nay, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng liên tiếp đột phá Chuẩn Thánh, lại thêm đều là kẻ tâm cao khí ngạo, sao có thể dung nhẫn Đế Tuấn làm màu như vậy?

Thống quản Hồng Hoang chúng sinh?

Khẩu khí thật lớn!

Chẳng lẽ huynh đệ bọn hắn cũng phải nghe Đế Tuấn quản hạt?

So với sự phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử lại bình tĩnh lắc đầu: "Nhị đệ, không cần tức giận!

Hồng Hoang này đâu phải Đế Tuấn muốn quản là quản?

Kẻ trước thống quản Hồng Hoang nam tiên là Đông Vương Công kết cục thế nào?

Để xem trong Hồng Hoang này vĩnh viễn đều là cường giả vi tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu: "Đại ca nói phải, chỉ cần ta trở thành Thánh Nhân, xem tên Đế Tuấn kia hiêu trương thế nào!" Nói xong, mặt hắn lại ỉu xìu: "Haizz!

Nhưng Hồng Mông Tử Khí này phải luyện hóa làm sao đây!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận phiền muộn, thành thánh thật là một chút đầu mối cũng không có.

Tại Bồng Lai Đảo, Thông Thiên và Nữ Oa cũng tạm thời kết thúc những ngày tháng "không biết xấu hổ".

Trên vân tháp, Thông Thiên khẽ vuốt eo thon của Nữ Oa, một trận thần mê.

Nhưng trong lòng Nữ Oa lại không đặt ở chuyện này, khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn về hướng Bất Chu Sơn. "Thiên Đình thành lập rồi, ca ca thành Hy Hoàng, Vu Yêu đại chiến lại hung hiểm như vậy, hy vọng ca ca không xảy ra chuyện gì!" Nữ Oa khẽ thì thầm.

Bởi vì Thông Thiên xuất hiện, Nữ Oa sớm đã bị thu làm đạo lữ, tự nhiên không còn là Oa Hoàng của Yêu Tộc nữa.

Nhưng quan hệ với Yêu Tộc không thể cắt đứt, nhất là Phục Hy đã thành Hy Hoàng, Nữ Oa lo lắng.

Nữ Oa nói vậy tự nhiên là muốn tìm Thông Thiên an ủi, nhưng nói xong lại không thấy động tĩnh gì.

Quay đầu nhìn lại, thấy Thông Thiên vẻ mặt mê luyến, đang say sưa ngửi nhẹ lưng trần của nàng!

Thấy tình cảnh này, Nữ Oa không khỏi tức giận, kiều hừ nhéo Thông Thiên một cái: "Lão chỉ biết làm chuyện xấu, ta ngay cả thời

gian tu luyện cũng không có!" Thông Thiên phảng phất bị đau kêu lên một tiếng, không phục phản bác: "Sao lại là chuyện xấu chứ?

Nàng không phát hiện đoạn thời gian này tuy rằng không tu luyện, nhưng tu vi lại tăng trưởng càng nhanh sao?" Nghe Thông Thiên nói, Nữ Oa vô lực phản bác, chỉ có thể ngang ngược kiều hừ không chịu.

Dù sao đoạn thời gian này, hai người tu luyện tốc độ so với đơn độc tu luyện càng thêm tấn tốc, làm Nữ Oa cũng cảm giác một trận kinh kỳ.

Hai người đều là Tiên Thiên Đại Thần Thông giả đỉnh cấp nhất, đạo pháp giao dung, âm dương giao hối, tự nhiên so với đơn độc tu luyện hiệu quả tốt hơn.

Đương nhiên, Nữ Oa thực lực yếu hơn nên mới chiếm tiện nghi nhất.

Nếu không phải cố kỵ danh thanh của mình, Thông Thiên đều có tâm khai sáng một môn Song Tu bí pháp, giống như Phật môn Hoan Hỉ Mật Tông sau này vậy.

Bất quá Thông Thiên là ai?

Là nam nhân mạnh nhất Huyền Môn, sao có thể làm chuyện kém sang như thế!

Cho nên loại bí pháp này chỉ có thể tư hạ cùng Nữ Oa từ từ nghiên cứu thôi.

Đùa giỡn một hồi, Thông Thiên rốt cục nói chính sự, nhìn về phía Thiên Đình, nhẹ nhàng lắc đầu: "Vu Yêu đại chiến muốn phân ra kết quả, phi ức vạn năm bất khả!

Đến lúc đó, hai người chúng ta cũng đã sớm thành thánh, bằng vào thực lực của ta, cho dù không giữ được Yêu Tộc, nhưng muốn giữ mạng Phục Hy là chuyện dễ như trở bàn tay!" Nữ Oa nghe vậy cũng

nhẹ nhàng gật đầu, đích xác là như thế.

Đến lúc đó đều trở thành Thánh Nhân, giữ mạng Phục Hy không khó.

Chỉ là nhắc tới thành thánh, Nữ Oa lại lộ ra ánh mắt sở sở khả liên nhìn Thông Thiên, bĩu môi nói: "Thành thánh khó quá à!

Chàng giúp thiếp được không?" Nữ Oa ôm cánh tay Thông Thiên lay lay, làm nũng nói.

Từ khi bị Thông Thiên "cưa đổ", Nữ Oa ở bên ngoài là cao lãnh mỹ nữ, nhưng trước mặt Thông Thiên lại thành một cô em gái nũng nịu. "Giúp thì không thành vấn đề!

Nhưng nàng định cảm tạ ta thế nào đây?" Thông Thiên cười xấu xa nói, chọc cho Nữ Oa lườm nguýt một trận.

Vu Yêu nhị tộc xuất hiện, đại kiếp mở ra, Thiên Đình lập, Hồng Hoang rung chuyển!

Đế Tuấn tự phong Thiên Đế, chưởng quản chư thần Thiên Giới, thống trị chúng sinh Hồng Hoang.

Đông đảo cường giả Hồng Hoang tự nhiên bất bình, đặc biệt là Vu tộc lại càng không phục.

Chỉ là hai tộc vừa mới trải qua một trận đại chiến tàn khốc, tổn thất thảm trọng, ma sát nhỏ không ngừng nhưng đại quyết chiến trước sau vẫn chưa phát sinh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt, lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung đã bắt đầu. "Thiên chi đạo, kỳ do trương cung!

Cao giả ức chi, hạ giả cử chi, hữu dư giả tổn chi, bất túc giả dữ chi.

Nhân chi đạo tắc bất nhiên, tổn bất túc dĩ phụng hữu dư.

Thục năng hữu dư dĩ phụng thiên hạ?

Kỳ duy hữu đạo giả.

Dĩ thánh nhân vi bất thị, công thành bất xử, tư bất kiến hiền!" Hồng Quân lão già khú đó vẫn ngồi cao lãnh trên vân tháp như vậy, lời cũng không nhiều, trực tiếp khai giảng.

Lần này giảng chính là đạo pháp sau Thánh Nhân, những người ngồi phía sau không cần phải nói, hoàn toàn nghe không hiểu.

Lão Tử cùng những đệ tử Thánh Nhân thân mang Hồng Mông Tử Khí nghe cũng mơ mơ màng màng, như lọt vào trong sương mù.

Ba ngàn năm sau, Hồng Quân dứt lời, đoan tọa trên vân tháp, nhưng khí tức càng thêm mờ mịt, phảng phất như căn bản không cùng một thế giới. "Hồng Hoang khai tịch về sau, ngô đắc Tạo Hóa Ngọc Điệp, thuận theo đại thế giáo hóa chúng sinh, toại có chuyện Tử Tiêu Cung giảng đạo!

Nay ba ngàn năm đã mãn, lần giảng đạo cuối cùng kết thúc, từ nay về sau ngô sẽ không khai giảng nữa!" "Đến đây, Hồng Hoang xương thịnh, Thiên Đạo hưng thịnh, Thánh Nhân xuất thế, gánh vác trách nhiệm thay Thiên Đạo giáo hóa chúng sinh!" Lời của Hồng Quân càng giống như phân phó cuối cùng, mọi người nhao nhao bái tạ, chỉ là đối với cơ duyên Thánh Nhân càng thêm thèm thuồng.

Sáu tên đệ tử của Hồng Quân tuỳ tiện không thể động thủ, cho nên Hồng Vân trở thành một miếng thịt béo bở, tất cả mọi người đều đang cân nhắc làm sao đoạt lấy đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Không bao lâu sau, Hồng Quân vẫn chưa rời đi, ngược lại nói: "Nhữ đẳng đã ở dưới trướng ngô nghe đạo, vậy liền cùng ngô có duyên!

Sau này Hồng Hoang tranh đấu rất nhiều, ngô năm đó du lịch Hồng

Hoang có được một ít linh bảo, hôm nay liền lưu lại cho các ngươi đi!" Lời Hồng Quân chưa dứt, mắt mọi người trong Tử Tiêu Cung trực tiếp sáng lên.

Linh bảo?

Chương 47

Không có gì hấp dẫn người ta hơn thứ này.

Trong Hồng Hoang lúc này, cho dù một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rác rưởi nhất cũng có thể khiến Đại La Kim Tiên đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu.

Trong Hồng Hoang căn bản tìm không thấy linh bảo, sớm đã bị Hồng Quân lão già khú này vơ vét sạch rồi.

Bây giờ Hồng Quân muốn chia bảo vật, làm sao có thể không khiến mọi người cao hứng? "Tạ lão sư thương xót!" Mọi người hoan hô, ai nấy đều hưng phấn.

Ngồi trên bồ đoàn, Thông Thiên thấy tình huống này, trong lòng lại cười ha hả: "Thương xót cái rắm ấy!" Chân chính cho rằng có thể chia được đồ tốt sao?

Tâm thiên vị lại còn bao che khuyết điểm, Hồng Quân có khả năng đem đồ tốt cho người ngoài?

Sớm đã nội định tốt rồi, lại là đi cửa sau!

Bất quá tiếp theo phải chia linh bảo, trong lòng Thông Thiên cũng một trận hỏa nhiệt. "Tru Tiên Kiếm Trận a!" "Lão Tử, ngươi do Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, là thủ đồ của ngô, nay liền đem Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ giao cho ngươi!" Hồng Quân nói xong, trước người Lão Tử liền xuất hiện chí bảo có đồ án Thái Cực, khiến sắc mặt Lão Tử vui mừng khôn xiết, tâm cảnh đạm bạc cũng dao động dữ dội.

Thái Cực Đồ a!

Một trong những Khai Thiên Chí Bảo chí cường do Bàn Cổ Phủ

biến thành, có sức mạnh trấn áp địa thủy hỏa phong, khủng bố vô cùng, lực phòng ngự càng là vô địch.

Lão Tử tuy nhiên cũng là Hồng Hoang đại năng, nhưng rốt cuộc là một kẻ nghèo kiết xác (cùng bức) nha!

Đừng so với Thông Thiên, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có mấy món a!

Nếu không thì sẽ không dễ dàng đáp ứng Trấn Nguyên Tử làm bảo tiêu cho Hồng Vân như vậy!

Hiện tại, Lão Tử thật sự cá mặn lật người rồi, rốt cục đạt được Thái Cực Đồ. "Đa tạ lão sư!" Lão Tử kích động bái tạ, cầm Thái Cực Đồ nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một mảnh hỏa nhiệt, Lão Tử đều được Thái Cực Đồ, hắn cũng sẽ không kém quá nhiều chứ! "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi do Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, nay ngô liền đem Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên giao cho ngươi!" "Đa tạ lão sư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy đại hỉ, không kịp chờ đợi đối với Hồng Quân bái tạ.

Bàn Cổ Phiên a!

Sát phạt vô song, công kích lực vô địch, có thể chém vỡ hỗn độn, phá diệt thương mang.

Có Bàn Cổ Phiên, ai có thể ngăn cản uy thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn? "Thông Thiên, ngươi do Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, nay ngô liền đem Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Kiếm Trận giao cho ngươi!

Bảo vật này sát phạt vô hạn, có thể xé rách Hồng Hoang, một khi mở ra phi Tứ Thánh bất phá, mong ngươi cẩn thận sử dụng!" Lời của Hồng Quân khiến mọi người trong Tử Tiêu Cung một trận chấn kinh,

ánh mắt kinh ngạc nhìn Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Bỗng nhiên có loại cảm giác sống lưng lạnh toát.

Tru Tiên Kiếm Trận cần bốn Thánh Nhân đồng thời xuất thủ mới có thể phá, đổi câu khác là cần bốn cường giả thực lực ngang hàng với Thông Thiên xuất thủ.

Mẹ nó chơi thế nào a?

Thông Thiên bản thân thực lực tại Hồng Hoang đã là nhất đẳng, Mười Hai Tổ Vu đều không phải đối thủ, một chiêu có thể diệt Đông Vương Công.

Hoàn toàn là một tên bật hack a!

Bây giờ Hồng Quân đem Tru Tiên Kiếm Trận giao cho hắn, sau này đi đâu kiếm đủ bốn cường giả cùng cảnh giới với Thông Thiên?

Mọi người một trận run rẩy, ánh mắt ngớ người nhìn Hồng Quân.

Không hổ là lão già khú bao che khuyết điểm, Thông Thiên quả nhiên là đệ tử được cưng chiều nhất. "Haizz!

Sau này tuyệt đối không thể cùng Thông Thiên làm địch!" Mọi người trong lòng toàn bộ thầm nghĩ.

Nghe Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên không có bốn Thánh Nhân xuất thủ căn bản phá không được, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác chí bảo trong tay lập tức không còn thơm nữa.

Lão sư đối với Thông Thiên cũng quá thiên vị rồi đi!

Mọi người không biết oán niệm của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn hắn nhìn lại, chí bảo tuy rằng trâu bò, nhưng so với Thông Thiên thì không được a!

Tứ Thánh bất phá, chơi thế nào?

Vốn tưởng rằng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo xong có thể thu hẹp khoảng cách thực lực với Thông Thiên, nhưng hiện tại xem ra, chênh lệch càng lớn hơn.

Thông Thiên về cơ bản có thể đứng ở thế bất bại.

Hai người quy kết chuyện này là do Hồng Quân thiên vị Thông Thiên.

Tiếp đó, Hồng Quân liền dựa theo kịch bản bình thường ban cho Nữ Oa Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hai kiện linh bảo này đều thuộc về Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giống như Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, đều chỉ đứng sau Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng so với chí bảo của ba người Thông Thiên thì kém hơn.

Nhưng bản thân Nữ Oa đã sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, ngày sau cùng mấy người Lão Tử giao thủ cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhìn Hồng Quân sau khi phân bảo cho Nữ Oa thì lại dừng lại, trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lộp bộp.

Mẹ nó, lão già khú này, lần trước lúc thu đồ đệ đã một bộ dáng ghét bỏ, cho Hồng Mông Tử Khí cũng bất tình bất nguyện.

Hiện tại lại cái đức hạnh này, hai người chúng ta không được chào đón thế sao?

Ký danh đệ tử thì đáng đời bị kỳ thị sao?

Hồng Quân thiên vị a!

Nhưng nên khóc thì vẫn phải khóc a!

Thánh vị và Hồng Mông Tử Khí của hai người đều là do giả khóc mà ra. "Ta phương Tây sinh linh khô kiệt, không có bảo vật trấn áp khí

vận, cầu lão sư thương xót, ban cho chúng ta bảo vật đi!" Chuẩn Đề gào khóc thảm thiết.

Tiếp Dẫn cũng lộ ra một bộ dáng tiểu thụ, mặt mũi sầu khổ. "Thôi, ban cho các ngươi Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên cùng Hàng Ma Xử đi!" Hồng Quân thản nhiên nói.

Nhìn Công Đức Kim Liên và Hàng Ma Xử trong tay, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không khóc nữa, nhưng đưa mắt nhìn nhau.

Nếu đặt ở bình thường, được hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo định sẽ hưng phấn vui mừng khôn xiết.

Nhưng lúc này nhìn sang Tiên Thiên Chí Bảo trong tay mấy người Thông Thiên, lập tức cảm giác Công Đức Kim Liên và Hàng Ma Xử cũng không thơm.

Chênh lệch cũng quá lớn đi!

Nữ Oa còn có hai kiện Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đây này!

Chương 48

Hai người ngay cả một Nữ Oa cũng so không bằng a! "Lão sư thực sự quá thiên vị, đối với chúng ta bất công!" Chuẩn Đề không dám đề xuất dị nghị, chỉ có thể ở trong lòng bi phẫn niệm tụng.

Tiếp Dẫn bên cạnh cũng cao hứng không nổi.

Nào biết được, nhìn Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn, trong mắt Thông Thiên bên cạnh lại âm thầm lóe lên một đạo quang mang.

Hắn cảm giác được Diệt Thế Chi Kiếm kích động, một loại khát vọng không kịp chờ đợi muốn nuốt trọn Công Đức Kim Liên.

Nói đến, Diệt Thế Chi Kiếm sau khi thôn phệ Tạo Hóa Thanh Liên, cứ việc uy lực tăng mạnh, nhưng cách Tiên Thiên Chí Bảo trước sau vẫn còn kém một bước.

Bản nguyên chi lực không đủ, khiến Thông Thiên đánh chủ ý lên trên người hai cái đài sen kia.

Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn và Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Minh Hà.

Hai cái đài sen này, nhất định phải làm một cái.

Tiếp Dẫn không biết Thông Thiên đối với hắn không có ý tốt, cẩn thận từng li từng tí thu hồi Công Đức Kim Liên.

Lần này Hồng Quân cũng lỗ vốn to.

Không chỉ phát ra ngoài mấy món chí bảo, lại chẳng vớt được chút tốt nào!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn oán trách ngài thiên vị Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng oán trách ngài thiên vị thân truyền

đệ tử.

Thông Thiên cũng oán trách lão già khú này không có ý tốt, chỉ cho hắn một thứ đồ chơi rách nát không thể trấn áp khí vận!

Không phải thành tâm muốn giáo phái của ta cửa nát nhà tan sao! "May mắn bản tọa có chút tình tiết, có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp khí vận, tuyệt sẽ không để ngài được như ý!" Thông Thiên trong lòng thầm nghĩ. "Đã không cho ta chí bảo trấn áp khí vận, vậy bản tọa phải từ địa phương khác kiếm về!" Ánh mắt Thông Thiên chuyển động, trong lòng đã đánh chủ ý phải làm một vố lớn.

Mọi người trong Tử Tiêu Cung khóc cầu Hồng Quân ban linh bảo, Hồng Quân nói: "Ngô có một ít linh bảo đặt tại Phân Bảo Nhan, tự mình đi lấy đi!" Mọi người sắc mặt đại hỉ, nhưng lời Hồng Quân vừa mới dứt, liền trông thấy trong Tử Tiêu Cung hắc ảnh lóe lên, trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn lại phía trước, đâu còn thân ảnh của Thông Thiên và Nữ Oa a! "Thông Thiên quá mẹ nó đáng hận!" Mọi người không lo được nữa, tranh tiên khủng hậu hướng về phía Phân Bảo Nhan lao đi.

Trước Phân Bảo Nhan, Thông Thiên hầu như một đường ôm ngang Nữ Oa tới đây, lúc này còn một bộ dáng ám muội đây này!

Cho dù đều là lão phu lão thê, cái gì nên làm sớm đã làm, nhưng ở trong Tử Tiêu Cung, Nữ Oa đỏ bừng mặt, rúc đầu vào trong ngực Thông Thiên. "Vãi!

Hồng Quân lão già khú cũng quá biết vơ vét a!

Linh bảo Hồng Hoang đều ở trong tay hắn rồi đi!" Thông Thiên trong lòng chửi ầm lên một tiếng.

Nhìn đông đảo linh bảo trên Phân Bảo Nhan trước mắt, sơ lược

nhìn qua có tới mấy vạn kiện a!

Toàn bộ đều là Tiên Thiên Linh Bảo!

Khiến Thông Thiên cảm giác Hồng Quân thật mẹ nó trâu bò, năm đó bảo khố Tam tộc chắc đều bị dọn sạch rồi đi!

Bất quá Thông Thiên cũng không có thời gian nói nhảm, buông thân thể nhu nhược không xương của Nữ Oa xuống liền nói: "Nhìn thấy đồ tốt cứ việc cầm hết, không cần cùng lão sư khách khí!" Nói xong, Thông Thiên trực tiếp xông vào trong Phân Bảo Nhan.

Nữ Oa trông thấy nhiều linh bảo như vậy, sớm đã nóng lòng muốn thử, cũng đi theo xông vào.

Sự thật chứng minh, chỉ cần là nữ nhân, đều không ngăn được cơn điên cuồng mua sắm, càng không ngăn được sự hấp dẫn trí mạng của bảo vật.

Những linh bảo này tuy rằng không sánh bằng Càn Khôn Đỉnh, Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ của nàng, nhưng Nữ Oa càng hưởng thụ loại lạc thú chiếm đoạt linh bảo này.

Rất nhanh, mọi người trong Tử Tiêu Cung liền toàn bộ vọt tới, trông thấy một nửa số linh bảo trên Phân Bảo Nhan đều đã vào trong tay Thông Thiên và Nữ Oa.

Sắc mặt bọn hắn đều xanh mét. "Mẹ kiếp, Thông Thiên thật không phải thứ tốt!" "Nam Phương Ly Quang Địa Diễm Kỳ!

Đồ của Lão Tử?

Cầm đi, về sau thuộc về Thông Thiên ta!" Nhìn trước mắt một mặt cờ lớn đỏ rực, Thông Thiên trực tiếp chộp lấy nó vào trong tay.

Nam Phương Ly Quang Địa Diễm Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, Cực phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo.

Vốn dĩ hẳn là bị Lão Tử đoạt được, nhưng Thông Thiên cướp lấy một chút áp lực cũng không có.

Nam Phương Ly Quang Địa Diễm Kỳ cũng là một trong mấy món linh bảo trân quý nhất trong Phân Bảo Nhan rồi. "Tốt nhất là có thể đem Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ tụ tập đầy đủ!" Thông Thiên nhìn chiến kỳ trong tay khẽ nói.

Tuy rằng Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ không có khả năng giống như bốn hạt sen Hỗn Độn, có thể thông qua tương hỗ thôn phệ để tiến giai.

Nhưng một khi Ngũ Hành Kỳ tề tụ, uy lực không thể tưởng tượng nổi.

Theo Thông Thiên được biết, trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, chỉ có Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là ở trong tay Minh Hà, những cái khác khả năng đều bị Hồng Quân lão già khú kia vơ vét rồi.

Đều ở trong Phân Bảo Nhan! "Hả, Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Ánh mắt Thông Thiên bỗng nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ thấy hắn đang đuổi theo một mặt cờ lớn màu huyền hoàng!

Phân Bảo Nhan rất lớn, gánh chịu mấy vạn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng những linh bảo này cũng không phải bày ở đó mặc người ta lấy.

Ở trong Phân Bảo Nhan bay loạn, muốn được linh bảo, chỉ có thể thu phục.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên đem mục tiêu nhắm vào Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ. "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh

Hoàng Kỳ, trong mắt lóe lên một tia hỏa nhiệt.

Cho dù đã có được Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, nhưng một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối với hắn vẫn có lực hấp dẫn trí mạng. "Là của ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ, một khắc sau muốn đem Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chộp vào tay.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, đúng lúc này, một đạo hắc ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ không cánh mà bay? "Thông Thiên!" Nhìn thấy thân ảnh kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó muốn tức nổ phổi, đây chẳng phải là Thông Thiên sao!

Lúc này Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đang bị Thông Thiên cầm trong tay! "Hỗn trướng, trả ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nhìn Thông Thiên, lập tức muốn đoạt lại linh bảo bị Thông Thiên cướp mất.

Hắn tức đến không chịu được! "Linh bảo trên Phân Bảo Nhan, ai lấy được là của người đó!

Nếu ngươi có thể từ trong tay bản tọa lấy đi, vậy tự nhiên liền là của ngươi!" Thông Thiên lạnh nhạt nói, ánh mắt khinh thường nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nếu không có bản lĩnh cướp đi, vậy thì cút ngay!" "Ngươi~" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đỏ bừng chỉ vào Thông Thiên, nhưng lại không thể làm gì.

Để hắn đi cướp đồ từ trong tay Thông Thiên?

Chương 49

Quả thực vọng tưởng.

Thông Thiên quả thực vừa vô sỉ vừa vô lại, cướp linh bảo mà lại lý lẽ hùng hồn như vậy.

Chính là bá đạo, không phục thì chiến!

Nhìn Thông Thiên nói cũng không nhiều lời mà xoay người đi tranh đoạt linh bảo khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt xanh mét, phẫn nộ phất tay rời đi.

Nếu cứ dây dưa ở Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vậy linh bảo trên Phân Bảo Nhan đều sẽ bị người khác cướp sạch. "Lấy được Nam Phương Ly Quang Địa Diễm Kỳ, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Âm Dương Đồ, Trấn Ma Tháp, Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Càn Khôn Thước..." Thông Thiên đếm kỹ linh bảo lấy được, có tới mấy ngàn kiện, đại bộ phận đều là Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ quan trọng.

Có thể nói một nhóm Tiên Thiên Linh Bảo quan trọng nhất trên Phân Bảo Nhan cơ bản đều đã vào túi Thông Thiên.

Bất quá, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ mà Thông Thiên để ý nhất lại chỉ lấy được hai cái.

Lúc này, linh bảo trên Phân Bảo Nhan cơ bản đều đã bị chia xong, thu hoạch của những người khác cứ việc kém xa Thông Thiên, nhưng cũng đủ để bọn hắn vui vẻ ra mặt.

Dù sao trước kia đều là một đám nghèo kiết xác, hiện tại thân gia nghèo nhất cũng có vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đó, người vui vẻ nhất chính là hai người Tiếp Dẫn và

Chuẩn Đề.

Phương Tây bần cùng, cơ bản không có linh bảo.

Lần này, tuy rằng không được Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng tại Phân Bảo Nhan hai người cũng bạo phát tiểu vũ trụ.

Tử chiến cướp được mấy trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng so với Thông Thiên thì không bằng, nhưng cũng đủ để bọn hắn hân hỉ như điên.

Có nhóm Tiên Thiên Linh Bảo này, phương Tây sắp có thể phát triển rồi.

Nhưng bỗng nhiên, lại phát hiện Thông Thiên chắn ở trước người bọn hắn. "Hai vị, không cần vội vã đi trước!" Thanh âm lạnh nhạt của Thông Thiên truyền đến.

Khiến sắc mặt hai người Chuẩn Đề sững sờ, nghe thấy tiếng Thông Thiên, trong lòng đều vô thức thắt lại.

Dù sao uy danh Thông Thiên người người đều biết, thực lực càng là cường hãn một thớt, quan trọng nhất là đây không phải một tên thích tuân thủ quy tắc.

Nếu có thể, thật sự không muốn cùng Thông Thiên giao thiệp. "Không biết Thông Thiên đạo hữu tìm huynh đệ chúng ta có việc gì a?" Khuôn mặt to béo của Chuẩn Đề cười làm lành nói.

Trong lòng thầm nói thầm, Thông Thiên tìm bọn hắn, chuẩn là không có chuyện tốt. "Bần tọa đến, là muốn hướng hai vị đòi một thứ đồ vật!" Nghe lời nói phảng phất không thể nghi ngờ của Thông Thiên, trong lòng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lập tức lộp bộp.

Hỏng rồi, Thông Thiên gia hỏa này quả nhiên không có ý tốt a! "Không biết Thông Thiên đạo hữu muốn vật gì?" Tiếp Dẫn cẩn thận khẽ nói, trong lòng âm thầm đề phòng.

Sợ Thông Thiên câu tiếp theo nói ra là muốn đầu của hai người. "Bản tọa muốn kiện Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hơn phân nửa rơi vào trong tay hai tên này, đã như vậy, Thông Thiên trực tiếp bảo bọn hắn giao ra.

Như hôm nay Thông Thiên thực lực cường đại, căn bản không cần nhiều lời loanh quanh, trực tiếp nghiền ép qua là được.

Không cho, vậy bản tọa cướp!

Nghe Thông Thiên muốn Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đen lại.

Khuôn mặt to béo của Chuẩn Đề âm trầm nói: "Thông Thiên đạo hữu, ngươi quá phận rồi!" Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đó chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, trân quý vô cùng.

Hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không được Hồng Quân yêu thích, chỉ được Công Đức Kim Liên và Hàng Ma Xử.

Nói đến, kiện Hàng Ma Xử kia của Chuẩn Đề, bản thân còn không có giá trị bằng Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đâu!

Hai người tuy rằng tại Phân Bảo Nhan cướp được mấy trăm kiện linh bảo, nhưng đại bộ phận đều là một ít Tiên Thiên Linh Bảo sơ cấp, so với trong tay Thông Thiên căn bản không bằng.

Có thể nói, toàn thân hai người trên dưới, ngoại trừ Công Đức Kim Liên, thì chỉ còn lại Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Chút đồ ấy, Thông Thiên còn muốn cướp đi? "Thông Thiên đạo hữu, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ chính là huynh đệ chúng ta đoạt được, vậy liền cùng chúng ta có duyên, Thông Thiên đạo hữu

không nên cưỡng cầu mới phải!" Tiếp Dẫn mặt mũi bi thảm lắc đầu nói.

Tuy rằng kiêng kị thực lực Thông Thiên, nhưng tuyệt đối không có khả năng đem một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo giao ra. "Có duyên hay không, ta nói mới tính!

Bản tọa không phải cùng ngươi thương lượng, là yêu cầu!

Kiện Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia nhất định phải giao ra!" Thông Thiên thanh âm lạnh lùng nói.

Lời nói này tức giận đến mức da mặt Chuẩn Đề phát run: "Thông Thiên, ngươi quá cuồng vọng!" Thông Thiên quả thực bá đạo vô lý, nhìn trúng cái gì, chẳng lẽ đều thành của hắn sao?

Nhưng một khắc sau, Chuẩn Đề chỉ nghe thấy Tiếp Dẫn hét lớn một tiếng: "Sư đệ, cẩn thận!" Lại thấy uy áp vô tận tràn ngập, trên người Thông Thiên trực tiếp bạo phát ra một cỗ Hủy Diệt chi lực cường đại, ầm vang hướng về phía hai người công kích.

Thông Thiên đột nhiên xuất thủ, khiến Chuẩn Đề trong lòng chấn kinh, vội vàng lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ ngăn cản.

Càng kinh thanh hét lớn: "Thông Thiên, ngươi dám ở trong Tử Tiêu Cung động thủ?" Đây là Tử Tiêu Cung a!

Thánh Nhân đạo trường, trong tiềm thức của tất cả mọi người, ở chỗ này động thủ là bất kính với Thánh Nhân.

Nhưng Thông Thiên lại khinh thường hừ nhẹ: "Bản tọa có gì không dám, cũng không phải chưa từng làm!" Trong lúc nhất thời, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề một trận im lặng, lúc này mới nhớ tới, Thông Thiên thật sự dám làm.

Đông Vương Công không phải bị Thông Thiên trực tiếp ném ra khỏi bồ đoàn sao?

Ở ngay ngoài Tử Tiêu Cung sống sờ sờ bị Thông Thiên diệt.

Thánh Nhân có quản đâu? "Ngươi~" Chuẩn Đề tức đến thổ huyết.

Thông Thiên quả thực hỗn đản, Hồng Quân càng là một tên hỗn đản, đối với Thông Thiên thực sự quá phận thiên vị! "Oanh!" Nhưng Chuẩn Đề cũng căn bản không có thời gian tức giận nữa, công kích của Thông Thiên ầm vang đánh tới. "Xoát!" Một tiếng hô khiếu, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề giống như một cái bàn chải lớn chắn trước người, là bạn sinh linh bảo.

Vô vật bất xoát (không gì không quét được), chính là vật phẩm tuyệt hảo để vơ vét linh bảo.

Chỉ là lần này, bàn chải lớn mất linh rồi. "Rắc rắc!" Kiếm mang của Diệt Thế Chi Kiếm chém lên trên Thất Bảo Diệu Thụ, sắc mặt Chuẩn Đề nháy mắt kịch biến, phát ra một tiếng kinh hô khó có thể tin.

Thất Bảo Diệu Thụ chỉ chặn lại được một nháy mắt, liền trực tiếp bị xé rách ra, một phần ba bản thể bị Diệt Thế Chi Kiếm chém đứt. "Phốc!" Công kích của Diệt Thế Chi Kiếm rơi vào trên người Chuẩn Đề, khiến hắn trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết lớn.

Chương 50

Trên khuôn mặt to béo vốn hồng quang đầy mặt giờ một mảnh trắng bệch, vết thương trước ngực tràn ngập Diệt Thế chi lực của Thông Thiên, không ngừng ăn mòn huyết nhục nguyên thần, trong thời gian ngắn căn bản vô pháp khôi phục.

Trong mắt hắn tàn lưu thần sắc kinh khủng: "Không, không có khả năng!" Căn bản vô pháp tưởng tượng, ngay cả một chiêu của Thông Thiên hắn cũng tiếp không được.

Tuy rằng biết thực lực Thông Thiên cường hãn, nhưng căn bản không nghĩ tới thực lực Thông Thiên đã đến địa bộ biến thái này.

Đối với Chuẩn Đề đả kích rất lớn, Thất Bảo Diệu Thụ bị chém đứt một phần ba, càng làm cho Chuẩn Đề trong lòng rỉ máu a!

Bạn sinh chi vật, thậm chí cùng nguyên thần đều có quan hệ mật thiết. "Thất Bảo Diệu Thụ?

Đảo cũng là đồ tốt, bất quá không phải thứ bản tọa muốn!

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đâu!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Nhìn thoáng qua một phần ba Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, liền trực tiếp thu lại.

Nhìn Thông Thiên không chút biết xấu hổ chiếm làm của riêng, Chuẩn Đề lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lỗ vốn to rồi a! "Thông Thiên đạo hữu, Thất Bảo Diệu Thụ đối với sư đệ ta phi thường quan trọng, xin hãy trả lại!" Sắc mặt Tiếp Dẫn khẩn trương nói.

Lúc này khí tức Chuẩn Đề uể oải, bị Hủy Diệt chi lực của Thông

Thiên trọng thương, nếu lại không có Thất Bảo Diệu Thụ, thời gian ức vạn năm cũng khó khôi phục a! "Các ngươi có tư cách cùng bản tọa đàm điều kiện sao?" Thông Thiên khinh thường nói.

Bảo vật trong tay Thông Thiên, làm gì có khả năng lại giao ra? "Thông Thiên, ngươi ở Tử Tiêu Cung động thủ, súc ý thương hại đồng môn, lão sư định nhiên sẽ không tha nhẹ cho ngươi!" Chuẩn Đề giận dữ hét lớn.

Thời khắc này, cũng chỉ có thể lôi Hồng Quân ra áp chế Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên quan tâm sao?

Nếu Hồng Quân thật sự xuất thủ, vừa rồi đã xuất thủ.

Thông Thiên tin tưởng, trừ phi làm thịt hai tên này, nếu không Hồng Quân sẽ không quản.

Thông Thiên trong mắt Hồng Quân, vẫn luôn là đứa đệ tử ngoan liệt tùy hứng kia. "Thôi được, đã ngu xuẩn mất khôn, vậy tiễn các ngươi đi gặp Đông Vương Công đi!" Thanh âm Thông Thiên lạnh mạc nói.

Trong mắt trực tiếp thăng đằng một tia sát ý, phảng phất thật sự muốn làm thịt hai tên này.

Lời nói rơi xuống, Diệt Thế Chi Kiếm lần nữa bạo phát ra tuyệt cường phong mang, hủy diệt chi khí vô tận cuồn cuộn gào thét.

Ầm vang hướng về phía hai người chém giết. "Sư đệ, cẩn thận!" Tiếp Dẫn lần nữa kinh khủng hét lớn, công kích của Thông Thiên càng thêm cường hãn.

Trước người Tiếp Dẫn hiện ra một đóa kim sắc liên đài.

Công Đức Kim Liên, nãi là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lúc

trước Hồng Quân ban cho Tiếp Dẫn, có thể trấn áp khí vận, đối với Tiếp Dẫn mà nói, vô cùng quan trọng.

Lúc này Tiếp Dẫn không kịp đem nó luyện hóa, nhưng đối mặt một đạo kiếm mang cường hãn của Thông Thiên, chỉ có thể đem nó tế xuất. "Oanh!" Dưới một kích, hư không chấn động, trên khuôn mặt vàng như nến của Tiếp Dẫn hiện ra một vệt hồng nhuận, trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết.

Rơi vào kết cục giống hệt Chuẩn Đề! "Hít!

Thông Thiên lại đánh người, không biết là hai tên xui xẻo nào lại chọc hắn!" "Thông Thiên thực lực quá mạnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải đang tìm ngược sao!" "Đánh đi!

Dù sao đều không phải thứ tốt!" Bảo vật trên Phân Bảo Nhan hầu như đều bị cướp sạch, mọi người cũng vui vẻ đứng bên cạnh xem kịch.

Thông Thiên tính cách bá đạo cường thế, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vô sỉ ti bỉ, hai bên đều không phải thứ tốt, không liên quan đến mình, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Đương nhiên, hiện thực lại là Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đang bị Thông Thiên huyết ngược một trận. "Phốc!" Dưới sức mạnh cường đại của Diệt Thế Chi Kiếm, Tiếp Dẫn cũng nháy mắt trọng thương, căn bản không phải địch thủ một hiệp của Thông Thiên.

Hắn mới vừa trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, Thông Thiên lại sớm đã trảm đi hai thi, đang đi trên con đường trảm tam thi rồi.

Chênh lệch về cảnh giới làm cho bọn hắn đối với Thông Thiên nhìn mà không thể với tới, chênh lệch về chiến lực lại càng là hai người khó mà bù đắp.

Cho dù cùng cảnh giới, Thông Thiên cũng có thể dễ dàng đánh bại

bọn hắn. "Công Đức Kim Liên?

Đáng tiếc chỉ có Tam phẩm!" Trước người Thông Thiên, một đóa kim sắc liên đài tam phẩm lẳng lặng huyền phù.

Chính là Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn, vốn là Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, bị Thông Thiên ngạnh sinh sinh gọt đi ba phẩm.

Phần Công Đức Kim Liên còn lại, bản nguyên bị tổn thất nghiêm trọng, quang trạch ảm đạm, bị Tiếp Dẫn thu vào trong cơ thể.

Tam phẩm liên đài rơi vào tay Thông Thiên.

Khiến Thông Thiên có chút tiếc nuối, vẻn vẹn Tam phẩm Công Đức Kim Liên, còn chưa đủ để cho Diệt Thế Chi Kiếm trở thành Tiên Thiên Chí Bảo. "Liên đài của ta!" Tiếp Dẫn sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt đau lòng nhìn tam phẩm kim liên trong tay Thông Thiên.

Đây chính là bảo vật Đạo Tổ ban cho a!

Khí vận phương Tây phải dựa vào Công Đức Kim Liên!

Lần này bị Thông Thiên ngạnh sinh sinh chém đi ba phẩm, Tiếp Dẫn rốt cuộc cũng thể hội được cảm giác vừa rồi của Chuẩn Đề.

Sống không còn gì luyến tiếc a! "Giết các ngươi, tất cả đồ vật đều là của bản tọa!" Thông Thiên thu tam phẩm kim liên, dùng thanh âm lạnh lùng nhìn hai người.

Bất quá Thông Thiên biết, nếu thật sự xuất thủ giết hai tên này, Hồng Quân lão già khú thích giả vờ kia định nhiên sẽ xuất thủ, giống như lần trước ở Bất Chu Sơn vậy.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không dám đánh cược a!

Trong mắt bọn hắn, Thông Thiên là một tên cuồng đồ đáng chết, làm việc không cố kỵ chút nào, cùng Thông Thiên vốn cũng không có

cừu oán, nhưng chỉ vì một kiện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thông Thiên liền muốn giết bọn hắn.

Quá đáng hận!

Chuyện giết người đoạt bảo hai người bọn hắn cũng không làm ít, nhưng hôm nay rơi vào trên đầu mình, hai người trực tiếp hoảng sợ. "Thông Thiên đạo hữu, xin chớ động thủ, ta giao, ta đem Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cho ngươi!" Chuẩn Đề thanh âm kinh hoảng nói.

Hắn không dám đánh cược Thông Thiên có phải thật sự muốn giết người hay không a!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ so với hai cái mạng, tuyệt đối lựa chọn cái sau.

Chương 51

Nhìn Đông Vương Công năm đó xem!

Đông Vương Công lúc chết hắn chính mắt nhìn thấy, ngay cả phản kháng cũng làm không được, trực tiếp bị Thông Thiên chém diệt thân thể.

Thông Thiên cũng sẽ không nương tay vì đồ tốt a!

Càng sẽ không để ý thân phận đệ tử Thánh Nhân, dù sao Đông Vương Công cũng là Đạo Tổ thân phong Nam Tiên Chi Thủ (người đứng đầu nam tiên) đây này!

Vừa ra khỏi cửa lớn Tử Tiêu Cung đã bị Thông Thiên diệt.

Cuồng bạo a!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề túng rồi (sợ rồi).

Đem Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ném cho Thông Thiên, trong lòng đang rỉ máu.

Đây chính là linh bảo quan trọng nhất ngoại trừ Công Đức Kim Liên.

Thật sự lỗ vốn to rồi a! "Vẻn vẹn chỉ có một cái này sao?" Nhìn chiến kỳ trong tay, Thông Thiên không có hưng phấn, ngược lại một trận trầm mặc, nhẹ nhàng nỉ non, phảng phất đang suy tư.

Hắn coi trọng nhất là Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn, đạt được bản nguyên của Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Chi Kiếm của Thông Thiên mới có khả năng trở thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Vẻn vẹn tam phẩm kim liên trong tay Thông Thiên là không đủ. "Thông Thiên đạo hữu, Công Đức Kim Liên kia ta liều mạng cũng

tuyệt đối sẽ không đưa cho ngươi!" Thấy Thông Thiên không đi, cảm thụ ánh mắt quỷ dị kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng không khỏi run rẩy, có thể cảm giác được Thông Thiên thèm thuồng đối với Công Đức Kim Liên.

Nhưng thứ đó quan hồ đến sự đại hưng của phương Tây, bị gọt đi ba phẩm đã khiến hai người đau đến không muốn sống.

Nếu toàn bộ bị Thông Thiên lấy đi, vậy phương Tây còn hi vọng gì?

Hai người bọn hắn còn lăn lộn thế nào a!

Cho nên vô luận như thế nào liều mạng, cũng không có khả năng giao cho Thông Thiên. "Thôi, coi như bản tọa phát thiện tâm, lưu lại cho các ngươi đi!" Thông Thiên lắc đầu, bộ dáng trong lòng đáng tiếc.

Hắn không phải để ý hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Thông Thiên là cố kỵ Hồng Quân.

Khôi phục khí vận phương Tây là nhân quả Hồng Quân thiếu nợ, nếu Thông Thiên lúc này cướp đi Công Đức Kim Liên, không nghi ngờ chút nào là cùng Hồng Quân kết nhân quả.

Hoàn toàn không cần thiết, Hồng Quân lão già khú kia cái bộ dáng âm trầm, Thông Thiên cảm thấy một trận không thoải mái. "Công Đức Kim Liên cướp không được, vậy phải từ chỗ Minh Hà tìm biện pháp!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Minh Hà lúc này tại Hồng Hoang cũng là một nhân vật trâu bò, một thân thực lực thâm không lường được, là đám cường giả đột phá Chuẩn Thánh nhóm đầu tiên.

Thân mang Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nguyên Đồ A Tỳ bốn kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chân chính là đại gia nhà giàu.

Chỉ là vô luận giàu cỡ nào, sau khi bị Thông Thiên nhìn trúng, đều sẽ trở thành trọc phú (nghèo rớt mồng tơi)!

Thông Thiên rời đi, lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng buông lỏng xuống.

Chuẩn Đề lập tức liền chửi ầm lên: "Thông Thiên thật không phải thứ gì!

Ta nhất định phải bẩm báo lên Hồng Quân lão sư!

Khụ khụ!" Chuẩn Đề giận dữ không cam lòng nói, từ trước tới giờ đều là đi đánh cướp người khác, chưa có lần nào bị Thông Thiên cướp.

Không chỉ một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bị mất, Thất Bảo Diệu Thụ bị gọt đi một phần ba, Công Đức Kim Liên bị cướp đi ba phẩm.

Lần này thật sự lỗ vốn to a!

Nhưng nghe lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại từ chối cho ý kiến, khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Haizz!

Sư đệ, nếu Hồng Quân lão sư muốn giáo huấn Thông Thiên, thì sớm đã xuất thủ, chúng ta thành thành thật thật tu luyện, tranh thủ sớm ngày thành Thánh đi!" Hồng Quân đối với Thông Thiên thực sự quá thiên ái, hai ký danh đệ tử bọn hắn ở trước mặt Hồng Quân căn bản không có địa vị.

Tất cả mọi thứ đều là do khóc mà có.

Đi cáo trạng với Hồng Quân, Hồng Quân cũng sẽ không để ý!

Nghe lời này, tất cả phẫn nộ của Chuẩn Đề cũng hóa thành hư không, ỉu xìu ngồi xuống, trong mắt bi thống chảy ra nước mắt, lần

này là khóc thật a! "Sư huynh, vì sao ông trời đối với chúng ta bất công như thế a!" Chuẩn Đề ngồi dưới đất, hoàn toàn không có hình tượng gào khóc thảm thiết.

Sư huynh đệ bọn hắn thật sự quá thảm, bị Thông Thiên cướp bóc khi dễ không nói, còn không có chỗ để đi thưa kiện.

Chỉ là bọn hắn đâu biết những người bị bọn hắn đánh cướp há chẳng phải càng thê thảm hơn sao a!

Lần này, hai người chẳng qua là gặp phải tấm sắt mà thôi.

Một tràng phân bảo cứ như vậy kết thúc, trong đó Thông Thiên thu hoạch phong phú nhất, ngoại trừ ba kiện Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ ra, trong tay hắn còn có Trấn Ma Tháp - Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bạn sinh của La Hầu dùng để trấn áp Hồng Hoang vạn ma năm đó, so với Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không hề thua kém.

Còn có Âm Dương Đồ của Âm Dương Lão Tổ, ngưng tụ vô cùng Tiên Thiên Âm Dương nhị khí, tuy rằng bảo vật này thích hợp với Lão Tử hơn, nhưng cướp đồ của Lão Tử, Thông Thiên không có một chút áy náy nào.

Còn có Càn Khôn Thước, Côn Ngô Kiếm các loại đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo từ thời đại Hoang Cổ.

Lại thêm vào mấy ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia, có thể nói Thông Thiên mới là người thắng lớn nhất lần phân bảo này.

Số lượng và chất lượng toàn bộ chiếm hết.

Trong tay Nữ Oa cũng có không ít đồ tốt.

Đám người Lão Tử, Nguyên Thủy, Hồng Vân từng cái cũng cười dung mãn diện.

Vốn là một đám nghèo kiết xác, hiện tại mỗi cá nhân ít nhất cũng

có trên trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, năng không vui vẻ sao?

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với việc Thông Thiên cướp Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ canh cánh trong lòng, trông thấy Thông Thiên đi tới, nụ cười trên mặt nháy mắt ngưng cố.

Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mất rồi, đau lòng a! "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, vẻ mặt giận dữ xoay người đi, không nguyện ý nhìn thấy Thông Thiên.

Nếu để cho hắn biết Thông Thiên lần này rốt cuộc đạt được bao nhiêu bảo vật, hắn sẽ càng khó chịu.

Tưởng rằng mình không còn nghèo, nhưng chút thân gia đó ở trước mặt Thông Thiên không đáng nhắc tới.

Lão Tử hiển nhiên cũng không có quên chuyện lần trước tại Bất Chu Sơn bị Thông Thiên huyết ngược!

Sắc mặt khó coi gật đầu với Thông Thiên sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Tâm phiền! "Nhìn xem hai người bọn hắn đem ta ghi hận rồi!" Nữ Oa đi tới bên cạnh, cười duyên nói với Thông Thiên, tâm tình rất tốt. "Không cần quan tâm, bản sự không lớn, tính tình không nhỏ!" Thông Thiên không thèm để ý lắc đầu nói.

Chương 52

"Nếu không phải có lão sư che chở, lần trước tại Bất Chu Sơn, bản tọa đã làm thịt hai tên này!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Nữ Oa ánh mắt khẽ động, bên trong giống như có đồ vật nàng không biết a!

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Thông Thiên lại nhìn về phía Phân Bảo Nhan bên cạnh.

Bên trên trống rỗng, linh bảo đều bị cướp sạch rồi. "Phân Bảo Nhan cũng là một món đồ tốt a!" Phải biết Phân Bảo Nhan chính là một kiện đỉnh cấp linh bảo, nếu không thì làm sao có thể thừa thụ nhiều sức mạnh Tiên Thiên Linh Bảo như vậy?

Nhưng ở trong mắt Thông Thiên, thực tế nó là một khối mảnh vỡ Hỗn Độn, giống như Bồng Lai Đảo, chỉ bất quá so với Bồng Lai Đảo, Phân Bảo Nhan nhỏ hơn quá nhiều.

Đồ vật như vậy, Thông Thiên tự nhiên sẽ không buông tha.

Một bàn tay nháy mắt hóa thành già thiên đại thủ (bàn tay che trời), Phân Bảo Nhan to lớn liền trực tiếp bị chộp vào trong tay.

Đối với động tác của Thông Thiên, mọi người nhìn đến một trận trợn mắt há hốc mồm. "Đáng chết a!

Quên mất Phân Bảo Nhan cũng là một cái bảo bối, lại để Thông Thiên cướp trước rồi!" Mọi người trong lòng kêu to đáng chết, hối hận không thôi, đầy trong đầu đều là những linh bảo kia, lại quên mất Phân Bảo Nhan.

Thứ có thể thừa thụ nhiều linh bảo như vậy, có thể là bảo vật bình thường sao?

Chuẩn Đề càng là hối hận lại khóc. "Thông Thiên thật sự là Bàn Cổ chính tông sao?" Chuẩn Đề trong lòng oán thầm.

Thông Thiên một cái Bàn Cổ chính tông sao lại làm cái chuyện không biết xấu hổ này a!

Đem Phân Bảo Nhan của Hồng Quân đều bưng đi rồi, đây không phải là cạo đất ba thước sao?

Học tập hai tên Lão Tử kia không được à?

Chúng ta có thể cao lãnh một chút không?

Giờ khắc này, Chuẩn Đề cảm giác mình càng nên hướng Thông Thiên học tập bản sự vơ vét linh bảo!

Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần ba kết thúc, công đức viên mãn, trực tiếp bắt đầu hợp đạo.

Nhìn cửa lớn Tử Tiêu Cung chậm rãi đóng lại, từ từ biến mất trong hỗn độn, trong lòng mọi người nháy mắt nhẹ nhõm.

Hồng Quân lão già khú kia hợp đạo, sau này cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện tại Hồng Hoang, trên đầu không có người quản, trong lòng mọi người một trận hưng phấn.

Chỉ là, đối với một số người mà nói, nguy cơ mới vừa vặn bắt đầu.

Khi Hồng Vân đi ra khỏi cửa lớn Tử Tiêu Cung một khắc kia, liền cảm giác được một trận ánh mắt không có ý tốt.

Trong lòng hắn nháy mắt thắt lại, thầm nghĩ: "Không ổn!

Những tên này quả nhiên muốn ở chỗ này động thủ!" Chỉ thấy Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng các loại đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm hắn, những tên này đều đang dòm ngó Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể hắn.

Hồng Vân biết, người của Yêu tộc chỉ bất quá là ở ngoài sáng, trong Hồng Hoang hầu như mỗi một người đều đối với hắn không có ý tốt.

Nếu có cơ hội, tuyệt đối sẽ nhào lên xé xác hắn.

Cũng may, hắn và Trấn Nguyên Tử cũng không phải không có chuẩn bị! "Lão Tử đạo hữu, Nguyên Thủy đạo hữu, tiếp theo về Ngũ Trang Quán, phải vất vả các ngươi rồi!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt trịnh trọng nói với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước đó đã liên lạc xong, dùng hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và mười quả Nhân Sâm Quả xem như thù lao, đổi lấy hai người Lão Tử hỗ trợ, đem Hồng Vân đưa về Ngũ Trang Quán.

Linh bảo và Nhân Sâm Quả đã giao cho Lão Tử, tiếp theo là lúc hành động rồi.

Chỉ là, khi Trấn Nguyên Tử nói xong, lại phát hiện sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút xấu hổ. "Cái này, Trấn Nguyên Tử đạo hữu~" Da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn run lên, muốn nói lại thôi nhìn Trấn Nguyên Tử.

Thực tế lúc này nội tâm hai tên này cũng mâu thuẫn a!

Đích xác đã thu thù lao của Trấn Nguyên Tử, chỉ bất quá đó là ở trước khi giảng đạo lần ba, lúc đó bọn hắn là hai tên nghèo kiết xác a!

Hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và mười quả Nhân Sâm Quả đối với bọn hắn mà nói, vẫn là có lực hấp dẫn.

Nhưng ai ngờ, Hồng Quân trước khi hợp đạo lại phân bảo như thế!

Hai người bọn hắn không chỉ mỗi người được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn cướp được mấy trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Thân gia lập tức phong phú, thành đại gia rồi!

Cứ như vậy, thù lao của Trấn Nguyên Tử trong mắt bọn hắn nháy mắt không còn thơm nữa.

Quan trọng nhất là, lúc này đội hình Hồng Vân cần đối mặt tựa hồ có chút ngoài dự liệu a!

Chỉ thấy trong hỗn độn, mấy trăm cường giả đều đang nhìn Hồng Vân, những Yêu tộc kia càng là từng cái đều hung thần ác sát.

Vì chút xíu hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Nhân Sâm Quả, đi đối kháng nhiều cường giả như vậy, cho dù hai người bọn hắn là đệ tử Thánh Nhân cũng gánh không nổi a!

Việc ngốc này không thể làm a! "Hồng Vân đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, việc này quan hệ trọng đại, thứ cho ta bất lực!" Khuôn mặt đạm nhiên của Lão Tử nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Nếu thật nhúng tay vào nhân quả của Hồng Vân, vậy mới là kẻ ngu si (sỏa xoa) đâu!

Nói trắng ra là, Lão Tử ghét bỏ thù lao Hồng Vân đưa không đủ a!

Tiên Thiên Linh Bảo tự nhiên trân quý, nhưng hiện tại lạm phát rồi, chút tiền ấy không làm được việc.

Nhìn mấy trăm cường giả hổ thị đăm đăm, trong lòng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút phát hoảng, không chuẩn bị làm việc.

Nghe Lão Tử nói như vậy, sắc mặt Trấn Nguyên Tử ngốc trệ, hiển nhiên không ngờ tới hai tên này cầm tiền không làm việc, nói đến mức lý lẽ đương nhiên như vậy. "Các ngươi, ý gì?" Trấn Nguyên Tử kinh ngạc nói.

Bên cạnh Hồng Vân càng là cuống lên, đối với Lão Tử và Nguyên

Thủy Thiên Tôn lớn tiếng hô: "Ta đã đem linh bảo và Nhân Sâm Quả cho các ngươi, các ngươi sao có thể không giữ lời hứa chứ?" Hồng Vân trong lòng phẫn nộ, quả thực quá không giảng đạo nghĩa, đồ cũng đã thu, rõ ràng là cầm tiền không làm việc.

Quan trọng nhất là đối mặt với mấy trăm cường giả hổ thị đăm đăm, không có tấm da hổ đệ tử Thánh Nhân này, cơ hội Hồng Vân có thể về Ngũ Trang Quán lại càng nhỏ.

Nghe đến đó, mọi người bên cạnh cũng nghe ra môn đạo.

Hóa ra Trấn Nguyên Tử dùng linh bảo và Nhân Sâm Quả làm thù lao, mời hai người Lão Tử hộ tống Hồng Vân trở về Ngũ Trang Quán.

Nhưng không nghĩ tới, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm tiền không làm việc, đem hai người bọn hắn hố một vố a! "Không ngờ hai người bọn hắn lại vô sỉ như vậy a!

Quả nhiên không hổ là đệ tử Thánh Nhân, cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề có chỗ so sánh!" "Xem ra sau này cùng bọn hắn giao thiệp phải cẩn thận!" Mọi người trong lòng thầm nghĩ, nhao nhao dùng ánh mắt bỉ thị nhìn hai người Lão Tử.

Tuy rằng không giúp Hồng Vân chính hợp tâm ý tất cả mọi người, nhưng y nguyên xem thường hai tên này.

Chương 53

Đón nhận ánh mắt bỉ thị của mọi người, sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đen lại, chuyện này tuy rằng làm không vẻ vang, nhưng Hồng Vân cần phải hô hoán lung tung vậy không?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Hồng Vân đen mặt, hừ nhẹ một tiếng nói: "Khu khu hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo muốn sai khiến huynh đệ chúng ta xuất thủ, Hồng Vân, ngươi xem thường huynh đệ chúng ta sao?" Đổi lại trước kia tự nhiên không có vấn đề, nhưng hiện tại lạm phát, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là đệ tử Thánh Nhân, phí xuất hiện tự nhiên cũng phải nước lên thì thuyền lên.

Chướng mắt chút Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cỏn con kia!

Thêm tiền?

Hồng Vân có thể ra giá mã lớn bao nhiêu?

Dưới Tiên Thiên Chí Bảo đừng làm phiền ta!

Nhìn bộ dáng lý lẽ đương nhiên chơi xấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Vân tức giận đến muốn thổ huyết, lồng ngực không ngừng phập phồng, run rẩy chỉ vào hai người: "Các ngươi... các ngươi quả thực vô sỉ, tiểu nhân bội tín bội nghĩa!" Hồng Vân là người hiền lành nổi danh trong Hồng Hoang, rốt cục minh bạch con người nguyên lai có thể vô sỉ như vậy.

Quá vô sỉ, trách không được danh tiếng của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn không tốt!

Hiện tại rốt cục minh bạch, hai tên này thật sự ti bỉ vô sỉ a!

Đem bội tín bội nghĩa nói đến mức lý lẽ đương nhiên như vậy.

Hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và mười quả Nhân Sâm Quả không xứng với thân giá của các ngươi?

Vậy lúc trước khi thu tiền cười tiện như vậy làm gì a?

Làm không được việc thì đừng thu tiền a!

Ta còn có thể tìm người khác.

Hiện tại hai tên này cầm tiền không làm việc, quả thực làm cho Hồng Vân tức giận đến phát điên.

Đây là muốn Hồng Vân tống mạng a!

Cứ việc Trấn Nguyên Tử đã liên hệ Vu tộc, nhưng những tên to xác kia vẻn vẹn là vì tìm phiền toái cho Yêu tộc, Hồng Vân cũng không dám đem hi vọng thật sự đặt ở trên người bọn họ. "Uổng cho đệ tử Thánh Nhân!

Quá vô sỉ!" Hồng Vân tức giận chửi ầm lên, người tốt thì đáng bị khi dễ sao?

Quá khi dễ người!

Giờ khắc này Hồng Vân rốt cục cảm giác Thông Thiên tốt, người ta rõ ràng cự tuyệt, đâu có giống hai tên này chơi trò âm hiểm a! "Hừ!

Hồng Vân, ngươi tử kiếp lâm đầu còn đầy miệng hồ ngôn, hai kiện linh bảo và Nhân Sâm Quả trả lại cho ngươi, đỡ cho ngươi nói bần đạo bội tín bội nghĩa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đem hai kiện linh bảo và Nhân Sâm Quả ném cho Trấn Nguyên Tử.

Dưới biểu tình nhìn như sái thoát, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một trận đau thịt.

Cứ việc hiện tại có Bàn Cổ Phiên, nhưng nghèo quen rồi a, dưỡng thành tính tình keo kiệt.

Dựa theo ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, những vật này cứ ỉm đi thôi, dù sao Hồng Vân bị nhiều người như vậy vây công cũng sống không được bao lâu.

Nhưng Lão Tử vì vãn hồi một ít danh tiếng, để Nguyên Thủy Thiên Tôn trả trở về.

Tâm phiền! "Ha ha ha!

Đặc sắc!

Thật đặc sắc!" Lúc này, Đế Tuấn sớm đã minh bạch hết thảy sự tình ha ha cười lớn đi ra, nhẹ nhàng vỗ tay.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Hai vị đạo hữu không hổ là đệ tử Thánh Nhân, quả nhiên minh đoạn thị phi!

Khu khu hai kiện linh bảo muốn đổi lấy hai vị xuất thủ, Hồng Vân thật sự là quá coi thường người khác rồi!" Đế Tuấn nhìn như chân thành nói, nhưng lại làm cho sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận run rẩy, vả mặt a!

Rõ ràng là trào phúng cao cấp a!

Lão Tử sắc mặt âm trầm đồng dạng hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi, một bộ dáng không màng thế sự.

Đế Tuấn nhẹ nhàng cười một tiếng, quay người, sắc mặt lại nháy mắt trở nên lạnh mạc, thản nhiên nói: "Hiện tại nên tính sổ sách của chúng ta rồi, giao ra Hồng Mông Tử Khí, tha ngươi không chết!" "Đế Tuấn, ngươi nằm mơ!" Hồng Vân nộ thanh quát.

Tuy rằng nhìn hòa thiện, nhưng tâm tính hắn cũng tương đương kiên nhận, Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên lớn nhất, làm sao có thể giao ra.

Cho dù giao ra, hắn tin tưởng Hồng Vân chỉ sẽ chết thảm hại hơn.

"Vậy thì đi chết đi!" Đế Tuấn nộ thanh quát, trong tay nháy mắt ngưng tụ ra một đạo luân bàn, bạo phát ra Thái Dương Chân Hỏa vô tận, hướng về phía Hồng Vân công kích.

Kiện linh bảo này cũng là bạn sinh linh bảo của Đế Tuấn, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhật Tinh Luân.

Đế Tuấn ngược lại không có động dụng Hà Đồ Lạc Thư mạnh hơn. "Mau đi đi!" Trấn Nguyên Tử hét lớn một tiếng, dùng Địa Thư chặn lại một kích của Đế Tuấn, nhưng một bên khác Thái Nhất công kích lại theo sát tới.

Trong hỗn độn có tới mấy trăm vị cường giả, Chuẩn Thánh đều có mấy chục cái, đều đang dòm ngó Hồng Mông Tử Khí đây này! "Truy!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng, đông đảo cường giả Yêu tộc liền hướng về phía Hồng Vân truy sát, đây là cơ hội duy nhất đạt được Hồng Mông Tử Khí.

Trong hỗn độn, Thông Thiên và Nữ Oa đứng tại một bên, không có xuất thủ, chuyện này cùng hắn không quan hệ, chỉ bất quá mỗi một bước đi lại đều có tính toán của Thông Thiên. "Ta bỗng nhiên cảm giác Hồng Vân quá đáng thương, bọn hắn đều muốn giết hắn, ta cũng không thể giúp!" Khuôn mặt cao lãnh của Nữ Oa bỗng nhiên hiện ra một vệt than thở.

Nữ nhân chính là thích đa sầu thiện cảm, Hồng Vân thật sự đáng thương sao? "Hết thảy sự tình đều do Hồng Vân dẫn tới, cái chết của hắn cũng có thể giải quyết sự tình!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Lúc này Hồng Vân hầu như muốn bị truy sát đến mức lên trời không đường, Đế Tuấn mang theo cường giả Yêu tộc xuất thủ, lại có mấy trăm cường giả Hồng Hoang vây chặn, đều muốn Hồng Mông Tử Khí.

Đội hình như vậy, cho dù là Thông Thiên cũng không gánh nổi a!

Bỗng nhiên lúc này, trong mắt Thông Thiên lóe lên một đạo tinh mang, trong lòng thầm nghĩ: "Đến rồi!" Một khắc sau, trong hỗn độn lại bỗng nhiên vang lên một trận cười to: "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi muốn Hồng Mông Tử Khí, Vu tộc chúng ta cũng tới góp vui một chút được không a?" Thanh âm rơi xuống, trong hỗn độn liền hiện ra mười hai đạo thân ảnh, uy áp cường đại khiến hỗn độn đang hỗn loạn cũng nháy mắt yên tĩnh một chút. "Mười Hai Tổ Vu!" Một ít cường giả Hồng Hoang thấy thế nháy mắt phát ra một trận kinh hô, hiển nhiên không ngờ tới Vu tộc cũng sẽ nhúng tay vào tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Bọn họ không có nguyên thần, muốn Hồng Mông Tử Khí làm cái gì?

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhìn thấy, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Rốt cục tới rồi, hi vọng Yêu tộc sẽ có chỗ kiêng kị!" Vu tộc không phải tới giúp bọn hắn, chỉ là tìm phiền toái cho Yêu tộc, nhưng mười hai tên gia hỏa khủng bố này, Đế Tuấn và Yêu tộc khủng bố cũng không có thời gian vây giết Hồng Vân.

Đế Tuấn thật sự bất ngờ sao?

Thông Thiên sớm đã nói cho hắn biết Mười Hai Tổ Vu sẽ xuất hiện ở chỗ này, hắn cũng sớm làm xong chuẩn bị.

Chỉ thấy Đế Tuấn không có một tia kinh ngạc, ngược lại nhẹ nhàng cười lạnh nói: "Đế Giang, hôm nay Mười Hai Tổ Vu đã tới đây, vậy thì đừng hòng trở về!" "Đế Tuấn tạp mao điểu (chim lông tạp), khẩu xuất cuồng ngôn, hôm nay để ngươi nhìn xem Vu tộc chúng ta lợi hại!" Đế Giang trầm giọng hét lớn.

Trong hỗn độn, thân ảnh Mười Hai Tổ Vu toàn bộ hóa thành Tổ Vu Chân Thân mười mấy vạn trượng, uyển như ma thần chấn hám vô cùng, phảng phất có thể nghiền nát thiên địa.

Lúc này Tổ Vu, cũng sớm đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên cảnh giới, sức mạnh khủng bố vô cùng.

Chương 54

Sự tình phát triển đến hiện tại, hầu như đã thành đại chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc, đông đảo cường giả trong hỗn độn nhao nhao tránh ra. "Để Bản hoàng nhìn xem Vu tộc các ngươi những năm này có bao nhiêu tiến bộ!" Thân ảnh lạnh mạc của Đông Hoàng Thái Nhất - chiến lực mạnh nhất trong Yêu tộc trầm giọng quát.

Thân ảnh cuồng ngạo ngật lập hỗn độn, tản mát ra một cỗ hoàng giả uy áp vô tận, trong hư không trước người lập tức hiện ra một tòa chuông ảnh to lớn.

Hỗn Độn Chung! "Đông!" Chuông vang vọng hỗn độn, sức mạnh Tiên Thiên Chí Bảo khủng bố vô cùng, hỗn độn hư không vô tận phá toái, thời không ngưng trệ.

Hỗn Độn Chung vừa mới xuất hiện, uy áp vô tận trực tiếp hướng về phía năm đại Tổ Vu tịch quyển tới, đây hầu như đã trở thành sự ăn ý trong chiến đấu của Yêu tộc và Vu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất chiến lực cường hãn, phi năm đại Tổ Vu liên thủ không thể ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, trong hỗn độn hư không băng tháp, phong bạo tứ ngược, lực lượng kinh khủng khiến hết thảy hóa thành hư vô.

Nhìn tràng cảnh chiến đấu, đông đảo cường giả Hồng Hoang tâm sinh chấn hám, sắc mặt kinh hãi nhìn chiến đấu nơi này. "Sức mạnh Tổ Vu quá cường hãn, nhục thân khủng bố, dưới một quyền, Chuẩn Thánh cũng muốn trọng thương a!" "Đây chính là uy thế của Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Lấy sức một mình đại chiến năm đại Tổ Vu, ẩn ẩn chiếm thượng phong, không hổ là Thiên Đình Đông Hoàng!" "Tổng quan cả Hồng

Hoang, khủng bố cũng chỉ có Thông Thiên mới có thể so với Đông Hoàng Thái Nhất mạnh hơn một bậc đi!" Mọi người trong lòng thầm nghĩ.

Một tràng Vu Yêu đại chiến trước mắt, quả thực làm cho bọn hắn mở rộng tầm mắt.

Nhục thân cường hãn của Tổ Vu, thực lực khủng bố của Đông Hoàng Thái Nhất, còn có Hỗn Độn Chung làm người ta chấn hám kia.

Nói chân thực, sức mạnh của Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối viễn siêu tất cả cường giả Hồng Hoang, cũng duy chỉ có Thông Thiên mới có thể cùng hắn so sánh.

Năm đại Tổ Vu bị Đông Hoàng Thái Nhất quấn lấy, một bên khác Đế Giang cùng bảy đại Tổ Vu trực tiếp hướng về phía đám người Yêu tộc trùng sát.

Yêu tộc cũng không có Đông Hoàng Thái Nhất thứ hai, cho dù Thiên Đế Đế Tuấn cũng chỉ có thể ngăn chặn bốn cái Tổ Vu mà thôi.

Cho nên tại Vu Yêu đại chiến dĩ vãng, Yêu tộc đều ăn thiệt thòi lớn, nhưng lần này, Đế Tuấn lại không có chút nào hoảng trương, ngược lại lộ ra một vệt cười lạnh. "Đế Giang, lần này để các ngươi có đi không về!" Mạch nhiên chi gian, chỉ nghe thấy Đế Tuấn hét lớn một tiếng: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Khải!" Siếp thời gian, hỗn độn hư không kịch biến, thiên địa run rẩy, hư không băng toái, trong tinh không vô tận, ức vạn khỏa tinh thần bỗng nhiên trở nên sáng ngời vô cùng.

Càng ngưng tụ ra tinh thần chi lực hạo hãn, liên tiếp cùng một chỗ, hình thành một tòa đại trận to lớn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm mắt trận, ba trăm sáu mươi vị Yêu Thần hợp lực, tiếp dẫn sức mạnh vô tận tinh

không làm của riêng.

Phong ấn thiên địa, trấn áp cường địch, là vô thượng đại trận trong Hồng Hoang.

Đây là do Đế Tuấn cùng Thiên Đình dốc hết tâm huyết sở ngộ không lâu trước đây, vì để dùng đối phó Vu tộc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa mới xuất hiện, trực tiếp đem bọn người Đế Giang bao phủ vào trong, hình thế trong hỗn độn trực tiếp phát sinh biến hóa long trời lở đất. "Ha ha!

Đế Giang, ngươi cho rằng mục tiêu của bản đế vẻn vẹn là vì đạo Hồng Mông Tử Khí kia sao?

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sớm đã chuẩn bị xong cho các ngươi, hỗn độn tinh không chính là nơi táng thân của các ngươi!" Đế Tuấn ha ha cười lớn nói, vì ngày này, hắn đã bố cục rất lâu.

Không chỉ là vì đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân kia, quan trọng hơn là muốn diệt đi Mười Hai Tổ Vu, đến lúc đó Thiên Đình mới có thể chân chính nhất thống Hồng Hoang.

Trong đại trận, sắc mặt bọn người Đế Giang âm trầm, không nghĩ tới trúng gian kế của Đế Tuấn. "Hừ!

Ngươi cho rằng bằng vào một cái trận pháp rách nát là có thể vây khốn chúng ta sao?" Đế Giang hừ lạnh nói.

Vu tộc từ trước tới giờ đều sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào, cột sống càng sẽ không uốn cong, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì đã sao, đồng dạng có thể phá vỡ.

Chỉ bất quá chỉ có bảy cái Tổ Vu bị vây ở trong trận, Chúc Dung Hậu Thổ cùng những người còn lại đang cùng Đông Hoàng Thái Nhất đại chiến.

Mười Hai Tổ Vu bị tách ra, vậy đại uy Bàn Cổ Chân Thân cuối cùng không phát động được a!

Lần này, Đế Tuấn kế hoạch tốt muốn đem Mười Hai Tổ Vu lưu lại, tối thiểu cũng muốn diệt mấy cái. "Vu tộc lần này có phiền toái, không nghĩ tới Yêu tộc có đại trận khủng bố như thế!" Một ít cường giả trong hỗn độn thầm nghĩ.

Lúc này Hồng Hoang Vu Yêu nhị tộc tranh phong, những người khác đều phải đứng sang bên cạnh.

Nhìn tràng cảnh như vậy, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang điên cuồng đào tẩu trong hỗn độn sắc mặt có chút không tốt.

Lần này, bọn hắn cũng đem Mười Hai Tổ Vu hố, chỉ bất quá hiện tại giữ được cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Nhưng bỗng nhiên, một đạo huyết sắc kiếm mang sắc bén chặt đứt hỗn độn hư không, trực tiếp đoạn mất tiền lộ của hai người. "Minh Hà, ngươi cũng muốn cùng ta làm địch sao?" Trấn Nguyên Tử thanh âm ngưng trọng lớn tiếng quát.

Minh Hà đến từ Huyết Hải, thần bí vô cùng, một thân tu vi hầu như có thể so với Đông Hoàng Thái Nhất, là một trong những cường giả khủng bố nhất Hồng Hoang.

Yêu tộc bị Vu tộc trì hoãn, nhưng đám tán tu Minh Hà này lại quấn lấy.

Một con đường Hồng Vân trở về Ngũ Trang Quán chú định gập ghềnh vô cùng. "Chúng sinh giai khả sát, vô ngã vô đạo vô thiên hạ, vì Hồng Mông Tử Khí, ta nguyện cùng người trong thiên hạ làm địch!" Thanh âm băng lãnh truyền vang trong hỗn độn, không gian xé rách, một đạo thân ảnh mặc huyết y, cõng song kiếm đi ra.

Minh Hà ra tay, lập tức khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rơi

vào khốn cảnh.

Minh Hà là nhóm sinh linh đầu tiên hóa hình trong Hồng Hoang, thực lực cường hãn vô cùng, gần như sánh ngang với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đặc biệt hắn tu luyện Huyết Đạo Sát Lục quy tắc, tính cách lãnh khốc vô tình, âm ngoan độc ác, phàm là kẻ đắc tội với Minh Hà đều không có kết cục tốt đẹp.

Hiện giờ tên này lại nhắm vào Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, sắc mặt Trấn Nguyên Tử triệt để trầm xuống. "Lần này phiền phức lớn rồi!" "Chết!" Thanh âm lạnh lùng truyền khắp tinh không, Minh Hà căn bản không thèm nói nhảm với bọn họ, vừa lên liền tung sát chiêu.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng: Giết Hồng Vân, cướp đi Hồng Mông Tử Khí. "Mau đi đi!

Ta chặn hắn lại!" Trấn Nguyên Tử quát to một tiếng, tế ra Địa Thư, toàn lực ngăn cản một kiếm sát phạt của Minh Hà. "Oanh!" Dưới một kích này, thân ảnh Trấn Nguyên Tử chao đảo một trận, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Địa Thư lực phòng ngự tuy rằng cường hãn, nhưng thực lực của Minh Hà cũng không đơn giản như vậy. "Trấn Nguyên Tử..." Hồng Vân thấy tình cảnh này, trên mặt hiện lên vẻ bi thống.

Trấn Nguyên Tử vì hắn mà bỏ ra quá nhiều, gần như liều mạng bảo hộ hắn.

Có được một người bạn tốt như vậy là may mắn của Hồng Vân. "Mau đi đi!" Trấn Nguyên Tử bị thương, không có thời gian ở đây cùng Hồng Vân ôn lại tình huynh đệ.

Chỉ cần Hồng Vân an toàn rời đi thì hắn sẽ không sao.

Chương 55

"Hừ, đi?

Lưu lại Hồng Mông Tử Khí!" Ngày càng nhiều cường giả gia nhập vào cuộc vây giết Hồng Vân, hắn căn bản không có cơ hội rời đi. "Oanh!" Đại chiến kịch liệt vô cùng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử gần như lấy sức hai người đối kháng với mấy trăm cường giả Hồng Hoang. "Phốc!" Trong cuộc đại chiến tàn khốc, Trấn Nguyên Tử vì Hồng Vân đỡ được đại bộ phận công kích, rốt cuộc không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt trắng bệch, bị trọng thương. "Trấn Nguyên Tử!" Hồng Vân sắc mặt bi thống.

Nhìn hỗn độn xung quanh, mấy trăm cường giả đang bao vây bọn họ, Chuẩn Thánh cũng có hơn mười người, lại còn có tuyệt đỉnh cường giả như Minh Hà.

Hồng Vân biết, mệnh số của mình đã tận.

Nếu gượng gạo chống đỡ tiếp, cũng sẽ liên lụy Trấn Nguyên Tử chôn cùng. "Ha ha ha!" "Không phải muốn Hồng Mông Tử Khí sao?

Vậy thì cho các ngươi!" Hồng Vân sắc mặt điên cuồng cười to.

Rõ ràng là một người lương thiện trung hậu thành thật, lại bị thế giới tàn khốc này bức thành bộ dáng như vậy, hắn đã thất vọng với thế giới này rồi. "Không ổn, hắn muốn tự bạo!" Đột nhiên, mọi người kinh hãi.

Hồng Vân là một Chuẩn Thánh chân chính, cho dù không bằng cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất hay Minh Hà, nhưng nếu tự bạo, uy lực kia không thể tưởng tượng nổi. "Hồng Vân, đừng mà!" Trấn Nguyên Tử kinh nộ rống to.

Lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt cũng tái mét, bởi vì bọn họ phát hiện Hồng Vân đang lao về phía này.

Hồng Vân với khuôn mặt vốn hiền hòa nay lại dữ tợn vô cùng, phẫn nộ quát lớn: "Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai kẻ tiểu nhân bỉ ổi, đệ tử Thánh nhân cái nỗi gì!" "Hôm nay có chết, ta cũng kéo các ngươi chết chung!" Nói xong, Hồng Vân liền vọt tới bên cạnh hai người, thân thể Chuẩn Thánh kia đang từng chút nứt ra, có thể cảm nhận được sức mạnh cường hãn sắp bùng nổ. "Đáng chết, Hồng Vân..." "Hồng Vân điên rồi!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trắng bệch một trận, hoàn toàn ngây người, căn bản không ngờ Hồng Vân lại muốn kéo bọn hắn chôn cùng.

Có lẽ bọn hắn không biết, so với đám người Minh Hà chặn giết Hồng Vân, kẻ làm cho Hồng Vân thống hận nhất chính là hai kẻ tiểu nhân bội tín bạc nghĩa này.

Bọn hắn khiến Hồng Vân chân chính kiến thức được nhân tâm hiểm ác, cảm nhận được nhân tình ấm lạnh, cho nên tại thời khắc cuối cùng, Hồng Vân không chút do dự kéo hai người chôn cùng.

Thánh nhân đệ tử?

Đều sắp chết rồi, quản nhiều như vậy làm đếch gì! "Oanh!" Hồng Vân tự bạo.

Trong tình huống tẩu đầu vô lộ (hết đường chạy) giữa hỗn độn, hắn nghị lực lựa chọn kết thúc sinh mệnh của mình.

Cũng là vì bảo hộ Trấn Nguyên Tử.

Chuẩn Thánh tự bạo, uy lực tuyệt đối cường hãn.

Mấy chục Đại La Kim Tiên không kịp chạy trốn trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cho dù Minh Hà cũng xám mày xám mặt, một thân chật vật.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại càng thêm thê thảm.

Ở ngay trung tâm vụ tự bạo của Hồng Vân, hai người chịu thương tổn lớn nhất, cho dù có thực lực Chuẩn Thánh nhưng cũng rơi vào kết cục trọng thương.

Thân ảnh chật vật, phun ra từng mảng lớn máu tươi. "Khụ khụ khụ, Hồng Vân đáng chết..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói, nhưng khí tức có chút suy yếu, sắc mặt trắng bệch, trong lòng lại muốn tức nổ phổi.

Hồng Vân muốn chết thì chết đi, mắc mớ gì phải kéo theo ta a!

Cũng may ta Nguyên Thủy Thiên Tôn phúc lớn mạng lớn, còn chưa thành Thánh đâu!

Sao có thể chết được!

Hồng Vân tự bạo làm cho một phương hỗn độn đều kịch liệt run rẩy, mọi người sợ hãi một trận, nhưng vẫn không quên chuyện quan trọng nhất! "Hồng Mông Tử Khí đâu?" Minh Hà bỗng nhiên bạo quát một tiếng, ánh mắt sắc bén quét nhìn một phương hỗn độn.

Mọi người nhìn lại, căn bản không có bóng dáng Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí là vật của Thiên Đạo, mấu chốt thành Thánh, tuyệt đối không có khả năng bị Hồng Vân tự bạo làm hư hại, nhất định đang ở đâu đó.

Nhưng vì sao không thấy?

Tình huống vừa rồi phi thường hỗn loạn, tại nháy mắt Hồng Vân tự bạo kia, mọi người căn bản không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Cũng có thể, Hồng Mông Tử Khí đã bị người ta nhanh tay lấy đi rồi.

Kẻ hiềm nghi lớn nhất, chính là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn - hai kẻ ở ngay trung tâm vụ nổ.

Không khí quỷ dị một trận, ánh mắt mọi người toàn bộ nhìn về phía hai người Lão Tử.

Lúc này bọn hắn đang vì bị Hồng Vân kéo theo tự bạo mà tức giận, lại nghe thấy Minh Hà quát lạnh một tiếng: "Giao ra Hồng Mông Tử Khí!" "Hả??" Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tức giận, sắc mặt nháy mắt ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía bọn người Minh Hà.

Hồng Mông Tử Khí?

Mạc danh kỳ diệu a! "Vào tay rồi, Hồng Mông Tử Khí!" Trong hỗn độn, Thông Thiên ngưng vọng cơn bão hỗn độn nơi xa chưa bình ổn, trong lòng lại một trận tự đắc.

Lúc này, trong cơ thể hắn đang lẳng lặng trôi nổi hai luồng Hồng Mông Tử Khí, một luồng là của hắn, luồng còn lại là của Hồng Vân.

Trước đó khi Hồng Vân tự bạo, Thông Thiên lại bỗng nhiên ra tay, chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi khi Hồng Vân tự bạo kia, Hồng Mông Tử Khí liền rơi vào tay Thông Thiên.

Cả quá trình, căn bản không có ai nhìn thấy.

Thực lực Thông Thiên đã tới biên giới trảm Tam Thi Chuẩn Thánh, cho dù cường giả như Minh Hà, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn kia cũng căn bản không phát hiện Thông Thiên ra tay.

Cho nên, Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Thông Thiên, nhưng cái nồi đen này lại úp lên đầu Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ai bảo lúc Hồng Vân tự bạo, hai kẻ này lại ở gần Hồng Vân nhất chứ! "Chư vị, Hồng Mông Tử Khí không ở trong tay ta!" Lão Tử trầm giọng lắc đầu nói, sắc mặt trắng bệch càng thêm âm trầm.

Vừa rồi Hồng Vân muốn kéo hai người bọn hắn tự bạo a!

Sợ đều sắp chết khiếp rồi, đâu còn tâm tư quản Hồng Mông Tử Khí! "Hừ!

Lão Tử, ngươi cho rằng nói như vậy ta sẽ tin sao?" "Vừa rồi các ngươi ở ngay bên cạnh Hồng Vân, hiện tại Hồng Mông Tử Khí không thấy đâu, không phải các ngươi cầm thì còn có thể là ai?" Minh Hà quát lạnh, trong mắt sát ý ngập trời.

Tốn khí lực lớn như vậy bức Hồng Vân tự bạo, hiện tại Hồng Mông Tử Khí lại mất rồi?

Vì thành Thánh, cho dù cùng cả thiên hạ là địch hắn cũng không quan tâm, càng sẽ không quan tâm thân phận đệ tử Thánh nhân của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 56

Nhất định phải bắt hai tên này giao Hồng Mông Tử Khí ra. "Không sai, giao ra Hồng Mông Tử Khí, nếu không đừng hòng rời khỏi nơi này!" Một cường giả Hồng Hoang khác là Bàn Vương Lão Tổ cũng trầm giọng quát.

Ngày càng nhiều người vây quanh hai người bọn hắn.

Vì cơ duyên thành Thánh kia, đắc tội đệ tử Thánh nhân thì đã sao?

Nhìn tình huống trước mắt, Thông Thiên lại cười nói: "Thật thú vị a!" Tất cả mọi người đều cho rằng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được Hồng Mông Tử Khí, lại căn bản không ai biết thứ đó đã rơi vào tay Thông Thiên.

Đương nhiên, Nữ Oa dùng ánh mắt dị dạng nhìn Thông Thiên, đôi mắt đẹp linh động nhẹ nhàng chuyển động, nháy mắt đã minh bạch hết thảy.

Nàng yên nhiên cười nói: "Chàng thật là xấu!" Tuy rằng nàng cũng không nhìn thấy Thông Thiên ra tay như thế nào, nhưng nàng vẫn luôn ở bên cạnh Thông Thiên.

Nàng cảm giác rất rõ ràng, tại nháy mắt Hồng Vân tự bạo kia, Thông Thiên đã biến mất.

Lại liên hệ với tính cách vô sỉ của Thông Thiên, liền đoán chắc Hồng Mông Tử Khí lúc này đang ở trong tay hắn.

Nhìn bộ dáng Nữ Oa, Thông Thiên lơ đễnh cười một tiếng: "Bọn chúng ngu quá thôi, đều không phát hiện được!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn bị Thông Thiên bắt cõng nồi đen, tất cả mọi người đều cho rằng Hồng Mông Tử Khí bị bọn hắn lấy đi, hai

người tức đến bất lực. "Đáng chết, ta không lấy là không lấy, ta đều có Hồng Mông Tử Khí rồi, còn muốn cái của Hồng Vân làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến thổ huyết.

Lúc này, hai người bị mấy trăm cường giả Hồng Hoang bao vây trong hỗn độn, không giao ra Hồng Mông Tử Khí là bọn hắn muốn diệt mình.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân lúc nào?

Hắn còn chưa biết luyện hóa đâu!

Oan uổng a! "Hừ, không nghe lời nói phiến diện, bất luận như thế nào, hôm nay phải giao ra Hồng Mông Tử Khí!" Minh Hà trầm giọng quát.

Căn bản mặc kệ Nguyên Thủy Thiên Tôn giải thích, hắn chỉ cần Hồng Mông Tử Khí. "Hai tên này thiên phú quá kém, thân là đệ tử Thánh nhân mà mới Chuẩn Thánh sơ giai, luyện hóa không được Hồng Mông Tử Khí, định là muốn lấy Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân về nghiên cứu, để nắm chắc thêm một phần thành Thánh!" Lúc này Bàn Vương Lão Tổ lại âm trắc trắc nói.

Phản chính là nhận định hai tên này lấy đi Hồng Mông Tử Khí rồi, trước đó lúc Hồng Vân tự bạo, bọn hắn là có cơ hội nhất. "Nói láo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến chửi ầm lên.

Thân là Bàn Cổ chính tông, hắn ghét nhất người khác nói thiên phú của mình kém, quả thực đâm đau tâm linh nhỏ bé của hắn.

Trần trụi vạch trần vết sẹo mà hắn không muốn đối mặt.

Cùng là Bàn Cổ chính tông, cùng là đệ tử Thánh nhân, thực lực Thông Thiên chỉ có thể dùng từ "khủng bố" để hình dung, Thập Nhị Tổ Vu đều không chiếm được chỗ tốt trong tay Thông Thiên.

Nhìn lại hai người bọn hắn, đừng nói so với Thông Thiên, cho dù so với Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà đám người này đều phải yếu hơn một bậc.

Đây là chuyện hắn vẫn luôn không muốn đối mặt, nhưng lại cố tình trở thành cái cớ để người ta vu cho hắn lấy đi Hồng Mông Tử Khí.

Bởi vì yếu, cho nên càng cần Hồng Mông Tử Khí giúp bọn hắn mau chóng trở thành Thánh nhân. "Xem ra không thấy quan tài không đổ lệ, không giao ra Hồng Mông Tử Khí, ai cũng đừng hòng đi!" Minh Hà lạnh giọng quát. "Keng!" Không còn kiên nhẫn nói nhảm với bọn hắn nữa, Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh lợi kiếm bộc phát ra kiếm mang vô tận, chém giết về phía hai người. "Khốn kiếp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo nộ quát, nếu thật sự lấy đi Hồng Mông Tử Khí thì cũng thôi.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí căn bản không ở trong tay hắn, hắn lại phải chịu tai bay vạ gió này.

Bị người đời bắt cõng nồi đen mà không chỗ kêu oan, tất cả mọi người đều không tin. "Oanh!" Tiếng nổ kịch liệt vang lên, công kích khủng bố của Minh Hà trong nháy mắt hóa thành hư không.

Lão Tử trực tiếp tế ra Thái Cực Đồ, cứ việc chưa bị luyện hóa, nhưng thân là Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực khủng bố không thể nghi ngờ.

Thông Thiên nhìn tình huống này, lại đạm mạc nói: "Bản tọa cũng đến lúc ra tay rồi!" ... "Oanh oanh oanh!" Trong hỗn độn, đại chiến điên cuồng tiến hành.

Yêu Tộc và Thập Nhị Tổ Vu chiến đấu khủng bố vô cùng, sức mạnh cường đại có thể hủy thiên diệt địa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận gắt gao áp chế Tổ Vu.

Một bên khác, đám người Minh Hà vây công Lão Tử, chiến đấu cũng đồng dạng cường hãn.

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tế ra Bàn Cổ Phiên, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo một công một phòng, khủng bố vô cùng.

Nhưng mấu chốt là hai kiện chí bảo này bọn hắn không có thời gian luyện hóa a!

Chỉ có thể phát huy ra một phần sức mạnh của chí bảo, quan trọng nhất là, hai người bọn hắn phải đối mặt với mấy trăm cường giả vây công.

Chỉ riêng Chuẩn Thánh đã có hơn mười người a!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sắp không chống đỡ nổi nữa. "Lũ khốn kiếp các ngươi, dám vây công đệ tử Thánh nhân, chẳng lẽ không sợ Hồng Quân lão sư chấn nộ sao?" Mắt thấy hình thế càng lúc càng bất lợi, Nguyên Thủy Thiên Tôn với khuôn mặt bạo nộ đành phải đem Hồng Quân ra làm bia đỡ đạn.

Đó chính là một lão già khú vô cùng bao che khuyết điểm a!

Quả nhiên, vừa nghe thấy tên Hồng Quân, đám cường giả Hồng Hoang kia khí thế liền yếu đi, hiển nhiên vô cùng kiêng kị Hồng Quân.

Đã từng có Thập Nhị Tổ Vu ra tay hội đồng hai người Lão Tử, làm ầm ĩ đến cuối cùng Hồng Quân chẳng phải cũng ra tay sao.

Bọn hắn vây công Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, khó bảo toàn Hồng Quân sẽ không lần nữa chấn nộ. "Hừ!

Thánh nhân từng nói, đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Hồng Vân là người hữu duyên sẽ có được, ta không phải bất kính với Thánh nhân, là vì tranh đoạt một phần cơ duyên kia mà thôi!" Minh Hà ngưng giọng quát.

Tuy rằng vô cùng kiêng kị Hồng Quân, nhưng lần này là vì tranh đoạt cơ duyên của Hồng Quân ban xuống.

Hai tên phế vật này thực lực không tế, bị đòn là đáng đời, Hồng Quân muốn che chở hai tên này cũng không còn lý lẽ. "Oanh!" Minh Hà ra tay càng thêm ngoan lệ, hiển nhiên muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí trước khi Hồng Quân xuất hiện.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng thời phun ra ngụm lớn tinh huyết, khí tức uể oải, cho dù tay cầm hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng dưới sự vây công của nhiều người như vậy, vẫn rơi vào kết cục trọng thương. "Ta đã nói rồi, ta không có lấy Hồng Mông Tử Khí a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bi phẫn rống to, thật sự bất lực rồi.

Hắn nói thật mà đám người này không tin a! "Có Hồng Mông Tử Khí hay không, bắt lại, soát hồn là biết!" Bàn Vương Lão Tổ âm thanh quát.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lần trước liền bị Thập Nhị Tổ Vu bắt được, mất hết mặt mũi, đó có thể nói là do duyên cớ Thập Nhị Tổ Vu cường hãn.

Nhưng lần này, nếu lại bị bắt giữ, vậy thì thật sự là phế vật. "Phốc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức muốn chết, đám người này quả thực càn rỡ đến cực điểm, vì Hồng Mông Tử Khí chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong Tử Tiêu Cung, thân ảnh Hồng Quân đoan tọa trên vân sà, khí tức càng thêm mờ mịt, thâm bất khả trắc, hiển nhiên là biểu hiện sắp Hợp Đạo.

Chương 57

Chỉ là trên mặt hắn lại toát ra một tia bất đắc dĩ, nhẹ nhàng lắc đầu than thở: "Thật ngu không ai bằng!" Tất cả mọi sự tình xảy ra trong hỗn độn tự nhiên đều rơi vào trong mắt Hồng Quân, kẻ ngu không ai bằng chính là hai tên Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hồng Quân tự nhiên biết Hồng Mông Tử Khí lúc này đã rơi vào tay Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn là cõng nồi đen cho Thông Thiên.

Cho nên, mới ngu xuẩn a!

Bị người ta tính kế mà không hề hay biết, nếu không phải vì nhân quả của Bàn Cổ, Hồng Quân thật sự không muốn nhận hai tên này. "Thông Thiên kẻ này, vô luận thực lực, tâm tính trí mưu đều viễn siêu đồng lứa Hồng Hoang, có thể kế thừa chính thống Huyền Môn của ta!" Hồng Quân đôi mắt phảng phất nhìn thấu cổ kim.

Nhưng hắn không rõ, vì sao Thông Thiên lại có địch ý lớn như vậy đối với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Cùng là Bàn Cổ chính tông, cùng là thân truyền đệ tử của Hồng Quân, sao lại ưu tú như vậy chứ?

Đem hai tên kia xoay như chong chóng, đem nồi đen Hồng Mông Tử Khí úp lên đầu hai người.

Chẳng lẽ không thể chung sống hòa thuận sao?

Thật làm cho người ta rối rắm a!

Nhưng chuyện này Hồng Quân không thể không ra tay, dù sao Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người không chỉ quan hệ đến nhân quả của Bàn Cổ, mà còn quan hệ đến việc truyền dương đạo thống

Huyền Môn.

Chỉ là, ấn tượng đối với hai người này trong lòng hắn lại thấp hơn một chút, cho dù biết là bị Thông Thiên hãm hại.

Cứ như vậy, không chỉ để lại ấn tượng thực lực kém, thiên phú thấp cho Hồng Quân, mà còn bị dán lên cái nhãn "ngu xuẩn".

Đọ thực lực không bằng Thông Thiên, chơi tâm kế cũng như kẻ thiểu năng.

Hai tên này, hết cứu rồi!

Trong hỗn độn, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh thê thảm vô cùng, tay cầm hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo nhưng lại không phát huy được bao nhiêu thực lực.

Thân chịu trọng thương, Nguyên Thần không ổn, trên thân càng chật vật vô cùng.

Bên kia Vu Yêu đại chiến càng thêm ngưu bức, khá lắm, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận rốt cuộc đi ra.

Thập Nhị Tổ Vu bị Yêu Tộc đè đánh đã lâu, sớm tức muốn chết, hiện tại chỉ muốn chém chết đám Yêu Tộc này. "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Khải!" Thập Nhị Tổ Vu quát to một tiếng, một đạo hư ảnh cực lớn ngật lập trong hỗn độn.

Thân ảnh cao tới ngàn vạn trượng, mông lung một mảnh nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng lại ngưng tụ một cỗ khí tức hoang mang hỗn độn, tuyên cổ cửu viễn.

Hạo hãn, thương lương, hậu trọng, cô ngạo, tản ra một cỗ lực lượng kinh khủng.

Khi đạo thân ảnh này xuất hiện, cả hỗn độn đều tịch tĩnh, phảng phất lại trở về trận Khai Thiên chi chiến vô tận tuế nguyệt trước kia.

"Bàn...

Bàn Cổ!" Vô số người khiếp sợ, đám người Minh Hà cũng dường như quên mất Hồng Mông Tử Khí, nhìn hư ảnh Bàn Cổ, toàn thân băng lạnh, căn bản không dám động, trên khuôn mặt lưu lộ thần sắc rung động.

Sự xuất hiện của Bàn Cổ làm chấn động tất cả mọi người.

Đạo thân ảnh quyết nhiên ngật lập kia, phảng phất làm cho bọn hắn nhìn thấy đại chiến hỗn độn năm đó.

Đạo thân ảnh ấy, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, nghịch thế làm, khai tịch Hồng Hoang.

Sự cô ngạo, cường thế đó, trong lòng hắn tin tưởng chỉ có mình hắn.

Thiên địa thất sắc, hỗn độn gào thét, chư thần kinh khủng. "Bàn Cổ!" Nhìn đạo thân ảnh này, Thông Thiên nặng nề thở ra một hơi, phảng phất cảm nhận được Nguyên Thần trong cơ thể xúc động, sức mạnh của Bàn Cổ.

Hỗn Độn Thần Ma độc nhất vô nhị! "Hát!" Khi Bàn Cổ xuất hiện, sức mạnh vô tận ngưng tụ, phảng phất sống lại, phát ra một tiếng quát trầm thấp.

Trong tay ngưng tụ ra hư ảnh một thanh chiến phủ, chiến ý khí thế vô tận trùng hướng về phía Đế Tuấn cùng đông đảo cường giả Yêu Tộc. "Đáng chết, bọn chúng sao có thể triệu hoán ra Bàn Cổ!" Đế Tuấn sắc mặt tái nhợt nói, trong lòng chấn kinh vô cùng.

Cho dù chỉ là một đạo hư ảnh Bàn Cổ, sức mạnh có lẽ vẻn vẹn chỉ có một phần vạn của Bàn Cổ, nhưng uy thế bộc phát ra vẫn như cũ khiến Đế Tuấn vô cùng kinh hãi.

Hắn căn bản không biết Vu Tộc còn có con bài chưa lật như vậy,

đây cũng là lần đầu tiên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc lượng tướng trong cả Hồng Hoang. "Chiến!" Bàn Cổ hư ảnh chiến ý ngập trời, giơ lên Bàn Cổ Phủ, trực tiếp chém về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Kết trận, toàn lực ngăn cản!" Đế Tuấn điên cuồng rống to.

Ba trăm sáu mươi vị Yêu Thần toàn lực ngưng tụ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngay cả Thái Nhất cũng sắc mặt dữ tợn dùng Hỗn Độn Chung đối kháng.

Đối mặt với Bàn Cổ hư ảnh đột nhiên tới, bọn hắn nhất định phải toàn lực lấy tính mạng tương kháng. "Oanh!" Dưới một kích, thiên địa thất sắc, hỗn độn bạo liệt, phong bạo cuồn cuộn tàn phá bừa bãi.

Chịu ảnh hưởng này, cường giả Đại La Kim Tiên trong hỗn độn mười không còn một, cho dù Chuẩn Thánh như Minh Hà đều bị thương không nhẹ.

Thông Thiên càng mang theo Nữ Oa tránh ra xa xa một mảnh hỗn độn này, quá nguy hiểm.

Vẻn vẹn một đạo dư ba đều có thể dễ dàng chém giết Đại La Kim Tiên. "Trấn!" Tại thời điểm này, trong hỗn độn bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm già nua.

Trong nháy mắt, hỗn độn phong bạo đang tàn phá bừa bãi tĩnh chỉ, một cỗ Thiên Đạo chi lực cường đại tràn ngập, đem hết thảy động đãng hóa thành hư vô.

Hồng Quân xuất hiện.

Một thân bạch bào, râu tóc nhẹ bay, ánh mắt đạm mạc vô tình nhìn về phía Bàn Cổ hư ảnh, lực lượng kinh khủng trực tiếp đem một phương hỗn độn trấn áp xuống.

Giờ khắc này, cả hỗn độn đều tĩnh lặng, tất cả mọi người lăng

lăng nhìn Hồng Quân, tĩnh xem vị đại lão này xử lý sự tình nơi đây như thế nào. "Từ nay về sau, Yêu Tộc thống quản bầu trời, Vu Tộc thống quản đại địa, trong vòng mười cái Nguyên Hội, hai tộc Vu Yêu không được phát sinh chiến tranh!" Hồng Quân thần tình lãnh mạc trầm giọng nói.

Cho một trận Vu Yêu chi chiến này một dấu chấm tròn, nếu đánh tiếp nữa, tất cả mọi người đều phải chết trong hỗn độn.

Nghe Hồng Quân nói, Đế Tuấn và Thái Nhất đều nhẹ nhàng thở ra. "Cẩn tuân mệnh Đạo Tổ!" Hai người trầm giọng nói.

Thân phận Hồng Quân bày ở đó!

Bọn hắn tự nhiên không dám không tuân theo.

Quan trọng nhất là, bọn hắn căn bản không ngờ Vu Tộc có sát chiêu như vậy, Bàn Cổ hư ảnh vừa ra, Yêu Tộc rơi vào hạ phong, nếu đánh tiếp, Yêu Tộc e rằng phải bại.

Hồng Quân tới đúng lúc.

Yêu Tộc đồng ý, nhưng Vu Tộc lại không định kết thúc qua loa như vậy a!

Thừa thắng xông lên diệt Yêu Tộc mới là quan trọng.

Chương 58

Nghe lời của Hồng Quân, sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu đều đen lại, khó coi đến cực điểm, Đế Giang càng quát to một tiếng: "Câm miệng, Yêu đạo!" "Đạo Tổ cái rắm, bất quá là thiên vị Yêu Tộc, trước đó sao không thấy ngươi xuất hiện?" "Ngươi cùng hai con chim tạp lông kia bất quá là cùng một giuộc!" Lúc trước Thập Nhị Tổ Vu trúng mai phục của Yêu Tộc, bị chia cắt bao vây trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc đó sao không thấy Hồng Quân đi ra?

Hiện tại bọn hắn phát động Bàn Cổ đại uy, lập tức có thể phế đi đám Yêu Tộc này.

Nhưng lúc này Hồng Quân lại chạy ra giả làm người tốt, danh nghĩa là bình ổn chiến tranh, thực tế là muốn ngăn cản Vu Tộc chém Yêu Tộc.

Giả vờ chính nghĩa a!

Đế Giang khinh bỉ Hồng Quân!

Lời Đế Giang vừa dứt, cả hỗn độn hư không đều trở nên tĩnh lặng, vô số người há to mồm, dùng thần sắc khiếp sợ nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

Vãi lúa, không nghe nhầm chứ!

Đế Giang mắng Hồng Quân là Yêu đạo, Hồng Quân và Yêu Tộc là cá mè một lứa?

Ngưu bức!

Bội phục dũng khí của Đế Giang, càng bội phục tinh thần trời không sợ đất không sợ của Vu Tộc.

Quả nhiên là Vu Tộc không kính trời, không kính thần, chỉ tôn Bàn Cổ a!

Tức lên thì ngay cả Hồng Quân cũng dám chửi!

Ngay cả Thông Thiên đều thầm giơ ngón tay cái cho Vu Tộc trong lòng.

Không sai, Hồng Quân là cái lông gà gì a!

Bản tọa ủng hộ các ngươi trên tinh thần, làm chết mịe tên Hồng Quân kia đi!

Tất cả mọi người đều bội phục Vu Tộc ngưu bức, nhưng sắc mặt Hồng Quân lại không tốt lắm.

Tuy rằng vẫn giữ thân ảnh đạm mạc kia, nhưng khí chất âm trầm lại che giấu không được, da mặt run rẩy một trận.

Đường đường là Thánh nhân lại bị Đế Giang gọi là Yêu đạo.

Hồng Quân nếu không tức giận, vậy mới thật sự là vô dục vô cầu!

Tuy rằng lần này đích xác có chút thiên vị Yêu Tộc, nhưng đó cũng không phải việc Vu Tộc có thể bàn luận. "Hừ!

Vu Tộc, không có Nguyên Thần, không biết thiên mệnh, không hiểu giáo hóa, làm xằng làm bậy, đáng bị trấn áp dưới núi Bất Chu, trong vòng một lượng kiếp không được xuất thế!" Hồng Quân tức giận, đem quyền chưởng quản đại địa của Vu Tộc trực tiếp biến thành trấn áp dưới núi Bất Chu.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu hiển nhiên không thèm để ý một bộ này của Hồng Quân. "Câm miệng, ngoại trừ Phụ Thần, không có ai có thể ra lệnh cho Vu Tộc ta!" "Yêu đạo, muốn trấn áp Vu Tộc ta, hãy xem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của ta!" Đế Giang lệ thanh quát.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đại uy Bàn Cổ trấn áp tứ phương, khí thế cường đại tàn phá bừa bãi hỗn độn.

Bàn Cổ hư ảnh lần nữa ngưng tụ chiến ý khổng lồ, luân lên búa chém về phía Hồng Quân.

Vu Tộc và Hồng Quân khai chiến!

Bàn Cổ hư ảnh luân búa chém về phía tên Yêu đạo kia, đại uy Bàn Cổ cấp không thể nại.

Vu Tộc không kính thiên địa, không biết Thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ, sớm đã nhìn lão già khú Hồng Quân này không thuận mắt rồi.

Không phải là Thánh nhân sao?

Cả ngày một bộ dáng trang bức, cảm giác mình lợi hại lắm à!

Tử Tiêu Cung giảng đạo, là nhà ngươi mở sao?

Hạng người như vậy, ở trước mặt Bàn Cổ đại thần một chiêu cũng dùng không nổi.

Vu Tộc sớm muốn tẩn Hồng Quân, lần này đem tích oán nhiều năm bạo phát ra.

Khai Thiên Phủ hư ảnh bộc phát ra sức mạnh vô tận, ba ngàn đại đạo pháp tắc tràn ngập, cho dù chỉ là một đạo hư ảnh, kia cũng tương đương khủng bố.

Trên mặt Hồng Quân cũng không kìm được lộ ra một tia ngưng trọng. "Oanh ~" Thiên địa run rẩy, hỗn độn băng liệt, đây là so tài cấp bậc Thánh nhân!

Thập Nhị Tổ Vu mỗi người đều đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bởi vì Thiên Đạo xuất thế, pháp tắc Hồng Hoang bị hoàn toàn di

bổ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không có khả năng xuất hiện tại Hồng Hoang, cho nên Hồng Quân cũng cần phải đem Bàn Cổ hư ảnh trấn áp.

Đại uy Bàn Cổ một búa chém xuống, trước người Hồng Quân hiện ra một cái mâm ngọc màu trắng, chính là Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lúc trước Khai Thiên chi chiến, nó bị Hỗn Độn Thần Ma đánh thành mảnh vỡ, mảnh vỡ lớn nhất bị Hồng Quân đoạt được, nãi là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo chân chính.

Chỉ là khi kiện linh bảo này xuất hiện, sắc mặt Hồng Quân lại triệt để biến đổi.

Bởi vì Tạo Hóa Ngọc Điệp bỗng nhiên có một loại cảm giác không chịu khống chế, muốn rời đi, mà nguyên đầu triệu hoán chính là Bàn Cổ hư ảnh. "Hừ!" Hồng Quân đen mặt, vội vàng thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, miễn cho thật sự bị Bàn Cổ hư ảnh cướp đi.

Một phen thao tác này làm Thông Thiên ở xa nhìn thấy cũng cười ngất.

Đầu óc Hồng Quân bị úng à?

Cầm bạn sinh chí bảo của Bàn Cổ đi đối phó hư ảnh của Bàn Cổ?

E rằng Hồng Quân cũng không ngờ, Bàn Cổ đều đã chết bao nhiêu năm rồi, ấn ký Bàn Cổ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn còn mãnh liệt như vậy.

Nhưng bất quản như thế nào, hỗn độn đại chiến vẫn tiếp tục.

Hồng Quân cho dù không động dụng Tạo Hóa Ngọc Điệp, vẫn là một Thánh nhân hàng thật giá thật, đã luyện hóa một bộ phận Thiên Đạo chi lực.

Nhìn lại Thập Nhị Tổ Vu, triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh cường đại như vậy, không biết có thể chống đỡ được bao lâu. "Oanh oanh oanh!" Hư không phá toái, thiên địa băng liệt.

Hỗn độn trở thành chiến trường nguy hiểm nhất, đám cường giả Hồng Hoang còn sống sót và mọi người Yêu Tộc hoảng mang chạy về phía Hồng Hoang.

Thông Thiên nhìn thân ảnh đám người này, nhẹ giọng nói với Nữ Oa: "Nàng về Bồng Lai Đảo trước, ta đi xử lý một số việc!" Nữ Oa nghe vậy, mắt đẹp khẽ động, tự nhiên biết Thông Thiên không có ý tốt, lại muốn đi làm chuyện xấu.

Chẳng phải là giết người đoạt bảo ở trong Hồng Hoang sao, quá bình thường rồi! "Cẩn thận một chút!" Nữ Oa nhẹ giọng nói, thân ảnh kiều nhu yểu điệu biến mất trong hỗn độn.

Tại biên giới hỗn độn, phía trước chính là Hồng Hoang, Minh Hà ánh mắt âm vụ, tản ra một cỗ khí tức băng lãnh người sống chớ gần.

Tâm tình của hắn không tốt!

Bởi vì lập tức có thể bắt được Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng ai cũng không ngờ, lúc này Vu Tộc lại phát thần kinh, thế mà triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh.

Chương 59

Không chỉ phế bỏ Yêu Tộc, còn lôi cả Hồng Quân ra.

Trong chiến đấu khủng bố, hỗn độn đều phảng phất muốn bạo nổ, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thừa dịp loạn đào tẩu.

Miếng mỡ Hồng Mông Tử Khí đến miệng còn bay mất, tâm tình Minh Hà có thể tốt mới là lạ. "Hồng Mông Tử Khí ở trong tay các ngươi, chạy về Hồng Hoang, ta cũng giống như vậy có thể tìm ra các ngươi!" Minh Hà thấp giọng nói.

Hắn nhận định Hồng Mông Tử Khí ở trong tay Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ phản hồi Hồng Hoang, vẫn có cơ hội bắt được bọn hắn.

Nhưng lúc này, thân ảnh Minh Hà bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt tê lợi nhìn về phía một chỗ hư không.

Ở nơi đó, một đạo thanh âm đạm mạc truyền đến, làm cho Minh Hà nhíu mày thật chặt. "Minh Hà đạo hữu muốn tìm ai thế?" Hư không xé rách, khí thế cường đại tràn ngập, một đạo thân ảnh màu đen đi ra.

Tóc đen xõa vai, diện sắc trắng nõn tuấn dật, ánh mắt lãnh khốc tê lợi nhìn về phía Minh Hà. "Thông Thiên!!" Minh Hà trong lòng hung hăng nhảy dựng, thầm kêu không ổn, sắc mặt lập tức ngưng trọng vô cùng.

Lúc này Thông Thiên chặn đường đi của hắn, nhìn thế nào cũng không giống chuyện tốt. "Minh Hà đạo hữu chẳng lẽ muốn tìm bản tọa gây phiền phức?" Nghe Thông Thiên nói, sắc mặt Minh Hà càng thêm không tự nhiên, cười vừa giới bị lại vừa xấu hổ: "Sao có thể chứ?

Bần đạo cùng đạo hữu không oán không cừu, sao có thể tìm đạo hữu gây phiền phức a?" Minh Hà vội vàng giải thích.

Trong Hồng Hoang e rằng không ai nguyện ý dây dưa ân oán với Thông Thiên, dù sao thực lực Thông Thiên quá mức đáng sợ.

Lúc trước chưa đột phá Chuẩn Thánh đã có năng lực chiến Thập Nhị Tổ Vu, nhìn lại lúc này mười hai cái bức kia dám tẩn cả Hồng Quân bưu hãn như vậy, liền biết Thông Thiên khủng bố cỡ nào.

Minh Hà tuyệt đối không dám tùy tiện đắc tội Thông Thiên.

Nhưng nại hà, hiện tại là Thông Thiên muốn tìm Minh Hà gây phiền phức. "Không có thì tốt, bất quá bản tọa nơi này có chuyện muốn cùng Minh Hà đạo hữu tính toán!" Thông Thiên đạm thanh nói. "Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai vị đạo hữu cùng bản tọa nãi là đồng môn đệ tử Thánh nhân, lại đều xuất thân từ Bàn Cổ chính tông, cảm tình thâm hậu, là huynh đệ của Thông Thiên ta!" "Minh Hà đạo hữu trước đó khi dễ hai người bọn họ như vậy, chẳng phải là quá không nể mặt Thông Thiên ta rồi sao?" Thông Thiên một bộ dáng đại nghĩa lẫm nhiên, người không biết còn tưởng rằng hắn và hai người Lão Tử huynh đệ tình thâm lắm!

Nhưng Minh Hà trước mặt, sắc mặt lại triệt để đen lại.

Một bộ biểu tình ngớ người nhìn Thông Thiên: Mày đặc biệt đang đùa tao à?

Nghe Thông Thiên nói, Minh Hà mộng bức a?

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Minh Hà là huynh đệ?

Hình như lúc trước là nói như vậy, nhưng sau đó không phải đã trở mặt rồi sao?

Nghe nói ở Bất Chu Sơn, hắn hành hai tên kia sướng lắm mà!

Trước đó lúc mọi người vây công hai tên kia, chỉ thấy Thông Thiên ở một bên xem kịch a?

Lúc đó sao Thông Thiên không nhận huynh đệ?

Hiện tại lại chạy đến trước mặt ta giả bộ huynh đệ tình thâm a!

Minh Hà vô ngữ, da mặt Thông Thiên thực sự quá dày. "Nói như vậy, Thông Thiên đạo hữu muốn thay hai người bọn họ báo thù sao?" Minh Hà ngưng vọng Thông Thiên, lãnh thanh nói.

Đối với lời quỷ thoại của Thông Thiên, hắn không tin.

Thông Thiên về bản chất cũng là người giống như hắn, vì lợi ích không từ thủ đoạn.

Người như vậy, thường thường cao lãnh vô tình, sao có thể vì hai tên phế vật mà báo thù? "Không sai, Minh Hà ngươi đánh huynh đệ của Thông Thiên ta, vậy thì phải trả giá đắt!" Thông Thiên ánh mắt lãnh mạc nhìn Minh Hà.

Thân ảnh lãnh ngạo ngật lập trong hư không, tản ra một cỗ sức mạnh nhiếp nhân tâm phách.

Huynh đệ tình nghĩa, Bàn Cổ chính tông, tất cả đều là cái cớ của Thông Thiên mà thôi, hôm nay hắn chính là muốn kiếm chuyện. "Hừ!

Cuồng vọng, đều nói thực lực Thông Thiên thâm bất khả trắc, hôm nay Minh Hà ta đảo muốn nhìn xem ngươi tột cùng có bản sự gì!" Minh Hà lãnh thanh nói.

Tuy rằng trong lòng đối với Thông Thiên phi thường kiêng kị, nhưng chuyện hôm nay rõ ràng không thể thiện liễu.

Thông Thiên muốn kiếm chuyện, Minh Hà hắn cũng tuyệt không thể túng, nhất định phải diệt uy phong của tên này. "Keng!" Minh Hà nháy mắt tế ra Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiện bạn sinh linh bảo, dưới chân

càng hiện ra một tòa đài sen hỏa hồng sắc, chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Trên đỉnh đầu, một mặt đại kỳ màu đen huyền cuồn cuộn gào thét, bộc phát ra lực lượng Huyền Nguyên Trọng Thủy cường đại, chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là trước khi Phân Bảo, thân gia của Minh Hà cũng tuyệt đối là cấp bậc thổ hào.

Thấy mấy kiện linh bảo này, ánh mắt Thông Thiên lập tức ngưng tụ, đạm mạc thấp giọng nói: "Thật là bảo bối tốt, chỉ tiếc ở trong tay Minh Hà ngươi lại bị chà đạp!" Thông Thiên kiếm chuyện với Minh Hà, chính là vì mấy kiện bảo vật này.

Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành bốn tòa đài sen, Thông Thiên đã sở hữu hai cái, sau khi lấy được Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Chi Kiếm sẽ trở thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ Thông Thiên cũng đã được ba cái, cho nên hai kiện linh bảo này, Thông Thiên tình thế bắt buộc. "Nhất Kiếm, Thí Thương Sinh!" Thanh âm lãnh mạc quanh quẩn giữa thiên địa.

Phong mang tuyệt cường trảm phá hỗn độn, đâm rách thương khung, hủy diệt chi khí vô tận tàn phá bừa bãi, Diệt Thế Chi Kiếm bộc phát ra sức mạnh cường đại, trực tiếp trảm về phía Minh Hà.

Cùng là kiếm, Minh Hà kiếm là Huyết Tinh Sát Lục chi kiếm, Thông Thiên kiếm lại là Bá Đạo Hủy Diệt chi kiếm, sức mạnh càng thêm khủng bố. "Đáng chết!

Trảm Khứ Nhị Thi!" Nhìn thấy phong mang của Diệt Thế Chi Kiếm, Minh Hà kinh hãi nói.

Ánh mắt nháy mắt ngưng trọng vô cùng, cảm nhận được một cỗ

uy hiếp trí mệnh.

Nếu cùng là Chuẩn Thánh, Minh Hà còn có lực đánh một trận, nhưng hiển nhiên Thông Thiên đã trảm khứ Đệ Nhị Thi.

Trên chiến lực, tuyệt không phải Nhất Thi Chuẩn Thánh có thể so sánh.

Thông Thiên lại đi trước tất cả mọi người! "Oanh!" Sức mạnh cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một bước đều là thiên sai địa biệt, Nhị Thi Chuẩn Thánh hoàn toàn sở hữu thực lực nghiền ép.

Dưới một kiếm này, công kích của Diệt Thế Chi Kiếm trực tiếp trảm phá phong mang của hai thanh lợi kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, làm cho Minh Hà kinh hãi một trận.

Vội vàng toàn lực thôi động Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự, nhưng cũng căn bản vô dụng. "Phốc!" Diệt Thế Chi Kiếm lưu lại một vết thương thật sâu trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Minh Hà đồng thời phun ra ngụm lớn tinh huyết.

Sắc mặt trắng bệch, thân ảnh chao đảo, ánh mắt khiếp sợ nhìn Thông Thiên.

Chương 60

"Sao có thể, ngươi thật sự chỉ là Chuẩn Thánh sao?" Minh Hà kinh hãi rống to.

Cho dù sớm biết Thông Thiên khủng bố, nhưng lúc này thực lực Thông Thiên đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Không chỉ cao hơn hắn một cái tiểu cảnh giới, mà dưới một kiếm đã trực tiếp trọng thương hắn.

Ngay cả Nghiệp Hỏa Hồng Liên là linh bảo phòng ngự cũng không đỡ nổi công kích của Thông Thiên.

Quả thực khủng bố!

Đây thật sự là thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh sao?

Thông Thiên thật sự không có đột phá Thánh nhân?

Minh Hà bị đả kích sâu sắc.

Nguyên bản còn muốn đánh Thông Thiên để chứng đạo Hồng Hoang đây!

Hiện tại đánh cái rắm a! "Đi!" Minh Hà căn bản không do dự, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Thông Thiên, tiếp tục đánh xuống chỉ có đường chết.

Trực tiếp xé rách hư không muốn rời khỏi nơi này, chỉ cần về Huyết Hải là an toàn rồi.

Nhưng Thông Thiên há có thể đơn giản thả hắn rời đi? "Minh Hà, ngươi đi không được!" Thanh âm lãnh mạc của Thông Thiên vang vọng một phương thiên địa.

Đột nhiên, Minh Hà cảm giác hư không xung quanh ngưng cố một

trận, trên chín tầng trời một bàn tay già thiên tập kích xuống, trực tiếp phong tỏa một phương thiên địa. "Đáng chết, Thông Thiên ngươi đừng quá phận!" Minh Hà sắc mặt dữ tợn lớn tiếng tê hống.

Cùng Thông Thiên không oán không cừu, không biết tên này vì sao truy hắn không tha, thật là vì báo thù cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nực cười! "Minh Hà ta cũng không phải mặc người chém giết!" Minh Hà lâm vào tuyệt cảnh, loại tình huống này chỉ có thể liều mạng phản kích.

Thực lực Thông Thiên tuy rằng khủng bố, nhưng Minh Hà cũng là Hồng Hoang tiên thiên đại thần thông giả, một thân thực lực cũng chỉ đứng sau Thông Thiên.

Nếu để hắn liều mạng, Thông Thiên cũng đừng hòng sống yên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên bộc phát ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa vô tận, thiêu đốt một phương thiên địa đều hóa thành hư vô.

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cuồn cuộn gào thét, che khuất bầu trời, Nguyên Đồ A Tỳ hai thanh lợi kiếm càng bộc phát ra kiếm mang vô tận.

Minh Hà liều mạng.

Nhìn Minh Hà liều chết phản kháng, Thông Thiên chỉ quát lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình, ở trước mặt Thông Thiên ta cũng vọng tưởng phản kháng?" "Trấn Áp!" Trên chín tầng trời, một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp ngưng tụ bàng bạc Huyền Hoàng chi lực, tản ra uy áp vô tận, trấn áp một phương thiên địa.

Hoang mãng, hậu trọng, tuyên cổ thương lương, phảng phất một loại sức mạnh thần bí truyền thừa từ thuở khai thiên.

Ngật lập trên chín tầng trời, bao quát cả Hồng Hoang.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, kiện Hậu Thiên Đệ Nhất Chí Bảo này, uy thế khủng bố cuồn cuộn gào thét, hỗn độn vô thanh, thiên địa thất sắc.

Một phương hư không đều hóa thành hư vô.

Dưới sự trấn áp của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, khuôn mặt dữ tợn của Minh Hà lưu lộ ra kinh khủng vô tận. "Tiên Thiên Chí Bảo!!" Minh Hà kinh nộ nói, trong mắt đều bố mãn tơ máu.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp tuy là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, nhưng uy lực của nó lại giống hệt Tiên Thiên Chí Bảo, cho nên Minh Hà coi nó là Tiên Thiên Chí Bảo cũng hoàn toàn không sai.

Điều làm Minh Hà kinh hoảng nhất là Thông Thiên vì đối phó hắn, đem Tiên Thiên Chí Bảo đều tế ra.

Ta Minh Hà và ngươi không có cừu oán lớn bao nhiêu đi?

Cần gì phải không nể tình như vậy?

Càng khủng bố là, trên người Thông Thiên đặc biệt không chỉ có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Tru Tiên Kiếm Trận mà Hồng Quân giao cho còn chưa động dụng đâu!

Như vậy, Minh Hà ở trong tay Thông Thiên căn bản không có một tia khả năng thắng.

Nhưng tình huống hiện tại, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đem một phương thiên địa đều trấn áp, Minh Hà căn bản trốn không thoát. "Thông Thiên, ngươi muốn cùng ta bất tử bất hưu sao?" Minh Hà kinh khủng rống to.

Thông Thiên đại động can qua như thế, cũng không giống đơn

giản giáo huấn một trận a!

Hình như thật sự muốn mạng của hắn a!

Giờ khắc này, Minh Hà thật sự sợ hãi! "Bất tử bất hưu?" Trên chín tầng trời, thân ảnh Thông Thiên lãnh mạc cười một tiếng: "Ngươi có tư cách cùng bản tọa bất tử bất hưu sao?" "Hiện tại, người chết là ngươi, Minh Hà!" Thanh âm băng lãnh rơi xuống, kiếm mang khủng bố trực tiếp xé rách thiên địa, trảm về phía Minh Hà, hư không tịch diệt, vạn vật vô thanh. "Oanh!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cũng đồng dạng bộc phát ra ức vạn trượng Huyền Hoàng chi lực, cuồn cuộn trấn áp về phía Minh Hà.

Thương lương, bi tráng, ức vạn dặm đại địa phảng phất trở về bộ dáng thuở khai thiên.

Minh Hà toàn lực thôi động tất cả linh bảo, liều mạng ngăn cản công kích của Thông Thiên.

Dưới uy áp cường đại, Minh Hà lúc này trở thành một huyết nhân, nhìn không ra một chút bộ dáng Tiên Thiên Đạo Thể.

Nghiệp hỏa vô tận gào thét, Bắc Minh Huyền Nguyên chi lực chấn động hư không, nhưng những thứ này đều không ngăn cản được lực lượng kinh khủng của Thông Thiên. "Trấn Áp!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bộc phát ra sức mạnh cực tẫn, bốn kiện linh bảo của Minh Hà hoàn toàn mất đi liên hệ với hắn.

Ngắn ngủi trong nháy mắt, Minh Hà phát ra một tiếng tê hống thê thảm. "A!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp rất nhiều linh bảo, kiếm mang Diệt Thế Chi Kiếm lại trực tiếp trảm đoạn thân thể Minh Hà.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng các linh bảo khác kịch liệt giãy dụa trong tháp, liều mạng muốn thoát khỏi vận mệnh bị trấn áp.

Nhưng đối mặt lại là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp có thể so với Tiên Thiên Chí Bảo.

Bốn kiện linh bảo chỉ có thể vô lực ai minh!

Minh Hà càng thêm thê thảm, dưới một kiếm, thân thể băng liệt, hóa thành một đống huyết nhục, ngay cả Nguyên Thần cũng nứt ra.

Diệt Thế chi lực khủng bố không ngừng xâm thực bản nguyên của hắn, thiên địa gian chỉ còn lại tiếng Minh Hà thống khổ tê minh, nghe mà da đầu tê dại. "A!

Thông Thiên, ngươi đáng chết a...

Không..." Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vẫn như cũ ngưng tụ Huyền Hoàng chi lực hoang mang, trấn áp hư không, Nguyên Thần Minh Hà căn bản không chỗ đào tẩu.

Lúc này hắn, trong mắt Thông Thiên bất quá chỉ là một con kiến hôi không đáng thương hại.

Chương 61

Từ lúc chiến đấu bắt đầu, trong thời gian ngắn ngủi, Minh Hà liền triệt để bị Thông Thiên đánh tan.

Hơn nữa, Thông Thiên vẫn bảo lưu đại bộ phận thực lực. "Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, A Tỳ, Nguyên Đồ, còn có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, Minh Hà, thân gia của ngươi thật sự phong phú a!" Thông Thiên nhìn đống linh bảo bị trấn áp trong Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, đạm thanh nói.

Không chỉ linh bảo bạn sinh của Minh Hà, mà Tiên Thiên Linh Bảo đoạt được từ Tử Tiêu Cung cũng có mấy trăm kiện.

Thân gia như vậy trong Hồng Hoang tuyệt đối là nhất đẳng, làm cho người ta đỏ mắt a!

Hiện tại, toàn bộ đều quy về Thông Thiên!

Thủ chưởng khẽ động, một tòa đài sen hỏa hồng sắc liền hiện ra trước mắt, đây chính là mục tiêu quan trọng nhất của Thông Thiên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Lúc này cứ việc nó kịch liệt giãy dụa, nhưng lại bị trảm đoạn liên hệ với Minh Hà, thành vật vô chủ.

Thông Thiên cảm nhận được Diệt Thế Chi Kiếm đang kích động.

Nghịch ngợm tòa đài sen, khuôn mặt đạm mạc của Thông Thiên lại u u nói: "Nói thật cho ngươi biết Minh Hà, bản tọa căn bản không phải vì hai tên phế vật Lão Tử kia!" "Mục đích lần này của ta, là vì kiện Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ này!" Nghe Thông Thiên nói, trong lòng Minh Hà trực dục

thổ huyết, ánh mắt phẫn nộ dục cuồng nhìn chằm chằm Thông Thiên, quả nhiên không đoán sai, Thông Thiên khốn kiếp căn bản không có ý tốt.

Bị làm cho thê thảm như vậy, chỉ còn lại một cái Nguyên Thần bị trấn áp, căn bản không phải vì báo thù, là vì hai kiện linh bảo.

Thông Thiên ti bỉ vô sỉ giết người đoạt bảo.

Từ từ, giết người?

Trong lòng Minh Hà lập tức "lộp bộp", thầm kêu không ổn, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Thông Thiên.

Lại đón nhận ánh mắt đạm mạc của Thông Thiên. "Không sai, nguyên bản bản tọa cũng không có tính toán đánh giết ngươi, nhưng ai bảo ngươi quá vô năng chứ?

Dễ dàng liền bị đánh giết chỉ còn lại một cái Nguyên Thần!" "Nếu thả ngươi trở về, ngày sau ngươi lại đối với bản tọa bất lợi thì làm sao?" "Cho nên, đối với bản tọa mà nói, nhổ cỏ tận gốc mới là chính đạo!" Lời Thông Thiên vừa dứt, sắc mặt Minh Hà càng thêm tái nhợt, trong lòng hoảng một nhóm, kinh khủng hô to: "Không, ngươi không thể làm như vậy!

Không, ngươi không thể giết ta!" Minh Hà kinh khủng lớn tiếng hô, hắn biết Thông Thiên muốn giết mình, trong lòng triệt để hoảng loạn.

Ai cũng không thể lý giải loại sợ hãi khi đối mặt tử vong, cho dù là Tiên Thiên Đại Thần Thông Giả như Minh Hà, cũng khó có thể thật sự vô cụ tử vong.

Lúc này Minh Hà, còn không phải là Minh Hà khiến Thánh nhân kiêng kị ở hậu thế đâu! "Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử!" Câu nói này còn chưa xuất hiện ở Hồng Hoang đâu!

Minh Hà chỉ mới có một ý tưởng sơ bộ, muốn luyện hóa 4 ức 8 ngàn vạn Huyết Thần Tử, đem cả Huyết Hải hóa thành thân thể của mình.

Như vậy sẽ làm được giống như Thánh nhân, bất tử bất diệt.

Muốn giết Minh Hà, phải thừa đam vô tận nhân quả Huyết Hải cạn khô, Hồng Hoang đoạn tuyệt.

Nếu thật sự đến địa bộ kia, Thông Thiên cũng không dám tùy tiện chém giết Minh Hà.

Nhưng hiện tại, Minh Hà chỉ là một Tiên Thiên Đại Thần Thông Giả, Huyết Hải chỉ là đạo trường của hắn, cũng không có bị luyện hóa.

Minh Hà và đông đảo cường giả Hồng Hoang giống nhau, đã chết thì ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ tiêu thất trong một phương thiên địa.

Cho nên, Minh Hà sợ, hắn cầu xin Thông Thiên tha cho một mạng. "Thông Thiên đạo hữu, ta sẽ không báo phục, ngươi muốn gì cứ việc lấy đi, chỉ cần thả ta, bần đạo sau này thấy ngươi sẽ đi đường vòng." Minh Hà hoảng loạn nói, lúc này phảng phất quên mất phẫn nộ, chỉ còn lại kinh khủng, chỉ muốn sống sót.

Nhưng sự tình đã đến nước này, Thông Thiên càng không khả năng thả hắn. "Bản tọa thích nhất lao vĩnh dật giải quyết vấn đề, giết ngươi, tất cả mọi thứ của ngươi đều là của bản tọa, linh bảo, khí vận, còn có Huyết Hải, đều là của bản tọa!" "Cho nên, đi chết đi!" Thông Thiên đạm thanh quát.

Thoại âm rơi xuống, sức mạnh Diệt Thế Chi Kiếm hiện ra trong thiên địa, trảm phá hư không, cứa rách thương mang.

Hủy diệt chi lực vô tận trong nháy mắt chôn vùi Nguyên Thần của Minh Hà. "A!

Thông Thiên, ta..." Tiếng tê hống thống khổ của Minh Hà từ từ tiêu tán trong thiên địa, hư không một trận tử tịch, Minh Hà thân là đỉnh cấp Tiên Thiên Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang, cứ như vậy chết trong tay Thông Thiên.

Một thân thực lực của Minh Hà khủng bố vô cùng, gần như sánh ngang Đông Hoàng Thái Nhất, cái chết của hắn, nhất định sẽ tạo thành cả Hồng Hoang chấn động.

Thông Thiên, sẽ một lần nữa làm cho Hồng Hoang khiếp sợ!

Hồng Hoang đại thế buông xuống, lại càng thêm nguy hiểm, cho dù Chuẩn Thánh cũng có nguy cơ vẫn lạc bất cứ lúc nào. "Hô!" Nhìn ấn ký Minh Hà tiêu tán trong thiên địa, Thông Thiên khẽ thở ra một hơi, trước là Đông Vương Công, lại đến Minh Hà, cường giả chết trong tay Thông Thiên ngày càng nhiều.

Bất quá, đây mới là chân chính Hồng Hoang a!

Thu hồi linh bảo của Minh Hà, Thông Thiên trực tiếp xé rách hư không, thân ảnh biến mất trong hỗn độn.

Chỉ là, hắn cũng không có phản hồi Bồng Lai Đảo, mà là đi Huyết Hải.

Huyết Hải, do rốn của Bàn Cổ đại thần biến thành, nãi là nơi ngưng tụ một thân ô trọc chi lực của người, càng tụ tập sát khí và ô uế của cả Hồng Hoang.

Nơi này là chỗ dơ bẩn nhất Hồng Hoang, nhưng cũng là một địa phương chí quan trọng yếu.

Ngày này, Huyết Hải vốn gió êm sóng lặng lại bỗng nhiên phong bạo ngập trời, nước biển huyết sắc cuộn trào thiên địa, phảng phất một bức cảnh tượng diệt thế.

Hư không bị xé rách, hủy diệt chi khí vô tận tràn ngập tàn phá bừa

bãi, một đạo thân ảnh màu đen đạp không đi ra.

Băng lãnh, cô ngạo, cao cao tại thượng nhìn xuống cả Huyết Hải. "Trấn!" Thanh âm lãnh mạc của Thông Thiên vang lên, lực lượng kinh khủng tứ tán, nháy mắt đem một phương Huyết Hải đang quay cuồng trấn áp đến gió êm sóng lặng.

Không có một tia ba động, phảng phất hư không đều hóa thành tĩnh chỉ. "Minh Hà đã chết, bản tọa Thông Thiên đương vi Huyết Hải chi chủ, Thiên Đạo cộng giám!" Thanh âm băng lãnh của Thông Thiên nháy mắt truyền khắp cả Huyết Hải, trong hư không, đạo vận hiện ra, Thiên Đạo pháp tắc ngưng tụ.

Tại cả Huyết Hải đánh xuống lạc ấn của Thông Thiên, Minh Hà đã chết, Huyết Hải sau này sẽ trở thành địa bàn của Thông Thiên.

Ngay sau đó, Thông Thiên cảm giác được khí vận trong cơ thể bạo trướng, khí vận của cả Huyết Hải đều hối tập lên người hắn. "Thánh nhân chi tranh, không ngoài việc tranh đoạt khí vận, khí vận Huyết Hải bản tọa muốn, chuyện Địa Phủ bản tọa cũng muốn xen vào một tay!" Tại Huyết Hải vô tận, Thông Thiên đạm thanh nỉ non, trong mắt lóe lên tinh mang vô tận.

Huyết Hải chi địa, quan hệ trọng đại, là môn hộ của Địa Phủ sau này.

Sự tồn tại của Địa Phủ lại quan hệ đến khí vận cả Hồng Hoang, nơi như thế này, Thông Thiên không có khả năng buông tha.

Chưởng khống Huyết Hải, chờ ngày sau Hậu Thổ thân hóa luân hồi, thiếu không được phải cầu trợ Thông Thiên. "Bất quá, nơi này còn có một thứ đồ chơi nhỏ!" Đột nhiên, Thông Thiên nhìn về phía một chỗ nào đó ở Huyết Hải, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Đẩu nhiên, hư không ngưng trệ, trong Huyết Hải bỗng nhiên vang

lên một tiếng kêu kinh khủng. "Tiền bối tha mạng, tiểu nhân không dám nữa, tiền bối tha mạng!" Trên Huyết Hải, hư không bị cấm cố, một thân ảnh gầy yếu bị bắt ra, miệng dài, diện mạo xấu xí, thân thể quỷ dị vặn vẹo.

Chính là con muỗi máu đầu tiên sinh ra trong thiên địa ở Huyết Hải.

Chương 62

Lúc này hắn vừa mới hóa hình, thực lực xấp xỉ Thái Ất Kim Tiên viên mãn, ẩn tàng trong Huyết Hải tưởng rằng Thông Thiên không phát hiện ra hắn!

Thực lực như vậy ở trước mặt Thông Thiên, căn bản không có một tia phản kháng chi lực.

Tin tưởng Minh Hà cũng sớm phát hiện sự tồn tại của hắn, chỉ là không biết vì sao không giết. "Tiền bối tha mạng, tiểu nhân nguyện ý bái nhận tiền bối vi chủ." Văn Đạo Nhân bị cấm cố trong hư không, mặt sắc kinh khủng, không ngừng cầu xin tha thứ.

Sâu trong ánh mắt lại ẩn ẩn có tia hy vọng, thực lực Thông Thiên quá mức khủng bố, nếu có thể đi theo bên cạnh nhân vật như vậy, chỗ tốt nhất định không ít.

Nếu không có chỗ tốt, trốn qua một kiếp này, trực tiếp bỏ chạy, Hồng Hoang to lớn đi đâu cũng được, Thông Thiên cũng không nhất định tìm được hắn.

Lúc này trước hết bảo trụ cái mạng nhỏ là quan trọng nhất. "Một con kiến hôi, tâm tính bất thuần, gian trá ngoan liệt, cũng có tư cách nhận bản tọa vi chủ?" Trên Huyết Hải, thanh âm đạm mạc của Thông Thiên vang lên, ánh mắt băng lãnh quét nhìn Văn Đạo Nhân.

Nháy mắt làm cho hắn cảm giác một trận băng hàn, đáy lòng hiện lên úy cụ vô tận. "Ách..." Văn Đạo Nhân ánh mắt kinh hãi, hoảng loạn nhìn Thông Thiên, nhìn ý tứ này của Thông Thiên, hình như chướng mắt hắn a!

Văn Đạo Nhân tuy rằng thực lực thấp kém, chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng tốt xấu gì cũng có một kỹ năng đặc biệt

a!

Miệng của hắn, đặc biệt dài!

Quy thuận Thông Thiên tọa hạ, đối với Thông Thiên mà nói, hẳn là có một chút giá trị a!

Nhưng không ngờ, Thông Thiên lại bình luận như thế. "Băng!" Thông Thiên không còn hứng thú tiếp tục nói nhảm với tên này, trực tiếp xoay người rời đi.

Lúc này Văn Đạo Nhân lại cảm giác trong hư không xung quanh truyền đến một cỗ áp lực cực lớn, trực tiếp nghiền ép thân thể hắn muốn băng liệt. "Tha mạng, tiểu nhân sai rồi..." Văn Đạo Nhân kinh khủng hô to, nhưng căn bản vô dụng.

Ngay sau đó, trong hư không truyền đến một tiếng trầm thấp, thân thể Văn Đạo Nhân trực tiếp bị nghiền ép thành hư vô, Nguyên Thần càng chết hẳn.

Thông Thiên căn bản không định để hắn sống sót, một con kiến hôi, tuy rằng thực lực thấp kém, nhưng ấn tượng của Thông Thiên đối với hắn phi thường khắc sâu.

Trong Phong Thần đại chiến, tên này không chỉ hút đi Tam Phẩm Kim Liên của Tiếp Dẫn, mà còn đem huyết nhục của Quy Linh Thánh Mẫu hút khô, Nguyên Thần đều không thể siêu thoát luân hồi.

Quy Linh Thánh Mẫu là ai?

Là thân truyền đệ tử của Thông Thiên a!

Cho dù đó đều là chuyện sau này, nhưng cũng không gây trở ngại sát ý của Thông Thiên đối với tên này trong lòng.

Giống như lúc này căn bản không ai lý giải Thông Thiên, vì sao vô duyên vô cớ cứ tổng ghim Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy.

Cho nên, Văn Đạo Nhân - con kiến hôi này sống cũng không thể mang lại bao nhiêu lợi ích cho Thông Thiên, chết đi coi như báo thù cho vị đệ tử kia của hắn vậy!

Thông Thiên cũng là một tên bao che khuyết điểm (hộ độc tử)!

Rời khỏi Huyết Hải, Thông Thiên trực tiếp phản hồi Bồng Lai Đảo, lần này Thông Thiên cũng thu hoạch pha phong.

Từ Tử Tiêu Cung đoạt được Tru Tiên Kiếm Trận, Thiên Ma Tháp, Âm Dương Đồ, cùng với đông đảo Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ tay Minh Hà cướp được Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nguyên Đồ A Tỳ, cùng với lớn lớn nhỏ nhỏ Tiên Thiên Linh Bảo.

Cướp đi đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Hồng Vân, cuối cùng giá họa cho Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Càng quan trọng hơn là, Thông Thiên nhập chủ Huyết Hải, chiếm cứ khí vận của cả Huyết Hải, vì tương lai có thể trực tiếp nhúng tay vào lợi ích Địa Phủ.

Thu hoạch kinh người.

Tiếp theo, Thông Thiên phản hồi Bồng Lai Đảo muốn bế quan lâu dài, bình cảnh giới trong cơ thể ẩn ẩn buông lỏng, Thông Thiên cảm nhận được khế cơ trảm khứ Tam Thi.

Hắn cần bế quan trảm thi, càng cần luyện hóa Tru Tiên Kiếm Trận, cùng với việc để Diệt Thế Chi Kiếm thôn phệ bản nguyên của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trở thành Tiên Thiên Chí Bảo chân chính.

Bồng Lai Đảo yên tĩnh như trước, nhưng Hồng Hoang lại nổ tung.

Tùy theo người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung lục tục phản hồi Hồng Hoang, sự tình phát sinh trong hỗn độn đều truyền ra.

Vu Yêu nhị tộc đại chiến tại hỗn độn, Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh, Đạo Tổ đều không thể không ra tay.

Kết quả cuối cùng, tự nhiên là Hồng Quân lão già khú kia thắng.

Dù sao cũng là Thánh nhân chân chính, tồn tại sắp Hợp Đạo, có thể cuồn cuộn không ngừng mượn dùng Thiên Đạo chi lực chiến đấu.

Nhìn lại Thập Nhị Tổ Vu, vô lực chi xanh đại uy Bàn Cổ chiến đấu thời gian dài, chém Hồng Quân mấy búa xong liền bị Hồng Quân trấn áp.

Lúc này đều trốn vào Bàn Cổ Điện dưới Bất Chu Sơn "bế môn hối lỗi" rồi!

Một cái Lượng Kiếp không được xuất thế!

Ngay sau đó, lại một đạo tin tức truyền đến, làm cho mọi người Hồng Hoang lần nữa ngây người.

Minh Hà chết rồi!

Bị Thông Thiên giết chết!

Minh Hà là ai?

Đó chính là một trong những Tiên Thiên Đại Thần Thông Giả mạnh nhất, tồn tại cường hãn có chiến lực sánh ngang Đông Hoàng Thái Nhất.

Một cường giả như vậy, bị Thông Thiên chém giết.

Cả Hồng Hoang đều khiếp sợ, thực lực Thông Thiên lại khủng bố như thế, một Chuẩn Thánh cường đại nói giết là giết.

Cả Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân và đại uy Bàn Cổ ra, e rằng không ai là đối thủ của Thông Thiên!

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đang vì cái chết của

Hồng Vân mà bi thương, nghe được tin tức này xong, lại trực tiếp lăng trụ. "Minh Hà chết rồi?

Chết tốt, chết tốt a!

Ha ha!" Trấn Nguyên Tử cười ha hả, hắn sẽ không quên Minh Hà là nhân vật chủ yếu bức tử Hồng Vân.

Hiện giờ Minh Hà chết, đại thù của Hồng Vân coi như báo được một chút. "Thông Thiên đạo hữu, Trấn Nguyên Tử ta nợ ngươi một ân tình!" Trấn Nguyên Tử nhìn hư không trầm giọng nói, trong mắt có chút hồng nhuận.

Hắn và Hồng Vân là có tình cảm chân thành a!

Trong Thiên Giới, uy thế Yêu Tộc càng thêm to lớn, nhưng Đế Tuấn lại tâm sự nặng nề, không có một chút bộ dáng cao hứng. "Bệ hạ, Thủ Dương Sơn không có phát hiện Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện!" Trong Thiên Cung, Yêu Thánh Bạch Trạch nói với Đế Tuấn.

Điều này làm cho sắc mặt Đế Tuấn càng thêm khó coi, đứng dậy, trên mặt tràn đầy uy nghiêm vô tận, thanh âm trầm hậu quát: "Tìm, lật tung cả Hồng Hoang cũng phải tìm hai tên đó ra cho ta!" Tất cả mọi người đều cho rằng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, ngay cả Đế Tuấn cũng không ngoại lệ.

Chương 63

Lúc này cả Hồng Hoang đều đang tìm kiếm hai tên này, nhưng bọn hắn lại trốn đi rồi.

Trải qua hỗn độn đại chiến, kiến thức sự khủng bố của Hồng Quân và Bàn Cổ hư ảnh, Đế Tuấn và Thái Nhất càng thêm hướng tới sức mạnh Thánh nhân.

Không tiếc hết thảy đại giá cũng phải tìm ra Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, bức bách bọn hắn giao ra Hồng Mông Tử Khí. "Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tốt nhất là biết điều một chút cho Bản Đế!" Đế Tuấn cắn răng thầm nghĩ.

Không biết vì sao, trong lòng Đế Tuấn luôn có một tia nguy cơ cảm như có như không, làm cho hắn bức thiết muốn tìm được Hồng Mông Tử Khí.

Vì thế, cho dù là đệ tử Thánh nhân hắn cũng không quan tâm.

Không giao ra Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn sẽ cho hai kẻ đó biết tay!

Sau đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Thập Nhị Tổ Vu bị trấn áp tại Bàn Cổ Điện, thế lực Yêu tộc điên cuồng bành trướng.

Tuy nhiên, Vu tộc cũng không phải dễ bắt nạt.

Đế Tuấn biết rõ, chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu chưa bị trừ khử, Yêu tộc sẽ vĩnh viễn không thể thống nhất Hồng Hoang.

Muốn vậy, hắn cần phải thành Thánh!

Vì thế, Đế Tuấn huy động toàn bộ sức mạnh Yêu tộc đi khắp thế giới tìm kiếm Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ có điều hai kẻ này cũng không ngốc, đã sớm trốn biệt tăm.

Hai tên này hiện tại ở trong Hồng Hoang chẳng khác nào chuột chạy qua đường, cơ hồ người người đòi đánh, chỉ cần lộ diện là sẽ dẫn tới vô số cường giả vây công.

Ngọc Kinh Sơn!

Nơi này nãi là đạo trường của Hồng Quân trước khi thành Thánh, linh khí sung túc, có thể so với Bất Chu Sơn, lại thêm đạo vận mà Hồng Quân lưu lại sau vô tận tuế nguyệt bế quan.

Cả ngọc Kinh Sơn hiện lên tiên vận mờ mịt, đúng là cảnh tượng của một thiên phủ đỉnh cấp.

Lúc này trong Ngọc Kinh Sơn, có hai bóng người đang tĩnh tọa bế quan, chính là hai kẻ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hồng Quân cái lão già khú này đúng là bao che khuyết điểm không ai bằng, cho dù hai tên này vừa xuẩn vừa ngốc, thực lực lại kém, hay gây rắc rối cho lão, nhưng dù sao cũng là đệ tử thân truyền mà!

Hồng Quân không thể nào bỏ mặc bọn họ bị đông đảo cường giả Hồng Hoang vây công, hơn nữa Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc nằm trong tay ai Hồng Quân là người rõ nhất.

Hai tên này chỉ là kẻ gánh nồi cho Thông Thiên, cho nên nhất định phải bảo vệ!

Hai người liền trốn vào đạo trường Ngọc Kinh Sơn của Hồng Quân, trong Hồng Hoang căn bản không ai dám đến Ngọc Kinh Sơn quấy rối.

Hồi lâu sau, hai người đồng thời mở mắt, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy vẻ khổ sở.

Lão Tử nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Hồng Mông Tử Khí quá khó luyện

hóa, thành Thánh căn bản không có một chút đầu mối nào!" "Đáng giận a!

Nếu ta sớm thành Thánh nhân, trong Hồng Hoang có ai dám khi nhục ta như vậy chứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận hận nói.

Hai người lại vừa bị đánh một trận tơi bời, trước đó trong Hỗn Độn tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ đã lấy đi Hồng Mông Tử Khí.

Mấy trăm cường giả Hồng Hoang đã tiến hành hội đồng bọn họ, kết quả thê thảm vô cùng!

Nếu không phải Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dẫn bạo hỗn độn phong bạo, không chừng thật sự đã bị đám người kia bắt sống rồi!

Mất mặt quá đi mất!

Tất cả khuất nhục khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với việc thành Thánh càng thêm chấp nhất, đều sắp thành tâm ma rồi.

Sau khi trốn vào Ngọc Kinh Sơn, hai người một lòng một dạ nghiên cứu cách luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, làm sao để thành Thánh.

Ngay cả bản thân tu vi cũng bị bỏ bê, hiện tại hai người bọn họ còn chưa trảm khứ đệ nhị thi nữa! "Nếu có đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân kia thì tốt rồi, có ba đạo Hồng Mông Tử Khí để nghiên cứu, không chừng ta có thể tìm ra cơ duyên thành Thánh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn oán trách nói.

Mọi người đều cho rằng bọn họ lấy đi Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng bọn họ căn bản không có, ngay cả hình dáng đạo khí đó ra sao cũng chưa từng thấy.

Bỗng nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Lão Tử nói:

"Đại ca, đạo Hồng Mông Tử Khí kia thật sự không phải huynh lấy chứ?" Bị đám người Hồng Hoang kia làm cho ám ảnh, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút hoài nghi.

Nhớ năm đó người đứng gần Hồng Vân nhất chính là Lão Tử, nếu thật sự có người lấy đi Hồng Mông Tử Khí, Lão Tử chính là nghi phạm lớn nhất.

Sẽ không phải là lão già này bỏ qua Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn, một mình nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí đấy chứ?

Thế thì quá không trượng nghĩa rồi!

Nghe lời nói đầy vẻ hoài nghi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử tức giận trừng mắt, hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Ngươi cũng cho rằng là ta lấy sao?" Bẩn thỉu, xấu xa!

Ông đây sớm đã phát hiện ra rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn tên này tâm địa hẹp hòi, ếch ngồi đáy giếng, căn bản không làm nên đại sự.

Hoàn toàn là 'thằng nhãi ranh không thể cùng mưu sự', rất nhiều chuyện đều do Nguyên Thủy Thiên Tôn rỗi hơi gây sự làm hỏng bét.

Có đôi khi Lão Tử hận không thể bóp chết tên này, thành sự thì ít, bại sự có thừa. "Không, đại ca, lúc ấy đệ không phải là không nhìn thấy gì sao?" Thấy Lão Tử nổi giận, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng giải thích.

Chỉ là có khả năng này thôi, dù sao lúc ấy Hồng Vân tự bạo, không ai nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn cũng không dám đắc tội Lão Tử, nhất là tình huống hiện tại của Hồng Hoang, hai người bọn họ như chuột chạy qua đường, đều không ra được khỏi Ngọc Kinh Sơn.

Lúc này nếu trở mặt với Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn coi

như xong đời.

Chỉ có điều hạt giống hiềm khích đã gieo xuống, hai người cũng không còn hòa thuận như người ngoài nhìn thấy.

Khi hai người đang xoắn xuýt vấn đề Hồng Mông Tử Khí tại Ngọc Kinh Sơn, thì trên đảo Bồng Lai, Thông Thiên lại đang chuẩn bị trảm khứ đệ tam thi. "Đệ tam thi, vi Chấp thi, thượng thông thiện niệm, hạ khải ác dục, trảm khứ tự ngã, phương vi Chân Thánh!

Trảm!" Theo tiếng quát lạnh của Thông Thiên, một bóng người màu đen từ trong cơ thể hắn bước ra.

Chấp thi có khí chất và dung mạo gần như giống hệt Thông Thiên, không có thiện ác phân chia, phảng phất như một Thông Thiên khác. "Hô, Tam Thi Chuẩn Thánh!" Thông Thiên nhẹ thở ra một hơi, thu hồi Chấp thi vào trong cơ thể.

Khác với hai người Lão Tử, Thông Thiên chưa bao giờ cân nhắc việc dùng công đức thành Thánh, cho dù sở hữu hai đạo Hồng Mông Tử Khí hắn cũng căn bản không có ý định luyện hóa chúng.

Công đức thành Thánh nãi là tồn tại yếu nhất trong các Thánh Nhân.

Một phương diện khác, trước khi thành Thánh, số lượng thi thân trảm khứ cũng có ảnh hưởng chí quan trọng đối với chiến lực sau này.

Nhất Thi Thánh Nhân và Nhị Thi Thánh Nhân thực lực hoàn toàn khác biệt, Tam Thi Thánh Nhân lại càng thêm cường đại.

Cho nên, Thông Thiên vô luận như thế nào cũng phải trảm khứ tam thi trước khi thành Thánh, hiện nay hắn đã làm được.

Tam Thi Thánh Nhân!

Tiếp theo, phải cân nhắc làm sao để thành Thánh!

Chương 64

Thánh Nhân, đối với toàn bộ cường giả Hồng Hoang phảng phất đều là tồn tại xa không thể chạm.

Cho dù là Công Đức Thánh Nhân yếu nhất, cũng làm cho tất cả mọi người khó mà so bì.

Thông Thiên không lấy công đức thành Thánh, con đường này lại càng khó khăn chồng chất, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều.

Sau khi trảm khứ đệ tam thi, Thông Thiên liền rời khỏi đảo Bồng Lai, bắt đầu du lịch Hồng Hoang, để lại một mình Nữ Oa bế quan trảm thi.

Trong niên đại Thập Nhị Tổ Vu bị trấn áp này, để giảm thiểu tổn thất, Vu tộc chủ động triệu hồi toàn bộ tộc nhân đang ở bên ngoài về phụ cận Bất Chu Sơn.

Yêu tộc thực lực tắc huy hoàng đến cực điểm, chinh phục vô tận đại địa Hồng Hoang, vô số chủng tộc thần phục.

Uy áp Thiên Đình hạo nhiên vô biên, phảng phất thật sự trở thành cái Thiên Đình vô thượng thống trị Cửu Thiên Thập Địa kia.

Nhưng sự chém giết trong Hồng Hoang vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

Sự yên tĩnh tạm thời lúc này, chẳng qua là đang chuẩn bị cho đại chiến tiếp theo.

Hai mươi nguyên hội thời gian trôi qua.

Côn Luân Sơn.

Những năm này, Thông Thiên gần như đi khắp hơn nửa cái Hồng Hoang, cuối cùng đi tới nơi này.

Chậm rãi đi lại trong dãy núi vô tận, nhìn linh khí tràn ngập chung quanh, sinh cơ bừng bừng, phảng phất nhớ tới lúc mình chưa hóa hình.

Côn Luân Sơn vẫn dáng vẻ đó, chỉ có điều lại nhiều thêm một chút yêu khí. "Con Hắc Hùng kia ngược lại rất thú vị, trực tiếp chiếm núi làm vua ở trong Côn Luân Sơn!" Thông Thiên lắc đầu cười một tiếng.

Hiện nay Thông Thiên cũng đã hiểu vì sao hai người Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thê thảm như vậy, hoàn toàn là do con Hắc Hùng Tinh này gây ra a!

Hai tên kia không chỉ bị ép hóa hình sớm, mà còn suýt chút nữa trở thành linh sủng của Hắc Hùng Tinh.

Thông Thiên không nhịn được cười phì một tiếng.

Con gấu đen này quá thú vị. "Có cơ hội, ngược lại có thể giúp tên này một chút!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Có thể làm cho hai tên Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn xui xẻo, Thông Thiên rất cao hứng.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Thông Thiên bỗng nhiên nhìn về phía xa xa Côn Luân Sơn, sắc mặt khẽ động, thấp giọng lẩm bẩm: "Bàn Vương Lão Tổ!" Bàn Vương Lão Tổ nãi là cường giả đỉnh cấp trong Hồng Hoang, một trong ba ngàn khách nghe giảng tại Tử Tiêu Cung, tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ có điều hành sự quái dị, tính cách ngoan lạt, không mấy ai ưa thích.

Năm đó trong Hỗn Độn, vây giết Hồng Vân cũng có phần của Bàn Vương Lão Tổ.

Lúc này, hắn hình như đang truy sát người nào đó.

Phía nam Côn Luân Sơn, cách ức vạn dặm trên đại địa, Bàn Vương Lão Tổ với khuôn mặt thanh đạm mang vẻ tràn đầy tự tin.

Hắn dùng ánh mắt khinh thường nhìn thân ảnh phía trước, phảng phất có chút trêu tức, giống như mèo vờn chuột mà đùa bỡn con mồi.

Bàn Vương Lão Tổ đích xác có tư cách này!

Sau lần giảng đạo thứ hai tại Tử Tiêu Cung, hắn liền trảm khứ ác thi, trở thành Chuẩn Thánh.

Thực lực bực này, cho dù Yêu tộc đối với hắn cũng kiêng kị vô cùng, dù sao Hồng Hoang lúc này, Chuẩn Thánh cũng không quá mấy chục người mà thôi.

Yêu tộc đối thủ chủ yếu nãi là Vu tộc, nếu không cần thiết, ai cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc một vị Chuẩn Thánh.

Người mà Bàn Vương Lão Tổ truy sát, nãi là một thiếu niên áo xanh, thực lực Đại La Kim Tiên tiền kỳ.

Chênh lệch hắn một đại cảnh giới, thiếu niên kia căn bản không có khả năng trở mình.

Hiện nay dựa vào cũng vẻn vẹn là tốc độ kinh khủng kia để đào mệnh. "Tiểu tử, ngươi không có cơ hội đâu, dừng lại đi!

Lão tổ ta tạm thời sẽ không lấy mạng ngươi." Bàn Vương Lão Tổ nhàn nhạt nói, tràn đầy hương vị cao cao tại thượng.

Trong mắt hắn, tính mạng đối phương hoàn toàn nắm giữ trong tay mình.

Lúc này đào mệnh, hoàn toàn là giãy dụa phí công thôi! "Nằm mơ, cái lão già khốn kiếp kia, muốn bắt được tiểu gia, trước tiên đi luyện lại chân cẳng đã nhé!" Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp trả.

Đây là một người trẻ tuổi mặt như ngọc, cao lớn anh tuấn, trong đôi mắt tinh anh tản ra quang mang hung hãn, trên mặt càng toát ra một cỗ kình đầu không chịu thua.

Trên người hắn nhiều chỗ đã bị trọng thương, máu tươi chảy ròng, nhưng chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Đối mặt với sự quật cường của thiếu niên, Bàn Vương Lão Tổ lơ đễnh, ngược lại cười nhạt một tiếng.

Trong tay hắn xuất hiện một giọt máu tươi màu vàng óng, lẳng lặng trôi nổi, chính là máu mà thiếu niên vừa mới vẩy xuống đất. "Tinh huyết mỹ vị, huyết mạch cường đại, là khí mẫn tốt nhất để ôn dưỡng cổ trùng!" Bàn Vương Lão Tổ mặt đầy vẻ say mê nói. "Tiểu tử, tên ngươi là gì?" "Gọi ông nội!" Thiếu niên áo xanh cười ha ha đáp.

Bàn Vương Lão Tổ sững sờ, sắc mặt trong nháy mắt đại nộ, ánh mắt âm trầm quát lạnh: "Thứ ranh con, muốn chết!

Bản trứ tiên định không giết ngươi, chờ ngươi thực lực tăng lên tới Đại La Kim Tiên viên mãn rồi mới động thủ, nhưng hiện tại cũng như nhau cả thôi!

Thôn phệ huyết mạch cường đại của ngươi, lại thêm lão tổ ta chuẩn bị nhiều linh căn linh bảo như vậy, tiểu bảo bối của ta định nhiên sẽ trở thành cổ trùng mạnh nhất Hồng Hoang!" Bàn Vương Lão Tổ cuồng nhiệt hô lớn, nhìn thân ảnh thiếu niên áo xanh càng thêm thèm muốn.

Cổ trùng, nãi là thủ đoạn độc hữu của Bàn Vương Lão Tổ, mặc dù âm ngoan, nhưng lại phòng bất thắng phòng, dưới cùng đẳng cấp rất ít người có thể là đối thủ của hắn.

Hiện tại, hiển nhiên hắn đã để mắt tới huyết mạch của thiếu niên

áo xanh kia, muốn dùng để làm cho cổ trùng trở nên mạnh hơn. "Đáng chết, ta Khổng Tuyên thà chết, cũng sẽ không trở thành tế phẩm cho cái lão già khốn kiếp này!" Thiếu niên áo xanh trong lòng kiên định, trên mặt càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Vương Lão Tổ muốn dùng hắn đi nuôi cổ trùng, đối với hắn là sự vũ nhục, sống không bằng chết.

Khổng Tuyên là ai?

Chính là con khổng tước đầu tiên trong thiên địa, con trai của Phượng Tổ Nguyên Hoàng!

Sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng nhất tộc, Khổng Tuyên cứ việc chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên thực lực, nhưng chiến lực lại kinh khủng kinh người, cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ bình thường đều không phải đối thủ của hắn.

Tốc độ của hắn càng là nhất tuyệt, Phượng Hoàng nhất tộc nãi là vương giả bầu trời, cũng chính vì vậy, hắn mới có thể cùng Bàn Vương Lão Tổ chu toàn lâu như thế.

Nhưng Bàn Vương Lão Tổ nãi là một vị Chuẩn Thánh a!

Bị truy sát thời gian dài như vậy, Khổng Tuyên đã đến tình cảnh dầu hết đèn tắt. "Phía trước là Côn Luân Sơn, địa bàn của con Hắc Hùng Tinh kia, nếu kinh động tên kia, định nhiên sẽ sinh thêm rắc rối, phải nhanh chóng giải quyết tiểu tử này mới được!" Bàn Vương Lão Tổ nhìn Côn Luân Sơn y hi có thể thấy ở phía xa, trong lòng thầm nghĩ.

Trong Côn Luân Sơn có một Hắc Hùng Lão Tổ, đây là chuyện mọi người trong Hồng Hoang đều biết.

Chương 65

Nhờ ơn Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng, danh tiếng linh sủng của hắn còn vang dội hơn cả danh tiếng đệ tử Thánh Nhân.

Năm đó Hắc Hùng Lão Tổ một tiếng gào thành danh, người người đều biết vị Yêu tộc cường giả tồn tại từ lượng kiếp trước này.

Chỉ có điều Hắc Hùng Lão Tổ có chút tà môn, rõ ràng là thực lực Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng chiến lực lại kinh khủng vô cùng.

Cho dù là Chuẩn Thánh bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Sinh tính thích lo chuyện bao đồng, thần kinh thô, nhìn không vừa mắt là lao lên đánh.

Bàn Vương Lão Tổ cũng không nguyện ý đi trêu chọc, cho nên muốn giải quyết Khổng Tuyên bên ngoài Côn Luân Sơn. "Tiểu bảo bối, quà tặng cho các ngươi đây, đi thôi!

Ha ha ha!" Bàn Vương Lão Tổ cười nói.

Hắn cũng đã mất kiên nhẫn, hiện tại muốn đối với Khổng Tuyên động thủ.

Chỉ thấy trên người Bàn Vương Lão Tổ đột nhiên bộc phát ra một trận quang mang màu vàng óng, một tiếng rít bén nhọn vang vọng thiên địa, muốn phá vỡ màng nhĩ người ta.

Ngay sau đó trong hư không tịch tĩnh, một trận cuồng phong màu vàng che khuất thiên địa, gào thét hướng Khổng Tuyên lao tới!

Nhìn kỹ lại, đó đâu phải là cuồng phong a!

Phân minh là từng con từng con côn trùng nhỏ màu vàng, phợp trời

đầy đất ngưng kết lại với nhau, đè ép tới!

Cửu Sí Kim Thiền!

Cổ trùng do Bàn Vương Lão Tổ nuôi dưỡng, không gì không ăn, nếu thực lực đủ mạnh, ngay cả một phương thiên địa cũng có thể ăn sạch sẽ.

Đại bộ phận tu sĩ bị Cửu Sí Kim Thiền để mắt tới, đó là chết chắc, cho dù Chuẩn Thánh bình thường cũng phải ôm hận dưới sự công kích của Cửu Sí Kim Thiền. "Cửu Sí Kim Thiền!" Khổng Tuyên nhìn vô số con tằm vàng bay tới, sắc mặt phi thường ngưng trọng, hiển nhiên đã nghe qua sự khủng bố của loại sinh vật này.

Bàn Vương Lão Tổ thật đúng là coi trọng hắn, đối phó một tên Đại La Kim Tiên cỏn con mà cũng dùng tới bảo vật bực này. "Chúng sẽ ăn ngươi đến mức ngay cả cặn bã cũng không thừa, nguyên thần cũng sẽ bị ăn sạch!" Nhìn sắc mặt Khổng Tuyên, Bàn Vương Lão Tổ lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Thôn phệ huyết mạch của Khổng Tuyên, Cửu Sí Kim Thiền sẽ trở nên mạnh hơn.

Vô số kim tằm ùa lên, loại tiếng hô khiếu bén nhọn kia làm cho người ta tê cả da đầu, trong khoảnh khắc liền bao bọc lấy Khổng Tuyên!

Giống như mặc vào một lớp áo khoác dày màu vàng, nhưng lại là trí mạng, những con kim tằm kia không giờ khắc nào không đang gặm nhấm máu thịt của hắn!

Chỉ có điều lúc này Khổng Tuyên lại không có phẫn nộ, trên mặt chậm rãi lộ ra một tia cười lạnh: "Bàn Vương Lão Tổ, phần lễ vật này, tiểu gia ta nhận!" Bỗng nhiên, chỉ thấy trên thân thể Khổng Tuyên bộc phát ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, sắc thái chói mắt phảng

phất che khuất một phương thiên địa, linh khí chấn động, một phương quy tắc thiên địa chi lực trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Những con Cửu Sí Kim Thiền vây quanh người Khổng Tuyên kia, lại đột nhiên biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Bản mệnh thần thông của Khổng Tuyên, Ngũ Sắc Thần Quang, thiên địa vạn vật, không gì không thu, còn trâu bò hơn Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Nếu cảnh giới đầy đủ, hắn đều có thể thu luôn cả Bàn Vương Lão Tổ.

Ẩn tàng lâu như vậy, rốt cục làm cho Bàn Vương Lão Tổ ăn một cái thiệt thòi lớn.

Nhìn Cửu Sí Kim Thiền bỗng nhiên biến mất không thấy, nụ cười tàn nhẫn của Bàn Vương Lão Tổ bỗng nhiên ngưng cố, mắt đờ đẫn nhìn Khổng Tuyên, miệng há hốc.

Ngay sau đó là một trận điên cuồng gào thét: "Đáng chết, ngươi đã làm cái gì?

Cửu Sí Kim Thiền của ta đâu?" Bàn Vương Lão Tổ phẫn nộ vô cùng, hai mắt trừng lớn, đỏ ngầu một mảnh, hận không thể ăn tươi nuốt sống Khổng Tuyên.

Cửu Sí Kim Thiền trân quý vô cùng, cả Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu, Bàn Vương Lão Tổ tốn tinh lực và thời gian cực lớn mới tìm được chút ít này.

Nhưng hiện tại, lại bị Khổng Tuyên thu hết sạch.

Bàn Vương Lão Tổ không chịu nổi nữa, muốn bạo tẩu rồi! "Giao Kim Thiền ra cho ta, giao ra!" Bàn Vương Lão Tổ bạo nộ rống to.

Khổng Tuyên lại nhàn nhạt cười lạnh nói: "Mấy con Kim Thiền

đó đều bị ta ăn rồi, muốn lấy thì chờ ta đi ỉa ra nhé!" "Phốc!" Lời của Khổng Tuyên làm Bàn Vương Lão Tổ tức đến thổ huyết, thả Cửu Sí Kim Thiền ra muốn thôn phệ huyết mạch Khổng Tuyên, hiện tại phản lại bị Khổng Tuyên ăn mất.

Bàn Vương Lão Tổ tức nổ phổi, mất cả chì lẫn chài a! "Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết!" Bàn Vương Lão Tổ bạo nộ lao tới, sắc mặt một mảnh dữ tợn, Cửu Sí Kim Thiền mất rồi, trong lòng hắn đang rỉ máu a!

Hiện tại chỉ có một cách, dùng thủ đoạn ác độc nhất Hồng Hoang dầy vò Khổng Tuyên đến chết.

Một cỗ sức mạnh cường đại đánh về phía Khổng Tuyên, uy áp Chuẩn Thánh hiển lộ không bỏ sót.

Chênh lệch hẳn một đại cảnh giới, Khổng Tuyên căn bản không có sức mạnh phản kháng. "Tới đi!

Ta Khổng Tuyên thà chết chứ cũng sẽ không làm nhục tôn nghiêm huyết mạch Phượng Hoàng." Lúc này Khổng Tuyên tự biết khó thoát khỏi cái chết, trên khuôn mặt anh tuấn lại hào không sợ hãi, không hề hèn nhát, ánh mắt kiên định nhìn về phía Bàn Vương Lão Tổ.

Hắn muốn tự bạo!

Nhưng vào lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói băng lãnh. "Không tệ tiểu tử, có nguyện bái bản tọa làm thầy?" Nghe thanh âm này, sắc mặt Khổng Tuyên lập tức ngẩn ra.

Hắn cảm giác sức mạnh sắp bạo động trong cơ thể hoàn toàn bị áp chế xuống, công kích của Bàn Vương Lão Tổ cũng trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Giọng nói bỗng nhiên xuất hiện không chỉ làm cho Khổng Tuyên ngẩn ra, sự phẫn nộ trên mặt Bàn Vương Lão Tổ cũng trong nháy mắt

ngưng kết.

Ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía một phương thiên địa, đồng tử bỗng nhiên trừng lớn, sâu trong ánh mắt hiện ra vô tận kinh khủng.

Hắn căn bản không cảm giác được chung quanh có bất kỳ người nào tồn tại, nhưng công kích của hắn lại trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Thực lực người này, định nhiên mạnh đến siêu hồ tầm thường.

Quan trọng hơn là, Bàn Vương Lão Tổ nhận ra chủ nhân của giọng nói này, cả Hồng Hoang có thể có thực lực kinh khủng như thế, chỉ có vị kia. "Thông, Thông Thiên ~" Bàn Vương Lão Tổ thanh âm run rẩy nói, sắc mặt trắng bệch vô cùng, mồ hôi lạnh trên trán tí tách rơi!

Nhất định là Thông Thiên, cả Hồng Hoang có thể có thực lực kinh khủng như thế, trừ Hồng Quân ra, chỉ có Thông Thiên.

Bàn Vương Lão Tổ không ngờ mình không gặp phải Hắc Hùng Lão Tổ trong Côn Luân Sơn, ngược lại gặp phải Thông Thiên.

Đạo trường của Thông Thiên không phải ở Đông Hải sao?

Chạy đến Côn Luân Sơn làm cái gì?

Đáng chết!

Còn không bằng gặp phải Hắc Hùng Lão Tổ nữa!

Hắc Hùng Lão Tổ tối đa chỉ là một tên mãng hán thần kinh thô, bị quấn lấy cũng không chết được.

Nhưng tên Thông Thiên này, tính cách ác liệt, thực lực cường hãn, ở trước mặt hắn, một cái không cẩn thận, không chừng ngay cả mạng cũng không còn a!

Chương 66

Đông Vương Công và Minh Hà chính là vết xe đổ!

Trong lòng Bàn Vương Lão Tổ một mảnh kinh hoảng thất thố, sợ hãi bất an nhìn hư không trước mắt. "Oanh!" Hắc động phù hiện, khí thế cường đại trong nháy mắt tràn ngập một phương thiên địa, uy áp kinh khủng làm cho hư không trầm luân.

Loại uy thế này, tuyệt không phải Chuẩn Thánh bình thường có thể đạt tới, Bàn Vương Lão Tổ phảng phất có một loại ảo giác, giống như cảm nhận được một cỗ khí tức Thánh Nhân.

Một bóng người từ trong hư không bước ra, hắc y phi thân, sắc mặt lãnh tuấn, ánh mắt như kiếm, thân ảnh thon dài, khí thế lãnh ngạo xộc thẳng lên trời.

Hắn đứng ở nơi đó, phảng phất ngay cả thiên địa đều trở nên không có cảm giác tồn tại.

Trong lòng Bàn Vương Lão Tổ lộp bộp một cái, hô hấp đều đình chỉ, sắc mặt thảm bạch, tay chân càng là cứng ngắc.

Hắn nhớ tới tràng cảnh Minh Hà bị Thông Thiên chém giết, đường đường là một Chuẩn Thánh, cường giả chiến lực có thể so với Đông Hoàng Thái Nhất, cứ như vậy bị Thông Thiên giết?

Quả thực kinh khủng! "Thông, Thông Thiên đạo hữu!

Đã lâu, đã lâu không gặp a!" Bàn Vương Lão Tổ trên mặt lộ ra nụ cười khó coi vô cùng, đối với Thông Thiên chột dạ nói, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Ở cùng một chỗ với Thông Thiên, tuyệt đối là nơm nớp lo sợ!

Chỉ có điều lúc này Thông Thiên lại nhìn cũng không nhìn hắn một

cái, ngược lại dùng ánh mắt bình thản nhìn về phía Khổng Tuyên.

Thiếu niên anh tuấn quật cường, lại đầy người máu tươi kia, đang dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Thông Thiên. "Tiểu tử, có nguyện trở thành đệ tử bản tọa?" Thông Thiên nhìn ánh mắt khiếp sợ của hắn, lần nữa khẽ nói. "Đệ tử?" Khổng Tuyên ngẩn người, bị uy thế kinh khủng của Thông Thiên làm cho chấn kinh.

Sau khi phản ứng lại, càng thêm chấn kinh!

Bàn Vương Lão Tổ xưng hắn là Thông Thiên đạo hữu, vậy người trước mắt này chính là Thông Thiên đạo nhân?

Cái tên Thông Thiên này, e rằng trong Hồng Hoang rất ít người không biết.

Đệ tử thân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang, một thân thực lực kinh khủng vô cùng, nghiền ép tất cả cường giả Chuẩn Thánh, càng lực chiến Thập Nhị Vu Tổ bất bại.

Thông Thiên, từ trước tới giờ chưa từng thất bại, phảng phất là hóa thân của sự khủng bố.

Trong lời đồn đại, hắn càng là tồn tại tiếp cận Thánh Nhân nhất.

Đối với Khổng Tuyên, Thông Thiên là cường giả cao cao tại thượng, xa không thể chạm, cho dù sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng cũng không đủ tư cách đối thoại với Thông Thiên, đổi lại là mẫu thân hắn thì còn tạm được.

Nhưng hắn không ngờ, Thông Thiên muốn thu hắn làm đệ tử.

Khổng Tuyên nhất thời có chút ngớ người.

Nhưng tâm tính Khổng Tuyên kiên nhận, trong nháy mắt liền phản ứng lại, biết mình gặp đại cơ duyên rồi, cơ hội như vậy tuyệt không thể bỏ lỡ. "Nguyện ý, Khổng Tuyên nguyện ý, bái kiến lão sư!"

Khổng Tuyên vội vàng bái nói, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, căn bản không ngờ sẽ được Thông Thiên thu làm đệ tử.

Dù xuất thân cao quý, huyết mạch cường đại, là con của Phượng Hoàng, nhưng thời đại Tam tộc đã qua, Phượng Hoàng nhất tộc bị trấn áp tại Nam Minh Hỏa Sơn không được xuất thế.

Thân phận Khổng Tuyên ngược lại sẽ vì thế mà rước lấy mầm tai vạ.

Cho nên, nếu có thể bái Thông Thiên làm thầy, không chỉ có một chỗ dựa lớn, trên tu luyện càng có thể được Thông Thiên chỉ điểm.

Đây là đại cơ duyên khiến vô số người hâm mộ ghen ghét a!

Nhất định phải bái sư a!

Nhìn Khổng Tuyên cuồng hỉ, Thông Thiên lẳng lặng gật đầu, trầm giọng nói: "Từ nay về sau, Khổng Tuyên ngươi chính là thủ đồ của Thông Thiên ta, đại đệ tử đời thứ ba của Huyền Môn ta, được hưởng Thánh Nhân giáo hóa!" "Đệ tử, bái kiến lão sư!" Khổng Tuyên kích động bái nói.

Từ nay về sau, hắn là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, là thủ đồ, lại còn là đại đệ tử đời thứ ba của Huyền Môn.

Thân phận này quá trâu bò rồi!

Cho dù tâm tính Khổng Tuyên kiên nhận, tính cách trầm ổn, giờ khắc này cũng nhịn không được kích động.

Nhưng Bàn Vương Lão Tổ bên cạnh lại nhìn đến ngây người, một gương mặt già nua tràn đầy thần tình khiếp sợ, kinh ngạc nhìn quá trình Thông Thiên và Khổng Tuyên thu đồ.

Quá mức thao đản rồi!

Một tên tiểu tử vừa mới bị mình truy sát, đảo mắt một cái lại

nhiên trở thành đồ đệ của Thông Thiên.

Thông Thiên không phải đang chơi ta đấy chứ?

Bàn Vương Lão Tổ đang nghệ mặt ra, nhưng một khắc sau, lại bỗng nhiên cảm giác một cỗ ánh mắt băng lãnh rơi vào trên người hắn.

Thông Thiên đang dùng thần tình lãnh mạc nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Bàn Vương, truy sát đệ tử bản tọa, chẳng lẽ ngươi cho rằng Thông Thiên ta dễ bắt nạt sao?" Đậu má!

Đón ánh mắt băng lãnh kia của Thông Thiên, Bàn Vương Lão Tổ trong lòng chửi thầm!

Truy sát đệ tử của ngươi?

Lúc ta truy sát tiểu tử này, hắn đâu phải đệ tử của ngươi!

Ngươi đặc biệt là đang cố ý chơi ta phải không?

Ai mới là người xui xẻo hả?

Ta thật vất vả mới kiếm được Cửu Sí Kim Thiền, toàn bộ bị tiểu tử này nuốt mất, ta biết đi đâu nói lý đây!

Bàn Vương Lão Tổ trong lòng khí uất khó giải, nhưng đối mặt với Thông Thiên ngang ngược vô lý, cũng chỉ có thể nhận túng a! "Thông Thiên đạo hữu, đây là một cái hiểu lầm a!" Bàn Vương Lão Tổ xấu hổ cười nói, sắc mặt trắng bệch.

Hắn cảm giác ánh mắt lăng lệ kia đang nhìn mình, toàn thân đau nhói, khí tức tử vong không tự giác nảy sinh!

Sức mạnh cường đại hoàn toàn áp chế hắn, không sinh ra nổi một chút dục vọng phản kháng!

Thông Thiên thực lực quá kinh khủng!

Không thể cứng đối cứng a! "Thứ không biết sống chết!

Ngươi cũng xứng gọi bản tọa là đạo hữu?" Thông Thiên nhàn nhạt nói!

Sự cô ngạo bá khí mục không hết thảy làm cho người ta căn bản không dám nhìn thẳng.

Dù cho tên Bàn Vương Lão Tổ này nãi là một Chuẩn Thánh, đồng dạng cũng là khách Tử Tiêu Cung, nhưng muốn để Thông Thiên đối đãi bình đẳng, hắn còn chưa đủ tư cách!

Sau đại chiến Vu Yêu, Thông Thiên căn bản chưa nghe qua tên Bàn Vương Lão Tổ, đoán chừng cũng là một kẻ chết sớm.

Đổi lại là Đế Tuấn Thái Nhất thì còn tạm được.

Chương 67

Sự trào phúng không chút lưu tình của Thông Thiên làm cho Bàn Vương Lão Tổ trong nháy mắt đỏ bừng mặt, quả thực là khuất nhục to lớn, vẻ tràn đầy khinh thường kia phảng phất như lợi kiếm trực tiếp cắm vào tim hắn!

Thông Thiên ngươi lợi hại, nhưng ta Bàn Vương Lão Tổ tốt xấu gì cũng là một Chuẩn Thánh đi!

So với ngươi cũng kém không bao nhiêu, không thể xưng hô đạo hữu sao?

Quả thực quá hiếp người quá đáng! "Hô!

Hô!

Thông Thiên ~" Bàn Vương Lão Tổ như chịu ủy khuất cực lớn, hô hấp trầm trọng, trừng mắt nhìn chằm chằm Thông Thiên, phảng phất có sự không cam lòng rất lớn! "Sao?

Muốn động thủ?" Thông Thiên cười nhạt một tiếng, phản chính hắn cũng không có ý định thả tên Bàn Vương Lão Tổ này.

Một tên gia hỏa vừa mới trở thành Chuẩn Thánh, nếu đều dám ở trước mặt hắn to tiếng, vậy hắn còn lăn lộn gì ở Hồng Hoang nữa!

Động thủ?

Nghe thấy hai chữ này của Thông Thiên, Bàn Vương Lão Tổ giật mình, lập tức khôi phục lý trí, vừa rồi chỉ là bị không khí nhất thời làm cho choáng váng đầu óc, bảo hắn đi động thủ với Thông Thiên, quả thực là muốn chết!

Kết cục của Minh Hà còn rành rành ngay trước mắt kìa!

Tên kia còn lợi hại hơn hắn, trực tiếp bị Thông Thiên diệt, hắn khẳng định không phải đối thủ của Thông Thiên. "A!

Không, không ~" Bàn Vương Lão Tổ vội vàng xua tay nói, cho dù trong lòng cuồng nộ, cũng chỉ có thể nhận túng.

Khả Thông Thiên xưa nay chưa bao giờ cho cơ hội phục nhuyễn, Thông Thiên cũng không phải người mềm lòng, vận mệnh Bàn Vương Lão Tổ đã chú định!

Dám ra tay với đệ tử Thông Thiên, vô luận như thế nào cũng phải chết, Thông Thiên nổi tiếng là bao che khuyết điểm! "Lưỡi kiếm sắc bén!" Phong mang lăng lệ từ trên người Thông Thiên bộc phát ra, xông thẳng lên trời, sức mạnh Diệt Thế Chi Kiếm quán xuyên toàn bộ thiên địa.

Hủy diệt pháp tắc cường đại tràn ngập hư không, ầm vang hướng về phía Bàn Vương Lão Tổ chém tới! "Không!

Không ~ Thông Thiên, ngươi không thể làm như vậy ~" Bàn Vương Lão Tổ thê thảm gào thét, hắn đã phục nhuyễn nhận túng rồi mà!

Nhưng phong mang cường đại kia vẫn kính trực hướng hắn chém tới, cảm xúc tuyệt vọng trong lòng nảy sinh! "Oanh!" Bàn Vương Lão Tổ vội vàng tế ra linh bảo ngăn cản, nhưng căn bản vô dụng, dưới một kích, linh bảo trực tiếp vỡ vụn, thân thể Bàn Vương Lão Tổ trong nháy mắt băng liệt.

Máu chảy thành sông, sâu có thể thấy được xương, khí tức uể oải, dáng vẻ thoi thóp, trọng thương không nghi ngờ!

Chỉ một kích, Bàn Vương Lão Tổ trực tiếp trọng thương!

Thông Thiên trong Hồng Hoang có thể nói là hung danh hiển hách, tuyệt đối là ngoan nhân, chiến lực kinh khủng không người nào có thể

địch.

Đối mặt với công kích của cường giả bực này, Bàn Vương Lão Tổ biết rõ kết cục của mình, nhưng hắn lại có khả năng cam tâm sao?

Người có thể trở thành Chuẩn Thánh tuyệt đối sẽ không đơn giản, huống chi là lúc liều chết tuyệt vọng thế này! "Muốn ta chết, ngươi cũng đừng hòng sống yên ổn!" Bàn Vương Lão Tổ rống to, trong mắt trở nên đỏ ngầu một mảnh, sắc mặt dữ tợn!

Hắn biết tuyệt khó may mắn thoát khỏi, Thông Thiên ngoan lạt sẽ không thả hắn! "Cùng chết đi!" Bàn Vương Lão Tổ bạo ngược gầm thét, thân thể trọng thương bỗng nhiên phồng lên, vô tận máu tươi bắn ra, máu chảy thành sông!

Hắn muốn tự bạo!

Một Chuẩn Thánh tự bạo cũng không phải chuyện đùa, Hồng Vân năm đó, ngay cả Lão Tử thực lực như vậy cũng rơi vào kết cục trọng thương.

Chuẩn Thánh tự bạo tuyệt đối kinh khủng.

Thông Thiên trong hư không nhàn nhạt nhìn tất cả, đạm mạc nói: "Ở trước mặt bản tọa tự bạo?

Còn kém xa lắm!" Nếu để cho một tên như vậy tự bạo trước mặt hắn, Thông Thiên cũng uổng công là Tam Thi Chuẩn Thánh. "Trấn!" Tiếng nói băng lãnh của Thông Thiên truyền vang trong thiên địa, hư không pháp tắc chấn động, thiên địa vạn vật trong nháy mắt chấn động một cái.

Trong vô hình, phảng phất có vô tận đạo pháp vận luật hiện lên, thân thể sắp tự bạo của Bàn Vương Lão Tổ trong nháy mắt đình chỉ bành trướng.

Phảng phất như bị xì hơi, càng ngày càng khô quắt, huyết nhục

sức mạnh điên cuồng trôi đi, cuối cùng biến thành bộ dạng thây khô.

Linh khí trong cơ thể không còn một chút ba động, cả người hoàn toàn bị Thông Thiên phong ấn lại.

Bàn Vương Lão Tổ ở trước mặt Thông Thiên ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có, vận mệnh sớm đã không còn nằm trong tay hắn! "Vận mệnh của ngươi nằm trong tay bản tọa, hiện tại ngươi có thể chết rồi!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, loại thái độ coi rẻ sinh mệnh phát ra từ trong xương tủy kia, căn bản sẽ không để ý tới hết thảy!

Thông Thiên thoại âm rơi xuống, Bàn Vương Lão Tổ ngã trên mặt đất chỉ còn lại một đạo sinh cơ cuối cùng đột nhiên trừng lớn mắt, trong ánh mắt đờ đẫn phảng phất đang la hét, càng giống như đang sợ hãi!

Hắn không dám đối mặt với vận mệnh sắp đến, nhưng những thứ này đều không thể ngăn cản quyết định của Thông Thiên, muốn cho Bàn Vương Lão Tổ chết! "Băng!" Một tiếng vang trầm đục, thân thể khô quắt của Bàn Vương Lão Tổ trực tiếp vỡ vụn, không có sức mạnh kinh khủng của Chuẩn Thánh tự bạo.

Chỉ để lại trên mặt đất một mảnh tàn hài, nguyên thần, khu thể, thần thức đều bị Thông Thiên hóa thành hư vô.

Bàn Vương Lão Tổ chết rồi!

Cường giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, đường đường là Chuẩn Thánh cứ như vậy chết tại một nơi hoang lương!

Trong tay Thông Thiên, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, tự bạo cũng thành một loại xa vọng.

Nhìn Bàn Vương Lão Tổ cứ như vậy biến mất trong thiên địa, Khổng Tuyên ở một bên lại đầy mặt rung động, kinh ngạc há to miệng.

Cho dù tâm tính kiên nhận, nhưng hết thảy trước mắt làm hắn khiếp sợ vô cùng.

Một đường đường Chuẩn Thánh a, từng một độ đánh hắn chật vật không chịu nổi, thậm chí suýt chút nữa làm hắn mất mạng, cứ như vậy chết rồi?

Tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, thậm chí ngay cả vận mệnh của mình đều không chưởng khống được, ngay cả quyền lợi tự bạo cũng bị tước đoạt, cuối cùng vô thanh vô tức chết đi!

Nguyên thần triệt để yên diệt!

Loại sức mạnh này quả thực quá kinh khủng!

Ánh mắt Khổng Tuyên nhìn về phía Thông Thiên, tràn đầy hướng tới và kích động.

Đây là lão sư của hắn!

Quá mạnh mẽ! "Một tên Chuẩn Thánh nho nhỏ, cũng có tư cách làm càn trước mặt bản tọa sao!" Ánh mắt đạm mạc của Thông Thiên nhìn hư không nơi Bàn Vương Lão Tổ biến mất, nhàn nhạt lắc đầu.

Chương 68

Một tên Chuẩn Thánh nho nhỏ, căn bản không có tư cách đối thoại bình đẳng với Thông Thiên, giết Bàn Vương Lão Tổ, chẳng qua là chuyện thuận tay mà thôi.

Ai bảo hắn khi phụ đệ tử của mình chứ? "Nhớ kỹ, làm đệ tử Thông Thiên ta, không cần sợ hãi bất kỳ đối thủ nào, có chuyện gì đều có vi sư làm chủ cho ngươi!

Muốn khi phụ ai, thì cứ to gan mà làm!

Ai dám khi phụ ngươi, Bàn Vương Lão Tổ chính là kết cục!" Thông Thiên nhìn Khổng Tuyên trầm giọng nói, hắn không còn là Thông Thiên Giáo Chủ ban đầu, nhìn đệ tử từng người từng người bị giết chết mà thờ ơ.

Hắn của hiện tại, là một kẻ bao che khuyết điểm, ai dám khi phụ đệ tử Thông Thiên, người đó phải thừa nhận lửa giận của Thông Thiên.

Cái chết của Bàn Vương Lão Tổ, chính là tấm gương.

Nghe những lời bá khí của Thông Thiên, trên mặt Khổng Tuyên tràn đầy kích động: "Đệ tử cẩn tuân dạy bảo của lão sư!" Ai dám khi phụ hắn, lão sư sẽ giúp hắn xuất đầu, hắn khi phụ người khác, lão sư cũng giống vậy sẽ ủng hộ.

Tóm lại, Thông Thiên giúp thân không giúp lý.

Tất nhiên, chuyện bình thường Khổng Tuyên cũng sẽ không mời Thông Thiên ra tay.

Bởi vì hắn là đại đệ tử đời thứ ba của Huyền Môn.

Đệ tử của Thông Thiên, tuyệt không yếu hơn người khác.

Thông Thiên du lịch Hồng Hoang ức vạn năm, sau đó quay trở về đảo Bồng Lai, bắt đầu bế quan.

Mặc dù sở hữu hai đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay, nhưng Thông Thiên lại không chọn phương thức công đức thành Thánh, quá yếu.

Muốn lấy công đức thành Thánh, Thông Thiên chí ít cần ức vạn năm thời gian, dù sao Nhân tộc còn chưa xuất thế!

Nữ Oa còn chưa thành Thánh mà!

Thông Thiên càng không muốn lẽo đẽo theo sau mông hai tên Lão Tử kia thành Thánh.

Đảo Bồng Lai, tiên khí lượn lờ, sinh cơ vô hạn, linh khí trên đảo cơ hồ đều hóa thành dịch thái, vô số linh căn linh thảo sinh trưởng ở nơi này.

Tùy tiện cầm một cây ra ngoài Hồng Hoang cũng là phi thường trân quý.

Dù sao Hồng Hoang lúc này đã đại không bằng trước kia, Vu Yêu chi chiến bộc phát, trải qua vô tận tuế nguyệt, trong Hồng Hoang sát khí hoành sinh, giết chóc tràn ngập.

Vô số sinh linh thảm tao tàn sát, các loại linh căn linh thảo bị hủy diệt hầu như không còn, ngay cả linh khí trong Bất Chu Sơn cũng loãng đi, cũng hoang lương rồi.

Hồng Hoang đại thế xuất hiện điềm báo thịnh cực tất suy, so sánh ra, đảo Bồng Lai của Thông Thiên lại là một mảnh thế ngoại đào nguyên trong Hồng Hoang.

Sát khí Hồng Hoang hoàn toàn không lan đến nơi này.

Tại trung tâm đảo Bồng Lai, một tòa cung điện khổng lồ sừng

sững đứng thẳng, thanh ngọc bạch thạch, lưu ly trang sức, tràn đầy hạo nhiên chi khí đại khí bàng bạc.

Đạo vận tràn ngập, cuồn cuộn quy tắc chi lực ấn khắc trong đó, cao lớn nguy nga, đứng trước cung điện, không giờ khắc nào không cảm thụ được bản thân nhỏ bé. "Vấn Đạo Cung!" Cung điện của Thông Thiên và Nữ Oa, ý vị là không ngừng theo đuổi đại đạo, vấn đạo tự thân cảm ngộ.

Ngật lập đảo Bồng Lai đã ức vạn năm lâu.

Lúc này trong Vấn Đạo Cung lại phiêu tán một cỗ sức mạnh huyền chi lại huyền, phảng phất phiêu miểu không giống ở Hồng Hoang, siêu thoát thế tục.

Tam thiên đại đạo chi lực càng liên tục không ngừng từ cửu thiên đổ xuống, toàn bộ bị Vấn Đạo Cung thôn phệ.

Phong mang trùng thiên tàn phá bừa bãi, chấn động thiên địa biến sắc, hư không băng liệt, tình huống này không biết đã kéo dài bao lâu.

Tại một bên khác của đảo Bồng Lai, Nữ Oa ngồi trước bàn đá, thân ảnh tinh tế yểu điệu, ưu mỹ động lòng người, trong tay nắm một chén trà thơm, là trà ngộ đạo dùng Tam Quang Thần Thủy ngâm pha.

Lúc này nước trà đã băng lương!

Nhưng ánh mắt Nữ Oa lại không giờ khắc nào không chú thị Vấn Đạo Cung phía xa, nàng biết Thông Thiên đang bước lên một bậc thang phi thường trọng yếu.

Chứng đạo thành Thánh!

Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn đầy lo lắng, lại càng thêm kiên định, nàng tin tưởng Thông Thiên nhất định sẽ thành công. "Nam nhân của Nữ Oa ta, sẽ không thất bại!" Nữ Oa môi hồng khẽ mở, thấp giọng tự nhủ.

Hồng Hoang có thể thành Thánh chỉ có sáu người, đám người Lão Tử kia đều không có một tia động tĩnh, không có tìm được cơ duyên thành Thánh.

Nữ Oa mặc dù những năm này lược có cảm ngộ, nhưng vẫn không rõ ràng cho lắm.

Duy chỉ có Thông Thiên, nam nhân của Nữ Oa nàng, sẽ trở thành đệ nhất nhân chứng đạo thành Thánh sau Hồng Quân. "Sư mẫu!" Khi Nữ Oa đang thời khắc quan chú Vấn Đạo Cung, sau lưng nàng lại vang lên hai tiếng bước chân.

Hai thiếu niên đi tới, đối với Nữ Oa nhẹ nhàng bái nói.

Một người mặc áo xanh, dung mạo tuấn lãng, khí chất trầm ổn, chính là đại đệ tử của Thông Thiên, Khổng Tuyên.

Một thiếu niên khác, thân mặc y bào màu vàng, thân ảnh cao lớn kiện tráng, sắc mặt lạnh lùng kiên nghị, càng thấu lộ ra một cỗ kiệt ngạo như có như không.

Có một loại cảm giác phong mang tất lộ.

Người này chính là huynh đệ của Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng Điểu, hay còn gọi là Kim Bằng!

Nãi là Thông Thiên gặp được trong thời gian du lịch Hồng Hoang, tịnh thu làm nhị đệ tử.

Lúc này hai huynh đệ tu luyện trên đảo Bồng Lai đã ức vạn năm, thực lực cảnh giới đều đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đương lúc quan đầu trọng yếu này, hai người cũng vô tâm bế quan. "Sư mẫu, sư tôn sẽ không có chuyện gì chứ?" Kim Bằng nhìn về hướng Vấn Đạo Cung có chút lo lắng nói.

Lập tức liền rước lấy một cái trừng mắt của Khổng Tuyên.

Mẹ nó, có biết nói chuyện không hả?

Kỳ vọng lão sư có chuyện à?

Đối với cái miệng quạ đen của huynh đệ này, Khổng Tuyên cũng sớm đã bất lực, nhưng cũng biết tính bản chất tên này không xấu, chỉ là mồm thối thích nói bậy bạ. "Sư mẫu, ta quan sát khí thế sư tôn trở nên càng thêm hùng hồn, linh khí pháp tắc trong đảo cũng càng thêm nồng đậm, ẩn ẩn đã có khí thế của Đạo Tổ năm đó!

Không bao lâu nữa, sư tôn định nhiên sẽ đột phá!" Khổng Tuyên khẽ nói, có lý có cứ, khí độ trầm ổn, có phong phạm đại đệ tử Huyền Môn, mạnh hơn Kim Bằng nhiều.

Tên Kim Bằng này biết mình lỡ lời, san san cười với Nữ Oa một cái, sau đó đối với Khổng Tuyên nhẹ nhàng bĩu môi.

Đối với vị huynh trưởng kiêm sư huynh này, Kim Bằng tính cách kiệt ngạo cũng không có dễ dàng khuất phục như vậy.

Không phải chỉ là hóa hình sớm hơn ta một chút, nhập môn sớm hơn ta một chút, thực lực mạnh hơn ta một chút thôi sao!

Ta sớm muộn cũng sẽ mạnh hơn ngươi!

Hai người tình nghĩa huynh đệ chính là như thế, Khổng Tuyên trầm ổn đại độ, Kim Bằng kiệt ngạo nhảy thoát, nhưng tình cảm thật sự rất sâu đậm.

Chương 69

Nữ Oa nhìn Vấn Đạo Cung, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy ngưng trọng, lắc đầu nói: "Con đường sư tôn các ngươi đi không giống người khác, hung hiểm vạn phần!

Đến lúc này, mới là lúc khó khăn nhất, hơi không chú ý liền vạn kiếp bất phục, nhưng ta vẫn kiên tin chàng sẽ thành công!" Thanh âm yên nhiên của Nữ Oa khẽ vang lên.

Nàng không có giải thích quá nhiều với hai người, việc thành Thánh đối với bọn họ mà nói còn quá xa vời.

Công đức thành Thánh lại càng là thứ bọn họ không hiểu được, cứ đột phá Chuẩn Thánh trước đã rồi nói sau!

Bỗng nhiên, sắc mặt Nữ Oa trong nháy mắt ngưng lại, đôi mắt đen nhánh thê mê nhìn về phía Vấn Đạo Cung.

Chỉ thấy lúc này, trong Vấn Đạo Cung trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ uy áp hạo hãn, kinh khủng vô cùng, trấn áp hư không chấn động, thời không trầm luân.

Một khắc sau, cỗ uy áp này trực tiếp trùng thiên, lăng nhiên vu cửu thiên, uyển nhược như phong bạo, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Đạo vận tràn ngập, tử khí thăng đằng, kim hoa đóa đóa, thiên đạo thánh văn ấn khắc trong hư không, đại đạo châm ngôn vang vọng thiên địa, các loại dị tượng nối liền không dứt, nhao nhao hiển hiện.

Tam thiên đại đạo pháp tắc từ trong hỗn độn cuồn cuộn rơi xuống hướng về phía đảo Bồng Lai, trật tự chi liên tung hoành giao thác, thánh đạo pháp tắc tràn ngập chư thiên.

Dưới cỗ uy áp to lớn này, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh không kìm được quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, kinh hãi nhìn về hướng Đông Hải.

Bầu trời, mặt đất, tứ hải, một khắc này, một mảnh tử tịch, chỉ có vô tận uy áp tàn phá bừa bãi Hồng Hoang.

Phảng phất đang hướng toàn bộ đại địa tuyên thệ uy nghiêm Thánh Nhân.

Những lão quái vật tồn hoạt vô số năm kia, ánh mắt càng là vô cùng khiếp sợ, tràng cảnh lúc này làm cho bọn họ nhớ tới vô tận tuế nguyệt trước kia, cảnh tượng lúc Hồng Quân thành Thánh.

Cũng khủng bố như thế, cũng hạo hãn như thế, uy áp quét sạch Hồng Hoang, vô tận sinh linh quỳ phục. "Thánh Nhân?

Có người thành Thánh!" "Ngô nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Thông Thiên đạo nhân, hôm nay nghiệp dĩ thành Thánh, đương hành thiên đạo chi sự, giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang!

Lập Tiệt Giáo, lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp khí vận, vì chúng sinh Hồng Hoang tiệt thủ nhất tuyến sinh cơ!

Vạn vật sinh linh, vân vân chúng sinh, phàm đại nghị lực, đại khí vận, đại cơ duyên giả, giai khả nhập môn hạ của ta, khả đắc đại đạo!" Thông Thiên không lấy công đức thành Thánh, cho nên dù không thành lập Tiệt Giáo, Thông Thiên vẫn có thể thành Thánh.

Hắn không cần công đức giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang nhờ thành lập Tiệt Giáo, nhưng lại cần Tiệt Giáo để tranh đoạt khí vận Hồng Hoang cho vị lai.

Cho nên, Thông Thiên sau khi thành Thánh, vẫn lựa chọn lập giáo.

Chỉ có điều giáo nghĩa của Tiệt Giáo lúc này và đã từng hoàn toàn khác biệt, muốn tiến vào Tiệt Giáo, môn hạm đã cao hơn.

Tóm lại tâm tính nghị lực, phẩm đức tiềm lực, cơ duyên tạo hóa, thiếu một thứ cũng không được.

Tiệt Giáo một đời này, cơ bản sẽ không xuất hiện loại cảnh tượng Vạn Tiên Triều, hữu giáo vô loại như trước.

Muốn trở thành đệ tử Thông Thiên, nhất định phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, các phương diện toàn bộ cụ bị sau đó mới có thể thành công.

Đệ tử Tiệt Giáo, tất nhiên phải là tinh anh trong tinh anh, cường giả trong cường giả.

Đây là do Thông Thiên tất tâm chọn lựa! "Oanh oanh oanh!" Vô tận tiếng oanh minh cuồn cuộn gào thét, thanh âm Thông Thiên truyền khắp Hồng Hoang, dưới cỗ uy áp hạo nhiên này, vô số cường giả khiếp sợ vô cùng.

Hồng Hoang kế tiếp Hồng Quân, lần nữa xuất hiện một vị Thánh Nhân.

Vị Thánh Nhân này lập giáo, Tiệt Giáo? "Thánh Nhân, lại có người thành Thánh?" "Thông Thiên?

Thông Thiên lại là người nào?" "Sức mạnh Thánh Nhân quá kinh khủng!" Thông Thiên bế quan ức vạn năm tuế nguyệt, sinh linh Hồng Hoang đều đã đổi mấy lứa.

Chém giết không ngừng, cường giả thế hệ trước nhao nhao điêu linh, người trải qua thời đại Hồng Quân thành Thánh mười không còn một.

Đều là người thuộc thế hệ trẻ tuổi, thậm chí đại bộ phận đều là sinh linh mới hóa hình gần ức vạn năm.

Rất ít nghe thấy tên Thông Thiên, bởi vì cảnh giới Thông Thiên cự ly bọn họ quá mức xa xôi.

Mỗi ngày đều đang trải qua chém giết gian nan, sinh tồn mới là chuyện quan trọng nhất.

Lại thêm những năm này Thông Thiên một mực bế quan, không có xuất hiện tại Hồng Hoang, cho nên, đối với cái tên Thông Thiên này, mọi người đều cảm thấy lạ lẫm. "Thông Thiên Thánh Nhân thành lập Tiệt Giáo, trong Hồng Hoang, vân vân chúng sinh, đều có thể nhập môn hạ của hắn, trở thành đệ tử Thánh Nhân?" "Đạo trường của Thông Thiên Thánh Nhân ở nơi nào?" "Nếu có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân ~" ...

Một khắc này, vô số người kích động, so với lúc trước nghe tin Tử Tiêu Cung giảng đạo khi Hồng Quân thành Thánh, những người này còn kích động hơn.

Dù sao lúc đó chỉ là đi nghe giảng, lúc này Thông Thiên là hàng thật giá thật thu đồ a!

Trở thành đệ tử Thánh Nhân, không chỉ có thể được Thánh Nhân chỉ điểm, càng có thể có một Thánh Nhân làm chỗ dựa, trong Hồng Hoang sẽ không có người nào dám coi thường.

Những người này đều theo bản năng xem nhẹ điều kiện bái nhập Tiệt Giáo, trong đó đại bộ phận người chú định là công dã tràng vui mừng một trận.

Nhưng sự tình nếu không thử một chút, làm sao biết không được?

Không thử, sẽ không có một chút cơ hội nào.

Cho nên, vô số người bắt đầu hành động, muốn đi Đông Hải, tìm kiếm đảo Bồng Lai, trở thành đệ tử Thánh Nhân.

Lúc này, sự đào thải liền bắt đầu.

Hồng Hoang hạo nhiên vô biên, cho dù Đại La Kim Tiên từ Bất Chu Sơn đi tới Đông Hải cũng phải hao phí vô tận tuế nguyệt, càng

không biết vị trí đảo Bồng Lai ở Đông Hải.

Đại bộ phận chú định đều sẽ uổng công trở về.

Khảo nghiệm nãi là tâm tính và nghị lực của bọn họ, chỉ có người kiên trì được, mới có thể tiến vào vòng khảo nghiệm tiếp theo, sở hữu tư cách trở thành đệ tử Thông Thiên. "Thông Thiên, thành Thánh!" Trong Thiên Giới, ánh mắt Đế Tuấn và Thái Nhất chấn hám nhìn về phía Đông Hải, ánh mắt phảng phất không có tiêu cự, khẽ lẩm bẩm.

Thánh uy tuy nhiên từ trên chín tầng trời quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, làm cho Đế Tuấn cũng có một loại cảm giác muốn quỳ phục triều thánh.

Loại cảm giác này làm cho vị Thiên Đế thống trị đại địa Hồng Hoang chí cao vô thượng cảm thấy phẫn nộ, nhưng một khắc này, ở trước mặt Thông Thiên, hắn lại cảm giác mình nhỏ bé và vô lực như vậy. "Trừ Thông Thiên ra, còn có ai có thể trở thành Thánh Nhân?" Thái Nhất nhẹ nhàng thở dài một hơi, lắc đầu nói, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trong lục đại đệ tử Hồng Hoang, nếu hỏi ai có thể là người đầu tiên thành Thánh, e rằng tất cả mọi người đều sẽ nói là Thông Thiên.

Bởi vì Thông Thiên từng được xưng là 'Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân', tồn tại tiếp cận Thánh Nhân chi cảnh nhất.

Hắn có thể thành Thánh, tất cả mọi người đều cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Lão Tử Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy cái phế vật kia?

Ngay cả Thái Nhất hắn cũng kém xa lắc.

Nữ Oa là một nữ tử, bản thân thế yếu là rõ ràng.

Cho nên, Thông Thiên có thể thành Thánh, đối với những cường

giả cùng thế hệ với Thông Thiên như bọn hắn, căn bản không có gì bất ngờ.

Nhưng trong lòng khẳng định càng thêm khó chịu.

Chương 70

Thông Thiên đều thành Thánh rồi, bọn hắn lại còn đang khổ sở giãy dụa ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tu đạo chi lộ phảng phất nhìn không thấy đầu. "Thời đại Thánh Nhân sắp tới, địa vị Thiên Đình của ta càng thêm khó có thể dự liệu!" Đế Tuấn trầm giọng nói, ánh mắt ngưng trọng.

Từ khoảnh khắc Thông Thiên thành Thánh, nguy cơ cảm trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì có thể tưởng tượng, sau Thông Thiên, đám người Nữ Oa Lão Tử cách ngày thành Thánh cũng không xa. "Không có thực lực, cho dù Thiên Đình ta nhất thống Hồng Hoang thì có thể thế nào?

Không thành Thánh Nhân, chung quy thoát không khỏi vận mệnh sâu kiến!" "Đại ca, chúng ta không có lựa chọn, Ngọc Kinh Sơn nhất định phải đi!" Thái Nhất trầm giọng nói, càng niệm niệm không quên Hồng Mông Tử Khí.

Nhân mã Thiên Đình trong ức vạn năm cơ hồ sắp lật tung cả Hồng Hoang, cuối cùng hai người xác định Ngọc Kinh Sơn.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có khả năng liền trốn ở nơi đó.

Nhất định phải liều một lần.

Vì Hồng Mông Tử Khí, vì vận mệnh Yêu tộc.

Mặc dù trong các vị Thánh Nhân tương lai, Nữ Oa là người Yêu tộc, Thông Thiên càng cùng Yêu tộc giao hảo.

Nhưng địa vị Yêu tộc cũng không thể ký thác trên người kẻ khác, hai huynh đệ bọn hắn nhất định phải có người thành Thánh.

Kiên định ý nghĩ này, hai người nhanh chóng điều động nhân thủ,

hướng về phía Ngọc Kinh Sơn đi tới.

Tại Ngọc Kinh Sơn lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người nhìn uy áp giữa thiên địa, trên mặt ngốc nhược mộc kê.

Miệng há hốc, dáng vẻ khó có thể tin. "Thông Thiên thành Thánh?

Hắn sao có thể thành Thánh chứ?" "Chẳng lẽ hắn đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí?" Thông Thiên thành Thánh, uy áp quét sạch Hồng Hoang, chấn hám vô số sinh linh.

Càng kiến lập Tiệt Giáo, dẫn phát toàn bộ Hồng Hoang oanh động.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người ngốc nhược mộc kê, không minh bạch Thông Thiên luyện hóa Hồng Mông Tử Khí lúc nào. "Đáng giận a!

Tại sao lại là Thông Thiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khí uất khó giải nói.

Thông Thiên thành Thánh, hai kẻ bọn hắn lại giống như chuột trốn trong Ngọc Kinh Sơn, không dám ra cửa.

Cùng là đệ tử Thánh Nhân, chênh lệch vì sao lại lớn như thế a!

Hồng Mông Tử Khí không có một tia đầu mối nào!

Sao mà thành Thánh được đây?

Tất cả mọi người đều cho rằng Thông Thiên dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, nhưng trên thực tế hai đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Thông Thiên đều chưa hề động dụng!

Bọn họ đều xem nhẹ một sự thật, trong cỗ uy áp chấn hám thiên địa kia, không có một tia công đức hàng lâm.

Thông Thiên tịnh không phải lấy công đức thành Thánh!

Tại phương Tây, Chuẩn Đề càng là một mặt bất bình. "Thiên đạo

bất công, Đạo Tổ bất công a!" Chuẩn Đề trong lòng bi phẫn, đương nhiên lời này khẳng định không dám nói ra miệng, chỉ có thể mắng thầm trong lòng.

Lúc này Chuẩn Đề còn chưa trảm khứ đệ nhất thi, cùng hai người Lão Tử giống nhau, Hồng Mông Tử Khí không có nửa điểm động tĩnh!

Trong mắt hắn, định nhiên lại là Hồng Quân thiên vị đệ tử thân truyền, thiên vị Thông Thiên!

Con đường phục hưng của phương Tây, gian nan trùng điệp a!

Đảo Bồng Lai!

Tất cả uy áp trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, trên đảo hóa thành một mảnh bình tĩnh, phảng phất như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cửa lớn Vấn Đạo Cung chậm rãi mở ra, thân ảnh Thông Thiên từ từ đi ra, một thân hắc bào, dung mạo lãnh tuấn, tóc đen xõa vai, tinh mâu như ngọc.

So với Thông Thiên trước kia, hắn của lúc này hoàn toàn không cảm thụ được bất kỳ khí tức gì, nhưng lại có một loại cảm giác làm cho người ta ngưỡng vọng không dám nhìn thẳng kính sợ.

Thánh Nhân, Thông Thiên đã làm được! "Chúc mừng sư tôn!" Khổng Tuyên và Kim Bằng vội vàng cung hạ nói, trên mặt nãi là một mảnh vui sướng, Thông Thiên thành Thánh, bọn hắn thành đệ tử Thánh Nhân.

Bối cảnh này cũng không phải lớn bình thường!

Nữ Oa một đôi mắt đẹp phiếm hơi nước mờ mịt, nhưng trên dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy vui sướng kích động.

Nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng Thông Thiên cũng một trận dị động, chỉ có điều có hai cái bóng đèn lớn ở đây làm vướng tay vướng chân.

Thông Thiên nhìn hai người nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đại La Kim Tiên viên mãn thực lực, cũng không tệ lắm!

Muốn đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cần cơ duyên, không chỉ vỏn vẹn bế quan là có thể làm được!

Lần này vi sư thành Thánh, kiến lập Tiệt Giáo, hai người các ngươi liền là đại đệ tử và nhị đệ tử!

Thời gian tới, sẽ có người vượt biển tới bái sư, các ngươi đi bố trí đi!" Thông Thiên trầm giọng nói, để cho hai người đi trước khảo nghiệm những kẻ tới bái sư kia.

Đệ tử Tiệt Giáo, định nhiên phải là ưu tú nhất. "Tuân mệnh, sư tôn!" Hai người đồng thời bái nói, từ từ lui ra ngoài.

Rời khỏi đảo Bồng Lai, Kim Bằng hắc hắc cười một tiếng, bộ dáng thiếu đánh: "Sư tôn để cho ta đi khảo nghiệm mấy tên gia hỏa tới bái sư kia, lần này có cái chơi vui rồi!" Y theo tính tình kiệt ngạo ham chơi của Kim Bằng, những kẻ tới bái sư kia, khẳng định có nếm mùi đau khổ.

Khổng Tuyên nghe vậy, lại cũng không có dị nghị, gật đầu nói: "Muốn tiến vào Tiệt Giáo ta, trở thành sư đệ sư muội của chúng ta, cũng không đơn giản như vậy!" Khổng Tuyên tuy nhiên tính cách trầm ổn đại độ, nhưng cũng có ngạo khí, những tên thực lực tiềm lực tâm tính không đủ, thống thống đá ra ngoài.

Hai người liền trù tính làm sao khảo nghiệm những kẻ đã tới Đông Hải.

Tại đảo Bồng Lai, không còn hai cái bóng đèn lớn, Nữ Oa triệt để

phóng phi tự ngã.

Một đôi mắt đẹp mê vụ mông lung, sắc mặt hồng nhuận, thân thể yểu điệu kiều nhu nhào vào trong ngực Thông Thiên. "Bế quan lâu như vậy, lo chết thiếp rồi!" Nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhu nhược không xương, Thông Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Thực lực của ta, có gì phải lo lắng?" Nhưng Nữ Oa lắc đầu nói: "Đường chàng đi dù sao cũng không tầm thường, hung hiểm vạn phần, nếu là công đức thành Thánh, thiếp cũng sẽ không mảy may lo lắng!" Ở trong ngực Thông Thiên, Nữ Oa ngẩng đầu, sở sở khả liên, một bộ dáng muốn được an ủi.

Trong Hồng Hoang, Nữ Oa là một cao lãnh nữ thần, một thân bạch y không nhuốm bụi trần, cao ngạo không thể khinh nhờn.

Nhưng ở trước mặt Thông Thiên, hoàn toàn thành một 'manh muội tử', luôn bị Thông Thiên khinh nhờn.

Nữ thần bực này, cũng duy có Thông Thiên mới có thể hưởng hữu. "Đúng rồi, tại một khắc chàng vừa thành Thánh kia, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể thiếp bỗng nhiên động, thiếp dường như cảm giác cơ duyên thành Thánh sắp tới rồi!

Một thời gian nữa, thiếp muốn đi Hồng Hoang du lịch một phen!" Nói đến chính sự, sắc mặt Nữ Oa hóa thành trịnh trọng, chỉ có điều thân thể trơn bóng tinh tế vẫn bị Thông Thiên ôm vào trong ngực!

Nghe Nữ Oa nói, sắc mặt Thông Thiên cũng khẽ động, trong lòng minh bạch, Nữ Oa sắp tạo nhân.

Chương 71

Chỉ có điều, đối với việc Nữ Oa làm sao thành Thánh, Thông Thiên lại có tính toán của riêng mình. "Con đường ta đi hung hiểm vạn phần, nàng không cần phải như thế, nhưng thực lực Nhị Thi Thánh Nhân xa không bằng Tam Thi Thánh Nhân, sau khi thành Thánh lại trảm thi hiệu quả không lớn!

Cho nên, tốt nhất trảm khứ toàn bộ tam thi, sau đó hãy đi thành Thánh!" Thông Thiên trầm giọng nói, Nữ Oa dưới sự điều giáo của Thông Thiên thực lực cũng tăng trưởng cực nhanh, hiện nay cũng sớm đã trảm khứ nhị thi.

Cách Tam Thi Chuẩn Thánh cũng không xa, sau khi trảm khứ tam thi chứng đạo Thánh Nhân mới càng thêm lợi hại.

Hơn nữa, Thông Thiên có suy xét riêng của mình, hắn đi đường không phải công đức thành Thánh, không cần lập giáo công đức.

Nhưng đám người Lão Tử kia thì không giống vậy a!

Mấy tên kia đều là tại sau khi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, y kháo khí vận Nhân tộc mới thành Thánh.

Nếu Nữ Oa trì hoãn không chịu tạo nhân, không biết bọn hắn có chờ đến sốt ruột hay không a! "Được rồi!

Thiếp nghe chàng ~" Nghe Thông Thiên nói, Nữ Oa không do dự gật đầu, lập tức liền buông xuống chuyện này.

Chuyển một đôi mắt đẹp thời khắc nhìn chằm chằm vào mặt Thông Thiên, hô hấp sớm đã trầm trọng. "Hiện tại ~" Nữ Oa môi hồng khẽ mở, mắt đẹp như tơ! "Hiện tại, đến lượt ta!" Thông Thiên dùng thanh âm bá đạo nói.

Nói xong trong nháy mắt đem kiều khu yểu điệu nhu nhược không xương kia bế ngang lên, đi về phía trong Vấn Đạo Cung.

Đông Hải!

Hạo hãn vô biên, so với hồng hoang đại địa, diện tích cũng chẳng hề tốn sắc bao nhiêu.

Năm xưa nơi đây là đại bản doanh của Long tộc, cực thịnh một thời.

Chỉ là sau Long Hán đại kiếp, Long tộc suy lạc, chỉ còn lại dăm ba con cá tạp, vùng Đông Hải cũng từ đó mà trở nên lạnh lẽo tịch mịch.

Nhưng hôm nay, vùng Đông Hải vốn dĩ vắng vẻ lại trở nên náo nhiệt lạ thường, vô số sinh linh từ trong hồng hoang đã dũng mãnh tràn vào Đông Hải.

Chỉ bởi vì, Thông Thiên thành Thánh, lập nên Tiệt Giáo, tất cả mọi người đều muốn trở thành đệ tử Thánh Nhân!

Sơ lược thống kê, sinh linh từ hồng hoang đổ về Đông Hải không dưới ngàn vạn, ngoại trừ Vu tộc ra, hầu như tất cả các chủng tộc đều có người tới đây.

Chuyện này quả thực đã trở thành sự kiện hàng đầu trong hồng hoang.

Chỉ có điều, khi những người này tới Đông Hải xong thì đều ngớ người ra.

Nhìn đại hải mênh mông vô bờ bến, ai nấy đều ngẩn tò te, cảm giác cực kỳ mộng bức.

Bồng Lai Đảo ở đâu?

Thông Thiên căn bản không nói a?

Thông Thiên từ xưa đã thần bí vô cùng, ngay cả những cường giả

cùng thời như Trấn Nguyên Tử cũng chẳng biết Bồng Lai Đảo nằm ở vị trí nào, huống chi là đám sinh linh hồng hoang mới hóa hình sau này.

Vãi chưởng!

Đông Hải to như thế, biết đi đâu mà tìm đây? "Thánh Nhân tốt xấu gì cũng phải cho chút gợi ý chứ!

Đông Hải lớn thế này, ta biết đi đâu tìm Bồng Lai Đảo a?" Trên mặt biển, một thiếu nữ mặc áo xanh (bích y) nhìn đại dương vô tận, chu mỏ phàn nàn.

Một đôi mắt to đen láy không ngừng chuyển động, linh động vô cùng, khiến người ta cảm giác được một cỗ hoạt bát hiếu động.

Bên cạnh nàng, một nữ tử mặc lam y cũng đồng tình nói: "Đúng vậy a!

Huynh muội chúng ta từ khi hóa hình đến nay đều cư trú trên Đông Hải, căn bản chưa từng nghe nói Bồng Lai Đảo ở đâu!" Trên mặt biển có một nam ba nữ, tự nhiên chính là Triệu Công Minh và Tam Tiêu.

Thiếu nữ áo xanh hoạt bát hiếu động là cô em út Bích Tiêu, thiếu nữ áo lam là Quỳnh Tiêu, còn nữ tử bạch y dung mạo tuyệt mỹ, tính cách trầm ổn đi đầu, chính là đại tỷ Vân Tiêu.

Ba chị em và Triệu Công Minh hóa hình cũng được ức vạn năm, tuy cư trú tại Tam Tiên Đảo ở Đông Hải, nhưng căn bản chưa từng nghe nói chỗ nào có Bồng Lai Đảo.

Đột nhiên xuất hiện Thánh Nhân ở trên Đông Hải, bọn họ cũng ngớ người, tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy vị trí Bồng Lai Đảo.

Nhìn hai cô em gái có chút mất kiên nhẫn, Vân Tiêu khẽ lắc đầu nói: "Hồng hoang hạo hãn vô biên, có quá nhiều chuyện chúng ta không biết!

Đã là Thánh Nhân muốn thu đồ đệ tại Bồng Lai Đảo thì chắc chắn sẽ không lừa gạt chúng ta, Bồng Lai Đảo chắc chắn nằm ở Đông Hải, chỉ là chúng ta chưa tìm ra mà thôi!" Vân Tiêu một thân bạch y, anh tư tuấn mỹ, dung mạo đặt trong hồng hoang cũng ít ai sánh bằng.

Tâm tính so với hai muội muội cũng thành thục hơn nhiều.

Nàng tin rằng chỉ cần kiên trì, nhất định có thể tìm được đạo trường của Thánh Nhân.

Triệu Công Minh bên cạnh cũng gật đầu nói: "Không sai, có lẽ Thánh Nhân chỉ đang khảo nghiệm chúng ta thôi!" Huynh muội Tam Tiêu liền tiếp tục tìm kiếm trên Đông Hải.

Thấm thoắt trăm vạn năm trôi qua.

Trong những năm này, vô số sinh linh không nhịn nổi nữa, không có một tia hy vọng, không có một chút tung tích Bồng Lai Đảo, trong sự thất vọng tột cùng, họ lần lượt rời khỏi Đông Hải.

Đều là những kẻ tâm tính không kiên định, không có đại nghị lực, căn bản không làm nên đại sự.

Hàng ngàn vạn sinh linh, giờ đây chỉ còn lại vài vạn người, nhưng cho dù là số người này, Thông Thiên cũng cảm thấy quá nhiều.

Một ngày nọ, trên Đông Hải bỗng nhiên nổi lên sóng to gió lớn, uy áp cường đại hoành tảo thiên địa.

Chúng nhân ở Đông Hải ai nấy đều kinh tâm táng đởm nhìn lại, chỉ thấy hư không bị xé rách, hai đạo thân ảnh từ trong hắc động kia bước ra.

Một nam tử lục y, diện mạo trầm ổn, khí thế hùng hồn; còn nam tử mặc kim bào kia, diện mạo kiệt ngạo, nhìn vô cùng phách lối.

Lại nhìn thực lực hai người, ai nấy đều kinh hãi. "Đại La Kim

Tiên viên mãn!" Vô số người thầm kinh hô.

Trong hồng hoang lúc này Chuẩn Thánh vẫn là trần nhà tu luyện, cường giả có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đa phần là người nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, số lượng cũng không quá trăm người.

Những người này tự nhiên sẽ không vứt bỏ da mặt đi bái Thông Thiên làm sư, cho nên đám người trên Đông Hải không có lấy một Chuẩn Thánh.

Đối mặt với hai cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn, áp lực tự nhiên là cực lớn. "Ngô nãi Thông Thiên lão sư thủ đồ, Tiệt Giáo đại đệ tử, Khổng Tuyên!

Đây là sư đệ ta, Kim Bằng!" Khổng Tuyên nhìn mọi người trầm giọng nói, khí độ hùng hồn, trầm ổn có độ.

Mọi người ai nấy đều chấn kinh, trong lòng thầm nhủ thì ra hai người này là đệ tử Thánh Nhân, thảo nào thực lực khủng bố như vậy.

Khổng Tuyên tiếp tục nói: "Trăm vạn năm qua, các ngươi lựa chọn ở lại Đông Hải, liền sở hữu tư cách trở thành đệ tử Tiệt Giáo ta!

Bất quá, muốn trở thành đệ tử chân chính của Tiệt Giáo, cần phải qua cửa ải của hai huynh đệ ta, tòa đại trận này chính là chuẩn bị cho các ngươi!" Khổng Tuyên vừa dứt lời, trên Đông Hải bỗng nhiên hiện ra một tòa trận pháp khổng lồ, che khuất thiên địa, bao trùm toàn bộ mấy vạn người vào trong.

Trước mắt mọi người tối sầm lại, phảng phất mất đi phương hướng, căn bản không biết đang ở nơi nào, trên gương mặt mỗi người đều là một trận hoảng loạn.

Chương 72

"Trận pháp?

Cần phải thông qua khảo nghiệm?" "Trong truyền thuyết, Thông Thiên Thánh Nhân giỏi nhất là trận pháp, tòa trận pháp này tựa hồ còn khủng bố hơn cả trận pháp Thiên Đình!" Trong đại trận, mọi người hoảng loạn bàn tán, mỗi người tự tìm cách phá trận.

Lúc này, thanh âm của Kim Bằng lại vang lên bên tai tất cả mọi người: "Huynh đệ chúng ta sẽ 'chiêu đãi' các ngươi thật tốt, sau lần này, trên Đông Hải e rằng phải thêm nhiều máu tươi rồi!" Tiếng cười lãnh lệ của Kim Bằng truyền đến, khiến sắc mặt ai nấy đều đại biến.

Nghe ý tứ thì đại trận này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận là toi mạng a!

Ngay lập tức, có người liền đánh trống lui quân, nhưng một khi đã nhập trận, muốn rời đi đâu có dễ dàng như vậy!

Trong trận, một nam tử trẻ tuổi thân hình khôi ngô nhìn đại trận vô tận, gương mặt cũng ngưng trọng vô cùng. "Muốn trở thành đệ tử Thánh Nhân, quả nhiên không đơn giản như vậy, nhưng Đa Bảo ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!" Người này chính là Đa Bảo đạo nhân, vì trở thành đệ tử Thánh Nhân, hắn sẽ không tiếc bất cứ thủ đoạn nào.

Ở bên cạnh hắn, một gã có đôi tai dài, cẩn thận từng li từng tí đánh giá Đa Bảo, trầm giọng nói: "Đạo huynh, tại hạ Trường Nhĩ, đại trận thần bí khó lường, nguy hiểm vô cùng!

Chi bằng chúng ta kết bạn đồng hành, cũng tiện có người chiếu ứng!" Đa Bảo nghe vậy, nhìn thoáng qua gã này, vừa mới đột phá thực lực Đại La Kim Tiên, cũng coi là không tệ, nếu gặp nguy hiểm, cũng có thể giúp đỡ cản lôi.

Trong lòng tính toán như vậy, Đa Bảo khẽ gật đầu nói: "Trường Nhĩ đạo huynh nói phải, chúng ta cùng đi!" Trên Đông Hải, đại trận mở ra, mấy vạn sinh linh hồng hoang bị thu vào trong trận, bắt đầu cuộc khảo nghiệm gian nan.

Chỉ có điều, một màn khảo nghiệm này hoàn toàn khác với tưởng tượng của bọn họ.

Là thật sự sẽ chết người!

Nghe tiếng thảm thiết kêu la thỉnh thoảng truyền đến bên tai, sắc mặt Trường Nhĩ đạo nhân trắng bệch, hai cái tai đều rũ xuống.

Bên cạnh, gương mặt Đa Bảo đạo nhân cũng một mảnh ngưng trọng, toàn thân đều căng thẳng.

Tất cả mọi người hoàn toàn không ngờ tới, khảo nghiệm trước khi trở thành đệ tử Thánh Nhân lại tàn khốc như thế.

Một khi không cẩn thận là sẽ chết! "Đây rốt cuộc là đại trận gì, không phải rõ ràng muốn chúng ta chết sao?" Trường Nhĩ đạo nhân run giọng nói.

Lúc này dưới chân hắn là mấy cỗ thi thể, đều là những cầu đạo giả trên Đông Hải trước đó, thậm chí có người hắn còn quen biết.

Đều bị nguy cơ trong đại trận giết chết, Cửu Âm Trọng Thủy, Bắc Cực Thần Quang, Cửu Thiên Thần Hỏa... những thứ ức vạn năm không gặp này, toàn bộ tập trung trong đại trận.

Đừng nói là Đại La Kim Tiên, cho dù là Chuẩn Thánh, cũng khó mà hoàn hảo đi ra.

Trường Nhĩ đạo nhân sợ rồi, đừng có chưa bái sư được đã phải bỏ mạng ở đây. "Ta không bái sư nữa, có thể cho ta trở về hay không?" Trường Nhĩ trong lòng kinh khủng nỉ non.

Đa Bảo đạo nhân cũng tâm thần bất an, sự tự tin tràn đầy trước đó đang từ từ tiêu tán.

Muốn trở thành đệ tử Thánh Nhân hình như không đơn giản như vậy, cái đại trận này quá quỷ dị rồi.

Đa Bảo đạo nhân hoài nghi, mấy vạn sinh linh trước đó có phải hay không sẽ chết sạch trong đại trận. "Thánh Nhân chỉ đang khảo nghiệm chúng ta!

Kiên trì xuống là được rồi!" Đa Bảo đạo nhân hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện phía trước truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn từ xa, nơi đó đang diễn ra một cuộc đồ sát.

Cửu Thiên Thần Hỏa, Thái Âm Thần Thủy, Hỗn Độn Cương Phong, tai nạn vô tận hiển hiện trong đại trận, nhưng khủng bố nhất vẫn là một người!

Đó là một thanh niên mặc kim bào, diện mạo lãnh khốc, ánh mắt kiệt ngạo, toát ra một cỗ ngạo khí thịnh khí lăng nhân.

Chính là Kim Bằng mà bọn họ đã gặp trước đại trận. "Thông Thiên Thánh Nhân nhị đệ tử, Kim Bằng!" Đa Bảo đạo nhân thất thanh nói, theo bản năng hô hấp cũng đình trệ.

Trường Nhĩ đạo nhân bên cạnh thì càng thêm bất kham, sắc mặt trắng bệch kinh hãi vô cùng, toàn thân run rẩy, chỉ về hướng Kim Bằng, kinh khủng nói: "Hắn, hắn đang giết người, những người kia đều bị hắn giết rồi!" Chỉ thấy Kim Bằng lúc này, dưới chân nằm ngổn ngang mấy trăm thi thể, toàn bộ đều là dáng vẻ chết thảm, Kim Bằng càng là đem một con Hoàng Long một ngụm nuốt chửng. "Một con rồng tạp huyết, huyết mạch hi bạc, mùi vị chẳng ra làm sao!" Nuốt

xong thịt rồng, khóe miệng nhếch lên, Kim Bằng thản nhiên lắc đầu.

Thời kỳ viễn cổ, Long tộc và Phượng tộc là tử đối đầu, lấy nhau làm thức ăn, Kim Sí Đại Bàng từ trong huyết mạch liền khắc sâu sự thù địch với Long tộc.

Long tộc, chỉ là thức ăn của hắn!

Nhìn sinh linh xung quanh chết sạch, Kim Bằng lắc đầu cười một tiếng, giọng nói đạm mạc: "Một đám phế vật, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không phải, cũng xứng trở thành đệ tử Tiệt Giáo?

Hửm?

Hai kẻ Đại La Kim Tiên!" Bỗng nhiên, Kim Bằng nhìn về hướng Đa Bảo và Trường Nhĩ đạo nhân, ánh mắt sắc bén khiến hai người trong lòng kinh hãi.

Bị phát hiện rồi! "Mau chạy!" Đa Bảo quát to một tiếng, trên mặt đầy vẻ kinh khủng.

Hắn căn bản không hiểu vì sao lại thành ra thế này, vì sao Kim Bằng lại hạ sát thủ với những người này.

Nếu bọn họ thông qua khảo nghiệm của Thánh Nhân, chẳng phải sẽ thành sư đệ của hắn sao?

Chẳng lẽ một chút cố kỵ cũng không có? "Ha ha, lại là hai tên phế vật!" Kim Bằng a a cười một tiếng.

Hắn từng bước đi tới, nhìn như phong khinh vân đạm, nhưng mỗi bước chân đều phảng phất giẫm nát tâm lý hai người.

Khoảng cách càng gần, phảng phất cảm thụ được Kim Bằng đã đứng ở sau lưng bọn họ. "Cút ngay!" Trong tình huống cực độ nguy hiểm, Đa Bảo lại bỗng nhiên quát to một tiếng, trực tiếp tóm lấy Trường Nhĩ đạo nhân ném ra phía sau.

Bản thân thì thừa cơ hội này, cắm đầu chạy về phía trước. "A!" Trường Nhĩ đạo nhân hét thảm một tiếng, ánh mắt khó tin nhìn Đa Bảo. "Ngươi, hỗn đản, ngươi lừa ta!" Trường Nhĩ đạo nhân sau một thoáng kinh ngạc liền trực tiếp chửi ầm lên.

Căn bản không ngờ cái tên gọi là Đa Bảo này lại vô sỉ như thế, ném hắn ra ngoài thế mạng để cản Kim Bằng. "Ta với ngươi không xong đâu!" Trường Nhĩ sắc mặt dữ tợn hô lên, trong lòng hận Đa Bảo thấu xương.

Chỉ là thoại âm chưa dứt, bên tai lại vang lên giọng nói lãnh lệ của Kim Bằng: "Hiện tại đúng là ngươi sắp xong rồi, nhưng yên tâm, sẽ có người báo thù cho ngươi!" "Hả?" Trường Nhĩ đạo nhân trong lòng kinh hãi, phát hiện Kim Bằng lúc này đã đứng sau lưng hắn, ánh mắt đạm mạc vô tình nhìn chằm chằm hắn, như nhìn một người chết.

Những kẻ chết trong tay Kim Bằng trước đó, hắn liền biết đây là một tên tâm ngoan thủ lạt.

Tên này thật sự muốn giết người a!

Trường Nhĩ đạo nhân mặt đầy hoàng khủng. "Không, đừng giết ta, cầu xin ngươi đừng giết ta, ta không bái sư nữa, thả ta rời đi đi~" Trường Nhĩ đạo nhân phảng phất sụp đổ, quỳ trên mặt đất, thống khổ dập đầu với Kim Bằng.

Chương 73

"Thả ngươi?" Nhìn dáng vẻ túng quẫn của tên này quỳ trên mặt đất, trên mặt Kim Bằng đầy vẻ khinh thường, cười lạnh nói: "Thực lực kém như vậy, căn nguyên yếu như vậy, có tiềm lực hay không chưa bàn, quan trọng nhất là ngay cả chút cốt khí cũng không có!

Ngươi, sống còn có ý nghĩa gì a!" Kim Bằng vừa dứt lời, đột nhiên một đạo kim sắc quang mang lóe lên, khuôn mặt kinh khủng của Trường Nhĩ đạo nhân nháy mắt ngưng cố.

Thân thể trực tiếp vỡ vụn.

Kim Bằng thấy thế, lắc đầu đi về phía trước: "Hạng phế vật như này, cũng xứng nhập Tiệt Giáo ta?" Ở bên kia, Đa Bảo đạo nhân ném Trường Nhĩ ra xong liền điên cuồng chạy trốn.

Hắn muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, chỗ này quả thực quá khủng bố.

Đây đâu phải Thánh Nhân thu đồ a!

Quả thực là đưa tới cửa cho người ta giết a! "Phía trước là lối ra!" Bỗng nhiên, Đa Bảo đạo nhân nhìn thấy phía xa xuất hiện một đạo quang mang, sắc mặt nháy mắt đại hỉ.

Hắn tưởng rằng đã tìm được lối thoát, điên cuồng lao tới.

Chỉ là, sự hưng phấn của hắn không duy trì được bao lâu liền im bặt.

Một đạo hắc ảnh hiện ra dưới ánh sáng đó, đang từng bước đi về phía hắn, dáng vẻ càng lúc càng rõ ràng, nhưng sắc mặt Đa Bảo lại càng thêm kinh khủng. "Là ngươi?" Một thân thanh y, diện sắc trầm ổn, ánh mắt đạm mạc nhìn Đa Bảo đạo nhân, chính là Khổng Tuyên.

*** Bồng Lai Đảo, bên ngoài hỗn độn khí tức di mạn.

Bỗng nhiên, đại trận xuất hiện một cái khe hở, vô tận sát khí tiết lộ ra ngoài.

Từ bên trong lại bước ra một thân ảnh chật vật.

Một nữ tử, thân mặc y phục màu vàng kim, dung mạo thanh lệ tuấn mỹ, dáng người cao gầy yểu điệu, nhan sắc tuyệt đối xứng tầm tuyệt sắc.

Chỉ là trên gương mặt xinh đẹp kia, lúc này lại tàn lưu vô tận kinh khủng, một mảnh trắng bệch. "Đi ra rồi, ta thành công rồi?" Nữ tử ngẩng đầu, phát hiện mình đã xuất hiện trên một hòn đảo, sát khí trong đại trận đã hoàn toàn biến mất.

Chuyển sang là linh khí nồng đậm di mạn, hầu như hóa thành dịch lỏng, các loại linh căn linh thảo nhìn không thấy điểm cuối, đan nhai quái thạch, tiên đằng mật la, đếm không xuể.

Hoàn toàn là một bộ dạng thế ngoại động thiên, cảnh tượng như vậy, phóng mắt khắp hồng hoang cũng chưa chắc có được. "Bồng Lai Đảo?" Kim Linh Thánh Mẫu hân hoan nỉ non.

Cuối cùng cũng rời khỏi cái đại trận kia, mọi thứ trước đó quả thực là một cơn ác mộng, bao nhiêu người đều chết trong đại trận.

Chẳng lẽ đây là cái giá phải trả để bái sư Thánh Nhân sao?

Đúng lúc này, sau lưng Kim Linh Thánh Mẫu đột nhiên xuất hiện một giọng nói: "Nơi này chính là Bồng Lai Đảo, đạo trường của Sư tôn!" Nghe thấy thanh âm quen thuộc, sắc mặt Kim Linh Thánh Mẫu lại trực tiếp trở nên kinh khủng, hoảng loạn xoay người lại, giới bị nhìn Khổng Tuyên.

Trước đó trong đại trận, người chết vì các loại tai nạn thì thôi, nhưng người chết trong tay đôi sư huynh đệ này cũng không ít.

Kim Linh Thánh Mẫu đối với Khổng Tuyên cực kỳ kiêng kị.

Thấy bộ dạng này, Khổng Tuyên lại thản nhiên cười nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ không lại truy sát ngươi!

Ngươi đã thông qua khảo nghiệm, có thể theo ta đi gặp Sư tôn rồi!" Nói xong, Khổng Tuyên chậm rãi đi về phía trước, Kim Linh Thánh Mẫu tuy đầy lòng kinh nghi nhưng cũng chỉ có thể đi theo sau Khổng Tuyên.

Dọc đường đi, các loại linh căn linh thạch nhiều vô kể, lộng lẫy chói mắt, Kim Linh Thánh Mẫu chưa từng thấy nhiều bảo vật như vậy, sắc mặt đều kinh ngốc.

Đến trung tâm Bồng Lai Đảo, Vấn Đạo Cung to lớn tản phát ra một cỗ uy áp bàng bạc, khiến người ta nhịn không được muốn quỳ bái. "Đây là, cung điện Thánh Nhân?" Kim Linh Thánh Mẫu trong lòng chấn kinh.

Khi đi theo Khổng Tuyên tiến vào, lại phát hiện một chiếc vân tháp lơ lửng trên đại điện, trên vân tháp có hai thân ảnh đang ngồi.

Một nữ tử tuyệt mỹ, mặc bạch y, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, dung nhan tuyệt thế, phảng phất khiến một phương thiên địa đều ảm đạm thất sắc.

Cho dù Kim Linh Thánh Mẫu tự tin với dung mạo của mình, nhưng trước mặt tuyệt sắc nữ tử này, cũng có cảm giác tự ti mặc cảm.

Nam tử hắc y bên cạnh, nhìn phi thường trẻ tuổi, diện mạo lãnh tuấn, tinh mâu như ngọc, tuấn mỹ vô cùng.

Nhan sắc cỡ này đặt trong hồng hoang tuyệt đối là soái ca nhất đẳng, chỉ là lúc này Kim Linh Thánh Mẫu không có tâm tư đi phạm hoa si.

Căn bản không còn nghi vấn, Kim Linh Thánh Mẫu nháy mắt liền hiểu được, nam tử này chắc chắn là Thông Thiên Thánh Nhân.

Nàng trực tiếp hướng về Thông Thiên quỳ bái nói: "Kim Linh, bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân!" Nhìn thân ảnh Kim Linh trong điện, Thông Thiên khẽ gật đầu nói: "Ngươi nãi Tiên Thiên Duệ Kim chi khí hóa hình, lại là người đầu tiên thông qua đại trận tiến vào Bồng Lai Đảo!

Có thể làm thân truyền đệ tử của Bản tọa, ban cho ngươi tên là Kim Linh Thánh Mẫu!" Kim Linh Thánh Mẫu vốn dĩ nên là thân truyền đệ tử của Thông Thiên, cho dù hiện nay Thông Thiên đã nâng cao độ khó bái sư, nàng vẫn thành công bước lên Bồng Lai Đảo.

Căn nguyên, thiên phú, thực lực, tâm tính, nghị lực, những phương diện này đều có thể xưng là thượng giai.

Có tư cách trở thành thân truyền đệ tử của Thông Thiên, từ nay về sau, chính là tam đệ tử của Thông Thiên.

Kim Linh Thánh Mẫu nghe vậy, sắc mặt nháy mắt đại hỉ, vội vàng bái nói: "Kim Linh Thánh Mẫu bái kiến Sư tôn!" Thành đệ tử Thánh Nhân rồi, có thể linh thính Thánh Nhân giảng đạo, con đường tu luyện sẽ bằng phẳng vô cùng, từ nay về sau, tất cả mọi người trong hồng hoang đều sẽ khách khách khí khí với nàng!

Chỗ dựa sau lưng nàng, chính là Thông Thiên Thánh Nhân! "Ngươi lui xuống trước đi!

Đợi những người khác tới!" Thông Thiên khẽ vẫy tay, Kim Linh Thánh Mẫu liền lui sang một bên.

Vạn năm thời gian thấm thoát trôi qua, người trong đại trận hầu như đều biến mất, trong Vấn Đạo Cung lại lục tục thêm vài đạo thân ảnh.

Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Vân Tiêu, Ô Vân Tiên, Triệu Công Minh, Lục Nhĩ Di Hầu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Lại thêm tam đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, lần này thu đồ, tổng cộng có chín người thành công tiến vào Bồng Lai Đảo. "Các ngươi toàn bộ thông qua đại trận khảo nghiệm, có thể làm thân truyền đệ tử của Bản tọa!" Thông Thiên nhìn mọi người trầm giọng nói.

Sắc mặt bọn họ nháy mắt vui mừng, nhao nhao hướng về Thông Thiên quỳ bái nói: "Bái kiến Sư tôn!" Từ đó, dưới trướng Thông Thiên tổng cộng có mười một đại thân truyền đệ tử.

Đại đệ tử Khổng Tuyên, Nhị đệ tử Kim Bằng, Tam đệ tử Kim Linh Thánh Mẫu, Tứ đệ tử Quy Linh Thánh Mẫu, Ngũ đệ tử Vô Đương Thánh Mẫu, Lục đệ tử Vân Tiêu, Thất đệ tử Ô Vân Tiên, Bát đệ tử Triệu Công Minh, Cửu đệ tử Lục Nhĩ Di Hầu, Thập đệ tử Quỳnh Tiêu, Thập nhất đệ tử Bích Tiêu.

Mười một đại đệ tử mặc dù tu vi có chênh lệch, nhưng tiềm lực tâm tính đều không có vấn đề.

Một đời này, Thông Thiên tịnh không định phục chế cái gọi là Vạn Tiên Triều Bái, hữu giáo vô loại, người người đều có thể trở thành đệ tử Tiệt Giáo, như vậy chỉ làm cho khí vận Tiệt Giáo không ngừng trôi đi.

Một đời này, đệ tử của Thông Thiên nhất định phải là những kẻ ưu tú nhất hồng hoang.

Lúc này, Bồng Lai Đảo đã sớm biến mất trong hư không, ngoài ức vạn dặm trên hải vực, lại là một mảnh hỗn loạn.

Thì ra những sinh linh chết trong đại trận kia căn bản chưa chết, tất cả mọi người đều còn sống.

Chỉ là trên mặt mỗi người đều vô cùng kinh khủng, vẫn còn chìm

đắm trong nỗi sợ hãi vừa rồi!

Những gì trải qua trong đại trận đối với họ mà nói, là ác mộng không thể quên.

Tòa đại trận kia là Tử Linh Huyễn Trận, tất cả bên trong đều là hư vô, nhưng lại có thể khiến người phá trận cảm giác vô cùng chân thực.

Đến mức tất cả mọi người đều tưởng mình thật sự đã chết!

Chương 74

"Ta, ta còn sống?" Đa Bảo đạo nhân sắc mặt thương bạch nhìn thân thể mình, hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả thương thế cũng không có.

Nhưng trong ký ức, rõ ràng hắn bị tên Khổng Tuyên kia nuốt vào bụng, sao còn sống?

Tất cả giống như một giấc mộng, ác mộng!

Chỉ là rất nhanh, Đa Bảo lại phát hiện xa xa có một ánh mắt đang nhìn về phía hắn.

Trường Nhĩ đạo nhân!

Đa Bảo ngớ người, đem tên này bán đứng, đẩy ra ngoài đoạn hậu, thế mà hắn cũng chưa chết!

Chỉ là cũng bị dọa cho đủ thảm, Trường Nhĩ cũng tưởng mình bị Kim Bằng nghiền nát rồi cơ!

Thông Thiên thành Thánh, lập Tiệt Giáo, thu đồ đệ tại Đông Hải Bồng Lai Đảo, chấn kinh hồng hoang.

Vô số người quan tâm chuyện Đông Hải, muốn biết cuối cùng có những kẻ may mắn nào được Thông Thiên thu làm đệ tử.

Nhưng kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Ban đầu hàng ngàn vạn sinh linh đến Đông Hải, cuối cùng bái nhập môn hạ Thông Thiên chỉ có chín người!

Cơ hội một phần triệu, không khỏi khiến mọi người cảm thán, muốn làm đệ tử Thánh Nhân thật sự quá khó khăn. "Không hổ là Thông Thiên Thánh Nhân, điều kiện thu đồ quá nghiêm khắc rồi." "Từ

mấy ngàn vạn sinh linh chọn ra chín người, thực lực e rằng đều phi phàm thoát tục a!" Chúng sinh hồng hoang không khỏi bàn tán.

Kỳ thực Thông Thiên thu đồ, tịnh không chỉ nhìn thực lực.

Đa Bảo đạo nhân có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ lại bị đào thải, ngược lại cô út Bích Tiêu chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ lại trở thành đệ tử Thông Thiên.

Bên trong còn coi trọng một chữ tâm tính.

Đa Bảo tâm tính bất lương, thời khắc mấu chốt ngay cả đồng môn bằng hữu cũng có thể bán đứng; Trường Nhĩ đạo nhân càng là ngay cả cốt khí cơ bản nhất cũng không có, gió chiều nào che chiều ấy, tự nhiên không có tư cách trở thành đệ tử Tiệt Giáo.

Cứ như vậy, mấy ngàn vạn sinh linh bị đào thải.

Trên phương Tây đại địa, nhìn những cường giả này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thèm nhỏ dãi a! "Ai!

Đáng hận a!

Phương Đông đại lục quả nhiên để uẩn thâm hậu, mấy ngàn vạn sinh linh, cho dù chỉ có một nửa tới phương Tây ta, phương Tây ta cũng sẽ không thê lương như bây giờ a!" Chuẩn Đề ghen tị khó chịu nói.

Đừng nhìn những người kia bị Thông Thiên đào thải, nhưng thực lực cũng rất mạnh, Đại La Kim Tiên vô số, nếu đều đến phương Tây thì tốt biết mấy!

Theo Chuẩn Đề thấy, Thông Thiên quá làm bộ làm tịch, nếu những người này chịu đến phương Tây bái sư, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ vơ vét hết.

Đáng tiếc, người ta là hướng về danh tiếng Thông Thiên Thánh

Nhân.

Người ta chướng mắt hai tên Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, dù sao hai gã này cũng thường xuyên đến phương Đông "đánh gió" (vơ vét), ngay cả một số tiểu bối cũng biết danh tiếng vô sỉ của hai người. "Không được, sư huynh, ta phải đi phương Đông một chuyến, những người này không thể cứ thế buông tha!" Chuẩn Đề tinh thần phấn chấn nói, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn a!

Hai người tuy chưa phải Thánh Nhân, nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử Thánh Nhân, là tồn tại vị lai sẽ thành Thánh.

Hắn không tin đám người kia không động lòng, thực sự không được thì cưỡng ép độ hóa!

Người Thông Thiên chướng mắt, ta Chuẩn Đề không chê!

Tiếp Dẫn bên cạnh, tay vuốt ve Công Đức Kim Liên, mặt lộ vẻ sầu khổ nói: "Thôi được, vì phương Tây chúng ta, sư huynh đệ ta lại ra tay một lần vậy!" Công Đức Kim Liên năm xưa bị Thông Thiên cưỡng ép tước đi ba phẩm, bản nguyên chi lực trôi đi nghiêm trọng, khí vận phương Tây sắp trấn áp không nổi rồi.

Nếu cứ tiếp tục vô động vu trung, hai người còn nói gì đến phương Tây đại hưng a!

Tại Ngọc Kinh Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên thu đồ oanh động cả hồng hoang, trong lòng đầy chua xót ghen tị a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn lúc nào mới có được uy thế như Thông Thiên?

Chỉ là lúc này Thông Thiên đã thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám nói xấu Thông Thiên nữa.

Bởi vì Hồng Quân từng nói, Thánh Nhân nhất niệm, có thể biết thiên địa chúng sinh, chư thiên vạn vật đều thu hết vào trong lòng.

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc đến tên Thông Thiên, Thông Thiên nhất định sẽ có cảm ứng.

Lão Tử không giống Nguyên Thủy Thiên Tôn ghen tị như vậy, bởi vì giờ khắc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được Hồng Mông Tử Khí xúc động. "Cơ duyên thành Thánh?" Lão Tử mắt sáng lên, thầm nghĩ trong lòng.

Từ khi đạt được Hồng Mông Tử Khí đến nay không có chút động tĩnh, nhưng giờ khắc này lại động.

Lão Tử trong lòng kích động, cơ duyên thành Thánh đến rồi! "Ta muốn đi phương Đông du lịch một thời gian, ngươi hãy ở lại phủ tu luyện cho tốt!" Lão Tử dặn dò Nguyên Thủy Thiên Tôn một hai câu, liền vội vàng rời đi.

Lão Tử chịu kích thích, cảm giác cơ duyên thành Thánh ở phương Đông.

Một đường đi tới, cuối cùng đến Đông Hải chi tân (bờ biển Đông Hải).

Chỉ là nhìn đại địa và đại dương mênh mông vô bờ, Lão Tử có chút mông lung, nhìn đâu cũng không thấy gì a! "Cơ duyên thành Thánh rốt cuộc ở đâu?" Lão Tử thầm nghĩ, gương mặt già nua đầy vẻ khó hiểu trầm ngưng.

Hồng Mông Tử Khí đến nơi này liền ngừng xúc động, rõ ràng cơ duyên thành Thánh ở ngay bờ Đông Hải.

Nhưng rốt cuộc là cái gì?

Lão Tử nhìn mang mang đại địa...

Lúc này Vu tộc bị Hồng Quân trấn áp, Yêu tộc thống trị thiên địa, nhưng chém giết trong hồng hoang vẫn vô cùng kịch liệt.

Đông Hải lại vì duyên cớ Thông Thiên thu đồ mà tụ tập vô số chủng tộc sinh linh, náo nhiệt phi phàm.

Nhưng Lão Tử lại cảm giác không thấy một điểm cảm ứng nào của Hồng Mông Tử Khí.

Hắn không khỏi hoài nghi, thật sự là ở đây sao? "Cơ duyên thành Thánh rốt cuộc là cái gì đây?

Thời gian lẽ ra đã đến rồi a?

Vì sao ta cảm giác không thấy?" Đứng tại vùng đất Đông Hải phồn hoa, Lão Tử lẩm bẩm.

Hắn nào biết, vì Thông Thiên ngăn trở, Nữ Oa đến giờ vẫn chưa tạo nhân a!

Nhân tộc chưa xuất thế, Lão Tử cái gọi là Nhân Giáo Giáo Chủ liền không cách nào lập giáo, không có lập giáo công đức, Lão Tử lấy gì mà thành Thánh?

Cho nên, Lão Tử ngớ người, thời gian thành Thánh lẽ ra đã đến, nhưng cơ duyên ở đâu a?

Lão Tử tìm kiếm thật lâu tại bờ Đông Hải, căn bản không thu hoạch được gì, làm hắn buồn bực đến mức định đi thỉnh giáo Hồng Quân.

Chương 75

Nhưng đáng tiếc, Hồng Quân không xuất hiện, kẻ Lão Tử không muốn gặp nhất lại xuất hiện.

Chỉ nghe thấy trong hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lãnh lệ: "Ha ha, Lão Tử, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, mau giao Hồng Mông Tử Khí ra!" Nghe thấy thanh âm này, sắc mặt Lão Tử nháy mắt ngưng trọng, thầm kêu không ổn. "Đáng chết, Yêu tộc!" Lão Tử trốn trong Ngọc Kinh Sơn vô số năm, không dám lộ diện.

Nhưng lần này vì cơ duyên thành Thánh, không thể không xuất hiện tại hồng hoang.

Nào ngờ tìm kiếm bao lâu không thấy cơ duyên, lại dẫn dụ đám Yêu tộc tới. "Lão Tử, lần này ngươi chạy không thoát đâu!" Hư không chấn động, một đạo chuông ảnh khổng lồ hiện ra giữa thiên địa, tản ra cuồn cuộn tiên thiên uy áp, tiếng nổ vang chấn kinh hồng hoang.

Đế Tuấn và Thái Nhất hiện thân, ánh mắt lãnh lệ nhìn chằm chằm Lão Tử.

Còn có đông đảo cường giả Yêu tộc, toàn bộ bao vây Lão Tử. "Giao ra Hồng Mông Tử Khí, tha cho ngươi một mạng!" Đế Tuấn trầm giọng quát.

Lúc này, mặt Lão Tử đều xanh mét, Yêu tộc sớm có dự mưu a!

Lại bị bao vây rồi!

Phản chính từ khi Lão Tử hóa hình đến nay, không nhớ nổi bị bắt nạt bao nhiêu lần, lúc nào cũng có người muốn đánh hắn.

Trước là Vu tộc, rồi đến đám cường giả hồng hoang, hiện tại ngay cả Yêu tộc cũng muốn làm thịt hắn.

Lão Tử buồn bực muốn chết!

Nữ Oa chưa tạo nhân, Lão Tử tìm không thấy cơ duyên thành Thánh, ngược lại rơi vào vòng vây Yêu tộc.

Nhìn đám cường giả Yêu tộc xung quanh, sắc mặt Lão Tử cực kỳ khó coi. "Đế Tuấn, Thái Nhất, đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân căn bản không ở trong tay bần đạo, các ngươi tìm lầm người rồi!" Lão Tử mặt âm trầm buồn bực nói.

Tất cả mọi người đều tưởng hắn lấy đi Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng Lão Tử căn bản chưa từng thấy a!

Chơi nhau à?

Nhưng đối với lời Lão Tử nói, Đế Tuấn và Thái Nhất căn bản không tin. "Sớm biết ngươi sẽ nói như vậy, có Hồng Mông Tử Khí hay không, đợi bắt được ngươi, lục soát hồn phách là biết ngay!" Thái Nhất lớn tiếng quát, giọng điệu lãnh lệ.

Vì nguyên nhân Hồng Quân - cái lão già khú hay bao che kia, bọn họ không dám giết Lão Tử, nhưng bắt sống Lão Tử, lục soát Hồng Mông Tử Khí thì không thành vấn đề.

Cùng lắm thì Hồng Quân trách phạt chứ gì!

Đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân là vật vô chủ, hữu duyên giả đắc chi. "Boong!" Trong hư không hỗn độn ầm vang tiếng nổ lớn, vô tận âm ba chấn kinh hồng hoang.

Không gian rạn nứt, thời gian đều đình trệ.

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung uy lực tuyệt đối khủng bố.

Lúc này, sắc mặt Lão Tử triệt để biến đổi: "Đáng chết, quả thực ngang ngược vô lý!" Chiến lực của Thái Nhất vốn dĩ hồng hoang hiếm có, ngoại trừ Thông Thiên ra, e rằng không ai là đối thủ của hắn.

Như hôm nay lại trực tiếp động dụng Hỗn Độn Chung, Lão Tử lập tức cảm nhận được nguy cơ trầm trọng. "Trấn!" Một tiếng quát nhẹ, Lão Tử vội vàng động dụng Thái Cực Đồ - kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Âm Dương Thái Cực chi lực trấn áp hư không, toàn lực ngăn cản sức mạnh của Hỗn Độn Chung.

Nhưng lúc này, Đế Tuấn bên cạnh lại cười lạnh một tiếng, mặc thanh quát: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Khởi!" Lần này, Đế Tuấn ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng dùng tới, quyết tâm phải bắt được Lão Tử.

Kể từ lần trước kiến thức Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, Đế Tuấn liền thống định tư thống, cùng Phục Hy hợp sức, tốn bao thời gian cải tiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc này đại trận càng thêm cường hãn. "Ầm ầm ầm!" Trong hỗn độn hư không, ba trăm sáu mươi ngôi sao bỗng nhiên bộc phát quang mang cự đại, liên kết cùng một chỗ, phảng phất như một cái nắp nồi khổng lồ, trực tiếp bao trùm một phương thiên khung.

Dưới sự trấn áp của đại trận, mặt Lão Tử triệt để xanh lè. "Đáng chết, quả thực là không cho bần đạo đường sống a!" Lão Tử sắc mặt trắng bệch, trong lòng phẫn nộ.

Hắn đi tìm cơ duyên thành Thánh, chiêu ai chọc ai a!

Chỉ một mình Đông Hoàng Thái Nhất đã sắp khiến hắn chống đỡ không nổi, hiện tại ngay cả Đế Tuấn cũng ra tay.

Lão Tử cuối cùng cũng thấm thía tâm tình của Hồng Vân năm xưa.

Cử thế giai địch a!

Thái Cực Đồ cố nhiên cường hãn, nhưng một cái Hỗn Độn Chung đã đủ đối kháng Thái Cực Đồ, cộng thêm chiến lực khủng bố của

Thái Nhất, Lão Tử rất nhanh liền rơi vào hạ phong.

Trên Bồng Lai Đảo!

Trong Vấn Đạo Cung, Thông Thiên nhìn Lão Tử bị Đế Tuấn Thái Nhất hai người đánh hội đồng, trong lòng lập tức vui vẻ. "Đế Tuấn Thái Nhất hai tên này không hổ là vương giả Yêu tộc, hành sự quả quyết, ngay cả Lão Tử cũng dám động thủ!" Thông Thiên khẽ cười nói.

Nghe tiếng cười đắc ý, Nữ Oa đang tu luyện trên vân tháp liếc xéo hắn một cái, nũng nịu nói: "Nếu Lão Tử biết tất cả chuyện này đều là hắn thay chàng cõng nồi đen, e rằng tâm tư muốn giết chàng cũng có rồi!" Tên Thông Thiên này thiết kế hết thảy, đem tất cả mọi người trong hồng hoang đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Lão Tử mạc danh kỳ diệu thay hắn cõng nồi đen, còn không biết chuyện gì xảy ra đâu!

Đế Tuấn và Thái Nhất giống như hai kẻ mãng phu, giúp Thông Thiên giáo huấn Lão Tử.

Chỉ là những thủ đoạn ti bỉ này trong mắt Nữ Oa, chỉ càng làm nổi bật sự cao đại của Thông Thiên.

Ai có thể giống như nam nhân của nàng, đem tất cả mọi người coi như quân cờ? "Nàng tưởng Lão Tử không muốn giết ta a?

Trong lòng hắn sớm đã muốn động thủ với ta!

Chỉ là không có bản lĩnh đó mà thôi!" Thông Thiên khinh thường nói.

Đều là tồn tại chú định thành Thánh, cùng là Thánh Nhân, ai nguyện ý bị Thông Thiên đè đầu cưỡi cổ a! "Bất quá Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể thiếp hình như áp chế không nổi nữa rồi, làm sao bây giờ?" Nữ Oa gương mặt trắng nõn trơn bóng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nhìn Thông Thiên cầu an ủi.

Người khác đều dốc hết biện pháp thành Thánh, Lão Tử vì thành Thánh không biết đã ăn bao nhiêu đòn.

Nhưng Nữ Oa thì ngược lại, áp chế thời gian thành Thánh.

Quan trọng là, Nữ Oa không thành Thánh, đám người Lão Tử cũng không cách nào thành Thánh a! "Không cần nóng vội, trảm khứ Tam Thi sau đó mới thành Thánh đối với tu luyện tương lai của nàng rất quan trọng, không nên tham nhanh!" Thông Thiên nhẹ nhàng ôm Nữ Oa vào lòng, an ủi.

Chương 76

Mấy tên Lão Tử kia muốn thành Thánh?

Cứ đợi đấy!

Phản chính Nữ Oa không xuất thế, cứ để bọn hắn tiếp tục xoay vòng trong hồng hoang đi!

Thông Thiên và Nữ Oa cứ thế ở trong Vấn Đạo Cung nị nị oai oai, một bên nhìn Đế Tuấn Thái Nhất vây đánh Lão Tử.

Thật là khoái ý!

Nhưng trong Hỗn Độn Tử Tiêu Cung, tâm tình Hồng Quân không tốt lắm.

Lúc này hắn đã Hợp Đạo, vốn nên xuất trần đạm mạc, dữ thế vô tranh, nhưng trên mặt hắn lại đầy vẻ trầm ngưng. "Tên nghịch tử này, thật ngu xuẩn không thể nói nổi!" Người hắn nói tự nhiên là Lão Tử, lại gây rắc rối rồi.

Lúc này rơi vào cạm bẫy của Thiên Đình, bị Đế Tuấn cùng Thái Nhất và đám người vây đánh, hiển nhiên sắp không chống đỡ nổi.

Thành Thánh thôi mà cũng có thể gây ra bao nhiêu chuyện thị phi!

Lần nào cũng bị người ta bắt nạt, lần trước trong hỗn độn Hồng Quân cũng biến tướng ra tay cứu bọn hắn hai cái, cho bọn hắn về Ngọc Kinh Sơn làm nơi tị hộ.

Hiện tại lại bị người ta đánh, thật không biết nhớ lâu a! "Hồng hoang chi thế, tự có thiên mệnh!" Hồng Quân nói xong, liền nhắm mắt lại, khí tức trên thân càng thêm xuất trần phiêu miểu.

Mặc kệ Lão Tử, muốn ra sao thì ra, chỉ cần không chết, tùy tiện

đánh đi!

Ngay cả thời đại Hoang Cổ, Hồng Quân hắn cũng không phải không chịu thiệt, vậy Lão Tử dựa vào cái gì không thể bị đòn a?

Hồng Quân càng không phải bảo mẫu của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hết lần này tới lần khác thay bọn hắn xuất đầu khi bị tiểu bối bắt nạt, Hồng Quân cũng cảm thấy ngại dùm.

Chán ghét rồi!

Hai tên đệ tử này quả thực là bùn loãng không trát được tường, phản chính hồng hoang đại thế tự có thiên mệnh, ai thích làm gì thì làm!

Tử Tiêu Cung không có động tĩnh, Hồng Quân mặc kệ Lão Tử!

Lúc này tại bờ Đông Hải, dưới sự trấn áp của Hỗn Độn Chung và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Lão Tử sắp không chống đỡ nổi rồi. "Phốc!" Sắc mặt trắng bệch, một ngụm tinh huyết trực tiếp phun ra, trong ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ và kinh hoàng. "Lão sư, mau cứu ta a!" "Oanh!" Tiếng nổ lớn chấn kinh thiên địa, bờ Đông Hải bộc phát uy áp cường đại.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp bao trùm một phương thiên địa, Hỗn Độn Chung càng bộc phát vô tận hỗn độn chi lực, ầm vang trấn áp Thái Cực Đồ.

Mặc dù cùng là Khai Thiên Chí Bảo, nhưng dưới công kích của Hỗn Độn Chung và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thái Cực Đồ cũng không chịu nổi a!

Quan trọng nhất là, thực lực của Đế Tuấn và Thái Nhất so với Lão Tử càng thêm cường hãn.

Giây lát sau, cảm nhận được liên hệ với Thái Cực Đồ càng lúc càng yếu, sắc mặt Lão Tử thảm bạch, trực tiếp phun ra một ngụm lớn

tinh huyết.

Trọng thương!

Độc thân một người căn bản không phải đối thủ của bao nhiêu cường giả Yêu tộc, bị đánh đến nguyên thần cũng xuất hiện vết nứt.

Không chống nổi nữa rồi! "Hừ, Lão Tử, hiện tại xem ngươi còn cứng mồm thế nào!" Trong hư không, Thái Nhất cười ha hả, trực tiếp dùng sức mạnh Hỗn Độn Chung phong cấm Lão Tử đang trọng thương.

Bởi vì duyên cớ Hồng Quân, tuy không dám giết chết Lão Tử, nhưng làm đến mức này, chỉ cần lấy được Hồng Mông Tử Khí là được. "Đế Tuấn, Thái Nhất, hai người các ngươi dám bất kính với Thánh Nhân!

Lão sư sẽ không tha cho các ngươi!" Trong hư không phong cấm, Lão Tử cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn biến mất, cảm giác trống rỗng, giống như thân thể bị móc rỗng.

Sắc mặt hắn đều một mảnh xanh tím!

Lần trước bị Vu tộc bắt sống, hiện tại lại mẹ nó bị Yêu tộc bắt sống.

Hai lần tình huống hầu như tương đồng, làm Lão Tử tức muốn thổ huyết.

Trong lòng phẫn nộ muốn chết, đường đường là Bàn Cổ Chính Tông, đệ tử Thánh Nhân lại lần nữa chịu nhục nhã. "Lão Tử, một thân bản lĩnh của ngươi toàn bộ đều ở trên miệng a!

Tuy là đệ tử Thánh Nhân, nhưng nại hà không biết cố gắng a!

Lần này, Đạo Tổ cũng sẽ không quản ngươi!

Nếu ngươi có thể giống như Thông Thiên Thánh Nhân, ta cũng sẽ

không ra tay với ngươi a!" Đế Tuấn lắc đầu cười nói.

Có Thông Thiên ở đó làm so sánh, mấy tên đệ tử Thánh Nhân như Lão Tử thật sự quá phế vật.

Thật làm mất mặt đệ tử Thánh Nhân. "Phốc!" Nghe Đế Tuấn trào phúng, Lão Tử lại lần nữa tức đến phun máu tươi.

Hắn ghét nhất là người khác đem hắn so sánh với Thông Thiên, luôn tỏ ra hắn là phế vật. "Đáng hận, nếu có thể muộn một chút nữa, bần đạo nhất định cho lũ các ngươi biết tay!" Lão Tử trong lòng phẫn nộ gào thét.

Nếu muộn một đoạn thời gian, không chừng liền tìm được cơ duyên thành Thánh rồi, đâu cần ở đây chịu khuất nhục.

Đáng tiếc, ngay cả Nữ Oa còn chưa thành Thánh a!

Nhân tộc chưa xuất thế, Lão Tử ở lại đây trăm vạn năm cũng tìm không thấy cơ duyên thành Thánh. "Đại ca, đừng nói nhảm với hắn nữa, mau tìm Hồng Mông Tử Khí!" Thái Nhất trầm giọng nói.

Mạo hiểm đắc tội Thánh Nhân phong ấn Lão Tử, vì chính là đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Nếu lại trì hoãn, e rằng chỉ sẽ sinh thêm sự cố.

Dứt lời, Thái Nhất trực tiếp bộc phát Thái Dương Chân Lực, xông vào trong bản nguyên của Lão Tử.

Tại hồng hoang đây là một loại sự tình cực kỳ tu nhục, giống như toàn thân bị lột sạch bày ra trước mặt người khác.

Lập tức, sắc mặt Lão Tử trở nên dữ tợn một mảnh, tròng mắt đều sắp trừng ra ngoài. "Hỗn trướng, ta sẽ không tha cho các ngươi, ta cùng các ngươi bất tử bất hưu!" Lão Tử điên cuồng gào thét.

Gương mặt phẫn nộ đều biến hình.

Cảm thụ linh khí của Thái Nhất du tẩu trong cơ thể, Lão Tử cảm giác tất cả mọi thứ của mình đều bị Thái Nhất nhìn hết.

Khuất nhục a!

Kỳ sỉ đại nhục a!

Chương 77

Cho dù suýt nữa bị Hắc Hùng Tinh thu làm linh sủng, suýt nữa bị Chúc Dung giẫm nát đầu, cũng chưa từng khiến Lão Tử phẫn nộ như thế. "Ngậm cái miệng thối của ngươi lại!" Đế Tuấn sắc mặt trầm ngưng, trực tiếp tát một cái lên mặt Lão Tử. "Bốp!" Cái mặt già nhăn nheo của Lão Tử nháy mắt sưng phồng, trong miệng đầy máu, ô ô a a nói không ra lời.

Đế Tuấn ngưu bức lớn rồi, ngay cả đệ tử Thánh Nhân cũng dám tát tai.

Nhưng Lão Tử lại chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ dữ tợn nhìn chằm chằm Đế Tuấn, đối với sự tình phát sinh trên người mình căn bản vô năng vi lực.

Thế nhưng từ từ, sắc mặt Thái Nhất lại trở nên càng lúc càng không tốt, đều sắp vắt ra nước.

Thái Dương Chân Lực lục soát bản nguyên Lão Tử một vòng, chỉ thấy đạo Hồng Mông Tử Khí của chính Lão Tử, căn bản không có đạo thứ hai. "Không có?

Làm sao có thể không có chứ?" Thái Nhất không tin nỉ non, mặt đầy ngưng trọng thậm chí tức giận.

Đế Tuấn cũng không tin tà, đưa linh lực của mình thâm nhập vào.

Hai người đứng trong hư không, vây quanh Lão Tử, tìm đi tìm lại mấy lần, muốn đem đạo Hồng Mông Tử Khí kia tìm ra.

Nhưng cuối cùng, ngớ người.

Hai người nhìn nhau, thần tình ngớ ra y hệt, lăng lăng không nói nên lời. "Trong tay hắn không có Hồng Mông Tử Khí?

Làm sao có thể a?" Đế Tuấn phẫn nộ nói.

Quá đả kích rồi.

Tốn bao công phu, đem Lão Tử bắt lại, làm ầm ĩ đến cuối cùng Hồng Mông Tử Khí không ở trong tay tên này.

Sao lại thế này a?

Đế Tuấn mặt đầy vẻ giận dữ.

Lúc này Lão Tử, càng phẫn nộ hơn, trên mặt hiện lên một tia ủy khuất.

Quá oan uổng rồi!

Ai bảo Hồng Mông Tử Khí ở trong tay ta?

Vì chuyện này, Lão Tử hầu như gây thù khắp thế gian, ai cũng muốn bắt hắn lấy Hồng Mông Tử Khí.

Những năm này trải qua, Lão Tử không khỏi bi từ tâm tới, quá thê thảm.

Thái Nhất cũng ủ rũ thở dài một hơi, căn bản không ngờ kết quả lại như vậy.

Giận từ tâm khởi, hắn trực tiếp túm lấy áo Lão Tử, nộ hống nói: "Hồng Mông Tử Khí ở đâu?

Mau nói, nếu không ta rút luôn đạo Hồng Mông Tử Khí của ngươi!" "Không phải ở chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" Lão Tử cạn lời, thực tế lúc này hắn đều có một loại cảm giác sinh không thể luyến.

Ta là bị người hãm hại a!

Ta đều không lấy được Hồng Mông Tử Khí, Nguyên Thủy Thiên Tôn cái tên 'nhị hóa' kia càng không được a! "Đại ca, giết tên phế vật

này đi!" Nhìn thấy từ người Lão Tử không tìm ra tung tích Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất tức muốn giết người.

Thực tế hắn cũng hiểu, Lão Tử giết không được.

Lão Tử cho dù có phế vật, đó cũng là thân truyền đệ tử của Hồng Quân a!

Lúc này bị đánh thành dạng này, Hồng Quân không ra tay, cũng là cho Đế Tuấn và Thái Nhất mặt mũi, càng có thể chứng minh trong lòng hắn thất vọng về Lão Tử đến mức nào.

Nhưng nếu Thái Nhất thật sự muốn diệt Lão Tử, lão già khú Hồng Quân kia nhất định sẽ ra tay.

Thái Nhất chẳng qua là nói lẫy mà thôi. "Ai!

Thành Thánh, Thiên Đạo muốn ta phải làm sao a!" Cuối cùng, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không tìm được Hồng Mông Tử Khí.

Trong bản nguyên của Lão Tử xác thực có một cái, nhưng hai người không dám lấy a!

Hoặc là lấy rồi cũng không dùng được a!

Đó là Hồng Quân ban cho Lão Tử, là vật thiên định, nếu bị lấy đi, không chỉ không thể thành Thánh, còn sẽ đắc tội Hồng Quân.

Cuối cùng, hai người chỉ có thể phẫn nộ lột sạch Lão Tử một trận.

Toàn bộ linh bảo trên người, hầu như đều bị hai người cướp đi.

Như những linh bảo lấy được ở Phân Bảo Nhan, một kiện cũng không lưu lại cho Lão Tử; Ba Tiêu Phiến Lão Tử đạt được, càng là không thể giữ!

Nếu không phải vì cố kỵ Hồng Quân, Thái Cực Đồ cũng không giữ được.

Trong ánh mắt bi phẫn của Lão Tử, đám người Yêu tộc dương dương tự đắc rời đi, chỉ để lại Lão Tử tại bờ Đông Hải một mình bi thương. "Thành Thánh, làm sao mới có thể thành Thánh a!" Lão Tử bi phẫn hét lớn.

Ngồi dưới đất, đầu tóc bù xù, toàn thân thê thảm, vết thương chồng chất.

Rõ ràng đã cảm nhận được khế cơ thành Thánh, cơ duyên thành Thánh ở Đông Hải, thời gian cũng đã tới.

Nhưng vì sao không cách nào thành Thánh chứ?

Lão Tử vắt nát óc cũng không hiểu, là có người đã ngăn trở cơ duyên thành Thánh của hắn.

Thời gian thấm thoát, lại năm trăm vạn năm trôi qua.

Thời gian này đối với cường giả hồng hoang, chẳng qua chỉ là một lần bế quan.

Tại Vấn Đạo Cung, thiên địa uy áp di mạn, Càn Khôn Tạo Hóa Pháp Tắc hội tụ.

Trên người Nữ Oa bộc phát ra vô tận sức mạnh, nương theo tiếng quát nhẹ của nàng: "Trảm!" Một Nữ Oa giống hệt nàng từ trong thân thể bước ra, đồng dạng tuyệt mỹ phiêu dật, ngay cả khí chất cũng y hệt.

Nữ Oa trảm khứ Chấp Thi, trở thành Tam Thi Chuẩn Thánh.

Từ từ, nàng mở đôi mắt đẹp, trong ánh mắt sáng ngời đầy vui sướng, nhanh chân đi ra ngoài.

Nhìn thấy Thông Thiên đang canh giữ ngoài cửa, thân thể kiều nhu khẽ nhún trực tiếp nhào tới. "Thông Thiên, ta thành công rồi, ta đã trảm khứ Chấp Thi!" Nữ Oa cao hứng nói, giống như một đứa trẻ,

gương mặt kiều nộn cười tươi như hoa.

Ánh mắt mong chờ nhìn Thông Thiên, giống như đang nói: "Mau khen ta đi a!" "Thật lợi hại, chúc mừng nàng!" Thông Thiên ôm lấy thân thể mềm mại kia, khẽ cười nói.

Hắn biết Nữ Oa mong chờ ngày này đã lâu.

Chương 78

Mặc dù hắn không nói, nhưng đối với việc Thông Thiên định ra Tam Thi Chuẩn Thánh chứng đạo, Nữ Oa vô cùng để ý. "Thông Thiên, ta muốn đi thành Thánh, ta sớm đã cảm giác Hồng Mông Tử Khí rung động, cơ duyên tới rồi!" Nữ Oa ôm cánh tay Thông Thiên lắc lư một trận, tâm tính nữ hài tử có thể thấy được lốm đốm. "Sau khi thành Thánh, ta liền cùng chàng chênh lệch không quá xa, như vậy ta có thể giúp chàng!" Nữ Oa kiên định nói.

Làm cho Thông Thiên một trận cảm động, Nữ Oa thành Thánh, nguyên lai là muốn giúp hắn a! "Được, chúng ta đi!" Thông Thiên kéo Nữ Oa rời khỏi Bồng Lai Đảo, đi về phía bờ Đông Hải.

Hắn biết, cơ duyên thành Thánh của Nữ Oa sớm đã đến, chỉ là bị nàng cưỡng ép ấn xuống.

Nhưng nếu tiếp tục trì hoãn, e rằng Hồng Quân đều muốn tìm tới cửa.

Nữ Oa tạo nhân, phảng phất là thiên đạo đại thế, căn bản không cần Thông Thiên nhắc nhở.

Sau khi du lịch hồng hoang một vòng, Nữ Oa đã rõ ràng mình cần làm gì.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hồ Lô Đằng, trực tiếp cầm trong tay.

Nhìn hai thứ đồ vật này, đôi mắt đẹp của Nữ Oa không khỏi nhìn về phía Thông Thiên.

Trong lòng một trận cảm động.

Nhớ năm đó khi Thông Thiên bảo nàng thu lấy hai món đồ này, dáng vẻ trịnh trọng biết bao!

Hóa ra là dùng vào việc này!

Trong tay Nữ Oa, Tạo Nhân Tiên vung lên, Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành từng cái sinh mệnh cá thể, từ từ đản sinh thần thức, trở thành từng sinh linh chân chính.

Hai tay, hai chân, một thân thể, một đầu lâu, sinh ra đã là dáng vẻ Đại Đạo Chi Thể.

Đây là một loại thể chất tiếp cận Đại Đạo nhất, sinh linh hồng hoang sau khi hóa hình, vì thuận tiện tu luyện, đều sẽ hóa thành Đại Đạo Chi Thể.

Những sinh linh này sinh ra đã là Đại Đạo Chi Thể, vốn nên thực lực cường hãn, nhưng lại yếu đến đáng thương, cho dù là Yêu tộc yếu nhất trong hồng hoang cũng có thể tuỳ tiện thôn thực bọn họ. "Các ngươi là sinh linh do Bản tọa sáng tạo, nay ban tên là 'Nhân tộc'." Nữ Oa nhìn những Nhân tộc mới sinh này khẽ nói. "Thánh Mẫu!" Những Nhân tộc này toàn bộ hướng về Nữ Oa quỳ bái, ai nấy mặt mũi kích động, biết Nữ Oa sáng tạo ra mình.

Thánh Mẫu.

Khi Nữ Oa vừa dứt lời, giữa thiên địa bỗng nhiên tụ tập vô tận uy áp, kim hoa đóa đóa, Thánh Đạo pháp tắc di mạn.

Trên Cửu Thiên, một đạo Công Đức Vân Trụ khổng lồ ầm vang rơi xuống, chia làm hai đạo, đại bộ phận đều rơi vào người Nữ Oa, một tiểu bộ phận lại hướng về phía Thông Thiên.

Thấy tình huống này, Thông Thiên tự nhiên hiểu rõ, Nữ Oa Công Đức thành Thánh.

Bàn tay khẽ động, công đức bay về phía hắn toàn bộ bị đánh vào trong cơ thể Nữ Oa.

Thông Thiên không cần công đức, những thứ này đối với hắn vô

dụng, chi bằng toàn bộ dùng để thành tựu Nữ Oa, như vậy thực lực nàng sẽ càng mạnh! "Oanh!" Khí thế Nữ Oa trực tiếp vượt qua Chuẩn Thánh, đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, uy áp di mạn.

Khí thế cường hãn trực tiếp hướng về toàn bộ hồng hoang quét tới.

Giờ khắc này, thiên địa câu tịch, cả hồng hoang đều chấn động. "Đây là, Thánh uy!

Lại có người thành Thánh!" "Là Nữ Oa nương nương, nàng thành Thánh rồi!" "Thời đại Thánh Nhân triệt để đến rồi!" Trong hồng hoang, vô số người kinh hô, không khỏi hướng về phía Nữ Oa quỳ bái.

Trước là Thông Thiên, giờ lại là Nữ Oa, không bao lâu nữa, mấy đệ tử Thánh Nhân còn lại e rằng cũng sẽ lục tục thành Thánh.

Thời đại Thánh Nhân đã đến.

Nhưng đối với một số người, tâm tình lại không tốt như vậy. "Nữ Oa thành Thánh?

Đáng chết, sao có thể a!" Trong Ngọc Kinh Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về hướng Đông Hải, trong lòng buồn bực nói.

Thông Thiên đi trước một bước thành Thánh cũng Thôi, dù sao Thông Thiên nhất quán đều thực lực cường hoành, đầu tiên thành Thánh cũng có thể lý giải.

Nhưng Nữ Oa chỉ là một giới nữ lưu, vậy mà cũng đi trước một bước thành Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức rồi.

Đạo lữ của Thông Thiên đều lợi hại như vậy sao? "Không biết đại ca có tìm được cơ duyên thành Thánh hay không!" Tại bờ Đông Hải,

Lão Tử bị "huyết ngược" một trận, tâm linh chịu đả kích nghiêm trọng, ngồi dưới đất, ngốc như gà gỗ. "Nữ Oa cũng thành Thánh rồi?

Cơ duyên thành Thánh của ta ở đâu a?" Trong lòng Lão Tử lần nữa chịu bạo kích.

Thân là thủ đồ của Hồng Quân, thật sự thương không nổi a! "Thánh Phụ!" Bờ Đông Hải, đông đảo Nhân tộc hướng về Thông Thiên bái lạy.

Thân mặc da thú, đi chân trần, tóc tai bù xù, nhìn phi thường chật vật.

Nhưng trên mặt mỗi người đều toát ra ánh mắt kính ngưỡng hân hoan.

Lúc này Nhân tộc tâm tính thuần lương, căn bản không có nhiều mưu mô quỷ kế, suy nghĩ đơn giản.

Nữ Oa sáng tạo ra họ, liền là Nhân tộc Thánh Mẫu; Thông Thiên là đạo lữ của Nữ Oa, liền là Nhân tộc Thánh Phụ.

Một tiếng 'Thánh Phụ' nghe khiến Thông Thiên cũng sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nữ Oa đang tinh nghịch nháy mắt.

Nháy mắt liền hiểu, nhất định là do Nữ Oa bày ra.

Thành Nhân tộc Thánh Phụ?

Bất quá Thông Thiên cũng không cự tuyệt, khẽ cười nói: "Được thôi!

Bản tọa Thông Thiên, đã là Nhân tộc Thánh Phụ, tự nhiên sẽ bảo hộ Nhân tộc an nguy!" Tiền thế của Thông Thiên chính là Nhân tộc, cho dù tất cả nhân quả đều đoạn đi, nhưng trong lòng luôn có một tia ràng buộc.

Trong tình huống có thể, Thông Thiên tự nhiên sẽ giúp đỡ Nhân

tộc.

Nhớ tới không bao lâu nữa, Nhân tộc sẽ tao phùng một lần đại nạn, chịu Yêu tộc đồ lục.

Đã như vậy, Thông Thiên tự nhiên sẽ không bỏ mặc Nhân tộc.

Khi Thông Thiên trở thành Nhân tộc Thánh Phụ, bỗng nhiên cảm giác khí vận trong cơ thể lần nữa bạo trướng.

Trong lòng nháy mắt minh bạch. "Hai thành khí vận Nhân tộc, quả là đại nhân quả a!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Chương 79

Nhân tộc nãi là thiên đỉnh nhất tộc trong tương lai, khí vận thâm hậu, cho dù chỉ có hai thành khí vận cũng đủ kinh người.

Nữ Oa làm người sáng tạo Nhân tộc, Nhân tộc Thánh Mẫu, càng độc hưởng tám thành khí vận.

Ai cũng không thể tưởng tượng, một Nhân tộc nhỏ bé, chỉ riêng khí vận chi lực, liền có thể tạo ra một vị Thánh Nhân.

Quả thực khủng bố.

Nhưng lúc này, ai cũng không đem Nhân tộc yếu nhỏ để vào mắt.

Nữ Oa lúc này càng không biết, rốt cuộc nàng đã sáng tạo ra một chủng tộc đẳng cấp nào.

Nàng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Thông Thiên, đoan trang đại khí, cao quý ưu nhã, tại trong hồng hoang, Nữ Oa chính là đại danh từ của sự thánh khiết.

Mỹ diễm không thể phương vật, thánh khiết không thể khinh nhờn!

Nhìn Nhân tộc đông đúc, giọng nói khẽ khàng vang lên: "Hồng hoang hỗn loạn, Nhân tộc cứ an cư tại bờ Đông Hải này, vạn lần không thể tùy tiện đặt chân vào hồng hoang tranh đoan!" Nữ Oa cáo giới, chút thực lực ấy của Nhân tộc đặt trong hồng hoang giống như sâu kiến, chỉ có thể trở thành thức ăn cho hai tộc Vu Yêu.

Ngoan ngoãn ở lại bờ Đông Hải, Thông Thiên và Nữ Oa còn có thể chiếu ứng Nhân tộc. "Tuân lệnh Thánh Mẫu!" Cứ như vậy, Nhân tộc mạn mạn cắm rễ tại bờ Đông Hải.

Tiên thiên đệ nhất phê Nhân tộc, mặc dù thực lực yếu, nhưng sinh

mệnh lực lại rất mạnh, không khác gì sinh linh hồng hoang.

Khả năng sinh sản lại càng mạnh, cứ như vậy, trong vòng mấy vạn năm ngắn ngủi, thực lực Nhân tộc liền nhanh chóng bạo trướng.

Đông Hải chi tân, nghiễm nhiên trở thành nhạc viên của Nhân tộc.

Mãi cho đến một ngày, trong bộ lạc Nhân tộc bỗng nhiên xuất hiện một lão nhân.

Tóc bạc trắng, y phục lam lũ, thần tình chán nản, nhìn rất chật vật.

Chính là Lão Tử sau khi bị Đế Tuấn Thái Nhất "tu lý" một trận, những năm này vẫn luôn du đãng tại bờ Đông Hải, chưa từng từ bỏ tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Hôm nay, hắn đi tới bộ lạc Nhân tộc. "Đứng lại, người nào, dám xông vào bộ lạc Nhân tộc." Rất nhanh, trong bộ lạc đi ra một đám người, ánh mắt kinh ngạc, giới bị nhìn Lão Tử.

Hồng hoang rất nguy hiểm, cường giả vô số, thực lực Nhân tộc lại không mạnh, cho nên khi gặp Lão Tử - kẻ xa lạ này, không thể không cẩn thận.

Lão Tử nhìn những Nhân tộc này, trong lòng lại ẩn ẩn sinh ra một cỗ cảm giác quái dị, Hồng Mông Tử Khí càng một trận rung động. "Cơ duyên thành Thánh?

Chẳng lẽ ở trên người Nhân tộc?" Mắt Lão Tử nháy mắt sáng lên, trong lòng một trận kích động.

Cảm xúc đồi tang quét sạch sành sanh, thảo nào bao nhiêu năm đều không thu hoạch được gì, hóa ra là ở trên người Nhân tộc.

Nữ Oa tạo nhân mới được bao nhiêu năm a! "Bần đạo nãi Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, Hồng Quân Đạo Tổ chi thủ đồ, Lão Tử!" Lão Tử nhìn những Nhân tộc này nói, dáng vẻ nhìn rất tường hòa.

Nhưng tên lĩnh đầu kia lại căn bản không thèm để ý, trực tiếp vẫy tay nói: "Ta không biết Lão Tử nào cả, ta chỉ biết Thông Thiên Thánh Phụ và Nữ Oa Thánh Mẫu!" Nhân tộc xuất thế thời gian không lâu, vẫn luôn ở lại bờ Đông Hải, đối với sự tình trong hồng hoang biết rất ít.

Thậm chí ngay cả tên Lão Tử cũng chưa từng nghe, trong mắt bọn họ, chỉ biết Thông Thiên và Nữ Oa.

Không biết đại danh Lão Tử ta?

Sắc mặt Lão Tử nháy mắt cứng đờ, nụ cười tường hòa cũng ngưng cố, xấu hổ có chút khó chịu.

Nhưng không sao, Lão Tử trong lòng tự an ủi, sinh linh vừa mới đản sinh, kiến thức ngắn, không biết cũng không có gì lạ.

Huống chi, chủng tộc do Nữ Oa sáng tạo, quan hệ với Thông Thiên cũng phi thường thâm hậu, Lão Tử lúc này không thể đắc tội hai người. "Không biết cũng không sao, bần đạo nãi là sư huynh của Thánh Phụ và Thánh Mẫu các ngươi, lần này chỉ là đến Nhân tộc du lịch một phen!" Lão Tử cười khẽ nói, để mình biểu hiện thật hòa ái, dù sao Nhân tộc quan hệ đến sự tình thành Thánh của hắn.

Bao nhiêu khuất nhục đều nhịn rồi, chút chuyện nhỏ này không thành vấn đề.

Nghe lời Lão Tử nói, Nhân tộc đầu lĩnh một trận nghi ngờ, cái tên này thật sự là sư huynh của Thánh Phụ Thánh Mẫu?

Nhưng đúng lúc này, trong hư không lại đột nhiên vang lên một tiếng cười khẽ: "Đều lui xuống đi!

Vị tiền bối này do ta tiếp đãi!" Chỉ thấy hư không rung động, hắc động hiện ra, một thiếu niên áo xanh bước ra, gương mặt tuấn dật toát lên vẻ trầm ổn, chừng mực.

Nhân tộc lập tức bái nói: "Tham kiến Thánh Sư!" Thiếu niên tự nhiên chính là Khổng Tuyên, phụng mệnh Thông Thiên bảo hộ Nhân tộc, vượt qua giai đoạn nguy hiểm này.

Cho nên cũng được Nhân tộc tôn làm Thánh Sư.

Đợi Nhân tộc rời đi, Khổng Tuyên quay đầu nhìn về phía Lão Tử, mặt sắc bình tĩnh, đôi mắt đen láy toát ra vẻ đạm nhiên.

Khẽ bái nói: "Đệ tử Khổng Tuyên, tham kiến Đại sư bá!" "Khổng Tuyên?" Lão Tử kinh ngạc đánh giá Khổng Tuyên một chút, có chút không hiểu nói: "Tìm ta có việc gì?" Thân phận Khổng Tuyên, Lão Tử tự nhiên rõ ràng, đại đệ tử của Thông Thiên, một thân tu vi rất được Thông Thiên chân truyền.

Lúc này đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn rồi, đều sắp đuổi kịp một số cường giả lão tiền bối.

Chỉ là vì quan hệ giữa Lão Tử và Thông Thiên căng thẳng, càng sẽ không cùng Khổng Tuyên có giao tập, cho nên Lão Tử có chút ngớ người.

Chỉ thấy Khổng Tuyên lấy ra một vật, khẽ cười nói: "Đệ tử tuân phụng mệnh lệnh của Sư tôn, ở đây chờ đợi Đại sư bá, tịnh đem vật này giao cho Đại sư bá!" Chỉ thấy trong tay Khổng Tuyên là một cuộn trục, bình thường đều ghi chép thứ gì đó trân quý.

Nhưng Lão Tử nhìn thấy cuộn trục, sắc mặt lại có chút không tốt.

Chỉ thấy bên trên viết bốn chữ vàng lớn: "Kim Đan Đại Đạo!" Kim Đan Đại Đạo!

Bốn chữ vàng chói lọi xuất hiện trước mặt Lão Tử, chói mắt đến vậy.

Trong lòng Lão Tử lập tức giật thót, phảng phất như dự cảm được điều gì! "Hả?" Lão Tử kinh nghi khẽ hỏi.

Khổng Tuyên cười trầm ổn, giao ngọc giản cho Lão Tử, khẽ nói: "Kim Đan Đại Đạo nãi là lão sư ngẫu nhiên cảm ngộ có được, vô cùng thích hợp với đạo pháp của Đại sư bá!

Sư tôn nói, Kim Đan Đại Đạo cực kỳ quan trọng, quan hệ đến cơ duyên thành thánh của Đại sư bá, bảo đệ tử vụ tất phải tận tay giao cho người!" Nói xong, Khổng Tuyên liền lui sang một bên, để lại không gian cho Lão Tử, cho y thời gian ngớ người suy ngẫm.

Nguyên bản Kim Đan Đại Đạo là do Lão Tử quan sát thể chất Nhân tộc, chuyên môn sáng tạo ra công pháp tu luyện cho Nhân tộc.

Bắt đầu từ phàm nhân, tu luyện thẳng đến cảnh giới Địa Tiên, trên Kim Đan Đại Đạo chính là Tiên đạo.

Nhưng Thông Thiên lại không biết xấu hổ cưỡng ép chiếm làm của riêng.

Lão Tử còn chưa kịp làm gì đâu, Nhân tộc vừa mới ra đời, Kim Đan Đại Đạo liền xuất hiện trước mặt y.

Lão Tử có chút ngớ người a!

Thông Thiên đang làm cái trò gì vậy?

Mấu chốt để thành thánh? "Phương pháp tu luyện dưới Tiên đạo, đơn giản đến cực điểm, làm sao có thể giúp bần đạo thành thánh?" Lão Tử xem qua một lượt Kim Đan Đại Đạo.

Trong mắt liền hãm nhập trầm tư.

Chương 80

Thánh nhân chi niệm, trong nháy mắt liền có thể biết rõ thiên địa biến hóa, âm dương mệnh số.

Tuy rằng Thông Thiên không am hiểu luyện đan, nhưng đối với loại phương pháp tu luyện đơn giản như Kim Đan Đại Đạo này, quả thật dễ dàng có thể cân nhắc ra được.

Độ tinh luyện của nó vượt xa tu vi Chuẩn Thánh của Lão Tử lúc này có thể so sánh.

Cứ như vậy, hắn liền đường hoàng chiếm Kim Đan Đại Đạo làm của riêng, tịnh dùng phương thức 'vật quy nguyên chủ' trả lại.

Lão Tử cũng là người tâm cơ thâm trầm, trí mưu siêu quần, bỗng nhiên minh ngộ! "Nhân tộc?

Đây chẳng phải là đạo pháp thích hợp nhất cho Nhân tộc tu luyện sao?" Lão Tử trong nháy mắt hiểu ra.

Nhân tộc tuy là Tiên Thiên Đại Đạo chi thể, nhưng bản thân thực lực phi thường yếu ớt, thậm chí đại bộ phận ngay cả Thiên Tiên cũng không đạt được.

Kim Đan Đại Đạo lại có thể thuận lợi giúp phàm nhân đạp nhập Tiên đạo.

Thánh nhân chi công, ở chỗ giáo hóa thế nhân, nếu có thể đem Kim Đan Đại Đạo truyền cho Nhân tộc, tự nhiên là công đức tày trời.

Thậm chí hoàn toàn có thể thành thánh a!

Lúc này, Lão Tử cũng không bình tĩnh được nữa, đây chính là cơ duyên thành thánh mà y vẫn luôn khổ khổ theo đuổi! "Phần lễ vật này bần đạo nhận, thỉnh sư điệt thay mặt đa tạ tôn sư!" Lão Tử vội vàng

nói với Khổng Tuyên.

Thông Thiên tặng một phần cơ duyên tày trời a!

Thành thánh a!

Chỉ là Lão Tử luôn có một loại cảm giác sai sai, luyện đan chi pháp rõ ràng là y am hiểu nhất, y chiếu theo năng lực của mình cũng có thể thuận lợi sáng tạo ra Kim Đan Đại Đạo.

Nhưng Thông Thiên lại sớm lấy ra, coi như nhân tình tặng cho y.

Lão Tử cũng cao hứng không nổi.

Phải gánh cái nhân tình này của Thông Thiên a!

Nhân tình thành thánh lớn bằng trời.

Nhân quả như vậy, sau này trả thế nào đây? "Đệ tử nhất định chuyển lời, cáo lui!" Nói xong, Khổng Tuyên khẽ xoay người rời đi, khí chất tiêu sái ổn trọng, rất có phong phạm của đại đệ tử Huyền môn.

Lão Tử liền tĩnh tâm, chuyên nghiên phần Kim Đan Đại Đạo mà Thông Thiên đưa tới, tịnh thêm vào một phần kiến giải của mình.

Bắt đầu giảng đạo trong Nhân tộc.

Thông Thiên biết, Lão Tử thành thánh là ý trời, nhân quả của Bàn Cổ, không thể ngăn cản.

Đã như vậy, chi bằng đổi một loại phương thức.

Đem Kim Đan Đại Đạo ra, mượn hoa hiến phật.

Thứ này vốn là đồ của Lão Tử, không cần bao lâu Lão Tử cũng tự ngộ ra được.

Nhưng hiện tại qua tay Thông Thiên một lượt, Lão Tử phải cảm kích.

Nợ một cái nhân quả lớn.

Thành thánh a!

Từ sau khi Thông Thiên và Nữ Oa thành thánh, mấy tên Lão Tử muốn thành thánh đều sắp điên rồi.

Hiện tại, Thông Thiên giúp bọn hắn tròn mộng!

Lão Tử bắt đầu giảng đạo trong Nhân tộc, ngày càng nhiều người bắt đầu tu tập Kim Đan Đại Đạo.

Giảng đạo lịch kinh ba ngàn năm, một ngày nọ, giữa thiên địa bỗng nhiên hiện ra vô tận uy áp, trên người Lão Tử bộc phát thánh uy mãnh liệt, trong nháy mắt tràn ngập, xông thẳng khắp hồng hoang.

Thiên địa thất sắc, đạo vận tràn ngập, thánh đạo pháp tắc không ngừng từ chín tầng trời in dấu lên người Lão Tử.

Y từ từ mở mắt, nhìn thiên địa trầm giọng nói: "Ngô nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Hồng Quân Đạo Tổ thủ đồ -- Lão Tử." "Nay kiến lập Nhân Giáo, lấy Thái Cực Đồ trấn áp khí vận, giáo hóa chúng sinh, cẩn tuân thiên mệnh.

Hồng hoang chúng sinh, kẻ hữu duyên có thể nhập Nhân Giáo của ta!" Thoại âm rơi xuống, cửu thiên chi thượng ngưng tụ vô tận công đức kiếp vân, ầm ầm rơi xuống người Lão Tử.

Lão Tử công đức thành thánh!

Cả hồng hoang lần nữa chấn động, vô số ánh mắt nhìn về phía Đông Hải chi tân. "Lão Tử cũng thành thánh rồi?

Vị Thánh nhân thứ ba!" "Lão Tử Thánh nhân kiến lập Nhân Giáo, cũng muốn thu đồ đệ?" Trong hồng hoang, mọi người tâm tư khác nhau.

Lần trước Thông Thiên thành thánh lập Tiệt Giáo, bắt đầu thu đồ,

trong số hàng ngàn vạn sinh linh chỉ sinh ra chín kẻ may mắn.

Tỷ lệ có thể thấy được tàn khốc cỡ nào.

Hiện tại, Lão Tử cũng muốn thu đồ, mọi người không ai không muốn đi bái Lão Tử làm sư.

Thông Thiên Thánh nhân chướng mắt ta, vậy ta lui mà cầu việc khác, trở thành đệ tử Nhân Giáo cũng như nhau.

Tại Ngọc Kinh Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn phảng phất cũng cân nhắc ra mùi vị rồi.

Thông Thiên thành thánh lập giáo thu đồ, Lão Tử thành thánh cũng lập giáo thu đồ, chẳng lẽ đây là cơ duyên thành thánh?

Nghĩ vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp quát lớn với hồng hoang: "Ngô nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Hồng Quân Đạo Tổ đệ tử -- Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Nay kiến lập Xiển Giáo, lấy Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, xiển thích thiên đạo, giáo hóa chúng sinh!

Hồng hoang chúng sinh, phàm là người có đức, kẻ có tài, đều có thể nhập Xiển Giáo, đắc đại đạo!" Thoại âm rơi xuống, cửu thiên chi thượng đồng dạng hiện ra một cỗ công đức kiếp vân bàng đại, ầm ầm rơi vào cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khí thế mãnh liệt dâng lên, từ Nhị thi Chuẩn Thánh trực tiếp nhảy vọt lên cảnh giới Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thành thánh.

Tại Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người bắt đầu phát đại hoành nguyện, cõng trên lưng nợ nần trầm trọng, dĩ thử đổi lấy công đức chi lực để thành thánh. "Nay ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lập Tây Phương Giáo, lấy Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận, dạy bảo chúng sinh hướng thiện, không khổ không lo, sớm đăng cực lạc!" "Ầm ầm ầm!" Một ngày, bốn người đồng thời thành thánh, thiên đạo chi

lực bạo trướng, pháp tắc hồng hoang được hoàn toàn bổ toàn hoàn chỉnh.

Về sau muốn thành thánh, khả năng không còn đơn giản nữa.

Từ nay về sau, hồng hoang sẽ tiến vào thời đại Thánh nhân.

Lục Thánh hoành không, trấn áp hồng hoang!

Thông Thiên, đương vi hồng hoang đệ nhất Thánh nhân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi trở thành Thánh nhân, việc đầu tiên làm không phải là ăn mừng, mà là báo thù!

Côn Luân Sơn!

Chương 81

Tòa tiên sơn chỉ đứng sau Bất Chu Sơn trong hồng hoang, linh khí nồng đậm, tiên thiên linh thảo mật bố.

Cho dù hiện nay đại chiến không ngừng, sát khí quét ngang thiên địa, Côn Luân Sơn y nguyên là một vùng đỉnh cấp động thiên đạo trường.

Lớp cường giả thế hệ trước đều biết, chủ nhân Côn Luân Sơn nãi là Hắc Hùng Lão Tổ, đại năng đỉnh cấp của Yêu tộc.

Cường giả Yêu tộc sống sót từ lượng kiếp trước, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều phải nể ba phần mặt mũi.

Địa vị tuyệt đối phi thường cao.

Nhưng hôm nay, trên Côn Luân Sơn bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ uy áp cường hãn, vô tận thánh uy tràn ngập thiên địa, cuồn cuộn gào thét, trấn áp hư không.

Sức mạnh Thánh nhân gần như siêu thoát cả hồng hoang, dời non lấp biển, nghiền nát tinh thần, bất quá chỉ trong một ý niệm.

Trong khoảnh khắc, cả Côn Luân Sơn đều chìm vào tử tịch.

Cả hồng hoang, vô số người kinh hãi nhìn về phía Côn Luân Sơn, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hiện nay Tứ Thánh vừa mới chứng đạo, liền có sức mạnh Thánh nhân xuất hiện tại Côn Luân Sơn.

Rốt cuộc là vị nào?

Dưới uy áp khủng bố như vậy, một tiếng quát lạnh lùng bỗng nhiên truyền khắp Côn Luân Sơn. "Hắc Hùng Tinh, lăn ra đây chịu

chết!" Hư không không có chút dao động, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện trên Côn Luân Sơn.

Một thân đạo bào màu thanh ngọc, dung mạo uy nghiêm, có loại khí chất tiên phong đạo cốt xuất trần.

Nhưng trong mắt lại bố mãn vô tận lửa giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không quên, lúc hắn còn là một đoàn bản nguyên, tên Hắc Hùng Tinh chết tiệt này liền tìm tới.

Bức bách hắn không thể không sớm hóa hình, tiên thiên chi lực hấp thu không đủ, tạo thành ảnh hưởng lớn đối với tu luyện sau này của Nguyên Thủy.

Nếu không thì, cùng là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Nguyên Thủy tin rằng mình nhất định sẽ không kém hơn Thông Thiên.

Tất cả là do con gấu đen chết tiệt này.

Điều ác tâm nhất là, tên này còn kêu gào muốn thu hắn làm linh sủng, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trở thành trò cười cho cả hồng hoang.

Tất cả, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều ghi tạc trong lòng!

Hiện tại, rốt cuộc thành thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn báo thù.

Côn Luân Sơn vốn nên là đạo trường của hắn mới phải, lại bị Hắc Hùng Tinh cưỡng chiếm.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện tại Côn Luân Sơn, những cường giả đời trước trong hồng hoang lập tức lộ ra nụ cười hội ý.

Bọn họ biết rõ ân oán năm xưa giữa Nguyên Thủy và Hắc Hùng Tinh.

Ai mà chẳng có chút "hắc lịch sử"?

Đoạn quá khứ đen tối của Nguyên Thủy hiển nhiên có chút không kames hồi thủ!

Hắn muốn tự tay xóa đi nỗi nhục nhã này. "Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thù dai gớm, bất quá Trấn Nguyên Tử ta cũng là người thù dai!" Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ.

Hắn không quên cái chết của Hồng Vân, cũng là do Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn gián tiếp tạo thành.

Chỉ có đám tiểu bối là ngớ người ra, Hắc Hùng Tinh là ai?

Tự hồ rất lợi hại, dù sao ngay cả Thánh nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đích thân ra tay. "Ha ha ha!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc ngươi cũng tới!" Dưới uy áp vô tận của Nguyên Thủy, trong Côn Luân Sơn bỗng vang lên một tiếng cười lớn.

Thân thể thô tráng của Hắc Hùng Tinh đứng trên Côn Luân Sơn, sắc mặt trương cuồng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, phảng phất như năm xưa, căn bản không thèm để ý chút nào. "Ta muốn mạng của ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng quát.

Thấy Hắc Hùng Lão Tổ lúc này vẫn cái bộ dạng thần kinh thô, vác cái mặt đen sì, không thèm để ý, trong lòng Nguyên Thủy càng thêm phẫn nộ.

Hiện tại ta đều đã thành Thánh nhân, ngươi không biểu hiện sợ hãi chút nào, có xứng với thân phận của ta không hả?

Tưởng ta còn là Thái Ất Kim Tiên ngày xưa sao?

Hiện tại ta dùng một ngón tay cũng có thể nghiền nát ngươi. "Đã qua bao nhiêu cái nguyên hội rồi?

Thực lực Đại La Kim Tiên, đúng là phế vật!" Nguyên Thủy Thiên

Tôn phát hiện Hắc Hùng Tinh vẫn chỉ là Đại La Kim Tiên, quả thực không thể tin nổi.

Năm xưa lần đầu gặp mặt, Hắc Hùng Tinh là Đại La Kim Tiên tiền kỳ, hiện tại con mẹ nó mới là viên mãn.

Ta đều thành thánh rồi, ngươi lăn lộn kiểu gì vậy?

Còn mang danh lão quái vật sống sót từ lượng kiếp trước!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cười lạnh khinh thường.

Chỉ là, đối với sự lãnh trào nhiệt phúng này, Hắc Hùng Tinh lại không hề tức giận, ngược lại hào sảng cười lớn. "Đại La Kim Tiên thì sao?

Mấy tên Chuẩn Thánh tiểu tử kia, trước mặt Hùng gia gia, tên nào không ngoan ngoãn bị đòn?

Hiện tại, Hùng gia gia ta cũng muốn nếm thử mùi vị đánh Thánh nhân!" Nghe lời nói xương cuồng của Hắc Hùng Lão Tổ, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt âm trầm xuống. "Giản trực cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng!" Chỉ là lúc này, sắc mặt một số cường giả đời trước trong hồng hoang lại có chút quái dị.

Bởi vì bọn họ phát hiện lời Hắc Hùng Lão Tổ nói tự hồ thật sự có vài phần đạo lý a!

Tuy rằng tên này nhìn thì là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng thực lực so với Chuẩn Thánh bình thường còn mạnh hơn nhiều.

Từng có một tên vừa mới trở thành Chuẩn Thánh đến gây sự, trực tiếp bị Hắc Hùng một tát đánh bay nửa cái mạng.

Tên này thực lực tà môn, dường như căn bản không thể dùng cảnh giới để đo lường.

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên nhìn về phía Hắc Hùng Tinh, hồi lâu sau, trong mắt cũng không kìm được lóe lên một trận kinh ngạc. "Hóa ra là như vậy!" "Sao thế?" Nữ Oa tò mò hỏi, nàng cũng có chút kỳ quái vì sao Hắc Hùng Tinh lại có chiến lực tà môn như vậy.

Đại La Kim Tiên đánh bại Chuẩn Thánh, quả thực là chuyện không thể nào, nhưng hắn lại làm được.

Thông Thiên lắc đầu nói: "Hắc Hùng Tinh tu luyện tịnh không phải Tam Thi chi đạo, mà là bí pháp tu luyện thời đại Hoang Cổ năm xưa!

Nếu đặt ở thời kỳ Tam Tộc, Hắc Hùng Tinh đã sớm đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chương 82

Nhưng nại hà, như hôm nay địa pháp tắc đại biến, Hỗn Nguyên Kim Tiên khó có thể đột phá.

Con đường đó, bị đoạn tuyệt rồi!" "Nhưng thực lực của hắn lại từng bước biến cường, cuối cùng có thể dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên, bộc phát ra chiến lực viễn siêu Chuẩn Thánh!

Hắc Hùng Tinh, nhìn thì có vẻ thần kinh thô, nhưng tâm tính lại vượt xa tất cả mọi người.

Trừ hắn ra, còn ai có thể nhẫn thụ được con đường không nhìn thấy ánh sáng này chứ!" Hỗn Nguyên Kim Tiên lộ đoạn rồi!

Hồng hoang hiện nay, Thiên Đạo xuất thế, thiên địa pháp tắc đại biến, tất cả biến số đều bị bổ sung hoàn chỉnh, muốn đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, gần như thành chuyện không thể nào.

Thiên Đạo căn bản sẽ không cho phép hồng hoang xuất hiện biến số như vậy.

Như Thập Nhị Tổ Vu, cũng chỉ y kháo vào di trạch của Bàn Cổ mới trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng là chuyện không tưởng.

Đặt vào trên người Hắc Hùng Tinh, hồng hoang thiên đạo chi lực gắt gao hạn chế hắn, căn bản vô pháp trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng hắn lại ngạnh sinh sinh dùng một loại phương thức khác tích tụ sức mạnh, cho nên cho dù là Chuẩn Thánh bình thường, trước mặt Hắc Hùng Lão Tổ cũng hoàn toàn không phải đối thủ.

Tâm tính như vậy, nghị lực như vậy, tuyệt không phải người

thường có thể so sánh.

Hắc Hùng Tinh lại sinh sinh nhẫn thụ ức vạn năm, không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào.

Nói thật, Thông Thiên cũng có chút bội phục tên này.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì căn bản không có tâm tư quan tâm Hắc Hùng Lão Tổ thế nào, hắn chỉ muốn báo thù.

Trong mắt Thánh nhân, không thành thánh toàn bộ đều là sâu kiến, quản ngươi là Đại La Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Kim Tiên! "Hạng người phi mao đái giáp, không tu giáo hóa, không biết thiên mệnh, cuồng vọng tự đại, bản thánh hôm nay sẽ cho ngươi hình thần câu diệt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lạnh, uy áp khủng bố tự thiên địa bộc phát, thánh uy hoàng hoàng, trấn áp một phương hư không ầm ầm run rẩy.

Sức mạnh Thánh nhân, quán xuyên thiên địa, phảng phật căn bản không thể đối kháng.

Nhưng Hắc Hùng Tinh, thân ảnh cao lớn khôi ngô đứng trong hư không vị nhiên bất động, khuôn mặt kiên nghị thô kệch nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng quát: "Sức mạnh Thánh nhân, bất quá cũng chỉ như vậy!

Chiến!" Thanh âm chiến ý cuồng bạo vang vọng thiên địa, Hắc Hùng Tinh hóa thành một con gấu đen khổng lồ vạn trượng.

Đầu lâu dữ tợn ngửa mặt lên trời tê hống, thân ảnh to lớn ngạo lập thiên địa, ầm ầm công kích về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Xôn xao!" Giờ khắc này, vô số cường giả quan sát Côn Luân Sơn đều lộ vẻ chấn kinh. "Hắc Hùng Tinh dám chủ động tấn công Thánh nhân, không muốn sống nữa sao?" "Nghịch thiên phạt thánh a!" "Hắc Hùng Lão Tổ quả thực quá cuồng bạo rồi, chỉ bất quá lấy cảnh giới Đại La

Kim Tiên đối kháng Thánh nhân, là không có một chút cơ hội nào!" Hồng hoang chấn kinh, Hắc Hùng Lão Tổ y nguyên sừng sững thiên địa, chiến ý nhất vãng vô tiền hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Oanh!" Thiên địa tê liệt, hư không vỡ vụn.

Giờ khắc này, Hắc Hùng Lão Tổ bộc phát ra sức mạnh viễn siêu Đại La Kim Tiên, cho dù là đại bộ phận Chuẩn Thánh dưới cỗ sức mạnh này cũng sẽ có kết cục trọng thương.

Giờ phút này, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lộ ra một tia ngưng trọng, ngay sau đó lại khinh thường lắc đầu: "Không biết tự lượng sức mình!" Có thể lực áp Chuẩn Thánh thì thế nào?

Trước mặt Thánh nhân, toàn bộ đều là cặn bã!

Bàn tay vung lên, vạn trượng kiếp vân cuồn cuộn rơi xuống, ầm ầm nghiền áp tới. "Oanh!" Trong nháy mắt, thiên địa chìm vào một mảnh tử tịch, đầu óc mọi người đều ngốc trệ.

Sau một khắc, Hắc Hùng Lão Tổ mạnh mẽ bộc phát ra một tiếng gào thét. "Gào!" Vết thương dữ tợn hiện ra trên người hắn, thảm liệt kinh hãi, huyết vũ vẩy đầy trời, tại Côn Luân Sơn chảy thành sông.

Thân thể khổng lồ trăm vạn trượng của Hắc Hùng Lão Tổ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ngã rầm xuống thiên địa.

Sức mạnh Thánh nhân tuyệt đối khủng bố, Hắc Hùng Lão Tổ căn bản đỡ không nổi một kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Quả nhiên là thế, Hắc Hùng Lão Tổ bại rồi!" "Sức mạnh Thánh nhân quá khủng bố, quả nhiên dưới Thánh nhân đều là sâu kiến!" Tại Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng dạng dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn trận chiến này, bọn họ muốn chân chính hiểu rõ sức mạnh Thánh nhân.

Thấy Hắc Hùng Lão Tổ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt đánh bại, trong lòng hai người cũng vô cùng kinh hãi. "Đây chính

là sức mạnh Thánh nhân sao?" Đế Tuấn sắc mặt ngưng trọng khẽ lẩm bẩm.

Ngoài Hồng Quân ra, đây là lần đầu tiên hắn kiến thức sức mạnh Thánh nhân.

Quả thực khủng bố, trở bàn tay liền có thể chưởng khống một phương thiên địa, không phải Thánh nhân, đều là sâu kiến trong tay bọn hắn. "Hắc Hùng Lão Tổ tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng chiến lực của hắn so với huynh đệ chúng ta cũng không kém bao nhiêu, vậy mà lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại!" Thái Nhất giọng trầm trọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể dễ dàng đánh bại Hắc Hùng Lão Tổ, vậy chẳng phải cũng có thể dễ dàng đánh bại huynh đệ bọn họ sao?

Phải biết rằng không lâu trước đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn là phế vật bị người ta cười nhạo trong hồng hoang, chỉ có thể trốn ở Ngọc Kinh Sơn không dám ra ngoài.

Thời gian ngắn ngủi, phế vật lật mình rồi, chỉ cần một cái thành thánh, liền khiến tất cả mọi người kinh khủng lực lượng.

Quan trọng nhất là, trước đó hắn còn bị Lão Tử ngược cho hộc máu!

Lão Tử bộ dáng thê thảm khuất nhục kia, ai cũng biết chuyện này không thể bỏ qua. "Đáng tiếc lúc đó không thể giết hắn a!" Thái Nhất trong lòng buồn bực nói, nếu có thể động thủ sớm nhổ cỏ tận gốc Lão Tử, thì đâu cần giống như bây giờ lo lắng hậu hoạn.

Đúng lúc này, Đế Tuấn lại bỗng nhiên ngưng giọng nói: "Không đúng, khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn giảm đi rồi!" Chỉ thấy lúc này, sau khi đánh bại Hắc Hùng Tinh, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên

Tôn không tốt, khí tức cũng không cường hãn như trước.

Ẩn ẩn chi gian, bàn tay một trận run rẩy, một dòng máu tươi màu thanh ngọc chảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương! "Xôn xao!" Hồng hoang đông đảo cường giả triệt để chấn động. "Hắc Hùng Lão Tổ đánh Thánh nhân bị thương?

Quá khủng bố rồi!" "Thánh nhân cũng sẽ bị thương?

Dường như cũng không mạnh như lời đồn!" "Thánh nhân thật sự sẽ bất tử bất diệt sao?

Đã có thể bị thương, chẳng lẽ thật sự sẽ không chết?" Có vài người không kìm được hoài nghi.

Trong mắt bọn họ, Thánh nhân hẳn là khủng bố cường thế, tất cả đối thủ thảy đều nghiền áp.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị Hắc Hùng Lão Tổ đánh thương.

Là Thánh nhân quá yếu?

Hay Nguyên Thủy Thiên Tôn quá phế?

Giờ khắc này, trong lòng hồng hoang chúng sinh, uy nghiêm cao cao tại thượng của Thánh nhân ẩn ẩn có chút lung lay.

Thánh nhân, hình như cũng không phải là vô địch!

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên nhìn Côn Luân Sơn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, giọng nói lãnh lệ nộ mạ: "Nguyên Thủy Thiên Tôn cái đồ xuẩn ngốc này, đúng là làm mất hết mặt mũi Thánh nhân!" Bị một tên Đại La Kim Tiên đánh thương, uy nghiêm Thánh nhân ở đâu?

Sau này chẳng phải tất cả mọi người đều có thể giống như Hắc

Hùng Tinh, đều có thể nghịch thiên phạt thánh rồi sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như vậy, không chỉ mất mặt hắn, mà còn xúc động đến căn cơ của Thánh nhân.

Chương 83

Làm giảm uy nghiêm của tất cả Thánh nhân.

Tuyệt đối không cho phép!

Trong Vấn Đạo Cung, Thông Thiên đứng dậy, khí thế cô ngạo tràn ngập hư không, nhìn về hướng Côn Luân Sơn, lạnh giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt mũi Thánh nhân bị ngươi làm mất hết, bản tọa muốn đích thân đòi lại!

Ngươi sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh thương, không phải chuyện của một mình hắn, mà quan hệ đến mặt mũi của tất cả Thánh nhân.

Thánh nhân, trong mắt hồng hoang chúng sinh, là cao cao tại thượng, bất tử bất diệt, uy nghiêm không thể tiết độc.

Nhưng thương thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn phảng phất làm chúng sinh đổi mới nhận thức đối với Thánh nhân.

Hóa ra Thánh nhân cũng sẽ bị thương a!

Giờ khắc này, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đông đảo hồng hoang cường giả trong mắt chớp động quang mang mạc danh.

Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ba người sắc mặt càng khó coi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cái đồ phế vật này, thật sự làm mất mặt Thánh nhân a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn phảng phất cũng ý thức được vấn đề này, nhìn vết thương đang chảy tinh huyết màu thanh ngọc, bột nhiên đại nộ.

Phẫn nộ điên cuồng gào thét: "Đáng chết, ta muốn giết ngươi!"

Cho dù bị thương, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là Thánh nhân.

Hắc Hùng Lão Tổ dù cường hãn thế nào, cũng chỉ là một con sâu cái kiến.

Lúc này bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng thương, thân thể khổng lồ trăm vạn trượng biến mất, ngã trên mặt đất phun ra máu tươi.

Chỉ là lúc này, trên mặt Hắc Hùng Tinh không có sợ hãi, cũng không còn chiến ý, ngược lại bình thiêm một tia đồi tang. "Không được a!

Thiên địa pháp tắc biến rồi!

Không thể nào thành công a!

Thiên Đạo a!" Hắc Hùng Tinh ngồi trên mặt đất, khuôn mặt đầy vẻ chán nản, phảng phất thì thầm tự nói với chính mình.

Mãn kiểm thất vọng, bi thương, căn bản không thèm để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đang phẫn nộ như điên.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại?

Không, hắn chưa bao giờ nghĩ mình có thể đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù sao đối phương cũng đã thành Thánh nhân.

Hắc Hùng Lão Tổ sở dĩ toàn lực một trận chiến, là muốn mượn sức mạnh Thánh nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giúp hắn đánh vỡ chất cốc của pháp tắc Hỗn Nguyên đối với một phương thiên địa này.

Cuối cùng nghịch thiên phạt thánh, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng đến cùng, vẫn là thất bại.

Một phương thiên địa này đã sớm không cho phép Hỗn Nguyên Kim Tiên tồn tại.

Đường của Hắc Hùng Lão Tổ đoạn tuyệt rồi, đạo tâm cũng muốn đoạn tuyệt rồi. "Ha!" Cảm nhận được công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hắc Hùng Tinh cười lớn một tiếng, triệt để thất vọng.

Càng thêm không sợ hãi, đường đi đã đứt, chết thì chết thôi! "Oanh!" Sức mạnh Thánh nhân tuyệt đối khủng bố, có thể trực tiếp điều động sức mạnh thiên địa, cuồn cuộn kiếp vân hướng về phía Hắc Hùng Lão Tổ trấn áp tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ một kích, tất cả mọi người phảng phất nhìn thấy Hắc Hùng Lão Tổ sắp bị nghiền nát.

Nhưng ngay sau đó, thiên địa bỗng nhiên biến sắc, vô tận phong mang lãnh lệ trầm phù trong hư không, hạo hãn diệt thế chi lực cuồn cuộn gào thét.

Thanh âm băng lãnh hồi vang bên tai mỗi người. "Phế vật, làm mất hết mặt mũi Thánh nhân chúng ta, cút về đi!" Trong nháy mắt, vạn trượng kiếp vân mà Nguyên Thủy Thiên Tôn bộc phát ra trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung.

Dưới cỗ lực lượng kinh khủng kia, tất cả uy thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn bộ bị trấn áp.

Sức mạnh công kích bị cầm cố, bản thân Nguyên Thủy càng lộ vẻ kinh hãi, trừng lớn mắt nhìn về phía hư không trên cửu thiên. "Thông Thiên, ngươi muốn ngăn ta?" Ánh mắt kinh hãi của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt hóa thành vô tận phẫn nộ, điên cuồng gào thét.

Thông Thiên ra tay, trong nháy mắt cầm cố sức mạnh của hắn.

Thông Thiên cái tên chết tiệt này muốn làm gì?

Hắc Hùng Lão Tổ làm hắn mất mặt lớn như vậy, Thông Thiên muốn ngăn cản hắn báo thù? "Thông Thiên Giáo Chủ?

Ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn?" "Chẳng lẽ sắp bộc phát thánh chiến rồi sao?" "Sớm nghe nói Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn bất hòa, từng tại Bất Chu Sơn, Thông Thiên Giáo Chủ hung hăng giáo huấn Nguyên Thủy Thiên Tôn đấy!" Lại là hắc lịch sử của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trong hồng hoang, vô số người kinh hãi không thôi, nhìn về phía cửu thiên trên Côn Luân Sơn, không thấy thân ảnh Thông Thiên.

Chỉ có tiếng sấm cuồn cuộn hồi vang thiên địa, lại càng khiến Thông Thiên thêm phần thần bí và cường hãn.

Chỉ trong một cái chớp mắt liền cầm cố sức mạnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ra Thông Thiên Giáo Chủ còn cường hãn hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn nhiều.

Giữa Thánh nhân cũng có phân chia mạnh yếu. "Còn chưa quen thuộc sức mạnh Thánh nhân mà đã chạy ra đây làm mất mặt xấu hổ, bị người ta đánh thương!

Làm mất hết mặt mũi Thánh nhân chúng ta, hiện tại, cút về Thủ Dương Sơn!" Trên cửu thiên, tiếng sấm ầm ầm, thanh âm của Thông Thiên vang vọng hồng hoang.

Trực tiếp a xích Nguyên Thủy Thiên Tôn là phế vật, bắt hắn cút về Thủ Dương Sơn.

Phần phách lực và cường thế này, khiến vô số người trong hồng hoang kinh rớt cằm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao cũng là một vị Thánh nhân a! "Hỗn đản, Thông Thiên, ngươi có tư cách gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo nộ quát lớn, mắt đều phun ra lửa.

Thông Thiên ngay trước mặt cả hồng hoang, không nể mặt hắn chút nào a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không cần thể diện sao?

Sau này bảo hắn làm Thánh nhân thế nào? "Hừ!" Đối mặt với sự bạo nộ của Nguyên Thủy, Thông Thiên căn bản không thèm nói nhảm, mặt mũi của tên này sớm đã mất hết rồi.

Vì vãn hồi mặt mũi Thánh nhân, vì trọng thập uy nghiêm của Thánh nhân trong hồng hoang, Thông Thiên tất tu phải làm như thế.

Còn về mặt mũi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên đếch quan tâm. "Oanh!" Trên cửu thiên, hạo hãn diệt thế chi lực bành phái ầm vang, vô tận thánh uy tịch quyển cả hồng hoang.

Một đạo kiếm mang khủng bố trực tiếp tê liệt thiên địa, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chém tới.

Chương 84

Diệt Thế Chi Kiếm!

Sau khi thôn phệ bản nguyên của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Chi Kiếm đã trở thành một kiện Tiên Thiên Chí Bảo chân chính.

Sát phạt vô song, khủng bố vô cùng, công kích lực so với Bàn Cổ Phiên cũng không kém bao nhiêu.

Thấy tình huống này, sắc mặt bạo nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã hóa thành một mảnh kinh hãi, không ngờ tên Thông Thiên này thật sự muốn ra tay với hắn. "Đáng chết, Thông Thiên hỗn đản ngươi điên rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nộ mạ một tiếng, vội vàng tế xuất Bàn Cổ Phiên, toàn lực ngăn cản sức mạnh của Diệt Thế Chi Kiếm. "Oanh!" Thiên địa gian phong vân cuồn cuộn, hôn ám vô biên, vô tận đại địa hóa thành một mảnh hư vô.

Sức mạnh của Tiên Thiên Chí Bảo khủng bố vô cùng, đủ để phúc diệt một phương thiên địa, huống chi là do hai vị Thánh nhân sử dụng.

Cả Côn Luân Sơn đều sắp bị đánh nổ rồi!

Lúc này, vô số người trong hồng hoang đại kinh, thánh chiến thật sự bộc phát rồi, hai cái tên này chẳng lẽ muốn hủy diệt hồng hoang sao?

Nếu là đại chiến giữa hai Thánh nhân thế quân lực địch, đủ để hủy diệt hơn nửa cái hồng hoang.

Nhưng Thông Thiên thì khác.

Chỉ trong nháy mắt giao thủ, Thông Thiên liền chiếm cứ địa vị tuyệt đối cường thế. "Oanh!" Một tiếng nổ khủng bố chấn động hồng hoang, vô tận khói bụi cuồn cuộn, không ai có thể nhìn rõ chiến huống

bên trong.

Một phương thiên địa kia phảng phất như vực sâu không thấy đáy, ngay cả thần thức cũng bị thôn phệ sạch sẽ.

Trên Côn Luân Sơn, trong cuộc đối kháng giữa hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết. "Phốc!" Máu tươi màu thanh ngọc vẩy đầy Côn Luân Sơn, sắc mặt hắn hóa thành một mảnh thảm bạch. "Thông Thiên, dừng tay!" Khi khói bụi trên Côn Luân Sơn tan đi, chỉ còn lại một mảnh lang tạ, vô số ánh mắt kinh hãi nhìn vào trong.

Chấn kinh phát hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thấy đâu nữa.

Thân ảnh huyên náo phẫn nộ kia không biết đã đi đâu, nhưng hắn là bại rồi.

Chỉ trong một khoảnh khắc công kích ngắn ngủi, hai người còn động dụng Tiên Thiên Chí Bảo, ức vạn dặm đại địa hồng hoang hóa thành tàn hài.

Trong cuộc giao thủ ngắn ngủi như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn bại? "Nguyên Thủy Thiên Tôn bại rồi?

Cùng là cảnh giới Thánh nhân, chẳng lẽ ngay cả một kích của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không đỡ nổi?" "Hóa ra Thánh nhân cũng có phân chia mạnh yếu!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới trở thành Thánh nhân, chưa quen thuộc sức mạnh Thánh nhân, cho nên mới bị Hắc Hùng Lão Tổ làm bị thương!" "Thông Thiên Giáo Chủ một kích trấn áp hắn, khủng bố đến vậy sao?" Hồng hoang trong lòng mọi người kinh hãi không thôi, vô số ý niệm lóe lên.

Vốn tưởng sức mạnh Thánh nhân đều như nhau, tuy mạnh nhưng cũng có hạn độ, chỉ cần Chuẩn Thánh đủ mạnh cũng đủ để đả thương Thánh nhân.

Nhưng lúc này, bọn họ lại minh bạch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là vừa mới thành thánh, chưa quen thuộc sức mạnh.

Đổi lại là Thông Thiên Giáo Chủ, một lão bài Thánh nhân, dưới một kích liền trấn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng cấp.

Nói cách khác, không phải Thánh nhân quá yếu, là Nguyên Thủy Thiên Tôn quá phế.

Giống như tồn tại cỡ Thông Thiên Giáo Chủ, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thành thánh cũng vô pháp dễ dàng hám động.

Đây cũng là mục đích của Thông Thiên.

Hắn muốn cho hồng hoang chúng sinh biết, Thánh nhân rất mạnh, mạnh đến đáng sợ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là ngoại lệ do mới thành thánh, quá phế vật, căn bản không thể đại biểu cho Thánh nhân.

Giống như Thông Thiên thế này, ai dám coi thường?

Uy nghiêm Thánh nhân, tuyệt sẽ không để bất cứ kẻ nào uy hiếp.

Trận chiến này, Thông Thiên duy hộ mặt mũi Thánh nhân, Hồng Quân cũng phải lực đỉnh.

Còn về mặt mũi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai thèm quan tâm?

Hồng Quân khủng bố cũng hận không thể tát cho hắn mấy cái. "Đồ phế vật, ngay cả một Đại La Kim Tiên cũng không giải quyết được, danh tiếng Thánh nhân đều bị ngươi làm cho hoen ố!" Trận chiến này, hồng hoang chấn kinh!

Vì duyên cớ của Thông Thiên, chúng sinh đối với Thánh nhân sẽ càng thêm kính sợ.

Trong Côn Luân Sơn, Hắc Hùng Tinh với khuôn mặt đen sì đầy vẻ ngốc trệ, lăng lăng nhìn hư không, hồi vị lại trận chiến vừa rồi của hai đại Thánh nhân.

Ẩn ước chi gian, hắn dường như nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh trọng thương, máu tươi thanh ngọc chảy thành sông.

Chỉ là hiện tại tất cả đều không thấy nữa, đều hóa thành hư vô, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nào để máu của mình chảy ở Côn Luân Sơn.

Nhưng thương thế trước ngực Hắc Hùng Tinh lại vô pháp khôi phục.

Máu của Thánh nhân, một giọt liền có thể đập nát tinh hà, nghiền nát tinh thần, cho dù thể phách cường hãn như Hắc Hùng Tinh cũng khó có thể thừa thụ.

Trước ngực hắn, một cái huyết động dữ tợn hiện ra.

Chính là do một giọt tiên huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong đại chiến vừa rồi tạo thành.

Vết thương này minh hoảng nói cho hắn biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh trọng thương là thật, và Thánh nhân chân chính khủng bố đến mức nào. "Hóa ra...

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ là cái thùng rỗng kêu to a!" Hắc Hùng Tinh lắc đầu khẽ nói.

Tưởng ngưu bức lắm chứ!

Hắn còn có thể đả thương Thánh nhân!

Hiện tại mới phát hiện, hóa ra hắn đả thương cũng chỉ là một cái ngụy Thánh nhân chưa chân chính nắm giữ sức mạnh thôi!

Nếu có thể đả thương tồn tại như Thông Thiên, Hắc Hùng Lão Tổ

mới thật sự ngưu bức!

Bỗng nhiên, thân thể Hắc Hùng Lão Tổ trực tiếp căng cứng, một cỗ sức mạnh cường đại bao quanh hắn. "Hắc Hùng Tinh, ngươi không biết thiên đạo, không tôn Thánh nhân, nay bản tọa trấn áp ngươi dưới Bồng Lai Đảo, một cái lượng kiếp không được xuất thế!" Thanh âm hạo hãn của Thông Thiên truyền khắp hồng hoang.

Cửu thiên chi thượng lôi ảnh cuồn cuộn, uy áp tịch quyển, tuy không nhìn thấy thân ảnh Thông Thiên, lại càng khiến người ta kính sợ.

Bức cách tràn đầy!

Chân thân hắn còn đang ở Bồng Lai Đảo kìa!

Trong tình huống này mà có thể dễ dàng đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại càng thêm khủng bố. "Hả?

Chương 85

Muốn trấn áp Hùng gia gia ta?" Nghe Thông Thiên nói, Hắc Hùng Tinh lập tức không chịu, đôi mắt to như cái chuông đồng trừng lên, trực tiếp bùng nổ.

Cái bộ dáng kia, giống như muốn đối thiên đối địa đối không khí vậy!

Giết ta có thể, trấn áp thì không!

Hắc Hùng vĩnh viễn không làm nô!

Nói ra thì lời của Thông Thiên nghe cũng hơi giống Phật môn sau này!

Cũng không biết xấu hổ y hệt!

Đánh thắng thì là trấn áp trừ ma, đánh không lại thì buông hạ đồ đao lập địa thành phật!

Tràn đầy đạo lý lớn, bất quản nói hay đến đâu, quy căn kết để vẫn là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Nhưng Thông Thiên đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải để cứu Hắc Hùng Tinh, mà là vì khôi phục mặt mũi Thánh nhân bị Nguyên Thủy làm mất.

Hắc Hùng Tinh đả thương Thánh nhân, làm uy nghiêm Thánh nhân bị bôi nhọ, Thông Thiên không thể tha cho hắn.

Không trực tiếp đánh chết hắn là vì tên này rất hợp tính khí của y!

Cho nên, trấn áp một lượng kiếp là không tránh khỏi! "Oanh!

Trấn!" Cửu thiên chi thượng lần nữa truyền đến tiếng quát lạnh lùng, Thông Thiên không có tâm tư nói nhảm với Hắc Hùng Tinh.

Một bàn tay già thiên đại thủ hiện ra giữa thiên địa, hướng về phía Hắc Hùng Tinh trấn áp tới. "A!

Tên hỗn đản chết tiệt, thả ta ra!" Hắc Hùng Tinh giãy dụa gào thét, tay chân múa loạn, một hán tử thô kệch liền bị Thông Thiên tóm gọn trong tay.

Bộ dáng phẫn nộ ngốc trệ có chút buồn cười.

Thiên địa nhanh chóng khôi phục thanh minh, thánh uy làm người ta chấn kinh cũng biến mất trong hư không.

Đồng thời biến mất còn có Hắc Hùng Lão Tổ, trực tiếp bị bàn tay che trời kia trấn áp về Bồng Lai Đảo.

Côn Luân Sơn khôi phục một mảnh tử tịch, chỉ lưu lại vô tận tàn hài.

Nhưng hồng hoang lại chấn kinh.

Tất cả mọi người đều thấy được sự lợi hại của Thông Thiên, cho dù cùng là Thánh nhân, cũng có thể dễ dàng đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quả thực khủng bố!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì tức muốn chết, báo thù không thành lại còn mất hết mặt mũi.

Không chỉ bị Hắc Hùng Tinh đả thương lần nữa, còn bị Thông Thiên trong nháy mắt đánh bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu đả kích quá lớn! "Hỗn đản, hỗn đản, Thông Thiên chết tiệt!" Trong Thủ Dương Sơn, chỉ còn lại tiếng gào thét điên cuồng phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồ đạc đều gặp tai ương.

Lão Tử lại trầm mặc không nói, mày nhíu chặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cái tên bùn loãng không trát được tường này, Lão Tử cũng

sớm bỏ qua rồi.

Y để ý là Thông Thiên! "Thông Thiên, vì sao lại lợi hại như thế?" Lão Tử trong lòng thầm nghĩ, sắc mặt đều sắp trầm ra nước!

Trước khi thành thánh, bị Thông Thiên bắt nạt.

Sau khi thành thánh, Thông Thiên đạp mã vẫn có thể bắt nạt y.

Thế chẳng phải là thành thánh công cốc rồi sao?

Côn Luân Sơn một trận chiến, hồng hoang chấn kinh, càng làm cho tất cả mọi người thấy được sự khủng bố của Thông Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đường đường là một Thánh nhân, dễ dàng liền bị hắn đánh bại.

Hồng hoang đệ nhất Thánh nhân, tuyệt không phải hư danh.

Dưới chân Bất Chu Sơn, một nam tử trẻ tuổi khôi ngô nhìn thiên địa dần bình tĩnh lại, mặt đầy chấn kinh.

Sức mạnh Thánh nhân quá khủng bố, cho dù cách Côn Luân Sơn vô tận đại địa, nhưng y nguyên có một loại cảm giác muốn quỳ phục. "Haizz!

Đáng tiếc không thể trở thành đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân!" Người này chính là Đa Bảo, tại Đông Hải không thông qua khảo nghiệm của Thông Thiên, bất đắc dĩ rời khỏi Đông Hải chi tân, du lịch trong hồng hoang.

Vừa rồi, hắn tận mắt kiến thức sự khủng bố của Thông Thiên.

Ngay cả bóng người cũng chưa lộ, trực tiếp đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, uy áp khủng bố tràn ngập cửu thiên, khiến cả hồng hoang đều chấn kinh.

Sự cường thế bá khí này, quá làm Đa Bảo hướng tới và hâm mộ. "Yêu tộc và Vu tộc nhìn thì tuy cường thế, nhưng cái hồng hoang này

chung quy là hồng hoang của Thánh nhân, không thành thánh, chung vi là sâu kiến!" Đa Bảo nhìn một phương thiên địa, vẻ mặt trầm tư lẩm bẩm.

Thiên Đình do Yêu tộc lập nên lúc này thống trị hơn nửa hồng hoang, chỉ có Vu tộc mới có thể đối kháng.

Hai tộc nãi là bá chủ danh xứng với thực.

Nhưng Đa Bảo lại nhìn ra bản chất mạnh ngoài yếu trong, không có Thánh nhân, căn bản đừng hòng vọng tưởng thống trị hồng hoang. "Nhất định phải trở thành đệ tử Thánh nhân, Thông Thiên Thánh nhân không thu ta làm đồ đệ, vậy thì đi bái vị Thánh nhân khác làm sư!" Đa Bảo thầm nghĩ, trở thành đệ tử Thông Thiên là lựa chọn tốt nhất, dù sao lúc này Thông Thiên có thể gọi là hồng hoang đệ nhất Thánh nhân.

Nhưng nại hà Thông Thiên chướng mắt a!

Đa Bảo cũng chỉ có thể lui mà cầu việc khác, đi tìm Thánh nhân khác. "Hiện nay hồng hoang, Lục Thánh hoành không, người lập giáo có năm người.

Nữ Oa nương nương không lập giáo, hơn nữa là đạo lữ của Thông Thiên Thánh nhân, sẽ không thu ta làm đồ đệ!" "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân cùng nắm giữ Tây Phương Giáo, nhưng trong Lục Thánh lại ở thế yếu, danh tiếng xưa nay không tốt.

Tây phương nghèo nàn, sinh linh thưa thớt, Tây Phương Giáo cũng không có tiền đồ lớn!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn Xiển Giáo?" Đa Bảo nghĩ nghĩ, khẽ lắc đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy là Thánh nhân phương Đông, nhưng danh tiếng dường như còn kém hơn cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Hai người kia bất quá chỉ là vô sỉ mặt dày thôi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là thối thật sự a!

Không nói đến hắc lịch sử, không lâu trước đây, trước mặt hồng hoang chúng sinh bị Thông Thiên đánh bại, thực lực có thể thấy được một ban.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Đa Bảo đạo nhân sẽ không suy xét trở thành đệ tử Xiển Giáo. "Như vậy xem ra, chỉ có Nhân Giáo của Lão Tử Thánh nhân!

Lão Tử Thánh nhân thực lực tuy không bằng Thông Thiên Thánh nhân, nhưng y là Đạo Tổ thủ đồ, thực lực định nhiên chỉ đứng sau Thông Thiên Thánh nhân!

Nếu có thể trở thành đệ tử Lão Tử Thánh nhân, địa vị định nhiên không kém tên Khổng Tuyên kia bao nhiêu!" "Đúng, đi Thủ Dương Sơn!" Đa Bảo trong lòng kiên định nói, trên mặt đầy vẻ trịnh trọng.

Chương 86

Hắn đối với chuyện trước kia bị Khổng Tuyên một ngụm nuốt chửng vẫn canh cánh trong lòng!

Cho dù đó là trong huyễn cảnh.

Đa Bảo không phục thua, nhất định phải mạnh hơn Khổng Tuyên.

Càng phải cho Thông Thiên Thánh nhân xem, không thu Đa Bảo làm đệ tử hoàn toàn là một sai lầm.

Nghĩ vậy, Đa Bảo trực tiếp hướng về Thủ Dương Sơn mà đi.

Trong hồng hoang còn có vô số người cùng chung mục đích.

Lão Tử tuy không cường hãn như Thông Thiên, nhưng đó cũng là Thánh nhân hàng thật giá thật a!

Trở thành đệ tử Thánh nhân, chỗ tốt vô cùng!

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Đã trở thành lựa chọn cuối cùng của mọi người.

Trong trăm vạn năm, dưới chân Thủ Dương Sơn tụ tập hàng ngàn vạn sinh linh, đại bộ phận đều là đến bái Lão Tử làm sư. "Ngô đẳng đến bái sư, khẩn thỉnh Thánh nhân liên mẫn, thu chúng ta làm đồ đệ!" Từng đạo âm thanh truyền vào Thủ Dương Sơn, làm Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều phải gián đoạn tu luyện.

Nhân lập giáo thành thánh, không thể nào chỉ có cái danh giáo phái suông, đích xác phải thu một số đệ tử.

Chỉ là khi hai người nhìn ra ngoài Thủ Dương Sơn, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức không tốt.

Bởi vì bên ngoài Thủ Dương Sơn, số người đến bái Lão Tử làm

sư nhiều hơn xa so với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này làm Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn sĩ diện lập tức không nhịn được.

Cơn giận bị Thông Thiên trọng thương, làm mất mặt lúc trước còn chưa tiêu tan, hiện tại ngay cả đám sinh linh hồng hoang ti tiện này cũng tát vào mặt hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt xanh mét, khẽ hừ một tiếng: "Hừ, một đám thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp, há có thể trở thành đệ tử Thánh nhân chúng ta?" Lúc này Yêu tộc chiếm tuyệt đại đa số trong hồng hoang, dưới chân Thủ Dương Sơn, đại bộ phận đều là Yêu tộc đến bái Lão Tử làm sư.

Cho nên, tự nhiên trở thành cái thùng trút giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nghe lời nói ám phúng này, Lão Tử nhíu mày, ẩn ẩn có chút không vui.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cái tên này càng ngày càng phóng túng.

Tính cách cuồng vọng tự đại, chuyên gây rắc rối, Lão Tử cảm giác nếu tiếp tục ở cùng hắn, không chừng lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hố cho một vố nữa.

Lúc này Lão Tử lần đầu tiên có ý niệm muốn tách ra khỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thủ Dương Sơn quá nhỏ, linh khí kém xa Bồng Lai Đảo hay Bất Chu Sơn, căn bản dung không nổi hai vị Thánh nhân. "Đi thôi!

Ta đi xem đám người đến bái sư này, rốt cuộc có mấy kẻ ưu tú!" Lão Tử sắc mặt đạm bạc bình tĩnh, không so đo với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi đầu hướng ra ngoài núi.

Ngoài Thủ Dương Sơn, Trường Nhĩ đạo nhân nhìn đông nhìn tây, phát hiện nơi này có người quen nha!

Như con Hoàng Long kia, chẳng phải là con tạp huyết long bị Kim Sí Đại Bàng Điểu ăn thịt trong Tử Linh Huyễn Trận sao!

Đồ ngốc, lại muốn đi bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn ghét nhất Yêu tộc bọn ta sao?

Còn có con Kim Mao Hống kia, cũng là người quen trong Tử Linh Huyễn Trận a!

Trường Nhĩ đạo nhân phát hiện, trong đám người này đại bộ phận đều là những kẻ năm xưa đi Đông Hải bái sư.

Đều bị Thông Thiên đào thải, lui mà cầu việc khác, bái Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư.

Bỗng nhiên, Trường Nhĩ đạo nhân sững sờ, hắn nhìn thấy một người.

Thân ảnh khôi ngô, có chút béo, chẳng phải là Đa Bảo đạo nhân sao?

Tên này trong Tử Linh Huyễn Trận đã hố hắn một lần, Trường Nhĩ đạo nhân liền cảm thấy một trận khó chịu. "Mẹ kiếp, chỗ nào cũng có cái tên này a!

Loại tâm tính ác liệt, bán đứng bạn bè như thế, có tư cách gì trở thành đệ tử Thánh nhân chứ!" Trường Nhĩ đạo nhân thấp giọng lẩm bẩm.

Nhưng ngay sau đó, đông đảo sinh linh dưới chân Thủ Dương Sơn bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, cả hồng hoang phảng phất đều đổi màu.

Bọn họ lại tiến vào một cái đại trận. "Sẽ không lại là Tử Linh

Huyễn Trận chứ?" Trường Nhĩ đạo nhân thấp giọng suy đoán.

Trong đại trận lại vang lên một giọng nói già nua. "Người thông qua đại trận, có thể làm đệ tử của ta!" Ngoài Thủ Dương Sơn, hai tòa đại trận đồng thời bày ra.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu thu đồ!

Tại Tây Phương, Chuẩn Đề mắt hau háu nhìn hàng ngàn vạn sinh linh tiến vào đại trận, nước miếng sắp chảy ra rồi. "Sư huynh, vận mệnh vì sao lại bất công với Tây phương ta như vậy a!

Phương Đông linh khí sung túc, địa linh nhân kiệt, phản quan Tây phương đại lục chúng ta, sinh linh thưa thớt, linh khí nghèo nàn, chênh lệch đâu chỉ gấp mười lần a!

Vì sao lại hà khắc với Tây phương ta như vậy!" Chuẩn Đề ủ rũ cái mặt béo, bi thống dục tuyệt.

Tây phương linh mạch đoạn tuyệt, căn bản không có bao nhiêu sinh linh, những năm này qua hai người không ngừng nỗ lực, không ngừng từ phương Đông cướp bóc, Tây phương mới có chút sinh cơ.

Nhưng so với phương Đông thì kém xa.

Dưới chân Thủ Dương Sơn là ngàn vạn sinh linh đến bái sư, có rất nhiều hạt giống tốt, trưởng thành đủ để trở thành trụ cột của một phương đại giáo.

Đáng tiếc, đám người này thà đi Thủ Dương Sơn, thà đi bái sư Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không chịu đến Tây phương.

Hai người bọn hắn tuy danh tiếng kém, nhưng dù sao cũng không tệ hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ!

Vậy mà hiện tại, môn hạ Tây Phương Giáo lèo tèo vài mống, căn bản không ai bái sư a! "Haizz!

Tây phương ta nghèo nàn, sinh linh phương Đông không nguyện ý tới cũng có thể lý giải!" Tiếp Dẫn dừng tay gõ mõ, phát ra một tiếng thở dài. "Sự hưng thịnh của Tây phương ta không phải chuyện một sớm một chiều, sư đệ chớ để tâm ma a!" Tiếp Dẫn luôn mang cái bộ dạng bi thiên mẫn nhân, tuy nói vậy nhưng biểu tình cũng hâm mộ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chết đi được. "Sư huynh, ta lại đi phương Đông độ hóa một số người đây!

Sau khi bị Tam Thánh phương Đông chọn lọc, kiểu gì cũng còn sót lại một ít hạt giống!" Chuẩn Đề uất ức nói.

Nhân tài tốt nhất bị Thông Thiên điều đi, kém hơn chút cũng nhập Nhân Giáo và Xiển Giáo, Tây Phương Giáo chỉ có thể ăn chút canh thừa cơm cặn.

Người ta không cam tâm tình nguyện a!

Chương 87

Những người kia không làm được thân truyền đệ tử, nhưng làm ngoại môn đệ tử Tây Phương Giáo cũng được.

Tóm lại, hai người ai đến cũng không từ chối, Tây phương quá cần sinh linh!

Trong khi hai người đang dự mưu đi phương Đông "đánh cướp", đại trận tại Thủ Dương Sơn đã bắt đầu.

Mấy vạn năm sau, trong đại trận của Lão Tử, người đầu tiên đi ra chính là Đa Bảo đạo nhân.

Nhìn hắn, khuôn mặt Lão Tử vẫn bình đạm như cũ, chỉ là trong lòng lại hơi lắc đầu. "Kẻ này tuy thực lực không tệ, tiềm lực cũng đủ, nhưng bản nguyên đạo pháp của hắn và ta có chút không hợp a!

Ngược lại càng thích hợp với Thông Thiên hơn!" Lão Tử thầm nghĩ, chỉ không biết vì sao Thông Thiên lại không nhìn trúng tên Đa Bảo này. "Ngươi là người đầu tiên đi ra từ đại trận, sẽ là thủ đồ của bần đạo!" Lão Tử nhìn Đa Bảo, đạm thanh nói.

Đa Bảo nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt đại hỉ, hoàn toàn không ngờ tới, không chỉ trở thành đệ tử Lão Tử, mà còn là Thủ đồ, quả thực là kinh hỉ! "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến sư tôn!" Đa Bảo vội vàng bái tạ, trở thành đại đệ tử Nhân Giáo.

Lão Tử khẽ gật đầu, bảo hắn đứng sang một bên chờ những người khác.

Lúc này tuy đạo pháp của Lão Tử là thanh tĩnh vô vi, nhưng căn bản không làm được thực sự thanh tĩnh vô vi.

Con người đều có tư dục, cho dù là Thánh nhân cũng không ngoại

lệ.

Trong hồng hoang ai cũng biết Thông Thiên lợi hại, là hồng hoang đệ nhất Thánh nhân, nhưng có mấy ai nhớ Lão Tử mới là Đạo Tổ thủ đồ?

Luôn bị Thông Thiên đè đầu, Lão Tử không lúc nào không nghĩ đến chuyện lật mình. "Khí vận chi đạo, huyền chi hựu huyền, Thông Thiên sở dĩ lợi hại, là ở chỗ chiếm cứ khí vận to lớn, căn cơ thâm hậu.

Nếu ta cũng có thể tranh chiếm nhiều khí vận hơn, sớm muộn có ngày đuổi kịp Thông Thiên!" Lão Tử thầm nghĩ, ngoài miệng nói thanh tĩnh vô vi nhưng trong lòng luôn nghĩ chuyện đấu đá.

Nguyên bản Lão Tử thực lực đứng đầu chúng thánh, cũng có để khí không sợ chúng thánh khiêu chiến.

Nhưng hiện tại không được nữa rồi!

Nếu chỉ thu một đệ tử, Nhân Giáo sẽ giống như cá ướp muối, Lão Tử căn bản vô pháp chiếm cứ nhiều khí vận hơn.

Càng không thể nào đuổi kịp Thông Thiên.

Cho nên, cách làm của Lão Tử lúc này là thu nhiều đồ đệ, làm cho Nhân Giáo lớn mạnh, phải làm cho ngưu bức hơn cả Tiệt Giáo.

Cho dù đệ tử Tiệt Giáo đều là tinh anh, nhưng một đống người xông lên, đè cũng phải đè chết.

Đại trận khảo nghiệm kết thúc, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thu mười hai đệ tử, ngoài ra còn có một tên Nhiên Đăng đạo nhân mặt dày mày dạn đòi bái sư trở thành Phó giáo chủ Xiển Giáo.

Bên phía Lão Tử số lượng đông hơn, dù sao cơ số lớn, nhân tài bên trong cũng nhiều.

Cho dù trải qua tỉ mỉ sàng lọc, cũng có tới mấy trăm người!

Nhìn nhiều người như vậy, Lão Tử cũng một trận đau đầu.

Tuy có lòng muốn Nhân Giáo vượt qua Tiệt Giáo, nhân số càng đông càng tốt, nhưng trong lòng y lại ở một con người lười biếng.

Muốn quản lý nhiều người như vậy, muốn truyền thụ đạo pháp, thế thì thời gian tu luyện của Lão Tử sẽ ít đi.

Cuối cùng Lão Tử nói với Đa Bảo: "Ngươi là đại đệ tử của ta, những người này giao do ngươi quản lý đi!" Đa Bảo nghe vậy, trong lòng đại hỉ.

Trở thành Thánh nhân thủ đồ xong, đây là cái lợi ích đầu tiên. "Tuân mệnh, sư tôn!" Đa Bảo trịnh trọng nói.

Đa Bảo so với Lão Tử càng có hùng tâm, hắn muốn đưa Nhân Giáo trở thành hồng hoang đệ nhất đại giáo phái, tuyệt đối sẽ không quy quy súc súc, dữ thế vô tranh!

Lão Tử gật đầu, đương tức chọn lựa vài người tư chất tốt nhất trở thành thân truyền đệ tử, số còn lại một cổ não đều ném làm ngoại môn đệ tử.

Lão Tử tuy cần quảng chiêu môn đồ, khuếch đại giáo phái để tranh đoạt khí vận, nhưng nội tâm y tương đối cao ngạo.

Đại bộ phận người đều khó lọt vào mắt y, thân truyền đệ tử tuyệt đối không được, ngoại môn đệ tử còn hiềm dập dờn!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ cứ thế kết thúc, làm hồng hoang chúng sinh hâm mộ không thôi.

Lại có thêm một số kẻ may mắn trở thành đệ tử Thánh nhân a!

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên càng nhìn càng ngây ra. "Vãi chưởng, tình huống gì đây!

Lão Tử đổi tính rồi à?" Thông Thiên kinh ngạc nói.

Nhìn một chuỗi dài đệ tử kia, Thông Thiên phát hiện bên trong dường như có rất nhiều người vốn dĩ đều thuộc về hắn a!

Hiện tại hắn không cần, đều thành đệ tử của Lão Tử rồi?

Lão Tử nói thanh tĩnh vô vi đâu? "Xem ra Lão Tử muốn tranh một tranh hồng hoang khí vận đây!" Nữ Oa nhìn thấu, khẽ cười một tiếng.

Đem Nhân Giáo làm lớn, đích xác có thể tranh đoạt nhiều khí vận hơn, chỉ là Thông Thiên có chút mê hoặc a!

Đây là Lão Tử sao?

Bị hắn bắt nạt đến ngốc rồi à?

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ đệ một cách oanh oanh liệt liệt, những sinh linh không được tuyển chọn làm đệ tử của hai giáo phái này phần lớn đều bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề độ hóa về phương Tây.

Tuy tư chất không tốt, không có khả năng trở thành thân truyền đệ tử, nhưng Tây Phương Giáo lại theo tiêu chí "đến là đón", có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Cứ như vậy, trong Hồng Hoang lúc này Lục Thánh hoành không, tứ giáo tịnh lập.

Nhưng kẻ thống trị thực sự vẫn là Yêu Tộc và Vu Tộc!

Hai tộc chỉ là tạm thời hưu chiến, nhưng bầu không khí căng thẳng lại càng thêm kịch liệt.

Chỉ bởi vì mười hai Tổ Vu sắp xuất thế, thời gian bị Đạo Tổ trấn áp dưới Bất Chu Sơn đã hết.

Có thể biết trước, thời điểm Vu Yêu đại chiến sẽ lần nữa bùng nổ.

Dưới chân núi Bất Chu, trong Bàn Cổ Điện, mười hai Tổ Vu vây quanh ngồi cùng một chỗ, trên gương mặt mỗi người đều nồng đậm

vẻ phẫn nộ và không cam lòng. "Hừ!

Cái lão già khú Hồng Quân đáng chết kia trấn áp chúng ta tại Bàn Cổ Điện lâu như vậy, nhưng lão không ngờ tới, ngược lại còn giúp chúng ta toàn bộ đột phá lên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ!" "Lần tới giao thủ, nhất định phải chặt đầu lão già đó xuống!" Đế Giang sắc mặt lạnh lùng, phẫn nộ quát.

Bàn Cổ hậu duệ, đường đường là mười hai Tổ Vu lại bị Hồng Quân trấn áp, Đế Giang vô cùng tức giận.

Cũng may là tranh thủ khoảng thời gian dài đằng đẵng đó mà đột phá cảnh giới bản thân.

Chương 88

Phải biết rằng, từ sau Long Hán đại kiếp, Thiên Đạo pháp tắc bổ sung hoàn chỉnh, trong Hồng Hoang không thể nào xuất hiện Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Mười hai người bọn họ cũng là nhờ di trạch của Bàn Cổ phụ thần.

Lần này đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, chiến lực sẽ tăng trưởng gấp bội, khi phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Hồng Quân cũng đừng hòng sống yên. "Không sai, sau khi chúng ta ra ngoài, định phải tiêu diệt hai con chim tạp lông kia trước tiên!" "Lúc ta bế quan, Yêu Tộc phét lác quá nhỉ!

Nhị Lang chịu không ít thiệt thòi, tuyệt đối không thể buông tha!" Chúc Dung thanh âm càn rỡ, lớn tiếng ồn ào, hắn bị nén đến mức sắp không chịu nổi rồi, chỉ chờ ra ngoài đại chiến một trận cho sướng tay.

Các Tổ Vu khác cũng hưng phấn, ai nấy đều là những kẻ cuồng chiến đấu.

Chỉ có Tổ Vu nhỏ nhất là Hậu Thổ lúc này lại an an tĩnh tĩnh ngồi đó, phảng phất như không hợp với không khí chung.

Một thân y phục màu vàng nhạt, điểm tĩnh ưu nhã, dung nhan tuyệt mỹ so với Nữ Oa cũng không kém cạnh bao nhiêu. "Tiểu muội, sao thế?

Hình như muội có tâm sự?" Đế Giang chú ý tới Hậu Thổ có điểm không đúng, mở miệng hỏi.

Bình thường Hậu Thổ tuy tính tình cũng yên tĩnh, nhưng chưa bao giờ có dáng vẻ tâm sự nặng nề như vậy. "Muội không sao, chỉ là trong

lòng có chút cảm giác, giống như là có cơ duyên vậy, cho nên lần này tiểu muội định đi Hồng Hoang du lịch một chuyến!" Hậu Thổ khẽ cười, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vén lọn tóc trên trán, nhất cử nhất động đều toát lên khí chất ôn uyển. "Cơ duyên?" Đế Giang nhíu mày. "Ta sao lại không cảm giác được cơ duyên gì nhỉ?" Chúc Cửu Âm cũng nhẹ nhàng lắc đầu. "Đã tiểu muội cảm ứng được cơ duyên, vậy thì đi đi!

Nhưng phải cẩn thận đám gia hỏa Yêu Tộc kia!" Đế Giang trầm giọng nói.

Làm đại ca, chỉ cần là chuyện có lợi cho đệ đệ muội muội, hắn đều ủng hộ.

Cứ như vậy, Hậu Thổ bắt đầu du lịch Hồng Hoang, toàn bộ Vu Tộc thì bắt đầu chuẩn bị chiến tranh.

Thiên Đình thống trị Hồng Hoang ư?

Mấy năm nay Vu Tộc ta không có động tĩnh lớn, các ngươi chơi sướng rồi chứ gì!

Hiện tại, Vu Tộc muốn cho đám người kia biết, đại địa Hồng Hoang rốt cuộc là ai làm chủ.

Hậu Thổ một mình rời khỏi Bàn Cổ Điện, đi trên đại địa mênh mông vô tận, phát hiện khắp nơi đều là chém giết, máu tươi nhuộm đỏ đất đai.

Những sinh linh kia sau khi chết, tinh phách vẫn lưu tồn ở thế gian, lang thang vô định giữa thiên địa.

Chịu ảnh hưởng của sát khí, chúng biến thành hung linh, thôn phệ các sinh linh và hồn phách khác, thập phần tàn nhẫn.

Giống như Vu Tộc không có nguyên thần, chết là chết thật, dùng lời Vu Tộc mà nói là trở về với vòng tay Phụ Thần.

Nhưng hiện tại, giữa thiên địa nhiều thêm vô số oán hồn, thậm chí có kẻ còn bắt những oán hồn này để luyện chế pháp bảo, hung tàn đến cực điểm.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Hậu Thổ sinh ra lòng bi mẫn vô tận, chẳng lẽ thế gian không có một phương pháp nào thay đổi tình hình này sao?

Bất tri bất giác, Hậu Thổ đột nhiên phát hiện mình đã đi tới Huyết Hải.

Cảnh tượng trong Huyết Hải càng làm cho người ta xúc mục kinh tâm.

Vô số hồn phách giãy dụa kêu gào trong biển máu, oán niệm xông thẳng lên trời, tâm tư Hậu Thổ càng loạn. "Phụ Thần sáng tạo ra Hồng Hoang, nhưng phương thiên địa này lại tịnh không hoàn chỉnh, Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo chính là vì bổ toàn Thiên Đạo!" "Sứ mệnh của ta, chính là vì vô số oán hồn giữa thiên địa, bổ toàn khuyết hãm cuối cùng của Hồng Hoang!" Hậu Thổ minh ngộ, phảng phất đã biết mình phải làm gì.

Phương thiên địa này còn thiếu một nơi có thể dung nạp hồn phách chúng sinh luân hồi.

Chỉ là Vu Tộc không có nguyên thần, lấy thân hóa luân hồi, tất nhiên sẽ thân tử đạo tiêu.

Lúc này Vu Tộc đang muốn lần nữa phát động quyết chiến với Yêu Tộc, Hậu Thổ thân là một trong mười hai Tổ Vu, là nhân tố không thể thiếu.

Huống chi, nàng cũng luyến tiếc các ca ca tỷ tỷ!

Hậu Thổ có chút thương cảm, chẳng lẽ đây là túc mệnh của nàng?

Ngay tại lúc này, một giọng nói bình thản lại vang lên sau lưng

Hậu Thổ. "Hậu Thổ đạo hữu đã suy nghĩ kỹ chưa?" Hậu Thổ trong nháy mắt kinh hãi, vội vàng xoay người lại, lại phát hiện một thân ảnh màu đen đã xuất hiện bên cạnh.

Kinh ngạc nói: "Thông Thiên Thánh Nhân?" Hậu Thổ không ngờ Thông Thiên lại xuất hiện ở chỗ này, trong lòng lập tức có chút hoảng loạn.

Dù sao quan hệ giữa Thông Thiên và Vu Tộc cũng không tốt lắm!

Lúc trước trong Hỗn Độn, mười hai huynh muội bọn họ còn liên thủ "hội đồng" Thông Thiên cơ mà!

Trong Hồng Hoang ai cũng biết, so với Vu Tộc, Thông Thiên thân cận với Yêu Tộc hơn, đạo lữ của hắn là Nữ Oa càng là xuất thân từ Yêu Tộc.

Lúc này Thông Thiên xuất hiện ở đây, Hậu Thổ khó tránh khỏi có chút kiêng kỵ.

Nhìn mỹ nữ như Hậu Thổ đang bất an trước mặt mình, Thông Thiên khó tránh khỏi có chút tâm động.

Phải nói rằng, tư sắc của Hậu Thổ cũng là hàng hiếm trong Hồng Hoang, duy chỉ có Nữ Oa mới có thể so bì được.

Thông Thiên tuy là Thánh Nhân, nhưng cũng là đàn ông, háo sắc là bản năng. "Không cần lo lắng, Bản tọa đã thành Thánh, chuyện cũ năm xưa sẽ không để trong lòng, Vu Tộc và Bản tọa bất quá cũng chỉ là chút ân oán nhỏ mà thôi!" Thông Thiên cười nhạt.

Nói thật, sau khi thành Thánh, Vu Tộc trong mắt hắn cũng chỉ là một đám sâu kiến mà thôi.

Một tồn tại chú định diệt vong, Thông Thiên càng sẽ không so đo với Vu Tộc.

Hiện tại, thứ hắn để ý chỉ có cô em Hậu Thổ này. "Ngươi biết ta muốn làm gì?" Bên ngoài Huyết Hải, ánh mắt ngưng trọng của Hậu Thổ nhìn về phía Thông Thiên.

Nàng mới vừa tới Huyết Hải không lâu, nhưng Thông Thiên dường như đã đợi ở đây từ trước.

Điều này không khỏi làm cho Hậu Thổ kiêng kỵ, nếu thật sự như vậy, Thông Thiên cũng quá đáng sợ rồi.

Dường như cái gì hắn cũng biết!

Thông Thiên lại nhìn về phía phương thiên địa này, u u nói: "Trong Hồng Hoang, oán hồn vô số, đã đến lúc phải thanh lý một phen rồi!" Quả nhiên, trong lòng Hậu Thổ kinh hãi, Thông Thiên quả nhiên biết nàng muốn làm gì, đây là sức mạnh của Thánh Nhân sao?

Chỉ là một khắc sau, Hậu Thổ lại phát hiện Thông Thiên chậm rãi đi tới trước mặt nàng, càng lúc càng gần, nàng đều có thể cảm nhận được hơi thở của Thông Thiên.

Thông Thiên càng dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm nàng, trong chốc lát, sắc mặt Hậu Thổ trở nên có chút ửng hồng.

Vội vàng lùi lại mấy bước, trên gương mặt xinh đẹp phủ đầy hàn sương, lạnh lùng nói: "Thông Thiên Thánh Nhân, xin tự trọng!

Nam nữ thụ thụ bất thân, thân là Thánh Nhân mà lại vô lễ như vậy, há không để Hồng Hoang chê cười?" Trong lòng Hậu Thổ tràn đầy tu phẫn, nguyên bản còn tưởng rằng Thông Thiên là chính nhân quân tử!

Hóa ra cũng là một tên đăng đồ tử.

Chương 89

Hắn muốn vô lễ với mình sao?

Thông Thiên đã có Nữ Oa làm đạo lữ, còn nhớ thương nữ nhân khác, quả nhiên đàn ông đều cùng một cái đức hạnh thối tha.

Hậu Thổ trong lòng thầm mắng, tránh ra xa xa, đề phòng ánh mắt thâm thúy kia của Thông Thiên. "Ha ha!" Nhìn bộ dạng này của Hậu Thổ, Thông Thiên lại lắc đầu cười. "Yên tâm, phương thiên địa này đã bị Bản tọa phong tỏa rồi, đừng nói chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả sức mạnh Thánh Nhân cũng không thể nhìn lén, người khác sẽ không biết chúng ta đang làm gì đâu!" Khóe miệng Thông Thiên hơi nhếch lên, ngoạn vị nhìn Hậu Thổ, phảng phất thật sự giống như một tên sắc lang.

Đàn ông mà, có ai không thích mỹ nữ?

Nhan sắc tuyệt trần của Hậu Thổ ở Hồng Hoang này e rằng chỉ có Nữ Oa mới so sánh được, mỹ nhân như vậy ở trước mắt, ai có thể không động lòng.

Phong tỏa phương thiên địa này, ngoại trừ không để người khác biết, quan trọng hơn là phải giấu Nữ Oa.

Ăn vụng cũng phải cố kỵ cảm nhận của chính cung nương nương chứ!

Đương nhiên lúc này Thông Thiên càng giống như đang trêu chọc nhiều hơn. "Ngươi..." Hậu Thổ trừng mắt hạnh, hàm răng cắn chặt, trên gương mặt kiều nộn bố mãn hàn sương.

Thông Thiên phong tỏa thiên địa?

Tức là ngay cả Thánh Nhân cũng không biết chuyện phát sinh ở

đây.

Cảm giác tình huống càng ngày càng bất ổn rồi?

Thông Thiên thật sự muốn ra tay với nàng?

Nguy rồi!

Tuyệt đối không thể để cho gã đàn ông này dễ dàng được như ý!

Thấy Hậu Thổ sắp bùng nổ, Thông Thiên thu lại nụ cười.

Nếu còn tiếp tục trêu chọc, cô em này e rằng sẽ nổi điên.

Thông Thiên từng tận mắt kiến thức sự cường hãn của cô em này, Tổ Vu chân thân cao hàng trăm vạn trượng, lúc nổi điên hoàn toàn là một "hãn nữu" (cô nàng hung hãn).

Thông Thiên không trêu chọc Hậu Thổ nữa, hắn đến là vì chuyện Địa Phủ. "Bản tọa chỉ cảm khái, nữ tử tuyệt mỹ như vậy, không lâu sau đó lại phải hương tiêu ngọc vẫn giữa thiên địa, thân hóa luân hồi, quả thực quá đáng tiếc!" Thông Thiên nhìn thân ảnh tuyệt mỹ của Hậu Thổ, lắc đầu nói.

Tuy rằng Hậu Thổ không chết, lấy một phương thức khác tồn hoạt trong Địa Phủ, nhưng mất đi Tổ Vu chân thân, cũng vị miễn quá đáng tiếc.

Nghe nói như thế, đôi mắt Hậu Thổ nháy mắt ngưng lại, chuyện gì Thông Thiên cũng biết a!

Ngay cả việc nàng cần thân hóa luân hồi cũng biết. "Không lao Thông Thiên Thánh Nhân phí tâm, Hậu Thổ nguyện ý vì Hồng Hoang thương sinh kế, bỏ đi một bộ tàn khu thì có làm sao?" Hậu Thổ thản nhiên lắc đầu. "Vì chúng sinh Hồng Hoang?

Đồng thời cũng là vì Vu Tộc đi!" Đôi mắt sắc bén của Thông Thiên nhìn chằm chằm Hậu Thổ, mỉm cười nói.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, đối với Hồng Hoang đích xác có đại công đức.

Nhưng cũng chính vì thế mới bảo tồn được một tia huyết mạch cho Vu Tộc, trong cuộc đại chiến tàn khốc kia, một số tộc nhân mới có thể tiếp tục sống sót.

Hậu Thổ sớm đã nhìn thấu thiên cơ.

Nếu nàng không làm như vậy, mười hai Tổ Vu toàn bộ sẽ chết, Vu Tộc sẽ toàn bộ diệt tuyệt, Hậu Thổ không có lựa chọn. "Ngươi...

Ngươi muốn làm gì?" Bị Thông Thiên nói toạc tâm tư, gương mặt Hậu Thổ ửng hồng, tức giận nhìn hắn.

Nếu không phải vì đánh không lại Thông Thiên, nàng đều hận không thể giết người diệt khẩu.

Trong những năm du lịch Hồng Hoang, Hậu Thổ sớm đã cảm giác được khí vận của Yêu Tộc và Vu Tộc không ngừng suy yếu.

Đại chiến cuối cùng e rằng lưỡng bại câu thương.

Yêu Tộc cơ số khổng lồ còn đỡ, nhưng Vu Tộc nhân khẩu ít, cuối cùng khó tránh khỏi kết cục diệt tộc.

Vì để tránh cho Vu Tộc đoạn tuyệt, Hậu Thổ mới nghĩ ra biện pháp thân hóa luân hồi.

Hiện tại lại bị Thông Thiên trực tiếp nói toạc ra, làm nàng cảm giác ở trước mặt Thông Thiên căn bản không có bí mật gì đáng nói.

Trước là trêu ghẹo, sau lại nhìn thấu tất cả tâm tư, Hậu Thổ cảm giác căn bản không có chút chủ động nào.

Nhìn cô nàng có chút quật cường và tức giận, dù rơi vào hạ phong trước mặt Thông Thiên nhưng vẫn giống như thiên nga trắng ngẩng cao đầu.

Quật cường, bất khuất, một cô nàng rất "bốc". "Ta muốn Địa Phủ!" Thông Thiên đi tới trước mặt Hậu Thổ, nhìn sâu vào đôi mắt như nước kia, từng chữ từng chữ nói. "Cái gì?" Hậu Thổ sắc mặt kinh hãi, tu phẫn nhìn Thông Thiên đang ở ngay gần trong gang tấc, hận không thể tát cho hắn một cái. "Thông Thiên, ngươi quá đáng rồi, ta Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Địa Phủ cũng đương nhiên thuộc về Vu Tộc ta, dựa vào cái gì phải đưa cho ngươi?" Ngực Hậu Thổ phập phồng kịch liệt vì tức giận.

Yêu cầu của Thông Thiên quá quá đáng!

Sở dĩ nàng thân hóa luân hồi, ngoại trừ vì tìm chốn dung thân cho oán hồn chúng sinh, còn là để tìm một nơi tị nạn cho Vu Tộc.

Địa Phủ là nơi Hậu Thổ định dùng để an trí Vu Tộc, tuyệt đối không thể đưa cho Thông Thiên.

Sớm biết Hậu Thổ sẽ không nguyện ý, Thông Thiên đã có dự tính, ghé vào tai nàng nhẹ nhàng nói: "Bởi vì ngươi không có lựa chọn!" "Năm đó Bản tọa chém giết Minh Hà, liền trở thành chủ nhân Huyết Hải, không có Bản tọa đồng ý, ngươi căn bản không cách nào thành lập Lục Đạo Luân Hồi trong Huyết Hải!" "Không có Lục Đạo Luân Hồi, Vu Tộc sẽ khó tránh khỏi vận mệnh bị diệt tộc!" Giờ khắc này, trong lòng Hậu Thổ đột nhiên kinh hãi, cũng không màng đến tư thế ám muội của Thông Thiên nữa, trong đầu toàn là Huyết Hải.

Thông Thiên trở thành chủ nhân Huyết Hải?

Muốn thành lập Lục Đạo Luân Hồi căn bản không thể vòng qua Thông Thiên.

Thông Thiên là chủ nhân Huyết Hải!

Muốn thành lập Lục Đạo Luân Hồi nhất định phải hỏi qua Thông Thiên trước?

Nhận được kết quả này, trong lòng Hậu Thổ không thể bình tĩnh, Thông Thiên thật sự đã nắm thóp được nàng.

Không thể thành lập Lục Đạo Luân Hồi, Vu Tộc e rằng không thoát khỏi vận mệnh diệt tộc, ngay cả nơi tê tức cuối cùng cũng không có.

Nhưng muốn thành lập Lục Đạo Luân Hồi, lại phải cúi đầu trước tên gia hỏa đáng ghét này.

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ tức đến không chịu được, bộ ngực cao vút không ngừng phập phồng, khuôn mặt kiều nộn đỏ bừng.

Hàm răng cắn chặt, trừng mắt nhìn Thông Thiên: "Đê tiện!" "Huhu!" Quá ức hiếp người rồi, ức hiếp ta là một nữ nhân thì hay lắm sao?

Ta Hậu Thổ thành lập Lục Đạo Luân Hồi tuy là vì Vu Tộc, nhưng đối với Hồng Hoang lại là chuyện đại công đức, có thể làm cho vô số oán hồn thê thảm chuyển thế đầu thai.

Chương 90

Thông Thiên thân là Thánh Nhân, không những không giúp ta, còn uy hiếp ta.

Quá đáng ghét!

Giờ khắc này, trong lòng Hậu Thổ tràn đầy ủy khuất, đôi mắt thê mê mông lung hơi nước.

Ngay cả Tổ Vu kiên cường quật cường như Hậu Thổ, cũng bị Thông Thiên ức hiếp đến phát khóc.

Nhìn bộ dáng ủy khuất này, Thông Thiên sửng sốt, bất đắc dĩ nói: "Khóc cái gì mà khóc?

Bản tọa lại không làm gì ngươi, ta chỉ muốn Địa Phủ thôi!" "Hơn nữa, không đưa cho ta, ngươi tưởng rằng bằng vào sức mạnh của ngươi có thể giữ được sao?

Chư thiên Thánh Nhân, đám người Lão Tử kia có ai là không dòm ngó Địa Phủ?

Ngày sau cũng sẽ nghĩ hết biện pháp trộm lấy khí vận Địa Phủ!" "Bản tọa đạt được Địa Phủ, tự nhiên sẽ che chở Vu Tộc trong đó, đối với Vu Tộc mà nói, chỗ tốt còn nhiều hơn chút khí vận mất đi kia!" Thông Thiên bất đắc dĩ nói, nữ nhân đúng là phiền toái, bày ra cái biểu tình ủy khuất đó làm như mình cưỡng bức nàng không bằng!

Không phải chỉ xin cái Địa Phủ thôi sao!

Chuyện này Hậu Thổ cũng không thiệt thòi, chỉ riêng lời hứa che chở Vu Tộc của Thông Thiên, nhân tình này đã không nhỏ rồi.

Nếu không thì, với nhân quả Huyết Hải, Hậu Thổ ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng không cách nào thành lập, Vu Tộc chỉ có đường

diệt vong.

Nói như vậy, sự tình căn bản không để cho Hậu Thổ lựa chọn, chỉ có thể chấp nhận điều kiện của Thông Thiên. "Được!

Ta đáp ứng ngươi!" Hậu Thổ cắn răng nói, đôi mắt đẹp thê mê nhìn chằm chằm Thông Thiên đang ở ngay trước mặt, giống như tùy thời đều muốn cắn hắn một cái. "Bất quá, trừ cái này ra, ta không muốn cùng ngươi có bất kỳ giao tập nào, không có việc gì đừng tìm ta!" Hậu Thổ mặt lạnh như băng, hừ lạnh nói.

Từ trong mắt Thông Thiên có thể nhìn ra, tên này đối với nàng có ý đồ bất chính.

Rõ ràng đã có Nữ Oa làm đạo lữ rồi, còn nhớ thương nữ nhân khác.

Đê tiện vô sỉ hạ lưu, đàn ông đều không phải thứ tốt.

Vừa mới ức hiếp Hậu Thổ, bức nàng giao ra Địa Phủ, lúc này Thông Thiên còn muốn làm gì?

Không có cửa đâu!

Hậu Thổ định sau này nhất định phải tránh xa tên hỗn đản này.

Nhìn mỹ nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi, Thông Thiên buồn cười gật đầu: "Có thể, thành giao!" Địa Phủ đã nắm trong tay, Hậu Thổ hắn cũng không chuẩn bị buông tha.

Thông Thiên cũng không phải quân tử giữ mình trong sạch gì, mỹ nhân có thể so với Nữ Oa như Hậu Thổ, buông tha há chẳng phải quá đáng tiếc?

Bất quá Thông Thiên cũng không nóng nảy, sau này còn nhiều thời gian để hạ gục nàng!

Hậu Thổ đứng trên Huyết Hải, một thân y phục vàng nhạt, thân

thể yêu kiều sừng sững giữa đất trời, nhìn về phía toàn bộ Hồng Hoang nói: "Nay có Bàn Cổ thị Hậu Thổ, nguyện lấy thân Tổ Vu hóa thành Lục Đạo Luân Hồi.

Hồng Hoang chúng sinh sau khi chết, đều nhập luân hồi, thiết lập Lục Đạo gồm: Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." "Phàm người sinh tiền có đại công đức, có thể thành Thiên Đạo, tiêu dao tự tại; kẻ sát ngược nhập A Tu La Đạo; kẻ vô công vô tích nhập Nhân Đạo; công ít tội nhiều nhập Súc Sinh Đạo; tội cực đại nhập Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Từ đây các hồn quy vị." Thoại âm rơi xuống, Hậu Thổ toàn thân tản mát ra một cỗ uy áp bành trướng hung dũng, lập tức tràn ngập toàn bộ không trung Huyết Hải.

Chỉ nghe Hậu Thổ cao giọng quát một tiếng: "Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Trong hư không phù hiện ra sáu cái luân bàn cực lớn, chậm rãi ngưng thực, không ngừng xoay tròn.

Cùng lúc đó, nhục thân, pháp lực, tinh khí của Hậu Thổ toàn bộ bạo khai, dung hợp cùng sáu cái viên bàn đang xoay tròn kia.

Hậu Thổ lấy thân hóa luân hồi!

Lục Đạo Luân Hồi vừa thành, trên cửu thiên lập tức lôi âm cuồn cuộn, kiếp vân di mạn.

Thiên không bắt đầu ngưng kết ra vô biên công đức, một phần dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi để củng cố sự tân sinh này.

Phần còn lại toàn bộ dung nhập vào chân linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ, giúp Hậu Thổ kết xuất nguyên thần.

Nhưng ngay lúc này, Thông Thiên lại bỗng nhiên động thủ.

Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một đạo tử sắc khí thể, giống như con sâu nhỏ không ngừng quay cuồng.

Trực tiếp bị Thông Thiên đánh vào trong cơ thể Hậu Thổ, chính là Hồng Mông Tử Khí.

Dưới tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, vô tận công đức chi lực mãnh nhiên bạo phát, một cỗ thánh uy hạo hãn trực tiếp tịch quyển thiên địa.

Loại tình huống này, hoàn toàn giống hệt lúc bọn Lão Tử thành Thánh.

Hậu Thổ thành Thánh, Công Đức thành Thánh!

Hậu Thổ trước kia tuy dựa vào luân hồi công đức thành Thánh, làm được bất tử bất diệt, nhưng lại chỉ có thể là Ngụy Thánh.

Cơ bản không thể rời khỏi Địa Phủ, chịu hạn chế rất lớn.

Nhưng lúc này không giống nhau, Thông Thiên trực tiếp đánh một đạo Hồng Mông Tử Khí vào cơ thể nàng.

Hậu Thổ trở thành Thánh Nhân chân chính.

Lúc này, trong Hồng Hoang, trời giáng tường thụy, đất vọt kim liên, thánh uy di mạn thiên địa.

Vô số sinh linh thấy tình huống này, trong lòng hiện lên sự chấn kinh vô tận. "Lại có người thành Thánh, hiện tại trong Hồng Hoang không phải đã có sáu vị Thánh Nhân rồi sao?

Tại sao vẫn còn người có thể thành Thánh?" "Hậu Thổ nương nương lấy thân Tổ Vu hóa thân luân hồi, để Hồng Hoang chúng sinh sau khi chết đều có thể chuyển thế đầu thai, không phải trở thành oán hồn, cử chỉ này nãi là đại công đức với Hồng Hoang a!" "Hậu Thổ nương nương từ bi!" Vô số sinh linh kích động quỳ bái hướng về phía Hậu Thổ, hoàn toàn là thật tâm thật ý!

Trước kia, chúng sinh sau khi chết nguyên thần trực tiếp yên diệt,

dù có lưu lại một lũ tàn hồn cũng sẽ hóa thân thành oán hồn, vô cùng thê thảm.

Nhưng hiện nay, Hậu Thổ đã thành lập Lục Đạo Luân Hồi, Hồng Hoang chúng sinh sau khi chết không cần lo lắng không có nơi đi nữa.

Chỉ cần nguyên linh không triệt để yên diệt, đều có thể chuyển thế đầu thai.

Điều này làm cho những chúng sinh suốt ngày sống trong chém giết làm sao có thể không kích động!

Họ thì kích động, nhưng bên phía Vu Tộc lại nổ tung trời.

Mấy Thánh Nhân như Lão Tử càng là "mộng bức" (ngớ người).

Trong Hồng Hoang sáu cái Thánh Nhân đã đủ rồi cơ mà!

Sao lại lòi ra thêm một cái? "Hậu Thổ thành Thánh?

Làm sao có thể thành Thánh?" Tại Thủ Dương Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn há hốc mồm, kinh ngạc nói.

Hậu Thổ là Vu Tộc!

Căn bản không có nguyên thần, cho dù có luân hồi công đức to lớn kia, cũng không có khả năng thành Thánh a!

Nhưng thiên thiên nàng lại làm được.

Chương 91

Lão Tử cũng đồng dạng một bộ khó tin, kinh ngạc lẩm bẩm: "Năm đó lão sư từng nói, trong Hồng Hoang chỉ có thể có chín vị Thánh Nhân!

Độn khứ kỳ nhất, tám đạo Hồng Mông Tử Khí hiện thế, chẳng lẽ Hậu Thổ đạt được cái độn khứ kỳ nhất kia, hay là đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân?" Lão Tử kinh thanh lẩm bẩm, trong lòng đột nhiên kinh hãi, không chừng Hậu Thổ thật sự đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân!

Sau đó lại nhìn về phía Huyết Hải, lại phát hiện Thông Thiên cũng đứng ở đó.

Từ từ, sắc mặt Lão Tử dần dần có chút không đúng.

Hắn nhớ rất rõ, năm đó lúc vây giết Hồng Vân, mười hai Tổ Vu đang đại chiến với Yêu Tộc, căn bản không rảnh ra tay cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Vậy Thông Thiên thì sao!

Lúc ấy hắn đứng một bên xem kịch!

Hồng Vân tự bạo trong nháy mắt kia, tất cả mọi người đều không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng người có thể cướp đi Hồng Mông Tử Khí ngay dưới mí mắt bao nhiêu cường giả, thực lực nhất định phi bỉ tầm thường.

Mà Thông Thiên lại cố tình có thực lực như vậy.

Đù má!

Thân thể đang đoan tọa của Lão Tử trực tiếp bật dậy, trên mặt một trận ngớ người, không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành phẫn

nộ vô tận.

Mắt đều đỏ lên rồi!

Khốn kiếp!

Lão Tử rốt cuộc đã hiểu, Thông Thiên cướp đi Hồng Mông Tử Khí, sau đó gắp lửa bỏ tay người, vu oan giá họa cho hắn.

Làm cho tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều tưởng rằng Hồng Mông Tử Khí bị hắn lấy đi, còn Thông Thiên thì tiêu dao pháp ngoại.

Khoảng thời gian đó Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nói là cử thế giai địch!

Tất cả mọi người đều muốn bắt hắn, cướp đi Hồng Mông Tử Khí, hại hắn phải giống như con chuột trốn chui trốn lủi tại Ngọc Kinh Sơn vô số năm.

Cuối cùng đạp mã vẫn không trốn thoát, bị Đế Tuấn và Thái Nhất xử đẹp.

Bị hai con chim tạp lông kia dùng một phương thức cực kỳ khuất nhục lục soát toàn thân, nhìn sạch sành sanh.

Kỳ sỉ đại nhục a!

Nghĩ đến đây, Lão Tử tức đến run người.

Hôm nay, kẻ đầu sỏ gây tội rốt cuộc đã tìm ra, là Thông Thiên a! "Thông Thiên, ngươi đáng chết!" Lão Tử sắc mặt âm trầm, phẫn nộ rống to.

Cho dù rống rách cổ họng cũng tuyên tiết không hết sự phẫn nộ trong lòng Lão Tử, quá "đạp mã" tức người rồi. "Thông Thiên cướp đi đạo Hồng Mông Tử Khí kia, làm hại ta phải mang cái nồi đen ức vạn năm!" Lão Tử bi phẫn nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn nháy mắt sửng sốt, một khắc sau, đồng dạng phát ra tiếng bạo rống: "Thông Thiên, vô sỉ!" Hai người rốt cuộc nhìn thấu âm mưu của Thông Thiên, nhưng lại sớm đã chịu oan ức vạn năm.

Cái nồi đen này đeo quá lâu rồi!

Tại Huyết Hải, đôi mắt đẹp của Hậu Thổ lại nhìn chằm chằm Thông Thiên, môi đỏ hé mở, nhưng căn bản không biết nên nói cái gì.

Lúc này nàng rất rõ ràng trạng thái của mình, là chân chính thành Thánh!

Nhưng đây tịnh không phải là điều nàng nguyên bản có thể làm được!

Dựa vào luân hồi công đức, tối đa nàng chỉ có thể thành Ngụy Thánh, nhưng tại thời khắc mấu chốt, Thông Thiên đã đánh Hồng Mông Tử Khí vào cơ thể nàng.

Hậu Thổ cứ thế trở thành một Thánh Nhân hàng thật giá thật! "Tại sao...

Tại sao ngươi lại làm như vậy?" Hậu Thổ do dự hỏi, trên mặt sớm đã không còn vẻ quật cường, nàng rõ ràng Thông Thiên đã giúp nàng lớn đến mức nào.

Sự phẫn hận nghiến răng nghiến lợi trước đó, giờ phút này quả thực có chút buồn cười. "Ta thích, thì ta làm thôi!" Thông Thiên vô sở vị nói.

Hồng Mông Tử Khí trong tay Thông Thiên cũng không có tác dụng quá lớn.

Cho người khác sử dụng, nếu không có công đức khổng lồ chống đỡ, Hồng Mông Tử Khí cũng chỉ là phế vật.

Ngược lại đưa cho Hậu Thổ lại có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Còn về nguyên nhân, đương nhiên là tán gái rồi!

Trong chuyện tán gái, Thông Thiên xưa nay luôn chịu chi, năm đó vì cưa đổ Nữ Oa hắn đã trực tiếp tặng luôn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại, vì đánh chủ ý lên Hậu Thổ, tặng một đạo Hồng Mông Tử Khí thì có là gì!

Nhưng Hậu Thổ lại triệt triệt để để cảm động, đôi mắt đẹp nhìn Thông Thiên, bĩu môi không nói lời nào, giống như đang trải qua sự đấu tranh kịch liệt.

Rõ ràng là một tên đáng ghét, ức hiếp phụ nữ, cướp đi Địa Phủ.

Nhưng hắn lại sẵn sàng đem Hồng Mông Tử Khí trân quý nhất tặng cho nàng.

Hậu Thổ quá rõ ràng Hồng Mông Tử Khí giúp nàng lớn thế nào.

Cái nhân tình này, Hậu Thổ nợ lớn rồi! "Hừ, dùng một cái Hồng Mông Tử Khí để đánh chủ ý lên ta, đừng hòng!" Hậu Thổ trong lòng kiêu hừ một tiếng.

Nhưng cảm giác đối với Thông Thiên, tuyệt đối đã không giống trước nữa!

Nhìn cô nàng ngạo kiều không phục thua này, Thông Thiên trong lòng cười thầm, biết mình cách thành công lại gần thêm một bước lớn.

Hạ gục cô em này không thành vấn đề.

Thông Thiên ở đây tán gái thì sướng rồi, nhưng hậu viện lại trực tiếp bốc hỏa.

Trên Bồng Lai Đảo, Nữ Oa nhìn Thông Thiên và Hậu Thổ ở cùng

một chỗ, sắc mặt trực tiếp biến đổi.

Hàm răng cắn chặt, môi đỏ chu lên cao cao, khí phẫn không thôi.

Làm người đầu ấp tay gối, nàng quá rõ thủ đoạn của Thông Thiên, năm đó nàng cũng là mơ mơ hồ hồ bị Thông Thiên lừa vào tay.

Hậu Thổ - con ngốc kia làm sao có thể là đối thủ của Thông Thiên được!

Nữ Oa càng nhìn ra được, Hậu Thổ thành Thánh là dùng đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Thông Thiên.

Ngay cả đồ vật trân quý như vậy cũng dùng rồi, nếu nói hai người không có chuyện gì, Nữ Oa tuyệt đối không tin! "Thông Thiên, đi chết đi!" "Lúc trước còn nói ngon ngọt là chỉ tốt với ta!" "Lời đàn ông vĩnh viễn không thể tin, ta và ngươi chưa xong đâu!" "Dám cướp đàn ông của bà đây, Hậu Thổ ngươi xong đời rồi!" Nữ Oa nắm chặt nắm đấm hét lên trong Vấn Đạo Cung, thân thể mềm mại cao ráo đi đi lại lại, nhưng căn bản phát tiết không hết sự tức giận trong lòng.

Thân ảnh trực tiếp biến mất tại Bồng Lai Đảo, nàng muốn đi bắt gian!

Chương 92

Hai kẻ "cẩu nam nữ" này, quá không để nàng vào mắt rồi!

Lục Đạo Luân Hồi thành lập, Hậu Thổ thành Thánh, hiện tại là lúc Thông Thiên thu phí.

Chỉ thấy Thông Thiên đứng trên Lục Đạo Luân Hồi, nhìn về phía hư không, thanh âm đạm mạc truyền khắp Hồng Hoang. "Bản tọa Thông Thiên, thừa thiên địa chi khí vận, chưởng thiên đạo chi giáo hóa!

Kim vu Huyết Hải kiến lập Địa Phủ, chưởng quản chúng sinh tử sinh luân chuyển.

Thiên địa chúng sinh, ngũ hành chi nội, tử sinh âm linh, hồn nguyên tinh phách, giai nhập kỳ chưởng khống!" Thanh âm đạm mạc của Thông Thiên truyền khắp Hồng Hoang, giờ khắc này Huyết Hải hoàn toàn bạo động, vô tận linh khí ngưng tụ, công đức hiển hóa, diễn hóa thành vô tận Địa Phủ.

Ngũ Âm Sơn, Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ, cầu Nại Hà, mười tám tầng địa ngục, âm dương lưỡng tương cách.

Từng đạo quan ải trong Địa Phủ mọc lên, Địa Phủ hoang lương trong nháy mắt biến thành một phương thiên địa vô tận.

Chỉ là vẫn như cũ âm u lạnh lẽo, khí tức hôn ám bao trùm, làm cho người ta cảm giác một cỗ sức mạnh tử tịch.

Địa Phủ xuất hiện, trên cửu thiên vô tận công đức kiếp vân cuồn cuộn rơi xuống, toàn bộ bị Thông Thiên đánh vào trong Địa Phủ vừa mới xuất hiện.

Tiếp theo, liền cần phải phong thần cho Địa Phủ, để nó vận

chuyển, gánh vác trách nhiệm chưởng quản tử linh luân hồi của Hồng Hoang. "Hiện, sắc phong Kim Linh vi U Minh Thánh Mẫu, sắc phong Ô Vân Tiên vi Phong Đô Đại Đế, sắc phong Triệu Công Minh vi Đông Hoa Đại Đế!

Cộng chấp Địa Phủ!" Thông Thiên dứt lời, hư không tê liệt, từ trong không động bước ra ba đạo thân ảnh, chính là ba người Kim Linh Thánh Mẫu.

Thông Thiên đã thành lập Địa Phủ, vậy thì người chưởng quản Địa Phủ cũng phải là người của mình.

Ba người Kim Linh đều là thân truyền đệ tử của Thông Thiên, khí vận tương liên với Tiệt Giáo.

Trở thành người chấp chưởng Địa Phủ sẽ có công đức, Thông Thiên không cần công đức, nhưng không đại biểu người khác không cần.

Chỗ tốt như vậy tự nhiên không thể để cho người ngoài. "Tuân mệnh, sư tôn!" Trước mặt Thông Thiên, ba người trầm giọng bái tạ.

Trong nháy mắt, trên cửu thiên lần nữa hiện ra công đức kiếp vân khổng lồ, trực tiếp rơi vào cơ thể ba người.

Dưới sự dẫn đạo của công đức chi lực, cả ba toàn bộ đột phá cảnh giới, đều trở thành cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nói thật, cảnh giới như vậy chưởng quản Địa Phủ có chút không đủ, dù sao lúc này trong Hồng Hoang Chuẩn Thánh cũng có không ít, ngay cả tàn hồn sau khi chết cũng vô cùng khủng bố.

Nhưng có Thông Thiên đứng sau lưng, tuyệt đối sẽ không có người nào dám làm càn ở Địa Phủ.

Tiềm lực của ba người đều đủ mạnh, chỉ cần thời gian, tương lai nhất định có thể chân chính chưởng khống Địa Phủ.

Trong Hồng Hoang, vô số cường giả nhìn Thông Thiên thành lập Địa Phủ, mắt đều đứng tròng.

Đặc biệt là bốn người Lão Tử, Tiếp Dẫn, mắt thèm thuồng trong lòng đầy hâm mộ a!

Địa Phủ đó!

Quan hệ tới sự vận chuyển của cả Hồng Hoang, khí vận kinh người, chuyện tốt như vậy lại bị Thông Thiên đớp mất.

Tức chết người ta mà!

Cứ như vậy, tên Thông Thiên kia sẽ càng thêm kiêu ngạo.

Trên Tu Di Sơn ở phương Tây, Chuẩn Đề nhìn về phía Địa Phủ, trong mắt chớp động quang trạch quỷ dị, khẽ nói: "Sư huynh, Địa Phủ nãi là thuộc về toàn bộ Hồng Hoang, há có thể dung túng Thông Thiên một người độc chiếm?

Địa Phủ quan hệ tới toàn bộ Hồng Hoang vận chuyển, vạn không thể khinh động!" "Sư huynh, ta thấy..." Tiếp Dẫn vội vàng ngắt lời.

Hắn biết Chuẩn Đề muốn đánh chủ ý quỷ quái, Địa Phủ khí vận kinh người như vậy, toàn bộ bị Thông Thiên chiếm, ai mà không đỏ mắt a!

Muốn động tâm tư với Địa Phủ tuyệt đối không chỉ có một mình Chuẩn Đề. "Sư huynh, Địa Phủ sơ lập, chúng ta hoặc giả có thể mưu hoa một hai, từ trong Địa Phủ đoạt lấy một ít khí vận cũng tốt a!" Chuẩn Đề trầm giọng nói.

Hắn ẩn ẩn đã có kế hoạch.

Nhưng Tiếp Dẫn lắc đầu: "Thông Thiên kia không phải người dễ chơi, man hoành không nói lý, động vào lợi ích của hắn, ai cũng đừng hòng yên ổn!" "Sư huynh, chấp chưởng Địa Phủ cũng chỉ có ba thân

truyền đệ tử của Thông Thiên, chúng ta cũng có thể dùng đệ tử tranh đoạt khí vận, Thông Thiên tổng không đến mức ra tay với tiểu bối chứ?" Chuẩn Đề hưng phấn nói. "Tiểu bối?

Tây Phương Giáo ta đệ tử tuy nhiều, nhưng có ai so được với ba tên thân truyền đệ tử của Thông Thiên a?" Tiếp Dẫn một trận cười khổ.

Những năm này, bọn họ từ phương Đông lược đoạt vô số sinh linh, nhưng cơ bản toàn bộ đều tư chất bình thường.

Để đám đệ tử này đi đối phó thân truyền đệ tử của Thông Thiên?

Có khả năng sao?

Chuẩn Đề nghe vậy, cắn răng nói: "Thực sự không được thì để Di Lặc và Dược Sư đi!" Di Lặc và Dược Sư là thân truyền đệ tử của hai người bọn họ, là những đệ tử ưu tú nhất trong Tây Phương Giáo.

Hai người bọn họ tốn bao tâm huyết mới bồi dưỡng ra, Chuẩn Đề cũng muốn để bọn hắn đi tranh một chuyến với tử đệ của Thông Thiên, để Hồng Hoang nhìn xem, Tây Phương Giáo cũng không yếu hơn phương Đông.

Tại lúc này trong Địa Phủ, sự tình căn bản không có kết thúc.

Khi công đức thành lập Địa Phủ rơi xuống, hư không lại trực tiếp bị xé rách, thân ảnh cao ráo của Nữ Oa bước ra.

Trực tiếp dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Thông Thiên và Hậu Thổ.

Thấy Nữ Oa xuất hiện, Thông Thiên bỗng nhiên có chút đau đầu, bất đắc dĩ cười nói: "Nữ Oa..." Nhưng Nữ Oa căn bản không để ý tới hắn, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng liếc qua, khẽ hừ một tiếng, trực tiếp nhìn về phía Hậu Thổ. "Hừ, lớn lên quả nhiên tiêu chí!

Trách không được có thể mê hoặc được một số nam nhân đến thần hồn điên đảo, ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không cần nữa!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, nhìn Hậu Thổ một trận khó chịu.

Yêu Tộc và Vu Tộc là tử đối đầu a!

Nữ Oa tuy rằng không gia nhập Thiên Đình, nhưng cũng là người Yêu Tộc!

Yêu Tộc Thánh Nhân và Hậu Thổ - Vu Tộc Thánh Nhân trời sinh không đối đầu.

Huống chi, hiện tại Hậu Thổ muốn cướp nam nhân của nàng, không giáo huấn một trận, Nữ Oa tuyệt không cam lòng.

Hậu Thổ cũng không phải dễ ức hiếp, Vu Tộc tính cách cuồng bạo, chiến thiên chiến địa, không sợ hãi gì cả!

Làm sao chịu được Nữ Oa châm chọc khiêu khích!

Lập tức phản kích: "Không trông coi được nam nhân của mình thì trách ai?" Nhìn thấy Nữ Oa, Hậu Thổ liền một trận khó chịu, sau khi biết Nữ Oa là đạo lữ của Thông Thiên thì càng thêm khó chịu.

Hai nữ nhân đều đang khó chịu, lúc này căn bản không nghe khuyên bảo.

Không nói nhiều, "tê bức" (cãi lộn/đánh ghen), khai chiến! "Oanh oanh oanh!" Nữ Oa và Hậu Thổ trực tiếp động thủ, hai Thánh Nhân đại chiến, lực lượng kinh khủng làm cho cả Huyết Hải đều kịch liệt quay cuồng.

Đại địa Hồng Hoang một trận run rẩy, một khắc này, trong Hồng Hoang, vô số cường giả đều nhìn đến ngẩn ngơ.

Chương 93

Vãi chưởng, mạnh mẽ vậy sao?

Hai vị Thánh Nhân, vì Thông Thiên mà bắt đầu "tê bức"!

Muốn trình diễn một màn hai nữ tranh chồng sao?

Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh Nhân động thủ, tuyệt đối là sự tình phi thường khủng bố.

Huyết Hải vô tận kịch liệt quay cuồng, tựa hồ muốn băng liệt, quá nửa Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Thánh Nhân chi uy, nhất cử nhất động đều sẽ ảnh hưởng sức mạnh của cả Hồng Hoang.

Giờ khắc này, đông đảo cường giả trong Hồng Hoang đều nhìn đến tròn mắt, hai nữ nhân vì một nam nhân mà đánh ghen a!

Hai nữ Thánh Nhân, đều xinh đẹp tuyệt sắc như vậy, kinh diễm cả Hồng Hoang.

Lúc này, trong Hồng Hoang e rằng không có nam nhân nào là không ghen tị với Thông Thiên.

Nhưng ai biết đâu, lúc này đầu Thông Thiên cũng muốn nổ tung.

Đang chuẩn bị ra tay ngăn cản hai nữ nhân, sắc mặt hắn nháy mắt ngưng lại, trực tiếp nhìn về phía hư không trên cửu thiên.

Trong chốc lát, thiên địa bạo phát ra một cỗ uy áp hạo hãn, thanh uy chấn động Hồng Hoang, Thiên Đạo chi lực hiển hiện, đạo vận cuồn cuộn, sức mạnh làm chấn động cả Hồng Hoang nháy mắt bình tĩnh lại. "Hồng Quân!" Thông Thiên trong lòng ngưng lại, thầm kêu không ổn.

Hồng Quân - cái lão già khú kia ra tay rồi. "Nữ Oa, Hậu Thổ, thân là Thánh Nhân, vọng tự đại chiến, làm cho đại địa Hồng Hoang vô tận hủy diệt, sinh linh đồ thán." "Hiện mệnh lệnh hai người các ngươi cấm túc một cái lượng kiếp!" "Nữ Oa tại Bồng Lai Đảo, Hậu Thổ tại Địa Phủ, trong vòng một lượng kiếp, không được ra ngoài!" Thanh âm Hồng Quân chấn hưởng trên cửu thiên, lôi âm cuồn cuộn, tuy rằng không thấy chân thân Hồng Quân, nhưng lực lượng kinh khủng lại nháy mắt trấn áp Nữ Oa và Hậu Thổ.

Tuy đã thành Thánh, nhưng so với sức mạnh của Hồng Quân vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Càng là muốn đem hai nữ nhân nhốt cấm túc một cái lượng kiếp, coi như trừng phạt cho lần vọng tự động thủ này.

Thao tác này làm Thông Thiên nhìn đến ngẩn người. "Vãi!

Lão già khú Hồng Quân tính toán hay thật, chỉ chờ đến lúc này thôi!" Thông Thiên trong lòng thầm tự chửi thầm.

Hắn nhìn thấu rồi, Hồng Quân sớm đã định ra tay với Nữ Oa và Hậu Thổ, lần đại chiến này của hai người bất quá chỉ là cái cớ.

Tạo thành vô tận sinh linh Hồng Hoang hủy diệt?

Đánh rắm!

Nữ Oa và Hậu Thổ vừa mới động thủ, lão già khú Hồng Quân đã vội vã ra tay rồi.

Thật muốn nói hủy diệt, lúc trước Thông Thiên ngược đãi Nguyên Thủy Thiên Tôn, ảnh hưởng chiến đấu còn lớn hơn hai nàng nhiều.

Sao không thấy Hồng Quân trấn áp Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Hoàn toàn là kiếm cớ, lấy cái này làm đầu đề để đạt được mục

đích của Hồng Quân. "Vu Yêu hai tộc mỗi bên nhiều thêm một vị Thánh Nhân, Hồng Quân cũng không yên lòng!

Một cái lượng kiếp thời gian, Vu Yêu đại chiến e rằng đã kết thúc rồi, Hồng Quân không hy vọng hai nàng nhúng tay vào chiến tranh giữa hai tộc." Thông Thiên thầm nghĩ.

Tuy rằng cảm giác lão già khú Hồng Quân quá giảo hoạt, nhưng hắn cũng không thể không cảm tạ Hồng Quân.

Bởi vì Thông Thiên cũng không hy vọng Nữ Oa và Hậu Thổ nhúng tay vào Vu Yêu đại chiến.

Vu Tộc và Yêu Tộc là tồn tại chú định hủy diệt, vì sao phải để hai nàng dính líu vào nhân quả hai tộc?

Nữ Oa sớm đã trở thành đạo lữ của Thông Thiên, tịnh không có gia nhập Thiên Đình.

Hậu Thổ lấy thân Tổ Vu hóa luân hồi, sau khi thành Thánh sớm đã không còn nhục thân Vu Tộc, càng xuất hiện nguyên thần.

Hậu Thổ không còn là Vu!

Cho nên nếu lại bị kéo vào nhân quả Vu Yêu, thật sự không đáng.

Nữ Oa và Hậu Thổ cứ việc không tình nguyện, nhưng căn bản không cách nào phản kháng quyết định của Hồng Quân.

Thông Thiên trực tiếp kéo Nữ Oa phản hồi Bồng Lai Đảo, trong vòng một lượng kiếp không thể rời đảo.

Hậu Thổ cũng đồng dạng tiến vào Địa Phủ, về sau đó là nhà của nàng.

Một trận thánh chiến ngắn ngủi cứ thế vội vàng kết thúc, nhưng ảnh hưởng sinh ra trong Hồng Hoang lại còn lâu mới hết.

Đặc biệt là trong Vu Tộc, khi biết Hậu Thổ lấy thân Tổ Vu hóa

thành Lục Đạo Luân Hồi, mười một đại Tổ Vu còn lại gần như toàn bộ nháy mắt bạo nộ. "Tiểu muội, sao lại ngốc như vậy a!" Huyền Minh Tổ Vu hận sắt không thành thép nói.

Trên mặt tràn đầy thương cảm, Hậu Thổ không còn là Tổ Vu nữa! "Hỗn trướng!

Là Thiên Đạo, là Hồng Quân nhất định đã bức bách muội ấy!" Đế Giang lớn tiếng nộ hống.

Chỉ vào thương thiên liền trực tiếp chửi ầm lên, đem hết thảy nhân quả toàn bộ quy kết vào mưu kế của Thiên Đạo.

Nếu không thì Hậu Thổ sao có thể bỏ đi thân Tổ Vu?

Nhất định là Hồng Quân sợ hãi đại uy Bàn Cổ, bày kế để Hậu Thổ mất đi thân Tổ Vu, Vu Tộc sẽ không cách nào phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Như vậy, lấy gì uy hiếp Hồng Quân? "Đáng chết, tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ qua!" Các Tổ Vu khác nhao nhao bạo nộ.

Chỉ là lúc này, mười hai Tổ Vu càng thêm không làm gì được Hồng Quân, cho nên đem toàn bộ lửa giận đều phát tiết lên người Yêu Tộc.

Vu Yêu hai tộc lần thứ ba đại chiến bùng nổ!

Đối mặt với mười một Tổ Vu cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, Yêu Tộc căn bản khó mà chiêu giá.

Cho dù cường thế như Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không cách nào vãn hồi bại cục.

Đại chiến lan tràn cả Hồng Hoang, sức mạnh Thiên Đình tiết tiết bại lui, đại địa Hồng Hoang gần như quá nửa đều bị Vu Tộc chiếm cứ.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn vẻ mặt ngưng trọng, trên người càng chịu không ít thương thế. "Nhục thân Vu Tộc quá cường hãn, chúng ta khó mà chân chính chém phá nhục thân bọn chúng, đặc biệt là mười một Tổ Vu!" Đế Tuấn hằn học nói.

Lần này, hắn tao ngộ năm đại Tổ Vu vây công, trực tiếp bị trọng thương, Hà Đồ Lạc Thư căn bản không cách nào chân chính chém giết Tổ Vu.

Trong Yêu Tộc, duy có Đông Hoàng Thái Nhất mới có được thực lực như vậy, đáng tiếc Đông Hoàng Thái Nhất cũng là người được Tổ Vu "chiếu cố" nhất, số lượng Tổ Vu vây công càng nhiều hơn.

Lúc này, Yêu Thánh Bạch Trạch bước ra nói: "Bệ hạ, nhục thân Vu Tộc cường hãn, linh bảo bình thường căn bản chém không phá nhục thân bọn chúng.

Chương 94

Nếu chúng ta có thể luyện chế một kiện linh bảo đặc thù, có lẽ sẽ có hiệu quả xuất kỳ bất ý!" Đế Tuấn nổi lên hứng thú, vội hỏi: "Linh bảo đặc thù gì, có thể chém phá nhục thân Tổ Vu?" Có thể trọng thương Tổ Vu, duy chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo căn bản không cách nào luyện chế a!

Bạch Trạch lại cười thần bí: "Bệ hạ, ngô phát hiện Nhân Tộc tuy rằng nhỏ yếu, nhưng tinh phách lại cường đại vô cùng, Yêu Tộc ta so với bọn họ đều xa xa không bằng!" "Vu Tộc không có nguyên thần, nếu có thể dùng tinh phách Nhân Tộc tế luyện một thanh bảo kiếm, có lẽ có thể trực tiếp chém phá nhục thân Tổ Vu!" Nhưng nghe lời Bạch Trạch, sắc mặt Đế Tuấn lại trở nên không tốt. "Nhân Tộc tuy rằng nhỏ yếu, nhưng lại có đại nhân quả!

Là do Yêu Tộc Thánh Nhân Nữ Oa nương nương sáng tạo, càng là cơ duyên thành Thánh của Lão Tử!

Lại thêm sau lưng còn có Thông Thiên Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Bốn vị Thánh Nhân nhân quả a!" Đế Tuấn mặt đầy hắc khí, xui xẻo nói! "Bệ hạ, tuy rằng Nhân Tộc quan hệ tới nhân quả của bốn vị Thánh Nhân, nhưng sâu kiến vẫn là sâu kiến!

Nhân Tộc sức mạnh quá sàn nhược, giống như một chủng tộc nhỏ yếu như vậy căn bản không nên xuất hiện trong Hồng Hoang!" "Nữ Oa nương nương thành Thánh xong, Nhân Tộc đối với ngài ấy đã không còn tác dụng, bên phía Lão Tử cũng đồng dạng như thế!

Cho nên, chỉ cần chúng ta không đem Nhân Tộc trảm tận giết tuyệt, tin tưởng mấy vị Thánh Nhân sẽ không để ý đâu!" Bạch Trạch

nhẹ giọng phân tích lợi hại quan hệ của Nhân Tộc.

Hồng Hoang hoàn toàn lấy thực lực vi tôn, chủng tộc sàn nhược như Nhân Tộc, ai sẽ chân chính để ý chứ?

Nếu có trách tội, cũng là do Nhân Tộc không tranh khí mà thôi!

Nghe lời Bạch Trạch, Đế Tuấn hãm nhập trầm tư, chẳng lẽ vì một Nhân Tộc nho nhỏ, mấy vị Thánh Nhân thật sự muốn trở mặt với Yêu Tộc?

Phải biết rằng Yêu Tộc lúc này, cho dù rơi vào hạ phong trong đại chiến với Vu Tộc, nhưng thực lực vẫn như cũ phi thường thâm hậu.

Không thấy Lão Tử sau khi thành Thánh cũng đâu dám tùy tiện tìm Đế Tuấn Thái Nhất báo thù đâu!

Một khi đối kháng với Yêu Tộc, đó chính là trực tiếp đối mặt với sức mạnh của quá nửa Hồng Hoang, Thánh Nhân cũng sẽ không bất trí như vậy!

Lúc này, Bạch Trạch càng thêm một mồi lửa. "Bệ hạ, muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, phi tinh phách Nhân Tộc không thể.

Chỉ cần chúng ta thành công, đồ diệt mười một Tổ Vu, đối mặt với Thiên Đình ta, Thánh Nhân cũng phải lùi bước ba phần!" Lời của Bạch Trạch cuối cùng đã đả động Đế Tuấn.

Đồ diệt Vu Tộc, Thiên Đình sẽ thống trị toàn bộ Hồng Hoang, tập tụ khí vận cả Hồng Hoang, Thánh Nhân cũng không dám khinh động.

Dù sao không thể thành Thánh vẫn luôn là tâm bệnh của Đế Tuấn. "Được!

Đi làm đi!

Đừng quá trương dương, thu thập đủ tinh phách Nhân Tộc xong lập tức thu tay, không thể để Nữ Oa nương nương quá mức mất

mặt!" Đế Tuấn phân phó. "Rõ, bệ hạ!" Bạch Trạch nghe vậy đại hỉ, nhanh chóng dẫn theo đông đảo cường giả Yêu Tộc rời khỏi Thiên Đình, hướng về nơi tụ tập của Nhân Tộc mà đi.

Những năm này, dưới sự che chở của Thông Thiên và Nữ Oa, Nhân Tộc phát triển thuận buồm xuôi gió, số lượng điên cuồng bạo trướng.

Nơi tụ tập cũng từ Đông Hải chi tân chậm rãi mở rộng về hướng Hồng Hoang.

Tuy rằng nhỏ yếu, nhưng không có ai dám minh mục trương đảm đối phó Nhân Tộc.

Nhưng một khắc này, tai nạn của Nhân Tộc bắt đầu rồi.

Yêu Tộc tiến hành đại cử tiến công đối với Nhân Tộc, sức mạnh Nhân Tộc trước mặt cường giả Yêu Tộc căn bản không cùng một đẳng cấp.

Vô số Nhân Tộc chết trong tay Yêu Tộc, huyết nhục bị nuốt sống, tinh phách toàn bộ bị thu gom.

Giữa thiên địa tiếng kêu gào vang khắp nơi, máu tươi chảy thành sông, Nhân Tộc tao ngộ nguy cơ lớn nhất từ khi đản sinh đến nay.

Thủ Dương Sơn.

Từ khi Nhân Giáo sáng lập, Lão Tử thu nhận đại lượng đệ tử, liền cảm giác khí vận bản thân tăng trưởng.

Không cấm cảm thán: "Quả nhiên, Thánh Nhân lập giáo, lấy đại giáo để tranh đoạt khí vận.

Như hôm nay Nhân Giáo ta càng phát ra hưng thịnh, chung có một ngày, bần đạo định phải vượt qua Thông Thiên, trở thành Huyền Môn thủ đồ chân chính!" Chỉ là Lão Tử cũng đồng dạng minh bạch, đệ tử

Nhân Giáo tuy số lượng đông đảo, nhưng vàng thau lẫn lộn, cũng sẽ khiến khí vận Nhân Giáo trôi đi.

Nhưng hắn biệt vô lựa chọn.

Vì vượt qua Thông Thiên, cần thiết phải như thế.

Thông Thiên đã thành chấp niệm của hắn, hắn không thể để Thông Thiên tiếp tục đè đầu cưỡi cổ mình nữa.

Một ngày nọ, nhìn thấy Yêu Tộc đột nhiên phát động đại cử tiến công với Nhân Tộc, Lão Tử khẽ nhíu mày, có chút không vui. "Đại ca, huynh là Nhân Giáo giáo chủ, Đế Tuấn và Thái Nhất hai tên kia không để huynh vào mắt a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi một bên, sắc mặt bình tĩnh, đạm mạc nói.

Chỉ là dưới ánh mắt không chút dao động kia, phảng phất ám tàng một tia hả hê khi người gặp họa nhàn nhạt.

Ai nói Nguyên Thủy Thiên Tôn không có tâm ganh đua?

Từ khi hóa hình, Lão Tử liền vẫn luôn tự xưng đại ca, trong hai người bọn họ ở Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn xếp sau.

Hắn cũng muốn ngoi lên vậy!

Nhưng mấy lần bị Thông Thiên ức hiếp, Lão Tử cái rắm cũng không phóng một cái, không giúp hắn báo thù, ngược lại còn bắt nhẫn nại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nguyện ý.

Được lắm!

Không giúp ta, ta cũng không giúp huynh!

Lần trước Lão Tử bị Đế Tuấn Thái Nhất bắt, chịu nhục bị lục soát nguyên thần, lần này Yêu Tộc lại đang đánh vào mặt vị Nhân Giáo giáo chủ này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hả hê, xem huynh thu tràng thế nào!

Nghe lời nói châm chọc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt Lão Tử càng thêm không tốt, chỉ là tâm tính hắn thâm trầm, sẽ không dễ dàng biểu hiện ra. "Đế Tuấn Thái Nhất cuồng vọng tự đại, Yêu Tộc bạo ngược vô đạo, sớm đã bị Thiên Đạo không dung, không cần thiết phải so đo với hai kẻ sắp chết!" Lão Tử thản nhiên nói, sau đó trực tiếp nhắm mắt lại, phảng phất muốn mắt không thấy tâm không phiền.

Nói thật, Lão Tử bất quá chỉ lợi dụng Nhân Tộc để thành Thánh mà thôi, thật sự không để ý cái chủng tộc nhỏ yếu này.

Tuy rằng Yêu Tộc chú định suy lạc, nhưng lúc này Yêu Tộc cực kỳ huy hoàng, thống trị quá nửa Hồng Hoang, khí vận cường thịnh, cho dù là Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện xúc phạm mũi nhọn của nó.

Vì một Nhân Tộc nho nhỏ mà khai chiến với Yêu Tộc, tuyệt đối không đáng.

Dù sao trước đó Đế Tuấn Thái Nhất sỉ nhục Lão Tử như vậy, Lão Tử còn không định báo thù lúc này cơ mà!

Nhân Tộc, càng không định quản.

Thái độ như vậy làm cho trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm cười lạnh, nếu nói về bạc tình quả nghĩa, phi Lão Tử mạc thuộc.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải thứ tốt gì.

Chuyện Nhân Tộc không đáng nhắc tới, hôm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn nói với Lão Tử là một chuyện khác. "Đại ca, như hôm nay linh khí ở Thủ Dương Sơn càng ngày càng loãng, đệ tử hai giáo đông đảo, Thủ Dương Sơn dung không được!" "Đám súc sinh lông lá kia làm cho Thủ Dương Sơn của ta một mảnh ô yên chướng khí, đâu còn nửa điểm dáng vẻ của tiên gia phúc địa, thánh nhân đạo

trường?" Nguyên Thủy Thiên Tôn phàn nàn với Lão Tử.

Chương 95

Trực tiếp phê phán đệ tử Nhân Giáo không tu đức hạnh, dù sao trong Nhân Giáo, phần lớn là hạng người Yêu Tộc, số lượng đông đảo.

Thủ Dương Sơn thành cái dạng này, Lão Tử không thoát được trách nhiệm.

Dẫn đến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm bất mãn!

Cần thiết phải thay đổi tình huống này!

Lão Tử lại có thể thế nào?

Thực tế hắn cũng chướng mắt đám đệ tử Yêu Tộc này, nhưng vì Nhân Giáo hưng thịnh, vì tranh đoạt khí vận Hồng Hoang, vì để bản thân có thể mau chóng mạnh hơn Thông Thiên.

Lão Tử bắt buộc phải như thế! "Đệ muốn thế nào?" Lão Tử mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ sau khi hai người thành Thánh, hắn cảm giác Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ngày càng không an phận. "Đại ca, ta đã nhiều lần khuyên giải, đám đệ tử Yêu Tộc này không thể lưu, đáng tiếc huynh căn bản nghe không lọt!

Huống hồ, một cái Thủ Dương Sơn cũng căn bản thừa thụ không nổi khí vận của hai cái đại giáo!" "Đã là như vậy, Thủ Dương Sơn liền lưu lại cho huynh đi, ta mang theo đệ tử Xiển Giáo của ta về Côn Luân Sơn!" Côn Luân Sơn là nơi hai người hóa hình, linh khí bàng bạc, chỉ đứng sau Bất Chu Sơn.

Hắc Hùng Lão Tổ bị Thông Thiên trấn áp xong, Côn Luân Sơn không có chủ nhân, vừa vặn để Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về.

Thủ Dương Sơn yêu khí trùng thiên, hắn tuyệt đối không nguyện ý lại làm bạn với đám Yêu Tộc này.

Nhìn sự kiên định trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử nhẹ nhàng gật đầu: "Thôi được, đệ cứ đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn phân gia, Lão Tử cũng không giữ được, cứ như vậy tan đi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng mang theo đệ tử rời khỏi Thủ Dương Sơn, quay lại Côn Luân Sơn.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người chính thức phân gia!

Trong Hồng Hoang, kiếp nạn của Nhân Tộc mới vừa bắt đầu.

Vì muốn đạt được tinh phách Nhân Tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, vì có thể cuối cùng triệt để chém giết mười một Tổ Vu.

Đế Tuấn mạo hiểm rủi ro bị mấy vị Thánh Nhân vả mặt cũng muốn làm thành chuyện này.

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên từ trong bế quan mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hồng Hoang, cuối cùng ngưng vọng về phía Thiên Đình. "Đế Tuấn, rốt cuộc đã đi bước này, đồ lục Nhân Tộc?

Như vậy liền kết hạ nhân quả với Nhân Tộc, ngày sau Yêu Tộc cũng sẽ vì thế mà tao ngộ kiếp nạn!" Thông Thiên thanh âm đạm mạc.

Nhân Tộc tuy rằng lúc này nhỏ yếu vô cùng, nhưng lại là nhân vật chính của thiên địa ngày sau.

Đến lúc đó, Yêu Tộc thế yếu, Nhân Tộc tất định sẽ điên cuồng chém giết Yêu Tộc, hết thảy đều có nhân quả.

Trên vân tháp, khuôn mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa cũng cau lại, lạnh lùng nói: "Đế Tuấn muốn làm gì?" Không cho Nữ Oa mặt mũi a!

Nhân Tộc là chủng tộc do Nữ Oa sáng tạo ra, nàng lại là Nhân Tộc Thánh Mẫu, Đế Tuấn hành sự như vậy khiến Nữ Oa pha vi khó chịu.

"Đạo Tổ lệnh ta trong một lượng kiếp không được rời khỏi Bồng Lai Đảo, Đế Tuấn liền tứ vô kỵ đạn như vậy sao?" Nữ Oa âm trầm nói, gương mặt xinh đẹp phủ đầy hàn sương. "Được rồi, tức giận cũng vô dụng, đã Đế Tuấn chọc giận nàng, ta giúp nàng đòi lại là được!" Nhìn bộ dáng tức giận của Nữ Oa, Thông Thiên đi tới ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi.

Chỉ là nhớ tới chuyện của Thông Thiên và Hậu Thổ, Nữ Oa càng thêm tức giận, hung hăng cắn lên người hắn một cái.

Trừng mắt "ác ngoan ngoan" nói: "Không được có ý đồ với con nhỏ Hậu Thổ kia!" Nếu là nữ nhân bình thường thì thôi, Nữ Oa trước nay không cho rằng các nàng có thể uy hiếp mình.

Nhưng Hậu Thổ thì khác a!

Bất luận dung mạo hoàn toàn không kém nàng, lại xuất thân cao quý, là Bàn Cổ hậu duệ chính tông, nay càng thành Thánh Nhân.

Vô luận phương diện nào, Hậu Thổ đều không thua kém nàng.

Cho nên Nữ Oa cảm thụ được nguy cơ, giữ Thông Thiên rất chặt.

Thấy Nữ Oa lại nhắc tới chuyện này, Thông Thiên bất đắc dĩ cười khổ: "Ta bảo đảm, ta chưa bao giờ chạm vào Hậu Thổ!" Chỉ là trong lòng lại nói, chưa chạm vào, nhưng sau này không chắc!

Dưới thế công đường mật của Thông Thiên, Nữ Oa rốt cuộc tạm thời buông tha chuyện này, bất quá Thông Thiên phải giải quyết tên Đế Tuấn cuồng vọng kia.

Đế Tuấn động đến Nhân Tộc, không chỉ chọc giận Nữ Oa, Thông Thiên càng thêm tức giận.

Hạ sơn!

Một dãy núi không mấy nổi danh trong Hồng Hoang, nơi này phi

thường gần trung bộ Hồng Hoang.

Nhân Tộc tuy đản sinh ở Đông Hải chi tân, nhưng những năm này theo số lượng không ngừng bạo trướng, nơi cư trú cũng không ngừng mở rộng về hướng trung bộ Hồng Hoang.

Hạ sơn chính là một nơi tụ tập tương đối lớn.

Lúc này, hàng tỷ đại quân Yêu Tộc bao vây bên ngoài Hạ sơn, thân mặc áo giáp ngân bạch, khí thế hùng nhiên, uy áp hạo hãn tràn ngập một phương đại địa.

Từ khi Đế Tuấn thành lập Thiên Đình, trải qua năm tháng đằng đẵng, càng tôi luyện qua đại chiến với Vu Tộc, hắn đã luyện ra một đội quân Thiên Đình cường hãn.

Quân trận chỉnh tề, sát khí khủng bố, ức vạn đại quân vô biên vô tận, nhìn không thấy điểm cuối.

Dưới một phương thiên địa này, mật mật ma ma, phảng phất toàn bộ đều là thân ảnh của đại quân Thiên Đình.

So với đại quân Thiên Đình, Nhân Tộc quả thực là một đám ô hợp.

Thực lực sàn nhược, căn bản không chịu nổi một kích. "A!

Yêu Tộc, đáng chết!

Cứu mạng a!" Từng tiếng kêu thê thảm vang lên, cả Hạ sơn phảng phất đều chìm trong núi thây biển máu, vô số Nhân Tộc ngã xuống đất.

Những cường giả Nhân Tộc, thân mặc da thú, tu vi bất quá chỉ là Thiên Tiên, Huyền Tiên, gian nan chống cự Yêu Tộc tiến công.

Nhưng hoàn toàn không phải địch thủ.

Bên kia đại quân Yêu Tộc, thanh uy thao thiên, quân trận sâm nghiêm, từng tiếng rống vang vọng thiên địa, đao thương trong tay

quay cuồng, vô số Nhân Tộc chết trước mặt bọn họ. "Hống hống!" Cục diện hoàn toàn trở thành chiến tranh một chiều, đại quân Thiên Đình tuyệt đối không phải là một đám cát rời như trong tưởng tượng.

Có thể xưng là đội quân tinh nhuệ nhất Hồng Hoang lúc này! "Thương Thiên a!

Cứu cứu Nhân Tộc ta với!

Yêu Tộc vô đạo bạo ngược, muốn diệt vong Nhân Tộc ta a!" "Thánh Mẫu nương nương, Thánh Phụ đại nhân, cứu cứu Nhân Tộc ta đi!" Vô số Nhân Tộc quỳ rạp xuống đất, khóc máu nhìn trời, cửu thiên thất sắc, đại địa băng liệt, lúc này Nhân Tộc đang tao phùng kiếp nạn lớn nhất trong ức vạn năm qua.

Nhân Tộc tuy có tâm bất khuất, nhưng chưa triệt để trưởng thành, hoàn toàn không phải đối thủ của Yêu Tộc.

Trong đại quân Thiên Đình, Yêu Thánh Bạch Trạch vẻ mặt lãnh mạc nhìn đông đảo Nhân Tộc, nhàn nhạt nói: "Nhân Tộc sàn nhược, không cầu tự cường, ngược lại khất cầu người khác liên mẫn.

Chương 96

Giống như chủng tộc thế này, thật không biết có tư cách gì tồn tại trong Hồng Hoang!" "Giết!

Đồ diệt!" Thanh âm lạnh lùng của Bạch Trạch chấn hưởng giữa thiên địa, hạ đạt lệnh đồ sát đối với Nhân Tộc toàn bộ Hạ sơn.

Muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm, cần ức vạn tinh phách huyết hồn Nhân Tộc, vì thế Bạch Trạch không tiếc bất cứ thủ đoạn nào, Nhân Tộc ở Hạ sơn nhất định phải bị giết sạch. "Tùng tùng tùng!" Trong đại quân Thiên Đình tiếng tù và chấn thiên, tiếng trống trận như sấm, ô áp áp một mảng, càng ngày càng nhiều đại quân tham dự vào việc tiến công Nhân Tộc.

Lúc này Nhân Tộc khóc máu nhìn trời, chỉ có từng mảng từng mảng người ngã xuống.

Nhìn tinh phách Nhân Tộc trong tay càng ngày càng nhiều, Bạch Trạch lộ ra nụ cười nhạt, cách mục tiêu càng ngày càng gần.

Nhưng ngay tại lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên vang lên một giọng nói đạm mạc, khiến sắc mặt Bạch Trạch trong nháy mắt ngưng trọng. "Bạch Trạch, Yêu Tộc đại quân đồ lục Nhân Tộc, dưới nhân quả luân hồi, Yêu Tộc sớm muộn gì cũng sẽ bị đồ diệt!" "Bước này, đi sai rồi!" "Hôm nay, có ta ở đây, Nhân Tộc, diệt không được!" Giữa thiên địa, trên núi thây biển máu vô biên, hư không chấn liệt, hắc động phù hiện, một thiếu niên áo xanh (lục y) bước ra.

Gương mặt tuấn dật, đôi mắt đen láy, nhìn thẳng về phía Bạch Trạch.

Tại nơi sát khí thao thiên, đối mặt với ức vạn đại quân Thiên Đình, sắc mặt hắn vẫn đạm mạc, khí độ như thường, không có một tia dao

động.

Cô ngạo, đạm mạc, đứng thẳng tắp tại nơi đó.

Sắc mặt Bạch Trạch nháy mắt biến đổi, đồng tử co rút mạnh, thấp giọng trầm ngưng nói: "Khổng Tuyên!" Giữa thiên địa, một mảnh tử tịch!

Thân ảnh cô ngạo của Khổng Tuyên sừng sững, sau lưng là thi sơn huyết hải vô biên, đông đảo Nhân tộc ngã xuống, tạo nên một cảnh tượng thảm liệt.

Trước mặt hắn, ức vạn đại quân Thiên Đình, áo giáp trắng bạc chiếm cứ cả bầu trời, quân trận sâm nghiêm, khí thế hùng hồn, không hề có một tia âm thanh, nhưng lại phẳng phất như đang đè nén cơn bão tố khổng lồ.

Tựa như ý chí của Hỗn Độn cự thú, tùy thời đều muốn xé rách một phương thiên địa này.

Nhưng dưới uy áp vô tận đó, sắc mặt Khổng Tuyên vẫn đạm mạc, khí độ trầm ổn, phẳng phất như kẻ hắn đang đối mặt không phải là một đám sâu kiến.

Trong mắt hắn, duy chỉ có Lý Chích. "Khổng Tuyên, không ở Bồng Lai Đảo hầu hạ tốt hai vị Thánh nhân, đến nơi này làm gì?" Bạch Trạch sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Khổng Tuyên.

Một cái Khổng Tuyên không đáng sợ, nhưng hắn xác thực là đại đệ tử của Thông Thiên.

Ý nghĩa mà hắn đại diện tuyệt đối không giống bình thường!

Khổng Tuyên một người độc mặt với ức vạn đại quân Thiên Đình, sắc mặt bình thản, khóe miệng hơi nhếch lên, thản nhiên nói: "Ta tới,

ngăn cản các ngươi tàn sát Nhân tộc!" "Hôm nay, có Khổng Tuyên ta ở đây, Nhân tộc, diệt không được!" Thanh âm Khổng Tuyên truyền đi khắp thiên địa, không có khảng khái kích ngang, không có nhiệt huyết sôi trào, chỉ có sự kiên định đạm mạc.

Đó là một loại tư thái cường hãn.

Sau lưng Khổng Tuyên, vô số Nhân tộc sớm đã mặt đầy kích động, nhao nhao hướng về phía Khổng Tuyên bái lạy: "Thánh Sư!" Thánh Sư tới cứu bọn họ rồi!

Tuy rằng Thánh Mẫu bị Đạo Tổ nghiêm lệnh không được rời khỏi Bồng Lai Đảo, nhưng Khổng Tuyên xuất hiện chính là một thái độ.

Thánh Phụ, Thánh Mẫu không hề vứt bỏ Nhân tộc!

So với Nhân tộc đang kích động, nghe lời của Khổng Tuyên, Bạch Trạch lại cười ha hả. "Ha ha!

Khổng Tuyên, ngươi cho rằng mình là ai?" "Nếu là Thông Thiên Thánh nhân ở đây, Bạch Trạch ta không nói hai lời, nguyện ý lưu lại tính mạng hướng Thông Thiên Thánh nhân thỉnh tội!" "Nhưng là Khổng Tuyên ngươi?

Muốn bảo vệ Nhân tộc sao?

Không đủ tư cách!" Trên mặt Bạch Trạch hiện lên vẻ lạnh lệ, trong mắt lộ ra hung quang.

Yêu tộc lúc này đã đến tình cảnh phi thường nguy hiểm, Vu tộc từng bước ép sát, nhất định phải luyện chế ra Đồ Vu Kiếm.

Nếu không thì kết cục cũng là chết, càng sẽ bị diệt tộc.

Vì thế, trừ phi Thánh nhân thân lâm, nếu không Bạch Trạch sẽ không rút quân!

Huống chi, Khổng Tuyên chỉ là một tiểu bối Đại La Kim Tiên viên

mãn, trước mặt ức vạn đại quân Thiên Đình, có tư cách gì vọng ngôn bảo vệ Nhân tộc.

Bạch Trạch nãi là cường giả Hồng Hoang thế hệ trước, sớm đã có thực lực Chuẩn Thánh, Khổng Tuyên càng không đáng để Bạch Trạch nể mặt.

Thấy Bạch Trạch cường ngạnh như thế, Khổng Tuyên thản nhiên cười một tiếng: "Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói!" Hắn vẫn ngạo nhiên đứng đó, chắn trước mặt ức vạn đại quân Yêu tộc, quyết tâm bảo trụ Nhân tộc không hề có chút thay đổi.

Sắc mặt Bạch Trạch càng thêm lạnh lệ, trong mắt lóe lên hung quang, cuối cùng hung hăng nói: "Giết!" "Thùng thùng thùng!" Tiếng chiến cổ chấn thiên, đại quân Thiên Đình bộc phát ra chiến ý vô tận, ầm ầm sát khí hướng về phía Khổng Tuyên tấn công.

Trong đại quân Thiên Đình, Đại La Kim Tiên có cả chục vạn?

Ở thời đại này thực sự là Đại La Kim Tiên đi đầy đất.

Đối mặt với một Khổng Tuyên cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, căn bản không tốn chút sức lực.

Bất quá Bạch Trạch tự nhiên biết bối cảnh của Khổng Tuyên, là đại đệ tử của Thông Thiên, tuyệt đối không thể giết.

Chỉ có thể bắt sống hắn, đợi Bạch Trạch thu thập đủ tinh phách Nhân tộc, luyện chế xong Đồ Vu Kiếm, sau đó sẽ đích thân mang theo Khổng Tuyên đến Bồng Lai Đảo, hướng Thông Thiên Thánh nhân thỉnh tội.

Đệ tử Thánh nhân, quả nhiên là trâu bò! "Gào gào gào!" Tiếng gầm rú cực lớn chấn liệt thiên địa, đại quân Thiên Đình vô tận hướng về phía Khổng Tuyên đánh tới, lực lượng kinh khủng kia ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng khó mà thừa thụ.

Lúc này, trên mặt Khổng Tuyên lại lộ ra một nụ cười nhạt, lẩm bẩm nói: "Đã Thiên Đình thịnh tình như thế, vậy Khổng Tuyên ta lại từ chối thì bất kính!" Thoại âm rơi xuống, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bỗng nhiên lòe sáng cả thiên địa, phảng phất như trường hà vô tận, tịch quyển cả bầu trời.

Đại địa hóa thành một mảnh tử tịch, hư không trầm luân, tất cả mọi người đều bỗng nhiên trợn to hai mắt.

Sau một khắc, bọn hắn ngạc nhiên phát hiện, trăm vạn đại quân Thiên Đình trong nháy mắt biến mất.

Dưới Ngũ Sắc Thần Quang, cứ thế hư không tiêu thất.

So với ức vạn đại quân, con số trăm vạn cũng không đáng kể, nhưng thủ đoạn biến mất bằng không này lại có chút dọa người a!

Khổng Tuyên cầm cái bàn chải lớn, quét một cái là trăm vạn đại quân Thiên Đình bay màu.

Quả thực kinh khủng! "Cái gì?" Sắc mặt Bạch Trạch trong nháy mắt kịch biến, ngưng trọng nhìn về phía Khổng Tuyên.

Dùng sức mạnh của Bạch Trạch có thể trực tiếp chém giết trăm vạn đại quân, nhưng để cho bọn chúng hư không tiêu thất, hắn làm không được!

Giờ khắc này, Bạch Trạch thu hồi tâm tư khinh thị đối với Khổng Tuyên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào thực lực của Khổng Tuyên, không chỉ đơn thuần vì thân phận đại đệ tử Thông Thiên. "Xem ra, phải giao cho ta đích thân đối phó rồi!" Bạch Trạch trầm giọng nói.

Khổng Tuyên không hổ là đại đệ tử Thông Thiên, một thân thực lực thâm sâu khó lường.

Nhưng Bạch Trạch sớm đã thành tựu Chuẩn Thánh, tự tin đủ để trấn áp hắn. "Oanh!" Hư không ầm ầm ba động, thiên cơ hỗn độn, uy áp tràn ngập thiên địa, sức mạnh Chuẩn Thánh của Bạch Trạch trực tiếp hướng về phía Khổng Tuyên trấn áp tới.

Chương 97

"Chuẩn Thánh!" Khổng Tuyên khẽ lẩm bẩm, trong mắt lộ ra một tia tinh quang.

Không có sợ hãi, chỉ có chiến ý.

Khổng Tuyên sớm đã thành tựu Đại La Kim Tiên viên mãn nhiều năm, trận chiến này, càng là vì tìm kiếm khế cơ đột phá Chuẩn Thánh. "Giết!" Khổng Tuyên lệ thanh quát, Ngũ Sắc Thần Quang tái xuất, thiên địa chi gian, ngũ hành chi nội, không gì không quét.

Chỉ bất quá Bạch Trạch sớm có chuẩn bị, huống chi đối mặt với cường giả cao hơn một đại cảnh giới, hiệu quả Ngũ Sắc Thần Quang không rõ ràng. "Oanh!" Dưới một kích!

Khổng Tuyên trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt tái nhợt, dưới công kích của Bạch Trạch, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng ở bên kia, thân thể Bạch Trạch cũng một trận run rẩy kịch liệt, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

Trong mắt hắn lộ ra một tia kinh hãi, khó tin lẩm bẩm: "Bị thương!" Khổng Tuyên rõ ràng chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, tuy rằng cùng Chuẩn Thánh chỉ cách một đường, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Chuyện nghịch thiên phạt Thánh này, cơ bản là không thể nào thực hiện được.

Nhưng cố tình thực lực của Khổng Tuyên lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Bạch Trạch.

Không hổ là đệ tử của Thông Thiên!

Thông Thiên trước khi thành Thánh, liền hào xưng để nhất nhân

dưới Thánh nhân, cho dù hiện nay đã thành Thánh, cũng vẫn là Hồng Hoang đệ nhất Thánh nhân.

Đệ tử của y, lại cũng đồng dạng sở hữu thực lực kinh khủng.

Lúc này, trong lòng Bạch Trạch lần đầu tiên có một loại dự cảm không tốt! "Chiến!" "Oanh oanh oanh!" Giữa thiên địa, sức mạnh vô tận chấn động, uy áp Chuẩn Thánh lan tràn, Ngũ Sắc Thần Quang quét ngang chư thiên.

Trên Hạ Sơn, hoàn toàn trở thành chiến trường của Khổng Tuyên và Bạch Trạch.

Hư không băng liệt, đại địa trầm phù, sức mạnh chiến đấu của hai người khiến vô tận thiên địa hóa thành hư vô.

Trong Hồng Hoang, vô số người há hốc mồm, chấn kinh không thôi.

Khổng Tuyên, bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng lại cường hãn đại chiến với Bạch Trạch, cho dù ở thế hạ phong, nhưng cũng đủ để khiến Hồng Hoang chấn kinh.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, là một đạo thiên tiệm cực lớn, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh.

Khổng Tuyên, phảng phất như muốn làm một chuyện vĩ đại.

Vô số người cảm khái, Khổng Tuyên không hổ là đệ tử Thông Thiên.

Có phong phạm của sư phụ hắn!

Bạch Trạch lúc này lại càng đánh càng kinh hãi, cảm giác Khổng Tuyên mang lại, rõ ràng là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng sức mạnh lại viễn siêu mức đó.

Thậm chí ẩn ẩn đều có thể so sánh với Chuẩn Thánh.

Sắc mặt Bạch Trạch khó coi thầm nghĩ: "Đáng chết, cái tên này rốt cuộc là quái thai gì!" Lúc này Khổng Tuyên một thân lục y sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt tái nhợt, nhưng chiến ý dâng cao.

Bạch Trạch cũng đồng dạng bị thương không nhẹ, cho nên mới càng thêm kinh hãi. "Nhất định phải toàn lực xuất thủ!" Bạch Trạch thầm nhủ, nếu bị Khổng Tuyên đánh bại, vậy thì mới gọi là trò cười! "Tiên Thiên Đạo Đồ!

Tiên Thiên Đại Đạo, trấn áp thương sinh!" Bạch Trạch hét lớn một tiếng, trong hư không nháy mắt hiện ra một tấm trận đồ khổng lồ, tản ra bàng bạc Tiên Thiên chi lực, càng khắc họa vô tận huyền pháp khế cơ.

Chính là bạn sinh linh bảo của Bạch Trạch, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Tiên Thiên Đạo Đồ.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tại Hồng Hoang cực kỳ trân quý, căn bản không có bao nhiêu, nguyên bản đối phó với Khổng Tuyên chỉ là Đại La Kim Tiên thì căn bản không cần dùng đến Tiên Thiên Đạo Đồ.

Nhưng thực lực Khổng Tuyên quá biến thái, Bạch Trạch không muốn sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiên Thiên Đạo Đồ cuồn cuộn hướng về phía Khổng Tuyên trấn áp tới, uy áp chấn thiên.

Lúc này Khổng Tuyên, đồng dạng hét lớn một tiếng: "Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ!" Thoại âm rơi xuống, hư không phá toái, bốn mặt cờ chiến khổng lồ, dữ tợn hiện ra giữa thiên địa, uy áp bàng bạc khiến vô số người run rẩy.

Bốn mặt đại kỳ chính là Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ trong truyền

thuyết: Nam Phương Ly Quang Địa Diễm Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Tứ diện chiến kỳ sớm đã rơi vào tay Thông Thiên, mỗi một mặt đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Hỗn Độn Thanh Liên liên diệp (lá sen) hóa thành, sức mạnh càng thêm cường hãn.

Lại có thuộc tính Ngũ Hành, vô cùng phù hợp với Khổng Tuyên, cho nên Thông Thiên liền ban tặng cho hắn.

Lúc này tứ diện chiến kỳ vừa xuất hiện, Hồng Hoang chấn động. "Là Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ do Hỗn Độn Thanh Liên liên diệp hóa thành a!

Truyền văn mỗi kiện đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, so với Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không yếu hơn phân nào!" "Người thường được một kiện đều cực kỳ khó khăn, Khổng Tuyên sở hữu bốn kiện, yêu thọ a!" "Không hổ là thân truyền đại đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân, thân gia quá phong phú rồi!" "Đáng tiếc Khổng Tuyên thiếu một kiện Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, bằng không Ngũ Hành Kỳ tụ tập, trong truyền văn kia có thể bộc phát ra sức mạnh của Tiên Thiên Chí Bảo a!" Đông đảo cường giả Hồng Hoang dùng ánh mắt hâm mộ, ghen ghét nhìn về phía Khổng Tuyên, làm đệ tử Thánh nhân thật quá tốt rồi.

Đối với Đại La Kim Tiên bình thường mà nói, một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đủ để tranh đoạt vỡ đầu.

Khổng Tuyên một người trực tiếp sở hữu bốn kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ai so được đây?

Bạch Trạch lúc này sắc mặt xanh mét, trong lòng đều sắp thổ

huyết.

Hắn đang vì sở hữu một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà dương dương tự đắc, nhưng Khổng Tuyên trong nháy mắt lại lấy ra bốn kiện.

So sánh như vậy, Bạch Trạch trong nháy mắt cảm giác mình đúng là một tên "đỗ nghèo khỉ". "Nhà người ta có lão sư là Thông Thiên Thánh nhân a!

Đệ nhất Thánh nhân thực lực mạnh nhất, thân gia phong phú nhất a!" Bạch Trạch trong lòng uất ức.

Cùng Khổng Tuyên so linh bảo, đó hoàn toàn là tìm ngược. "Đại đạo sinh tử, Ngũ hành luân chuyển, Trấn áp!" Lúc này Khổng Tuyên đầy người máu tươi, nhưng ánh mắt vẫn lăng lệ cường thế.

Theo một tiếng quát lớn, Ngũ Sắc Thần Quang tái hiện, trực tiếp cuốn lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, bộc phát ra sức mạnh ầm ầm hướng về phía Bạch Trạch trấn áp tới.

Thiên địa xé rách, hư không vỡ nát, ức vạn dặm đại địa trầm luân.

Sức mạnh Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ và Tiên Thiên Đạo Đồ ầm ầm va chạm vào nhau.

Giờ khắc này, sức mạnh của Khổng Tuyên quả thực tiêu thăng đến cực hạn, thậm chí so với Chuẩn Thánh bình thường đều muốn kinh khủng hơn. "Phốc!" Bạch Trạch trong nháy mắt phun ra ngụm lớn tinh huyết, thân thể trực tiếp bay ngược ra sau, máu tươi vẩy đầy cả Hạ Sơn.

Sắc mặt thảm nhiên, thân thể băng liệt, ngay cả Nguyên Thần cũng xuất hiện vết nứt, dưới một kích này, Bạch Trạch trực tiếp trọng thương.

Đương nhiên tình huống của Khổng Tuyên cũng phi thường không

tốt, nhưng lúc này đối với hắn mà nói, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Giữa thiên địa lại lần nữa bộc phát ra Ngũ Sắc Thần Quang mãnh liệt, sức mạnh Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ chấn động.

Chương 98

Khổng Tuyên ngưng tụ sức mạnh cuối cùng, muốn đuổi tận giết tuyệt Bạch Trạch! "Bảo hộ Bạch Trạch đại nhân!" Giờ khắc này, trong đại quân Thiên Đình, vô số cường giả kinh hãi hét lớn!

Sắc mặt bọn hắn dữ tợn, hoàn toàn không ngờ chiến đấu sẽ phát triển đến trình độ như thế.

Nguyên bản Bạch Trạch đối với Khổng Tuyên lẽ ra phải có ưu thế nghiền ép, nhưng lúc này người ngập ngừng sắp chết lại là Bạch Trạch.

Cường giả Yêu tộc muốn đi cứu Bạch Trạch, nhưng thời gian căn bản không kịp.

Khổng Tuyên tung ra một đạo công kích tuyệt cường, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh.

Thiên địa thất sắc, hư không hóa thành hư vô.

Trên mặt Bạch Trạch một mảnh dữ tợn, điên cuồng thôi động sức mạnh Tiên Thiên Đạo Đồ. "Đáng chết!

A!

Oanh!" Giờ khắc này, sức mạnh Ngũ Hành Kỳ trấn áp hư không, thời gian phảng phất biến thành tĩnh chỉ, một cỗ sức mạnh tuyệt cường đánh xuyên qua Tiên Thiên Đạo Đồ, trực tiếp rơi lên thân thể Bạch Trạch.

Sắc mặt Bạch Trạch từ từ ngưng cố, Yêu Thánh chi khu cường hãn kia chậm rãi nứt nẻ, nương theo một tiếng nổ vang rền.

Thân thể Bạch Trạch trực tiếp băng liệt giữa thiên địa.

Giữa thiên địa, vô số cường giả Hồng Hoang, cùng với đại quân Thiên Đình vây quanh Hạ Sơn, toàn bộ đều trợn to hai mắt, dáng vẻ kinh hãi, hít vào một ngụm khí lạnh. "Bạch Trạch bại!" Một số cường giả Hồng Hoang thanh âm run rẩy nói, trên mặt tràn đầy chấn kinh. "Khổng Tuyên thật sự làm được, lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh, đánh bại Bạch Trạch!" "Sao có thể?" "Khổng Tuyên không hổ là đệ tử Thông Thiên Thánh nhân!" Trên Tây Phương Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn tình huống phát sinh nơi này, há hốc mồm, dáng vẻ kinh ngạc, quả thực rớt cằm đầy đất. "Bạch Trạch bại, một cái đường đường Chuẩn Thánh, bị một cái Đại La Kim Tiên đánh bại?" Phải biết rằng Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh có sự khác biệt về bản chất a!

Chênh lệch cấp độ sinh mệnh, là thiên tiệm tuyệt đối không thể vượt qua.

Nhưng cố tình Khổng Tuyên đạp mã nghịch thiên phạt Thánh rồi!

Cho dù là Thông Thiên năm đó, hình như cũng không làm ra tráng cử như vậy đi?

Không đúng!

Tiếp Dẫn cẩn thận hồi vị, trong đám người cùng thế hệ năm đó, Thông Thiên chính là người đầu tiên trở thành Chuẩn Thánh!

Bảo hắn đi chém ai?

Hồng Quân sao?

Khổng Tuyên rất có một cỗ khí thế có thể so với Thông Thiên năm đó a!

Nhìn ánh mắt Chuẩn Đề đều thẳng tắp rồi! "Ai!

Thông Thiên môn hạ có đệ tử xuất sắc như thế, còn môn hạ ta thì sao?

Không có người nào có thể so sánh a!" Chuẩn Đề nhìn thân ảnh Khổng Tuyên, mắt trông mong mà hâm mộ a!

Dưới trướng hai người bọn hắn, đệ tử chân chính xuất sắc cũng chỉ có hai ba người, nhưng so với Khổng Tuyên, quả thực kém quá xa!

Quan trọng hơn là, Chuẩn Đề phát hiện, không đề cập tới cảnh giới, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên hình như còn trâu bò hơn Thất Bảo Diệu Thụ a! "Đáng tiếc a!" Tiếp Dẫn bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tại Hạ Sơn, chiến trường lại một mảnh tử tịch.

Nhục thân Bạch Trạch bị chém bạo, đây chính là cường giả xếp hạng trong Yêu tộc, lại bị Khổng Tuyên một cái Đại La Kim Tiên chém!

Khó tin!

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt!

Lúc này, một đạo quang mang kim hoàng sắc lóe lên, chính là Nguyên Thần của Bạch Trạch.

Đối với Chuẩn Thánh, chỉ cần Nguyên Thần bất diệt, nhục thân căn bản không quan trọng.

Nhưng Bạch Trạch thật sự bại, lúc này hắn nhất định phải tu luyện thật lâu mới có thể khôi phục nhục thân.

Nhưng sự tình đã đến nước này, Khổng Tuyên sao có thể để hắn rời đi?

Chỉ thấy sắc mặt Khổng Tuyên tái nhợt, trầm giọng quát: "Trấn áp!" Trong nháy mắt, hư không lại có một đạo Ngũ Sắc Thần Quang lóe lên, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thần Bạch Trạch quét tới.

"A!

Đáng chết Khổng Tuyên!" Lúc này Bạch Trạch không có nhục thân, không còn bao nhiêu sức mạnh để phản kháng, thanh âm rất nhanh liền biến mất trong hư không.

Nguyên Thần tuy rằng không có tịch diệt, nhưng đã bị Khổng Tuyên trấn áp. "Phốc!" Làm xong tất cả, Khổng Tuyên bỗng nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, trên mặt hào vô huyết sắc.

Đánh bại Bạch Trạch, hắn cũng gần như hao hết tất cả sức mạnh.

Lúc này thân chịu trọng thương, cơ bản không còn bao nhiêu chiến lực!

Lúc này, vô tận đại quân Thiên Đình rốt cục thoát khỏi sự chấn kinh, trực tiếp hét lớn: "Bắt lấy Khổng Tuyên!

Cứu Bạch Trạch đại nhân ra!" Khổng Tuyên đánh bại Bạch Trạch tuy khiến mọi người rung động, nhưng lúc này hắn đã sức cùng lực kiệt, căn bản không thể nào ngăn cản được đại quân Thiên Đình.

Vô số đại quân hướng về phía Khổng Tuyên công kích, thiên uy chấn động, yên diệt hư không.

Khổng Tuyên lại giữ sắc mặt bình thản hào vô ba động, bởi vì hắn cảm giác được thời khắc mong đợi đã lâu kia sắp đến.

Bỗng nhiên, một cỗ uy áp cường hoành từ trong cơ thể Khổng Tuyên bộc phát ra, uy áp vô tận lan tràn.

Linh khí hạo hãn từ khắp Hồng Hoang hướng về Hạ Sơn dũng mãnh lao tới, tạo thành một đạo linh khí triều tịch khổng lồ trong hư không.

Giống như quán đỉnh, linh khí bị Khổng Tuyên kình thôn (nuốt chửng) vào trong, trong nháy mắt sức mạnh tiêu hao hầu như không

còn kia hoàn toàn khôi phục.

Khí thế kinh khủng đạt tới cực điểm.

Theo một tiếng hét lớn của Khổng Tuyên: "Trảm!" Một đạo thân ảnh lục sắc từ trong cơ thể hắn đi ra, bất luận dung mạo hay khí chất, hoàn toàn giống hệt Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên trảm thi!

Trảm đi không phải Thiện thi, cũng không phải Ác thi, mà là Bản ngã thi khó khăn nhất.

Giờ khắc này, thiên địa chấn động, một cỗ uy áp Chuẩn Thánh khủng bố tịch quyển một phương thương dã, vô số người kinh khủng chấn chiến.

Ức vạn đại quân Yêu tộc đang điên cuồng, dưới cỗ uy áp này, khí thế dần dần tắt lịm, dùng ánh mắt phẫn nộ xen lẫn chấn kinh nhìn Khổng Tuyên.

Chương 99

"Trảm thi!

Khổng Tuyên thành tựu Chuẩn Thánh?" "Sao có thể?" "Khổng Tuyên dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên đánh bại Bạch Trạch, sau đó nghịch thế trảm thi, trở thành Chuẩn Thánh, tên này cũng quá kinh khủng rồi đi!" Trong Hồng Hoang, đông đảo cường giả nhìn Khổng Tuyên đều trợn mắt há hốc mồm.

Tuy rằng Hồng Hoang lúc này Đại La Kim Tiên đi đầy đất, nhưng cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng căn bản không có bao nhiêu.

Những Chuẩn Thánh kia, kẻ nào mà không phải là mấy lão già khú đế hóa hình vô số nguyên hội rồi?

Khổng Tuyên hoàn toàn có thể trở thành đệ nhất nhân của thế hệ trẻ tuổi.

Tư chất như vậy càng khiến không ít người trong Hồng Hoang ghen ghét.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắt trông mong không nói nên lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Côn Luân Sơn sắc mặt nháy mắt trở nên âm trầm, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía đám đệ tử. "Thật quá yếu!

Sao có thể yếu như vậy chứ!

Quá làm ta mất mặt!" Đại đệ tử Quảng Thành Tử lúc này cũng bất quá là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cho dù là Nhiên Đăng - cái tên "nhị ngũ tử" da mặt dày kia cũng mới chỉ viên mãn.

So với Khổng Tuyên căn bản không có cửa.

Thông Thiên mạnh thì cũng thôi đi, ngay cả đệ tử của y cũng ngưu bức như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức không thôi.

Lão Tử càng không cần phải nói, Đa Bảo đạo nhân đồng dạng nãi là Đại La Kim Tiên hậu kỳ cảnh giới. "Thực lực bực này, làm sao tranh đoạt khí vận cùng Tiệt Giáo của Thông Thiên a!" Lão Tử bất mãn thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù đệ tử Nhân Giáo không ít, nhưng không có một ai có thể so sánh với Khổng Tuyên, huống chi Lão Tử biết, tất cả thân truyền đệ tử của Thông Thiên đều đã thành tựu Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới hậu kỳ cũng không ít, viên mãn càng không chỉ có một người.

So sánh như vậy, Lão Tử cảm giác đệ tử Nhân Giáo của mình không đủ mạnh a!

Trên Hạ Sơn, Khổng Tuyên ngạo lập giữa thiên địa, vẫn trầm ổn như thế, trên mặt đạm mạc một mảnh.

Vẻn vẹn một người, lại chấn nhiếp ức vạn đại quân Thiên Đình không dám tiến lên.

Khổng Tuyên quá kinh khủng!

Trước khi thành Chuẩn Thánh đều có thể đánh bại Bạch Trạch, lúc này sau khi trảm thi, thực lực rốt cuộc cường đại đến mức nào, căn bản không ai biết. "Hôm nay, có Khổng Tuyên ta ở đây, diệt không được Nhân tộc, đều trở về đi!" Thanh âm Khổng Tuyên vang vọng thiên địa, sắc mặt tất cả cường giả Thiên Đình đều biến đổi, trong phẫn nộ càng thêm khuất nhục.

Bạch Trạch bị Khổng Tuyên trấn áp, ức vạn đại quân lại không dám tiến lên báo thù, quả thực uổng phí cái danh Thiên Đình.

Nhưng đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên vang lên một đạo

thanh âm bá đạo: "Một tên tiểu bối, khẩu khí thật là cuồng vọng!" Nghe thấy thanh âm này, cường giả Thiên Đình trong nháy mắt hưng phấn, giữa vô tận thiên dã, tiếng hô của ức vạn đại quân Thiên Đình truyền ra: "Bệ hạ!" Thiên địa chi gian, thanh âm hạo hãn chấn động, ức vạn đại quân Thiên Đình ầm ầm hét lớn.

Yêu tộc Thiên Đế, Đế Tuấn xuất hiện!

Một thân hoàng bào kim sắc khoác lên người, trên gương mặt kiên nghị đều là thần sắc lãnh mạc, ánh mắt sắc bén vô cùng, nhìn chằm chằm Khổng Tuyên.

Cả người tản ra một cỗ uy áp cường đại, hoàng giả bá khí vô tận lan tràn.

Giờ khắc này, Đế Tuấn trở thành trung tâm của thiên địa.

Vị Vạn Cổ Thiên Đế độc nhất vô nhị.

Chỉ bất quá lúc này Đế Tuấn, dưới ánh mắt lạnh lệ đều là sự giận dữ.

Bạch Trạch bị một tên tiểu bối đánh bại, ngay cả Nguyên Thần cũng bị hắn trấn áp.

Khổng Tuyên lại càng mượn cơ hội này trực tiếp trở thành Chuẩn Thánh, thiên phú cường đại khiến cả Hồng Hoang chấn kinh.

Yêu tộc lại trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang.

Ức vạn đại quân tàn sát Nhân tộc, ngược lại bị người ta vả mặt.

Đế Tuấn không thể không xuất thủ! "Đại đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân, ngã cho Thánh nhân một cái mặt mũi, để lại Nguyên Thần Bạch Trạch, rời khỏi nơi này!" Đế Tuấn lạnh lùng quát.

Khổng Tuyên là đệ tử Thông Thiên, cho dù Yêu tộc bị vả mặt, Bạch Trạch bị đánh chỉ còn lại một cái Nguyên Thần, Đế Tuấn cũng

không dám giết Khổng Tuyên.

Biệt khuất a!

Nhưng Nhân tộc ở Hạ Sơn, Đế Tuấn muốn toàn bộ đồ diệt, nếu không thì không phát tiết được cỗ oán khí này.

Nhìn thấy Đế Tuấn đến, sắc mặt Khổng Tuyên cũng trầm ngưng lại.

Hắn rõ ràng thực lực của Đế Tuấn, là tồn tại cùng bối phận với Thông Thiên, Chuẩn Thánh cường giả thế hệ trước.

Huynh đệ của hắn là Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này càng được xưng là để nhất nhân dưới Thánh nhân, tồn tại kinh khủng có thể lực chiến ngũ đại Tổ Vu.

Đế Tuấn cũng không yếu hơn Thái Nhất bao nhiêu.

Khổng Tuyên tự biết, tuy rằng đã trảm thi thành tựu Chuẩn Thánh, nhưng so với Đế Tuấn, chỉ có phần bị ngược. "Đế Tuấn tiền bối, Sư tôn mệnh vãn bối thủ hộ Nhân tộc, nếu rời đi, Sư tôn quái tội xuống, vãn bối gánh không nổi!" Khổng Tuyên trầm giọng nói.

Sắc mặt Đế Tuấn lại càng thêm khó coi, ánh mắt âm trầm, giống như một con mãnh thú chọn người mà phệ, áp lực cực lớn bao trùm lên người Khổng Tuyên. "Khổng Tuyên, ngươi đang uy hiếp Bản đế sao?" Đế vương nhất nộ, phục thi bách vạn.

Đế Tuấn nãi là Thiên Đình chi chủ, trên danh nghĩa là bá chủ thống trị cả Hồng Hoang, không giận tự uy, trên người hắn vô thời vô khắc không hiện ra bá khí cường đại.

Giờ khắc này, sát khí lạnh lệ tràn ngập thiên địa, Chuẩn Thánh cũng khó cản cỗ uy áp này.

Khổng Tuyên xử lý trong cỗ uy áp này, cũng một trận tái nhợt, khí

tức trong cơ thể chấn động.

So với lão bài Chuẩn Thánh như Đế Tuấn, còn kém xa lắm!

Nhưng ngay một khắc này, trên chín tầng trời ầm ầm bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng, trực tiếp tịch quyển hơn phân nửa Hồng Hoang.

Uy áp chấn hám thương khung, đại địa cuồn cuộn chấn động, trong hư không, phong vân hạo hãn điệt đãng, linh khí cuốn ngược, một cảnh tượng kinh khủng.

Tất cả mọi người đều tâm thần run rẩy, dưới cỗ uy áp này thấp thỏm lo âu, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía thương khung.

Sắc mặt Đế Tuấn cũng trong nháy mắt thay đổi, ánh mắt lạnh lệ ngưng vọng cửu tiêu, ngưng thanh khẽ quát: "Thông Thiên Giáo Chủ!" Cỗ uy áp này, nãi là sức mạnh Thánh nhân gây nên, khí tức kinh khủng, duy chỉ có người hào xưng đệ nhất Thánh nhân Thông Thiên mới có thể sở hữu.

Giờ khắc này, trong lòng Đế Tuấn không ngừng trầm xuống.

Thông Thiên đến rồi! "Đế Tuấn, mặt mũi của Thông Thiên ta ngươi cũng không cho?

Muốn ra tay với đệ tử của Bản tọa!

Chương 100

A a!" Thanh âm Thông Thiên vang vọng giữa thiên địa, tiếng cười lạnh càng làm cho người ta tim đập chân run.

Hư không chấn động, thời gian phảng phất lâm vào ngưng trệ, thiên địa một mảnh tử tịch, một đạo hắc sắc thân ảnh từ trên chín tầng trời đi xuống.

Cô ngạo, lãnh mạc, quanh thân không có một tia khí tức, ánh mắt thản nhiên nhìn Đế Tuấn.

Nhưng lại làm cho vị Vô Thượng Thiên Đế cửu thiên thập địa này, thân thể trong nháy mắt lâm vào băng hàn.

Đế Tuấn rõ ràng cảm giác được, một cỗ khí cơ cường đại đã khóa chặt hắn, nếu động thủ, Thông Thiên tuyệt đối có thể trong một nháy mắt diệt sát Nguyên Thần của hắn, khiến hắn vĩnh viễn yên diệt giữa thiên địa.

Sức mạnh Thánh nhân kinh khủng như thế.

Giờ khắc này, da mặt xanh mét của Đế Tuấn hơi run rẩy, âm trầm, nhưng trong nháy mắt lại cười ha hả. "Thông Thiên đạo hữu hiểu lầm, Bản đế chỉ cùng Khổng Tuyên hiền điệt đùa giỡn mà thôi, há có thể thật sự chấp nhặt với tiểu bối a!" Đế Tuấn cười ha hả nói, trên mặt hoàn toàn không thấy khí tức âm u vừa rồi, phảng phất như căn bản không hề tức giận.

Trong Hồng Hoang, ai nấy đều là "ảnh đế", nhưng thực tế đây là vấn đề độ dày da mặt.

Đế Tuấn không dám cùng Thông Thiên xé rách da mặt, cho nên chỉ có thể coi như tất cả chưa từng phát sinh.

Khóe miệng Thông Thiên khẽ nhếch, mỉm cười nói: "Vậy sao?

Như vậy thì Bản tọa yên tâm rồi!" Lập tức sắc mặt y lạnh xuống: "Bất quá trò đùa này của Đế Tuấn đạo hữu khai cũng không nhỏ a!

Nhân tộc nãi là do Nữ Oa sáng tạo, Bản tọa lại là Nhân tộc Thánh Phụ, hiện nay lại tử thương mấy ngàn vạn, Đế Tuấn đạo hữu không ra tay thì thôi!

Một khi ra tay lại thật kinh người a!" Ánh mắt đạm mạc của Thông Thiên ngưng vọng Đế Tuấn, khí tức kinh khủng lan tràn, khiến trong lòng Đế Tuấn càng thêm phẫn nộ. "Đáng chết Thông Thiên, không phải chỉ là mấy ngàn vạn Nhân tộc sâu kiến thôi sao?

Đến mức phải không buông tha như thế ư?" Bất quá Đế Tuấn cũng nhìn ra thái độ của Thông Thiên rồi, Nhân tộc tuy rằng là khế cơ thành Thánh của Nữ Oa, nhưng dùng xong rồi cũng không có bị vứt bỏ.

Vì Nhân tộc, Thông Thiên đích thân xuất hiện. "Nhân tộc không động được a!" Đế Tuấn trong lòng thầm nhủ.

Bởi vì duyên cớ của Nữ Oa, Thông Thiên vẫn luôn giao hảo với Yêu tộc, tuy rằng chưa từng ra tay giúp đỡ Yêu tộc.

Nhưng chỉ cần phần thái độ này còn tại, vậy thì Đế Tuấn có thể lợi dụng, tạo uy hiếp đối với cả Hồng Hoang.

Huống chi Thông Thiên chính là Thánh nhân mạnh nhất a!

Vào lúc này, Đế Tuấn tuyệt đối không thể cùng y xé rách da mặt. "Ha ha ha!

Thông Thiên đạo hữu chớ có động nộ, việc này là Bản đế mạnh lãng (lỗ mãng) rồi, truyền mệnh đại quân, toàn bộ rời khỏi nơi này!" "Bất quá, xin Thông Thiên đạo hữu đem Nguyên Thần Bạch Trạch Yêu Thánh giao cho Bần đạo có được hay không?" Đế Tuấn cười nói,

quả đoán nhận túng, không thể cùng Thông Thiên cứng đối cứng.

Về phần Bạch Trạch, nãi là Yêu tộc Đại Thánh, cường giả có số má trong Thiên Đình, Đế Tuấn không thể buông tha.

Nhưng Thông Thiên lại lạnh lùng cười một tiếng, thản nhiên lắc đầu nói: "Bạch Trạch xúi giục Đạo hữu tàn sát Nhân tộc, tội ác cực lớn!

Bần tọa muốn đem Nguyên Thần hắn trấn áp dưới Bồng Lai Đảo, trong vòng một cái Lượng kiếp, không cho phép xuất thế!" Nghe lời Thông Thiên, sắc mặt Đế Tuấn tức thì trở nên khó coi!

Thông Thiên cường thế muốn trấn áp Bạch Trạch tại Bồng Lai Đảo, cuối cùng Đế Tuấn cũng không thể làm gì khác hơn, uất ức dẫn dắt đại quân Thiên Đình rời đi.

Lần này Thiên Đình không chỉ tổn binh hao tướng, ngay cả Bạch Trạch cũng bị trấn áp, ngược lại thành toàn uy danh cho Khổng Tuyên.

Đế Tuấn bất đắc dĩ a!

Uất ức xong, liền muốn lấy Vu tộc trút giận.

Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến lần nữa bắt đầu, tịch quyển hơn nửa Hồng Hoang, sinh linh đồ thán, vô số chủng tộc diệt vong trong chiến tranh.

Trong Hồng Hoang, sát khí ngút trời, nghiệp lực thâm trọng.

Đánh mấy chục cái Nguyên hội sau đó, có lẽ thật sự mệt mỏi, hai tộc hưu chiến, dần dần hưu dưỡng sinh tức.

Chỉ bất quá, không phải tất cả mọi người đều hy vọng hai tộc hòa bình.

Thánh nhân bất tử, đại đạo không ngừng!

Nếu hai tộc vĩnh viễn xưng bá Hồng Hoang, vậy thì tồn tại cảm

của những Thánh nhân kia sẽ chỉ càng ngày càng yếu.

Thánh nhân mới nên là người đứng tại đỉnh phong cái Hồng Hoang này! "Vu tộc mãng phu, thị chiến cuồng bạo, không biết thiên mệnh; Yêu tộc nghiệt súc, càng cuồng vọng tự đại.

Hai tộc chiến loạn khiến cả Hồng Hoang sát khí di mạn, sinh linh hủy diệt!

Đã đến lúc triệt để kết thúc tất cả!" Trên Tây Phương Tu Di Sơn, Chuẩn Đề nhìn Hồng Hoang đang yên tĩnh, trong lòng thầm suy tính.

Mấy chục cái Nguyên hội đại chiến, Vu Yêu lưỡng tộc cũng dần dần mệt mỏi, muốn hưu dưỡng sinh tức.

Đây cũng không phải chuyện tốt!

Vu Yêu lưỡng tộc thống trị chín thành sinh linh Hồng Hoang, chiếm cứ bàng đại khí vận, nếu không diệt vong, Thánh nhân làm sao cao cao tại thượng?

Dưới sự thống trị của hai tộc, Tây Phương Giáo làm sao đi chiêu thu đông đảo đệ tử?

Những năm này, Tây Phương Giáo căn bản không có phát triển lớn, một ít tạp ngư thì không thiếu, nhưng đệ tử tinh anh chân chính lại lác đác không có mấy.

Cho nên, vì Tây Phương Giáo hưng thịnh, Chuẩn Đề muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết sự tình Vu Yêu lưỡng tộc.

Một ngày nọ, trên đại địa Hồng Hoang, mười mặt trời hoành không!

Mười con Tiểu Kim Ô, từ Thang Cốc hưng phấn bay về phía Hồng Hoang, mỗi một con đều có thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vừa mới đản sinh không lâu, đối với thế giới Hồng Hoang bên ngoài đầy hướng về, căn bản không cách nào khống chế Thái Dương Chân Hỏa của bản thân.

Thái Dương Chân Hỏa bá đạo cỡ nào?

Nhất thời, nơi mười con Tiểu Kim Ô đi qua, sông ngòi khô cạn, vạn rừng khô héo, sinh cơ đoạn tuyệt, vô số sinh linh trên đại địa thống khổ kêu rên, cuối cùng bị thiêu đốt thành tro tàn.

Tất cả tình huống này, thân tại Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất căn bản không hề hay biết.

Có thể che mắt thần thức của tồn tại mạnh nhất dưới Thánh nhân, tất nhiên là Thánh nhân xuất thủ, che giấu thiên cơ.

Cuối cùng, mười con Kim Ô vừa mới đản sinh không lâu, hùng tâm tráng chí muốn xông ra một phen uy danh, chiến ý dâng cao lao về phía địa bàn Vu tộc. "Các ngươi đám súc sinh lông lá này, dám đến địa bàn của ta giương oai, hôm nay sẽ khiến các ngươi thân vẫn đạo tiêu!" Một tiếng hét lớn vang lên, trong Vu tộc đi ra một thân ảnh cự tử, nhìn đông đảo tộc nhân trong bộ lạc bị thiêu chết, trên gương mặt thô kệch tràn đầy phẫn nộ.

Khoa Phụ!

Vu tộc Đại Vu, tay cầm một cây trượng, ầm ầm hướng về phía Thập đại Kim Ô vụt tới. "Oanh!

A!" Thực lực Đại Vu của Khoa Phụ kinh khủng vô cùng, dưới một kích, Đào Mộc Trượng trực tiếp đánh trúng một con Kim Ô.

Chương 101

"Lão Cửu!

Cửu ca!" Kim Ô thứ chín là Lục Cửu phát ra một tiếng thảm thiết, sức mạnh cường đại của Đào Mộc Trượng trực tiếp đánh gãy xương sống của nó.

Tuy rằng không chết, nhưng cũng coi như phế đi!

Giờ khắc này, đám Kim Ô mới cảm giác không ổn, đám Vu tộc này thực lực kinh khủng như thế sao? "Toàn lực xuất thủ, vây giết hắn, báo thù cho Lão Cửu!" Đại Kim Ô điên cuồng gào thét.

Khoa Phụ chết rồi, thân thể khổng lồ ngã xuống đại địa, chết không nhắm mắt.

Cửu đại Kim Ô cũng chết rồi, toàn bộ đều bị lợi tiễn bắn trúng, máu tươi màu vàng vẩy đầy đại địa, chín vầng mặt trời khổng lồ rơi xuống.

Hóa thành biển lửa vô tận!

Duy chỉ còn Kim Ô nhỏ nhất, con trai thứ mười của Đế Tuấn - Lục Áp, ánh mắt ngốc trệ nhìn một phương thiên địa, trên mặt lệ rơi đầy mặt.

Tận mắt nhìn thấy các ca ca vì bảo vệ mình mà bị tên Đại Vu cầm cung tên kia bắn trúng.

Nhìn từng ca ca vẫn lạc, Lục Áp bi thống dục tuyệt, nhìn về phía Hậu Nghệ, phẫn nộ gào thét: "Đáng chết Vu tộc, ta muốn giết ngươi!" Thập đại Kim Ô, huynh đệ từ nhỏ cùng nhau đản sinh, lúc này lại chỉ còn lại một mình mình, ai cũng không cách nào lý giải cảm thụ cô độc bi thống này.

Trên đại địa, một đại hán kinh người tay cầm cung tên, tràn đầy sát ý nhắm ngay Lục Áp. "Một đám súc sinh lông lá đáng chết, các ngươi giết chết Khoa Phụ, hôm nay phải lấy mạng đền mạng cho Khoa Phụ!

Cái cuối cùng!" Hậu Nghệ tràn đầy phẫn nộ, hét lớn một tiếng, một mũi tên đen kịt xé rách hư không, trực tiếp bắn về phía Lục Áp.

Hắn muốn giết sạch Thập đại Kim Ô, báo thù cho Khoa Phụ!

Lục Áp lúc này sớm đã trọng thương, trước đó vây công Khoa Phụ tiêu hao quá nhiều sức mạnh, cho nên Cửu đại Kim Ô mới dễ dàng bị Hậu Nghệ bắn giết như vậy, hiện tại đến phiên Lục Áp.

Hắn bất quá là cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuyệt không có khả năng là đối thủ của Hậu Nghệ.

Nhưng ngay lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên vang lên một tiếng chuông.

Sức mạnh cuồn cuộn tịch quyển Hồng Hoang, hư không hóa thành ngưng cố, thời gian đều đình chỉ lại, mũi tên bắn về phía Lục Áp kia trực tiếp hóa thành bột mịn. "Đông Hoàng Chung!

Đông Hoàng Thái Nhất!" Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện, trực tiếp khiến một phương thiên địa hóa thành hư vô.

Yêu tộc qua thời gian dài như vậy rốt cục phát hiện không thích hợp, đánh vỡ thiên cơ bị che giấu, lại phát hiện sự tình khiến hắn muốn rách cả mí mắt.

Thập đại Kim Ô chết chín, cái cuối cùng trọng thương sắp bị giết.

Đông Hoàng Thái Nhất chưa từng bạo nộ như thế. "Hậu Nghệ, dám giết chín đứa cháu của ta, ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!" Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng bạo nộ, trên thân thể bộc phát ra uy áp hoàng đạo vô tận, Đông Hoàng Chung chấn động, trong

nháy mắt đánh về phía Hậu Nghệ.

Lực lượng kinh khủng đủ để nghiền ép hắn thành bột mịn.

Lúc này thấy thúc phụ tới, Lục Áp đang trọng thương rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, lớn tiếng khóc nức nở: "Thúc phụ, phải báo thù cho các ca ca a!" Nói xong, thân thể suy yếu ngã thẳng xuống.

Sau lưng hắn lại bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay ngọc trắng nõn, một đạo thân ảnh mặc ngọc lam sắc y phục ôm hắn vào trong ngực.

Cao quý, ưu nhã, đại khí, chỉ bất quá trên dung nhan tuyệt mỹ kia lúc này lại chảy xuống những giọt nước mắt tinh oánh!

Lục Áp cảm nhận được khí tức quen thuộc, khẽ lẩm bẩm: "Mẫu thân!" "Ha ha ha!

Thái Nhất, tên súc sinh lông lá này khinh thường Vu tộc ta không có người sao?" Một đạo tiếng cười cuồng vọng xuất hiện giữa thiên địa, theo đó là một nắm đấm khổng lồ như núi, sức mạnh trầm trọng đấm nát hư không, trùng điệp đánh vào Đông Hoàng Chung. "Oanh!" Lực lượng kinh khủng chấn động, đại địa vô tận hủy diệt, sự đối kháng của hai đại cường giả khiến thiên địa đều hóa thành hư vô.

Trong hư không, thân ảnh của Đế Giang và mười một đại Tổ Vu đi ra, che chở Hậu Nghệ ở sau lưng, ánh mắt lạnh lệ nhìn Đông Hoàng Thái Nhất. "Đông Hoàng Thái Nhất, bằng vào một mình ngươi muốn động thủ với Vu tộc ta, còn chưa đủ tư cách!" Đế Giang khinh thường nói. "Vậy nếu tăng thêm Bản đế thì sao?" Lại một đạo thanh âm bạo nộ truyền đến, thân ảnh Đế Tuấn vượt qua hư không vô tận, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Trên mặt hắn tràn đầy phẫn nộ, trong mắt tựa hồ đều muốn phun ra lửa.

Kim Ô nhất tộc vốn dĩ huyết mạch không thịnh, nguyên bản chỉ có

hắn và Thái Nhất hai người, thật vất vả mới có mấy con Tiểu Kim Ô.

Nhưng hiện tại, bị Vu tộc giết chết chín con.

Nỗi đau tang tử này quả thực khiến Đế Tuấn điên cuồng.

Sắc mặt dữ tợn hét lớn: "Giết con trai ta, ta muốn cả Vu tộc chôn cùng!" "Ha ha ha!

Mấy con súc sinh lông lá mà thôi, giết cũng đã giết, đỡ cho sau này trưởng thành tai họa Hồng Hoang!" Đế Giang cười cuồng vọng. "Tìm chết!" Đế Tuấn điên cuồng hét lớn, bộc phát ra sát ý vô tận, hung hăng hướng về phía Đế Giang công kích.

Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến lần nữa bắt đầu, so với dĩ vãng càng thêm kịch liệt, mất đi chín người con trai, Yêu tộc gần như liều mạng toàn lực quyết chiến cùng Vu tộc.

Khí thế kia, phảng phất như không diệt tộc Vu tộc thì thề không bỏ qua.

Tây Phương Tu Di Sơn!

Chuẩn Đề nhìn đại chiến bùng nổ, trên khuôn mặt béo tròn tràn đầy nụ cười, cao hứng nói: "Bắt đầu rồi, rốt cục bắt đầu rồi!

Một trận chiến này đánh xuống, Vu Yêu lưỡng tộc cho dù không diệt, cũng khó mà gây sóng gió nữa!" Có thể nói, Chuẩn Đề là người trực tiếp mưu hoạch lần Vu Yêu quyết chiến này. "Kết quả một trận chiến này tất nhiên là lưỡng bại câu thương, đến lúc đó ta liền có thể nhân cơ hội khuếch đại Tây Phương Giáo ta!" Chuẩn Đề hưng phấn nói, tất cả những gì hắn làm không phải đều là vì Tây Phương Giáo hưng thịnh sao!

Tiếp Dẫn cũng cười khẽ gật đầu: "Vu Yêu lưỡng tộc không tu đức hạnh, khiến cho đại địa Hồng Hoang trầm luân, sinh linh đồ thán, đáng kiếp quy về tịch diệt!" Tại Thủ Dương Sơn, Lão Tử và Nguyên

Thủy Thiên Tôn ở Côn Luân Sơn, đồng dạng cười khẽ nhìn về phía trận đại chiến.

Vu Yêu lưỡng tộc lưỡng bại câu thương, đối với bọn hắn mà nói, tốt biết bao nhiêu!

Cho nên đối với động tác của Chuẩn Đề, căn bản không có ngăn cản.

Thông Thiên đồng dạng ánh mắt bình thản lạnh lùng đứng xem, Vu Yêu lưỡng tộc diệt vong, đối với Thánh nhân nãi là có lợi lớn.

Chỉ bất quá Nữ Oa lại buồn bã than nhẹ nói: "Yêu tộc thật sự hết cứu rồi sao?" Kỳ thật Nữ Oa rõ ràng đáp án, Thông Thiên nhẹ nhàng lắc đầu: "Thiên mệnh như thế, không phải ta có thể thay đổi!" Nữ Oa bị Hồng Quân hạn túc một cái Lượng kiếp, căn bản không thể nhúng tay sự tình Vu Yêu đại chiến.

Thông Thiên càng sẽ không nhúng tay.

Vu Yêu đại kiếp trải qua vô tận tuế nguyệt, đánh cho Hồng Hoang băng liệt, sát khí hoành sinh, Hồng Hoang không chịu nổi tiếp tục giày vò nữa rồi.

Đại kiếp nhất định phải kết thúc!

Vu Yêu đại chiến tiến hành đến giai đoạn kịch liệt nhất, đánh Hồng Hoang băng liệt, vô tận sinh linh diệt vong.

Không có ai đi ra ngăn cản, cho dù là Hồng Quân cao cao tại thượng, cũng chỉ lạnh lùng đứng xem.

Vu Yêu lưỡng tộc đã trở thành con cờ bị vứt bỏ của Hồng Hoang.

Trong tình huống này, ai cũng không biết, Thông Thiên rời khỏi Hồng Hoang, chuyển mà xuất hiện trên Thái Âm Tinh!

Chương 102

Thê lương, âm lãnh, cô tịch, đứng trên vùng đất băng lãnh, tổng cảm giác có một cỗ bi thương mạc danh.

Trên Thái Âm Tinh quảng khoát vô biên như thế, căn bản không có sinh linh, chỉ có một tòa cung điện ngọc thạch đứng sừng sững ở nơi đó.

Khi Thông Thiên xuất hiện ở đây, cửa điện phát ra tiếng vang trầm trọng, một đạo thân ảnh nữ tử tuyệt mỹ đi ra. "Bái kiến Thông Thiên Thánh nhân!" Nữ tử hướng về phía Thông Thiên doanh doanh thi lễ.

Thân hình cao gầy đầy đặn, gương mặt tuyệt sắc diễm lệ, phảng phất như nữ vương cao ngạo, toát ra một cỗ khí chất cao quý ưu nhã.

Dung nhan tuyệt mỹ so với Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không kém bao nhiêu, chỉ bất quá lại thêm một tia khí tức của nữ nhân thành thục.

Nữ tử này chính là chủ nhân Thái Âm Tinh, Thiên Đình Thiên Hậu - Hi Hòa!

Lúc này có thể thấy sắc mặt nàng cũng không tốt lắm, Thập đại Kim Ô chết chín, còn một đứa trọng thương, tâm tình của nàng có thể tốt mới là lạ! "Hi Hòa đạo hữu, không cần đa lễ!" Thông Thiên khẽ nói.

Vốn dĩ Thông Thiên không cần thiết phải rời Bồng Lai Đảo, bất quá lại có Hi Hòa mời đến Thái Âm Tinh nói chuyện một chút.

Hi Hòa cũng là cường giả cùng thế hệ với Thông Thiên, là một trong số ít người nghe đạo tại Tử Tiêu Cung còn sống sót, lúc này nãi là thực lực Nhất Thi Chuẩn Thánh.

Tuy rằng Thông Thiên có thể hoàn toàn mặc kệ, nhưng cuối cùng

vẫn nể tình, đích thân đến Thái Âm Tinh một chuyến.

Đi vào Quảng Hàn Cung, bên trong chỉnh tề, càng phiêu đãng một cỗ nữ tử thanh hương. "Không biết Hi Hòa đạo hữu có chuyện gì?" Thông Thiên nhìn thoáng qua Quảng Hàn Cung liền khẽ hỏi.

Dám để một Thánh nhân đích thân tới cửa, Hi Hòa không nói ra cái như thế nào, Thông Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này! "Thực tế, Hi Hòa thực nãi là có việc muốn nhờ Thông Thiên Thánh nhân!" Hi Hòa nhìn thoáng qua Thông Thiên, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Nói xong, nàng chậm rãi đi về phía nội thất, trên vân tháp bên trong đang nằm một thiếu niên sắc mặt tái nhợt.

Chính là Thập thái tử Kim Ô còn sót lại, Lục Áp!

Chịu thương thế quá nặng, đến nay vẫn trong hôn mê, cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục.

Hi Hòa đi đến trước người hắn, vươn bàn tay trắng nõn, nhẹ nhàng vuốt ve trán Lục Áp, trên mặt hiện lên một tia nhu hòa. "Hi Hòa thỉnh Thông Thiên Thánh nhân thu Lục Áp làm đệ tử!" Hi Hòa ngẩng đầu, gương mặt tuyệt mỹ nhìn về phía Thông Thiên, trong mắt chớp động vẻ khẩn cầu.

Thu hạ Lục Áp?

Ánh mắt Thông Thiên khẽ động, Hi Hòa muốn hắn thu Lục Áp làm đồ đệ.

Lúc này Thông Thiên có mười một thân truyền đệ tử, lại thu thêm một cái cũng không sao, huống chi Lục Áp bất luận căn nguyên hay tiềm lực đều là thượng thượng chi tuyển.

Chỉ bất quá nghe khẩu khí Hi Hòa, tựa hồ càng giống như đang "thác cô" (gửi gắm con côi)!

Vận mệnh Yêu tộc đã định, Hi Hòa lo lắng Lục Áp đi theo vận mệnh của chín ca ca nó.

Muốn tìm trước cho nó một chỗ dựa a! "Hồng Hoang hiện nay, Vu Yêu đại chiến không ngừng, thiên cơ hỗn độn không rõ, nhưng ta có thể cảm giác được một ít!" "Nếu Vu tộc và Yêu tộc tiếp tục thống trị Hồng Hoang, lại đặt những Thánh nhân các ngươi ở chỗ nào?" "Long Phượng Kỳ Lân tam tộc năm đó cường thế bực nào, nhưng vẫn không thoát khỏi vận mệnh xuống dốc!" "Theo ta thấy, Yêu tộc và Vu tộc cũng giống như vậy!" Rời khỏi tẩm cung, ngồi trong đại điện, Hi Hòa thản nhiên nói.

Tuy rằng thực lực nàng không phải mạnh nhất, nhưng tâm tư linh hoạt, khi tất cả mọi người đều đang ở trong mê mang, nàng lại có thể nhìn thấu sự việc.

Yêu tộc và Vu tộc đều không phải thiên mệnh chi tộc, không tránh khỏi giống như Long Phượng tam tộc, đi hướng xuống dốc.

Hơn nữa, kết quả như vậy, đám Thánh nhân Thông Thiên các ngươi cố ý làm đi!

Thánh nhân xuất hiện bổ toàn Thiên Đạo nhân quả, Thánh nhân càng không hy vọng trong Hồng Hoang xuất hiện chủng tộc cường thế như Vu Yêu.

Nếu không thì làm sao thu hoạch khí vận Hồng Hoang?

Đối với việc này, Thông Thiên lại nửa điểm áy náy cũng không có, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Vu Yêu nhị tộc chỉ bất quá là không cách nào thích ứng với quy tắc sinh tồn của Hồng Hoang mà thôi. "Vu Yêu nhị tộc đại chiến, quan hệ đến khí vận cả Hồng Hoang, nếu Bản tọa thu nhận Lục Áp, vậy liền kết nhân quả với Yêu tộc!" "Huống hồ, vì sao không đi tìm Nữ

Oa?

Tuy rằng bị Đạo Tổ hạn chế không cách nào nhúng tay Vu Yêu đại chiến, nhưng bảo toàn một cái Lục Áp là có thể!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Nữ Oa mới thực sự là Thánh nhân của Yêu tộc.

Thông Thiên và Yêu tộc quan hệ tuy rằng không tệ, nhưng đó cũng chỉ vì duyên cớ của Nữ Oa.

Đem Lục Áp thác phó cho Nữ Oa, còn tốt hơn cho Thông Thiên nhiều a!

Dù sao nói như vậy, ở chỗ Nữ Oa, Lục Áp vẫn là Thái tử Yêu tộc!

Nhưng Hi Hòa lại nhẹ nhàng lắc đầu cười một tiếng: "Bởi vì giao cho chàng, ta càng yên tâm!" Ánh mắt nàng nhìn Thông Thiên, chậm rãi trở nên nhu hòa, khiến trong lòng Thông Thiên hơi sững sờ.

Ngọa sát (Vãi)!

Biểu tình gì đây?

Hình như có chút u oán à nha!

Thông Thiên một trận mạc danh kỳ diệu, Hi Hòa muốn làm cái gì a?

Tuy rằng Hi Hòa nãi là nữ thần hiếm hoi trong Hồng Hoang có thể so sánh với Nữ Oa, Hậu Thổ, làm một người đàn ông bình thường, Thông Thiên đối với nàng ôm lòng ngấp nghé cũng là bình thường.

Nhưng cũng không đại biểu Thông Thiên thật sự muốn "làm" nàng a!

Hắn và Hi Hòa chính là thanh thanh bạch bạch!

Nhìn biểu tình có chút quỷ dị của Thông Thiên, trên mặt Hi Hòa

hiện lên một vệt hồng nhuận nhàn nhạt.

Nàng đứng dậy, đi đến trước cửa Quảng Hàn Cung, nhìn về phía đại địa Hồng Hoang vô tận.

Thanh âm u u vang lên: "Chàng biết không?

Kỳ thật ta phi thường ghen tị với Nữ Oa!" Lúc này Hi Hòa, một thân y phục màu lam ngọc, tóc đen xõa vai, trong cung điện vắng vẻ, càng lộ vẻ thanh u động lòng người.

Nhìn bóng lưng yểu điệu kia, lông mày Thông Thiên khẽ nhíu lại.

Ghen tị với Nữ Oa? "Nữ Oa bất quá chỉ là Yêu tộc do Bất Chu Sơn hóa hình, ta nãi là Cổ Đại Thần hữu nhãn Thái Âm Tinh, luận xuất thân, ta so với Nữ Oa cao quý hơn nhiều!" "Luận dung mạo, ta cũng không kém nàng bao nhiêu." "Nhưng vì sao nàng lại được trời cao ưu ái như thế!" "Chẳng lẽ chỉ vì cơ duyên xảo hợp cướp được một cái bồ đoàn, liền chú định trở thành Thánh nhân sao?" "Trong Hồng Hoang, tất cả mọi người đều kính sợ nàng, kiêng kị nàng, ngay cả chàng cũng đối với nàng sủng ái như vậy, càng để nàng trở thành đạo lữ của chàng!" "Hết thảy, vì cái gì đều là Nữ Oa?" "Ta chỗ nào kém hơn nàng?" Thanh âm Hi Hòa càng lúc càng kích động, quay người lại trong mắt đều chảy xuống hai hàng thanh lệ, đầy mặt quật cường và không cam lòng.

Nàng không thừa nhận mình kém Nữ Oa ở chỗ nào, nhưng vì sao cuối cùng lại không bằng Nữ Oa?

Nhưng bỗng nhiên, Hi Hòa đang lê hoa đái vũ lại nở nụ cười yên nhiên, eo thon nhẹ nhàng bước về phía Thông Thiên.

Nhu thanh nói: "Bất quá không quan hệ, ta sẽ không vĩnh viễn đều kém hơn Nữ Oa!" "Hôm nay, ta muốn đoạt lấy người mà nàng để ý nhất!" Thoại âm chưa dứt, Hi Hòa liền nhẹ nhàng đi tới chỗ Thông

Thiên, chậm rãi lộ ra làn da không tì vết, tựa như bạch ngọc tinh thần lấp lánh. "Khục!" Giờ khắc này, trái tim Thông Thiên không tranh khí hung hăng nhảy một cái, lăng lăng nhìn dáng vẻ của Hi Hòa, hoàn toàn không nói nên lời.

Chương 103

Hoàn toàn không nghĩ tới Hi Hòa lại sinh mãnh như thế.

Cũng may Thông Thiên có tính chiếm hữu nghiêm trọng, bất luận đi đến đâu, đều sẽ phong tỏa một phương thiên địa đó.

Cho dù thần thức Thánh nhân cũng không cách nào nhìn thấy chuyện phát sinh, lúc này Quảng Hàn Cung đang nằm trong sự phong tỏa sức mạnh của Thông Thiên.

Nếu không, nếu để Nữ Oa nhìn thấy dáng vẻ này của Hi Hòa, khẳng định sẽ điên cuồng bạo tẩu, định nhiên sẽ mặc kệ cấm lệnh của Hồng Quân, điên cuồng lao lên Thái Âm Tinh.

Tiểu biểu tạp (tiểu kỹ nữ)!

Dám câu dẫn nam nhân của lão nương?

Hạ tiện!

Đối mặt với cảnh tượng mỹ diệu như thế, không có người đàn ông nào có thể làm ngơ.

Giờ khắc này, máu trong người Thông Thiên cũng không khỏi phi tốc lưu động. "Kỳ thật không cần thiết phải như thế!

Muốn chứng minh mạnh hơn Nữ Oa, căn bản không cần dùng phương thức này!" Thông Thiên không khỏi cảm thán, nữ nhân đấu đá so với nam nhân càng nghiêm trọng hơn, lòng đố kị càng mạnh, cái gì cũng muốn so một chút.

Nam nhân của Nữ Oa mạnh hơn Hi Hòa, vậy thì nàng muốn cướp! "Nàng là nữ nhân của Đế Tuấn, Thiên Đình Thiên Hậu, huống chi cho dù không có như vậy, Bản tọa cũng đồng dạng sẽ thu nhận Lục Áp!" Thông Thiên khẽ nói, tuy rằng đại nghĩa lẫm nhiên, nhưng đôi mắt kia

lại chưa từng rời khỏi tràng cảnh mỹ diệu trước mặt.

Nhìn biểu tình không thành thật của Thông Thiên, Hi Hòa lại nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đàn ông, quả nhiên đều không phải thứ tốt lành gì!" Nàng u u đi đến trước mặt Thông Thiên, thổ khí như lan nói: "Chàng không hiểu sao?

Ta thật sự là vì Nữ Oa sao?

Ta là vì chàng!" "Ta thích chàng!" "Từ ngay lúc đầu gặp nhau tại Tử Tiêu Cung ta liền thích chàng!" "Chàng cao ngạo như thế, bá khí, lãnh mạc, phảng phất như ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung trong mắt chàng đều là sâu kiến!" "Dám đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, Đông Vương Công - cái tên Nam Tiên Chi Thủ kia càng là bị chàng giết!" "Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều không dám trêu chọc chàng!" "Ta thích chàng như vậy!" "Đáng tiếc, chàng chưa từng nhìn thẳng vào ta, trong mắt chàng chỉ có Nữ Oa!" Hi Hòa u oán nói, thần tình chậm rãi trở nên kích động. "Ta lúc đầu đáp ứng lời cầu hôn của Đế Tuấn, là vì kích thích chàng, ta muốn biết chàng có vì ta mà đau lòng hay không!" "Đáng tiếc, ta quá đề cao mình rồi!" Hi Hòa cười khổ một tiếng, đầy lòng thất lạc, bất luận nàng tùy hứng, bất luận tự làm khổ mình, trong mắt Thông Thiên chỉ có Nữ Oa.

Thậm chí nàng còn ảo tưởng Thông Thiên có thể vì nàng mà đại náo Thiên Đình cướp dâu, đáng tiếc tất cả đều không có phát sinh.

Nàng trở thành Thiên Hậu của Thiên Đình, chịu nhận sự triều bái của sinh linh cả Hồng Hoang.

Nhưng nàng muốn làm nhất là người phụ nữ bên cạnh Thông Thiên! "Bất quá không quan hệ, làm không được nữ nhân vĩnh viễn của chàng, làm nữ nhân nhất thời cũng tốt, hôm nay chàng là của ta!" Lời của Hi Hòa đều đã nói đến trình độ này, Thông Thiên nếu không động lòng thì cũng quá không đáng mặt đàn ông rồi.

Huống chi hắn cũng tuyệt đối không phải loại nam nhân chung tình chuyên nhất.

Chiếu theo lời kiếp trước mà nói, Thông Thiên đều có thể xưng tụng là "tra nam" trong Hồng Hoang.

Bên ngoài Thái Âm tinh, Thông Thiên vẻ mặt bất lực nhìn cung điện băng lãnh kia, khẽ lắc đầu thở dài: "Đúng là vô tình vãi chưởng!" Thông Thiên bị đuổi ra ngoài rồi!

Chung quy vẫn không chịu nổi sự dụ dỗ của sắc đẹp, trở thành một tên tra nam chính hiệu.

Mà nói đi cũng phải nói lại, đối mặt với mỹ nữ thành thục như Hi Hòa, có mấy người đàn ông nào giữ mình được chứ?

Thông Thiên chỉ phạm phải một sai lầm mà tất cả đàn ông trong thiên hạ đều dễ phạm phải mà thôi. "Đã làm người phụ nữ của ta, Bản tọa tự nhiên không thể trơ mắt nhìn nàng vẫn lạc!" Thông Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đã định chủ ý, trong trận quyết chiến Vu Yêu sắp tới, sẽ bảo toàn tính mạng cho Hi Hòa.

Thông Thiên tuy là một tra nam, nhưng tuyệt đối không phải kẻ khốn nạn, đối với phụ nữ của mình tuyệt đối không vô tình!

Hi Hòa nhất định phải cứu.

Huống chi lúc đó Đế Tuấn chết rồi, chẳng phải nàng sẽ thành góa phụ sao?

Mang theo Lục Áp về Bồng Lai đảo, Thông Thiên liền tuyên bố, Lục Áp sẽ trở thành thân truyền đệ tử thứ mười hai của hắn.

Đã làm chuyện đó với Hi Hòa rồi, Thông Thiên tự nhiên không thể ăn xong chùi mép.

Lục Áp này hắn sẽ chiếu cố tử tế!

Trong Vấn Đạo Cung, Nữ Oa dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá Thông Thiên.

Nàng cảm giác Thông Thiên có chút không thích hợp, nhưng rốt cuộc là chỗ nào thì lại không rõ. "Hi Hòa chỉ nhờ chàng thu Lục Áp làm đệ tử, giữ lại một mạng trong đại kiếp thôi sao?" Nữ Oa khẽ hỏi.

Đôi mắt đẹp long lanh chớp động, dường như đang quan sát từng cử chỉ nhỏ nhặt nhất của Thông Thiên.

Nhưng tâm tính Thông Thiên đã sớm rèn luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, làm sao Nữ Oa có thể nhìn ra được.

Hắn tự nhiên đáp: "Là thế này, ta thấy Lục Áp căn nguyên, tiềm lực, tâm tính đều đủ tư cách, cho nên mới mang về!" Nhìn dáng vẻ nghi ngờ của Nữ Oa, Thông Thiên không khỏi cảm thán, trực giác của phụ nữ đúng là tà môn vãi đạn.

Muốn ăn vụng cũng chẳng dễ dàng gì.

Thấy thái độ của Thông Thiên, Nữ Oa cũng dần chuyển dời sự chú ý. "Lục Áp là Thái tử Yêu tộc, một khi Vu Yêu đại chiến bùng nổ ắt sẽ vẫn lạc, chàng có thể bảo vệ hắn, cũng coi như ta vì Yêu tộc tận một phần tâm sức vậy!" Nữ Oa khẽ cảm thán.

Có đôi khi vì không thể xuất thủ giúp đỡ Yêu tộc, nàng cảm thấy rất khó chịu, hiện tại cũng chỉ có thể bảo vệ Lục Áp. ...

Vu Yêu hai tộc chinh chiến vô tận tuế nguyệt, trong Hồng Hoang, vô tận đại địa bị hủy diệt, vô số sinh linh bị đồ sát.

Cả Hồng Hoang sát khí ngập trời, tàn hài thi cốt trải khắp đồng hoang, một cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Tại chân núi Bất Chu.

Quyết chiến cuối cùng của Vu Yêu hai tộc bùng nổ tại đây.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bao trùm Cửu Thiên, dẫn xuống vô tận tinh thần chi lực trấn áp Thập Nhất Tổ Vu.

Đông Hoàng Chung bộc phát ra tiếng nổ vang rền, trấn áp thời không.

Trên chiến trường, trời long đất lở, xác chất thành núi, máu chảy thành sông.

Ngay cả thiên trụ Bất Chu Sơn cũng xuất hiện vết nứt, uy áp Bàn Cổ sớm đã tiêu biến, Bất Chu Sơn có cảm giác lung lay sắp đổ.

Cuối cùng, cường giả đầu tiên của hai tộc đã chết!

Đông Hoàng Chung chấn động hư không, bộc phát ra Hỗn Độn chi lực hạo hãn, vượt qua tầng tầng trở ngại, ầm ầm giáng xuống người Xa Bỉ Thi. "A!" Tổ Vu không có Nguyên Thần, sức mạnh nhục thân sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng Đông Hoàng Chung lại là Khai Thiên Chí Bảo hàng thật giá thật!

Từ khắc nó sinh ra đã đan dệt Đại Đạo pháp văn, dưới một kích này, thân thể vạn trượng của Xa Bỉ Thi trực tiếp nứt toác, bị nghiền nát tầng tầng, hoàn toàn hóa thành bột mịn!

Tổ Vu mất nhục thân, đó chính là triệt để tử vong!

Chương 104

Ngoại trừ Hậu Thổ, đây là Tổ Vu đầu tiên vẫn lạc trên chiến trường. "Lục đệ!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm điên cuồng gào thét, trong lòng đau đớn vạn phần.

Xa Bỉ Thi chết rồi! "Đế Tuấn, Thái Nhất, ta muốn các ngươi chết hết đi!" Đế Giang điên cuồng gầm lên.

Lúc này, hai bên đều có nhân vật quan trọng chiến tử, cừu oán căn bản không thể giải khai, trừ phi một bên ngã xuống, chiến tranh không thể nào dừng lại.

Phục Hy đã chiến tử, nhưng chân linh chưa triệt để yên diệt, đã rời khỏi chiến trường. "Côn Bằng, ngươi làm cái gì vậy?" Trong đại chiến kịch liệt, sắc mặt Đế Tuấn bỗng nhiên biến đổi kịch liệt, trực tiếp nhìn về phía Côn Bằng.

Lúc này chỉ thấy Côn Bằng thoát khỏi Cường Lương đang giao thủ, quay người trực tiếp cuốn lấy Hà Đồ Lạc Thư rời khỏi chiến trường.

Hà Đồ Lạc Thư là trận nhãn của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không có hai kiện linh bảo này, đại trận nháy mắt sụp đổ.

Cường giả Vu tộc như được giải phóng, càng thêm điên cuồng công kích chúng nhân Yêu tộc. "Hừ, Đế Tuấn, Côn Bằng ta không muốn chôn cùng các ngươi!

Năm xưa Thánh vị rõ ràng là của ta, các ngươi cưỡng ép ta rời khỏi bồ đoàn, hôm nay lấy đi Hà Đồ Lạc Thư, cũng chưa giải được hận ý trong lòng ta đâu!" Côn Bằng vẻ mặt dữ tợn lớn tiếng gầm thét, năm xưa bỏ lỡ cơ duyên thành Thánh là nỗi đau vô cùng tận!

Lúc này hắn muốn hố chết Đế Tuấn.

Hắn muốn báo thù! "Hỗn đản!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi mắng, mắt đỏ ngầu!

Nhưng lúc này căn bản không có thời gian đi quản Côn Bằng.

Không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn áp, Đế Tuấn phải trực tiếp đối mặt ngũ đại Tổ Vu vây công, hình thế ác liệt đến cực điểm. "Ha ha ha!

Đế Tuấn, ngươi xong rồi!" Đế Giang điên cuồng cười to.

Đế Tuấn sắp xong đời, hết đường chạy rồi!

Nhưng hắn là Thiên Đế ngạo thị cửu thiên thập địa a!

Dù chết, cũng tuyệt đối không để Vu tộc sống tốt! "Đế Giang, cùng chết đi!" Dứt lời, trong mắt Đế Tuấn hiện lên vẻ dữ tợn, thân thể đột nhiên bạo trướng. "Oanh!" Chỉ nghe một tiếng nổ chấn thiên, thân thể Đế Tuấn hoàn toàn bạo liệt.

Tự bạo!

Lại còn kéo theo tính mạng của năm đại Tổ Vu! "Đại ca ~" Nhìn cảnh tượng bên cạnh, Thái Nhất thần tình như muốn nứt ra, trong mắt sớm đã trào ra lệ thủy!

Tình cảm giữa hắn và Đế Tuấn sâu đậm, căn bản không thể dùng lời thường hình dung.

Nay Đế Tuấn đã chết, Thái Nhất chỉ cảm thấy tâm như tro tàn. "Cùng chết một lượt đi!" "Oanh!" Thái Nhất cũng tự bạo!

Đối mặt lục đại Tổ Vu vây công, Thái Nhất không còn lựa chọn nào khác, chỉ có con đường tự bạo!

Sức mạnh kinh khủng càn quét Bất Chu Sơn, trực tiếp lấy đi tính mạng của năm đại Tổ Vu, chỉ còn lại Huyền Minh thân chịu trọng

thương, thân thể phảng phất như tùy thời muốn vỡ nát.

Đến tận đây, cường giả hai tộc Vu Yêu, ngoại trừ Côn Bằng đào tẩu, chỉ còn lại một mình Huyền Minh trọng thương tần tử!

Trong khoảnh khắc, thiên địa rơi vào một mảnh tử tịch, đại quân hai tộc Vu Yêu ngây người đứng đó, khó tin nhìn tất cả, rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Cường giả hai tộc gần như chết sạch, Vu Yêu đại kiếp cũng đi đến hồi kết.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc.

Giữa thiên địa tử tịch, mọi người bỗng nhiên nghe thấy từng tiếng vang thanh thúy. "Rắc rắc!

Rắc rắc!" Khắc tiếp theo, giữa thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng nổ chấn thiên.

Phảng phất như trời long đất lở, khủng bố như Hồng Hoang hủy diệt!

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, thiên trụ Hồng Hoang - Bất Chu Sơn ầm ầm đổ sập xuống. "Oanh!" Một tiếng chấn thiên truyền khắp cả Hồng Hoang, thiên địa khuynh sập, vạn linh tịch diệt.

Những năm gần đây, uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn sớm đã trôi đi sạch sẽ, lúc này dưới đại chiến khủng bố của hai tộc Vu Yêu, Bất Chu Sơn rốt cuộc không chịu nổi nữa, ầm ầm sụp đổ.

Thiên trụ cao ức vạn triệu, sừng sững giữa trời đất, cứ thế gãy đổ.

Màn này khiến cả sinh linh Hồng Hoang đều trợn mắt há hốc mồm.

Ngay sau đó, trên Cửu Thiên lập tức xuất hiện một cái lỗ đen khổng lồ, quán xuyên Hỗn Độn Tinh Hà.

Nước Thiên Hà vô biên dũng động đổ xuống, Hỗn Độn chi khí vô tận tàn phá bừa bãi, thiên địa phong bạo cuồng vũ, đại địa chấn chiến trầm luân.

Cả Hồng Hoang đều rơi vào một mảnh tai nạn. "A!

Cứu mạng a!" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, chúng đa Vu Yêu cường giả tụ tập dưới chân Bất Chu Sơn trong tai nạn khủng bố không biết đã vẫn lạc bao nhiêu.

Nếu cứ để tai nạn tàn phá thế này, cả Hồng Hoang đều sẽ bị hủy diệt.

Nhưng đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện một tòa bảo tháp màu vàng kim khổng lồ, tản phát ra Huyền Hoàng chi lực bàng bạc, uy áp cuồn cuộn nháy mắt trấn áp cả Hồng Hoang.

Dưới nguồn sức mạnh này, nước Thiên Hà, Cửu Thiên Thần Hỏa, Hỗn Độn Cương Phong cùng vô số tai nạn toàn bộ biến mất.

Nhưng hố đen trên Cửu Thiên vẫn còn đó, cần phải vá lại!

Giữa thiên địa, Lục Thánh tề tụ, cộng thêm Hậu Thổ từ Địa Phủ, bảy đại Thánh Nhân sừng sững hư không, uy áp khủng bố khiến cả Hồng Hoang rơi vào tử tịch.

Một cái Lượng Kiếp kết thúc, cấm lệnh của Nữ Oa và Hậu Thổ cũng kết thúc.

Chỉ là hai vị mỹ nữ đều bày ra bộ dạng kiêu ngạo, liếc nhau một cái rồi khẽ hừ lạnh, quay đầu đi chỗ khác! "Vu Yêu đại kiếp đã kết thúc, Hồng Hoang trong một đoạn thời gian tới sẽ không còn chiến tranh, nhưng hố đen trên Cửu Thiên cần phải vá lại!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Lúc này, Lão Tử khẽ nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn có chút không vui.

Hắn tự nhận là Đại sư huynh của chúng nhân, đệ tử Hồng Quân, loại chuyện này đáng lẽ hắn phải là người quyết định mới đúng.

Chương 105

Nhưng Thông Thiên lại mở miệng trước, định ra nhạc hiệu cho việc này, hoàn toàn không để Lão Tử vào mắt! "Cái tên Thông Thiên này, quả thực quá ngông cuồng, Bản tôn nhất định phải đến chỗ lão sư cáo trạng một phen!" Lão Tử thầm nghĩ.

Chẳng khác nào học sinh đánh nhau thua thì đi mách cô giáo.

Nhưng không còn cách nào khác!

Thực lực Thông Thiên quá mạnh, năm xưa dễ dàng ngược đãi Nguyên Thủy Thiên Tôn, sự khủng bố tuyệt đối vượt xa những người khác.

Đệ Nhất Thánh Nhân không phải gọi chơi!

Cộng thêm tính cách hắn cường thế, Lão Tử dù có bất mãn cũng chỉ đành nín nhịn trong lòng.

Lúc này, chú ý tới sự bất mãn vi diệu của Lão Tử, mắt Chuẩn Đề lại sáng lên. "Nhìn kìa, sự cường thế của Thông Thiên sớm đã khiến Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đại vi bất mãn, chỉ đợi loại cảm xúc này tích tụ đủ, tổng sẽ bùng nổ!" "Cho dù hai tên phế vật kia không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng chỉ cần Đông Phương Thánh Nhân có mâu thuẫn, Tây Phương ta liền có cơ hội!" "Nữ Oa và Hậu Thổ hai nữ nhân kia cũng vì Thông Thiên mà không hòa thuận!

Đánh đi!

Đấu càng ác liệt càng tốt!" Chuẩn Đề hưng phấn thầm nghĩ, hắn đã dòm ngó sự phồn hoa của phương Đông từ lâu.

Cho dù trải qua một trận Vu Yêu đại chiến, nhưng khí vận phương Đông vẫn thịnh hơn phương Tây rất nhiều, tình huống như

vậy tâm lý làm sao cân bằng được?

Hắn thầm quyết định, lợi dụng sự bất hòa giữa mấy vị Thánh Nhân phương Đông để tranh đoạt thiên địa khí vận cho phương Tây. "Bản tôn từng ở sâu trong Đông Hải, ngẫu nhiên tìm được một khối Cửu Thải Thần Thạch, bên trong uẩn hàm vô tận Đại Đạo tạo hóa, có thể làm đá vá trời!" Giọng nói nhẹ nhàng của Nữ Oa vang lên, trong tay xuất hiện một khối Cửu Thải Thần Thạch.

Đại Đạo Pháp Tắc chi lực nồng đậm khiến bọn người Chuẩn Đề hâm mộ không thôi! "Thông Thiên và Nữ Oa hai kẻ...

à khụ, cặp đôi này quả nhiên thân gia phong hậu, khí vận kinh người, đi du lịch một vòng cũng nhặt được bảo vật như vậy, thế mà cũng nỡ lấy ra vá trời?" Bọn Chuẩn Đề trong lòng chua loét!

Nữ Oa không quản mọi người nghĩ gì, trực tiếp tế ra Càn Khôn Đỉnh, đem Cửu Thải Thần Thạch bỏ vào trong đó, bắt đầu luyện hóa!

Nhưng Càn Khôn Đỉnh xuất hiện lại khiến bọn Lão Tử lần nữa chấn kinh. "Tiên Thiên Chí Bảo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc kêu to, trừng lớn mắt nhìn Càn Khôn Đỉnh, há hốc mồm kinh ngạc. "Càn Khôn Đỉnh do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành!

Trong truyền văn sớm đã không biết tung tích, sao lại ở chỗ này?" Lão Tử cũng hoàn toàn không bình tĩnh nổi, chấn kinh nói.

Đây chính là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo a!

Lúc này trong Hồng Hoang xuất hiện tổng cộng sáu kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Cực Đồ của Lão Tử, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệt Thế Chi Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Thông Thiên, cộng thêm Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sáu kiện Tiên Thiên Chí Bảo mỗi kiện đều khủng bố chí cực, trấn áp một phương thiên địa!

Nhưng đột nhiên, Càn Khôn Đỉnh biến mất đã lâu lại xuất hiện, rơi vào tay Nữ Oa.

Thật khiến người ta chấn kinh! "Cái này... cái này?" Chuẩn Đề cũng ngẩn người, kinh ngạc không nói nên lời, nhìn Càn Khôn Đỉnh mà nước miếng sắp chảy ròng ròng.

Nữ Oa vốn đã có Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ do Hồng Quân ban cho, lại thêm Càn Khôn Đỉnh, thân gia còn phong hậu hơn cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn lại huynh đệ hai người bọn hắn, Hàng Ma Xử chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Công Đức Kim Liên thì cũng tạm, nhưng mẹ nó lại bị tên Thông Thiên kia tước đi ba phẩm.

Cả phương Tây không có lấy một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Còn phương Đông thì sao?

Mấy đại Thánh Nhân ai cũng có một kiện, riêng tên Thông Thiên kia đạp mã có tới ba kiện!

Ba kiện đấy!

Chuẩn Đề trong lòng ghen tị muốn chết, Thiên Đạo vì sao đối với phương Tây bất công như vậy? "Càn Khôn Đỉnh là do Nữ Oa lúc du lịch ngẫu nhiên đoạt được!" Thông Thiên thản nhiên nói, không có hứng thú giải thích quá nhiều với mấy kẻ này. "Đạp mã!

Lại là nhặt được!

Cặp đôi này vận khí sao lại tốt thế hả?" Lão Tử trong lòng uất ức.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo mà nói nhặt là nhặt được?

Sao ta không nhặt được?

Hồng Hoang tổng cộng mới có mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo chứ!

Thông Thiên một mình chiếm một nửa, lại thêm Nữ Oa một kiện.

Còn cho người khác chơi nữa không? "Đáng tiếc, tên hỗn đản Đông Hoàng Thái Nhất kia sắp chết lại ném Hỗn Độn Chung vào trong Hỗn Độn, nếu không thì chưa biết chừng phương Tây ta đã có thể sở hữu một kiện Khai Thiên Chí Bảo rồi!" Chuẩn Đề dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Càn Khôn Đỉnh, thầm nghĩ.

Lúc này Hỗn Độn Chung theo Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo đã sớm không biết tung tích, Hỗn Độn mênh mông vô biên, biết tìm ở đâu?

Chúng Thánh cũng chỉ có thể thầm tiếc nuối trong lòng!

Dưới sự luyện hóa của Nữ Oa, Cửu Thải Thần Thạch nhanh chóng được vá lên hố đen trên Cửu Thiên.

Tức thì, thiên địa tĩnh lại!

Tất cả Địa Thủy Hỏa Phong toàn bộ hóa thành hư vô, Hồng Hoang triệt để ổn định lại.

Trong quá trình đó, một mảnh nhỏ Cửu Thải Thần Thạch dư thừa bị Nữ Oa ném ra, rơi xuống một vùng đất ở Đông Hải chi tân.

Khoảnh khắc này, Chuẩn Đề đột nhiên trong lòng khẽ động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mảnh Cửu Thải Thần Thạch kia. "Hả, hình như là cơ duyên?

Chẳng lẽ khối Cửu Thải Thần Thạch này có duyên với bần đạo?" Chuẩn Đề thầm nghĩ, nhưng thiên cơ hỗn độn khiến hắn không rõ, nhưng ngày sau khẳng định sẽ để tâm đến khối đá này.

Nhưng ngay sau đó, Chuẩn Đề bỗng nhiên cảm giác một đôi mắt

đạm mạc nhìn về phía mình, trong lòng chấn động mạnh!

Phảng phất thấy Thông Thiên liếc mình một cái, không khỏi có chút chột dạ. "Chuyện gì vậy, chẳng lẽ Thông Thiên phát hiện ra?" Thiên địa ổn định, Vu Yêu đại chiến kết thúc, Chúng Thánh tiếp theo liền phải thương nghị an bài tàn dư thế lực hai tộc.

Chương 106

Vừa có ý định này, Tiếp Dẫn liền không dằn nổi mở miệng: "Vu Yêu hai tộc không tu đức hạnh, tứ ý đại chiến, khiến sinh linh Hồng Hoang đồ thán!

Bần đạo thương xót tu vi không dễ, nguyện ý độ hóa bọn họ tới phương Tây, tiêu trừ lệ khí, để bọn họ sớm ngày thành Đại Đạo!" Tiếp Dẫn bày ra bộ mặt sầu khổ, Chuẩn Đề ở bên cạnh liên mồm gật đầu phụ họa.

Hai người sớm đã thương lượng xong.

Vu Yêu hai tộc thế lực rút khỏi Hồng Hoang, nhưng khí vận lưu lại thì nhất định phải chia một phần cho phương Tây.

Phương Tây quá nghèo, đối với Vu Yêu hai tộc sớm đã thèm nhỏ dãi.

Nhưng lời Chuẩn Đề vừa dứt liền đón nhận tiếng hừ lạnh của Nữ Oa!

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, đôi mắt động lòng người chớp động quang trạch nguy hiểm, lạnh giọng nói: "Hai vị đạo hữu tưởng Yêu tộc ta không còn ai nữa sao?

Bản tôn còn là Thánh Nhân Yêu tộc đây, Yêu tộc đi đâu về đâu, không cần các ngươi bận tâm!" Hậu Thổ càng trực tiếp, nhìn cũng không thèm nhìn hai kẻ kia, tự mình nhìn về phía Thông Thiên, nhẹ giọng nói: "Ý của ta là đưa tất cả Vu tộc vào trong Địa Phủ, thủ vệ Lục Đạo Luân Hồi!

Thông Thiên đạo hữu thấy thế nào?" Hậu Thổ biết, Vu tộc muốn chuyển vào Địa Phủ, nhất định phải thương lượng với Thông Thiên.

Huống chi lúc này, tuy danh nghĩa là chư Thánh cùng thương nghị đại thế Hồng Hoang, nhưng thật ra phải xem ý tứ của Thông Thiên.

Ai bảo Thông Thiên là kẻ mạnh nhất trong các Thánh Nhân chứ?

Thấy thái độ của hai nữ nhân, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đen lại, quá không nể mặt rồi! "Hai vị đạo hữu nói sai rồi, những sinh linh này có duyên với Tây Phương giáo ta, nên gia nhập Tây Phương giáo ta mới đúng!" Chuẩn Đề không cần mặt mũi trực tiếp nói, lần này chỉ cần có thể mang về cho phương Tây lượng lớn sinh linh và khí vận, cái mặt già này vứt xuống đất cũng được.

Nhưng lúc này, lại nghe thấy Thông Thiên lạnh lùng nói: "Chuẩn Đề đạo hữu quanh năm du lịch ở phương Đông ta, thời gian ở phương Đông cũng chẳng ít hơn ở Tu Di Sơn là bao!

Chuẩn Đề đạo hữu chẳng phải cũng có duyên với phương Đông ta sao?

Bản tọa thấy, Chuẩn Đề đạo hữu nên gia nhập phương Đông ta mới đúng!" Đức hạnh của Chuẩn Đề cả Hồng Hoang đều biết, cường đạo thổ phỉ, đệ nhất vô sỉ Hồng Hoang, đại bộ phận thời gian đều ở phương Đông vơ vét linh bảo nhân tài.

Thường thường một câu "vật này có duyên với bần đạo", đồ vật liền thành của hắn.

Hiện tại, ngược lại thành người phương Đông!

Nghe Thông Thiên nói, Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị mỹ nữ không kìm được bật cười, khuôn mặt kiều diễm khẽ nở nụ cười.

Tuyệt thế chi tư, khiến Hồng Hoang kinh diễm!

Chuẩn Đề lại xấu hổ không thôi, nhưng da mặt dày nháy mắt liền khôi phục, sắc mặt như thường nói: "Đạo hữu nói đùa, bần đạo là người phương Tây, sao có thể nhập phương Đông được?" Dứt lời,

Chuẩn Đề bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, đầu óc xoay chuyển, nháy mắt hiểu ra.

Sau đó hận không thể tự tát mình một cái!

Mẹ kiếp, bị Thông Thiên chơi xỏ rồi. "A!

Đạo hữu thân là người phương Tây, biết không thể gia nhập phương Đông, vậy những sinh linh kia là người phương Đông, sao lại có thể gia nhập phương Tây?

Đạo hữu cưỡng ép người như vậy, há phải việc Thánh Nhân nên làm?" Thông Thiên lạnh lùng nói.

Da mặt Chuẩn Đề giật giật liên hồi, mặt già đỏ ửng.

Mẹ nó nhục nhã quá!

Đây là vả mặt công khai sao? "Được rồi, mấy vị, theo ta thấy, những sinh linh này nguyện ý theo ai thì theo!

Chúng ta là Thánh Nhân nên thuận ứng thiên đạo đại thế, không nên vì lựa chọn mà làm chủ!" Lão Tử vội vàng lên tiếng.

Hắn biết nếu cứ tiếp tục thế này, không chừng Thông Thiên thật sự đem đám sinh linh kia đi hết.

Cái tên Thông Thiên không biết xấu hổ này làm loại chuyện đó cũng đâu phải lần một lần hai!

Lúc này, ánh mắt Thông Thiên ngưng lại, trong lòng hiểu rõ toan tính của Lão Tử. "Tùy đi!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Ngay lập tức, trong Hồng Hoang còn lại tất cả Vu tộc toàn bộ đi theo Hậu Thổ tiến vào Địa Phủ.

Cái đám tính tình cứng đầu cứng cổ này, Lão Tử cũng chả thèm.

Bất kính trời, bất kính Thánh Nhân?

Vào môn hạ của hắn cũng là tội nợ!

Đại bộ phận Yêu tộc thì đi theo Nữ Oa, dưới sự dẫn dắt của một số cường giả Yêu tộc tiến vào Bắc Câu Lô Châu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tính tình có bệnh sạch sẽ, chướng mắt đám Yêu tộc lông lá này.

Thông Thiên tuy không để ý những thứ đó, nhưng đối với việc thu đệ tử xưa nay vô cùng nghiêm khắc, trong Yêu tộc hiếm có kẻ nào lọt được vào mắt hắn.

Ngược lại có một con Hắc Ngưu (Trâu đen) đi vận cứt chó, được Thông Thiên điểm hóa trở thành tọa kỵ của hắn!

Duy chỉ có Lão Tử là hời to!

Nhân Giáo số lượng vốn đứng đầu tứ giáo, lần này thật sự sắp tạo ra khí thế Vạn Tiên Triều Bái.

Cảm nhận khí vận trong cơ thể tăng trưởng, Lão Tử âm thầm gật đầu: "Thu nhận đám Yêu tộc lông lá này, tổng không phụ kỳ vọng của bần đạo!" Khí vận càng ngày càng mạnh, sẽ có một ngày đuổi kịp Thông Thiên!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắt ba ba nhìn đám sinh linh dưới trướng, đều sắp khóc rồi.

Phương Tây nghèo nàn, ngay cả đám Yêu tộc tàn binh bại tướng này cũng chả thèm ngó ngàng tới a!

Tuy cũng có không ít kẻ muốn tới phương Tây đầu cơ trục lợi, nhưng người thực sự đáng giá bồi dưỡng lại lác đác không có mấy. "Sự hưng thịnh của phương Tây, gánh nặng đường xa a!" Tiếp Dẫn thương cảm thở dài!

Chúng Thánh đem thế lực hai tộc Vu Yêu chia chác sạch sẽ, Lão

Tử lại chiếm được món hời lớn.

Không ít cường giả Yêu tộc trở thành đệ tử Nhân Giáo, nhất thời khí vận Nhân Giáo bạo trướng, cái mặt già của Lão Tử cười đến nhăn tít lại.

Chỉ cần kiên trì thu nhiều đệ tử, chung quy sẽ có một ngày trở thành Đạo Tổ thủ đồ chân chính.

Khi mọi chuyện ở đây kết thúc, giữa thiên địa bỗng nhiên chấn động một luồng uy áp khủng bố.

Đại Đạo chi âm vang lên, vô tận kim hoa đóa đóa, đạo vận tràn ngập thiên địa. "Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, thiên địa an ninh, Hồng Hoang sơ thái!

Nhiên Hồng Hoang không thể vô chủ, Thiên Đình không người chưởng quản, tinh thần tán loạn vô thường, đại địa trật tự bất tồn!

Sắc mệnh Hạo Thiên làm Thiên Đế, chưởng quản Hồng Hoang trật tự, khống chế chu thiên luân chuyển, ban cho Côn Luân Kính, trấn áp Thiên Đình khí vận!" "Sắc mệnh Dao Trì làm Vương Mẫu, phò tá Hạo Thiên chưởng quản Thiên Đình, ban cho Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ hộ thân tả hữu!" Thanh âm đạm mạc của Hồng Quân truyền vang giữa thiên địa, không có bất kỳ tình cảm gì, giống như một loại thiên địa pháp tắc trật tự.

Nhưng lại tràn đầy sự không thể nghi ngờ, sức mạnh của Hồng Quân càng thêm thâm hậu, e rằng lúc này khó mà phân biệt được Thiên Đạo và Hồng Quân.

Chư Thánh nghe vậy, nhao nhao hô: "Cẩn tuân mệnh Lão sư!" Chỉ là sắc mặt mỗi người đều khác nhau.

Chương 107

Thông Thiên thì đạm nhiên, hắn biết Thiên Đình sẽ do Hồng Quân an bài nhân tuyển.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác, sắc mặt có chút khó coi, vốn dĩ có thể tranh đoạt vị trí Thiên Đế cho đệ tử.

Thân là Đông Phương Thánh Nhân, nếu có thể chưởng khống Thiên Đình trong tay, định nhiên có thể chiếm cứ vô tận khí vận.

Đáng tiếc, Hồng Quân hỏi cũng không hỏi, trực tiếp bổ nhiệm Hạo Thiên làm Thiên Đế.

Một cái đồng tử tùy thị bên người, thành Thiên Đế thống trị Hồng Hoang?

Buồn cười!

Mấy người trong lòng đều có chút khó chịu.

Lúc này hư không một trận ba động, hai đạo thân ảnh từ trong Hỗn Độn đi ra.

Chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

Lúc này hắn thân mặc hoàng bào kim sắc, đầu đội kim quan, thân ảnh túc nhiên, khí độ phi phàm.

Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ hai đứa trẻ (chính thái, la lỵ) trước kia.

Hắn nỗ lực làm cho mình trở nên thành thục, muốn trở thành Thiên Đế và Vương Mẫu chân chính, đáng tiếc trong mắt Chúng Thánh, vẫn phi thường non nớt. "Bái kiến sư huynh sư tỷ!" Hai người hướng về phía Chúng Thánh khẽ bái.

Tuy rằng đột nhiên được hưởng lợi lớn khiến trong lòng cuồng hỷ, nhưng chung quy không đến mức hôn mê đầu óc.

Hắn biết trước mặt Chúng Thánh mình chỉ là một tiểu đệ, cho nên cũng không dám bày giá tử.

Cần phải khẩn trương bái sơn đầu!

Vừa trở thành Thiên Đình chi chủ, ban đầu phải nhìn sắc mặt đám Thánh Nhân này cũng là điều khó tránh. "Không cần đa lễ, ngươi là Thiên Đế và Vương Mẫu do Lão sư thân phong, nên tận tâm tận trách, đừng phụ kỳ vọng của Lão sư!" Thông Thiên thản nhiên nói, miễn lệ một phen.

Các Thánh Nhân khác trong lòng đối với hai đồng tử này cũng có nhiều lời muốn nói, chỉ là không dám vi phạm lời Hồng Quân mà thôi!

Không có sắc mặt tốt, khẽ gật đầu, nói vài câu vô thưởng vô phạt!

Lúc này, Hạo Thiên trầm giọng nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ, Lão sư mệnh ngô đẳng trọng kiến Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang!

Khả vô tận Hồng Hoang hủy hoại nghiêm trọng, Thiên Đình cũng đã không người khả dụng, Hạo Thiên cũng chỉ có thể làm phiền các vị sư huynh sư tỷ rồi!" Nghe vậy, Chư Thánh mày đều khẽ nhíu lại.

Hạo Thiên muốn xin người a!

Đế Tuấn Thái Nhất đã chết, Thiên Đình cũng không còn ai, huống hồ cho dù có Yêu tộc, cũng sẽ không nghe lời hai kẻ này!

Không người khả dụng, tư lệnh quang can (tướng không quân)!

Ôm chân khóc nghèo ~ Nhưng mà, Chư Thánh làm sao nguyện ý để đệ tử của mình đi Thiên Đình nhậm chức?

Phải nghe Hạo Thiên ra lệnh làm việc, chia chác chút khí vận cỏn con đó căn bản không lọt nổi vào mắt Chúng Thánh.

Thuần túy là tốn công vô ích!

Đổi lại là vị trí Thiên Đế thì còn tạm được!

Lão Tử tức thì sắc mặt không vui nói: "Lão sư nói chuyện Thiên Đình do ngươi làm chủ, kiện sự tình này ngươi tự nhìn mà làm đi!" Nói xong, trực tiếp xoay người rời đi, mang theo đám đệ tử Yêu tộc vừa thu nhận phản hồi Thủ Dương Sơn.

Khí vận của hắn lại tăng trưởng, phải khẩn trương tu luyện, tranh thủ sớm ngày vượt qua Thông Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn hai người cũng hừ lạnh một tiếng, nói cũng không nói xoay người rời đi.

Bản thân đệ tử đã ít, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng liều mạng muốn lùa sinh linh Hồng Hoang về phương Tây.

Sao có thể để bọn họ đi Thiên Đình giúp Hạo Thiên được!

Chúng Thánh không nể mặt, nhìn bộ dạng xấu hổ của hai người, Thông Thiên trong lòng thầm lắc đầu: "Quá trẻ người non dạ!

Thiên địa gian chung quy chỉ có một Đế Tuấn, một Đông Hoàng Thái Nhất!" Bất luận Hạo Thiên có bưng bít thân phận thế nào, có hùng tâm tráng chí ra sao.

Cũng chung quy học không được sự cuồng ngạo bá khí coi chúng sinh như cỏ rác của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng học không được khí thế vô thượng thống trị cửu thiên thập địa của Đế Tuấn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là không thể sao chép!

Hạo Thiên nếu tưởng rằng được Hồng Quân phong làm Thiên Đế thì có thể trở thành một Đế Tuấn thứ hai, vậy thì sai quá sai rồi.

Tuy rằng vì nguyên nhân của Hồng Quân, không ai dám phản đối vị trí Thiên Đế, nhưng trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, Hạo Thiên

chẳng qua chỉ là một đồng tử bên cạnh Đạo Tổ.

Muốn trở thành Đế Tuấn tiếp theo?

Đánh giá quá cao bản thân rồi! "Thiên Đình kiến lập, tịnh không phải chuyện một sớm một chiều, không cần sốt ruột, thời điểm tới, tự nhiên liền có thể!" Thông Thiên trầm giọng nói, tuy rằng không nói rõ, nhưng cũng ám chỉ một phen, tối thiểu trong một khoảng thời gian tới, hai người cũng chỉ là tư lệnh quang can mà thôi.

Lời của Thông Thiên khiến sắc mặt xấu hổ của hai người dễ nhìn hơn một chút, lập tức bái tạ: "Đa tạ Thông Thiên sư huynh!" Tuy rằng Thông Thiên cũng giống như những người khác không giúp trọng kiến Thiên Đình, nhưng lại tốt hơn bọn Lão Tử nhiều.

Hạo Thiên căn bản không cảm nhận được bất kỳ sự tôn trọng nào từ bốn người Lão Tử. "Hừ!

Một đám gia hỏa ngạo mạn, đức hạnh Thánh Nhân cái chó gì!

Thực lực không ra sao, tính khí lại không nhỏ, trách không được tranh không lại Thông Thiên sư huynh!" Hạo Thiên trong lòng thầm mắng, dù sao cũng đã ghim hận bọn Lão Tử rồi.

Thông Thiên âm thầm gật đầu, liền cùng Nữ Oa, Hậu Thổ rời đi.

Hậu Thổ mang theo chúng đa Vu tộc về Địa Phủ, từ nay về sau, Vu tộc không thể xuất hiện tại Hồng Hoang.

Nữ Oa thì an đốn Yêu tộc tại Bắc Câu Lô Châu, nơi đó sinh linh thưa thớt, linh khí cũng tạm ổn, đủ để Yêu tộc từ từ khôi phục nguyên khí.

Còn Thông Thiên, hắn không quay về Bồng Lai đảo, mà đi tới Thái Âm tinh!

Trên Thái Âm tinh, khí tức âm hàn tràn ngập, không cảm nhận

được bất kỳ sự ấm áp nào, đá lạnh băng giá, linh khí thấu xương, đập vào mắt toàn bộ đều là sắc thái âm lãnh.

So với lần trước Thông Thiên tới Thái Dương tinh cũng chẳng khác biệt lắm, chỉ là trước Quảng Hàn Cung không còn giai nhân đứng đợi. "Thái Âm tinh vẫn dáng vẻ đó, nhưng nàng lại không thể lần nữa vì ta mà múa hát thổi tiêu!" Thông Thiên nhìn Thái Âm tinh vắng lặng, khẽ nói.

Trước mặt hắn, một đoàn bản nguyên màu hàn ngọc khẽ lơ lửng, phát ra một đạo thanh âm thanh lãnh: "Kỳ thực hoàn toàn không cần cứu ta!

Từ khi ta gả cho Đế Tuấn, liền cùng Yêu tộc kết hạ nhân quả không thể chặt đứt, chết trong Vu Yêu đại chiến, cũng chỉ là túc mệnh của ta mà thôi!" Chính là thanh âm của Hi Hòa, lúc này nàng không còn thân ảnh tuyệt thế mỹ diễm kia, chỉ còn lại một đoàn bản nguyên chi khí.

Là nguyên linh của nàng!

Trong trận đại chiến Vu Yêu thảm liệt kia, thân thể nàng nứt toác, ngay cả Nguyên Thần cũng chịu trọng thương.

Thông Thiên xuất thủ cũng chỉ bảo trụ được nguyên linh của nàng, mang nàng về Thái Âm tinh.

Chương 108

Dù sao đây là nơi nàng hóa hình, là nơi Thái Âm chi lực nồng đậm nhất Hồng Hoang, có thể giúp nàng nhanh chóng khôi phục.

Thông Thiên đẩy cửa lớn Quảng Hàn Cung, đi vào, nhẹ giọng nói: "Nàng không phải Thiên Hậu của Thiên Đình!

Nàng là người phụ nữ của Thông Thiên ta!

Ta sẽ không để nàng chết!

Vu Yêu đại kiếp kết thúc, nhân quả của nàng cũng thanh toán xong rồi!" Từ sau khi có một đêm mặn nồng với nữ nhân này, Thông Thiên liền quyết định cứu nàng, dù sao Thông Thiên cũng làm không được loại chuyện vô tình như vậy.

Chỉ là Hi Hòa lại khẽ cười lạnh: "Người phụ nữ của ngài?

Ta sớm đã là thân tàn hoa bại liễu, đâu có tư cách làm người phụ nữ của Thông Thiên Giáo Chủ?

Người phụ nữ của ngài, nên là những Thánh Nhân như Nữ Oa, Hậu Thổ, thanh bạch vô hạ, sẽ không làm ô uế mặt mũi Thông Thiên Thánh Nhân!" Hi Hòa trào phúng, nhưng trong mắt Thông Thiên, càng giống như một loại ủy khuất.

Cố tỏ ra kiên cường mà thôi!

Hi Hòa không chỉ thực lực chênh lệch với Nữ Oa, Hậu Thổ, mà thân phận càng bị hoàn toàn áp đảo.

Hi Hòa gả cho Đế Tuấn, chỉ là trong hôn nhân lại "xuất quỹ" với Thông Thiên.

Cho dù hiện tại thành góa phụ, nhưng thân thể sớm đã không còn

thuần khiết vô hạ, cho nên càng khiến nàng không có tự tin.

Chỉ có thể dùng lãnh mạc làm vỏ bọc kiên cường, kỳ thực nội tâm để ý chuyện này hơn bất kỳ ai. "Nàng thật sự để ý chuyện này?" Thông Thiên ngưng vọng Hi Hòa nói. "Rõ ràng là ngài để ý chuyện này, đàn ông đều là đồ khốn nạn!" Hi Hòa giận dữ mắng.

Tuy rằng Thông Thiên không nói, nhưng nàng biết, vì duyên cớ thân phận, cho dù đi theo Thông Thiên, thì cũng mãi mãi chỉ là một tình phụ không thấy được ánh sáng.

Thậm chí sẽ bị người ta chế giễu, làm mất mặt mũi Thông Thiên.

Không thể không khiến Hi Hòa để ý. "Được rồi!

Từ nay về sau, nàng sẽ không phải để ý nữa, Hồng Hoang cũng sẽ không có ai để ý!" Thông Thiên lắc đầu trầm giọng nói. "Như kim nhục thân yên diệt, nguyên thần vỡ nát nghiêm trọng, muốn khôi phục cần vô tận tuế nguyệt ngưng luyện!

Nhưng nguyên linh của nàng vẫn còn, linh thức thanh tích.

Ta sẽ triệt để đánh nát nguyên thần của nàng, vì nàng trọng tố nhục thân, trọng chú nguyên thần, đến lúc đó nàng sẽ biến thành một người khác!

Không còn là Thiên Đình Thiên Hậu, không còn là Thái Âm Nữ Thần Hi Hòa, nàng sẽ một lần nữa sở hữu thân thể thanh bạch vô hạ!

Tất cả quá khứ đều sẽ bị xóa bỏ, tất cả đều sẽ bắt đầu lại!" Lời Thông Thiên vừa dứt, một luồng hủy diệt chi lực ngưng tụ, trực tiếp đem nguyên thần Hi Hòa triệt để đánh nát.

Gần như trong cùng một khoảnh khắc, một luồng uy áp khủng bố bao trùm cả Thái Âm tinh.

Vô tận Thái Âm chi lực gào thét bôn đằng, chấn động quay cuồng,

cuồn cuộn hướng về phía Quảng Hàn Cung dũng mãnh lao tới.

Linh khí thủy triều khổng lồ càn quét, khiến cả Thái Âm tinh đều rơi vào bạo động.

Tất cả Thái Âm chi lực bị Thông Thiên điên cuồng quán nhập vào trong nguyên linh Hi Hòa. "Hô hô hô!" Từ từ, nguyên linh Hi Hòa phát sinh biến hóa, một luồng sức mạnh huyền chi hựu huyền thăng đẳng, trong hư không hiện ra một đạo hư ảnh vi nhược.

Đó là bộ dáng của một nữ tử, thân mặc y phục màu lam ngọc, da như tuyết, tóc đen như thác, thân ảnh cao gầy.

Gương mặt kia hoàn toàn giống hệt Hi Hòa!

Nhưng không còn là Hi Hòa nữa!

Nguyên thần Hi Hòa đều đã triệt để vỡ nát, tương đương với đã chết.

Lúc này càng giống như trọng tân hóa hình, Thái Âm tinh đản sinh ra một sinh linh khác!

Ngoại trừ sở hữu nguyên linh của Hi Hòa ra, hoàn toàn là một người khác. "Chàng ~" Nhìn nguyên thần vi nhược vừa đản sinh, trên khuôn mặt cười của Hi Hòa tràn đầy phức tạp.

Nàng không còn là Hi Hòa, ngoại trừ ký ức thì không còn bất kỳ quan hệ nào với Hi Hòa nữa.

Trọng tân tố tạo nguyên thần thuần khiết, thân thể sạch sẽ vô hạ, tất cả đều phải bắt đầu lại. "Nguyên thần chi lực của nàng còn yếu, càng cần thời gian hóa hình!" Thông Thiên khẽ nói.

Dẫn đạo càng nhiều Thái Âm chi lực tiến vào trong nguyên linh của nàng, cẩn thận ôn dưỡng.

Nhìn ánh mắt kiên nghị của Thông Thiên, Hi Hòa biết vì trọng tố

nguyên thần cho nàng, cho dù Thông Thiên là Thánh Nhân cũng phải hao phí không ít tâm lực.

Vốn dĩ chỉ muốn một đêm mặn nồng, thỏa mãn giấc mộng từng không thể có được, hiện tại lại thật sự không rời xa được nữa. "Haizz!

Như vậy cũng tốt!" Hi Hòa khẽ lắc đầu, ngưng vọng Thông Thiên nói: "Từ nay về sau, trong Hồng Hoang không còn Hi Hòa, ta là Thường Nga!" Hi Hòa trở thành Thường Nga!

Sở hữu ký ức của Hi Hòa, nhưng lại trở thành một người khác, ngay cả Thông Thiên cũng không rõ, rốt cuộc là Hi Hòa đoạt xá Thường Nga hay sao! "Được rồi, mặc kệ thế nào, nàng là người phụ nữ của Thông Thiên ta!" Thông Thiên trong lòng thản nhiên nói.

Hắn rất tham lam, cho dù Hi Hòa hóa thành Thường Nga, Thông Thiên cũng sẽ không buông tha.

Lúc này Thường Nga, sở hữu thân thể thuần khiết vô hạ, dung nhan tuyệt mỹ kinh diễm Hồng Hoang, trở thành một nữ thần khác trong Hồng Hoang.

Nữ thần Thái Âm hoàn toàn mới!

Tại Thái Âm tinh bố trí một cái Hộ Pháp Đại Trận, bảo hộ Hi Hòa toàn lực hấp thu Thái Âm chi lực, Thông Thiên liền rời khỏi Thái Âm tinh.

Vu Yêu đại kiếp đã qua, tiếp theo Hồng Hoang sẽ thực sự tiến vào thời đại Thánh Nhân.

Sự tranh đấu của Thánh Nhân còn khủng bố hơn cả hai tộc Vu Yêu.

Đó là sức mạnh động một cái là hủy diệt Hồng Hoang. "Phong Thần đại kiếp?

Hừ hừ!" Thông Thiên cười lạnh một tiếng.

Trên Bồng Lai đảo!

Tiên Thiên Linh Khí nồng đậm gần như ngưng tụ thành dịch, linh căn linh thảo tùy chỗ có thể thấy, đặt ở trong Hồng Hoang nhất định sẽ gây ra một phen tranh đấu.

Trong hư không càng ngưng khắc vô tận đạo vận, do đạo pháp của Thông Thiên và Nữ Oa ngưng tụ thành.

Người thường nếu bế quan tu luyện tại Bồng Lai đảo, một năm có thể bằng trăm năm công phu.

Chương 109

Những người thực sự có tư cách đặt chân lên Bồng Lai đảo, ngoại trừ mười hai thân truyền đệ tử của Thông Thiên, chỉ có con trâu đen (Hắc Ngưu) thu được trong Vu Yêu đại chiến làm tọa kỵ!

Vấn Đạo Cung, sừng sững giữa Bồng Lai đảo.

Điêu lan ngọc thế, đại khí bàng bạc, tản phát ra khí tức cổ phác thương mang, ngưng tụ Thánh Nhân uy áp.

Lúc này trong Vấn Đạo Cung, mười hai thân truyền đệ tử của Thông Thiên tề tụ, toàn bộ ngồi trên bồ đoàn trong điện.

Sáu nam sáu nữ, nữ toàn bộ đều tuấn mỹ vô cùng, dung mạo và khí chất đặt ở trong Hồng Hoang đều hiếm có người bì kịp.

Nam cũng như vậy, ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu có nhan trị thấp nhất, sau khi hóa thành Đại Đạo Chi Thể, cũng là một nam tử tuấn dật. "Đại sư huynh, không biết Sư tôn lần này triệu tập chúng ta đến, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì a?" Triệu Công Minh ngồi trên bồ đoàn nhìn về phía Khổng Tuyên ngồi ở vị trí đầu.

Triệu Công Minh được Thông Thiên sắc phong làm Đông Hoa Đại Đế, chưởng quản Địa Phủ, thực lực liền đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Triệu Công Minh càng dựa vào công đức Địa Phủ tiện lợi, trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn.

Phần thực lực này, đặt ở trong Hồng Hoang hiện nay, cũng được coi là cường giả rồi.

Nhưng so với Tiệt Giáo đại đệ tử Khổng Tuyên, vẫn còn kém xa.

Khổng Tuyên vào lúc Vu Yêu đại chiến bắt đầu không lâu, liền trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, hiện tại tuy rằng chưa trảm khứ đệ nhị thi, nhưng hiển nhiên sức mạnh càng thêm thâm hậu.

Triệu Công Minh cảm giác ở trước mặt Khổng Tuyên, luôn có một loại áp lực nhàn nhạt.

Nghe Triệu Công Minh hỏi, Khổng Tuyên khẽ cười lắc đầu nói: "Sư tôn triệu chúng ta đến ứng đương là vì con đường tương lai của Tiệt Giáo ta!

Lúc này Vu Yêu đại chiến kết thúc, Đạo Tổ tuy rằng lập Hạo Thiên làm Thiên Đế, nhưng trong Hồng Hoang Thánh Nhân mới là nhất!

Tiệt Giáo ta thân là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo phái, trong Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm chúng ta đấy!

Sư đệ, sư muội, thân cư địa phủ yếu chức, vạn lần không thể khinh suất, tự thân tu luyện càng không thể lười biếng!" Khổng Tuyên nhẹ giọng nói, dáng vẻ trầm ổn.

Kim Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên, Triệu Công Minh ba người nghe vậy, lập tức gật đầu nói: "Vâng, Đại sư huynh!" U Minh Thánh Mẫu, Phong Đô Đại Đế, Đông Hoa Đại Đế!

Ngoại trừ Hậu Thổ ra, ba vị trí này là cao nhất trong Địa Phủ, đối với việc duy hộ khí vận của Tiệt Giáo tại Địa Phủ càng thêm quan trọng.

Chỉ là ba người lúc này cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, thống trị Địa Phủ còn hơi thiếu sót.

Chỉ khi nào trở thành Chuẩn Thánh, mới có thực lực thực sự khiến Hồng Hoang kính sợ.

Lúc này Kim Bằng ngồi cạnh Khổng Tuyên lại 'Xùy' một tiếng nói: "Cái tên này, hiện tại sao trở nên nói nhiều thế a?

Chả khác nào đàn bà con gái lải nhải!" Kim Bằng liếc mắt, nhìn Khổng Tuyên với vẻ khiêu khích.

Sinh tính kiệt ngạo, tính cách có chút tùy hứng, đối với người đại ca này, Kim Bằng chưa bao giờ từ bỏ việc khiêu chiến.

Hắn luôn muốn đánh bại Khổng Tuyên, làm lão đại!

Chỉ là nguyện vọng này mãi vẫn chưa thực hiện được.

Tuy rằng vào thời kỳ cuối Vu Yêu đại chiến, Kim Bằng cũng theo sát bước chân Khổng Tuyên hoàn thành trảm thi.

Chỉ là so với Khổng Tuyên vẫn muộn hơn, thực lực không thâm hậu bằng Khổng Tuyên, chưa lần nào đánh thắng được! "Nhị sư huynh nói cho các ngươi biết, ai dám bắt nạt đệ tử Tiệt Giáo ta, cứ đánh, nhất định phải diệt bọn hắn!

Nếu gặp kẻ không đánh lại, Nhị sư huynh sẽ giúp các ngươi xuất đầu, chỉ cần các ngươi đừng để ta phải đi thu dọn tàn cuộc là được!

Tóm lại, tuyệt đối không thể làm mất danh tiếng Đệ nhất đại giáo phái Hồng Hoang của chúng ta!" Kim Bằng nhìn Khổng Tuyên đầy khiêu khích, sau đó đại nghĩa lẫm nhiên nói với các đệ tử khác.

Khiến cho đám đệ tử một trận toát mồ hôi hột, chỉ đành gật đầu nghênh hợp Kim Bằng.

So với Khổng Tuyên, đám đệ tử này càng thêm kính sợ Kim Bằng.

Khổng Tuyên có loại mị lực lãnh tụ khiến người ta tin phục, nhưng Kim Bằng thì hoàn toàn là tính cách tùy hứng.

Mấy nữ đệ tử còn đỡ, chứ đám nam đệ tử như Triệu Công Minh có ai là chưa bị Kim Bằng chỉnh qua?

Bọn hắn chả muốn bị Kim Bằng nhắm vào chút nào!

Đương nhiên, Lục Áp vừa nhập môn chưa có loại kinh nghiệm này, ngồi trên bồ đoàn, nhìn Khổng Tuyên vẻ mặt trầm ổn đang lắc đầu cười khổ, lại nhìn Kim Bằng bá khí hộ đoản.

Trong lòng hắn chịu xúc động, cảm giác ấm áp.

Hắn nhớ các ca ca của mình, năm xưa dưới mũi tên của Hậu Nghệ, là chín người ca ca bảo vệ hắn, hắn mới có thể kiên trì đến khi Đông Hoàng Thái Nhất tới.

Tuy rằng Khổng Tuyên và Kim Bằng tính cách khác biệt một trời một vực, một người trầm ổn đại khí, một người bá đạo kiệt ngạo, nhưng đều đang dùng phương thức khác nhau bảo vệ các sư đệ sư muội.

Điều này khiến Lục Áp đang trong tâm trạng bi thống vì cái chết của cha và chú tạm thời được an ủi.

Trong khi các đệ tử đang ồn ào, trên vân tháp thượng thủ, mạch nhiên gian xuất hiện hai đạo thân ảnh.

Không có chút điềm báo, không có bất kỳ khí tức ba động nào, cứ thế đột nhiên xuất hiện.

Tu vi của Thông Thiên và Nữ Oa sớm đã không phải thứ các đệ tử có thể phỏng đoán, cho dù thân là Chuẩn Thánh như Khổng Tuyên và Kim Bằng, cũng căn bản không cách nào cảm nhận được khí tức của Thông Thiên.

Chúng đệ tử thấy thế, vội vàng bái nói: "Bái kiến Sư tôn!

Bái kiến Sư mẫu!" "Không cần đa lễ!" Thông Thiên khẽ nói.

Chúng đệ tử ngồi trở lại, toàn bộ tĩnh tâm lắng nghe Thông Thiên phân phó.

Nhìn đám đệ tử dưới trướng, Thông Thiên trong lòng ẩn ẩn có chút cao hứng.

Thử hỏi trong các Thánh Nhân, có ai đệ tử xuất sắc hơn đệ tử của Thông Thiên?

Lúc này Thông Thiên tọa hạ tổng cộng có mười hai vị thân truyền đệ tử.

Trong đó Khổng Tuyên và Kim Bằng đều đã trảm thi thành Chuẩn Thánh.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu, Triệu Công Minh, Ô Vân Tiên sáu người cũng đều trở thành Đại La Kim Tiên viên mãn.

Kim Linh Thánh Mẫu và Vân Tiêu càng ở bên bờ vực trảm thi.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Quỳnh Tiêu kém hơn một chút, là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Còn Lục Áp vừa mới bái nhập môn hạ, và Bích Tiêu tính cách tiểu nữ hài, tu vi kém nhất, lúc này là Đại La Kim Tiên trung kỳ cảnh giới.

Mười hai vị thân truyền đệ tử, kém nhất đều là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Chuẩn Thánh có hai người!

Thực lực như vậy phóng mắt khắp Hồng Hoang, có ai so bì được?

Nhân Giáo của Lão Tử?

Số lượng tuy rằng không ít, nhưng đại bộ phận đều là đám ô hợp, cho dù thân truyền đại đệ tử Đa Bảo, lúc này cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn bên kia, thân truyền đại đệ tử Quảng Thành Tử, còn đang ngụp lặn ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ đây này!

Chương 110

Có Nhiên Đăng mặt dày mày dạn đòi vào Xiển Giáo, hắn là người từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung đấy, nhưng hiện tại còn chưa trảm thi!

Có thể thấy tư chất kém đến mức nào rồi!

Càng có nguyên do là Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với hắn không thượng tâm.

Còn Tây Phương Giáo bên kia càng không cần nói, tôm tép một đống, nhưng thân truyền đệ tử chỉ có mấy người đó.

Dược Sư, Di Lặc đều chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, còn Địa Tạng mới được Tiếp Dẫn thu nhận, là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Xa xa không bằng Tiệt Giáo!

Nhìn khắp Hồng Hoang tam giới, Tiệt Giáo có thể coi là Hồng Hoang Đệ Nhất Đại Giáo!

Hồng Hoang Đệ Nhất Đại Giáo!

Mặc dù chưa có tràng diện Vạn Tiên Triều Bái, nhưng lúc này mười hai đệ tử tọa hạ của Thông Thiên, có ai không khí thế hơn Vạn Tiên Triều Bái?

Chuẩn Thánh có hai cái, mười cái Đại La Kim Tiên cũng toàn bộ sở hữu tư chất Chuẩn Thánh, trảm thi trở thành Chuẩn Thánh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Dựa vào thực lực của mười hai đại đệ tử này, Tiệt Giáo xứng đáng đứng đầu tứ giáo.

Thực lực vượt xa ba giáo còn lại!

Đây chính là kết quả Thông Thiên muốn, Tiệt Giáo không cần quá nhiều đệ tử, nhưng cần mỗi một đệ tử đều là cường giả trong cường giả.

Mỗi một đệ tử, đều sẽ là tồn tại khuấy động phong vân Hồng Hoang.

Ngồi trên vân tháp thượng thủ, Thông Thiên khẽ gật đầu nói: "Hiện nay Vu Yêu đại kiếp kết thúc, hai tộc rút khỏi Hồng Hoang, thiên địa sơ thái, vạn tộc thừa bình, tứ giáo tịnh lập, Nhân tộc đương hưng!

Nhân tộc, sẽ thay thế Vu Yêu hai tộc trở thành thiên địa nhân vật chính!" Giọng nói đạm mạc của Thông Thiên vang lên trong Vấn Đạo Cung, khiến tất cả đệ tử đều thất kinh. "Nhân tộc sẽ trở thành thiên địa nhân vật chính?

Sao có thể?" Kim Bằng trừng lớn mắt, khó tin nói. "Thực lực Nhân tộc cũng quá yếu rồi!

Sẽ trở thành Hồng Hoang nhân vật chính sao?" Kim Linh Thánh Mẫu khẽ lẩm bẩm.

Nàng không nghi ngờ lời Thông Thiên, chỉ cảm thấy khó tin mà thôi.

Vu Yêu hai tộc rút khỏi Hồng Hoang, để lại khoảng trống thế lực lớn, nhưng trong Hồng Hoang cường tộc quá nhiều.

Nhân tộc số lượng tuy rằng không ít, nhưng thực lực cũng chỉ có thể xếp ở cuối, thậm chí trở thành thức ăn cho các chủng tộc khác.

Dưới tình huống như vậy, nhìn thế nào cũng không giống có hào quang nhân vật chính a?

Nhưng lời Thông Thiên khẳng định là thật!

Nhân tộc sẽ là thiên địa nhân vật chính! "Lượng kiếp tiếp theo, cũng sẽ xoay quanh Nhân tộc mà triển khai, là lượng kiếp của Hồng Hoang tứ giáo, các ngươi, đều nằm trong đại kiếp!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Phong Thần đại kiếp tuy rằng là đại kiếp của các đệ tử này, nhưng quyết chiến cuối cùng cũng không kém gì sự tàn khốc của Vu Yêu đại kiếp.

Hồng Hoang đều bị đánh nát, Tiệt Giáo đều bị đánh tàn.

Chỉ là đó là Tiệt Giáo của quá khứ, lần này, Thông Thiên sẽ dạy cho mấy tên Lão Tử kia biết thế nào là làm một Thánh Nhân tốt! "Trận đại kiếp này, là tranh đoan của tứ giáo, không thể tránh né, duy có thân nhập kỳ trung, mới có khả năng hóa giải!

Cho nên, hiện tại các ngươi đều tự mình rời khỏi Bồng Lai đảo đi!

Ở trong Hồng Hoang lựa chọn địa phương thích hợp khai tịch đạo trường, thân nhập kiếp, trạch thủ cơ duyên, hóa giải nguy nan!

Càng phải truyền dương giáo thống Tiệt Giáo ta, không thể làm mất uy danh Tiệt Giáo, càng không cần lo lắng nhân quả, tất cả đều có vi sư gánh cho các ngươi!" Lời của Thông Thiên khiến chúng đa đệ tử hơi sững sờ, xuất sư rồi, phải tự mình đi tìm đạo trường?

Hồng Hoang lượng kiếp tiếp theo sắp mở ra, chúng đệ tử Tiệt Giáo phân phân nhập thế, dưới sự triêm nhiễm nhân quả tất nhiên sẽ sinh nhiều tranh đoan.

Nhưng câu chốt của Thông Thiên khiến bọn họ yên tâm, gây chuyện có người bảo kê, cũng không cần lo lắng, nhân quả toàn bộ có Thông Thiên tiếp lấy.

Nếu có người dám bắt nạt đệ tử của hắn, Thông Thiên cũng sẽ không khách khí! "Cẩn tuân mệnh Sư tôn!" Chúng đệ tử hướng về

phía Thông Thiên bái lạy, sau ngày hôm nay phải rời khỏi Bồng Lai đảo, ngày sau không biết bao lâu mới có thể trở lại!

Nhìn đám đệ tử này, Thông Thiên lại trầm giọng nói: "Lần này nhập thế, tất nhiên đa sinh sự đoan, hôm nay vi sư liền ban cho một số linh bảo cũng coi như dùng để phòng thân!" Thông Thiên nói xong, chúng đệ tử sắc mặt đều một trận hân hỉ, linh bảo a!

Trong Hồng Hoang ai cũng biết Thông Thiên thân gia phong hậu, Tiên Thiên Chí Bảo mới có mấy cái?

Thông Thiên một người chiếm một nửa.

Tiên Thiên Linh Bảo cũng có, dù sao danh đầu Đệ Nhất Thánh Nhân cũng không phải gọi chơi.

Nhưng những năm qua, Vu Yêu đại chiến kịch liệt, chúng đệ tử ngoại trừ Khổng Tuyên ra đều bị Thông Thiên ra lệnh ở lại Bồng Lai đảo tu luyện, cũng tạm thời không có linh bảo.

Hiện tại muốn xuất sơn, Thông Thiên rốt cuộc cũng muốn phân bảo rồi! "Khổng Tuyên, kiện Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia bị Đạo Tổ ban cho Dao Trì, nhưng lại tịnh không phải vật trấn áp khí vận Thiên Đình, ngày sau ngươi hãy tìm cách đoạt lấy nó từ tay Dao Trì!" Thông Thiên khẽ nói, không nói quá rõ ràng, ý tứ là, bất luận minh thưởng hay trao đổi, lá cờ kia nhất định phải lấy vào tay.

Bởi vì nó quan trọng với Khổng Tuyên!

Trong truyền văn, một khi Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ tề tụ, liền có thể bộc phát ra sức mạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

Lúc này Khổng Tuyên đã có bốn lá cờ chiến, chỉ thiếu kiện của Dao Trì! "Vâng, Sư tôn!" Khổng Tuyên trầm ổn gật đầu, ánh mắt đầy kiên định.

Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ quan hệ đến đại đạo chi lộ ngày

sau của hắn.

Sau đó Thông Thiên nhìn về phía Kim Bằng đã sớm không chờ nổi.

Hắn không có được sự trầm ổn như Khổng Tuyên, sớm đã dùng ánh mắt ba ba đáng thương nhìn Thông Thiên. "Kim Bằng, trong cơ thể ngươi sở hữu Tiên Thiên Âm Dương Nhị Khí, vi sư ban cho ngươi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Đồ, đồ này khả công khả thủ, phi Tiên Thiên Chí Bảo khó có thể lay động!" Thông Thiên trầm giọng nói, Âm Dương Đồ ngưng tụ Âm Dương Nhị Khí liền rơi vào tay Kim Bằng.

Đây chính là bản sinh linh bảo của Âm Dương Lão Tổ thời Hoang Cổ, cực kỳ lợi hại, Thông Thiên lấy được trên Phân Bảo Nham. "Đa tạ Sư tôn!" Kim Bằng sắc mặt đại hỷ nói, cầm Âm Dương Đồ yêu thích không buông tay. "Kim Linh, ngươi là U Minh Thánh Mẫu, vì Tiệt Giáo ta trấn áp khí vận Địa Phủ, nay ban cho ngươi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Ma Tháp, trấn áp tà ma Địa Phủ!" "Đa tạ Sư tôn!" Kim Linh Thánh Mẫu đồng dạng hân hỉ nói, trong đôi mắt động lòng người tràn đầy hưng phấn.

Trấn Ma Tháp chính là bảo vật của Ma Chủ La Hầu năm xưa, dùng để trấn áp thiên hạ tà ma, tuy rằng hiện nay không còn uy thế như năm đó, nhưng trấn áp khí vận Địa Phủ là dư sức. "Vô Đương, vi sư ban cho ngươi bảy cái Tiên Thiên Hồ Lô, là vi sư và sư mẫu năm xưa lấy được tại Bất Chu Sơn, bảy cái hồ lô, mỗi cái một vẻ, diệu dụng vô cùng!" Bảy cái hồ lô xuất hiện trước mặt Vô Đương Thánh Mẫu, bảy loại màu sắc đại biểu cho bảy loại đạo pháp khác nhau.

Mỗi một cái tuy rằng chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng bảy cái hồ lô hợp lại, so với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo còn trân quý và lợi hại hơn.

Năm xưa vì bảy cái hồ lô này, Thông Thiên đã hành cho Lão Tử và

Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận ra trò.

Chương 111

Hiện tại cũng đều thành Thánh Nhân, lấy hồ lô ra bức cách nháy mắt trở nên cao đại thượng.

Đây chính là linh bảo có thể khiến Thánh Nhân tranh đoạt a!

Nhưng hồ lô tuy trân quý, nhưng Thông Thiên và Nữ Oa cũng sớm dùng không tới, đối với cảnh giới Thánh Nhân, chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có tác dụng quyết định. "Vân Tiêu ~" "Vân Tiêu~" Thông Thiên khẽ gọi, ánh mắt nhìn về phía nữ tử mặc áo trắng tú lệ ngồi dưới kia.

Nàng đẹp như đóa sen mới nở khỏi mặt nước, tuyệt mỹ kiều diễm, lại ẩn ẩn toát ra một cỗ anh khí.

Nói thật, sự coi trọng của Thông Thiên đối với Vân Tiêu không hề thua kém Khổng Tuyên và Kim Bằng. "Đệ tử có mặt!" Vân Tiêu khẽ gật đầu, nhìn về phía Thông Thiên.

Tính cách nàng trầm ổn, cho dù lúc này đang phân chia bảo vật, cũng khó mà nhìn thấy sự kích động trên mặt nàng. "Hỗn Nguyên Kim Đấu, vi sư sẽ ban cho con.

Bảo vật này uy lực rất lớn, có thể dễ dàng tước đi Tam Hoa tụ đỉnh của người khác, khiến tu vi ngàn năm tan thành mây khói trong một sớm một chiều." "Phải cẩn thận khi sử dụng!" Thông Thiên nói xong, các đệ tử khác đều hơi sững sờ.

Hỗn Nguyên Kim Đấu này hình như hơi bị mạnh quá đà nha!

Tước đi Tam Hoa tụ đỉnh, thế chẳng phải là phế bỏ người ta luôn sao?

Nhìn cái là biết người phụ nữ này không dễ chọc rồi!

Ngay cả Kim Bằng nhìn Vân Tiêu, ánh mắt cũng có chút do dự.

Tuy Hỗn Nguyên Kim Đấu uy lực khủng bố, nhưng rất dễ dính líu nhân quả.

Có điều Thông Thiên đếch thèm quan tâm.

Có nhân quả gì thì sư tôn này gánh hết, Nguyên Thủy Thiên Tôn mà dám lấy lớn hiếp nhỏ, Thông Thiên dám phế bỏ lão ta luôn!

Cho nên, Thông Thiên cũng chỉ dặn Vân Tiêu thu liễm một chút, nhưng nếu kẻ nào dám bắt nạt người Tiệt Giáo, thì cứ mạnh tay mà tước cho ta! "Quy Linh, vi sư ban cho con Hỗn Nguyên Tứ Châu: Khai Thiên Châu, Tích Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu, U Minh Châu!" "Hỗn Nguyên Tứ Châu này có thể hóa thành Hỗn Nguyên Đại Trận, uy lực vô cùng." Thông Thiên đem bốn viên châu tản ra Hỗn Nguyên chi lực khủng bố giao cho Quy Linh Thánh Mẫu.

Hỗn Nguyên Châu này không phải là Hỗn Độn Châu đâu nhé!

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo chân chính, ẩn tàng trong hỗn độn, ngay cả Đại Đạo cũng tìm không thấy.

Hỗn Nguyên Châu này chỉ là cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn kém xa Hỗn Độn Châu. "Ô Vân, ngươi làm Phong Đô Đại Đế, vi sư sẽ giao Minh Thư cho con, chưởng quản địa ngục luân hồi, chấp chưởng Cửu U Minh Giới!" "Đa tạ sư tôn!" Trong thiên địa, có Thiên - Địa - Minh tam thư.

Thiên Thư là Phong Thần Bảng chưa xuất thế, Địa Thư nằm trong tay Trấn Nguyên Tử, là phòng ngự chí bảo vô cùng cường đại.

Lúc trước ở Bất Chu Sơn, nó có thể đỡ được một đòn của Hỗn Độn Chung thay cho Hồng Vân, đủ thấy sự cường hãn của nó.

Minh Thư này hoàn toàn không kém Địa Thư là bao, cũng là một trong mười đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cái gọi là Sổ Sinh Tử chưởng quản sinh tử nhân gian kia, chẳng qua chỉ là một đạo hóa thân của Minh Thư, hoàn toàn không so được với Minh Thư hàng thật.

Đối với Địa Phủ mà nói, giá trị của Minh Thư gần như sánh ngang với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Có được Minh Thư, tầm quan trọng đối với Ô Vân Tiên không cần nói cũng biết. "Triệu Công Minh!

Vi sư ban cho con hai mươi bốn viên Định Hải Châu, có thể hóa thành hai mươi bốn chư thiên, trợ giúp con chấp chưởng Địa Phủ!" Tuy rằng Định Hải Châu nguyên bản có ba mươi sáu viên, nhưng cho dù là Thông Thiên, những năm nay cũng không tìm thấy tung tích của mười hai viên còn lại.

Thông Thiên đoán chừng là bị lão già khú đế Hồng Quân giấu đi rồi!

Giống như Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Tây Vương Mẫu vậy, mãi đến giờ mới chịu nhả ra!

Chỉ có điều, cho dù chỉ có hai mươi bốn viên Định Hải Châu, uy lực cũng đủ khủng bố rồi!

Trong trận chiến Phong Thần nguyên bản, Triệu Công Minh dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên cầm nó treo đám chúng tiên Xiển Giáo lên đánh một lượt.

Một khi Triệu Công Minh đột phá Chuẩn Thánh, Định Hải Châu hóa thành hai mươi bốn chư thiên, uy lực sẽ càng thêm không thể tưởng tượng nổi. "Lục Nhĩ, vi sư ban cho con Càn Khôn Nhất Khí Côn, đây là vật của Tiên Thiên Thần Thai Ma Càn Khôn Lão Tổ thời Hoang Cổ." "Tuy chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực của nó có thể nghiền nát tinh thần, làm đứt gãy sơn hà, lợi hại hơn

cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường!" "Quỳnh Tiêu, Kim Giao Tiễn giao cho con, đây là do thi thể hai con giao long thời Hoang Cổ biến thành!" "Bích Tiêu, Lượng Thiên Xích sẽ là linh bảo của con!" Thông Thiên liên tục đem mấy kiện bảo vật giao cho các đệ tử, cuối cùng chỉ còn lại Lục Áp, đệ tử nhỏ nhất.

Thông Thiên tự nhiên không thể để hắn thiệt thòi, ai bảo Thông Thiên và Hi Hòa có một đoạn nghiệt duyên chứ? "Lục Áp, A Tỳ - Nguyên Đồ, hai thanh bảo kiếm này đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sát phạt vô tận, phải cẩn thận sử dụng!" "Còn có Nhật Nguyệt Kinh Luân, vốn là vật của cha mẹ con, lúc Hi Hòa vẫn lạc đã nhờ vi sư giao lại cho con!" Trước mặt Lục Áp xuất hiện hai thanh lợi kiếm và Nhật Nguyệt Kinh Luân.

A Tỳ, Nguyên Đồ là do Thông Thiên chém giết Minh Hà đoạt được, là hiện thân của Sát Lục Chi Đạo, giết người không dính nhân quả, khủng bố vô cùng.

Lúc trước Minh Hà Lão Tổ cầm hai thanh kiếm này chém cho cả Hồng Hoang sợ mất mật.

Chỉ có điều Lục Áp lại trực tiếp phớt lờ hai thanh bảo kiếm lừng danh kia, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Nhật Nguyệt Kinh Luân.

Hiển nhiên hắn vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau mất đi người thân.

Lúc này, mười hai thân truyền đệ tử trong Vấn Đạo Cung đều đã có linh bảo.

Nếu thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên mà chỉ có một hai kiện linh bảo thì quá hàn toan.

Sau đó, Thông Thiên liền đem những linh bảo dùng không tới chia hết cho đám đệ tử ký danh.

Nào là Tứ Tượng Tháp, Long Hổ Như Ý, Định Phong Châu, Trấn

Yêu Kiếm, Phán Quan Bút...

Tuy những linh bảo này phẩm giai không cao, nhưng thắng ở số lượng đông đảo, dùng để làm màu cũng được.

Sau này đám đệ tử này có thu đồ đệ, cũng đỡ phải không có linh bảo ban xuống.

Buổi phân bảo của Thông Thiên kết thúc, mỗi đệ tử đều được chia đầy ắp.

Đương nhiên quan trọng nhất là Thông Thiên ngay từ đầu đã chia xong những linh bảo xịn nhất rồi. "Linh bảo đã chia xong, các con cũng tự giải tán đi!

Hãy tìm một đạo tràng trong Hồng Hoang, truyền dương giáo thống Tiệt Giáo ta!" Thông Thiên dứt lời, thân ảnh phiêu hốt, cùng Nữ Oa biến mất trong điện.

Chúng đệ tử vội vàng cúi người: "Cung tống sư tôn!" Sau đó các đệ tử đứng dậy nhìn nhau. "Chư vị sư huynh sư đệ, ba người chúng ta phải quay về Địa Phủ rồi!" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn mọi người cười khẽ nói.

Nàng cùng Ô Vân Tiên, Triệu Công Minh vốn chưởng quản Địa Phủ, cũng không cần đi tìm đạo tràng. "Vậy ba chị em chúng ta quay về Tam Tiên Đảo, rời đi đã nhiều năm như vậy, cũng không biết nơi đó đã thành cái dạng gì, hoan nghênh chư vị sư huynh sư tỷ đến làm khách!" Vân Tiêu dẫn theo hai cô em gái nói, bọn họ vốn đã có đạo tràng.

Ở trong Đông Hải, cách Bồng Lai Đảo cũng không xa.

Những đệ tử còn lại vốn đều là kẻ cô độc, không có chỗ để đi a!

Nhìn nhau một cái, Khổng Tuyên cười nhẹ: "Chúng ta cũng đi thôi!

Chương 112

Tùy cơ duyên mà đi tìm đạo tràng của mình!" Cuối cùng, Quy Linh Thánh Mẫu tìm được Kim Ngao Đảo ở Đông Hải làm đạo tràng.

Vô Đương Thánh Mẫu chọn đạo tràng tại Lê Sơn ở Đông Thắng Thần Châu.

Lục Áp quay về Thái Dương Tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu đi Nam Hải.

Khổng Tuyên thì tạm thời chọn đạo tràng tại Đại Việt Sơn.

Còn về phần Kim Bằng, thằng này mới là ngầu nhất!

Hắn cùng Khổng Tuyên về Nam Minh Hỏa Sơn một chuyến, sau đó lại chạy tới phương Tây, thiết lập đạo tràng ở đó.

Truyền dương đạo thống Tiệt Giáo, mang đến Đại Đạo Huyền Môn chân chính cho những sinh linh phương Tây ngu muội vô tri, để bọn họ sớm ngày siêu thoát.

Một chuỗi thao tác này, suýt chút nữa làm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức lệch cả mũi.

Đại lục phương Tây là địa bàn của Tây Phương Giáo bọn hắn mà!

Chút khí vận ấy sao có thể để Tiệt Giáo nhúng chàm?

Cuối cùng Kim Bằng cũng không hôn mê đầu óc, tuy rằng có Thông Thiên chống lưng, nhưng muốn liều mạng với hai Thánh nhân thì không vui chút nào.

Nhưng hắn vẫn đặt đạo tràng ở biên giới giữa phương Đông và phương Tây.

Một nơi được đặt tên là 'Tây Tiệt Đạo'!

Chặn ngay cửa ngõ đại lục phương Tây! "Đáng ghét, tên súc sinh

lông lá chết tiệt kia, quả thực là coi rẻ phương Tây ta không có người!" Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề tức giận quát lớn, mặt đỏ bừng, mắt trừng lớn.

Tên ngố Kim Bằng kia sau khi lượn một vòng đại lục phương Tây, lại muốn đặt đạo tràng ở phương Tây.

Thế thì còn ra thể thống gì?

Diện tích đại lục phương Tây vốn kém xa phương Đông, linh mạch đứt đoạn, linh khí loãng, khí vận hoàn toàn không thể so sánh với phương Đông.

Có chút đồ tốt đó, Tiệt Giáo cũng định nhảy vào chia một chén canh sao?

Trong cơn bạo nộ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Kim Bằng rốt cuộc cũng ung dung rời khỏi đại lục phương Tây.

Nhưng cái tên thích làm màu này lại đặt đạo tràng ngay cạnh đại lục phương Tây, một vị trí quán thông Đông Tây, chặn ngay cửa nhà người ta.

Mỹ danh là: 'Tây Tiệt Đạo'!

Là muốn cắt đứt con đường của phương Tây sao?

Sự thật đúng là như vậy, từ khi Kim Bằng chiếm lĩnh cửa ngõ phương Tây, số lượng sinh linh phương Đông đi sang phương Tây giảm đi rõ rệt.

Cái kỳ quặc nhất là, Kim Bằng còn đòi thu phí qua đường!

Đây là cướp đường a!

Cho nên, Chuẩn Đề mới bạo nộ như thế, đi đi lại lại trên Tu Di Sơn: "Cường đạo, đúng là súc sinh lông lá!" "Thông Thiên là một tên vô sỉ, dạy ra đồ đệ cũng hạ lưu ti bỉ, dùng loại phương pháp này hạn

chế phương Tây ta!" Chuẩn Đề mắng to, kẻ vô sỉ nổi danh nhất Hồng Hoang lại đang chửi một Thánh nhân khác là vô sỉ?

Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng không tốt lắm.

Sau khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, đại lục phương Đông một mảnh tàn phá.

Không ít sinh linh phương Đông mang tâm lý đầu cơ đều sẽ chạy sang phương Tây thử vận may, quả thật làm cho sinh cơ của phương Tây từ từ khôi phục.

Nhưng Kim Bằng làm như vậy, ai còn dám qua nữa! "Tên Kim Bằng kia đặt đạo tràng ở nơi giao giới Đông Tây, thật giảo hoạt.

Nếu chúng ta ra tay với hắn, Thông Thiên bên kia nhất định sẽ không chịu để yên." Tiếp Dẫn chắp hai tay, trầm giọng lắc đầu.

Ai thèm quan tâm một tên Kim Bằng chứ!

Hai người bọn họ e ngại là Thông Thiên kia kìa, chuyện này khó giải quyết a!

Lúc này, vẻ giận dữ trên mặt Chuẩn Đề từ từ bình ổn lại, trầm giọng nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, đã là Thông Thiên bất nghĩa trước, chúng ta cũng không cần khách khí với hắn!

Chuyện kia cũng nên hành động rồi!" Trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một đạo tinh quang, khẽ nói: "Ý đệ là...

Địa Phủ?" Chuẩn Đề nhanh chóng gật đầu, hắn đã dòm ngó khí vận Địa Phủ từ lâu rồi.

Chỉ có điều nơi đó vẫn luôn là địa bàn của Thông Thiên, không có cách nào nhúng tay, hiện tại cũng không lo được nhiều như vậy nữa.

Không thể cứ bị động chịu đòn mãi được!

Tiếp Dẫn lẳng lặng gật đầu, khí vận Địa Phủ quá mức mê người,

Tây Phương Giáo nhất định phải chia một chén canh mới được.

Nếu không thì với cái khí vận nghèo nàn kia làm sao nuôi nổi hai Thánh nhân bọn họ!

Lúc trước đều phát đại thệ nguyện để thành Thánh, nếu không hoàn thành, kết quả cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Ngay lập tức, Tiếp Dẫn liền gọi Địa Tạng đến!

Sau khi phân phó một phen, Địa Tạng liền rời khỏi Tu Di Sơn, đi về hướng Đông.

Địa Phủ, nơi có Lục Đạo Luân Hồi, chưởng quản sự vận chuyển sống chết của sinh linh Hồng Hoang, cực kỳ quan trọng.

Nhất là hiện nay, Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, đại lượng sinh linh tử vong, nguyên linh sẽ quay về Địa Phủ, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi để đầu thai.

Dẫn đến Địa Phủ lúc này tụ tập đại lượng nguyên linh, tiếng thảm thiết, tiếng khóc lóc, tiếng ai oán vang lên không dứt.

Một cảnh tượng thê thảm.

Phảng phất như toàn bộ ô trọc và tội nghiệt của Hồng Hoang đều tụ tập trong Địa Phủ.

Bên ngoài Địa Phủ, một đạo nhân dáng vẻ trắng trẻo mập mạp nhìn vô biên oán hồn du đãng, khẽ than thở: "Thế gian quá nhiều tật khổ, dẫn đến người đời tội nghiệt thâm trọng, khó lòng giải tỏa.

Hôm nay Địa Tạng ta nguyện thân nhập Địa Phủ!

Hóa giải tội nghiệt thế gian, gột rửa chúng sinh ô trọc!" "Địa ngục không trống, thề không thành Phật!" Dứt lời, trên Cửu Thiên ầm ầm giáng xuống một cỗ sức mạnh to lớn, từng đạo văn tự ngưng tụ trong hư không in vào người Địa Tạng.

Hắn đã phát đại thệ nguyện hướng về Thiên Đạo.

Địa ngục không trống, thề không thành Phật!

Chỉ có điều, ngay khi Địa Tạng chuẩn bị tiến vào Địa Phủ, lấy thân hóa giải tội ác, thì bên trong Địa Phủ bỗng nhiên bùng nổ một cỗ uy áp cường hoành.

Ma khí vô tận tàn phá bừa bãi, khiến vô số oán hồn kinh khủng quỳ rạp xuống đất, trong Địa Phủ một mảnh chết chóc.

Trong bầu không khí trầm trọng, hư không xé rách, một bàn chân ngọc trắng nõn bước ra, tinh oánh dịch thấu, không có bất kỳ tì vết nào.

Hư ảnh từ từ ngưng thực, đó là một nữ tử cao gầy, thân mặc bạch sa ngọc y, da trắng như tuyết, tóc đen xõa vai, kiều mỹ động lòng người.

Một đôi mắt thanh lãnh từ từ nhìn về phía Địa Tạng.

Chương 113

"Ngươi chính là Địa Tạng?" Giọng nói lạnh lùng vang lên, cả Địa Phủ tịch tĩnh không tiếng động.

Trong lòng Địa Tạng lại khẽ biến, hắn nhận ra nữ tử này.

Đệ tử thứ ba dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ - Kim Linh Thánh Mẫu, cũng là U Minh Thánh Mẫu trong Địa Phủ!

Địa Tạng trước đó đã quyết định muốn tới Địa Phủ, tự nhiên sẽ tìm hiểu một phen tình hình nơi này.

Hắn biết, đối thủ chủ yếu trong Địa Phủ chính là Kim Linh Thánh Mẫu, tam đại đệ tử của Tiệt Giáo. "Bần đạo chính là Địa Tạng, bái kiến Kim Linh đạo hữu!" Địa Tạng chắp hai tay, khẽ cúi chào Kim Linh Thánh Mẫu.

Kim Linh Thánh Mẫu đánh giá hắn, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Sớm nghe nói Tiếp Dẫn Thánh nhân thu được một đệ tử có đại nghị lực, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không tệ!" "Địa ngục không trống, thề không thành Phật?

Ha ha!

Đáng tiếc, nguyện vọng của ngươi vĩnh viễn cũng không thể thực hiện được!" "Địa ngục gánh chịu tội nghiệt thế gian của Hồng Hoang, nếu địa ngục trống không, Hồng Hoang cũng chẳng còn tồn tại, ngươi cho rằng bằng sức mạnh của ngươi có thể chống lại cả Hồng Hoang sao?" Kim Linh Thánh Mẫu cười lạnh nói.

Nhưng Địa Tạng lại khẽ lắc đầu: "Tội nghiệt thế gian trong địa ngục, bắt nguồn từ ác niệm của lòng người!

Nếu người người trong Hồng Hoang đều hướng thiện, địa ngục

tự nhiên sẽ trống không, lúc đó bần đạo tự nhiên công đức viên mãn, có thể chứng đắc đạo quả!" Địa Tạng mặt không đổi sắc trầm giọng nói, có vẻ vô cùng trầm ổn.

Chỉ có điều Kim Linh Thánh Mẫu lại từ từ bước tới, nhàn nhạt nói: "Chuyện của Hồng Hoang, thế nào là thiện, thế nào lại là ác?

Chẳng lẽ cung phụng Tây Phương Giáo đều là thiện nhân, không tín ngưỡng giáo phái các ngươi đều là ác nhân?" "Hừ!

Đã thích ở lại trong địa ngục, vậy thì vĩnh viễn ở lại bên trong đừng hòng ra ngoài!" Dứt lời, thân ảnh trắng tuyệt thế trong Địa Phủ bỗng nhiên ngưng tụ ra vô tận ma khí, cuồn cuộn ngập trời.

Giống như một vệt sáng duy nhất trong đêm tối! "Oanh!" Ma khí vô tận tàn phá, lực lượng kinh khủng uy áp Địa Phủ, một tòa bảo tháp màu đen khổng lồ hiện ra trong hư không.

Chính là Thiên Ma Tháp!

Kiện linh bảo khủng bố bị Kim Linh Thánh Mẫu dùng để trấn áp Địa Phủ này, ầm ầm trấn áp về phía Địa Tạng.

Giờ khắc này, sắc mặt bình thản của Địa Tạng không thể giữ được nữa, kinh hãi hét lớn: "Kim Linh Thánh Mẫu, ngươi muốn làm gì?

Ta là vì tịnh hóa tội nghiệt địa ngục, Thiên Đạo đều đã thừa nhận lời thề của ta, chẳng lẽ ngươi muốn vi kháng ý chí Thiên Đạo sao?" Lúc này khuôn mặt trắng trẻo mập mạp của Địa Tạng tràn đầy chấn kinh, căn bản không ngờ Kim Linh Thánh Mẫu thật sự dám ra tay với hắn.

Lúc ở Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lên kế hoạch hết rồi.

Lợi dụng lời thề Thiên Đạo "Địa ngục không trống" gia trì lên người hắn, tam đại đệ tử Tiệt Giáo nhất định sẽ không dám sát hại

hắn.

Chỉ có thể mặc cho Địa Tạng đi vào Địa Phủ, dù sao cũng liên quan đến nhân quả Thiên Đạo a!

Cứ như vậy, Tây Phương Giáo liền có thể cài cắm một cái đinh vào Địa Phủ, chia đi khí vận Địa Phủ.

Còn chuyện địa ngục có trống hay không?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản đếch quan tâm.

Nhưng không ngờ, Kim Linh Thánh Mẫu lại dứt khoát như vậy, nói động thủ là động thủ, một chút cũng không để ý đến lời thề Thiên Đạo sao? "Oanh!" Thiên Ma Tháp là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hàng thật giá thật, bảo vật như vậy cả Tây Phương Giáo cũng không có nổi hai món.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề còn không đủ dùng đây này!

Tự nhiên không có phần cho Địa Tạng rồi!

Lại thêm Địa Tạng lúc này mới chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mà Kim Linh Thánh Mẫu lại là tồn tại sắp ngộ đạo Trảm Thi a!

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Dưới sức mạnh của Thiên Ma Tháp, sự đề kháng của Địa Tạng nhanh chóng sụp đổ, ma khí khủng bố trực tiếp đánh trúng ngực hắn. "Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt Địa Tạng trắng bệch, thân xác muốn nứt toác, chiến lực mất hết, trực tiếp trọng thương. "Ư~" Địa Tạng ngã ngang trong hư không, sắc mặt kinh hãi nhìn Kim Linh Thánh Mẫu.

Cùng là đệ tử Thánh nhân, vạn lần không ngờ, ngay cả một đòn của Kim Linh Thánh Mẫu hắn cũng không đỡ nổi.

Đây không chỉ là chênh lệch về cảnh giới, mà còn là chênh lệch về chiến lực.

Cho dù cùng cảnh giới, Địa Tạng cũng khó mà là đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu, chỉ là thời gian chống cự có thể dài hơn một chút mà thôi. "Đệ tử Tiệt Giáo đều mạnh như thế sao?" Địa Tạng trong lòng chấn kinh sợ hãi. "Cũng không có lấy một kiện linh bảo tốt a!" Địa Tạng nhìn Thiên Ma Tháp khủng bố kia mà thầm than.

Nói đến cùng, nội tại của Tây Phương Giáo so với Tiệt Giáo, xách dép cũng không đuổi kịp.

Linh bảo khủng bố như Thiên Ma Tháp mà ở trong Tây Phương Giáo, tuyệt đối sẽ trở thành linh bảo trong tay Chuẩn Đề.

Nhưng Thông Thiên lại trực tiếp ban nó cho đệ tử.

Chỉ có thể nói, Thông Thiên thật sự quá giàu!

Lúc này, nhìn Địa Tạng đang kinh hãi, Kim Linh Thánh Mẫu sắc mặt đạm mạc, chân ngọc trắng nõn đạp hư không, từng bước đi tới.

Nhàn nhạt nói: "Lời thề được Thiên Đạo thừa nhận chính là: Địa ngục không trống, thề không thành Phật!

Địa ngục sẽ không trống, ngươi cũng không thể nào thành Phật!" "Đã như vậy, thế thì ngươi vĩnh viễn lưu lại trong địa ngục đi!

Vĩnh thế làm bạn với tội nghiệt vô biên kia!" Lời nói của Kim Linh Thánh Mẫu vừa dứt, Thiên Ma Tháp bạo phát ra uy áp hạo hãn, ma khí tàn phá, trực tiếp trấn áp về phía Địa Tạng.

Nàng muốn trấn áp tên này vĩnh viễn dưới tầng sâu nhất của mười tám tầng địa ngục.

Không phải ngươi muốn ở lại địa ngục sao?

Chia sẻ khí vận thì khỏi đi, ở trong đó an tâm làm một tên tù đồ

nhé!

Giết Địa Tạng thì sẽ vướng nhân quả với Thiên Đạo, nhưng trấn áp hắn thì sẽ không có chuyện gì.

Dù sao Địa Tạng vốn cũng đâu có định đi ra khỏi địa ngục. "Đừng!" Địa Tạng kinh hãi gào to, nhìn Thiên Ma Tháp kia, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Hắn tới Địa Phủ là để đại biểu cho Tây Phương Giáo lập sơn đầu, chứ không phải trực tiếp dâng hiến thân mình cho người ta trấn áp.

Địa Tạng cảm thấy quá đen đủi.

Nếu sớm biết người Tiệt Giáo gan to bằng trời như thế, hắn cũng sẽ không tới Địa Phủ.

Tội nghiệt trong Địa Phủ ai thích hóa giải thì đi mà hóa giải! "Oanh!" Địa Tạng trực tiếp bị trấn áp vào trong Thiên Ma Tháp, Thiên Ma Tháp liền kết nối với mười tám tầng địa ngục.

Hắn sẽ bị giam cầm ở tầng sâu nhất, vĩnh viễn sống trong cô độc và thống khổ.

Chương 114

Địa Tạng bị trấn áp, nhưng sự tình căn bản sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, hắn là đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn a!

Chỉ nghe thấy khoảnh khắc sau, trên đại địa phương Tây đột nhiên vang lên một trận cuồng nộ: "Hỗn trướng!" Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc, hư không phá toái, thiên cơ pháp tắc đều muốn hỗn loạn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người trực tiếp vượt qua vô tận đại địa, trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời Địa Phủ.

Hai người cùng lộ vẻ bạo nộ, lồng ngực Chuẩn Đề càng phập phồng không dứt, giận dữ gào thét với Kim Linh Thánh Mẫu: "Dám trấn áp đệ tử phương Tây ta, muốn chết!" Uy áp khủng bố lan tràn, sức mạnh Thánh nhân trực tiếp giáng lâm lên người Kim Linh Thánh Mẫu.

Với thực lực sắp Trảm Thi của nàng, e rằng sẽ bị sức mạnh của Chuẩn Đề nghiền nát trong nháy mắt, dù sao Thánh nhân cũng có thể điều động Thiên Đạo chi lực a!

Chỉ có điều, một khắc sau, sức mạnh của Chuẩn Đề bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung, một đạo thanh âm đạm mạc truyền vang trong thiên địa, phiêu miểu huyền ảo. "Chuẩn Đề, ngươi dám ra tay với đệ tử Bản tọa, tin hay không Bản tọa có thể đánh ngươi rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân?" Hư không chấn động, thân ảnh Thông Thiên từ trên chín tầng trời đạp không mà đến, một thân hắc y, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tuy không có bất kỳ khí thế nào, nhưng lại khiến sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong nháy mắt ngưng cố. "Thông Thiên!" Chuẩn

Đề nghiến răng, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Từng được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân trước khi thành Thánh, ngược đãi đông đảo cường giả Hồng Hoang đến mức không còn tính khí.

Cho dù lúc này đã thành Thánh, Chuẩn Đề vẫn nhìn không thấu thực lực của Thông Thiên.

Do đó không thể không kiêng kị! "Thông Thiên đạo hữu, đừng quá đáng, ta đâu có ra tay với đệ tử của ngươi?

Rõ ràng là Kim Linh Thánh Mẫu đem đệ tử bần đạo trấn áp rồi!" Tiếp Dẫn cũng động nộ.

Tây Phương Giáo vốn nhân tài điêu linh, nguyên bản cũng chỉ có Dược Sư và Di Lặc là hai đệ tử.

Địa Tạng là đệ tử thân truyền mà Tiếp Dẫn khó khăn lắm mới tìm được, ý nghĩa trọng đại đối với Tây Phương Giáo.

Sao có thể để người ta trấn áp chứ?

Tiếp Dẫn vốn luôn giả bộ tính cách hòa thiện cũng không nhịn được nữa, hôm nay nhất định phải cứu Địa Tạng ra.

Nào ngờ, Thông Thiên lại lẳng lặng lắc đầu: "Địa Tạng cứu không được!" "Địa ngục không trống, thề không thành Phật!

Đối với lời thề Thiên Đạo, nếu chưa hoàn thành, hắn không thể rời khỏi địa ngục!" Nghe xong lời này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sững sờ, trong nháy mắt "ngớ người" (mộng bức)!

Vãi chưởng!

Thế là tự mình hại mình, hố hàng Địa Tạng rồi a!

Địa ngục không trống, thề không thành Phật!

Cho dù thân xác Địa Tạng rời khỏi địa ngục, nhưng nguyên linh cũng không thể rời đi.

Nếu không thì chính là không hoàn thành lời thề với Thiên Đạo, nguyên linh sẽ bị diệt sát trong nháy mắt.

Tình huống này có chút tương tự Hậu Thổ, chỉ có điều Địa Tạng thê thảm hơn nhiều!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết đứng, ngây ra như phỗng không nói nên lời. "Ngươi, ngươi ~" Chuẩn Đề đỏ mặt tía tai, thở hồng hộc, hắn biết Địa Tạng bị hắn và Tiếp Dẫn hố rồi.

Nguyên nhân để Địa Tạng phát lời thề chỉ là vì khí vận Địa Phủ, chỉ cần có thể lập sơn đầu trong Địa Phủ, cho dù Địa Tạng không rời khỏi Địa Phủ cũng không sao.

Nhưng ngặt nỗi Địa Tạng bị Kim Linh Thánh Mẫu trấn áp, không những không chia được nửa điểm khí vận Địa Phủ, mà còn phải chịu khổ sở bởi tội nghiệt vô biên kia.

Mẹ kiếp, quá nhọ rồi!

Lại bồi thêm một đệ tử xuất sắc của Tây Phương Giáo!

Tổn thất quá thảm trọng!

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, Thông Thiên nói không sai, không đem Địa Tạng đi được. "Lời thề chết tiệt!" Chuẩn Đề thầm mắng, sớm biết thế đã không bày ra cái trò này! "Haizz!

Mong Thông Thiên đạo hữu khoan thứ cho, nể tình hai người chúng ta, tha cho Địa Tạng một lần!" Tiếp Dẫn khẽ than, mặt mày bi khổ nhìn Thông Thiên.

Hiện tại cũng chỉ có thể cầu xin Thông Thiên khoan dung, đừng trấn áp Địa Tạng trong Địa Phủ.

Mùi vị cầu xin người khác không dễ chịu, nhưng trong tay Thông Thiên hắn cũng không phải lần đầu chịu thiệt, da mặt sớm đã không còn.

Vì đệ tử thân truyền, mất mặt thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Chỉ có điều Thông Thiên lại cười lạnh một tiếng: "Tha cho Địa Tạng?" "Tha để làm gì?

Để hắn lưu lại trong Địa Phủ chia sẻ khí vận Địa Phủ của ta?

Để hắn làm trạm tiền tiêu, dẫn dắt càng nhiều đệ tử Tây Phương Giáo tiến vào Địa Phủ?

Cuối cùng thay thế Tiệt Giáo ta sao?" Thông Thiên lạnh lùng nhìn hai tên kia, coi ta là thằng ngu à?

Hạ mình nói vài câu ngọt nhạt là muốn Thông Thiên thả Địa Tạng, hai người mặt mũi lớn thế cơ à?

Chỉ có trấn áp Địa Tạng vĩnh viễn trong địa ngục, mới có thể chặt đứt xúc tu của hai kẻ này đối với Địa Phủ. "Bản tọa còn chưa hỏi tội các ngươi đâu!

Phái đệ tử đến cướp đoạt Địa Phủ?

Dám tính kế Bản tọa, gan to lắm, thật tưởng rằng Thông Thiên ta bao năm không ra tay, hai tên hề nhảy nhót các ngươi liền có tư bản khiêu chiến Bản tọa sao?" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên chấn động thiên địa, giờ khắc này, tất cả cường giả trong Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được khí tức khẩn trương bên ngoài Địa Phủ. "Thông Thiên Thánh nhân cũng quá bá đạo, trực tiếp gọi hai vị Thánh nhân phương Tây là tên hề nhảy nhót!" "Thông Thiên Thánh nhân chẳng lẽ muốn lấy một địch hai sao?

Nữ Oa Thánh nhân chắc sẽ ra tay thôi!" "Hừ, Thông Thiên Thánh nhân cường thế lại có ai sánh bằng, lúc trước Vu Yêu lượng kiếp..."

Sau Vu Yêu đại chiến, vô số sinh linh tịch diệt, Hồng Hoang lúc này phần lớn đều là sinh linh mới hóa hình.

Họ chỉ biết sức mạnh Thánh nhân, biết Thánh nhân chưởng khống Hồng Hoang.

Nhưng lại hoàn toàn không biết giữa các Thánh nhân cũng có chênh lệch thực lực.

Thông Thiên mới là kẻ mạnh nhất.

Quả nhiên, chỉ thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lúc này, dưới vẻ mặt phẫn nộ lại ẩn ẩn chớp động sự kiêng kị.

Cùng là Thánh nhân, họ nhìn không thấu thực lực của Thông Thiên, vô cùng khủng bố. "Thông Thiên, rốt cuộc ngươi có thả người hay không?" Chuẩn Đề phẫn nộ quát.

Bị Thông Thiên nhục mạ trước mặt chúng sinh Hồng Hoang như vậy thật quá mất mặt, Thông Thiên hiển nhiên cũng không định thả người.

Được đà lấn tới!

Thông Thiên chết tiệt!

Chương 115

"Không thả!" Thông Thiên lạnh lùng quát, Địa Tạng tuyệt đối sẽ không thả, Địa Phủ càng không để Tây Phương Giáo chen chân. "Vậy được, đừng trách bọn ta không chết không thôi!" "Cho dù Thông Thiên ngươi có lợi hại đến đâu, có thể làm gì được bọn ta?

Thánh nhân bất tử bất diệt, ngươi giết không chết ta!" Chuẩn Đề phẫn nộ cười.

Thông Thiên lợi hại thì sao chứ?

Nguyên thần Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, cho dù đánh bại hai người, cũng căn bản không giết chết được bọn hắn.

Đây là tự tin của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cùng lắm là mất mặt cộng thêm bị ăn đòn thôi mà!

Không quan hệ, lần này phải cùng Thông Thiên dây dưa đến cùng!

Nhìn xem hai kẻ mặt dày vô sỉ kia, Thông Thiên nhàn nhạt lắc đầu: "Tự tin sao?

Bản tọa sẽ khiến các ngươi đãng nhiên vô tồn!

Hỗn Độn nhất chiến!" Dứt lời, thân ảnh ba người Thông Thiên trực tiếp biến mất khỏi Hồng Hoang.

Sức mạnh Thánh nhân kinh khủng bực nào, động một cái là hủy thiên diệt địa, Hồng Hoang đứt gãy.

Nếu ba người giao thủ ở đây, không chừng có thể hủy diệt cả Địa Phủ.

Đến lúc đó, vô tận nhân quả gia thân, cho dù là Thánh nhân cũng khó mà chịu đựng.

Cho nên, chiến đấu giữa Thánh nhân, nếu không vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể phát sinh tại Hồng Hoang.

Lúc này, trong Hồng Hoang một mảnh xôn xao, đông đảo cường giả nhao nhao chạy về hướng Hỗn Độn xem Thánh nhân chiến đấu.

Nếu có thể từ trong đó lĩnh ngộ được gì, đó tuyệt đối là cơ duyên to lớn.

Nhìn ba người trong Hỗn Độn, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lại hơi sáng lên. "Chuẩn Đề nói không sai a!

Thánh nhân bất tử bất diệt!" "Đã như vậy, Thông Thiên có gì mà mạnh mẽ?" Hai người dường như đều tìm được biện pháp đối phó Thông Thiên, cứng đối cứng đánh không lại Thông Thiên, vậy thì chơi lầy.

Phát huy tinh thần không cần mặt mũi, cứ dây dưa mãi với Thông Thiên, không tin Thông Thiên có thể làm gì được! "Đệ tử Tây Phương Giáo sẽ không giống như các ngươi bất tử bất diệt đâu!" Trong Hỗn Độn, giọng nói u u của Thông Thiên vang lên.

Đại giáo tuy rằng có thể tụ tập khí vận cho Thánh nhân, nhưng cũng là điểm yếu của Thánh nhân.

Giết không chết Thánh nhân thì đi diệt đệ tử bọn hắn, kỳ thực đều là kết quả lưỡng bại câu thương. "Nhưng Bản tọa, chưa từng có chuyện không làm gì được các ngươi!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Vừa rồi hắn nói thật, có thể đánh Chuẩn Đề rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân, nhưng không có ai chịu tin.

Trong Hỗn Độn bạo ngược nguy hiểm, đột nhiên hiện ra một đạo phong mang tuyệt cường, vô tận hủy diệt chi khí tàn phá bừa bãi.

Diệt Thế Chi Kiếm bạo phát ra Tiên Thiên Chi Lực cường đại, chém giết về phía Tiếp Dẫn Chuẩn Đề. "Oanh!" Lực lượng kinh

khủng lan tràn, cả Hỗn Độn giống như một thùng thuốc súng nổ tung.

Thánh nhân đại chiến bắt đầu! "A!" Trong Hỗn Độn, Chuẩn Đề thét lên thảm thiết, chỉ thấy cánh tay hắn bị cắt đứt tận gốc, thánh huyết vương vãi khắp Hỗn Độn, ép nổ vô tận tinh thần!

Đại chiến vừa mới bắt đầu, Thông Thiên cường thế nhất kiếm, liền trực tiếp chém đứt cánh tay Chuẩn Đề, uy áp Diệt Thế Chi Kiếm bạo phát chấn kinh Hỗn Độn. "A!

Đáng chết!" Sắc mặt Chuẩn Đề thảm nhiên, trong mắt chớp động vô tận kinh hãi, cùng là cảnh giới Thánh nhân, sức mạnh một kiếm của Thông Thiên quả thực ngoài dự liệu của hắn. "Tiên Thiên Chí Bảo a!" Nhìn thanh Diệt Thế Chi Kiếm kia, trong mắt Chuẩn Đề tràn đầy không cam lòng.

Cả phương Tây không có lấy một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Thông Thiên chỉ có một người, mẹ nó lại sở hữu ba kiện.

Chuẩn Đề ghen tị đến phát điên!

Hắn cảm thấy nếu mình sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối có thể đại chiến với Thông Thiên. "Đừng tưởng bần đạo nhận thua như vậy!" Chuẩn Đề nghiến răng.

Cánh tay đứt lìa trong nháy mắt khôi phục, thân thể Thánh nhân bất tử bất diệt, cho dù nguyên thần bị đánh nổ, cũng có thể nhanh chóng trùng sinh.

Một cái tay đứt, đối với Chuẩn Đề không phải chuyện gì to tát. "Không nể mặt Chuẩn Đề ta, Thông Thiên ngươi cũng đừng hòng dễ chịu!" Chuẩn Đề nghiến răng lần nữa xông lên.

Cùng Tiếp Dẫn hợp sức đại chiến Thông Thiên. "Oanh oanh oanh!" Lực lượng kinh khủng tàn phá Hỗn Độn, hư không nổ tung, thời không nghịch loạn, một phương Hỗn Độn đều bạo động.

Ở biên duyên Hồng Hoang, trong thai mô Hồng Hoang, đông đảo cường giả nhìn chiến đấu trong Hỗn Độn, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh thán nồng đậm.

Sức mạnh chiến đấu khủng bố chặn đứng thần thức, căn bản không nhìn rõ tình huống bên trong, nhưng tình hình đại khái thì biết.

Bởi vì tiếng kêu thảm thiết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vang lên không dứt, rõ ràng là đang bị Thông Thiên ngược đãi. "Thông Thiên vẫn là Thông Thiên, cho dù sau khi thành Thánh, cũng sở hữu sức mạnh nghiền ép!" Trấn Nguyên Tử ngưng giọng nói.

Phảng phất như trở lại niên đại trước khi các Thánh thành đạo!

Thông Thiên tư chất tuyệt thế, cái áp tất cả cường giả Hồng Hoang, cho dù là Thập Nhị Tổ Vu bạo ngược cũng không chiếm được tiện nghi trong tay Thông Thiên.

Thời đại Thánh nhân buông xuống, Thông Thiên vẫn là mạnh nhất.

Trấn Nguyên Tử cảm giác, sinh ra cùng thời đại với Thông Thiên, đúng là một loại bi ai. "Nhưng bi ai nhất chắc là mấy vị Thánh nhân kia đi!" Trấn Nguyên Tử cười khẽ, thầm nghĩ.

Thánh nhân bất tử bất diệt, chấp chưởng Hồng Hoang, nhưng lại cứ có tên Thông Thiên đè đầu cưỡi cổ, ai mà sướng cho nổi.

Ở một bên khác, Hạo Thiên một thân hoàng bào, rất có khí thế, chỉ có điều trong mắt chúng cường giả Hồng Hoang, hắn còn kém xa Đế Tuấn.

Những cường giả lão làng như Trấn Nguyên Tử càng coi hắn là một tiểu bối, dẫn đến Thiên Đình mới căn bản không có bất kỳ uy vọng nào trong Hồng Hoang.

Làm cho Hạo Thiên vô cùng uất ức.

Lúc này nhìn chiến đấu trong Hỗn Độn lại tràn đầy vẻ hâm mộ: "Sức mạnh Thánh nhân a!

Trở tay liền có thể hủy diệt thiên địa, một phương Hỗn Độn cũng không chịu nổi sức mạnh này!".

Thánh nhân mới là tồn tại mạnh nhất trong Hồng Hoang, không thành Thánh chung quy vẫn là sâu kiến.

Sau khi trở thành Thiên Đế, Hạo Thiên chân thiết minh bạch câu nói này.

Chương 116

Đám Thánh nhân Lão Tử căn bản không nể mặt Hạo Thiên, trong lòng coi hắn như một đồng tử bên cạnh Hồng Quân.

Điều này làm Hạo Thiên vô cùng phẫn nộ. "Ta là Thiên Đế do Đạo Tổ thân phong, cho dù không phải Thánh nhân, cũng phải khiến những Thánh nhân cao cao tại thượng kia thu lại sự cao ngạo!" Hạo Thiên thầm kiên định trong lòng.

Bước đầu tiên là tăng cường sức mạnh Thiên Đình, khôi phục uy thế như Thiên Đình Yêu Tộc năm xưa.

Lúc trước Đế Tuấn Thái Nhất, đó là tồn tại mà Thánh nhân cũng phải kiêng kị ba phần a!

Nếu có thể như Đế Tuấn, thu hết đại bộ phận khí vận Hồng Hoang vào tay Hạo Thiên, Thánh nhân cũng phải nhìn sắc mặt hắn. "Bái kiến Băng Nguyên đạo hữu!" Hạo Thiên cười khẽ đi về phía một đạo nhân bên cạnh.

Băng Nguyên đạo nhân là một tán tu, một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung năm xưa, là một trong số ít cường giả thế hệ cũ còn tồn tại đến giờ.

Mục đích kết giao của Hạo Thiên không cần nói cũng biết, muốn lôi kéo hắn vào Thiên Đình, tăng cường thực lực Thiên Đình. "Ồ?

Nguyên lai là Hạo Thiên đạo hữu a!

Hạnh ngộ!" Băng Nguyên đạo nhân cười nói, tính cách cũng hòa khí, nếu không thì cứ một bộ ngạo khí xung thiên, rất dễ dính nhân quả, càng không sống được đến bây giờ. "Đã lâu không gặp đạo hữu, thậm chí nhớ mong, đặc biệt mời đạo hữu tới Thiên Đình một

chuyến!" Hạo Thiên phát ra lời mời.

Nhưng kết quả hiển nhiên, Băng Nguyên đạo nhân cự tuyệt.

Liên tục bái phỏng thêm vài cường giả nữa, kết quả càng thêm không như ý, toàn bộ đều là những lời từ chối giống nhau. "Mẹ kiếp, một lũ già bất tử, ỷ già lên mặt, sớm muộn gì cũng có ngày chết không toàn thây!" Hạo Thiên sắc mặt âm trầm thầm mắng.

Tất cả mọi người đều không nể mặt, căn bản không để Hạo Thiên vào mắt.

Bọn họ đều là cường giả thế hệ cũ Hồng Hoang, tư lịch thâm hậu, ở trước mặt Hạo Thiên cậy già lên mặt đây mà!

Hoàn toàn không coi hắn là Thiên Đế!

Theo Hạo Thiên thấy, đám lão già này quá nhiều rồi, nếu trong Hồng Hoang toàn là tiểu bối thực lực không mạnh, thì địa vị của Hạo Thiên tuyệt đối sẽ khác.

Cứ như vậy, tâm tư chiêu mộ những người này của Hạo Thiên thất bại, chỉ có thể bắt đầu ra tay từ những tán tu tiểu bối thực lực không mạnh.

Trong khi Hạo Thiên phí hết tâm tư chiêu binh mãi mã cho Thiên Đình, chiến đấu trong Hỗn Độn càng thêm cuồng bạo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị ngược thê thảm! "A!

Phốc!" Tiếp Dẫn thét lên một tiếng, thân thể đều bị đánh nổ.

Tuy rằng trong nháy mắt liền khôi phục, nhưng khôi phục tần suất cao như vậy, thương hại đối với bản nguyên quá lớn.

Thánh nhân cũng không thể vô hưu vô chỉ lợi dụng Thiên Đạo chi lực. "Thông Thiên, chỉ cần thả Địa Tạng, để hắn ở trong địa ngục độ hóa ác quỷ tội nghiệt, sư huynh đệ chúng ta lập tức rời đi ngay, tuyệt

không dây dưa với ngươi nữa!" Chuẩn Đề sắc mặt trắng bệch lớn tiếng hét.

Trong cuộc giao thủ ngắn ngủi, hai người không biết bị Thông Thiên đánh nổ bao nhiêu lần.

Tà môn thật!

Cùng là Thánh nhân, Thông Thiên lại có thể lấy một địch hai, chiếm hết thượng phong, sao lại lợi hại thế này?

Nếu có khả năng, Chuẩn Đề tuyệt đối không muốn đánh tiếp với Thông Thiên.

Nguồn suối lợi dụng Thiên Đạo chi lực khôi phục thương thế cũng sắp không gượng dậy nổi rồi.

Thiên Đạo chi lực chỉ có thể bảo đảm không chết, nhưng bản nguyên tiêu hao sạch, tu luyện sau này sẽ xảy ra vấn đề lớn a!

Nghe Chuẩn Đề cầu hòa, Thông Thiên sắc mặt không đổi, một thân hắc y sừng sững Hỗn Độn, Diệt Thế Chi Lực khủng bố trấn áp hư không.

Nhìn chằm chằm hai tên kia, lạnh lùng quát: "Các ngươi có tư cách bàn điều kiện với Bản tọa sao?" "Thời gian không còn sớm, để Bản tọa tiễn các ngươi xuống địa ngục!" Giờ khắc này, trong mắt Thông Thiên đột nhiên lóe lên phong mang lạnh lẽo, bản nguyên chi lực của hai tên kia cũng tiêu hao gần hết rồi.

Nên động thủ thật rồi!

Thông Thiên muốn ra đòn sát thủ!

Dứt lời, một cỗ uy áp khủng bố từ trên người Thông Thiên bạo phát, trong đó càng tràn ngập một đạo khí tức huyền chi lại huyền.

Trực tiếp bao trùm lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Oanh!"

Một kích cường thế của Diệt Thế Chi Kiếm chém ra, lần nữa đánh nổ thân thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ngay khi bọn hắn lợi dụng Thiên Đạo chi lực khôi phục, trong mắt Thông Thiên lại lóe lên một cỗ quang mang lạnh lẽo. "Bất tử bất diệt?

Nếu không còn là Thánh nhân, xem các ngươi bất tử bất diệt kiểu gì?" Dứt lời, trong hư không Hỗn Độn ầm ầm hiện ra một bàn tay che trời, bao phủ ức vạn triệu tinh thần thiên vực, trấn áp về phía Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Giờ khắc này, uy áp diệt thế nghiền nát thời không, cỗ sức mạnh huyền chi lại huyền kia trực tiếp rơi vào trên người hai người. "Đây là?

Sao có thể?" "Hồng Mông Tử Khí?" Chuẩn Đề bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, há to miệng kinh hãi gào lớn.

Trên mặt càng là một mảnh kinh hoàng thất sắc, dáng vẻ khó tin.

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên cảm giác Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể xuất hiện rung động, phảng phất như muốn bị cưỡng ép rút ra vậy.

Chuẩn Đề là lợi dụng đại hoành nguyện công đức thành Thánh!

Nếu không có Hồng Mông Tử Khí, cảnh giới của hắn sẽ trực tiếp rơi xuống, không còn làm Thánh nhân được nữa! "Không có khả năng!

Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban cho, là vật của Thiên Đạo, Thông Thiên tuyệt đối không có khả năng động vào Hồng Mông Tử Khí!" Tiếp Dẫn cũng kinh hãi lẩm bẩm, trong mắt một trận thất thần, tín ngưỡng dường như sụp đổ.

Hắn vẫn luôn cho rằng Thông Thiên và hắn đều là Thánh nhân, cùng lắm chiến lực mạnh hơn một chút thôi.

Nhưng lúc này bỗng nhiên phát hiện, Thông Thiên dường như cùng bọn hắn không ở cùng một tầng thứ a!

Muốn cưỡng ép rút ra Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể?

Mẹ kiếp, đây là thủ đoạn của Thánh nhân sao?

Giờ khắc này, bão tố khí thế của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tụt dốc không phanh, tựa hồ sắp rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân. "Đối với Công Đức Thánh Nhân mà nói, Hồng Mông Tử Khí quá quan trọng, đó chính là điểm yếu lớn nhất!" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên vang lên.

Người trong cuộc u mê, Thông Thiên tịnh không phải công đức thành Thánh, ngược lại nhìn rất rõ ràng, Công Đức Thánh Nhân ỷ lại vào Hồng Mông Tử Khí quá mạnh.

Chương 117

Giống như Nữ Oa, trước khi thành Thánh đã trảm đi tam thi còn đỡ một chút; như Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề, mới chỉ trảm đi một thi, mẹ nó đã nóng vội thành Thánh.

Hoàn toàn không thể rời khỏi Hồng Mông Tử Khí!

Thông Thiên lúc này không chịu sự kìm kẹp của Hồng Mông Tử Khí, về lý thuyết có khả năng rút Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Thánh nhân ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Thông Thiên thử nghiệm, tiền đề đương nhiên là sức mạnh của hắn phải vượt xa hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Phải là loại ưu thế nghiền ép, khiến hai người không có sức phản kháng. "Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng khi không còn là Thánh nhân nữa, giết các ngươi như giết hai con kiến!" Thông Thiên lạnh nhạt nói.

Trong hư không Hỗn Độn, bàn tay khổng lồ ngập trời kia cuồn cuộn không ngừng bạo phát sức mạnh cường đại, giam cầm phương hư không kia.

Khiến cho Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm lỏng lẻo.

Giờ khắc này, khí thế đã tụt xuống cực điểm, sắp đến biên giới rớt đài Thánh nhân rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, thật sự sẽ không làm Thánh nhân được nữa.

Hai người thật sự hoảng loạn, trong mắt hiện ra vô tận sợ hãi, trên mặt tràn đầy kinh cụ thảm nhiên. "Không!

Thông Thiên đạo hữu mau dừng tay, ta nhận thua, đừng tiếp tục nữa!" Tiếp Dẫn kinh hoàng hét lớn.

Cảm giác sức mạnh trong cơ thể điên cuồng trôi đi, càng ngày càng suy yếu a! "Địa Tạng ta không cần nữa, mau dừng tay a!" Chuẩn Đề cũng thảm thiết hét lớn, đều sắp tiêu đời rồi, còn cần Địa Tạng làm cái gì?

Đệ tử tuy rằng quan trọng, nhưng so với vị trí Thánh nhân thậm chí là tính mạng của mình, đệ tử chỉ là cái rắm!

Cốt lõi của việc dám cứng đầu với Thông Thiên là Thánh nhân bất tử bất diệt, cùng lắm thì bị đánh bại!

Đánh không chết ta thì cứ tùy tiện mà hành hạ!

Nhưng hiện tại lại kinh khủng phát hiện, Thông Thiên thật sự có năng lực tiêu diệt bọn họ a!

Một khi rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân, trong mắt Thông Thiên bọn họ ngay cả hai con kiến cũng không bằng!

Phải cầu xin tha thứ a!

Giờ khắc này, đông đảo cường giả Hồng Hoang ở biên giới thai mô ngớ người.

Bởi vì sức mạnh chiến đấu khủng bố của Thánh nhân ngăn cách thần thức tất cả mọi người, căn bản không nhìn thấy chuyện xảy ra trong Hỗn Độn.

Thậm chí ngay cả thanh âm cũng chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, chứng minh đang bị Thông Thiên ngược đãi.

Nhưng cuối cùng đột nhiên truyền đến tiếng gào thét của Chuẩn Đề, lại nghe rõ mồn một.

Không cần Địa Tạng nữa? "Hai tên kia rốt cuộc bị đánh thành cái dạng gì rồi a?

Ngay cả đệ tử cũng không cần nữa?" Côn Bằng lẳng lặng lẩm bẩm.

Mọi người đều rõ ràng, nguyên nhân bùng nổ một trận thánh chiến là do Địa Tạng bị Kim Linh Thánh Mẫu trấn áp.

Hiện tại xem ra, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai tên kia bị đánh thê thảm, vì cầu xin Thông Thiên tha thứ, ngay cả đệ tử cũng vứt bỏ!

Ở một bên khác, trên khuôn mặt trắng nõn kiều nộn của Kim Linh Thánh Mẫu lộ ra một nụ cười ôn uyển, nàng biết sư tôn thắng.

Lấy một địch hai, đối phó hai đại Thánh nhân đều có thể đánh đối phương cầu xin tha thứ.

Kim Linh Thánh Mẫu may mắn năm đó đã thông qua khảo nghiệm của Thông Thiên. "Nghe thấy chưa?

Chuẩn Đề Thánh nhân đã từ bỏ ngươi rồi, ngươi sẽ vĩnh viễn bị trấn áp ở tầng sâu nhất của mười tám tầng địa ngục, vĩnh thế thừa nhận thống khổ vô gian!" Kim Linh Thánh Mẫu nói khẽ với Thiên Ma Tháp trong tay.

Thiên Ma Tháp trấn áp khí vận Địa Phủ, càng liên kết với mười tám tầng địa ngục.

Ở tầng sâu nhất, hắc ám cô tịch, không có một tia thanh âm, phảng phất như một con đường vĩnh viễn không có điểm cuối.

Quan trọng nhất là, trong không gian này không có một tia linh khí.

Người bị trấn áp ở trong đó, căn bản không cách nào tu luyện, chỉ có thể mặc cho sức mạnh của mình bị hư không xung quanh thôn phệ.

Sau đó trở nên càng ngày càng suy yếu, cảnh giới phi tốc rơi

xuống, cuối cùng trở nên ngay cả phàm nhân cũng không bằng.

Lúc này Địa Tạng đang kinh khủng bị giam cầm ở trong đó, trong thời gian ngắn ngủi, khuôn mặt vốn trắng trẻo mập mạp đều đã hóp lại trơ cả xương.

Trong hốc mắt lõm sâu tràn đầy kinh khủng! "Địa Tạng ta không cần nữa, mau dừng tay!" Giờ khắc này cả không gian chỉ có một đạo thanh âm này không ngừng hồi vang.

Khuôn mặt Địa Tạng trong nháy mắt trở nên ngốc trệ, há to miệng kinh ngạc khó tin. "Hai vị sư tôn không cần ta nữa?" "Không cần ta nữa!" "Không, không có khả năng!" Địa Tạng điên cuồng gào thét, gần như sụp đổ.

Hắn vì Tây Phương Giáo mới bị trấn áp tại Địa Phủ, vốn tưởng rằng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người nhất định sẽ toàn lực cứu hắn ra ngoài.

Nhưng cuối cùng lại đợi được câu nói này!

Không cần Địa Tạng nữa?

Địa Tạng mặc dù không nguyện ý tin tưởng, nhưng lại biết, đó đích xác là do Chuẩn Đề chính miệng nói ra, không phải giả! "Sao lại như vậy!

Tại sao muốn vứt bỏ ta?" "Tại sao muốn để ta chịu sự giày vò vĩnh thế trong vô gian địa ngục?" Địa Tạng sụp đổ gào thét, ánh mắt dữ tợn cuối cùng hóa thành oán độc.

Điểm yếu lớn nhất của Thánh nhân chính là quá mức ỷ lại Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng muốn cưỡng ép rút Hồng Mông Tử Khí ra, nhất định phải sở hữu sức mạnh viễn siêu Thánh nhân.

Thông Thiên làm được rồi!

Một lần nếm thử này, tựa hồ muốn thành công.

Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ẩn ẩn sắp bị rút ra, khí thế hai người sắp rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân. "Không!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn điên cuồng hét lớn, tiếng quỷ khóc sói gào dọa cho đông đảo cường giả Hồng Hoang ngớ hết cả người.

Không biết trong Hỗn Độn xảy ra chuyện gì, chỉ có thể não bổ ra sự tao ngộ lúc này của hai người.

Trong Hồng Hoang, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe tiếng kêu thê thảm kia cũng một trận nhíu mày. "Hừ!

Chương 118

Hai tên phương Tây kia thật không ra thể thống gì, quỷ khóc sói gào quả thực mất hết mặt mũi Thánh nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói.

Thực lực hắn và Chuẩn Đề cũng sàn sàn nhau, phương Hỗn Độn kia bị sức mạnh Thông Thiên ngăn cách, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai tên kia đều sắp khóc rồi, trong lòng khinh thường không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn cũng không phải chưa từng chịu thiệt trước Thông Thiên, nhưng cũng không đến mức bất kham như vậy a!

Nhưng nếu để hắn biết, Thông Thiên có thể cưỡng ép rút Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Thánh nhân, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc cũng sẽ chẳng khá hơn hai tên kia là bao.

Trong Hỗn Độn, khí tức của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng ngày càng yếu ớt, ngay cả sức để khóc cũng không còn.

Khuôn mặt Thông Thiên vẫn một mảnh lạnh lùng, thử nghiệm thành công rồi, hắn sở hữu sức mạnh đồ diệt Thánh nhân.

Năm đó không luyện hóa Hồng Mông Tử Khí là chính xác, nếu không Thông Thiên cũng sẽ chịu sự kìm kẹp của Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đúng lúc này, nơi sâu thẳm của Hỗn Độn bỗng nhiên vang lên ba tiếng chuông trầm trọng. "Boong!" "Boong!" "Boong!" Sắc mặt Thông Thiên trong nháy mắt ngưng lại, trầm giọng lẩm bẩm: "Chuông Tử Tiêu Cung!" Ba tiếng chuông Tử Tiêu Cung vang lên, thanh âm triệu hoán Thánh nhân.

Thanh âm này chỉ có Thánh nhân mới có thể nghe được, sắc mặt Thông Thiên trầm xuống, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong lòng đã hiểu ý của Hồng Quân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức sắp bị đánh rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân.

Hồng Quân lúc này triệu hoán chư Thánh, chẳng phải là muốn Thông Thiên võng khai một mặt với hai tên kia sao? "Hừ!

Số các ngươi gặp may, hôm nay tha cho một lần!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xé rách Hỗn Độn, đi về phía Tử Tiêu Cung sâu thẳm.

Hồng Quân đều đã phát ra ám chỉ rõ ràng như vậy, Thông Thiên còn muốn động thủ thì cũng quá không nể mặt Hồng Quân rồi!

Dù sao Thông Thiên đã sở hữu sức mạnh đánh rơi Hồng Mông Tử Khí của Thánh nhân, hai tên kia còn dám nhảy nhót nữa, Thông Thiên giống như cũ sẽ diệt bọn hắn. "Hộc hộc hộc!" Khi sức mạnh của Thông Thiên biến mất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh khủng thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, trên người không còn một chút khí lực.

Nếu tiếng chuông Tử Tiêu Cung muộn thêm một chút nữa, không chừng Hồng Mông Tử Khí thật sự mất toi! "Đáng chết, Thông Thiên sao có thể..." Giọng nói Chuẩn Đề run rẩy lẩm bẩm.

Giống như thất thần vậy!

Tiếp Dẫn cũng gian nan lắc đầu: "Chuyện này chớ có nhắc lại, sau này cũng đừng đi trêu chọc Thông Thiên nữa!" Tiếp Dẫn thật sự sợ, không có Hồng Mông Tử Khí, bị đánh rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân, thật sự cái gì cũng không làm được.

Cứ như vậy, cái gì mà Tây Phương Giáo, khí vận, tất cả đều là cứt chó!

Trong Tử Tiêu Cung, chư Thánh tề tụ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẻ mặt trắng bệch, ngơ ngác ngồi trên bồ đoàn, không dám nhìn thẳng vào Thông Thiên.

Lần này, Hậu Thổ cũng xuất hiện, ngồi bên cạnh Thông Thiên.

Một bên Nữ Oa, một bên Hậu Thổ, nhìn thì tưởng hưởng tề nhân chi phúc, nhưng lúc này Thông Thiên lại quá không tự tại!

Nữ Oa và Hậu Thổ hai đại mỹ nữ, dùng ánh mắt giết người cách không giao chiến, hai người ai cũng không phục ai a!

Nữ Oa tay ngọc trắng nõn càng luồn vào hông Thông Thiên, một trận nhéo véo!

Miệng Thông Thiên đều méo xệch.

May mà lúc này Hồng Quân xuất hiện, kết thúc ám chiến giữa hai người phụ nữ.

Hồng Quân một thân đạo bào màu trắng nhạt, tóc râu bạc trắng, sắc mặt đạm mạc, đột nhiên xuất hiện trên đạo đài.

Mấy người Lão Tử đều khẽ cúi đầu, trước mặt Hồng Quân không dám làm càn.

Nhưng một khắc này, trong lòng Thông Thiên lại trong nháy mắt khẽ động. "Nhìn thấy!" Hắn nhìn thấy quỹ tích xuất hiện của Hồng Quân, chứng tỏ thực lực của Thông Thiên cự ly với Hồng Quân lại gần thêm một bước. "Thiên Đạo là một loại quy tắc, dùng quy tắc này quản lý Hồng Hoang vận hành, Hồng Quân Hợp Đạo chính là đem bản thân đặt vào trong quy tắc này." "Nếu cưỡng ép đánh vỡ quy tắc này, tất bị Thiên Đạo phản phệ, duy có đi lối tắt!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Nhưng hắn không làm bộ như Lão Tử bọn họ, vẫn hướng về Hồng Quân bái nói: "Bái kiến lão sư!" Thanh âm vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền không kịp chờ đợi nhảy ra, nói với Hồng Quân:

"Khởi bẩm lão sư, Thông Thiên vô lễ, cuồng vọng chí cực!

Cậy vào thực lực cường hãn năm lần bảy lượt khi vũ chúng con!" "Lần trước ở Côn Luân Sơn thì vô cớ ra tay với đệ tử, lần này càng khi vũ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai vị sư đệ, làm cho Hồng Hoang bất an!" "Mong lão sư làm chủ cho chúng con!" Ai cũng không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp khai pháo với Thông Thiên, ở trước mặt Hồng Quân cáo trạng Thông Thiên một vố!

Làm cho Thông Thiên nhìn mà ngớ người!

Vãi, lại ngứa da rồi phải không?

Lần trước ở Bất Chu Sơn chưa bị ngược sướng à, lần này Bản tọa đánh Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thì liên quan đếch gì đến ngươi?

Mẹ kiếp, đúng là không biết mùi đời! "Lão sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực vô lý gây sự, rõ ràng là phế vật." "Đường đường là một Thánh nhân lại có thể bị một Đại La Kim Tiên làm bị thương, để cho cả Hồng Hoang chê cười, quả thực mất hết mặt mũi Huyền Môn ta!" "Năm lần bảy lượt làm phiền lão sư ra tay, còn có mặt mũi nào làm Thánh nhân nữa?" Thông Thiên hừ lạnh nói, thích khai pháo à?

Phun người thì Thông Thiên chưa từng thua nhé! "Ngươi, quả thực là cuồng đồ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng. "Ngươi đúng là bại loại Huyền Môn ta, ung nhọt của Hồng Hoang!" Thông Thiên phun lại. "Ngươi uổng vi Bàn Cổ chính tông!" "Ta mà là loại phế vật như ngươi, hết lần này tới lần khác bị người ta vả mặt, sớm đã tìm chỗ không người tự cứa cổ cho rồi!" ...

Hai tên này ở trong Tử Tiêu Cung ngay trước mặt Hồng Quân mà chửi nhau tưng bừng, nếu để người Hồng Hoang nhìn thấy, nhất định sẽ kinh rớt cả cằm!

Ở phía trên, sắc mặt Hồng Quân cũng đen lại.

Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu màn "đấu võ mồm"!

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao là đối thủ của Thông Thiên được chứ!

Bình thường tên này chỉ thích làm màu, ra vẻ ta đây cao quý chính phái, trong đầu vốn từ chửi bới làm sao phong phú bằng Thông Thiên được!

Chỉ một chốc lát, hắn đã bị Thông Thiên chửi cho mặt đỏ tía tai, lồng ngực phập phồng liên hồi, cảm giác sắp bị Thông Thiên chọc cho nổ phổi.

Hoàn toàn bị nghiền ép, căn bản không cùng một đẳng cấp!

Lại nhìn sang Lão Tử, chỉ thấy lão già này ánh mắt trừng trừng nhìn hai người, bộ dạng như đang xem kịch hay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui, sắc mặt khó coi thầm mắng: "Vô tình vô nghĩa!" Tốt xấu gì hắn và Lão Tử tuy đã ở riêng, nhưng tình huynh đệ vẫn thâm sâu mà!

Ông đây ở chỗ này bị người ta mắng nhiếc, lão lại dẫm ngựa (con mẹ nó) đứng bên cạnh xem kịch, không thèm mở miệng giúp đỡ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhìn sang Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng tức giận không chịu được.

Hai tên này hoàn toàn bày ra bộ dạng việc không liên quan đến mình, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, ngay cả liếc mắt nhìn Thông Thiên cũng không dám. "Đồ vô sỉ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng lại định nghĩa cho hai người này, quả thực quá vô sỉ.

Nói cho cùng, chuyện này do hai người khơi mào, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy có tư tâm, nhưng cũng là ra mặt thay cho bọn họ a!

Chương 119

Hiện tại thì hay rồi, hai tên này đứng ngoài cuộc, để lại một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn đấu khẩu với Thông Thiên.

Mẹ kiếp!

Đều không phải thứ tốt lành gì!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên chửi cho đỏ cả mắt, nếu đánh lại được Thông Thiên, hắn hận không thể trực tiếp lao lên khô máu! "Đủ rồi!

Tử Tiêu Cung ồn ào như thế này, còn ra thể thống gì?" Lúc này, may mà Hồng Quân mở miệng, Thông Thiên cũng ngừng chửi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng vẫn giận sôi gan! "Chuyện này đến đây là kết thúc!" Hồng Quân thản nhiên nói, dường như căn bản không để ý đến loại chuyện này.

Đệ tử tranh đấu, chỉ cần không chết, chỉ cần không ảnh hưởng Hồng Hoang vận hành, cứ tùy tiện đi!

Hồng Quân đã Hợp Đạo, tâm cảnh hoàn toàn không giống bình thường, trong mắt lão, loại chuyện này vừa phiền toái lại vô nghĩa. "Ách?!" Thấy Hồng Quân không quản, Nguyên Thủy Thiên Tôn như bị bóp cổ, sắc mặt đen sì.

Hồng Quân không quản, vậy chẳng phải là thiên vị Thông Thiên sao!

Cái tên này lúc nào cũng thích bắt nạt người khác, bốn người Lão Tử bọn họ, ai mà chưa từng bị Thông Thiên hành hạ chứ?

Nhưng Hồng Quân hoàn toàn không để ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng bi phẫn: "Lão sư cũng quá thiên vị tên Thông Thiên này rồi!" Nhưng cũng chỉ có thể nén bi phẫn, ngoan ngoãn ngồi xuống, cứng đối cứng với Hồng Quân cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Thấy mọi người đều đã thành thật, Hồng Quân liền nói: "Hôm nay triệu tập các ngươi đến đây, là vì chuyện Nhân tộc!

Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Nhân tộc đương đại hưng, sẽ có Nhân Hoàng xuất thế, sau khi quy vị, trấn áp khí vận Nhân tộc, có thể bảo đảm Nhân tộc hưng thịnh!" Nhân Hoàng?

Nghe Hồng Quân nói, chúng Thánh lập tức tỉnh táo tinh thần, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không màng oán thầm Hồng Quân thiên vị nữa.

Lúc này chúng Thánh đều biết, sau Vu Yêu lượng kiếp, Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của thiên địa.

Vị trí Nhân Hoàng quan hệ đến khí vận Nhân tộc, cực kỳ quan trọng.

Nữ Oa vì sáng tạo ra Nhân tộc nên chiếm cứ bảy phần khí vận, Thông Thiên với tư cách là Nhân tộc Thánh Phụ chiếm cứ một phần rưỡi.

Lão Tử là Nhân Giáo giáo chủ, chiếm cứ một phần rưỡi còn lại.

Ai cũng muốn khí vận nhiều hơn một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề càng hổ rình mồi muốn chia một chén canh.

Cho nên, lúc này đối với vị trí Nhân Hoàng vô cùng để tâm. "Lão sư, đệ tử là Nhân Giáo giáo chủ, có thể quyết định vị trí Nhân Hoàng hay không?" Lão Tử vội vàng hỏi.

Nếu đệ tử của lão trở thành Nhân Hoàng, sẽ càng có lợi cho việc

truyền bá Nhân Giáo trong Nhân tộc, khí vận Nhân tộc sẽ tăng vùn vụt!

Ai ngờ vừa mở miệng, Thông Thiên liền chửi: "Nhân Giáo giáo chủ?

Cái Nhân Giáo này và Nhân tộc chẳng có quan hệ gì sất, tuy rằng chiếm cái danh Nhân tộc, nhưng lúc mấu chốt có để ý đến Nhân tộc đâu!

Lần trước khi Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Lão Tử vì sợ đắc tội Yêu tộc, lựa chọn ngồi nhìn mặc kệ!

Cuối cùng lại bị tước đi nửa phần khí vận, nếu để lão quyết định Nhân Hoàng, ta thấy không bao lâu nữa, Nhân tộc sẽ diệt tộc!" Thông Thiên không chút khách khí cười lạnh nói, trần trụi vạch trần vết sẹo của Lão Tử. "Ngươi~" Da mặt Lão Tử run lên, tức giận nhìn Thông Thiên.

Nửa phần khí vận a!

Vốn dĩ Lão Tử thành lập Nhân Giáo có tới hai phần khí vận Nhân tộc!

Nhưng vì lần trước không ra tay ngăn cản Yêu tộc, sờ sờ bị tước đi nửa phần khí vận.

Thông Thiên thì vì che chở Nhân tộc, khí vận đó rơi hết lên người hắn.

Đây chính là nỗi đau trong lòng Lão Tử a! "Hừ!

Cho lão vừa nãy ngồi xem kịch!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Lão Tử bị Thông Thiên 'cà khịa', chẳng những không lên tiếng giúp đỡ, ngược lại trong lòng có chút sướng khoái. "Đều không cần tranh nữa, vị trí Nhân Hoàng tự có thiên định!" Hồng Quân thản nhiên mở miệng nói.

Đám người Lão Tử một trận thất vọng, Nhân Hoàng thiên định, vậy đệ tử của bọn họ không có khả năng rồi!

Vậy còn gì để tranh nữa?

Thông Thiên lại biết, Nhân Hoàng chỉ có thể sinh ra từ trong Nhân tộc, không thể nào là đệ tử giáo phái nào đó, tranh cũng vô dụng.

Cái cần tranh là vị trí 'Nhân Hoàng chi sư' (Thầy của Nhân Hoàng)! "Nhưng Nhân Hoàng quy vị, cần Nhân Hoàng chí bảo, càng cần có người dẫn đường!" Hồng Quân tiếp tục nói.

Mắt đám người Lão Tử đều sáng lên.

Thầy của Nhân Hoàng tuy không nhiều bằng khí vận của Nhân Hoàng, nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt mà! "Lão sư, đệ tử môn hạ đức hạnh kiêm bị, có thể làm Nhân Hoàng chi sư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp chờ đợi nói.

Xưa nay, khí vận Nhân tộc đều bị ba người Nữ Oa, Thông Thiên, Lão Tử lũng đoạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Hiện tại, hắn cũng muốn nhúng tay vào.

Chuẩn Đề càng gấp gáp nói: "Lão sư minh giám, Tây Phương Giáo ta luôn phổ độ chúng sinh, dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, do đệ tử Tây Phương Giáo ta đảm nhiệm Nhân Hoàng chi sư, định nhiên sẽ không phụ sự kỳ vọng của lão sư!" "Chuyện Nhân Hoàng chi sư, các ngươi tự mình thương nghị đi!

Nhân Hoàng chí bảo, không lâu sau sẽ xuất thế, các ngươi tự dựa vào cơ duyên đi!" Hồng Quân nói xong, liền trực tiếp biến mất trên đạo đài.

Chúng Thánh nhìn nhau, một trận trầm mặc, duy chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ hoàn toàn không để ý, một người không lập giáo, người kia thì ngược lại đang đấu khẩu riêng! "Chư vị, vậy chúng ta tự dựa vào

cơ duyên đi!" Thông Thiên thản nhiên nói, trực tiếp mang theo Nữ Oa rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nhân Hoàng chí bảo?

Lúc này, Thánh Nhân cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì, nhưng Thông Thiên lại biết.

Không Động Ấn!

Đã tên là Không Động, vậy thì sinh ra ở Không Động Sơn!

Chỉ cần sớm đi đến Không Động Sơn chờ đợi là được!

Một ngày nọ, trên núi Không Động bỗng nhiên ráng chiều tràn ngập, đạo vận mênh mông, cuồn cuộn uy áp chấn động hư không.

Hào quang màu vàng rải đầy cả ngọn núi, tình huống này liếc mắt liền có thể nhận ra Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế.

Chương 120

Cùng lúc đó, trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử đang nhắm mắt tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, trên mặt hiện lên vẻ khẩn trương. "Không tốt, Nhân Hoàng chí bảo xuất thế rồi!" Không Động Ấn chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, xuất thế tạo thành dao động chỉ ở trong phạm vi Không Động Sơn.

Hồng Hoang to lớn, còn lâu mới ảnh hưởng đến Thủ Dương Sơn.

Nhưng tâm niệm Thánh Nhân khẽ động liền có thể thông thiên địa, Lão Tử trong nháy mắt liền cảm giác được sức mạnh của Không Động Ấn.

Không dám chậm trễ, lão trực tiếp phi thân hướng về phía Không Động Sơn, sợ bị người khác nhanh chân giành trước.

Cùng thời gian, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rời khỏi Côn Luân Sơn.

Duy chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt một trận khó coi, thân ở phương Tây Tu Di Sơn, Không Động Sơn lại ở phương Đông.

So với mấy vị Thánh Nhân phương Đông, bọn họ chậm hơn một bước!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vã đến Không Động Sơn.

Thân là Thánh Nhân, vốn có thể tùy ý hành tẩu thiên địa, từ Thủ Dương Sơn đến Không Động Sơn thực tế cũng chẳng mất mấy cái hô hấp, nhưng chậm vài cái hô hấp thôi, sự tình đã trở nên tồi tệ. "Thông Thiên?" Khi nhìn thấy đạo hắc y thân ảnh trên Không Động Sơn, sắc mặt bọn họ trong nháy mắt cứng đờ.

Ánh mắt quen thuộc kia, khuôn mặt gợi đòn kia, cứ thế bình thản

nhìn bọn họ.

Khiến da mặt hai người một trận run rẩy, trực tiếp sững sờ!

Thông Thiên thân ở Đông Hải, sao có thể nhanh như vậy?

Lại nhìn về phía đồ vật trong tay Thông Thiên, đó là một chiếc ấn tỷ màu đen, tựa như ngọn núi hậu trọng, tản ra quang mang chói mắt.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt liền cảm giác được, đó chính là thứ bọn họ muốn tìm, Nhân Hoàng chí bảo. "Đáng chết, sao lại rơi vào tay Thông Thiên cơ chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cuồng nộ.

Có được Nhân Hoàng chí bảo, sẽ chiếm hết tiên cơ trong chuyện Nhân Hoàng chi sư, vốn nên là cơ hội tốt nhất để Xiển Giáo nhúng tay vào Nhân tộc, hiện tại lại bị Thông Thiên lấy mất.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vội vàng chạy đến, nhìn thấy Không Động Ấn rơi vào tay Thông Thiên, cũng trong nháy mắt sững sờ. "Ngươi~" Nhìn biểu tình lãnh đạm của Thông Thiên, Chuẩn Đề chung quy không dám nói ra câu kia: 'Vật ấy hữu duyên với bần đạo!' Trước đó đại chiến với Thông Thiên trong Hỗn Độn đã để lại bóng ma cho Chuẩn Đề.

Mẹ kiếp!

Tên Thông Thiên này lại có thể rút Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Thánh Nhân ra a!

Đúng là biến thái!

Dù sao trước khi tìm được biện pháp khắc chế, Chuẩn Đề không dám động thủ với Thông Thiên nữa.

Nhân Hoàng chí bảo rơi vào tay Thông Thiên, càng thêm không có hy vọng. "Chư vị, các ngươi đến muộn rồi!" Thông Thiên nhìn bốn

người, thản nhiên nói.

Không Động Ấn trong tay tản ra ráng chiều, càng giống như đang vả vào mặt bốn người kia!

Thông Thiên đã sớm đến Không Động Sơn, còn che giấu thiên cơ, làm cho bốn người bọn họ chậm một bước, sớm đem Không Động Ấn lấy tới tay. "Thông Thiên, ngươi đừng có quá đáng, chuyện Nhân Hoàng trọng đại cỡ nào?

Há có thể dung túng một người độc chiếm, lão sư là để cho chúng ta tự mình thương nghị cơ mà!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ hét, nhìn Không Động Ấn thèm đỏ mắt.

Lão Tử cũng sắc mặt âm trầm, cái tên Thông Thiên này ăn mảnh cũng không phải lần một lần hai, nhìn xem, lần này lại muốn như vậy.

Chỉ là Nhân Hoàng chi sư quá quan trọng!

Trải qua chuyện Yêu tộc lần đó, khí vận Nhân tộc của Lão Tử tụt dốc không phanh!

Bức thiết cần chuyện Nhân Hoàng để gỡ gạc lại a! "Thông Thiên đạo hữu, trong Nhân tộc có Tam Hoàng Ngũ Đế, tám vị Nhân Hoàng trấn áp khí vận Nhân tộc, Tiệt Giáo các ngươi một ngụm nuốt không trôi nhiều như vậy đâu!" Lão Tử trầm giọng nói.

Ăn mảnh dễ bị người ta ghen ghét, tất không được dài lâu, nhưng tên Thông Thiên này cứ sống vô cùng tự tại.

Đúng là ông trời không có mắt mà! "Chẳng qua là tám cái Nhân Hoàng chi sư thôi, Tiệt Giáo ta tự nhiên nuốt trôi, không cần các ngươi quan tâm!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Ý tứ ăn mảnh đã quá rõ ràng rồi.

Thông Thiên muốn trí thương có trí thương, muốn thực lực có

thực lực, vì cái gì không thể ăn một mình?

Có bản lĩnh thì tới cướp đi!

Thông Thiên rất rõ ràng, lượng kiếp tiếp theo chính là Phong Thần lượng kiếp, là cuộc chinh chiến giữa đệ tử tứ giáo.

Tuy rằng quy mô không bằng Vu Yêu đại chiến, nhưng mức độ tàn khốc lại không hề kém cạnh.

Trước đó, Thông Thiên tự nhiên phải nghĩ hết biện pháp nâng cao thực lực cho đệ tử, để bọn họ có năng lực tự vệ mạnh hơn trong đại kiếp.

Còn gì thích hợp hơn công đức Nhân Hoàng?

Tám vị trí Nhân Hoàng chi sư, nếu toàn bộ do Tiệt Giáo nuốt trọn, ít nhất sẽ làm cho Tiệt Giáo tăng thêm vài cái Chuẩn Thánh.

Nếu chia cho ba giáo kia, chẳng phải là giúp đỡ kẻ địch sao?

Trong Phong Thần chi chiến, đám kia đều là kẻ địch trực tiếp!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, trong lòng tức nổ phổi, trực tiếp nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trầm giọng nói: "Hai vị, Thông Thiên thực sự quá ngông cuồng rồi, tám vị trí Nhân Hoàng chi sư, nên do tứ giáo chúng ta bình phân mới đúng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn lôi kéo Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đứng cùng một chiến tuyến, cùng nhau bức bách Thông Thiên nhượng bộ, thực sự không được thì động thủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không tin, Thông Thiên dù mạnh, có thể đỡ được bốn Thánh Nhân liên thủ sao?

Chỉ là lúc này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại xấu hổ. "Sư đệ, vạn lần không thể xúc động, Thông Thiên tuy rằng khả ố, nhưng hiện tại chúng ta không thể trêu chọc hắn!" Tiếp Dẫn vội vàng truyền âm

cho Chuẩn Đề. "Sư huynh, ta hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự cho là đúng, có hắn chịu khổ!" Chuẩn Đề nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử căn bản không biết Thông Thiên có thực lực đánh áp Thánh Nhân, nói chuyện tự nhiên không kiêng nể gì cả.

Nhưng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai kẻ từng đích thân trải qua lại rõ ràng a!

Không thể lại trêu chọc Thông Thiên!

Hai vị trí Nhân Hoàng chi sư nhường thì nhường, làm sao quan trọng bằng Thánh vị chứ! "Nguyên Thủy đạo hữu, ngươi sai rồi, Nhân Hoàng chí bảo kia đã bị Thông Thiên đạo hữu đạt được, vậy tự nhiên là vật của Thông Thiên đạo hữu!

Nhân Hoàng chi sư cũng nên do Thông Thiên đạo hữu làm chủ mới đúng!

Huống hồ chuyện phương Đông, hai người chúng ta không tiện nhúng tay!" Chuẩn Đề dùng giọng điệu đại nghĩa lẫm nhiên nói, cuối cùng còn gật đầu với Thông Thiên.

Chương 121

Tiếng vỗ mông ngựa vang lên bành bạch, đây là đang lấy lòng Thông Thiên a!

Bộ dạng chó săn kia làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử trực tiếp sững sờ, như nhìn thấy Bàn Cổ sống lại. "Vãi! (Ngọa sát) Ta không nhìn lầm chứ?

Chuẩn Đề từ khi nào lại biết cần thể diện rồi?

Lúc vơ vét đồ đạc ở phương Đông, có khi nào phân biệt Đông Tây đâu?

Chuyện phương Đông không tiện nhúng tay?

Đây là Chuẩn Đề sao?

Không lâu trước đó ở trong Hỗn Độn, Thông Thiên còn đánh hắn tơi bời cơ mà!

Lúc này lại nói đỡ cho Thông Thiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngớ người (mộng bức)!

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề biểu hiện khác thường làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nghệch mặt ra.

Hai tên này thấy bảo bối, có lần nào không liều mạng vơ về phương Tây đâu?

Hai cái Nhân Hoàng chi sư a!

Có thể vô động vu trung?

Đúng là bọn chó má! "Đồ tiểu nhân không thể cùng mưu sự!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận mắng thầm trong lòng.

Bốn người liên thủ bức bách Thông Thiên, mới có khả năng khiến

Thông Thiên nhượng bộ chút ít.

Hiện tại hai tên này quả thực là đồng đội heo (trư đội hữu)!

Đồ hố hàng!

Lão Tử dường như nhìn ra chút manh mối, đôi mắt vẩn đục lộ ra một tia tinh quang. "Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người, dường như đang sợ hãi Thông Thiên?" Lão Tử thầm nghĩ, xem ra trận chiến trong Hỗn Độn trước đó, Thông Thiên đã đánh cho hai người này sợ rồi!

Nhưng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh Nhân a!

Tồn tại bất tử bất diệt, da mặt lại dày vô đối!

Rốt cuộc chuyện gì có thể làm cho bọn họ đối với Thông Thiên sợ hãi đến mức độ này?

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đã 'phạm túng' (sợ sệt), Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám đơn độc động thủ với Thông Thiên, chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Trên Không Động Sơn, Tứ Thánh rời đi, chỉ còn lại một mình Thông Thiên.

Rất nhanh, hư không khẽ dao động, một tuyệt sắc nữ tử bước ra.

Bạch y như tuyết, băng cơ ngọc cốt, cao quý thánh khiết, mỹ diễm không gì sánh được, chính là Nữ Oa!

Đi đến bên cạnh Thông Thiên, nàng dùng thanh âm khẽ khàng nói: "Lần này, tám vị Nhân Hoàng chi sư toàn bộ bị chàng thu vào trong túi, bọn họ tất nhiên sẽ không cam lòng!" Thông Thiên lại lắc đầu cười khẽ, ôm lấy eo nhỏ mềm mại của Nữ Oa, thản nhiên nói: "Không cam lòng thì có thể làm gì?

Đồ trong tay Thông Thiên ta, chẳng lẽ muốn ta lấy ra ngoài?

Không cam lòng cũng chỉ có thể nhịn!" Thông Thiên cười lạnh,

mấy tên kia nhìn Thông Thiên không thuận mắt cũng không phải ngày một ngày hai.

Nhưng chỉ cần sinh ra tranh đoan, lần nào không phải bị Thông Thiên ngược cho sướng người? "Lượng kiếp lần sau, là đại kiếp của tứ giáo, cẩn thận ba giáo kia sẽ liên thủ đối phó đệ tử Tiệt Giáo!" Nữ Oa nhẹ giọng nhắc nhở.

Thông Thiên tuy rằng không sợ bốn Thánh Nhân, nhưng trong tam giáo, đệ tử đông đảo, nếu liên thủ, đệ tử Tiệt Giáo cũng sẽ phải đối mặt áp lực không nhỏ.

Thông Thiên lại khẽ lắc đầu nói: "Đệ tử tam giáo muốn liên thủ, căn bản là không có khả năng!

Bọn họ sẽ đấu nhau trước!" Đối với chuyện Phong Thần đại kiếp, hắn cũng đã có an bài. "Không Động Ấn tới tay, chuyện Nhân Hoàng cũng phải bắt đầu an bài rồi, Phục Hy sẽ dùng Chân Linh chuyển thế, trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng!" Thông Thiên trầm giọng nói.

Năm đó Vu Yêu đại chiến, Nữ Oa ra tay cứu được Chân Linh của Phục Hy, vẫn luôn ôn dưỡng, bây giờ thiên cơ hiển hiện, Nhân tộc đương hưng.

Đối với Phục Hy, một Hoàng giả Yêu tộc vốn không nên xuất hiện lại thế gian, trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng có lẽ chính là túc mệnh tốt nhất.

Chỉ là đối với việc này, Nữ Oa lại tỏ vẻ khá là không tình nguyện.

Nàng lạnh lùng nói: "Ta không tin Hậu Thổ!" Hai người phụ nữ này xưa nay đều không vừa mắt nhau, Phục Hy lại là Yêu tộc Hy Hoàng, chiến tử trong trận chiến với Tổ Vu.

Cuối cùng lại muốn mượn Lục Đạo Luân Hồi của Vu tộc để chuyển thế trùng sinh, nhìn thế nào cũng thấy có chút huyền hoặc.

Nữ Oa lo lắng cũng là bình thường.

Chỉ là Phục Hy không thể quy vị, Nhân tộc không cách nào mở ra đại hưng chi thế, Thông Thiên chỉ có thể khuyên giải nói: "Thiên đạo đại thế, Hậu Thổ không dám tùy tiện giở thủ đoạn!

Càng huống hồ, đến lúc đó hai chúng ta đích thân đưa Chân Linh Phục Hy tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ có thể làm gì?

Chỉ hy vọng hai nàng đừng đến lúc đó lại đánh nhau!" Thông Thiên lắc đầu cười khổ nói.

Lại nói sau khi bốn người Lão Tử rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, tức giận không thôi. "Nguyên Thủy đạo hữu, không cần nhìn ta như vậy, ta cũng là bất đắc dĩ!" Tiếp Dẫn lắc đầu cười khổ nói. "Hừ, ta xem thường loại người gió chiều nào che chiều ấy như các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu nói. "Tên Thông Thiên kia ỷ vào thực lực cường hãn, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, chẳng lẽ cứ cam chịu bị hắn đè đầu cưỡi cổ mãi sao?" Trong Hồng Hoang, Thông Thiên là đệ nhất Thánh Nhân, Tiệt Giáo càng là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo.

Trừ bỏ Nhân Giáo của Lão Tử vì đệ tử ít ỏi còn có chút cảm giác tồn tại, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo hoàn toàn sắp thành bàng môn tả đạo rồi.

Lúc đầu lập giáo là để thành Thánh và tranh đoạt khí vận a!

Hiện tại cái rắm khí vận cũng không vơ được, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể không sốt ruột sao?

Thiên cơ bốn người lòng không đồng! "Hắc hắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi nói thì hay lắm, đối phó Thông Thiên, ngươi đánh lại được hắn sao?

Lần trước ở Côn Luân Sơn, nếu không phải Thông Thiên không ra tay độc ác, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đứng ở đây nói chuyện ngang hàng với ta?" Chuẩn Đề cười lạnh nói, cái tính khí nóng nảy của Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là không biết trời cao đất dày.

Đánh bại Thông Thiên?

Cũng phải có bản lĩnh đó a! "Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất phá, hiện tại bốn người chúng ta liên thủ, làm sao không đánh lại Thông Thiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

Vẫn luôn bị Thông Thiên chèn ép, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm vô cùng bất mãn.

Chương 122

Lần này Nhân Hoàng chi tranh, Xiển Giáo lại không vơ được bất kỳ chỗ tốt nào, toàn bộ bị Thông Thiên độc chiếm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm giác, cứ tiếp tục như vậy, Hồng Hoang sẽ không còn đất cắm dùi cho Xiển Giáo. "Đánh lại Thông Thiên?

Ngươi coi Nữ Oa sẽ không ra tay sao?" Chuẩn Đề cười lạnh nói.

Còn chuyện suýt chút nữa bị Thông Thiên đánh rớt cảnh giới Thánh Nhân, Chuẩn Đề hoàn toàn không nhắc tới.

Sư huynh đệ bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, tạm thời không báo thù được Thông Thiên, vậy thì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn xui xẻo cũng không tệ.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự bị Thông Thiên tước đi Thánh Nhân chi lực, vậy thì có kịch hay để xem rồi.

Chỉ có phương Đông Ngũ Thánh đấu đá nhau, phương Tây mới có cơ hội vượt qua phương Đông. "Được rồi!

Đừng cãi nhau nữa!" Lão Tử trầm giọng quát một tiếng.

Chỉ có những lúc Thông Thiên không có mặt, lão mới có thể bày ra cái giá Huyền Môn đại sư huynh. "Nếu hai vị đã bị Thông Thiên dọa sợ, không dám tranh nữa, vậy thì an tâm ở lại phương Tây đi!

Chuyện phương Đông đừng có nhúng tay vào nữa!" Lão Tử sắc mặt âm trầm nói, hai kẻ nhát gan như thế này, lại bị Thông Thiên dọa sợ.

Đến nay Lão Tử cũng không hiểu, Thông Thiên rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến hai vị Thánh Nhân kiêng kỵ như thế? "Hừ!

Nếu Lão Tử đạo hữu tự tin như vậy, vậy thì cứ tự nhiên!

Chúng ta về đây!" Chuẩn Đề bị Lão Tử châm chọc một phen, trong lòng khó chịu, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Lần này, hai người bọn họ muốn ngồi xem phương Đông nội đấu.

Nhìn hai người không nể mặt bỏ đi, sắc mặt Lão Tử một trận âm u, nhìn về hướng Không Động Sơn, trong lòng thầm nhủ: "Đừng tưởng rằng có được Không Động Ấn là có thể vĩnh viễn chiếm cứ khí vận Nhân tộc!

Bần đạo mới là Nhân Giáo giáo chủ!" Lại nói, trong Nhân tộc có một bộ lạc tên là 'Phong', tọa lạc ở Hoa Tư Sơn thuộc trung bộ Hồng Hoang.

Phong bộ có một nữ tử xinh đẹp, được gọi là Hoa Tư thị.

Bỗng nhiên có một ngày, Hoa Tư thị lại mạc danh kỳ diệu có thai, mười tháng hoài thai sau, hài nhi sinh ra.

Một ngày nọ, trong toàn bộ lạc, tử khí hạo đông, ráng chiều đầy trời, khắp nơi phiêu tán dị hương, ẩn ẩn có tiếng rồng ngâm hổ gầm.

Một tiếng khóc to rõ vang lên, thiên địa chấn kinh.

Chư Thánh nhao nhao ngưng vọng, tự nhiên rõ ràng Nhân Hoàng xuất thế rồi, Nhân Hoàng này và Thông Thiên có quan hệ rất lớn.

Đại cữu tử (anh vợ) của Thông Thiên, Phục Hy!

Chỉ là, Phục Hy chuyển thế trở thành Nhân tộc, từ nay về sau cùng Yêu tộc không còn quan hệ.

Một thân phận hoàn toàn mới, Nhân tộc Thiên Hoàng!

Tại Phong bộ, tộc nhân nhao nhao khiếp sợ nhìn cảnh tượng rung động này.

Một đứa bé sơ sinh ra đời hùng vĩ như vậy, là chuyện Nhân tộc chưa từng có a! "Đứa bé này sẽ không phải là yêu nghiệt chứ?" "Nói bậy, nếu thật là yêu nghiệt, làm sao sẽ xuất hiện tường thụy như vậy, phân minh là Thánh linh!" "Không chừng đứa bé này xuất sinh, thật sự có thể mang lại may mắn cho Nhân tộc chúng ta!" Phong bộ mọi người nhao nhao nghị luận, Nhân tộc lúc này tuy rằng đã có khí tượng nhân vật chính của thiên địa, nhưng cường giả chân chính không nhiều.

Tam Hoàng Ngũ Đế chưa xuất thế, kiến thức Nhân tộc có hạn, chỉ có thể dựa vào ký ức xưa cũ để phỏng đoán.

Ngay lúc này, sau lưng mọi người lại đột nhiên vang lên một giọng nói: "Có thể cho ta xem đứa bé này không?" Mọi người vội vàng nhìn lại phía sau, lại thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh (lục y), dung mạo ôn nhuận, vô cùng tuấn dật, khí độ phi phàm.

Trong Phong bộ không thiếu những lão giả sinh ra từ thời Vu Yêu đại chiến, rất nhanh liền nhận ra Khổng Tuyên. "Thánh Sư, ngài là Thánh Sư sao?" Một lão giả cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Khổng Tuyên cười khẽ gật đầu, thân phận Nhân tộc Thánh Sư còn 'ngầu' (ngưu bức) hơn cả Nhân Hoàng chi sư!

Năm đó nhờ vào công đức Thánh Sư, Khổng Tuyên có thể trực tiếp trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Lần này, Thông Thiên để Khổng Tuyên dẫn dắt Thiên Hoàng quy vị, cũng là để hắn kiếm thêm chút công đức, xem có thể tiến thêm một bước hay không.

Khổng Tuyên trảm đi nhất thi đã được một thời gian không ngắn, tích lũy tương đối thâm hậu rồi!

Đông đảo Nhân tộc thấy thật sự là Khổng Tuyên, vội vàng nhao

nhao quỳ lạy nói: "Bái kiến Thánh Sư!" Bọn họ vô cùng kích động, rốt cuộc lại được gặp Khổng Tuyên.

Năm đó tại Đại Việt Sơn, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Khổng Tuyên ra tay đánh bại Yêu Thánh Bạch Trạch, che chở Nhân tộc.

Nếu không thì không chỉ Nhân tộc ở Đại Việt Sơn, mà trừ bỏ Đông Hải chi tân, Nhân tộc toàn bộ Hồng Hoang đều phải gặp tai ương.

Nhân tộc đời đời truyền thừa, vẫn còn nhớ kỹ ân tình của Khổng Tuyên! "Đều đứng lên đi!

Không cần đa lễ!

Bản tôn hôm nay tới, là vì đứa bé này!" Khổng Tuyên đi lên phía trước, từ trong tay Hoa Tư thị đón lấy Phục Hy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà kia, ẩn ẩn có thần sắc của Phục Hy, chỉ là lại không có bất kỳ khí tức nào của Phục Hy.

Phục Hy lúc này, đã hoàn toàn trở thành một con người. "Bản tôn sẽ thu hắn làm đệ tử, đích thân dạy bảo trưởng thành, ngày sau hắn sẽ trở thành một đời Nhân Hoàng, dẫn dắt Nhân tộc quật khởi giữa rừng vạn tộc Hồng Hoang.

Từ nay về sau, Nhân tộc sẽ tự cường, tự lập, bất khuất, bất diệt, chân chính trở thành thiên định nhất tộc của Hồng Hoang." Khổng Tuyên trầm giọng nói, khiến cho đông đảo cường giả Nhân tộc đều chấn kinh.

Đứa bé này sẽ là Nhân Hoàng?

Nhân tộc sẽ dưới sự dẫn dắt của đứa bé này quật khởi, trở thành thiên định nhất tộc? "Hừ!" Trên Côn Luân Sơn, nhìn thấy Khổng Tuyên thu Phục Hy làm đệ tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy âm trầm, trong lòng mặc tính một chút, liền có chủ ý.

Lập tức gọi đại đệ tử Quảng Thành Tử tới phân phó một phen.

Trong Nhân tộc, dưới sự dạy bảo của Khổng Tuyên, Phục Hy từ từ lớn lên, anh tuấn phi phàm, pha chút phong phạm của Hy Hoàng Thiên Đình năm xưa.

Hắn dẫn dắt Nhân tộc, làm nông canh, săn bắt cá, rất nhanh liền trở thành thủ lĩnh của Phong bộ.

Phong bộ cũng từ từ trở nên lớn mạnh, càng nhiều Nhân tộc mộ danh gia nhập Phong bộ, uy vọng của Phục Hy cũng càng ngày càng cao.

Nhiều năm sau, Phục Hy được thiên hạ Nhân tộc cùng tôn làm Nhân tộc Cộng Chủ, trở thành một đời Nhân Hoàng.

Lúc này, Khổng Tuyên lại bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, ánh mắt nhìn về phía phương Bắc. "Sư tôn bảo ta đi Bắc Minh Hải một chuyến, chẳng lẽ chỗ Côn Bằng xuất hiện vấn đề?" Khổng Tuyên thầm nghĩ.

Chương 123

Trong mắt chớp động tinh quang, Hà Đồ Lạc Thư trong tay Côn Bằng là mấu chốt để Phục Hy chứng đạo, Khổng Tuyên cảm giác phải sớm đi thu hồi mới được.

Bắc Minh Hải!

Thiên địa âm hàn thấu xương, nước biển đều là màu đen, căn bản nhìn không thấy tận cùng, linh khí mỏng manh, hiếm có sinh linh nào có thể tồn tại ở nơi này.

Càng không có người nào dám ở chỗ này càn rỡ, chỉ vì trong Bắc Minh Hải có một Yêu tộc cường giả khủng bố cư ngụ.

Lão cổ đổng tồn tại từ thời Hoang Cổ, Yêu Sư Côn Bằng.

Một thân thực lực thâm sâu khó lường, xưng là một trong những cường giả mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Trải qua Long Hán đại kiếp, Vu Yêu đại kiếp, không có người nào dám tùy tiện bước chân vào Bắc Hải.

Chỉ là một ngày nọ, một đạo nhân trẻ tuổi mặc huyền y lại đến trên Bắc Hải, nhìn đại hải vô tận, trầm giọng quát: "Côn Bằng tiền bối, vãn bối là đại đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn - Quảng Thành Tử, đến đây bái kiến, xin Yêu Sư cho gặp mặt!" Vu Yêu đại kiếp chôn vùi quá nhiều cường giả Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên chiến tử vô số, Chuẩn Thánh đều chết hết.

Quảng Thành Tử lúc này, tuy rằng vừa mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng một thân thực lực trong Hồng Hoang, cũng hiếm có địch thủ rồi.

Đủ để thấy, Hồng Hoang lúc này so với thời kỳ Vu Yêu kém bao

nhiêu! "Đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Tìm Bắc Minh Hải ta có việc gì?" Trong Bắc Minh Hải vang lên một giọng nói âm lãnh, uy áp cường đại lập tức hiện ra trong thiên địa.

Quảng Thành Tử sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch.

So với lão già không biết sống bao nhiêu năm như Côn Bằng, thực lực của Quảng Thành Tử căn bản không đủ xem. "Hô!" Giây lát sau, Quảng Thành Tử bỗng nhiên kinh hãi, vội vàng xoay người, lại phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng xuất hiện một người.

Một thân hắc bào, sắc mặt âm u, ánh mắt lãnh lệ nhìn chăm chú hắn, chính là Yêu Sư Côn Bằng.

Quảng Thành Tử trong lòng lập tức có cảm giác da đầu tê dại, căn bản không biết Côn Bằng xuất hiện như thế nào.

Làm đệ tử Thánh Nhân, Quảng Thành Tử vô cùng ngạo khí, cộng thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có cái đức hạnh kia, Quảng Thành Tử khi đối mặt với sinh linh Hồng Hoang, luôn luôn cao cao tại thượng.

Nhưng giờ khắc này, Côn Bằng lại dạy cho hắn một bài học. "Bái kiến Yêu Sư, sư tôn mệnh lệnh ta tới mượn Yêu Sư một món đồ!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo một tên tiểu bối tới mượn đồ?

Mượn?" Côn Bằng lạnh giọng nói, hắn không quên năm đó ở trong Tử Tiêu Cung, bị ép nhường ra Thánh vị, cũng có một phần công lao của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã sớm trở thành Thánh Nhân, báo thù là không được rồi.

Côn Bằng chỉ có thể ở lì trong Bắc Minh Hải trốn tránh nhân quả!

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phái đệ tử tìm tới cửa. "Sư tôn muốn mượn Hà Đồ Lạc Thư trong tay Yêu Sư dùng một lát, mong Yêu Sư ân chuẩn!" Quảng Thành Tử trầm giọng nói.

Ngoài mặt tuy rằng khách khí, nhưng ẩn ẩn vẻ ngạo khí không giấu được, ỷ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chỗ dựa.

Côn Bằng dù mạnh, cũng tuyệt đối không dám đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ai ngờ, Côn Bằng nghe xong, lại cười ha hả: "Hà Đồ Lạc Thư?

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không phải không biết lai lịch của Hà Đồ Lạc Thư chứ?

Mở miệng một câu là muốn từ trong tay ta lấy đi?

Đâu ra chuyện tốt như vậy?" Côn Bằng sắc mặt trở nên âm u, vì lấy Hà Đồ Lạc Thư, năm đó hắn đã 'hố' Đế Tuấn một vố.

Đó là hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Cả Hồng Hoang lại có mấy kiện?

Côn Bằng thân gia vốn không giàu có, sao có thể đem Hà Đồ Lạc Thư cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn.

Lại nói, cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn đồ, còn có thể đòi lại được sao? "Yêu Sư không cho?

Sư tôn nói, nếu Yêu Sư không cho, vậy lão nhân gia ngài chỉ có thể đích thân tới hướng Yêu Sư đòi lấy!" Quảng Thành Tử sắc mặt trở nên trầm ngưng, trong lòng thầm mắng Côn Bằng cũng quá không biết điều rồi.

Hôm nay Hồng Hoang sớm không còn là thời đại Yêu tộc, Thánh Nhân lăng gia (đứng trên) Hồng Hoang, Côn Bằng một kẻ hết thời chỉ có thể trốn ở Bắc Minh Hải không dám đi ra.

Lúc này dám cự tuyệt mệnh lệnh của Thánh Nhân?

Quảng Thành Tử kế thừa ngạo khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt cũng cứng rắn hơn. "Ngươi đang uy hiếp ta?" Côn Bằng đột nhiên nói.

Uy áp khủng bố buông xuống trên người Quảng Thành Tử, ánh mắt lãnh lệ gắt gao nhìn chằm chằm mắt hắn.

Hãi người! "Không dám!" Quảng Thành Tử lời còn chưa dứt, trong hư không liền vang lên một giọng nói khác. "Quảng Thành Tử sao có thể không dám uy hiếp Côn Bằng tiền bối!" Côn Bằng ánh mắt đột nhiên nhìn về một chỗ hư không khác, chỉ thấy nơi đó nhẹ nhàng chấn động, một người trẻ tuổi mặc áo xanh bước ra. "Văn bối Khổng Tuyên, bái kiến Côn Bằng tiền bối!" Khổng Tuyên thản nhiên cười nói. "Khổng Tuyên?

Tiệt Giáo đại đệ tử?" Côn Bằng ánh mắt bỗng nhiên sắc bén.

Danh tiếng của Khổng Tuyên lớn hơn Quảng Thành Tử nhiều, nói đến trận chiến Đại Việt Sơn năm đó, Khổng Tuyên dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh, trực tiếp đánh bại Bạch Trạch.

Khiến Yêu tộc mất hết mặt mũi, cũng làm cho danh tiếng Khổng Tuyên truyền khắp Hồng Hoang.

Có phong phạm của Thông Thiên năm đó a!

Côn Bằng tuy lần đầu gặp Khổng Tuyên, nhưng cũng tuyệt đối không dám coi thường người trẻ tuổi này.

Dù sao đây chính là kẻ có thể vượt cấp chiến đấu a!

Lúc này Côn Bằng là Nhị Thi Chuẩn Thánh, Khổng Tuyên cũng sớm đã trảm đi Nhất Thi, Khổng Tuyên có tư cách để Côn Bằng coi trọng. "Khổng Tuyên chẳng lẽ cũng tới mượn Hà Đồ Lạc Thư?" Côn

Bằng cười lạnh nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, thân truyền đệ tử của hai đại Thánh Nhân cùng lúc tới mượn Linh Bảo.

Thật hiếm lạ a! "Không sai, mong Côn Bằng tiền bối ưng thuận!" Khổng Tuyên nhẹ giọng nói.

Lúc này Quảng Thành Tử ở bên cạnh sắc mặt nhưng không tốt chút nào. "Đáng chết, sao Khổng Tuyên lại tới nhanh như vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra cái chủ ý này, chính là vì để làm Thông Thiên buồn nôn, tốt nhất có thể đem Hà Đồ Lạc Thư đoạt tới tay.

Chương 124

Nắm giữ chứng đạo chi bảo của Phục Hy, là có thể cùng Thông Thiên bàn điều kiện.

Chỉ là Khổng Tuyên tới quá nhanh, Quảng Thành Tử còn chưa lấy được Linh Bảo! "Yêu Sư, sư tôn đã phân phó rồi, bần đạo nhất định phải đem Linh Bảo mang về!" Quảng Thành Tử trầm giọng quát.

Ai ngờ, Côn Bằng căn bản không để ý, lạnh giọng nói: "Không cần lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra dọa ta, nếu muốn ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm ra tay rồi!

Ta và hắn phát sinh ân oán, lúc đó một tên tiểu bối như ngươi còn chưa hóa hình đâu!

Tay không bắt giặc muốn từ chỗ ta lấy đi hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Côn Bằng lạnh giọng nói.

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân đến, Quảng Thành Tử trong mắt hắn chỉ là một con kiến hôi, một cái Đại La Kim Tiên nhỏ bé có tư cách gì cùng hắn bàn điều kiện.

Ngược lại là Khổng Tuyên, có tư cách bình đẳng đối thoại với Côn Bằng.

Khổng Tuyên lại thản nhiên cười nói: "Đã Côn Bằng tiền bối không muốn gặp người không liên quan, vậy vãn bối giúp người thanh lý là được!" Lời vừa dứt, Quảng Thành Tử sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. "Khổng Tuyên, ngươi dám đối với ta ra tay?" Tuy Quảng Thành Tử trong lòng cao ngạo, nhưng không thể không thừa nhận Khổng Tuyên lợi hại.

Tên này thời điểm Vu Yêu đại kiếp liền đột phá Chuẩn Thánh a!

Một cái đại cảnh giới chênh lệch, Quảng Thành Tử căn bản không có cơ hội! "Đồ của Tiệt Giáo ta, không dễ động vào như vậy!" Khổng Tuyên cười lạnh, muốn cướp Hà Đồ Lạc Thư trước mặt hắn? "Oanh!" Ngũ Sắc Thần Quang tàn phá thiên địa, uy áp Chuẩn Thánh khủng bố ầm vang bộc phát, Quảng Thành Tử sắc mặt triệt để biến đổi.

Xa xa tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Khổng Tuyên ra tay với Quảng Thành Tử, sắc mặt lập tức cuồng nộ. "Hỗn trướng, dám đối với đệ tử bản tôn ra tay?

Tìm chết!" Lời còn chưa dứt, thánh uy của Nguyên Thủy Thiên Tôn bộc phát, một thanh Ngọc Như Ý trực tiếp hướng về Bắc Minh Hải đánh tới.

Thanh Ngọc Như Ý này tuy là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại theo bên người Nguyên Thủy Thiên Tôn trước khi thành Thánh, là chứng đạo chi bảo của hắn cũng không sai.

Nếu bị đánh trúng, Chuẩn Thánh cũng phải trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Chỉ là ngay lúc này, trên không Côn Luân Sơn bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lạnh: "Nguyên Thủy Thiên Tôn thật lớn uy phong a?

Muốn đối với tiểu bối ra tay, coi Thông Thiên ta là vật trang trí sao?" Thanh âm lãnh lệ truyền vang trong hư không, sức mạnh vô tận cuồn cuộn trấn áp trên Côn Luân Sơn.

Thanh Ngọc Như Ý kia dưới cỗ uy áp này, rắc một tiếng vỡ nát.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt trong nháy mắt đỏ lên, Ngọc Như Ý là chứng đạo chi bảo của hắn, mức độ quan trọng chỉ đứng sau Bàn Cổ Phiên.

Cứ thế bị Thông Thiên hủy đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi điên

rồi. "Thông Thiên, ta và ngươi không xong đâu!" Thông Thiên đã không còn là cái Thông Thiên nguyên bản kia nữa!

Trong Phong Thần đại chiến, đệ tử Tiệt Giáo liên tiếp bị đưa lên Phong Thần Bảng, Thông Thiên không ra tay, vì cho rằng đó là tranh đấu giữa các tiểu bối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không màng thân phận đánh giết Tam Tiêu, Thông Thiên không ra tay, có lẽ còn ôm ảo tưởng đối với nhị ca Nguyên Thủy Thiên Tôn này.

Đến cuối cùng, khi Tiệt Giáo thật sự sắp bị phúc diệt, Thông Thiên mới rốt cuộc ra tay, nhưng lúc đó đã muộn, đại hạ tương khuynh (nhà lớn sắp đổ).

Lúc này, Thông Thiên cũng mặc kệ đạo nghĩa, trở nên còn hộ độc tử (bao che) hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dám lấy lớn hiếp nhỏ ra tay với đệ tử của hắn, Thông Thiên nhất định phải dạy dỗ! "Oanh!" Lực lượng kinh khủng lan tràn Côn Luân Sơn, Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn vỡ nát, làm cho tên này triệt để nổi giận. "Ta và ngươi không xong đâu, Thông Thiên!" Lời vừa dứt, một đạo phong mang tuyệt cường từ trong Côn Luân Sơn quật khởi, chém vỡ hư không, rạch nát thương khung, bộc phát ra vô tận Tiên Thiên chi uy, hướng về phía Thông Thiên chém tới.

Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên!

Bảo vật này vừa ra, thiên địa biến sắc, Hồng Hoang run rẩy, vô số sinh linh cường giả kinh hãi nhìn về hướng Côn Luân Sơn. "Tiên Thiên Chí Bảo?

Thánh Nhân uy áp, thánh chiến lại bộc phát rồi?" Toàn bộ Hồng Hoang đều lâm vào trong khủng hoảng, sức mạnh Thánh Nhân quá

khủng bố, động một chút là hủy diệt đại địa.

Trước đó tại Địa Phủ, vừa mới xuất hiện một lần thánh chiến nguy cơ, hiện tại Côn Luân Sơn lại có!

Đám Thánh Nhân này từng người một đều không an phận a!

Tinh lực vượng thịnh quá hả?

Thực tế cũng không khác biệt lắm!

Thánh Nhân bất tử bất diệt, sinh mệnh vĩnh viễn không có điểm dừng, trong năm tháng dài đằng đẵng làm sao tiêu hao thời gian khô khan?

Tu luyện, tranh đoạt khí vận, đánh nhau, xem các Thánh Nhân khác xui xẻo là sướng.

Thực tế là rảnh rỗi sinh nông nổi!

Hiện tại Thông Thiên vì quá rảnh rỗi, ngứa tay muốn tẩn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận! "Tranh lãng!" Diệt Thế Chi Kiếm bộc phát ra uy áp khủng bố, hãn nhiên hướng về phía Bàn Cổ Phiên chém giết.

Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo đối kháng, khiến cho toàn bộ Hồng Hoang đều kịch liệt run rẩy, vô số sơn mạch ở Côn Luân Sơn càng là sụp đổ.

Đỉnh cấp động thiên vốn tiên khí lượn lờ, trong nháy mắt ngắn ngủi hóa thành tàn hài. "Hỗn đản!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ mắng, nhìn Côn Luân Sơn, trong lòng đang rỉ máu a!

Sớm biết vậy nên ra Hỗn Độn mà đánh! "Nhất kiếm, thí thương sinh!" Thanh âm băng lãnh truyền vang trên đại địa, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt cự biến.

Một cỗ lực lượng kinh khủng trực tiếp càn quét thiên địa, làm cho

hắn có loại cảm giác sụp đổ.

Cùng là Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên càng là Khai Thiên Chí Bảo khủng bố hơn, nhưng lại ngăn không được sức mạnh của Diệt Thế Chi Kiếm.

Quy cho cùng, là do Thông Thiên quá mạnh mẽ! "Phốc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, huyết thủy màu thanh ngọc rải đầy Côn Luân Sơn.

Dưới sự tư dưỡng của Thánh huyết, toàn bộ Côn Luân Sơn đều một lần nữa bùng phát vô tận sinh cơ, nhưng đây không phải là điều Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn a! "Đáng chết, Thông Thiên, ngươi giết không được ta, ta và ngươi không xong đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận điên cuồng gào thét.

Thánh Nhân bất tử bất diệt, căn bản giết không chết, đây là sự tự tin của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cũng muốn học một chút Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trước đó.

Phát huy tinh thần không biết xấu hổ, cùng Thông Thiên tử khái (khô máu) đến cùng!

Nhưng căn bản không có tác dụng, năm đó trong Hỗn Độn, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vì sao lại bại, sau đó lại vì sao sợ hãi Thông Thiên như vậy.

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn liều mạng, lúc này trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề ánh mắt tràn đầy hưng phấn, khuôn mặt to béo đều đỏ lên.

Chương 125

Mặt lộ tinh quang, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Nhanh lên, nhanh lên, mau rút Hồng Mông Tử Khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn ra!" Hoàn toàn là đang xem kịch vui!

Chỉ có mấy Thánh Nhân phương Đông cứ mãi nội đấu, phương Tây mới có cơ hội bành trướng.

Nếu Thông Thiên thật sự diệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy thì, hắc hắc, có kịch hay để xem rồi! "Giết không chết?

Cùng bản tọa không xong?

Ngươi quá đề cao bản thân rồi, hôm nay bản tọa sẽ trấn áp ngươi!" Thông Thiên lạnh giọng quát, lời vừa dứt, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp ầm vang hiện ra trong hư không.

Bộc phát ra Tiên Thiên chi lực hạo hãn, Huyền Hoàng chi khí tàn phá Hồng Hoang, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp. "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp?" Giây lát này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh kêu.

Thông Thiên động dụng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, càng quan trọng hơn là, đây còn không phải là toàn bộ của Thông Thiên tên 'cẩu nhật đích' (chó chết) này!

Còn có một kiện Tru Tiên Kiếm Trận khủng bố hơn chưa động dụng kìa!

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thân gia phong hậu như vậy, làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự đỏ mắt a!

Nhưng hiện tại, hắn phải đối mặt với sự trấn áp của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, lúc này Bàn Cổ Phiên đang bị Diệt Thế

Chi Kiếm kiềm chế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ trực tiếp đối mặt với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp. "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi nhiều lần khiêu khích bản tọa, thật coi bản tọa không làm gì được ngươi sao?

Hôm nay, bản tọa sẽ trấn áp ngươi dưới Côn Luân Sơn, để ngươi hảo hảo thanh tịnh một chút!

Thánh Nhân?

Hừ!" Thông Thiên lạnh giọng quát.

Lần này tịnh không có đánh động Hồng Mông Tử Khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sẽ không lấy mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không thì, Hồng Quân lão bang tử (lão già chết tiệt) kia định nhiên lại muốn nhảy ra lải nhải.

Không phải nói Thánh Nhân bất tử bất diệt sao?

Nhưng nếu Thánh Nhân bị trấn áp thì sao?

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nhận ra vấn đề này, sắc mặt lập tức hoảng trương.

Đích xác là chết không được!

Nhưng nếu bị Thông Thiên trấn áp, cũng khó chịu a!

Càng sẽ mất hết mặt mũi trước toàn bộ Hồng Hoang!

Về sau Hồng Hoang đâu còn chỗ cho Xiển Giáo đứng chân?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đang tản ra uy áp khủng bố, hắn thật sự sợ hãi! "Dừng tay!" Hắn kinh hãi hô to, nhưng căn bản vô dụng, Thông Thiên đã quyết định chủ ý muốn đem Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp.

Lúc này, trong hư không cùng lúc vang lên một giọng nói già nua.

"Dừng tay!" Lão Tử rốt cuộc ngồi không yên, tuy rằng đã phân gia với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng nháo đến không vui vẻ gì.

Nhưng xưa nay, đối thủ lớn nhất của Lão Tử đều là Thông Thiên.

Chỉ có liên thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn mới có khả năng đối kháng Thông Thiên, cho nên tuyệt đối không thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên trấn áp. "Oanh!" Giữa thiên địa lần nữa bộc phát ra một đạo Tiên Thiên chi uy, Thái Cực Đồ ngưng tụ địa hỏa thủy phong chi lực, hướng về Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cuồn cuộn trấn áp.

Lúc này, Thông Thiên một tiếng cười lạnh: "Cuối cùng cũng ngồi không yên sao?" Lão Tử rốt cuộc ngồi không yên muốn ra tay!

Thái Cực Đồ trấn áp hư không, địa hỏa thủy phong chi lực chấn động thiên địa.

Mang theo Khai Thiên chi uy khủng bố, hướng về Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp.

Không lâu sau, trong Hồng Hoang lại một lần nữa bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng.

Vô tận Càn Khôn chi lực từ trên Đông Hải thăng đằng, trực tiếp quán xuyên chỉnh cái thiên địa, Tiên Thiên chi uy cường thế càn quét Hồng Hoang.

Giây lát này, thiên địa thất sắc, chúng sinh run rẩy! "Lão Tử, Nữ Oa xin lính giáo sự lợi hại của Thái Cực Đồ!" Thanh âm thanh lãnh truyền vang giữa thiên địa, thân ảnh tuyệt mỹ của Nữ Oa từ trên cửu thiên từ từ đi xuống.

Bạch y như tuyết, băng cơ ngọc cốt, khí chất lãnh ngạo, dung nhan tuyệt mỹ làm cho cả Hồng Hoang kinh diễm. "Oanh!" Sức mạnh của Càn Khôn Đỉnh và Thái Cực Đồ ầm vang va chạm vào nhau, thiên địa

kịch liệt run rẩy, lực lượng kinh khủng làm cho đại địa vô tận nứt nẻ.

Cùng là Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi trước Càn Khôn Đỉnh.

Sắc mặt Lão Tử chợt trở nên khó coi, trên khuôn mặt già nua trầm xuống.

Nghiến răng nói: "Nữ Oa!" Đáng chết, Nữ Oa cũng ra tay rồi!

Lại nói Hồng Hoang Thất Thánh lúc này, chủ yếu chia làm bốn cái tiểu đoàn thể!

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề là đoàn kết nhất, từ khi hóa hình đã ở cùng nhau, vì phương Tây bôn ba, càng cùng chung chấp chưởng Tây Phương Giáo, tình cảm kiên cố.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tên này tuy rằng ôm đoàn (liên minh), nhưng hiềm khích cũng không nhỏ, hoàn toàn là bị tình thế bức bách phải liên thủ.

Sau đó là Hậu Thổ, độc thân một người, trừ phi Hồng Quân tương triệu, đại bộ phận thời gian đều ở trong Địa Phủ.

Cuối cùng là Thông Thiên và Nữ Oa cặp đôi 'cẩu nam nữ' này, thực lực mạnh nhất, cũng làm cho người ta kiêng kỵ nhất.

Xưa nay, chỉ bằng vào một mình Thông Thiên đã có thể ngược đãi các Thánh Nhân khác, cho nên cơ hội để Nữ Oa ra tay cũng không nhiều.

Nhưng hiện tại, Lão Tử bị Nữ Oa chặn lại, căn bản không cách nào đi giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Oa trước khi thành Thánh liền trảm đi Tam Thi, lại sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh.

Chiến lực hoàn toàn không kém gì Lão Tử!

Cho nên, tình thế lập tức đối với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ bất lợi!

Nhìn thấy Lão Tử bị Nữ Oa chặn lại, Thông Thiên trong lòng cười khẽ: "Thông Thiên ta cũng là có vợ đấy!" Tuy rằng bằng vào sức mạnh của bản thân cũng hoàn toàn không sợ Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thủ.

Nhưng Nữ Oa cũng không phải bình hoa, đạo lữ của Thông Thiên, trong Hồng Hoang lại có mấy người có thể so sánh? "Trấn áp!" Không có Lão Tử phá rối, Thông Thiên ánh mắt lãnh lệ, trầm giọng quát.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bộc phát ra vô tận Huyền Hoàng chi lực, uy áp khủng bố cuồn cuộn hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp. "A!

Chương 126

Đáng chết!

Thông Thiên, dừng tay, không được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi hô to, giây lát này, hắn thật sự kinh hoảng thất thố.

Thánh Nhân bất tử, nhưng không đại biểu không thể bị trấn áp a!

Thực lực của Thông Thiên, viễn siêu hắn, hoàn toàn có năng lực đem hắn trấn áp. "Oanh!" Một đạo tiếng vang ầm ầm, cả Côn Luân Sơn trong nháy mắt rung lên, thiên địa tĩnh lại.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên Côn Luân Sơn hình thành một đạo phong ấn cực lớn, đem Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp trấn áp dưới Côn Luân Sơn.

Thông Thiên dùng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp một Thánh Nhân?

Giây lát này, toàn bộ Hồng Hoang đều lâm vào tử tịch, vô số cường giả trợn to hai mắt, kinh hãi nhìn về Côn Luân Sơn. "Nguyên Thủy Thiên Tôn bị... trấn áp rồi?" Trấn Nguyên Tử run rẩy nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là một Thánh Nhân a!

Trấn Nguyên Tử vô cùng rõ ràng sự khủng bố của Thánh Nhân, nghiền nát một Chuẩn Thánh giống như giết chết một con kiến.

Hiện tại, hắn lại trực tiếp bị Thông Thiên trấn áp, thế giới quan của Trấn Nguyên Tử có chút sụp đổ!

Chênh lệch giữa các Thánh Nhân đã đến mức độ này rồi sao?

Thông Thiên quá mạnh mẽ! "Đáng tiếc giết không chết a!

Không thể vì Hồng Vân đạo hữu báo thù!" "Sao có thể như vậy?

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trấn áp?" "Thông Thiên Giáo Chủ quá mạnh!" "Trong Tam Giới, Thông Thiên là đệ nhất!" Giây lát này, trong lòng vô số cường giả Hồng Hoang chấn kinh, Thánh Nhân chiến đấu quả thực làm bọn hắn mở rộng tầm mắt.

Kết quả càng làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Quá ngưu bức! "Ngươi~" Lão Tử trợn to hai mắt, trừng trừng nhìn Thông Thiên, đầy mặt phẫn nộ, không biết nên nói cái gì. "Ngươi cũng muốn đi bồi Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" Thông Thiên lạnh lùng nhìn hắn, mấy tên này nhớ ăn không nhớ đánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuồng ngạo tự đại, Lão Tử tên này cũng muốn ra tay ngăn cản Thông Thiên, thật cho là Thông Thiên không làm gì được hắn sao? "Thông Thiên, trấn áp đồng môn, tội không thể tha, bản tôn định nhiên phải bẩm báo lão sư!" Lão Tử tức giận hô to.

Khi chưa thành Thánh thì bị người bắt nạt, hiện tại đều đã thành Thánh Nhân cao cao tại thượng, thế mà vẫn bị Thông Thiên bắt nạt.

Nhiều lần tranh đấu như vậy, Lão Tử chưa từng chiếm được một lần tiện nghi nào từ tay Thông Thiên. "Nói cho lão sư?

Tùy ngươi!" Thông Thiên thản nhiên lắc đầu nói.

Hồng Quân sẽ quản mấy chuyện này?

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn không chết, Hồng Quân làm sao có thể ra tay a!

Trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, những trận đại chiến Thánh Nhân này là hủy thiên diệt địa, uy lực không thể tưởng tượng!

Nhưng trong mắt Hồng Quân, hoàn toàn chỉ là trò chơi mà thôi!

Cảnh giới bất đồng, cách nhìn cũng không giống nhau!

Thánh Nhân bất tử bất diệt, mỗi người đều có tư tâm, khó mà làm

thành một phái hài hòa.

Điều Hồng Quân muốn, chỉ là chư Thánh phân tranh đừng quá phận là được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trấn áp, chỉ có thể nói thực lực không bằng Thông Thiên, quá phế vật!

Lão Tử tức giận rời đi, trong lòng cũng hiểu Hồng Quân nếu thật sự muốn quản chuyện này, thì trước đó khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trấn áp đã ra tay rồi.

Hồng Quân không quản!

Lão Tử trong lòng giận không chỗ phát tiết!

Lúc này lại nghe thấy thanh âm băng lãnh của Thông Thiên truyền đến từ phía sau. "Nói lại với ngươi một lần nữa, chuyện Nhân Hoàng là của Tiệt Giáo ta, nếu còn loạn nhúng tay vào, cái Thủ Dương Sơn của ngươi cũng đừng hòng giữ lại!" Thanh âm lạnh lùng của Thông Thiên truyền đến.

Thân ảnh sắp rời đi của Lão Tử cứng đờ tại chỗ, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn đỏ bừng một mảng, không ngừng thở hổn hển.

Sỉ nhục a! "Đáng chết Thông Thiên, ngươi dám cảnh cáo ta!" Cùng là Thánh Nhân, Thông Thiên lại trực tiếp cảnh cáo Lão Tử, làm cho mặt mũi Lão Tử triệt để mất hết.

Nhưng hắn lại cũng không dám tiếp tục cùng Thông Thiên dây dưa, tên khốn kiếp này thật sự dám đem hắn cũng trấn áp luôn a!

Lão Tử bi phẫn rời đi, nhưng Hồng Hoang lại vỡ tổ.

Lần này, bọn họ tận mắt nhìn thấy một trận thánh chiến khủng bố, chứng kiến một vị Thánh Nhân bị trấn áp a! "Trong Tam Giới, Thông Thiên mạnh nhất!" Chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa kiến thức

sự khủng bố của Thông Thiên Giáo Chủ, càng khắc sâu cảm thụ, vì sao Tiệt Giáo lại là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo! "Sư tôn, sư tôn bị trấn áp?" "Sư tôn bại rồi ~" "Thông Thiên sư thúc quá mạnh mẽ!" "Trong Tam Giới còn có ai là đối thủ của Thông Thiên sư thúc a?

Lão Tử sư bá đều bị người ta a xích cảnh cáo đuổi đi!" Trên Côn Luân Sơn, đệ tử Xiển Giáo sắc mặt trắng bệch, như ve sầu mùa đông.

Những gì xảy ra lúc này quả thực làm vỡ nát tam quan của bọn hắn.

Tác vi đệ tử Xiển Giáo, bọn hắn xưa nay vô cùng kiêu ngạo, Thánh Nhân giáo phái, Huyền Môn chính tông.

Trong Hồng Hoang những kẻ kia nhất luật đều là bàng môn tả đạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là hậu thuẫn cường đại, có cái gì so được với một sư tôn Thánh Nhân ngưu bức chứ?

Nhưng hôm nay, Thánh Nhân bị trấn áp, lập tức làm cho bọn hắn nhận rõ hiện thực.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn được xưng là Đệ Nhất Thánh Nhân, nhưng cũng không ngờ, cái 'đệ nhất' này lại có thực lực nghiền ép các Thánh Nhân khác như vậy.

Tiệt Giáo thân là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo, không chỉ đệ tử lợi hại hơn, ngay cả Giáo Chủ cũng mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đám đệ tử Xiển Giáo này lập tức ỉu xìu.

Nhìn phong ấn trên Côn Luân Sơn, không biết đến khi nào mới có thể giải khai!

Sau chuyện này, danh tiếng của Xiển Giáo tại Hồng Hoang sẽ càng

thêm tụt dốc không phanh!

Chương 127

Tại Bắc Hải lúc này, thánh chiến kết thúc, thiên địa khôi phục an ninh, trên mặt Khổng Tuyên trước sau vẫn treo nụ cười nhẹ.

Hắn luôn kiên định tin tưởng, người chiến thắng cuối cùng nhất định là sư tôn của hắn.

Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trấn áp! "Thánh chiến kết thúc rồi, Côn Bằng tiền bối suy xét thế nào?" Khổng Tuyên thản nhiên nhìn Côn Bằng.

Lúc này Bắc Hải chỉ còn lại hai người bọn họ.

Quảng Thành Tử cũng không thể tránh được vận mệnh của sư tôn hắn, đồng dạng bị Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang trấn áp.

Một cái Đại La Kim Tiên, trong tay Khổng Tuyên căn bản không có sức phản kháng.

Sắc mặt Côn Bằng vô cùng tồi tệ.

Khuôn mặt âm u trầm xuống dọa người, tản ra khí tức băng lãnh.

Hắn biết mình không có lựa chọn!

Trận thánh chiến vừa rồi càng là lời cảnh cáo đối với hắn, Thông Thiên Giáo Chủ ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có thể trấn áp, vậy nếu muốn đối phó Côn Bằng hắn, căn bản không tốn chút sức lực.

Hiện tại chỉ là Khổng Tuyên đòi Linh Bảo, nếu không biết điều, lần sau e rằng Thông Thiên sẽ đích thân đến Bắc Hải. "Hừ!

Cầm lấy!" Côn Bằng sắc mặt âm trầm phất tay áo một cái, Hà Đồ Lạc Thư hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp rơi vào tay

Khổng Tuyên.

Mặc dù Côn Bằng đau lòng đến nhỏ máu, nhưng không đưa không được a! "Đây vốn là đồ của Đế Tuấn, ở chỗ ta bảo tồn một thời gian, hiện tại ngươi giúp ta đưa cho Lục Áp đi!" Côn Bằng xoay người rời đi, thanh âm âm u nói.

Năm đó thủ đoạn lấy Hà Đồ Lạc Thư cũng không quang minh chính đại gì!

Trực tiếp hố Đế Tuấn một vố!

Mặc dù Đế Tuấn vốn cũng không chống đỡ được bao lâu, nhưng không có Hà Đồ Lạc Thư, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp sụp đổ, gia tốc cái chết của Đế Tuấn.

Coi như có thể giải một đoạn nhân quả!

Nếu Tam Túc Kim Ô đều chết hết thì cũng thôi, nhưng thiên thiên Lục Áp lại bị Thông Thiên thu làm thân truyền đệ tử.

Dẫm ngựa (con mẹ nó) khó chịu thật!

Côn Bằng lo lắng ngày sau Lục Áp biến cường sẽ tìm hắn giải đoạn nhân quả này.

Cho nên, nhân cơ hội này, giao ra đi!

Ngày sau Lục Áp thật sự muốn đến đòi, cũng thiếu đi một cái cớ!

Nhìn bộ dạng này của Côn Bằng, Khổng Tuyên buồn cười lắc đầu: "Vãn bối nhất định sẽ giao lại cho Lục Áp sư đệ!" Nói xong, Khổng Tuyên trực tiếp xé rách hư không rời đi!

Côn Bằng âm trầm một khuôn mặt, phản hồi Bắc Minh Hải, hắn phải nghĩ biện pháp.

Lục Áp sắp thành khí hậu rồi, sau lưng lại có Thông Thiên và Nữ Oa chống lưng, ngày sau thật sự tới giải nhân quả, Côn Bằng phải

làm sao?

Khổng Tuyên phản hồi Nhân tộc, liền đem Hà Đồ Lạc Thư giao cho Phục Hy.

Phục Hy tỉ mỉ chuyên nghiên, rốt cục sáng tạo ra Âm Dương Bát Quái, giúp Nhân tộc gặp dữ hóa lành, lại xem bói thiên thời biến hóa, để bá tánh mưa thuận gió hòa.

Làm cho Nhân tộc càng thêm hưng thịnh.

Phục Hy trị thế chín vạn năm, rốt cục công đức viên mãn!

Một ngày nọ, giữa thiên địa bộc phát ra uy áp hạo hãn, trên chín tầng trời công đức kiếp vân tràn ngập, trong nháy mắt rơi vào trong cơ thể Phục Hy.

Đạo vận cuồn cuộn, kim hoa đóa đóa, ráng chiều tứ dật, một màn chấn động.

Hấp thu Thiên Đạo công đức, sức mạnh Phục Hy điên cuồng tăng vọt, thậm chí có thể so với Thánh Nhân.

Tuy không bằng Thánh Nhân chân chính, chỉ có thể coi là một Ngụy Thánh.

Trên chín tầng trời, thân ảnh tuyệt mỹ của Nữ Oa đi xuống, nhìn Phục Hy, trong đôi mắt đẹp lóe lên một đạo lệ quang. "Ca ca ~" Nữ Oa khẽ gọi, vui đến phát khóc.

Trong Vu Yêu đại chiến, Nữ Oa chỉ có thể bảo vệ một đạo Chân Linh của Phục Hy, hiện tại Phục Hy rốt cục phục sinh.

Lúc này hắn đã sở hữu ký ức của từng kinh.

Nhưng khi Phục Hy mở mắt ra, trên mặt đầy tang thương, nhìn Nữ Oa, trong mắt chớp động tình thương.

Cuối cùng lại thở dài lắc đầu: "Thế gian không còn Yêu tộc Phục

Hy, chỉ có ta, Nhân Hoàng Phục Hy!" Phục Hy đã sớm trở thành Nhân tộc, không còn là thân Yêu tộc.

Ngày sau, hắn sẽ tiến vào Hỏa Vân Động trấn áp khí vận cho Nhân tộc. "Hôm nay, ngô công đức viên mãn, Nhân tộc đại hưng, ngô liền đem vị trí Thiên Hạ Cộng Chủ, truyền cho Liệt Sơn thị!" Phục Hy nói với Nhân tộc tại tràng.

Một người trẻ tuổi bước ra, thân ảnh hùng tráng khôi ngô, chính là Liệt Sơn thị.

Hắn là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, sẽ tiếp nhận vị trí Nhân tộc Cộng Chủ. "Liệt Sơn, định không phụ sở vọng!" Liệt Sơn thị kiên định nói với Phục Hy.

Nghi thức giao tiếp của Nhân tộc hoàn thành xong, Phục Hy trực tiếp đi tới Hỏa Vân Động.

Lúc này, trên chín tầng trời lại một lần nữa ngưng tụ ra một cỗ công đức kiếp vân bàng đại, trực tiếp rơi vào trên người Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên cũng công đức viên mãn!

Hấp thu cổ công đức này xong, Khổng Tuyên trực tiếp hét lớn một tiếng: "Trảm!" Một đạo hắc sắc thân ảnh trong nháy mắt từ trong thân thể hắn đi ra, chính là Ác Thi của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên trảm đi đệ nhị thi, trở thành Nhị Thi Chuẩn Thánh!

Giây lát này, trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên hài lòng gật đầu.

Thực lực Khổng Tuyên đã sớm là đỉnh phong trong Nhất Thi Chuẩn Thánh, trảm đi nhị thi cũng là lẽ đương nhiên.

Phải biết rằng sau Vu Yêu đại kiếp, Đại La Kim Tiên tử thương vô số, Chuẩn Thánh đều chết không ít.

Lúc này Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang rải rác không có mấy, cơ bản đều là những người nghe đạo sống sót từ Tử Tiêu Cung năm đó.

Nhị Thi Chuẩn Thánh càng thêm thưa thớt.

Giống như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử... những người này đều là có số má.

Lúc này Khổng Tuyên trảm đi nhị thi, đã cùng Côn Bằng bọn người đứng ở cùng một tuyến.

Chương 128

Xa xa mạnh hơn đệ tử của tứ giáo kia.

Tiệt Giáo càng thêm cường đại!

Vị trí Hồng Hoang đệ nhất đại giáo, không thể lay động!

Phục Hy chứng đạo, Nhân tộc đại hưng, Khổng Tuyên cũng nhân cơ hội này trảm khứ nhị thi.

Giống như đám cường giả thế hệ trước như Côn Bằng, hắn đã trở thành Nhị thi Chuẩn Thánh, tồn tại chỉ đứng sau Thánh Nhân.

Cảnh tượng này khiến Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn mà thèm thuồng không dứt. "Nhị thi Chuẩn Thánh hả?" Mắt Chuẩn Đề nhìn Khổng Tuyên muốn rớt cả ra ngoài.

Khổng Tuyên tu luyện mới được bao nhiêu năm chứ!

Vậy mà trực tiếp trảm khứ nhị thi!

Chuẩn Đề hắn sau khi thành Thánh mới trảm khứ nhị thi, so ra còn không bằng cả Khổng Tuyên! "Đáng tiếc phương Tây ta nghèo nàn, để uẩn mỏng manh, đến nay vẫn chưa xuất hiện một vị Chuẩn Thánh nào!" Tiếp Dẫn lắc đầu khẽ thở dài, vẻ mặt đầy bất lực.

Dược Sư và Di Lặc lúc này cũng chỉ mới đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đừng nói là trảm khứ nhị thi, khoảng cách đến trảm thi còn xa lắm!

So với Khổng Tuyên, đúng là bị "ngược" thành cặn bã! "Bất quá không chỉ Tây Phương giáo ta, Nhân Giáo và Xiển Giáo cũng đâu có Chuẩn Thánh!" Tiếp Dẫn cũng chỉ đành tự an ủi mình như vậy.

Không phải bọn họ quá yếu, mà là Tiệt Giáo của Thông Thiên quá biến thái!

Đại đệ tử Nhân Giáo của Lão Tử là Đa Bảo, lúc này cũng mới chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Xiển Giáo bên kia càng tệ hơn, đại đệ tử Quảng Thành Tử đều trực tiếp bị Khổng Tuyên trấn áp.

Nhiên Đăng tuy đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng tên đó thật sự coi là đệ tử Xiển Giáo sao?

Chênh lệch quá lớn!

Trong Tiệt Giáo đâu chỉ có một mình Khổng Tuyên, Kim Bằng đã sớm trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Kim Linh Thánh Mẫu cũng đang ở ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, nương nhờ công đức Địa Hoàng chi sư, việc trảm thi cũng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lại còn thêm mấy đệ tử Đại La Kim Tiên viên mãn nữa, Tiệt Giáo nghiễm nhiên hưng thịnh đến cực điểm, đã hoàn toàn lăng giá trên tam giáo còn lại!

Vị trí Đệ nhất đại giáo Hồng Hoang không thể lay chuyển! "Tiếp theo còn có bảy vị Nhân Hoàng chi sư nữa!

Lại có thể tạo ra cho Tiệt Giáo bao nhiêu Chuẩn Thánh đây?" Chuẩn Đề nhìn lom lom, vẻ mặt đầy hâm mộ và đố kỵ.

Chỉ trách là tranh không lại Thông Thiên, tên kia trực tiếp độc chiếm toàn bộ tám vị Nhân Hoàng chi sư, đến cả nước canh cũng không chừa lại cho người khác húp! ...

Lần này Nhân tộc đại hưng, đích xác đã biến thành Tiệt Giáo đại hưng!

Kế tiếp Phục Hy chứng đạo, Liệt Sơn thị Thần Nông cũng chứng đạo Địa Hoàng, Kim Linh nương nhờ công đức trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Vị Chuẩn Thánh thứ ba của Tiệt Giáo xuất hiện!

Sau đó, Hiên Viên thị tiếp nhận vị trí Thiên hạ Cộng chủ, Kim Bằng trở thành Nhân Hoàng chi sư.

Đại Vu Xi Vưu chuyển thế, cùng Hiên Viên tranh đoạt ngôi vị Cộng chủ, Nhân tộc đao binh nổi lên, các phương thế lực rục rịch ngóc đầu.

Nhưng vì kiêng kị cảnh cáo của Thông Thiên, ai cũng không dám thật sự ra tay.

Dù sao chuyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn rành rành trước mắt!

Một đường đường Thánh Nhân, trực tiếp bị Thông Thiên trấn áp!

Quá đáng sợ!

Hiên Viên chứng đạo, trở thành Thái Hoàng!

Kim Bằng nương nhờ công đức, trảm khứ nhị thi, gắt gao đi theo bước chân Khổng Tuyên.

Dù sao công đức của Hiên Viên nãi là đứng đầu Tam Hoàng Ngũ Đế, có thể so với Thiên Hoàng Phục Hy, cho nên công đức Kim Bằng nhận được cũng không ít, đủ để chống đỡ trảm khứ nhị thi.

Tam Hoàng quy vị, Ngũ Đế xuất thế!

Tiệt Giáo đại hưng!

Liên tiếp tám đại đệ tử trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, trong đó lại càng có hai vị Nhị thi Chuẩn Thánh.

Uy thế của Tiệt Giáo khiến cả Hồng Hoang chấn kinh!

Lúc này trong Hồng Hoang tổng cộng mới có được bao nhiêu Chuẩn Thánh?

Không quá mấy chục người, cơ bản đều là những lão quái vật còn sống sót từ thời Tử Tiêu Cung.

Nhưng chỉ riêng một Tiệt Giáo, liền sở hữu tám vị Chuẩn Thánh, lại có hai vị Nhị thi Chuẩn Thánh.

Thực lực bực này, hầu như muốn chiếm cứ một nửa sức mạnh của Hồng Hoang!

Cả đám cường giả Hồng Hoang đều rơi vào tĩnh mịch, sự huy hoàng của Tiệt Giáo phảng phất làm cho cả Hồng Hoang đều ảm đạm thất sắc.

Thời điểm cuối kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc tại vị Cộng chủ là Đại Vũ.

Sư tôn của Đại Vũ chính là đệ tử thứ tám của Thông Thiên, Đông Hoa Đại Đế Triệu Công Minh.

Mặc dù lúc này Đại Vũ chưa chứng đạo, nhưng tất cả mọi người đều xem việc Triệu Công Minh trảm thi là chuyện tất nhiên.

Dù sao thân mang công đức Địa Phủ, chỉ đợi Đại Vũ chứng đạo, Triệu Công Minh liền có thể trảm thi.

Đến lúc đó, Tiệt Giáo sẽ thực hiện được uy thế kinh khủng với tám đại Chuẩn Thánh!

Tại Thủ Dương Sơn, Lão Tử mặt vô biểu tình ngồi đó, thực tế thì đã tê liệt cảm xúc rồi.

Tiệt Giáo hết người này đến người khác liên tiếp xuất hiện Chuẩn Thánh, lúc này đã có bảy đại đệ tử trảm thi, người thứ tám cũng sắp

rồi.

Lão Tử tuy rằng trong lòng tràn đầy hâm mộ tật đố, nhưng lại có thể làm gì?

Ngăn cản?

Thông Thiên cũng không phải kẻ ăn chay!

Năm đó Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ gây rối một chút, liền trực tiếp bị Thông Thiên trấn áp.

Chương 129

Dưới tình huống không nắm chắc, Lão Tử tuyệt đối không dám nhúng tay vào chuyện Nhân Hoàng nữa.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiệt Giáo khí vận bạo tăng mà lực bất tòng tâm.

Sớm đã chết lặng rồi!

Trong những năm này, Đa Bảo tuy rằng trảm thi thành công, nhưng so với Tiệt Giáo thì căn bản không đáng nhắc tới.

Nhân Giáo nhiều đệ tử như vậy, khí thế Vạn tiên lai triều vô thượng, nhưng so với Tiệt Giáo thì lại hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Lão Tử chỉ có thể ngây ngốc ngồi ở Thủ Dương Sơn, nhìn xem Tiệt Giáo sáng tạo huy hoàng như thế nào.

Cũng may, hết thảy sắp đình chỉ, Lão Tử rốt cuộc cũng không cần chịu sự giày vò này nữa! "Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế sắp kết thúc, Nhân tộc sẽ chân chính đi đến vị trí đứng đầu vạn tộc, trong Tiệt Giáo cũng rốt cuộc không còn xuất hiện Nhân Hoàng chi sư nữa!" Lão Tử khẽ lẩm bẩm, vẻ mặt đầy bất lực.

Trơ mắt nhìn Tiệt Giáo liên tiếp xuất hiện tám đại Chuẩn Thánh, ngày tháng này thật không dễ chịu a!

Hiện tại rốt cuộc kết thúc, sẽ không còn Nhân Hoàng chi sư, cũng sẽ không còn nhiều công đức như vậy để Tiệt Giáo đệ tử trảm thi.

Nhân quả Thông Thiên cướp đi Nhân Hoàng cũng rốt cuộc kết thúc, tiếp theo thân phận Giáo chủ Nhân Giáo của Lão Tử cũng có đất dụng võ. "Haizz!

Tám cái Chuẩn Thánh a!" Lão Tử bi thương thở dài, chuyện này quá khó chịu.

Tám đại Chuẩn Thánh đẩy khí vận Tiệt Giáo lên cực điểm, đừng nói Nhân Giáo, ba giáo cộng lại cũng khó đạt được một nửa trình độ của Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo khí vận, xem ra sắp chiếm cứ một nửa Hồng Hoang rồi?

Thông Thiên sở hữu số khí vận này, thực lực tất nhiên điên cuồng bạo tăng!

Vốn dĩ đã bị Thông Thiên "ngược" lên bờ xuống ruộng, hiện tại tình huống này, làm sao Lão Tử tranh lại? "Haizz, chỉ có thể tạm gác sang một bên, trước tiên đi tranh đoạt khí vận Nhân tộc đã!

Tiệt Giáo bá chiếm Nhân tộc lâu như vậy, là lúc Nhân Giáo ta nhúng tay vào!" Lão Tử trầm giọng lẩm bẩm, sắc mặt trầm ngưng, ánh mắt đầy suy tư, trong đầu tính toán nên tranh đoạt khí vận Nhân tộc như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, Lão Tử bỗng nhiên tâm linh khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang, đột nhiên sắc mặt đại kinh.

Hắn trực tiếp trố mắt, khó tin thốt lên: "Sao có thể?

Chuẩn Thánh thứ chín?" Tiệt Giáo xuất hiện Chuẩn Thánh thứ chín?

Tình huống gì đây?

Nhân Hoàng chi sư chỉ có tám cái, lấy đâu ra công đức để người thứ chín trở thành Chuẩn Thánh?

Lão Tử trong lòng chấn kinh, vội vàng bấm đốt tính toán.

Rất nhanh, sự chấn kinh trên mặt biến mất, chỉ còn lại một trận cười khổ. "Hóa ra là như vậy!

Thông Thiên, ngươi giấu thật sâu a!" Lúc này chính là vị Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế tại thế, Đại Vũ!

Nhưng Đại Vũ lại dựa vào công đức trị thủy để đạt được ngôi vị Cộng chủ.

Thời kỳ Cộng chủ đời trước là Thuấn tại vị, thiên hạ gặp đại hồng thủy, bách tính tử thương vô số, Đại Vũ phụng mệnh trị thủy.

Tại sâu trong Nam Hải!

Có một hòn đảo tên là 'Vân Quang Đảo', hòn đảo này tuy không sánh được với Bồng Lai Đảo, Côn Luân Sơn là những động thiên đạo trường hách hách nổi danh Hồng Hoang, nhưng linh khí sung túc, linh căn linh thảo trải rộng, cũng là một đạo trường hiếm có, quan trọng nhất là bên trên có một gốc Tiên thiên linh căn.

Vân Quang Đào Thụ!

Tuy rằng không thuộc về một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, nhưng cũng chỉ đứng sau chúng.

Cũng chính vì cây đào này, Vân Quang Đảo liền bị Lục Nhĩ Mi Hầu chiếm cứ, trở thành đạo trường của hắn.

Một ngày nọ, Lục Nhĩ Mi Hầu đang nằm trên cây Vân Quang Đào, ung dung gặm đào, vẻ mặt vô liêu nhìn vào hư không.

Trong miệng lẩm bẩm: "Không biết quả đào do Tiên thiên Bàn Đào thụ kia kết ra lại có tư vị gì nhỉ?

Đáng tiếc linh căn kia bị Đạo Tổ ban cho Dao Trì rồi!" Lục Nhĩ Mi Hầu mắt đảo như bi, đang tính toán xem có biện pháp nào kiếm một ít Bàn Đào hay không.

Vân Quang Đào tuy rằng cũng không tệ, nhưng không có sức hấp dẫn bằng Bàn Đào.

Bất quá đúng lúc này, thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên thẳng đứng lên, sáu cái lỗ tai khẽ động, ánh mắt nhìn về phía hư không vô tận.

Tai của hắn có thể lắng nghe thiên địa, nơi thần thức không nhìn thấy cũng không giấu được tai hắn.

Không bao lâu, trên Vân Quang Đảo liền xuất hiện một hắc y đồng tử.

Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp hỏi: "Thiên Hạo, không ở Bồng Lai Đảo hầu hạ sư tôn sư mẫu, ngươi tới đây làm gì?" Thiên Hạo, đạo đồng bên cạnh Thông Thiên, cái tên này cũng là một loại ác thú vị.

Hạo Thiên, Thiên Hạo!

Bất quá Thiên Hạo bên cạnh Thông Thiên mới chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn Hạo Thiên thì đã đột phá Chuẩn Thánh, trở thành Thiên Đế. "Lục Nhĩ sư huynh, sư tôn bảo ta nói cho huynh biết, nhân gian đại hồng thủy, sẽ có yêu nghiệt tác loạn, sư tôn lệnh cho huynh đi chém giết yêu nghiệt kia!" Thiên Hạo nói với Lục Nhĩ. "Được, ta đi!" Lục Nhĩ Mi Hầu gật đầu, trong lòng nghĩ thầm, lúc này trong Nhân tộc đang có Ô Vân Tiên và Triệu Công Minh là hai đại đệ tử trấn giữ!

Đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, đối phó một con đại yêu, chẳng lẽ còn không xong sao?

Thấy hứng thú của Lục Nhĩ Mi Hầu không cao, Thiên Hạo lại nói tiếp: "Sư tôn bảo ta nói cho huynh, đại yêu kia tên là Vu Chi Kỳ, là một trong Hỗn Nguyên Tứ Hầu, Xích Khào Mã Hầu!" Thiên Hạo vừa dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp sững sờ, một khắc sau kích động hét lớn: "Thật sự là Xích Khào Mã Hầu?" Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn thất thái, không thể bình tĩnh được nữa.

Hỗn Nguyên Tứ Hầu, nãi là do Hỗn Độn Ma Viên năm đó chia làm

bốn phần biến thành.

Hỗn Độn Ma Viên chiến thiên chiến địa, là Hỗn Độn Ma Thần chiến đấu với Bàn Cổ đến khắc cuối cùng, cường hãn vô cùng.

Hỗn Nguyên Tứ Hầu do hắn hóa thành cũng đồng dạng cường hãn, Lục Nhĩ Mi Hầu chính là một trong số đó.

Xưa nay Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn luôn tìm kiếm những Hỗn Thế Tứ Hầu khác, không phải để nhận người thân, mà là để liễu kết nhân quả.

Nếu cắn nuốt được bản nguyên, Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ trở nên càng thêm cường đại, tuy rằng không thể trọng hiện sự khủng bố của Hỗn Độn Ma Viên, nhưng tại Hồng Hoang cũng hiếm có địch thủ.

Hiện giờ, rốt cuộc đã biết tin tức của Xích Khào Mã Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu làm sao có thể không kích động?

Ngay lập tức cũng không màng gì nữa, Lục Nhĩ Mi Hầu lao thẳng về phía Nhân tộc.

Lúc này Đại Vũ đang trị thủy.

Triệu Công Minh đã chuyên môn hướng Thông Thiên cầu tình, thỉnh Thông Thiên đích thân ra tay luyện chế hai kiện linh bảo.

Khai Sơn Phủ!

Định Hải Thần Châm!

Chương 130

Lấy lực lượng thần thiết trấn áp đại hồng thủy, lấy Khai Sơn Phủ khai tịch thêm nhiều ngọn núi lớn, dẫn dòng chảy vạn sông nhập hải.

Khai Sơn Phủ và Định Hải Thần Châm cũng vì dính dáng công đức, trở thành Hậu thiên công đức linh bảo.

Trong quá trình này, Đại Vũ gặp phải một con đại yêu, Vu Chi Kỳ!

Hắn hưng phong tác lãng, quấy nhiễu thiên hạ bất an. "Hừ, một con đại yêu mà vọng đồ ngăn cản trị thủy?

Quả thực không biết sống chết!" Triệu Công Minh quát lạnh một tiếng, liền chuẩn bị ra tay trấn áp Vu Chi Kỳ.

Nhưng đúng lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu lại xuất hiện. "Triệu sư huynh, đại yêu này cứ giao cho ta đi!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Vu Chi Kỳ hưng phấn nói.

Lúc này, Triệu Công Minh cũng từ từ phát hiện một tia cổ quái: "Đại yêu này và Lục Nhĩ sư đệ trông thật giống nhau a!" Chẳng lẽ là huynh đệ?

Vậy thì phiền toái rồi!

Nhưng Triệu Công Minh không biết, giữa Hỗn Thế Tứ Hầu là quan hệ không chết không thôi, đều muốn cắn nuốt đối phương để lớn mạnh.

Lúc này, Xích Khào Mã Hầu thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cũng kinh ngạc một trận. "Ngươi..." Vu Chi Kỳ chấn kinh nói, lúc này hắn ẩn ẩn cảm giác được khí tức bản nguyên của Lục Nhĩ Mi Hầu, hoàn toàn giống hệt hắn.

Hắn đâu còn không biết lai lịch của Lục Nhĩ Mi Hầu! "Chúng ta

tuy cùng nguồn gốc, nhưng lại không phải huynh đệ, hôm nay ngươi không chết thì ta vong!" Lục Nhĩ Mi Hầu trầm giọng quát, trong mắt tản mát ra sát ý.

Hỗn Độn Ma Viên sinh tính tàn bạo, thị sát hiếu chiến, ngay cả Hỗn Thế Tứ Hầu do hắn hóa thành cũng không tránh khỏi như thế.

Cho dù Lục Nhĩ Mi Hầu không giết Vu Chi Kỳ, ngày sau cũng sẽ bị Vu Chi Kỳ chém giết, cần phải liễu kết nhân quả. "Oanh!" Lục Nhĩ Mi Hầu tế ra Càn Khôn Nhất Khí Côn trực tiếp đánh về phía Vu Chi Kỳ.

Hắn chính là cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn a!

Lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Côn là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, hoàn toàn sở hữu ưu thế nghiền ép. "Đáng chết!" "Phốc!" Dưới một kích, Vu Chi Kỳ trực tiếp trọng thương, vẻ mặt kinh hãi hoảng mang đào tẩu.

Nhưng cuối cùng, Vu Chi Kỳ vẫn chết dưới gậy của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Bản nguyên chi lực càng bị Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn cắn nuốt.

Trở lại Vân Quang Đảo, trải qua một đoạn thời gian bế quan, sau khi đem bản nguyên Vu Chi Kỳ hoàn toàn luyện hóa, Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp trảm khứ ác thi, trở thành Chuẩn Thánh còn sớm hơn Triệu Công Minh một bước.

Nhìn uy áp Chuẩn Thánh cường đại trên Vân Quang Đảo, ẩn ẩn truyền đến tiếng gào thét bạo ngược, Lão Tử vô ngữ lắc đầu. "Hỗn Thế Tứ Hầu...

Thông Thiên giấu thật sự sâu a!" Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn luôn bị Thông Thiên che giấu thiên cơ, trong tình huống không chú ý, Lão Tử mới phát hiện Hỗn Thế Tứ Hầu xuất thế.

Lúc này Lục Nhĩ Mi Hầu quả thật đã có được một phần khí phách của Hỗn Độn Ma Viên năm xưa!

Lục Nhĩ Mi Hầu cắn nuốt Hỗn Độn bản nguyên của Xích Khào Mã Hầu, bế quan tu luyện tại Vân Quang Đảo, trực tiếp trảm khứ ác thi, trở thành Chuẩn Thánh!

Như vậy, Tiệt Giáo lại thêm một vị Chuẩn Thánh!

Khi thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, Tiệt Giáo tổng cộng có chín đại Chuẩn Thánh, trong đó lại càng có hai cái trảm khứ nhị thi Chuẩn Thánh.

Uy thế cường đại của Tiệt Giáo khiến chúng sinh Hồng Hoang run rẩy.

Cho dù không có Thông Thiên, chỉ dựa vào chín đại Chuẩn Thánh, Tiệt Giáo cũng sở hữu sức mạnh thống trị Hồng Hoang.

Đừng nói đệ tử bốn giáo khác, cả đại năng Hồng Hoang cũng không dám xúc phạm mũi nhọn của Tiệt Giáo.

Chỉ bất quá thời đại thay đổi rồi, hiện tại Hồng Hoang không chuộng kiểu trực tiếp xưng bá như Đế Tuấn nữa.

Thánh Nhân đều chơi thâm sâu!

Truyền giáo, tranh đoạt khí vận!

Giống như hậu thế sau đại chiến, thời đại thực dân triệt để kết thúc, những đại quốc kia đều sẽ không đích thân xuống sân thống trị, chuyển sang tranh đoạt thị trường toàn cầu vậy!

Lúc này Tiệt Giáo, chín đại Chuẩn Thánh hoành không, nghiễm nhiên là cảnh tượng của một bá chủ, huy hoàng vô cùng.

Trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ngồi tĩnh tọa, nhìn sự huy hoàng của Tiệt Giáo cũng chỉ có thể mãn tâm hâm mộ. "Tiệt Giáo đại

hưng, chúng ta ngăn cản không nổi!

Chín đại Chuẩn Thánh, đặt ở trong Hồng Hoang căn bản không có bất kỳ thế lực nào có thể so sánh!" Tiếp Dẫn nhẹ nhàng gõ mộc ngư, lắc đầu khổ sở nói.

Chuẩn Đề đồng dạng vô nại gật đầu, đối mặt Tiệt Giáo lúc này, đừng nói một thế lực nào, cho dù tất cả thế lực liên thủ, thật sự có thể mạnh hơn Tiệt Giáo sao?

Còn chưa tính đến cái tên Thông Thiên biến thái kia nữa!

Nhưng Chuẩn Đề không cam lòng nói: "Không có thế lực nào có thể vĩnh viễn huy hoàng, thịnh cực tất suy, đây là đạo lý vĩnh hằng bất biến!

Năm đó Long Phượng Kỳ Lân tam tộc huy hoàng cỡ nào, Vu Yêu lưỡng tộc càng thống trị cả Hồng Hoang, nhưng hiện tại đều không còn!

Tiệt Giáo không có khả năng vĩnh viễn huy hoàng, sư huynh, chúng ta phải làm tốt chuẩn bị, ngày mà Tiệt Giáo suy lạc, chính là lúc phương Tây ta quật khởi!" Thanh âm Chuẩn Đề kiên định.

Nói về đại nghị lực, cả Hồng Hoang cũng hiếm có người so được với Chuẩn Đề.

Đối với sự đại hưng của phương Tây, hắn chấp nhất đến mức ngay cả Thông Thiên cũng phải toát mồ hôi.

Vì Tây Phương giáo, Chuẩn Đề thật sự đã làm đến cực hạn, bất luận dưới tình huống nào cũng chưa từng buông bỏ. "Sư huynh, ta có dự cảm, ngày Tây Phương giáo hưng thịnh không còn xa nữa!" Chuẩn Đề không phục thua nói.

Tại Thủ Dương Sơn, Lão Tử cũng đang lẩm bẩm bốn chữ: "Thịnh cực tất suy!

Lúc này Tiệt Giáo xuất hiện chín đại Chuẩn Thánh, nghiễm nhiên một bộ dáng cường thịnh đến cực điểm, Yêu tộc năm đó e rằng cũng không bằng như thế!

Nhưng Tiệt Giáo đến khi nào mới suy lạc a?" Lão Tử sắc mặt trầm ngưng không ngừng lẩm bẩm.

Hắn sắp bị Tiệt Giáo ép đến thở không nổi rồi.

Nhân Giáo đệ tử đông đảo, Vạn tiên lai triều, vốn dĩ Lão Tử muốn thu nhiều đệ tử để tranh đoạt khí vận!

Nhưng hiện giờ Tiệt Giáo quá cường thế, khí vận không vớt được bao nhiêu, đám đệ tử này ngược lại còn muốn từ chỗ Lão Tử chia bớt khí vận.

Lão Tử sắp chống đỡ không nổi, nhất định phải nghĩ biện pháp. "Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc rồi, chuyện Nhân tộc bần đạo cũng phải nhúng tay một chút, không thể chỉ để Thông Thiên chiếm cứ khí vận Nhân tộc!" Lão Tử kiên định nói.

Ngay lập tức liền truyền âm gọi đại đệ tử Đa Bảo!

Chương 131

"Sư tôn!" Đa Bảo nhẹ nhàng hướng Lão Tử bái, lúc này hắn đã trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, cũng là người đầu tiên và duy nhất trong Nhân Giáo đạt Chuẩn Thánh.

Nhìn cảnh giới của Đa Bảo, trong lòng Lão Tử khẽ thở dài lắc đầu.

Kỳ thực Đa Bảo rất lợi hại, tu luyện mới bao lâu chứ?

Liền trở thành số ít cường giả Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang.

Nhưng so với đám yêu nghiệt Tiệt Giáo kia thì kém quá xa!

Đại đệ tử Tiệt Giáo Khổng Tuyên đều đã trảm khứ nhị thi!

Chuẩn Thánh đều có chín người!

Nhân Giáo bên này, trừ Đa Bảo ra, lại không còn một Chuẩn Thánh nào.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng mới Đại La Kim Tiên viên mãn, ngược lại Huyền Đô cho Lão Tử một cái kinh hỉ.

Ban đầu thu nhận Huyền Đô chỉ vì cái danh Nhân Giáo, vì khí vận Nhân tộc, không ngờ rằng Huyền Đô tư chất lỗ mãng, trong ngắn ngủi mấy chục vạn năm lại tu luyện đến Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thật sự làm cho Lão Tử một trận kinh hỉ. "Chuyện Nhân Hoàng đã kết thúc, nhân quả Không Động Ấn cũng đã kết thanh, Tiệt Giáo bá chiếm khí vận Nhân tộc quá lâu rồi, Nhân Giáo ta không thể tiếp tục ngồi yên không lý đến!" Lão Tử trầm giọng nói với Đa Bảo.

Lại không tranh đoạt khí vận Nhân tộc, Lão Tử sắp bị đám đệ tử này hút khô rồi.

Lần này, cho dù đắc tội Thông Thiên, Lão Tử cũng không quan tâm! "Vi sư tính toán, năm trăm năm sau, Nhân tộc sẽ có đại sự phát sinh, Đại Việt thống trị kết thúc, sẽ có vương triều mới lập thế!

Hiện tại, ngươi liền đi Đông Di bộ lạc, tìm kiếm tân triều Nhân Hoàng kia!" Lão Tử híp mắt, trầm giọng nói.

Mỗi khi đổi triều đại, chính là lúc hỗn loạn, thiên cơ hỗn độn, Nhân Giáo chính là muốn lợi dụng cơ hội này nhúng tay vào chuyện Nhân tộc. "Tuân mệnh, sư tôn!" Đa Bảo nhẹ nhàng bái tạ, lập tức rời khỏi Thủ Dương Sơn, đi tới Đông Di bộ lạc.

Tại Bồng Lai Đảo, Khổng Tuyên hướng về phía Thông Thiên trên Vân Tháp nói: "Sư tôn, lúc này Đa Bảo đã đi Đông Di bộ lạc, mục đích không rõ, có cần con ra tay không?" Tuy rằng không biết mục đích cụ thể của Đa Bảo, nhưng khẳng định là mưu đoạt khí vận Nhân tộc không nghi ngờ gì.

Từ Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay, tín ngưỡng Tiệt Giáo đã cắm rễ thật sâu trong Nhân tộc.

Khổng Tuyên cũng sớm coi Nhân tộc thành thế lực của Tiệt Giáo, hiện tại Đa Bảo muốn đồ mưu bất quỹ?

Quảng Thành Tử chính là tấm gương đó.

Nghe Đa Bảo nói, Thông Thiên từ từ mở mắt, khí tức huyền diệu phiêu đãng tại Vấn Đạo Cung.

Thanh âm phảng phất như thiên cơ vang lên: "Năm trăm năm sau, Nhân tộc sẽ có tân triều lập.

Đông Di có một bộ lạc tên là 'Thương', sẽ thay thế Đại Việt, Đa Bảo là vì Thương tộc bộ lạc mà đi!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, trên gương mặt bình thản không có một tia dao động.

Trong lòng hắn sớm đã đoán được Lão Tử đồ mưu.

Thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Tiệt Giáo dựa vào khí vận Nhân tộc ăn no căng bụng, Lão Tử rốt cuộc kìm nén không được, muốn động thủ với Nhân tộc rồi!

Giúp đỡ một hoàng triều đổi chủ, tuy rằng không bằng khí vận Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng cũng không còn tư cách để Lão Tử kén cá chọn canh nữa.

Nghe Thông Thiên nói, Khổng Tuyên hơi nhíu mày, khẽ hỏi: "Vậy con có cần ngăn cản không?" Nhân tộc là thế lực của Tiệt Giáo, sao có thể để Nhân Giáo nhiễm chỉ?

Chẳng lẽ Nhân Giáo quên hậu quả của Xiển Giáo rồi sao?

Không ngờ, Thông Thiên lại lắc đầu khẽ nói: "Không cần, tùy hắn đi!" Phong Thần đại kiếp sắp tới, nhân gian sẽ trở thành chiến trường chính của Phong Thần đại chiến.

Tuy nói là chiến tranh đổi triều đại của Nhân tộc, nhưng quy căn kết để là tranh đấu của thần tiên.

Tứ giáo đệ tử ứng kiếp!

Đệ tử tứ giáo đều sẽ bị cuốn vào, trong đó nhân quả cực đại, Tiệt Giáo tại thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế quá mức cường thế rồi.

Liên tiếp xuất hiện chín cái Chuẩn Thánh, nhân quả này không phải lớn bình thường!

Thông Thiên chỉ có thể nghĩ biện pháp đi giảm bớt nhân quả trên người đám đệ tử, chuyện Nhân tộc vốn dĩ tính toán tạm gác lại.

Hiện tại Lão Tử ra tay muốn mưu đoạt khí vận Nhân tộc, lại cũng biến tướng tiếp nhận một bộ phận nhân quả.

Thông Thiên tự nhiên không gì không đồng ý.

Hắn phân phó Tiệt Giáo đệ tử, đối với hành động của Đa Bảo tại

Đông Di đều mở một con mắt nhắm một con mắt.

Thời gian vội vã, năm trăm năm chớp mắt đã qua.

Đông Di bộ lạc, bưu hãn hiếu chiến, thường xuyên bạo phát động loạn, vẫn luôn là đối tượng trọng điểm trấn áp của Hạ triều.

Mãi đến khi Hạ Kiệt trở thành Nhân Hoàng, kiêu xa dâm dật, tửu trì nhục lâm, bạo ngược thị sát, lệnh thiên hạ bách tính dân chúng lầm than.

Phản quan Đông Di bộ lạc Thương tộc, dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Thương Thang ngày càng cường đại, Đa Bảo chính là lão sư của Thương Thang.

Khi người trong thiên hạ đều đối với Hạ Kiệt thất vọng, Thương Thang nắm lấy cơ hội binh phạt Kiệt, nhất cử diệt vong Đại Việt hoàng triều.

Kiến lập Nhân tộc đệ nhị hoàng triều, Đại Thương!

Sau khi Thương triều kiến lập, vì để cảm kích sự giúp đỡ của Đa Bảo, dù sao trong quá trình phạt Kiệt, Nhân Giáo đệ tử cũng bỏ ra không ít sức lực.

Thương Thang liền đem Nhân Giáo định làm Đại Thương hoàng triều Quốc giáo, tại thiên hạ Cửu Châu kiến lập Thái Thanh miếu.

Nhất thời, Nhân tộc khí vận bạo tăng, tuy rằng xa xa không so được với Tiệt Giáo huy hoàng, nhưng cũng làm cho Lão Tử hài lòng.

Trong Đại Việt sơn, Khổng Tuyên một thân áo xanh, một tay chắp sau lưng đứng đó, ánh mắt bình thản ngưng vọng cả Hồng Hoang.

Thật sự là tọa khán thiên hạ phong vân biến hóa, vương triều hưng suy phúc diệt, đều ở trong một ánh mắt.

Đối với việc Hạ triều phúc diệt, Khổng Tuyên nghe theo mệnh

lệnh Thông Thiên, tịnh không có ngăn cản.

Lúc này trong Nhân tộc, xem như là thiên hạ của Nhân Giáo, mặc dù trước mắt khí vận Nhân Giáo bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, khí vận Tiệt Giáo cũng sẽ chịu ảnh hưởng. "Thành Thang cơ nghiệp sáu trăm năm, sáu trăm năm sau, thiên địa đại kiếp khai mở, tứ giáo đệ tử lâm phàm, chúng ta đều sẽ ở trong đại kiếp tẩy địch nhân quả tự thân!

Như hôm nay, thiên địa sát khí cũng ngày càng nồng đậm rồi!

Nhân Giáo nguyện ý tranh đoạt khí vận Nhân tộc, cứ để hắn đi!

Trong đại kiếp, để Nhân Giáo thay thế Tiệt Giáo ta nhập kiếp đi!" Đó là lời Thông Thiên nói với Khổng Tuyên năm xưa.

Lão Tử tuy rằng có thể suy đoán đại kiếp sắp tới, nhưng thiên cơ hỗn loạn, căn bản không biết tình huống cụ thể của đại kiếp.

Thông Thiên lại biết rõ ràng rành mạch a!

Trong đại kiếp, ai muốn tranh đoạt khí vận Nhân tộc, kẻ đó phải trả giá càng nhiều tử thương, Nhân Giáo đệ tử chúng đa, cứ để bọn hắn đi tranh đi!

Chương 132

"Sáu trăm năm sau, Tiệt Giáo y nguyên là Tiệt Giáo, không biết tam giáo còn lại bao nhiêu người!" Khổng Tuyên lắc đầu lẩm bẩm, đã minh bạch ý tứ của Thông Thiên, là muốn để tam giáo đệ tử thay thế Tiệt Giáo nhập kiếp!

Đúng lúc này, Khổng Tuyên sắc mặt khẽ động, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa. "Binh mã Thiên Đình?

Tại sao lúc này lại xuất hiện ở phàm gian?" Chỉ thấy phương xa giữa thiên địa, đông đảo thiên binh thiên tướng sừng sững tại hư không, khí thế bàng bạc.

Chỉ bất quá trong mắt Khổng Tuyên, hoàn toàn là một đám ô hợp.

So với Thiên Đình đại quân thời đại Đế Tuấn, hoàn toàn là hai đẳng cấp.

Yêu tộc đại quân vô biên vô tận, ức vạn triệu quân trận chấn hám Hồng Hoang, còn Thiên Đình lúc này lại chỉ còn lại vài ba con cá tạp.

Mười vạn thiên binh đều là nói quá, đa số chỉ là Thiên Tiên bình thường!

Hạo Thiên khó khăn a!

Cái Thiên Đế này làm thật sự là không có cảm giác tồn tại!

Nhưng khi Khổng Tuyên âm thầm thôi diễn, ánh mắt lại khẽ động: "Có duyên với bản tôn?" Khổng Tuyên lẩm bẩm, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Hắn muốn xem xem, Hạo Thiên đang giở trò quỷ gì!

Lúc này, mười vạn thiên binh thiên tướng bao vây một phương

thiên địa, quân trận sâm nghiêm, áo giáp ngân bạch dưới ánh mặt trời lấp lánh lãnh mang.

Tựa hồ có được một tia khí thế của Yêu tộc Thiên Đình năm đó.

Đây cũng là kết quả nỗ lực những năm này của Hạo Thiên.

Trong vòng vây của mười vạn thiên binh thiên tướng, một tuyệt mỹ nữ tử sắc mặt thảm nhiên, bi thống nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất.

Trong tay nàng dắt một đứa bé trai hai ba tuổi, trong lòng ôm một đứa bé sơ sinh.

Dao Cơ! "Ca ca, ta nguyện ý theo huynh về Thiên Đình chịu phạt, chỉ cầu buông tha cho hai đứa con của ta!" Dao Cơ bi thống hướng lên trời cao hét lớn.

Gương mặt trắng nõn đẫm lệ, hai đứa nhỏ cũng đang khóc lóc thảm thiết. "Hừ!

Dao Cơ, ngươi cùng phàm nhân tư thông, sinh hạ ba cái nghiệt chủng, làm mất hết thể diện của Thiên Đình!" Trong hư không, tiếng quát trầm trọng truyền đến, một đôi mắt khổng lồ hiện ra giữa thiên địa, phẫn nộ nhìn chằm chằm Dao Cơ.

Hạo Thiên tức giận, muội muội của hắn động phàm tâm tư thông với một phàm nhân, nếu vẻn vẹn phá hoại thiên quy cũng Thôi.

Nhưng nàng lại cùng một phàm nhân đê tiện sinh hạ ba đứa con.

Hạo Thiên cảm giác đây là sự vũ nhục đối với hắn, một phàm nhân có tư cách gì cưới muội muội Thiên Đế?

Chuyện này sẽ làm cho hắn trở thành trò cười của cả Hồng Hoang! "Hôm nay hai cái nghiệt chủng này cũng phải chết..." Một khắc sau, đôi mắt khổng lồ trong hư không chung quy lóe lên một tia

không nỡ, trầm giọng quát: "Trấn áp dưới Đào Sơn mười vạn năm, cố gắng phản tỉnh đi!" Dù sao cũng là muội muội Hạo Thiên, hắn không nhẫn tâm động thủ với Dao Cơ.

Nhưng sự tồn tại của ba cái nghiệt chủng này lại thời thời khắc khắc nhắc nhở Hạo Thiên rằng huyết mạch của hắn bị một phàm nhân điếm ô.

Nhất định phải chết!

Huống hồ giữ lại hai đứa nhỏ làm gì?

Cha và huynh đệ đều bị thiên binh giết rồi, đợi chúng lớn lên tìm hắn báo thù sao? "Không muốn a!" Dao Cơ nghe Hạo Thiên xử phạt, kinh thanh đại hảm, mất đi trượng phu và một đứa con, Hạo Thiên ngay cả hai đứa con cuối cùng cũng muốn giết. "Hừ!" Hạo Thiên lạnh lùng hừ nói: "Động thủ!" Đúng lúc này, giữa thiên địa vang lên một giọng nói đạm mạc: "Hạo Thiên đạo hữu, khoan đã!" Hư không khẽ dao động, thân ảnh Khổng Tuyên xuất hiện, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đạm nhiên đứng ở đó, một cỗ khí thế cường đại cuộn trào tản ra.

Ánh mắt Hạo Thiên lập tức trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: "Khổng Tuyên, ngươi muốn làm gì?" Khổng Tuyên, đại đệ tử Thông Thiên giáo chủ, đệ nhất nhân trong tứ giáo.

Bản thân tại thời kỳ Nhân tộc Thiên Hoàng liền trảm khứ đệ nhị thi, trở thành tồn tại gần thứ với Thánh Nhân trong Hồng Hoang.

So với những lão bài cường giả như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử cũng không hề tốn sắc.

Hạo Thiên mượn nhờ khí vận Thiên Đình, cách đây không lâu mới vừa vặn trảm khứ nhị thi.

Thật sự chưa chắc đã là đối thủ của Khổng Tuyên.

Đột nhiên thấy Khổng Tuyên xuất hiện ở đây, trong lòng Hạo

Thiên không khỏi giật thót.

Lại thêm rắc rối rồi!

Lúc này, Dao Cơ mặt đầy thương bạch, lệ rơi đầy mặt, nghe Hạo Thiên nói ra thân phận Khổng Tuyên, kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn. "Tiệt Giáo đại đệ tử Khổng Tuyên?" Dao Cơ trong lòng chấn kinh.

Tại Hồng Hoang, hai chữ Khổng Tuyên có thể nói là hách hách nổi danh.

Tiệt Giáo đại đệ tử, Huyền Môn thủ đồ, Nhị thi Chuẩn Thánh!

Truyền văn tại thời kỳ Vu Yêu đại chiến, Khổng Tuyên liền lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh, đánh bại một vị Chuẩn Thánh cường giả.

Trong Hồng Hoang truyền thuyết về Khổng Tuyên quá nhiều, Dao Cơ vừa mới hóa hình không lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Khổng Tuyên người thật.

Nàng phát hiện, sau khi Khổng Tuyên xuất hiện, ca ca của nàng là Thiên Đế Hạo Thiên, trong ánh mắt ẩn ẩn thêm vài phần kiêng kị.

Điều này làm cho Dao Cơ chấn kinh, nguyên lai Khổng Tuyên mạnh như vậy sao?

Phải biết rằng, xưa nay Hạo Thiên trong lòng Dao Cơ đều là mạnh nhất!

Dưới Thánh Nhân, Hạo Thiên lợi hại nhất!

Thù không biết, thực lực Khổng Tuyên đích xác làm Hạo Thiên phi thường kiêng kị, nhưng điều làm Hạo Thiên kính sợ nhất chính là vị tồn tại khủng bố đứng sau lưng Khổng Tuyên!

Thông Thiên giáo chủ! "Khổng Tuyên, chuyện Thiên Đình ta, càng là việc nhà của Hạo Thiên ta, ngươi không cần nhúng tay!" Hạo Thiên

trầm giọng quát.

Tiệt Giáo lúc này uy thế vô song, thậm chí còn khủng bố hơn Yêu tộc Thiên Đình năm đó.

Nếu có thể, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không đắc tội Tiệt Giáo, chỉ hy vọng Khổng Tuyên đừng xen vào chuyện này là tốt nhất. "Vừa vặn, bản tôn cũng là vì tư sự mà đến!" Trước tiếng quát lạnh của Hạo Thiên, Khổng Tuyên khẽ lắc đầu, đi tới bên cạnh Dao Cơ, ánh mắt nhìn về phía đứa bé trai trong tay nàng.

Chính là con trai thứ hai của Dao Cơ, Dương Tiễn! "Căn cốt kỳ giai, ý chí ngoan cường, nguyên thần ngưng thực, một hạt giống tu luyện tốt!" Khổng Tuyên khẽ nói, nhìn thoáng qua tiểu chính thái Dương Tiễn, nháy mắt hết thảy đều rõ ràng.

Hắn cảm giác được cơ duyên của mình chính là ở đứa bé tên Dương Tiễn này.

Xem ra, Tiệt Giáo ta sắp xuất hiện đời đệ tử thứ ba chân chính rồi!

Chương 133

"Đứa bé này có duyên với bản tôn, ta dục thu làm đồ đệ, Dao Cơ tiên tử thấy thế nào?" Khổng Tuyên khẽ hỏi, ánh mắt nhìn về phía Dao Cơ.

Nháy mắt liền làm cho Dao Cơ ngớ người, lăng lăng thất thần phản ứng không kịp.

Con trai nàng được Khổng Tuyên nhìn trúng, muốn thu làm đệ tử?

Dao Cơ sắc mặt đại hỉ, trực tiếp mừng đến phát khóc, vội vàng gật đầu: "Nguyện ý, nguyện ý!

Dương Tiễn có thể được tiên trưởng nhìn trúng, là đại cơ duyên a!" Khổng Tuyên là ai?

Huyền Môn đại đệ tử, Thông Thiên giáo chủ thủ đồ, một thân thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả Hạo Thiên cũng phải kiêng kị.

Trở thành đệ tử Khổng Tuyên, con trai nàng cũng sẽ trở thành người trong cửa Thánh Nhân, gia nhập Tiệt Giáo.

Tự nhiên hưởng thụ Tiệt Giáo khí vận, chịu Tiệt Giáo che chở, không cần lo lắng bị Hạo Thiên đánh giết nữa.

Từ trong tay Dao Cơ đón lấy Dương Tiễn đang ngơ ngác, Khổng Tuyên khẽ gật đầu nói: "Từ nay về sau, kẻ này là thủ đồ của Khổng Tuyên ta, đời đại đệ tử thứ ba của Tiệt Giáo!" Tuy rằng Khổng Tuyên từng làm Nhân Hoàng chi sư, giáo đạo Phục Hy chứng đạo, nhưng vì duyên cớ thân phận, thật muốn nói thì Phục Hy cũng chỉ có thể tính là ký danh đệ tử thôi!

Những Nhân Hoàng khác cũng vậy, cũng không thể thực sự tính là người của Tiệt Giáo!

Trong đời thứ ba của Tiệt Giáo, vẫn chưa có ai, Dương Tiễn chính là đại đệ tử đời ba, thân truyền đệ tử!

Thấy Khổng Tuyên ngay trước mặt mình thu Dương Tiễn làm đệ tử, Hạo Thiên sững sờ, nháy mắt sắc mặt âm trầm.

Hắn định đánh giết cái nghiệt chướng này, Khổng Tuyên là muốn đối đầu với hắn sao? "Khổng Tuyên, ngươi thật sự muốn xen vào chuyện này?

Thông Thiên sư huynh có biết không?" Hạo Thiên mặt âm trầm nói.

Hắn làm cái Thiên Đế này có chút uất ức, không chỉ phải nhìn sắc mặt Thánh Nhân, ngay cả đệ tử Thánh Nhân cũng không dám động.

Trong mấy vị Thánh Nhân, có ai mà không "hộ độc tử" (bao che khuyết điểm)?

Năm đó Đế Tuấn uy thế cỡ nào?

Ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kị ba phần.

Đem Lão Tử tu nhục một trận, Lão Tử cũng khó mà báo thù lại.

Hạo Thiên làm cái Thiên Đế này thật sự là không có chút mùi vị gì! "Tiệt Giáo ta xuất hiện đại đệ tử đời thứ ba, sư tôn tự nhiên biết, việc này cũng không trách được Dao Cơ tiên tử!

Ngươi có biết Dương Thiên Hữu rốt cuộc có thân phận gì không?" Khổng Tuyên nhàn nhạt nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, máu tươi còn chưa chảy khô. "Chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi!" Hạo Thiên lạnh giọng nói, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Một phàm nhân ti tiện, thành muội phu của Hạo Thiên, quả thực làm cho Hạo Thiên mất hết thể diện.

Giết tên này cũng không giải hận!

Nhưng Khổng Tuyên lại khẽ lắc đầu nói: "Ngươi xem lại đi!" Hạo Thiên hơi ngẩn ra, lập tức thôi diễn tiền thế kim sinh của Dương Thiên Hữu, nhưng từ từ, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi. "Sao... không có?" Không thôi diễn được bất cứ chuyện gì về tiền thế của Dương Thiên Hữu, phảng phất như tên này trực tiếp nhảy ra từ hư vô vậy.

Giống như Thông Thiên, Nữ Oa là Tiên thiên thần thai ma, tiên thiên hóa hình, không có tiền thế tự nhiên là bình thường, nhưng Dương Thiên Hữu chỉ là một phàm nhân a!

Vậy chỉ có thể nói, có người dùng đại pháp lực xóa đi bất cứ chuyện gì liên quan đến tiền thế của Dương Thiên Hữu.

Có thể làm đến bước này, khiến cho Hạo Thiên đường đường là một Chuẩn Thánh cũng không thôi diễn ra chút dấu vết nào, duy có Thánh Nhân!

Sắc mặt Hạo Thiên càng thêm âm trầm, hắn hiểu rồi, hết thảy đều là âm mưu của mấy vị Thánh Nhân kia!

Là vị Thánh Nhân nào ra tay?

Đã bị Khổng Tuyên vạch trần, khả năng là Thông Thiên thấp nhất.

Nữ Oa và Hậu Thổ không lập giáo, không có tất yếu phải tính kế Hạo Thiên.

Còn lại Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thánh, đều không phải thứ tốt lành gì, chưa bao giờ tôn trọng cái Thiên Đế này.

Lần này thiết cục làm cho Hạo Thiên mất mặt lớn như vậy, Hạo Thiên thật sự nổi giận. "Đáng chết, bọn Thánh Nhân các ngươi cao cao tại thượng, đừng tưởng rằng không ai trị được!" Hạo Thiên trong lòng bạo nộ mắng.

Thánh Nhân tự nhiên lợi hại, nhưng sau lưng Hạo Thiên còn có Hồng Quân a! "Hỗn trướng, vô luận là ai phái tới, dám động đến muội muội Hạo Thiên ta, ta đều muốn hắn chết không có chỗ chôn!" Minh bạch Dao Cơ bị Thánh Nhân tính kế, Hạo Thiên trong lòng đầy bạo nộ.

Không dám trực tiếp đi tìm Thánh Nhân gây phiền toái, vậy Dương Thiên Hữu thành thùng trút giận.

Tuy rằng đã chết, nhưng nguyên linh chưa diệt vong, có thể chuyển thế đầu thai.

Nhưng lúc này đối mặt với Hạo Thiên đang trong trạng thái bạo nộ, Dương Thiên Hữu đừng hòng chuyển thế đầu thai nữa.

Trực tiếp bị hắn một tay rút nguyên linh ra, niết trong tay, Hạo Thiên muốn làm cho tên này sống không bằng chết. "A ~" Phảng phất một đạo linh hồn thể hư ảo, chính là bộ dáng Dương Thiên Hữu, đang kịch liệt giãy dụa trong tay Hạo Thiên. "Bản đế muốn đem nguyên linh của ngươi vĩnh thế trí vu Cửu Thiên Thần Hỏa liệt diễm thiêu đốt, thừa nhận thống khổ vĩnh vô chỉ tẫn!

Vĩnh viễn sẽ không kết thúc, vĩnh viễn sẽ không luân hồi!" Thanh âm lãnh lệ của Hạo Thiên truyền khắp thiên địa, khiến tất cả mọi người không khỏi rùng mình.

Đúng là một tên "muội khống" a!

Dám động đến muội muội Hạo Thiên, Dương Thiên Hữu tên này ngay cả chết cũng không yên.

Đây càng là lời cảnh cáo của Hạo Thiên đối với đám Thánh Nhân kia: Đừng tưởng rằng Hạo Thiên ta dễ bắt nạt.

Tuy rằng không phải đối thủ Thánh Nhân, nhưng cũng đừng bức ta giết đệ tử các ngươi!

Đối với việc Hạo Thiên sẽ hành hạ Dương Thiên Hữu như thế nào, Khổng Tuyên mảy may không quan tâm, bất quá chỉ là một con sâu cái kiến bị lợi dụng mà thôi!

Hắn trực tiếp mang theo Dương Tiễn rời đi, lúc đi còn mang theo cả Dương Thiền, về phần Dao Cơ thì đi theo Hạo Thiên trở về Thiên Đình.

Biết bị Thánh Nhân tính kế, Hạo Thiên cũng không nỡ trách phạt, dù sao cũng là muội muội hắn yêu thương nhất.

Một ngày nọ, tại Lê Sơn, Vô Đương Thánh Mẫu đang tu luyện.

Lúc này nàng sớm đã trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, thiên địa uy áp cường đại tràn ngập quanh người.

Bỗng nhiên, nàng từ từ đứng dậy, nhìn về phía hư không khẽ nói: "Không biết Đại sư huynh tới, sư muội không từ xa tiếp đón!" "Ha ha, sư muội, không cần đa lễ!" Thanh âm Khổng Tuyên truyền đến, khí độ phi phàm.

Về phương diện này, tính cách Khổng Tuyên trầm ổn, đại khí bàng bạc, nhưng lại thiếu đi một cỗ nhuệ khí, không giống Thông Thiên cho lắm, ngược lại Kim Bằng về tính cách càng giống Thông Thiên hơn một chút.

Nhưng cũng chính vì tính cách trầm ổn của Khổng Tuyên mới càng thích hợp trở thành đại đệ tử Tiệt Giáo.

Chương 134

Bằng không giống như Thông Thiên, từng một độ muốn cả thế gian đều là địch, cũng may mắn Thông Thiên thực lực cường hãn, trấn áp Hồng Hoang vạn cổ vô thanh. "Hai đứa nhỏ?" Vô Đương Thánh Mẫu thấy Khổng Tuyên tới, mang theo hai đứa nhỏ, trên mặt không khỏi lộ ra một chút cổ quái. "Hai đứa nhỏ nãi là cháu ngoại của Hạo Thiên, bé trai đã bị sư huynh thu làm đệ tử, bé gái đặc biệt giao cho ngươi!" Khổng Tuyên cười khẽ một tiếng nói. "Căn cốt thanh kỳ, nguyên thần ngưng thực, một cô bé không tồi!

Đệ tử này, sư muội nhận!" Vô Đương Thánh Mẫu nhìn Dương Thiền khẽ gật đầu nói.

Thông Thiên mệnh các đại đệ tử xuất sơn, một phương diện là để ứng kiếp, phương diện khác cũng là vì thu một ít đệ tử, truyền dương Tiệt Giáo đạo thống.

Hiện tại, trong đời thứ ba của Tiệt Giáo, rốt cuộc cũng có hai đệ tử rồi.

Lại nói Hạo Thiên, sau khi trở về Thiên Đình, càng nghĩ càng giận, Thánh Nhân căn bản không đem hắn để vào mắt.

Cái Thiên Đế này chẳng qua là con rối của Thánh Nhân, lần này lại bị tính kế, làm cho cả Hồng Hoang đều chê cười.

Hạo Thiên tức không chịu nổi, sắc mặt âm trầm lẩm bẩm: "Đã lũ lũ khi nhục ta, đừng trách ta không giảng tình diện!" Ngay lập tức, Hạo Thiên rời khỏi Thiên Đình, đến trước Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn!

Kể từ lần giảng đạo thứ ba, Tử Tiêu Cung liền biến mất trong Hỗn Độn, chỉ có Thánh Nhân mới có thể tìm được vị trí.

Bất quá Hạo Thiên thị phụng Hồng Quân bao nhiêu năm nay, phí một phen công phu, rốt cuộc cũng đến được trước Tử Tiêu Cung. "Đệ tử Hạo Thiên, bái kiến lão gia!" Trước Tử Tiêu Cung cổ phác thương mang, Hạo Thiên quỳ bái nói.

Thánh Nhân gặp Hồng Quân chỉ cần khẽ bái là được, để tỏ lòng tôn kính, nhưng Hạo Thiên là đồng tử của Hồng Quân, quỳ bái là không thể tránh khỏi. "Chuyện gì?" Thanh âm đạm mạc thương lão của Hồng Quân truyền đến, huyền huyễn phiêu miểu, uy nghiêm như Thiên Đạo.

Hạo Thiên ổn định tâm thần, vội vàng nói: "Khởi bẩm lão gia, đệ tử phụng mệnh lão gia chấp chưởng Hồng Hoang Thiên Đình!

Nhưng nại hà thực lực đê vi, đạo hạnh không sâu, khó có thể chấn nhiếp Hồng Hoang chúng tiên, càng không có người vì Thiên Đình ta hiệu lực!

Đệ tử lần này tới, liền khẩn cầu Đạo Tổ, mệnh Huyền Môn tứ giáo đệ tử thính mệnh vu ngã, để chấn Thiên Đình uy nghiêm!" Hạo Thiên khẩn cầu Hồng Quân trước cửa Tử Tiêu Cung.

Chúng đa cường giả Hồng Hoang không nghe Hạo Thiên quản giáo, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là vì sự tồn tại của Thánh Nhân, Thánh Nhân mới là chúa tể thiên địa.

Bằng không, với thực lực Nhị thi Chuẩn Thánh của Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không để Thiên Đình thê thảm như vậy.

Thánh Nhân không phải ngưu bức sao?

Lần này, Hạo Thiên ta đào hết đệ tử các ngươi lên Thiên Đình, chịu ta quản giáo!

Đến lúc đó không còn đệ tử, giáo phái các ngươi làm sao chống đỡ nổi?

Hạo Thiên nói xong, quỳ phục trên mặt đất, hồi lâu sau liền nghe Hồng Quân khẽ than một tiếng: "Việc này ta đã biết, về đi!" Nói xong, Tử Tiêu Cung liền trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn, làm Hạo Thiên một trận mạc danh kỳ diệu.

Hồng Quân rốt cuộc là quản hay không quản a?

Nhưng cũng chỉ đành bất lực rời đi, nếu thật sự có thể chuyện gì cũng đoán trúng tâm tư Hồng Quân, vậy thì là họa không phải phúc rồi.

Lúc này trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên đột nhiên mở mắt, ánh mắt lăng lệ nhìn thẳng về phía Côn Luân Sơn.

Nơi đó thiên địa chấn động, đại địa nứt nẻ, phong ấn cực lớn trên Côn Luân Sơn hóa thành bảo tháp màu vàng, xé rách hư không bay về tay Thông Thiên. "Phong ấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn phá rồi!" Thông Thiên khẽ lẩm bẩm, mắt lộ tinh quang.

Dĩ đại pháp lực, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là công đức chí bảo mới phong ấn được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không có đột phá, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản trùng không phá phong ấn, hiện tại cũng chỉ có một khả năng. "Hồng Quân..." Thông Thiên trong lòng thầm niệm: "Phong Thần đại kiếp khai khải rồi!" Một khắc sau, trong Hỗn Độn liền vang lên một hồi chuông, duy có Thánh Nhân mới có thể nghe được tiếng chuông Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang tụ họp các Thánh!

Lập tức, Thông Thiên trực tiếp mang theo Nữ Oa đi vào Hỗn Độn, mấy người Lão Tử cũng không dám chậm trễ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới thoát khốn còn chưa kịp bạo nộ thì nghe tiếng chuông liền bị nghẹn lại, mặt xanh mét gầm lên phẫn

nộ: "Cũng tốt, ta nhất định phải đến trước mặt Đạo Tổ cáo trạng Thông Thiên một trận!" ... "Vừa rồi Hạo Thiên gặp ta, nói rằng Thiên Đình không người, Tam Giới chúng sinh khó lòng phủ thủ, muốn ta ra lệnh cho đệ tử Huyền Môn tứ giáo nghe lệnh hắn!" Chúng Thánh vừa mới ngồi định, liền nghe Hồng Quân ngồi trên đạo đài, thanh âm phiêu miểu truyền đến.

Mấy người Lão Tử nháy mắt sững sờ, lập tức da mặt giật một cái, sắc mặt khó coi.

Trong lòng thầm hận: "Hạo Thiên chết tiệt!" Hạo Thiên tiểu đông tây này muốn đoạn căn cơ của bọn họ a!

Đệ tử tiến vào Thiên Đình, nghe lệnh Hạo Thiên, vậy giáo phái bọn hắn phát triển thế nào?

Không có giáo phái, Thánh Nhân tranh đoạt khí vận kiểu gì?

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, năm đó đã phát hạ đại hoành nguyện thành Thánh, nếu không hoàn thành thì kết cục sẽ không tốt đẹp gì.

Mắng xong Hạo Thiên, ánh mắt Lão Tử càng nghiến răng nhìn về phía Chuẩn Đề: "Quả thực là đa sinh sự đoan!" Chuyện Hạo Thiên không tìm ra Dương Thiên Hữu là do ai làm, mấy Thánh Nhân như Lão Tử làm sao lại không biết?

Trong mắt Lão Tử, Chuẩn Đề giản trực là rảnh rỗi sinh nông nổi, bằng không cũng sẽ không bức Hạo Thiên đến chỗ Hồng Quân cáo trạng. "Lão sư, tứ giáo nãi là nơi khí vận của bọn ta, đệ tử làm sao có thể tiến vào Thiên Đình a?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nghe thấy lời Hồng Quân, tức khắc không nguyện ý.

Tuy rằng vừa mới trùng phá phong ấn, chưa rõ đầu đuôi sự tình, nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, động đến đệ tử Xiển Giáo

của hắn là không được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên trấn áp nhiều năm như vậy, khí vận Xiển Giáo đều sắp khô kiệt, chỉ trông cậy vào đám đệ tử này thôi!

Đâu biết Hồng Quân khẽ lắc đầu nói: "Việc này không chỉ vì cớ sự của Hạo Thiên, mà còn bởi vì đại kiếp sắp tới, đệ tử Huyền Môn tứ giáo thân phạm sát kiếp, dính líu nhân quả, cần phải ở trong đại kiếp liễu kết nhân quả!

Phàm là đệ tử dưới Chuẩn Thánh, đều ở trong đại kiếp!

Nhiên đại kiếp chi thời, thiên cơ hỗn độn, chúng tiên đều có một tia sinh cơ!

Đức hành thâm giả, thành kỳ Tiên đạo; đức hành thứ chi, thành kỳ Thần đạo; đức hành thiển bạc giả, thành kỳ Nhân đạo!

Đây là Thiên Thư sở hóa Phong Thần Bảng, nguyên linh ấn ký lạc ấn lên đó, sẽ nhập Thiên Đình, nghe theo mệnh lệnh của Hạo Thiên!" Chúng Thánh nghe vậy, nháy mắt đại kinh, Lão Tử vội vàng hỏi: "Lão sư, trên Phong Thần Bảng cần bao nhiêu nguyên linh?" Hồng Quân nhìn cũng không thèm nhìn Lão Tử một cái, trực tiếp đáp: "Sở phong chúng thần là Bát bộ chính thần, phân chưởng các tư, án bố chưởng quản chu thiên tinh đấu, tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm vị.

Việc này các ngươi tự mình thương nghị, đem tên đệ tử viết lên Phong Thần Bảng là được!" Hồng Quân nói xong, thân ảnh cao lãnh biến mất trên đạo đài, để lại đám người Lão Tử một bộ dáng ngớ người (mộng bức).

Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc một trận ngạc nhiên, vừa mới từ trong phong ấn của Thông Thiên thoát ra, còn chưa làm rõ được cái gì đâu!

Đại kiếp sắp bắt đầu rồi, đệ tử Xiển Giáo đều cần phải nhập kiếp?

Đúng rồi, còn chưa kịp hướng Đạo Tổ cáo trạng nữa!

Chúng Thánh trầm mặc nhìn nhau một cái, cuối cùng nhìn về phía Thông Thiên, ai bảo hắn xưa nay đều là cường thế nhất chứ?

Đem thủ đồ của Lão Tử ép đến không có cảm giác tồn tại. "Thông Thiên, trên Phong Thần Bảng cần ba trăm sáu mươi vị chính thần, Tiệt Giáo thân là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo..." Lão Tử cứ thế lẳng lặng nhìn Thông Thiên, Tiệt Giáo nãi là Hồng Hoang đệ nhất đại giáo, không nên biểu thị chút gì sao?

Trong mắt Lão Tử, đem đám đệ tử Tiệt Giáo kia toàn bộ tống lên Phong Thần Bảng là tốt nhất!

Nhìn Lão Tử không có ý tốt, Thông Thiên nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng: "Lão sư đã nói, Chuẩn Thánh trở xuống, đều ở trong đại kiếp!

Chương 135

Tiệt Giáo ta có chín đệ tử là Chuẩn Thánh, ngươi muốn ai nhập Phong Thần Bảng?" Nghe Thông Thiên nói, sắc mặt Lão Tử tím tái, Hồng Quân thật sự nói Chuẩn Thánh trở xuống mới nhập đại kiếp.

Thông Thiên môn hạ tổng cộng có mười hai thân truyền đệ tử, nhưng lại có tới chín cái Chuẩn Thánh!

Tỷ lệ này có chút dọa người, bất quá ba cái Đại La Kim Tiên kia cũng có thể a!

Lão Tử thầm nghĩ.

Nào ngờ Thông Thiên cười lạnh một tiếng nói: "Trong tứ giáo chúng ta, chỉ có Nhân Giáo đệ tử là đông đúc, ba giáo còn lại cộng vào, cũng không đủ số chu thiên tinh đấu!

Bản tọa thấy, ba trăm sáu mươi vị trí Chính thần này, Nhân Giáo bao trọn hết đi!" Bao trọn hết?

Nghe Thông Thiên nói, Lão Tử tức khắc đại nộ. "Tuyệt đối không được!" Lão Tử trực tiếp bạo nộ đứng dậy.

Lên Phong Thần Bảng, tu vi đình trệ không tiến, lại phải chịu Thiên Đình nô dịch, bảo Lão Tử làm sao nguyện ý?

Huống hồ Nhân Giáo lúc này vừa mới chưởng khống một bộ phận khí vận Nhân tộc, trở thành Quốc giáo Đại Thương hoàng triều.

Lúc này để đệ tử Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng?

Vậy hết thảy nỗ lực trước đó của Lão Tử không phải đều uổng phí sao! "Không được cũng không có biện pháp, Nhân Giáo đệ tử nhiều như vậy, trên Phong Thần Bảng định là có tên đệ tử Nhân Giáo!" Thông Thiên u u nói.

Ba giáo đệ tử cộng lại cũng không nhiều bằng đệ tử Nhân Giáo, Nhân Giáo không lên thì ai lên a?

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh cũng rơi vào trầm tư. "Thông Thiên nói không sai a!

Xiển Giáo ta chỉ có Thập nhị Kim Tiên, cộng thêm Tiệt Giáo và Tây Phương giáo cũng không đủ số chu thiên, Nhân Giáo tất nhiên bảng thượng hữu danh!

Nhân Giáo trong đó, đa số là hạng phi mao đái giáp, thấp hóa noãn sinh, không tu đức hành, để bọn hắn lên Phong Thần Bảng thành Thần đạo, cũng là đại cơ duyên rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ, trong mắt lưu lộ ra một tia tinh quang.

Dù sao trong mắt hắn, đệ tử Xiển Giáo đều là hạng đức hành kiêm tu, ngược lại Nhân Giáo đức hành có khiếm khuyết.

Vừa vặn để Nhân Giáo toàn bộ điền lên Phong Thần Bảng đi!

Tây Phương Nhị Thánh cũng vẻ mặt hứng thú bừng bừng, Tây Phương giáo chỉ có mấy cái thân truyền đệ tử, có một người lên Phong Thần Bảng đều đủ đau lòng.

Vừa vặn Nhân Giáo đệ tử nhiều, để Lão Tử đi chắn kiếp đi! "Thông Thiên đạo hữu nói rất đúng, Nhân Giáo đệ tử đông đảo, cho dù điền lên Phong Thần Bảng kia, cũng thương không nổi căn cơ của Nhân Giáo!

Lão Tử đạo hữu làm việc này nãi là có đại công với Hồng Hoang, thiện tai!" Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người kẻ xướng người hoạ, phản chính là chèn ép Lão Tử để đệ tử Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng.

Kỳ quặc nhất là, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng khẽ gật đầu, vẻ mặt tán đồng.

Nhìn ba tên này bị Thông Thiên dắt mũi châm ngòi, Lão Tử trong

lòng tức muốn nổ phổi. "Thằng nhãi ranh không đủ mưu sự!" Vốn dĩ Lão Tử còn trông mong liên hợp ba người cùng nhau đối phó Thông Thiên!

Nhưng hiện tại xem ra, toàn bộ bị Thông Thiên liên hợp lại đối phó hắn rồi? "Không được, không được, đừng hòng!

Đây là nhân quả của tứ giáo, há có thể chỉ để đệ tử Nhân Giáo ta lên bảng?" Lão Tử phẫn nộ quát, hận hận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Hai tên kia chèn ép hắn cũng thôi, ngươi dẫm đạp cái gì mà gật đầu?

Nhìn đám người Thông Thiên muốn đem nồi đen Phong Thần Bảng úp hết lên đầu mình, Lão Tử làm sao có thể nguyện ý!

Hắn phẫn nộ trừng mắt nhìn chúng Thánh!

Hậu Thổ thân hóa Địa Phủ, xưa nay sẽ không nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung cũng không đến dự.

Mặc cho tứ giáo tranh đấu thế nào cũng không quan hệ tới nàng.

Nữ Oa tuy rằng cũng giống vậy không lập giáo, nhưng lại là đạo lữ của Thông Thiên a!

Khẳng định sẽ kiên định đứng về phía Thông Thiên.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lần trước bị Thông Thiên đánh sợ rồi, mấy năm nay vẫn luôn không dám đắc tội Thông Thiên, suýt chút nữa thành cẩu thối tử của Thông Thiên.

Chỉ mong uổng công!

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, vốn dĩ là người nên đứng về phía Lão Tử nhất, nhưng lần này vì để đệ tử Xiển Giáo không lên Phong Thần Bảng, quả đoán đem Lão Tử bán đứng.

Nhân Giáo đệ tử nhiều, Nhân Giáo thầu hết Phong Thần Bảng đi!

Nhìn một vòng như vậy, Lão Tử hốt nhiên phát hiện mình cô lập vô viện.

Tất cả mọi người đều đang bắt nạt hắn! "Việc này tuyệt không thương lượng, đệ tử Nhân Giáo ta sẽ không lên Phong Thần Bảng!" Lão Tử ngoan cố nói.

Đệ tử Nhân Giáo tuy nhiều, nhưng cũng không thể giày vò như vậy.

Ba trăm sáu mươi vị trí chính thần, trực tiếp có thể làm cho Nhân Giáo phế luôn! "Cũng được!

Lão Tử đạo hữu đã không nguyện ý, chúng ta cũng sẽ không cưỡng cầu, sáu trăm năm sau, xem thiên mệnh của mỗi người đi!" Thông Thiên đạm thanh nói.

Phong Thần đại kiếp khai khải, số chu thiên chưa đủ, tứ giáo đệ tử ai cũng trốn không thoát.

Cũng may từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Thông Thiên liền vì đại kiếp lần này mà chuẩn bị.

Trong Tiệt Giáo, đại bộ phận đệ tử đều trở thành Chuẩn Thánh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu và Lục Áp ba người cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Thực lực như vậy, đối mặt tam giáo liên hợp, Tiệt Giáo cũng sở hữu thực lực nghiền ép.

Cứ như vậy, chúng Thánh thương nghị không có kết quả, Lão Tử vẻ mặt phẫn hận rời đi.

Trên Bồng Lai Đảo, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra, nhìn tiên khí tràn ngập Bồng Lai Đảo, trong lòng cũng một trận kinh diễm

tiện mộ.

Sau khi Bất Chu Sơn gãy, Bồng Lai Đảo có thể coi là nơi linh khí sung túc nhất Hồng Hoang, ngay cả Côn Luân Sơn cũng không sánh bằng.

Bất quá Nguyên Thủy Thiên Tôn không quên mục đích đến Bồng Lai Đảo, nhìn về phía Thông Thiên, trầm giọng nói: "Thông Thiên, ngươi tìm ta đến Bồng Lai Đảo muốn làm gì?" Sắc mặt hắn phẫn nộ, vẫn chưa quên chuyện bị Thông Thiên khi nạt trước kia!

Trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, bị Thông Thiên trấn áp tại Côn Luân Sơn, da mặt đều mất hết.

Nếu không phải vì chuyện Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn định nhiên sẽ không cùng Thông Thiên bỏ qua. "Tìm ngươi, tự nhiên là vì chuyện Phong Thần Bảng!" Thông Thiên nhàn nhạt nói.

Đối với tâm hung của Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm cảm thấy khinh thường, rõ ràng hận Thông Thiên muốn chết, lại ngoan ngoãn đến Bồng Lai Đảo.

Chương 136

"Trên Phong Thần Bảng có ba trăm sáu mươi vị chính thần, cho dù đệ tử ba giáo chúng ta cộng lại cũng không thể lấp đầy!

Phản quan Nhân Giáo, chỉ cần một giáo chi lực liền có thể lấp đầy Phong Thần Bảng!

Nếu đã như vậy, vì sao lại phải để đệ tử ta lên bảng?" Tại Vấn Đạo Cung, Thông Thiên và Nữ Oa ngồi sóng vai, đối diện là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Lần này, Thông Thiên gọi bọn hắn đến, tự nhiên là muốn liên hợp đối phó Lão Tử.

Chuẩn xác mà nói, là muốn lợi dụng bọn hắn, để bọn hắn đi cùng Lão Tử tranh đấu.

Hồng Hoang tứ giáo chi trung, Tiệt Giáo nên bảo trì địa vị cao cao tại thượng, lăng giá trên tam giáo.

Nghe Thông Thiên nói, mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều khẽ động, lời Thông Thiên nói rất hợp pháp tắc.

Thực tế khi Thông Thiên mời bọn hắn đến Bồng Lai Đảo, bọn hắn liền đoán được. "Thông Thiên đạo hữu nói rất đúng, Nhân Giáo đệ tử đông đảo, chiếm cứ khí vận Hồng Hoang mà không có một chút cống hiến, chính là nên để Nhân Giáo lên bảng mới phải!" Chuẩn Đề cười nói.

Mặc dù hắn hy vọng nhất là đệ tử Tiệt Giáo lên cái Phong Thần Bảng kia, nhưng bất đắc dĩ Thông Thiên quá mạnh.

Trong đệ tử Tiệt Giáo còn có chín đại Chuẩn Thánh, khí thế hoàn toàn lăng giá Hồng Hoang tam giáo.

Ai cũng không làm gì được Tiệt Giáo.

Đã như vậy, chi bằng để Nhân Giáo lên hết Phong Thần Bảng, tử đạo hữu bất tử bần đạo mà!

Lời Chuẩn Đề cơ bản đồng ý ý kiến của Thông Thiên, liên thủ đối phó Nhân Giáo.

Hiện tại chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn! "Bần đạo cùng đại ca là huynh đệ nhiều năm, há có thể đối đãi với huynh ấy như vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói, một bộ khí thế chính trực, trực tiếp làm cho tất cả mọi người cười nhạo.

Huynh đệ ư?

Lão Tử bị ngươi hố còn ít sao!

Tại Tử Tiêu Cung, lúc Thông Thiên ngạnh đỗi Lão Tử, ngươi một lời cũng không phát a?

Thực tế khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Bồng Lai Đảo, liền đã biểu minh thái độ của hắn.

Hiện tại chẳng qua là muốn đòi một chút chỗ tốt mà thôi!

Nhưng Thông Thiên lại không chiều cái thói xấu này của hắn! "Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì đi Thủ Dương Sơn đi, mười hai cái thân truyền đệ tử của ngươi, Lão Tử sẽ cảm kích ngươi lắm đấy!" Thông Thiên hừ lạnh nói.

Đi Thủ Dương Sơn?

Để mười hai thân truyền đệ tử của hắn thay thế đệ tử Lão Tử nhập kiếp?

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không tốt.

Xem ra, Lão Tử phần thắng không lớn, chính bởi vì đệ tử quá nhiều, cho nên trên Phong Thần Bảng tất định có vị trí của bọn hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thà rằng để đệ tử Lão Tử toàn bộ lên Phong Thần Bảng, cũng không nguyện ý để đệ tử của mình lên đó. "Được!

Bần đạo đáp ứng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng nói.

Lần này thật sự phải có lỗi với Lão Tử rồi, nhưng càng phải tận khả năng tranh đoạt lợi ích. "Bất quá sau đại kiếp, khí vận hoàng triều Nhân tộc, phải quy về Xiển Giáo ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nhìn Thông Thiên, đây là quan hệ đến việc phân chia lợi ích sau chiến tranh.

Ta Xiển Giáo có thể xuất lực đối phó Nhân Giáo, nhưng khí vận Nhân Giáo tại Nhân tộc phải lưu lại cho Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên trấn áp cả trăm vạn năm, khí vận Xiển Giáo đều sắp trôi đi sạch sẽ, thế lực trong Hồng Hoang sớm đã phân chia xong xuôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có lựa chọn, chỉ có thể nghĩ cách từ Nhân Giáo, khí vận Nhân Giáo phải để lại cho hắn. "Có thể!" Thông Thiên nhàn nhạt gật đầu.

Nhân Giáo tuy là Quốc giáo Đại Thương hoàng triều, nhưng chút khí vận đó Thông Thiên tịnh không để vào mắt, huống hồ thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Tiệt Giáo sớm đã ăn no rồi.

Muốn để chó bán mạng cắn người, phải cho nó cục xương lớn.

Vì khí vận Quốc giáo Nhân tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhất định phải toàn lực tử khái với Lão Tử.

Tiệt Giáo không cần thiết phải đích thân xuống sân nữa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm được khí vận Quốc giáo Nhân tộc?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bắt đầu rục rịch động tâm! "Thông Thiên

đạo hữu, Tây Phương giáo chúng ta có thể liên thủ với hai giáo các ngươi đối phó Nhân Giáo, nhưng ta cũng muốn một cái nhân quả!" Chuẩn Đề trừng mắt nói. "Lượng kiếp sau là cơ hội hưng thịnh của Tây Phương giáo ta, ta hy vọng hai vị toàn lực ủng hộ Tây Phương giáo!" Tuy rằng lúc này thiên cơ hỗn loạn, tương lai như sương mù dày đặc, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên thủ suy tính ra Tây Phương giáo sẽ hưng thịnh ở lượng kiếp tiếp theo.

Chỉ là cơ duyên kia đứt quãng, lúc có lúc không, khiến hai người lo lắng.

Chẳng lẽ có biến số?

Suy đi nghĩ lại, biến số cũng chỉ có mấy vị Thánh Nhân phương Đông!

Trong thất thánh Hồng Hoang, Thông Thiên thực lực mạnh nhất, lại có sức mạnh nghiền ép chư thánh.

Nếu có thể được Thông Thiên ủng hộ, Tây Phương giáo hưng thịnh sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. "Lượng kiếp sau ư?" Thông Thiên khẽ lẩm bẩm, ánh mắt vẫn một mảnh đạm mạc.

Tây Du lượng kiếp tuy rằng không thảm liệt bằng Vu Yêu đại kiếp hay Phong Thần đại kiếp, nhưng đối với Tây Phương mà nói, đích xác là một cơ hội đại hưng.

Chỉ có điều tại sao Thông Thiên phải giúp?

Tây Phương giáo truyền đạo là chuyện làm tổn hại lợi ích của cả phương Đông, Thông Thiên ngăn cản còn không kịp nữa là! "A a!" Thông Thiên cười lạnh một tiếng. "Lượng kiếp này còn chưa qua, bàn luận gì đến lượng kiếp sau?

Hơn nữa, không phải bần tọa cầu xin các ngươi, mà là các ngươi bắt buộc phải liên thủ với bần tọa.

Nếu không thì cứ đưa đệ tử Tây Phương giáo lên Phong Thần Bảng hết đi!" Thông Thiên đạm mạc nói.

Tuy rằng nhân quả giữa Phong Thần đại kiếp và Tây Phương giáo là nông nhất, nhưng hai gã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không biết a!

Rốt cuộc Hồng Quân đã nói, Phong Thần là chuyện của tứ giáo.

Nếu không liên thủ với Thông Thiên, đệ tử Tây Phương giáo thật sự có khả năng lớn lên Phong Thần Bảng!

Chương 137

Nghe vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền khó coi.

Vốn định lấy chuyện này ra đàm phán điều kiện với Thông Thiên, ai ngờ trực tiếp bị Thông Thiên đốp chát lại. "Cứ theo lời Thông Thiên đạo hữu đi!" Tiếp Dẫn bất lực lắc đầu, bọn họ đích xác không có tư cách đàm phán với Thông Thiên.

Lượng kiếp sau đành phải trù tính tiếp vậy!

Trên đảo Bồng Lai, Tam giáo liền đạt thành hiệp nghị, liên thủ đối phó Nhân Giáo.

Đưa đệ tử Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng, thay Tam giáo gánh kiếp.

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt sáu trăm năm đã trôi qua, khí vận Thương triều dần dần suy lạc.

Trong Hồng Hoang sát khí nổi lên, thiên cơ hỗn loạn.

Lúc này, một quân vương hùng tài vĩ lược là Đế Tân tức vị.

Dưới sự phò tá của đệ tử Nhân Giáo là Thái sư Văn Trọng, trong tu đức chính, ngoài hành bá quyền, tứ di thần phục, dân sinh khang thái.

Khí vận Đại Thương hoàng triều trong tay Đế Tân chậm rãi hưng thịnh trở lại.

Thế nhưng vào thời điểm Đế Ất còn tại vị, tại một thôn làng phía nam Triều Ca, có một đứa trẻ ra đời.

Trời sinh dị tượng, lưng mang tướng Phi Hùng!

Tên là Khương Thượng, tự Tử Nha!

Bốn mươi năm sống lục lục vô vi, đợi cha mẹ qua đời, hắn lại cảm khái đời người ngắn ngủi.

Nơi nào có tiên nhân tự tại?

Lập tức, hắn mang theo sự mù tịt về Hồng Hoang, bước lên con đường cầu tiên vấn đạo.

Một ngày nọ, hắn gặp được một đạo nhân mặc áo đen, tên là Thân Công Báo, hai người nói chuyện rất hợp ý.

Thân Công Báo cũng không vì Khương Tử Nha là phàm nhân mà kỳ thị.

Lúc này, Khương Tử Nha vốn không biết gì về tiên nhân Hồng Hoang, rốt cuộc cũng tìm được đối tượng để hỏi thăm. "Đạo huynh, không biết trong thiên địa có những tiên nhân nào a?" Khương Tử Nha mong đợi nhìn Thân Công Báo.

Phải biết có những tiên nhân nào thì Khương Tử Nha mới đi bái sư được chứ!

Tuy rằng thực lực Thân Công Báo cũng không mạnh, nhưng tốt xấu gì cũng là người tu đạo, mạnh hơn Khương Tử Nha nhiều, biết cũng nhiều hơn. "Khương huynh, nếu nói về chân chính tiên nhân, vậy thì quá nhiều!" Thân Công Báo cười ha hả nói. "Như Xích Cước Đại Tiên, Kim Nguyên Đại Tiên, bọn họ đều là chân chính Đại La Kim Tiên, tồn tại cùng thiên địa đồng thọ!

Lại như Lôi Trạch Đại Thần, Côn Bằng Yêu Sư, còn có Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, càng là cường giả Chuẩn Thánh, trong lúc trở tay liền có thể yên diệt một phương thiên địa, giậm chân một cái là Hồng Hoang đều phải chấn động, là đỉnh cấp đại thần thông giả!" Thân Công Báo dùng giọng điệu kinh thán nói, vẻ mặt đầy hướng về.

Tuy rằng lúc này hắn chỉ là một con Hắc Báo tinh vừa mới hóa

hình, thực lực Địa Tiên, nhưng Chuẩn Thánh chính là mục tiêu của hắn.

Hắn hướng về một ngày nào đó cũng có thể trở thành cường giả như Trấn Nguyên Tử. "Xích Cước Đại Tiên?

Lôi Trạch Đại Thần?" Nghe những cái tên xa lạ này, trên mặt Khương Tử Nha lộ ra vẻ hướng về vô tận, dường như mở ra một cánh cửa lớn, nhận thức được một thế giới hoàn toàn mới.

Hóa ra trong thiên địa lại có nhiều cường giả như vậy. "Vậy trong những cường giả đó, rốt cuộc ai là lợi hại nhất a?" Khương Tử Nha nóng lòng hỏi.

Muốn bái sư thì tốt nhất phải tìm tiên nhân mạnh nhất, tệ nhất cũng phải tìm một trong số những người mạnh nhất! "Lợi hại nhất?

Cái này cũng khó nói!" Thân Công Báo lắc đầu. "Đại La Kim Tiên tự nhiên không bằng Chuẩn Thánh, nhưng trong số những Chuẩn Thánh kia, đại bộ phận đều là cường giả thời viễn cổ, rất ít khi đích thân tỷ thí, không ai biết thực lực chân chính!" Khương Tử Nha nghe vậy, trong lòng hơi thất vọng, không biết ai lợi hại nhất thì nên đi tìm ai bái sư đây? "Nhưng mà ta tuy không biết trong đám cường giả viễn cổ ai lợi hại nhất, nhưng ta lại biết, từ thời thượng cổ, sau Vu Yêu đại kiếp thì trong đám cường giả ai lợi hại nhất!" Thân Công Báo đắc ý nói.

Đối mặt với "tấm chiếu mới" Khương Tử Nha, hắn có cảm giác "bón hành" về kiến thức, nhìn ánh mắt mong chờ kia, Thân Công Báo rất đắc ý. "Là ai?" Khương Tử Nha vội vàng hỏi, hắn hiện tại bức thiết muốn biết tất cả mọi chuyện về thần tiên.

Thiên địa phân thành thời viễn cổ, thời thượng cổ, lại còn Vu Yêu đại kiếp là cái gì?

Thượng cổ thời đại cường giả tối thượng lại là ai? "Cường giả tối thượng đản sinh vào thời thượng cổ, đáng kể đến Khổng Tuyên đạo nhân!" "Khổng Tuyên đạo nhân?" Nghe cái tên xa lạ này, Khương Tử Nha đầy mặt mờ mịt, hắn mạnh như thế nào, có lợi hại hơn Lôi Trạch Đại Thần, Côn Bằng Yêu Sư mà Thân Công Báo vừa nói không? "Khổng Tuyên đạo nhân chính là đại đệ tử Tiệt Giáo, trong truyền văn thời thượng cổ liền trở thành Chuẩn Thánh, một thân thực lực thâm sâu khó lường.

Truyền ngôn năm đó ngài ấy còn lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh, đánh bại một vị Chuẩn Thánh đấy!...

Cả Hồng Hoang đều nói, thực lực Khổng Tuyên đạo nhân lúc này sớm đã không yếu hơn đám cường giả lão tiền bối như Côn Bằng Yêu Sư, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên rồi!

Thực lực tuyệt đối là mạnh nhất trong Huyền Môn tứ giáo!" Thân Công Báo kích động nói, nếu có thể bái Khổng Tuyên làm thầy, đó chính là cơ duyên lớn. "Nghịch thiên phạt Thánh?

Đại đệ tử Tiệt Giáo?

Tứ giáo mạnh nhất?

Tiệt Giáo?

Tứ giáo lại là cái gì?" Khương Tử Nha ngơ ngác hỏi.

Nhìn dáng vẻ ngớ người của Khương Tử Nha, Thân Công Báo cạn lời, ngay cả cái này cũng không biết mà đòi đi bái sư a?

Bất quá, gã này chỉ là một phàm nhân bình thường, lớn tuổi rồi mà không buông bỏ lòng cầu tiên vấn đạo, cũng thật khó được.

Vì thế, Thân Công Báo liền giải thích: "Trong Hồng Hoang, trừ bỏ đám tán tu cường giả như Lôi Trạch, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, còn có bốn đại giáo phái mạnh nhất cùng tồn tại!

Phân biệt là Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo!

Tứ giáo mới là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, Khổng Tuyên đạo nhân chính là đại đệ tử của Tiệt Giáo!" Tiệt Giáo, Xiển Giáo...

Khương Tử Nha thầm niệm trong lòng, cảm giác lại được mở mang kiến thức.

Tứ giáo mạnh nhất Hồng Hoang!

Ngay cả những Chuẩn Thánh cường giả như Trấn Nguyên Đại Tiên cũng không lợi hại bằng tứ giáo sao?

Khương Tử Nha cảm giác đã có mục tiêu sơ bộ!

Chương 138

"Vậy trong bốn giáo phái đó, giáo nào mạnh nhất a?" Khương Tử Nha khẽ hỏi.

Muốn bái sư thì phải bái đại giáo mạnh nhất!

Thân Công Báo nhìn hắn, nói như lẽ đương nhiên: "Đương nhiên là Tiệt Giáo!" Chuyện này cả Hồng Hoang đều biết được không!

Tiệt Giáo cường hãn, cho dù ba giáo kia cộng lại cũng không sánh bằng a!

Đó mới là chân chính đại giáo, lấy sức một người trấn áp Hồng Hoang, còn cường hãn hơn cả Yêu Tộc Thiên Đình năm xưa.

Thân Công Báo nằm mơ cũng muốn bái nhập Tiệt Giáo.

Khương Tử Nha bừng tỉnh đại ngộ: "A!

Vừa rồi nói Khổng Tuyên đạo nhân là đại đệ tử Tiệt Giáo, là mạnh nhất trong tứ giáo!

Vậy Tiệt Giáo tự nhiên cũng là mạnh nhất!" Khương Tử Nha hưng phấn, cảm giác nên bái nhập Tiệt Giáo. "Vậy trong Tiệt Giáo, trừ Khổng Tuyên đạo nhân ra, còn có những cường giả nào?" "Cường giả Tiệt Giáo?

Vậy thì quá nhiều!" Thân Công Báo tự hào nói, phảng phất như hắn đã là người của Tiệt Giáo vậy. "Dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, tổng cộng có mười hai vị thân truyền đệ tử, mỗi người đều là hạng người tu vi tuyệt đỉnh, pháp lực cao cường!

Ở cả Hồng Hoang đều xếp được thứ hạng!" Khương Tử Nha nghe xong, lại hỏi: "Mười hai đại thân truyền đệ tử phân biệt là những ai?" Thân Công Báo nghe vậy, cười hắc hắc nói: "Đại đệ tử tự

nhiên là Khổng Tuyên, thực lực so với lão tiền bối cường giả như Côn Bằng Yêu Sư cũng không yếu hơn chút nào!

Nhị đệ tử Kim Bằng, cũng không kém Khổng Tuyên bao nhiêu!

Sau đó là U Minh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu tiên tử, Phong Đô Đại Đế, Đông Hoa Đại Đế, Lục Nhĩ đạo nhân, Quỳnh Tiêu tiên tử, Bích Tiêu tiên tử và Lục Áp đạo nhân!

Trừ ba người xếp cuối ra, chín người còn lại đều là Chuẩn Thánh a!" Thân Công Báo kinh thán nói.

Trong mắt một Địa Tiên nhỏ bé như hắn, một Kim Tiên đã là cao thủ mạnh mẽ rồi.

Nhưng trong Tiệt Giáo lại có tới chín đại Chuẩn Thánh!

Trừ bỏ Tiệt Giáo ra, trong Hồng Hoang còn được mấy cái Chuẩn Thánh chứ?

Thật sự là lấy sức một giáo, có thể so với nửa cái Hồng Hoang a!

Lúc này, Khương Tử Nha thật sự chấn kinh, há to miệng nói: "U Minh Thánh Mẫu, Phong Đô Đại Đế, Đông Hoa Đại Đế cũng là người Tiệt Giáo?" Đối với Vô Đương Thánh Mẫu, Vân Tiêu thì Khương Tử Nha cảm thấy rất xa lạ, nhưng ba cái tên U Minh Thánh Mẫu thì quá quen thuộc.

Đó là tồn tại chí cao trong Địa Phủ, nhân gian nơi nào cũng thờ phụng.

Khương Tử Nha không ngờ ngay cả U Minh Thánh Mẫu, Phong Đô Đại Đế, Đông Hoa Đại Đế cũng là người trong Tiệt Giáo.

Thân Công Báo kiên định gật đầu: "Không sai, ba vị Đại Đế là người Tiệt Giáo, nhưng không phải mạnh nhất trong Tiệt Giáo!

Sư huynh của bọn họ là Khổng Tuyên đạo nhân và Kim Bằng đạo nhân còn lợi hại hơn nhiều!" Khương Tử Nha chấn kinh đến mức hồi lâu không lấy lại tinh thần.

Uy vọng của ba người này trong Nhân tộc gần như có thể so với Thiên Đế Hạo Thiên, thế mà cũng chỉ là người Tiệt Giáo, lại còn chưa phải mạnh nhất.

Khương Tử Nha không khỏi cảm khái: "Tiệt Giáo cũng quá kinh khủng đi!

Không hổ là đệ nhất đại giáo Hồng Hoang!" Lập tức hắn càng thêm kiên định quyết tâm bái nhập Tiệt Giáo! "Vậy ba giáo còn lại có những cường giả nào?" Khương Tử Nha hỏi.

Tuy muốn bái nhập Tiệt Giáo, nhưng cũng phải hiểu rõ hơn về Hồng Hoang, tránh làm trò cười. "Ba giáo còn lại?

Tuy không nhiều cao thủ như Tiệt Giáo, nhưng cũng không thể khinh thường!

Như Đa Bảo đạo nhân của Nhân Giáo, Nhiên Đăng đạo nhân của Xiển Giáo đều là Chuẩn Thánh, Tây Phương giáo tuy yếu hơn một chút, nhưng cũng đều là đệ tử Thánh Nhân, không thể khinh thường!

Truyền ngôn rằng, dưới cảnh giới ngang nhau, chiến lực của đệ tử Thánh Nhân sẽ mạnh hơn!" Thân Công Báo khẽ nói, mục tiêu của hắn chính là bái sư đại giáo, trở thành đệ tử Thánh Nhân, tốt nhất là đệ tử Thông Thiên Thánh Nhân.

Thông Thiên Thánh Nhân trâu bò a! "Thánh Nhân, Thánh Nhân?" Khương Tử Nha lẩm bẩm, lại xuất hiện một cái tên mới.

Cảm giác thế giới này càng lúc càng thần bí. "Thánh Nhân chính là một cảnh giới của tu sĩ chúng ta, cũng là cảnh giới cao nhất.

Truyền văn nói, Thánh Nhân là bất tử bất diệt, cho dù thiên địa

hủy diệt, Thánh Nhân cũng sẽ không chết!" Thân Công Báo nói.

Khương Tử Nha nghe đến ngây người, thiên địa hủy diệt mà Thánh Nhân cũng không chết?

Thế cũng biến thái quá rồi!

Đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của Khương Tử Nha, lúc này hắn chỉ là một phàm nhân, căn bản không cách nào tưởng tượng được cảnh thiên địa hủy diệt rốt cuộc là dáng vẻ gì. "Thánh Nhân...

Vừa rồi ngươi nói đệ tử tứ giáo đều là đệ tử Thánh Nhân, vậy chẳng phải nói trong tứ giáo có Thánh Nhân tồn tại sao?

Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Thánh Nhân?" Khương Tử Nha ánh mắt đờ đẫn khẽ lẩm bẩm.

Hắn tư duy mẫn tiệp, lập tức nắm bắt được mấu chốt.

Thân Công Báo vừa nói Khổng Tuyên, Kim Bằng cùng mười hai đại thân truyền đệ tử Tiệt Giáo đều ở dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Vậy Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh Nhân?

Khương Tử Nha trong lòng chấn hám, đầu óc không ngừng chuyển động, hiểu rõ mọi chuyện.

Tuy rằng hắn chỉ là một phàm nhân, không có thiên phú tu luyện, nhưng phần trí mưu thì không phải người thường có thể so sánh.

Thân Công Báo chỉ nhắc một câu về Thông Thiên liền bị hắn nhớ kỹ. "Không sai, Hồng Hoang tứ giáo chính là giáo phái do Thánh Nhân lập ra, chi chủ Tiệt Giáo chính là Thông Thiên Giáo Chủ!

Khổng Tuyên đạo nhân cũng là đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ, là Thánh Nhân mạnh nhất!" Thân Công

Báo thấp giọng nói.

Khương Tử Nha mắt trợn thẳng, ngây ngốc lẩm bẩm: "Thông Thiên Giáo Chủ, Thánh Nhân mạnh nhất!" Thánh Nhân nhất niệm, có thể nhìn thấu thiên địa, thần thức vừa quét qua có thể bao trùm cả Hồng Hoang.

Ngay khoảnh khắc Thân Công Báo nói ra tên Thông Thiên, Thông Thiên liền tâm có cảm giác, rốt cuộc tên Thánh Nhân cũng liên quan trong nhân quả.

Trong đảo Bồng Lai, Thông Thiên phóng ánh mắt nhìn thẳng qua. "Một phàm nhân có tướng Phi Hùng, kẻ còn lại là Hắc Báo tinh, chính là Khương Tử Nha và Thân Công Báo!" Thông Thiên thầm nghĩ, người ứng kiếp đã xuất thế!

Một câu "Đạo hữu xin dừng bước" hố khắp nửa cái Hồng Hoang tiên thần.

Đại hố hàng a!

Chương 139

Lúc này Khương Tử Nha nào biết mình đã bị Thông Thiên chú ý, vẫn đang chìm đắm trong sự chấn động. "Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh Nhân mạnh nhất, còn mạnh hơn các Thánh Nhân khác?" "Đúng, Tiệt Giáo là đại giáo mạnh nhất trong tứ giáo, Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh Nhân mạnh nhất cũng là lẽ đương nhiên!" "Nếu bái sư, Thông Thiên Giáo Chủ xứng đáng làm sư tôn của ta!" Khương Tử Nha trong lòng thầm lẩm bẩm, vẻ chấn động trên mặt hồi lâu không tan. "Thế gian có nhiều cường giả như vậy, còn có Thánh Nhân bất tử bất diệt, thần tiên đại đạo quả nhiên vô tận, Khương Tử Nha ta đúng là ếch ngồi đáy giếng!" Khương Tử Nha khẽ cảm khái, mãi đến hôm nay mới biết thế giới rốt cuộc rộng lớn đến mức nào!

Hắn vội vàng đứng dậy hỏi Thân Công Báo: "Thông Thiên Giáo Chủ đang ở đâu, làm sao mới có thể tìm được ngài ấy?" Nhìn dáng vẻ vội vã của Khương Tử Nha, Thân Công Báo trong lòng cười nhạo khinh thường: "Ếch ngồi đáy giếng a!

Rõ ràng là cô lậu quả văn mà thôi!" Mấy chuyện này tu sĩ trong tam giới gần như đều biết, cũng chỉ có tên phàm nhân Khương Tử Nha này mới không biết gì cả! "Đạo trường của Thông Thiên Giáo Chủ ở đảo Bồng Lai ngoài Đông Hải, nhưng lai lịch đảo Bồng Lai thần bí, căn bản không ai biết vị trí của nó.

Muốn bái nhập môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ, khó càng thêm khó!" Thân Công Báo lắc đầu, hắn cũng muốn trở thành đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ a!

Đáng tiếc quá khó khăn, ngay cả đảo Bồng Lai ở đâu cũng không biết thì bái sư kiểu gì?

Nhưng Khương Tử Nha lại không chịu bỏ cuộc, bốn mươi tuổi mới tầm phương tiên duyên, nếu không thể bái sư, thọ mệnh của hắn sẽ cạn kiệt, đây là cơ hội cuối cùng. "Vậy ta đi Đông Hải, ta tin chỉ cần ta tâm thành ý kiên, Thánh Nhân định nhiên sẽ bị ta làm cảm động!" Khương Tử Nha kiên định nói.

Ánh mắt nóng rực nhìn về phía phương Đông.

Chỉ là Thân Công Báo lại nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, lắc đầu cười bất lực, trực tiếp tạt một gáo nước lạnh vào mặt Khương Tử Nha. "Đi Đông Hải?

Ngươi biết Đông Hải xa bao nhiêu không?" Đông Hải xa lắm sao?

Khương Tử Nha có chút khó hiểu, hắn sinh ra ở Triều Ca, tuy chưa từng đi Đông Hải nhưng cũng nghe nói không quá xa a!

Cùng lắm là một tháng thời gian cũng tới rồi! "Một tháng?" Thân Công Báo cười xuề, khinh thường lắc đầu nói: "Đó là Đông Hải trong mắt phàm nhân mà thôi!

Chân chính Hồng Hoang, rộng lớn vô biên, cho dù là tu sĩ cùng tận tuế nguyệt cả đời cũng khó đi hết một phần vạn Hồng Hoang.

Đại La Kim Tiên phi thiên độn địa, thọ ngang trời đất, nhưng muốn đi Đông Hải cũng cần thời gian rất lâu!

Huống chi một phàm nhân, không có một tia tu vi, cho dù hao hết trăm vạn đời tuế nguyệt cũng không đi tới được Đông Hải!

Trừ phi là Thánh Nhân bất tử bất diệt, vô luận bất kỳ góc nào của Hồng Hoang cũng có thể trong nháy mắt tới nơi!" Thân Công Báo lắc đầu, Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn, vô biên vô tận, rộng lớn đến mức làm người ta tuyệt vọng.

Hắn tuy muốn bái sư, nhưng lại không ngây thơ cho rằng một Địa Tiên có thể băng qua Hồng Hoang đầy nguy hiểm để đi tới Đông Hải

vô tận kia.

Ít nhất cũng phải tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên mới có sức mạnh đi Đông Hải.

Hắn còn như thế, Khương Tử Nha một phàm nhân nhỏ bé mà đòi đi Đông Hải?

Không biết tự lượng sức mình!

Khương Tử Nha ngớ người, thân thể lăng lăng đứng tại chỗ, sắc mặt cứng ngắc, ngạc nhiên lẩm bẩm: "Sao có thể?" Cho dù dùng hết thời gian một trăm vạn đời cũng không đi tới được Đông Hải ư?

Thế giới hắn nhận thức là giả sao?

Thế giới chân chính lại rộng lớn phi thường như vậy?

Khương Tử Nha nhất thời suy sụp ngồi xuống, vẻ mặt thất vọng, trong ánh mắt càng thêm tuyệt vọng.

Bốn mươi tuổi, nếu không tìm được tiên duyên thì cả đời này không còn hy vọng rồi!

Lúc này trên đảo Bồng Lai, Thông Thiên mở mắt, cười nhạt.

Dù sao cũng là người ứng kiếp, lúc này lại là hai tên "nhọ nồi".

Ngay cả bái sư cũng là một vấn đề lớn! "Đã muốn bái sư tu đạo, bản tọa giúp các ngươi một tay vậy!" Thông Thiên khẽ lẩm bẩm.

Lập tức, ngón tay hắn khẽ điểm một cái.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo căn bản không kịp phản ứng, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, người đã không thấy đâu!

Một lúc lâu sau, Thân Công Báo rốt cuộc phát hiện ra một tia không thích hợp, ngơ ngác nhìn xung quanh, hình như không giống lúc

nãy a? "Ta... không phải đang nằm mơ chứ?" Thân Công Báo khẽ lẩm bẩm, vẻ mặt khó tin.

Hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn đại biến, trước đó tuy cũng ở trong một cánh rừng núi, nhưng chỉ là nơi bình thường.

Lúc này, khắp nơi đều là linh căn linh thảo, đặt ở Hồng Hoang định nhiên sẽ dẫn phát huyết chiến chém giết, nhìn đến mức Thân Công Báo đỏ cả mắt.

Linh khí sung túc trong hư không, chỉ cần hít một hơi liền có cảm giác đột phá bình cảnh.

Quá khó tin! "Đây là nơi nào?

Sao ta lại tới đây?" Thân Công Báo ngơ ngác nói, hắn hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Khương Tử Nha cũng phát hiện không thích hợp, lúc này mặt hắn đỏ bừng, hắn vốn là một phàm nhân, căn bản không có bất kỳ tu vi nào, thân thể khó lòng thừa nhận linh khí nồng đậm.

Trong lúc hai người đang chấn động, trong hư không bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng quát lớn: "Người phương nào, lại dám tự tiện xông vào Côn Luân Sơn ta?" Chỉ thấy hư không nứt ra, một trung niên nhân mặc đạo bào màu xám đi ra, quả nhiên khí thế hùng hồn, chính khí lẫm nhiên.

Có vài phần khí chất của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Bị đạo nhân này nhìn chằm chằm, Khương Tử Nha và Thân Công Báo căn bản chịu không nổi áp lực vô hình, trực tiếp quỳ xuống.

Nhưng trong mắt Thân Công Báo lại hiện lên sự chấn động to lớn, trong lòng gào thét: "Côn Luân Sơn?

Nơi này là Côn Luân Sơn?

Đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao ta lại tới đây?" Không phải chứ, vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt đã chạy tới Côn Luân Sơn rồi?

Hắn muốn đi đảo Bồng Lai bái sư Thông Thiên Giáo Chủ mà! "Tiểu yêu không biết nơi này tôn quý, lỡ mạo phạm, mong tiên trưởng thứ tội!

Nơi này là Côn Luân Sơn, tiên trưởng định nhiên là đệ tử Thánh Nhân rồi?

Thảo nào thực lực thâm hậu như vậy, khiến chúng ta kính sợ không thôi!" Thân Công Báo tính cách khôn khéo, rất giỏi nhìn mặt đoán ý.

Mặc dù không biết sao lại đến Côn Luân Sơn một cách mạc danh kỳ diệu, nhưng đạo trường của Thánh Nhân đâu phải chỗ dễ xông vào!

Nhìn tên đệ tử Thánh Nhân này khí thế hung hung, chắc cũng sẽ không nghe hắn giải thích nhiều.

Loại chuyện này Thân Công Báo trải qua không ít, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu là con kiến hôi.

Chương 140

Cho nên, mau chóng nói lời hay, dỗ tên này cao hứng mới được, tránh để hắn trực tiếp giết mình.

Nghe Thân Công Báo tâng bốc, người nọ tuy ngoài mặt vẫn giữ vẻ lãnh ngạo, nhưng trong lòng lại rất thụ dụng.

Hắn khẽ hừ một tiếng: "Bản tôn là Hoàng Long Chân Nhân, thân truyền đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hai người các ngươi lén lút ở Côn Luân Sơn ta là muốn làm gì?" Là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như hắn cũng học được cái thói cao ngạo.

Tuy rằng Xiển Giáo trong Hồng Hoang tứ giáo chỉ mạnh hơn Tây Phương Giáo một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhiều lần bị Thông Thiên đánh cho mất hết mặt mũi, nhưng Xiển Giáo cũng là một trong các đại giáo Hồng Hoang a!

Hoàng Long Chân Nhân cũng là đệ tử Thánh Nhân a!

Ở trước mặt đám sinh linh bình thường này, cao ngạo là điều bắt buộc.

Nghe là Hoàng Long Chân Nhân, Thân Công Báo vội vàng bái: "Tiên trưởng minh giám, hai người chúng ta tới Côn Luân Sơn không phải có ý đồ bất chính, là tới bái sư a!" Lời của Thân Công Báo khiến Khương Tử Nha ngớ người, không phải định đi đảo Bồng Lai bái sư sao?

Nơi này là Côn Luân Sơn a?

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Hình như cũng là một vị Thánh Nhân!

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Khương Tử Nha, Thân Công Báo thầm mắng: "Cái tên ngốc này, thật đúng là mơ tưởng xa vời!" Nếu có thể bái nhập môn hạ Tiệt Giáo cố nhiên là tốt nhất, nhưng hiện tại quan trọng là không tìm thấy đảo Bồng Lai a!

Côn Luân Sơn lại ngay trước mắt!

Uy thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không bằng Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng tốt xấu gì cũng là một vị Thánh Nhân a!

Có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân, đó chính là cơ duyên tày đình.

Trước tiên chiếm lấy lợi ích trước mắt mới là thật!

Lúc này, Thân Công Báo đã quyết định muốn bái nhập môn hạ Xiển Giáo.

Ai ngờ, nghe Thân Công Báo nói xong, Hoàng Long Chân Nhân lại cười ha hả, khinh thường nhìn hắn: "Dựa vào ngươi?

Một con Hắc Báo tinh cảnh giới Địa Tiên, một phàm nhân ngay cả một tia tu vi cũng không có, mà có tư cách bái nhập môn hạ Xiển Giáo ta?

Coi Xiển Giáo ta là cái gì?" Hai cái phế vật cũng muốn bái nhập Xiển Giáo?

Hoàng Long Chân Nhân biết rõ, căn bản là không thể nào!

Thân Công Báo tuy tư chất không tồi, nhưng thân phận Yêu tộc liền quyết định hắn vô duyên với đại môn Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng chán ghét Yêu tộc a!

Trong đám đệ tử Xiển Giáo, chỉ có Hoàng Long Chân Nhân là Yêu tộc, nhưng cũng là tồn tại bị kỳ thị.

Không chỉ không có linh bảo tốt, địa vị cũng thấp nhất, không thấy hắn đều bị đẩy đi canh cửa sao!

Đường đường một Long tộc còn như thế, một con báo tinh thì ngay cả tư cách tiến vào Xiển Giáo cũng không có.

Còn tên Nhân tộc kia, không có một tia tu vi, lại gần bốn mươi tuổi, phế rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mà chịu nhận, vậy mới là tà môn!

Nhưng đúng lúc này, tiếng cười to của Hoàng Long Chân Nhân bỗng nhiên ngừng bặt, vẻ mặt cứng đờ.

Chỉ nghe thấy trong hư không truyền đến một thanh âm: "Dẫn hai người bọn họ đến Ngọc Hư Cung!" Thanh âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hoàng Long Chân Nhân kinh ngạc, vội vàng cung kính bái: "Đệ tử tuân mệnh!" Hắn đứng dậy, ngơ ngác nhìn Thân Công Báo và Khương Tử Nha.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn gặp bọn họ?

Thật là tà môn! "Đi thôi!

Sư tôn muốn gặp các ngươi!" Hoàng Long Chân Nhân trầm giọng nói.

Thân Công Báo sắc mặt đại hỉ, Thánh Nhân muốn gặp, chẳng phải nói rõ Thánh Nhân muốn nhận bọn họ sao?

Khương Tử Nha cũng có chút cao hứng, hắn hiểu rồi, trở thành đệ tử Tiệt Giáo quá mức xa vời không thực tế.

Trước mắt cơ hội bái nhập môn hạ Xiển Giáo phải nắm chắc, cũng là khả ngộ bất khả cầu.

Nào biết, lúc này trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có chút ngớ người. "Tướng Phi Hùng, hẳn là người ứng kiếp rồi!

Nhưng lúc này trong đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, không cách nào

nhìn ra mệnh cách kẻ này, giống như bị người ta che giấu vậy!

Nhưng đã tới dưới chân Côn Luân Sơn ta, tự nhiên phải là đệ tử Xiển Giáo ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy cảm giác có chuyện gì đó chưa rõ ràng, nhưng cũng không định buông tha Khương Tử Nha.

Dù sao người ứng kiếp trở thành đệ tử Xiển Giáo, vậy trong đại kiếp không lâu sau, Xiển Giáo sẽ chiếm hết tiên cơ.

Như thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nhận Khương Tử Nha, còn Thân Công Báo cũng thu làm ký danh đệ tử.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ra, mệnh cách Thân Công Báo dường như ẩn ẩn dây dưa cùng Khương Tử Nha, tư chất không tồi, cũng là người có đại cơ duyên.

Nếu có thể trợ giúp Khương Tử Nha, trong Phong Thần đại kiếp, Xiển Giáo sẽ có thêm một phần thắng.

Lúc này trên đảo Bồng Lai, Nữ Oa vẫy tay gọi đồng tử, một đứa bé mập mạp trắng trẻo như ngọc. "Linh Châu Tử, có muốn đi nhân gian du ngoạn một chuyến không?" Nghe giọng nói nhẹ nhàng của Nữ Oa, khuôn mặt bầu bĩnh của đứa bé nháy mắt sáng bừng lên. "Đi nhân gian?

Tốt a!

Tốt a!

Nương nương, Linh Châu Tử thích nhất là đi du ngoạn!" Lúc này tâm trí Linh Châu Tử giống như hài nhi, thích vui đùa, cả ngày khô tọa trên đảo Bồng Lai, sớm đã hướng về phồn hoa nhạc thú chốn nhân gian.

Nghe tiếng cười hưng phấn của Linh Châu Tử, Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng: "Thôi được, lần này nhân gian đại kiếp, hy vọng con có thể thực sự trưởng thành!" Nói xong, thân ảnh Linh Châu Tử trực tiếp

biến mất trong Vấn Đạo Cung, tiến nhập luân hồi.

Lúc này, thân ảnh Thông Thiên mới hiện ra, nhìn Nữ Oa có chút u sầu, hắn nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, nhu thanh an ủi: "Bản nguyên chi lực của Linh Châu Tử bị tổn hại nghiêm trọng, nếu không nhập luân hồi thì tâm trí vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa trẻ, thực lực cũng sẽ bị hạn chế ở cảnh giới Kim Tiên!

Làm như vậy mới là lựa chọn tốt nhất cho nó!" Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu: "Ta biết!

Nhưng hiện nay đang là lúc thiên địa đại kiếp, Linh Châu Tử nhập kiếp tất nhiễm nhân quả!" Thông Thiên nghe vậy, cười lắc đầu: "Cái thứ nhân quả này, nhiễm thì đã sao?

Có hai người chúng ta ở đây, còn không bảo vệ nổi một Linh Châu Tử?

Huống chi, Khổng Tuyên bọn họ đều ở nhân gian, tuy là đại kiếp nhưng cũng là cơ duyên của tất cả mọi người!" Đại Thương lập quốc sáu trăm năm, khí vận dần dần suy lạc, Nhân Giáo cũng khó lòng hoàn toàn chưởng khống khí vận Đại Thương.

Tiệt Giáo, Xiển Giáo, thậm chí Tây Phương Giáo đều ngang nhiên nhúng tay vào.

Tỷ như lúc này Trần Đường Quan tổng binh Lý Tịnh, chính là đệ tử Xiển Giáo.

Chương 141

Sư tôn của hắn là Nhiên Đăng đạo nhân, mượn thời cơ thiên cơ hỗn loạn, đại kiếp buông xuống, ra lệnh cho Lý Tịnh xuống núi tranh đoạt khí vận nhân gian hoàng triều.

Không lâu sau, Lý Tịnh nhậm chức tổng binh Trần Đường Quan, cưới vợ sinh con.

Trưởng tử Kim Tra bái Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn làm thầy, thứ tử Mộc Tra bái Phổ Hiền Chân Nhân làm thầy.

Sau đó Ân thị lại mang thai, nhưng một lần mang thai liền ba năm sáu tháng, Lý Tịnh đầy bụng lo âu, sợ sinh ra yêu ma.

Bỗng nhiên một ngày, Ân thị trong giấc mộng thấy một hài đồng đáng yêu trắng trẻo đi về phía mình.

Ân thị trong lòng vui vẻ, vừa định nói chuyện liền thấy đứa bé chui vào lòng mình.

Tỉnh lại xong liền thấy bụng đau dữ dội, sinh ra một quả cầu thịt.

Lý Tịnh kinh hãi, một kiếm chém xuống, lại từ bên trong nhảy ra một đứa bé.

Chỉ thấy đứa bé trắng trẻo mập mạp, vô cùng đáng yêu, tay trái nắm một cái vòng vàng, tay phải cầm một dải lụa đỏ, chính là đứa bé Ân thị thấy trong mộng.

Nàng cao hứng ôm vào trong ngực không nỡ buông tay. "Na Tra, con của ta!" Ân thị vẻ mặt đầy tình mẫu tử, tên của Na Tra đã sớm định ra, là thuận theo Kim Tra Mộc Tra.

Tiểu Na Tra tự nhiên chính là Linh Châu Tử, lúc này chuyển thế hóa thành Nhân tộc, hai kiện linh bảo trong tay chính là Càn Khôn

Quyển và Hỗn Thiên Lăng do Thông Thiên tặng!

Lý Tịnh sắc mặt trầm ngưng khẽ lẩm bẩm, vốn định nói là yêu nghiệt nhưng lại không có một tia yêu khí, rõ ràng là một đứa bé, con của hắn.

Nhưng quả cầu thịt vừa rồi giải thích thế nào?

Lại còn có hai kiện linh bảo, Lý Tịnh cũng là người môn hạ Thánh Nhân, đệ tử Nhiên Đăng, tuy thực lực bình thường nhưng nhãn lực vẫn có.

Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng rõ ràng là hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!?

Bạn sinh linh bảo?

Nghe nói đại thần thông giả Tiên thiên hóa hình mới có bạn sinh linh bảo, chứ chưa từng nghe nói Nhân tộc thai nghén từ bụng mẹ lại có bạn sinh linh bảo!

Quan trọng nhất là Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang cơ bản đã sớm rơi vào tay những đại thần thông giả Tiên thiên kia, gần như tuyệt tích rồi.

Trong tay Lý Tịnh ngay cả một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có đây này!

Thế mà một đứa bé vừa mới ra đời lại có hai món.

Lý Tịnh không tài nào hiểu nổi!

Trong lúc Lý Tịnh nhìn phu nhân vẻ mặt mẫu tử ôm đứa bé, bỗng nhiên nghe hạ nhân báo: "Lão gia, ngoài cửa có một đạo nhân tự xưng là sư thúc của ngài!" "Sư thúc?" Lý Tịnh trong lòng sửng sốt, sư phụ hắn là Nhiên Đăng đạo nhân, phó giáo chủ Xiển Giáo.

Có thể được Lý Tịnh gọi là sư thúc, chỉ có Thập Nhị Kim Tiên

của Xiển Giáo, chỉ không biết là vị nào.

Lý Tịnh vội vàng đích thân ra cửa nghênh đón: "Đệ tử Lý Tịnh, bái kiến sư thúc!" Bạch y đạo nhân chính là Thái Ất Chân Nhân, thấy Lý Tịnh khẽ gật đầu cười nói: "Sư điệt miễn lễ!

Sư thúc hôm nay đi ngang qua nơi này, tâm có cảm giác, thấy có một đoạn sư đồ chi duyên ở đây, không biết con của sư điệt đâu?" Nghe lời Thái Ất Chân Nhân, Lý Tịnh trong lòng kinh hãi, chưa từng nghe Thái Ất Chân Nhân thu đồ đệ bao giờ!

Lập tức lại một trận đại hỉ, đã nói con hắn và Thái Ất Chân Nhân có duyên sư đồ, vậy định nhiên không phải yêu nghiệt rồi!

Hơn nữa, Thái Ất Chân Nhân chính là thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể bái nhập môn hạ hắn, đối với Na Tra mà nói là chỗ tốt lớn lao.

Lý Tịnh thụ sủng nhược kinh, vội vàng gọi Ân thị bế Na Tra ra, bảo Na Tra bái nhận Thái Ất Chân Nhân làm thầy.

Nào ngờ, rúc trong lòng ngực ấm áp của mẹ, Na Tra bé xíu lộ ra hai mắt sáng long lanh, không ngừng đánh giá Thái Ất Chân Nhân - cái ông già râu trắng này. "Ông là ai?" Na Tra nãi thanh nãi khí hỏi. "Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân ở động Vân Quang núi Càn Nguyên, dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngày sau chính là sư tôn của con!" Thái Ất Chân Nhân cười khẽ gật đầu nói.

Nhìn Na Tra, hắn vô cùng hài lòng, thiên phú không chê vào đâu được, cực kỳ thông tuệ, hoàn toàn có thể kế thừa đạo thống núi Càn Nguyên.

Quan trọng nhất là trong thiên địa đại kiếp, đệ tử chính là công cụ gánh tai họa tốt nhất a!

Có thể để hắn thay mình lên Phong Thần Bảng mà!

Ai ngờ, Na Tra nhìn hắn rồi lắc đầu quầy quậy: "Ông mạnh không?

Dựa vào đâu làm sư tôn ta?" "Ách?" Nghe lời nói ngây thơ của Na Tra, nụ cười trên mặt Thái Ất Chân Nhân cứng lại, có chút xấu hổ a!

Mạnh không?

Cái này phải xem so với ai!

So với đám biến thái Tiệt Giáo thì Thái Ất Chân Nhân phút mốt sẽ bị hành ra bã.

Dù sao lúc này Thái Ất Chân Nhân còn chưa tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đám Tiệt Giáo kia, yếu nhất như Bích Tiêu và Lục Áp đều đã là Đại La Kim Tiên viên mãn a!

Căn bản không so được!

Nhưng nếu bỏ qua Tiệt Giáo thì thực lực Thái Ất Chân Nhân rất khả quan!

Đặt trong Xiển Giáo, thực lực tuyệt đối có thể vào top 5, phóng mắt nhìn tam giáo, người có thể mạnh hơn Thái Ất Chân Nhân cũng không có mấy mống.

Chỉ là bị Na Tra - một thằng nhóc vừa mới ra đời chất vấn như thế, Thái Ất Chân Nhân có chút quê độ. "Hồ nháo, Na Tra!

Đây là Thái Ất sư thúc, không được phóng túng!" Lo lắng Thái Ất Chân Nhân mất mặt, Lý Tịnh vội vàng quát lớn với Na Tra. "Lêu lêu!" Na Tra hoàn toàn không thèm để ý Lý Tịnh huấn xích, trốn trong lòng Ân thị làm mặt quỷ với Thái Ất Chân Nhân.

Nghịch ngợm vô cùng! "Trẻ nhỏ ngoan liệt, mong sư thúc đừng kiến quái a!" Lý Tịnh vội vàng hướng Thái Ất Chân Nhân thỉnh tội. "Không sao, ta lại thấy đứa nhỏ này thông tuệ dị thường, chính là

nhân tuyển giai đồ!" Thái Ất Chân Nhân nhìn Na Tra với ánh mắt càng thêm nóng bỏng, trong lòng quyết định chủ ý, bất luận thế nào cũng phải để Na Tra bái nhận hắn làm sư tôn.

Đúng lúc này, trong hư không lại vang lên một tiếng cười lanh lảnh, thanh thúy như chuông bạc. "Ha ha ha!

Thái Ất Chân Nhân, thật không biết xấu hổ a!

Tiểu oa oa rõ ràng chê ngươi thực lực thấp kém, chướng mắt ngươi, thế mà còn liếm mặt đòi thu người ta làm đệ tử!

Người Xiển Giáo đều không biết xấu hổ như vậy sao?" Nghe thanh âm này, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân nháy mắt âm trầm, ai dám trào phúng Xiển Giáo không biết xấu hổ? "Người phương nào?" Thái Ất Chân Nhân trầm giọng quát, ngưng vọng hướng hư không, lại thấy một bạch y nữ tử đang đạp không mà đến.

Bạch y như tuyết, khí chất cao quý, trên khuôn mặt tuyệt mỹ treo nụ cười nhạt, vô cùng xinh đẹp.

Chỉ là nhìn thấy nữ tử này xuất hiện, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân càng thêm khó coi! "Đáng chết, sao lại là ả?" Người xuất hiện tại Trần Đường Quan chính là Quy Linh Thánh Mẫu!

Chương 142

Từ sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế, đệ tử Tiệt Giáo càng ngày càng điệu thấp, rất ít xuất hiện ở Hồng Hoang.

Tuy rằng mọi người đều biết tên Quy Linh Thánh Mẫu, nhưng lại ít thấy chân dung.

Nhưng cùng là đệ tử Huyền Môn, Thái Ất Chân Nhân nhận thức Quy Linh Thánh Mẫu, càng rõ ràng sự lợi hại của người phụ nữ này.

Thời Tam Hoàng Ngũ Đế liền chứng đạo Chuẩn Thánh, một thân thực lực thâm sâu khó lường, trong chúng đệ tử Tiệt Giáo xếp thứ năm.

Phóng mắt nhìn cả Hồng Hoang, hoàn toàn đủ sức sánh ngang với những đại thần thông giả lão tiền bối kia.

Tuyệt đối không phải Thái Ất Chân Nhân - một cái Đại La Kim Tiên cùi bắp có thể so sánh.

Cho nên, thấy Quy Linh Thánh Mẫu xuất hiện ở đây, Thái Ất Chân Nhân liền cảm giác không ổn. "Hà nhân?

Dám vũ nhục Xiển Giáo ta?" Lý Tịnh nhìn Quy Linh Thánh Mẫu trầm giọng quát.

Tuy rằng chuyện Xiển Giáo thường xuyên không biết xấu hổ thì đại bộ phận Hồng Hoang đều biết, nhưng lại không ai dám nói thẳng mặt a!

Thân là môn hạ Thánh Nhân, đệ tử Xiển Giáo có cảm giác vinh dự rất mạnh.

Nhưng Quy Linh Thánh Mẫu hoàn toàn không thèm để ý Lý Tịnh, ngược lại đi tới bên cạnh Ân thị, nhìn Na Tra phấn điêu ngọc trác,

cười nhẹ một tiếng. "Tiểu gia hỏa, xem ra nhóc hoàn toàn không nhớ ta!" Lời của Quy Linh Thánh Mẫu khiến mọi người mạc danh kỳ diệu, dường như Na Tra nên quen biết nàng vậy.

Lúc này Na Tra đầu thai chuyển thế, trở thành Nhân tộc, ký ức đã sớm biến mất, trừ phi tu luyện đến cảnh giới cực cao mới có thể đánh thức ký ức trầm ngủ trong nguyên linh.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của Na Tra, Lý Tịnh vừa định nói gì đó thì trực tiếp bị Thái Ất Chân Nhân ngăn lại. "Đừng vọng động, đây là Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu!" Thái Ất Chân Nhân truyền âm nói.

Lý Tịnh nhất thời trong lòng kinh hãi!

Lúc này Tiệt Giáo là đệ nhất đại giáo Hồng Hoang, giáo nội cường giả đông đảo, Quy Linh Thánh Mẫu tuy không uy danh hách hách như Khổng Tuyên, Kim Bằng nhưng cũng không thể khinh thường a!

Chân chính Chuẩn Thánh cường giả a! "Quy Linh Thánh Mẫu, thảo nào Thái Ất sư thúc lại kiêng kị như thế!" Lý Tịnh thầm nghĩ.

Hồng Hoang bên trong e rằng không có thế lực nào dám chọc vào Tiệt Giáo!

Xiển Giáo bị Tiệt Giáo đánh cho mặt mũi sưng vù, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không chỉ một lần ăn thiệt thòi trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Cho nên, đệ tử Xiển Giáo đối với Tiệt Giáo luôn có sự kiêng kị từ tận đáy lòng. "Tỷ tỷ xinh đẹp, ta không nhớ a!" Nhìn Quy Linh Thánh Mẫu xinh đẹp động lòng người trước mắt, Na Tra chớp chớp đôi mắt to, có chút mê mang. "Ha ha!" Bộ dáng đáng yêu này chọc Quy Linh Thánh Mẫu cười kiều, nhẹ nhàng nhéo má hắn. "Cái miệng nhỏ này ngược lại không thay đổi, vẫn ngọt như vậy!" Quy Linh Thánh Mẫu cười nói.

Na Tra chuyển thế, hắn không nhớ, nhưng Thông Thiên sẽ không trơ mắt nhìn hắn lại tiến nhập môn hạ Xiển Giáo.

Cả đời Na Tra có thể nói là đa tai đa nạn, bị Lý Tịnh bức sát, làm bia đỡ đạn cho Thái Ất Chân Nhân, cuối cùng cơ thể cũng không còn là của mình.

Thông Thiên tự nhiên sẽ không nhìn hắn đi vào vết xe đổ, cho nên trực tiếp ra lệnh cho Quy Linh Thánh Mẫu đến thu nhận.

Trong Phong Thần đại kiếp, Tiệt Giáo mới là nơi an toàn nhất!

Nhìn Quy Linh Thánh Mẫu và Na Tra đùa giỡn, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân càng thêm không tốt, há miệng mấy lần, cuối cùng nhịn không được nói: "Quy Linh đạo hữu, Na Tra có duyên với bần đạo, bần đạo đang định thu nó làm đệ tử, không biết Quy Linh đạo hữu đến đây là có việc gì?" Ai ngờ, nghe Thái Ất Chân Nhân nói, Quy Linh Thánh Mẫu lại cười khẽ. "Thu Na Tra làm đệ tử?

Sợ là ngươi không dám a!" "Hả?" Thái Ất Chân Nhân cảm giác mạc danh kỳ diệu.

Trong lòng thầm thôi diễn mệnh cách Na Tra một lần nữa, lại khiếp sợ phát hiện mệnh cách Na Tra đã hoàn toàn thay đổi.

Sư đồ chi duyên?

Không tồn tại!

Chuyện gì xảy ra?

Chỉ có một khả năng, có người dùng đại pháp lực nghịch thiên cải mệnh cho Na Tra, che giấu thiên cơ.

Có thể làm được bước này, chỉ có chư thiên Thánh Nhân!

Lại nhìn thái độ của Quy Linh Thánh Mẫu và dáng vẻ quen thuộc với Na Tra, Thái Ất Chân Nhân cảm giác, có khả năng là hai vị ở đảo

Bồng Lai kia đích thân động thủ. "Na Tra và Thánh Nhân có nhân quả?" Thái Ất Chân Nhân chấn kinh.

Nhưng vô luận thế nào, Na Tra và hắn không còn quan hệ nữa rồi, Thánh Nhân đều ra tay, nếu còn không thức thời thì đúng là tự tìm chết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không bảo vệ được! "Đã như vậy, bần đạo đi trước một bước!" Thái Ất Chân Nhân buồn bực nói.

Đồ đệ thu không thành, hết cách rồi, đành tính xem làm thế nào hóa giải tai nạn trong đại kiếp vậy!

Lúc này Quy Linh Thánh Mẫu, toàn nhiên không để ý Thái Ất Chân Nhân rời đi, đem Na Tra ôm vào trong tay, nhẹ giọng nói: "Chê Thái Ất Chân Nhân thực lực quá yếu, vậy bái ta làm thầy thế nào?" "Được!" Na Tra nãi thanh nãi khí nói, căn bản không cần suy nghĩ. "Sảng khoái như vậy?

Không suy xét thêm sao?" Quy Linh Thánh Mẫu trêu chọc nói.

So với Kim Linh Thánh Mẫu hay Vân Tiêu, tính cách Quy Linh Thánh Mẫu cởi mở hơn nhiều.

Trêu chọc cũng là chuyện thường, trừ khi ở trước mặt Thông Thiên và Nữ Oa thì mới nghiêm túc, còn lại chưa thấy ai làm nàng kiêng kị cả! "Tỷ tỷ xinh đẹp là đẹp nhất!" Na Tra trừng mắt to cao hứng nói.

Làm Quy Linh Thánh Mẫu lại cười khẽ một trận. "Nghịch ngợm quá, bất quá sau này phải gọi là sư tôn rồi!

Nhớ kỹ chưa?" "Vâng!

Sư tôn!" Nói xong, Quy Linh Thánh Mẫu giao Na Tra lại cho Ân thị, nhìn về phía Lý Tịnh, ánh mắt đạm mạc: "Từ nay về sau, Na Tra là đệ tử Tiệt Giáo ta, cứ để nó ở bên cạnh ngươi trước, đợi lớn lên

một chút, bản tôn tự nhiên sẽ đến truyền thụ tiên thuật Tiệt Giáo!" "Đệ tử minh bạch, sư thúc!" Lý Tịnh vội vàng nói.

Tiệt Giáo chính là đương kim đệ nhất đại giáo phái Hồng Hoang a!

Con hắn có thể trở thành đệ tử Tiệt Giáo vốn nên cao hứng mới phải.

Nhưng Lý Tịnh lại cảm giác là lạ.

Hắn và hai đứa con lớn đều là đệ tử Xiển Giáo, cố tình đứa con út lại thành người Tiệt Giáo.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo luôn không đối đầu a!

Chương 143

Cũng may mấy năm nay quan hệ hai giáo có vẻ hòa hoãn.

Như vậy, Na Tra trở thành thân truyền đệ tử thứ ba thuộc đời thứ ba của Tiệt Giáo.

Thành Thang sáu trăm năm cơ nghiệp, nay truyền đến tay Đế Tân.

Đế Tân vốn dĩ cũng là một anh minh chi chủ, thời trẻ dũng võ hơn người, được bá tánh ủng hộ.

Nhưng theo thời gian thống trị càng dài, hắn lại ngày càng kiêu ngạo tự mãn, cộng thêm sát khí đại kiếp ngày càng nồng, tất cả nhân quả tụ tập trên người Đế Tân khiến hắn càng thêm cuồng táo.

Khi đó, bảy mươi hai lộ chư hầu phương Bắc đều phản, Thái sư Văn Trọng suất quân bắc phạt, Trụ Vương một mình nắm đại quyền trong triều.

Một hôm tảo triều, Thừa tướng Thương Dung tâu với Trụ Vương: "Rằm tháng này là thọ đản Nữ Oa nương nương, thỉnh bệ hạ đi đến miếu Nữ Oa triều bái tiến hương, cầu phù hộ Đại Thương ta vạn thế tích nghiệp." Trụ Vương yên lặng gật đầu nói: "Nữ Oa nương nương là Nhân tộc chi mẫu, từng có công luyện đá vá trời, cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Đã như vậy, truyền lệnh xuống, đợi đến thọ đản Nữ Oa nương nương, văn võ bá quan liền theo quả nhân đi đến miếu Nữ Oa tiến hương, việc này giao cho Thừa tướng an bài." "Lão thần tuân chỉ." Thương Dung lĩnh mệnh, sau khi bãi triều liền bắt đầu an bài các loại việc vặt.

Chớp mắt đã đến ngày thọ đản Nữ Oa, Nhân Hoàng ngồi kiệu, văn

võ bá quan đi theo, đến miếu Nữ Oa tiến hương, nghi lễ đầy đủ chu toàn.

Nhưng ngay lúc Trụ Vương tiến hương, bỗng nhiên có một trận cuồng phong thổi tới, tấm rèm vốn che chắn tượng đá Nữ Oa trong miếu bị thổi tung lên, lộ ra dung nhan Nữ Oa.

Tuy rằng chỉ là một bức tượng đá, nhưng cũng mang tuyệt thế dung nhan, khuynh quốc khuynh thành.

Không biết vì sao, Trụ Vương nhất thời như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn tượng đá Nữ Oa. "Đại vương?" Nhìn thần tình ngơ ngẩn của Trụ Vương, Thương Dung khó hiểu nhắc nhở, mau dâng hương đi chứ!

Nhưng Trụ Vương lại hoảng như không nghe thấy, không tự chủ được đi về phía trước.

Tất cả đại thần đều nhìn đến ngây người, Trụ Vương muốn làm gì?

Không theo kịch bản a!

Trong hư không, Chuẩn Đề nhìn Trụ Vương chậm rãi đi về phía trước, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý. "Hừ, lần này ta đảo muốn nhìn xem Thông Thiên sẽ bị chọc tức thành cái dạng gì!" Thông Thiên làm Chuẩn Đề rất khó chịu.

Mặc dù đã đáp ứng Thông Thiên sẽ liên thủ đối kháng Nhân Giáo trong lượng kiếp này, nhưng Chuẩn Đề cũng là vạn bất đắc dĩ.

Thiên thiên Thông Thiên cường thế chí cực, căn bản không đáp ứng chuyện giúp đỡ Tây Phương Giáo trong lượng kiếp sau. "Đã như vậy, đừng trách Chuẩn Đề ta không khách khí!

Thông Thiên quá đáng lắm rồi!" Chỉ cần Trụ Vương viết xuống dâm thi, dựa theo tính cách Thông Thiên, tất nhiên sẽ bạo nộ, Nữ Oa cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đến lúc đó nếu thật sự giết Nhân Hoàng, vậy thì có kịch hay để xem rồi, Thông Thiên sẽ phải gánh chịu nhân quả của cả Nhân tộc.

Cho dù Trụ Vương không chết, cũng khẳng định sẽ bị Thông Thiên và Nữ Oa hận thượng.

Thông Thiên chắc chắn sẽ toàn lực đối phó Thương triều, cũng toàn lực tử khái với Nhân Giáo.

Đến lúc đó, Tây Phương Giáo nhìn phương Đông tam giáo chém giết, có thể ngư ông đắc lợi rồi.

Chuẩn Đề tính toán mỹ hảo, bất quá còn chưa kịp vui vẻ, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói u nhiên: "Bản tọa đích xác rất tức giận, cho nên Chuẩn Đề ngươi sắp xui xẻo rồi!" "!!!" Chuẩn Đề phảng phất như gặp Bàn Cổ tái thế, thét lên một tiếng, hoảng loạn xoay người, lại phát hiện không biết từ lúc nào, Thông Thiên đã đứng ngay sau lưng hắn.

Ánh mắt băng lãnh chăm chú nhìn hắn, dọa Chuẩn Đề toát mồ hôi lạnh, bầu không khí càng thêm ngưng cố. "Sao... sao có thể?

Thông Thiên đạo hữu, sao ngươi lại ở đây?" Chuẩn Đề lắp bắp, khó tin nói.

Lúc này đang là thời khắc mấu chốt đại kiếp bộc phát, thiên cơ phi thường hỗn loạn, cho dù Thánh Nhân cũng khó nhìn rõ mọi chuyện.

Trước khi đến đây, Chuẩn Đề đã trực tiếp ra tay che giấu thiên cơ, theo lý mà nói Thông Thiên cũng không có khả năng phát giác chuyện xảy ra ở đây a!

Nhưng cố tình, Thông Thiên lại tới!

Vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Chuẩn Đề, dọa hắn gần chết.

Thiên cơ hỗn loạn, Chuẩn Đề lại ra tay can thiệp, sao Thông Thiên

có thể biết Chuẩn Đề đang ở đây? "Bản tọa đợi ở đây đã lâu, đợi tiễn ngươi đi bán muối!" Thông Thiên nhìn chằm chằm Chuẩn Đề với ánh mắt lãnh mạc, giọng nói u nhiên.

Không có một tia sát ý, lại khiến Chuẩn Đề cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Nữ Oa là nữ nhân của Thông Thiên, là người hắn để ý nhất, thánh khiết cao quý, há dung kẻ khác khinh nhờn?

Chuẩn Đề vì muốn để Thông Thiên toàn lực tử chiến với Nhân Giáo, vô sỉ mê hoặc Trụ Vương viết xuống dâm thi.

Đã chạm vào ranh giới cuối cùng của Thông Thiên rồi.

Cảm nhận ác ý từ Thông Thiên, trong lòng Chuẩn Đề đầy hoảng loạn, vội vàng giải thích: "Thông Thiên đạo hữu, tại hạ chỉ tới quan lễ thôi, cũng không có làm chuyện gì a?" "Vậy pháp thuật trên người Trụ Vương là chuyện gì?

Ta thấy Chuẩn Đề ngươi sống chán rồi!" Thông Thiên lạnh lùng quát.

Thoại âm vừa dứt, thánh uy cuồn cuộn trong hư không nổ tung, Chuẩn Đề trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết.

Ánh mắt kinh hãi nhìn Thông Thiên: "Thực lực lại mạnh lên?" Vẻn vẹn chỉ một đạo thánh uy đã có thể khiến Chuẩn Đề bị thương, thực lực Thông Thiên còn kinh khủng hơn lần giao thủ trước.

Lúc này Chuẩn Đề trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng.

Tên Thông Thiên này căn bản không cho người ta cơ hội giải thích a! "Đạo hữu dừng tay, chuyện này là bần đạo không đúng, mong đạo hữu thủ hạ lưu tình a!" Chuẩn Đề hoảng trương nói, hắn biết Thông Thiên có sức mạnh đánh rớt cảnh giới Thánh Nhân a!

Lần này nếu thật sự bị Thông Thiên rút mất Hồng Mông Tử Khí, Chuẩn Đề khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Mất cả chì lẫn chài!

Vốn định giở chút thủ đoạn, đem phẫn nộ của Thông Thiên dẫn sang phía Lão Tử, ai ngờ bị Thông Thiên phát hiện. "Thủ hạ lưu tình?

Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, diệt thế chi lực kinh khủng tàn phá trên chín tầng trời, thân thể Chuẩn Đề trực tiếp băng liệt.

Lại là loại cảm giác này, thân thể hết lần này đến lần khác vỡ nát, bản nguyên chi lực hết lần này đến lần khác giảm yếu, cuối cùng Chuẩn Đề liền có thể cảm giác Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể lỏng ra.

Thông Thiên muốn rút Hồng Mông Tử Khí! "Đáng chết!" Chuẩn Đề đầy mặt kinh khủng, điên cuồng trốn về phía Hỗn Độn, tuyệt đối không thể đại chiến với Thông Thiên!

Hai người vừa rời đi, Trụ Vương trực tiếp hôn mê ngã xuống đất, các đại thần hoảng mang khiêng hắn về tẩm cung.

Tế tự nghi thức không hoàn thành, thiên hạ lại có thêm một tin đồn: Trụ Vương làm chuyện xấu nhiều quá, thân thể không được rồi!

Trong Hỗn Độn, Thông Thiên và Chuẩn Đề một truy một trốn.

Nhìn đến mức đông đảo cường giả Hồng Hoang ngẩn người, Thông Thiên Giáo Chủ lại đang đánh Thánh Nhân khác à?

Chương 144

Chuẩn Đề lại trêu chọc gì Thông Thiên Giáo Chủ rồi? "Thông Thiên tên này, tính cách cao ngạo, cuồng vọng tự đại, cho dù khúm núm trước mặt hắn thì hắn cũng chả coi ai ra gì đâu!" Trong Thủ Dương Sơn, Lão Tử nhìn Chuẩn Đề chật vật trong Hỗn Độn, lắc đầu cười khinh thường.

Chuyện tam giáo liên hợp đối phó Nhân Giáo hắn sớm đã biết, nhưng không có biện pháp, ai bảo Thông Thiên quá cường thế, đệ tử Nhân Giáo lại quá ít?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì khí vận bản giáo cũng không thể không liên hợp với Thông Thiên.

Hiện tại, thấy Thông Thiên và Chuẩn Đề nội hống, Lão Tử vui vẻ.

Hắn quá hiểu tính cách Thông Thiên rồi, cho dù trở thành đồng minh, Thông Thiên vẫn coi thường Chuẩn Đề.

Thấy Thông Thiên lại đang truy sát Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhất thời biết chuyện Chuẩn Đề mưu tính đã bại lộ, dẫn đến Thông Thiên báo thù. "Hỏng rồi, cũng đừng xảy ra chuyện a!" Tiếp Dẫn vội vàng chạy về phía Hỗn Độn, đừng để Thông Thiên thật sự rút Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề a!

Trên đảo Bồng Lai, Nữ Oa khuôn mặt tươi cười đầy hàn sương, cắn chặt răng ngà, uy áp kinh khủng khiến hư không xung quanh không ngừng vỡ nát.

Phụ nữ phát hỏa còn đáng sợ hơn! "Chuẩn Đề, bà đây không tha cho ngươi!" Nói xong, Nữ Oa trực tiếp bay về phía Hỗn Độn. "A!" Trong Hỗn Độn, thân thể Chuẩn Đề vừa mới trọng tổ sau khi bị Thông Thiên đánh nổ, liền lần nữa phát ra một tiếng thảm thiết kêu

gào.

Càn Khôn Đỉnh bộc phát ra tiên thiên uy áp kinh khủng, nháy mắt nghiền nát thân thể hắn.

Nữ Oa hoàn toàn đang lấy Chuẩn Đề ra trút giận!

Chiến đấu lực kinh khủng khiến Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng Thông Thiên lợi hại là đủ rồi, nhưng không ngờ Nữ Oa vẫn luôn ít ra tay cũng lợi hại như vậy.

Chuẩn Đề cũng là một Thánh Nhân a!

Dưới công kích của Nữ Oa, trực tiếp bị đánh nổ, chiến lực bậc này cũng sắp đuổi kịp Thông Thiên rồi. "Nữ Oa cũng có chiến lực bực này?" Lão Tử sắc mặt âm trầm xuống, một phương Thông Thiên thực lực càng mạnh thì càng bất lợi cho hắn.

Một mình Thông Thiên có thể ngược đãi tứ thánh, thêm một Nữ Oa nữa, Lão Tử càng không phải đối thủ.

Không biết qua bao lâu, một phương Hỗn Độn đều bị đánh nổ.

Thân ảnh chật vật của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy trốn trong Hỗn Độn, thân thể không biết trọng chú bao nhiêu lần.

Nếu không phải nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, sớm đã chết một vạn lần rồi.

Nhưng ở trước mặt Thông Thiên, căn bản không làm được chuyện Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Bản nguyên chi lực trong cơ thể càng ngày càng ít, trong lòng càng thêm sợ hãi, bởi vì hắn biết Thông Thiên sắp sửa động thủ thật rồi. "Chuẩn Đề, Hồng Mông Tử Khí của ngươi, bản tọa nhận lấy!" Thông Thiên lạnh giọng nói.

Sắc mặt Chuẩn Đề trắng bệch, điên cuồng gào thét: "Ngươi nếu làm như vậy, sẽ thiếu nợ Thiên Đạo nhân quả cực lớn!" Năm xưa Chuẩn Đề phát đại hoành nguyện thành Thánh, thiếu nợ Thiên Đạo rất nhiều, nhưng nếu hắn chết, nhân quả chi lực tất nhiên thi gia lên người Thông Thiên.

Đây là chuyện duy nhất hiện tại có thể uy hiếp Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên không quan tâm, chỉ là nhân quả thôi mà! "Được rồi, lần này đừng động thủ nữa!" Nữ Oa lại lắc đầu nói.

Một lần lại một lần đánh nổ Chuẩn Đề, kích phát bạo lực nhân tử của nàng, nhưng cũng đã phát tiết hết phẫn nộ trong lòng.

Nàng rõ ràng, tuy rằng Thông Thiên có thực lực diệt Chuẩn Đề, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn!

Không thể khinh thường thực thi, vô luận là Hồng Quân hay Thiên Đạo đều có nhân quả với Chuẩn Đề.

Cưỡng ép làm, chỉ khiến Thông Thiên bị cuốn vào nhân quả. "Hửm?

Nàng không cần lo lắng cho ta!" Thông Thiên nhìn Nữ Oa trầm giọng nói.

Tên Chuẩn Đề này cổ hoặc Trụ Vương bất kính với Nữ Oa, Thông Thiên sao có thể tha?

Bên kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại mừng như điên: "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu!" Hiện tại người có thể khuyên được Thông Thiên cũng chỉ có Nữ Oa, Nữ Oa càng là người bị hại trong chuyện này, ngay cả nàng cũng không đòi mạng Chuẩn Đề nữa, Thông Thiên cũng phải nghe ý kiến của Nữ Oa.

Chuẩn Đề lần này lại công dã tràng, suýt chút nữa mất mạng, nhưng ít ra giữ được cái mạng là kết quả tốt nhất rồi. "Con đường

chàng đi rất nguy hiểm, hoàn toàn không cần thiết vì một tên Chuẩn Đề mà bị cuốn vào nhân quả Thiên Đạo.

Chàng để ý ta, ta tự nhiên cao hứng, nhưng ta lại không muốn trở thành gánh nặng của chàng!" Nữ Oa dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với Thông Thiên.

Lời ngon tiếng ngọt an ủi Thông Thiên, tự nhiên không để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe thấy.

Nhưng ngay sau đó, lời của Nữ Oa lại khiến hai người hoàn toàn mắt tròn mắt dẹt. "Trước đó chẳng phải chàng thôi diễn ra thiên mệnh của Tây Phương giáo sao?" Nữ Oa nhìn Thông Thiên khẽ nói. "Trong một lượng kiếp này, Tây Phương giáo sẽ vì độ hóa ba ngàn hồng trần khách phương Đông mà trở nên đại hưng.

Đã Chuẩn Đề tính kế ta một lần, vậy thì đem ba ngàn hồng trần khách kia giảm đi một nửa, giữ lại một ngàn năm trăm người thôi!" Nghe Nữ Oa nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhất thời ngây người, đứng chết trân trong Hỗn Độn!

Lúc này thiên cơ hỗn độn, hai người liên thủ cũng chỉ lờ mờ nhìn ra lượng kiếp sau là thời cơ đại hưng của Tây Phương giáo.

Nhưng căn bản không biết chuyện ba ngàn hồng trần khách.

Căn cứ theo lời Nữ Oa, một lượng kiếp này sẽ từ phương Đông mang đi ba ngàn cường giả, giúp Tây Phương đại hưng.

Ba ngàn người a!

Không phải đám tạp ngư ngày xưa Chuẩn Đề vơ vét, mà là chân chính ba ngàn cường giả a!

Có những người này tồn tại, Tây Phương giáo định nhiên sẽ đại hưng!

Nhưng đối với chuyện này bọn họ hoàn toàn không biết gì, Thông Thiên lại nói ra!

Hai người không khỏi kinh hãi trước thực lực của Thông Thiên!

Tây Phương giáo vị lai thiên mệnh thế nào chính họ còn không biết, Thông Thiên - một Tiệt Giáo Thánh Nhân lại biết hết, cũng quá đáng sợ rồi!

Nhưng ngay sau đó, hai người càng thêm kinh hoảng.

Nữ Oa nói muốn đem ba ngàn hồng trần khách giảm một nửa?

Ta kháo!

Tây Phương giáo thật vất vả mới chờ được cơ hội đại hưng, đạp mã muốn giảm một nửa của ta?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuống lên!

Chương 145

Tây Phương giáo là chấp niệm bao năm qua, mưu tính bao nhiêu năm, hiện tại lại phải vì nhân quả Chuẩn Đề nhất thời "tiện tay" mà sống sờ sờ mất đi một nửa sức mạnh.

Sao có thể được? "Nữ Oa đạo hữu, chậm đã!" Tiếp Dẫn vội vàng hét lớn.

Từ từ đã!

Thông Thiên nhìn dáng vẻ hiền huệ của Nữ Oa, trong lòng thầm cảm động, biết Nữ Oa không muốn hắn lâm vào nhân quả.

Sau đó, hắn nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trầm giọng quát: "Giảm đi hai ngàn người!" Nghe vậy, mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp xanh lét.

Thông Thiên còn ác hơn a!

Khương Tử Nha và Thân Công Báo bái sư Xiển Giáo cũng đã bốn mươi năm.

Nhưng kỳ ngộ của hai người lại chẳng hề giống nhau!

Khương Tử Nha vốn chỉ là một phàm nhân bình thường, tư chất thô thiển, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn dốc sức truyền thụ, thực lực lại chẳng tiến bộ được bao nhiêu.

Ngay cả Tiên nhân cũng không đạt tới, khiến trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi hoài nghi, đây thật sự là người ứng kiếp sao?

Ngược lại, Thân Công Báo tư chất tuyệt nhiên, thiên phú hơn người, tuy chỉ là một con Hắc Báo tinh, nhưng trong tình huống không có Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân dạy dỗ, chỉ trong thời gian ngắn

ngủi đã từ Địa Tiên trở thành Huyền Tiên.

Tốc độ tu luyện này đủ để quan tuyệt đại bộ phận cường giả Hồng Hoang rồi.

Nhưng vô nại a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ chán ghét Yêu tộc, căn bản không coi trọng Thân Công Báo.

Điều này cũng khiến trong lòng Thân Công Báo càng thêm bất mãn.

Rõ ràng Khương Tử Nha là một phàm nhân, một phế vật, lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng, tất cả đệ tử Xiển Giáo đều nhìn y với con mắt khác.

Chỉ vì y là một tên Yêu tộc, liền phải chịu đủ mọi kỳ thị tại Côn Luân Sơn, ngay cả Hoàng Long Chân Nhân, một kẻ Yêu tộc có địa vị thấp kém tương tự cũng coi thường y.

Nhưng người ta đường đường là Long tộc, cho dù chỉ là một con Hoàng Long tạp huyết, nhưng huyết mạch vẫn cao quý.

Thân Công Báo chỉ là một con Hắc Báo tinh, sao có thể so sánh với Hoàng Long Chân Nhân?

Vì thế, trong lòng Thân Công Báo càng thêm bất bình, cảm giác đến Côn Luân Sơn bái sư hoàn toàn là một lựa chọn sai lầm.

Cho dù muốn trở thành đệ tử Tiệt Giáo vô cùng khó khăn, nhưng trở thành đệ tử Nhân Giáo cũng không tệ a!

Đó cũng là đại giáo đứng thứ hai trong Hồng Hoang chỉ sau Tiệt Giáo, Yêu tộc đông đảo, tại Nhân Giáo căn bản sẽ không bị kỳ thị.

Thân Công Báo không khỏi cảm thấy, với tính cách thích kết giao bằng hữu của mình, nếu đến Nhân Giáo định nhiên sẽ như cá gặp

nước.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi hai người đến Ngọc Hư Cung. "Bái kiến lão sư!" Khương Tử Nha nhất cử nhất động đều khuôn phép, khí độ phi phàm, học được vài phần phong thái của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thân Công Báo cũng cung cung kính kính, cho dù trong lòng bất mãn, nhưng cũng không dám để lộ nửa phần trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn hai tên này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lược có chút bất mãn, bất mãn với sự ngu dốt của Khương Tử Nha, lại càng bất mãn với thân phận Yêu tộc của Thân Công Báo!

Nếu không phải vì Phong Thần đại kiếp, hắn thật sự sẽ không thu nhận hai tên này.

Nhưng bất đắc dĩ cũng chỉ có thể nói: "Hiện nay giữa thiên địa sát khí hoành sinh, lại một lần lượng kiếp mở ra.

Vi sư mệnh cho các ngươi đi đến Nhân tộc, phò tá Nhân Hoàng, an định thiên hạ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

Khương Tử Nha tuy tu luyện thiên phú kém đến mức không còn mặt mũi nhìn người, nhưng đối với chuyện văn chính quân lược, tốc độ học tập lại khá kinh người.

Phái y đến nhân gian phò tá Nhân Hoàng, tranh đoạt quốc giáo khí vận cho Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm mưu tính xong xuôi.

Còn về Thân Công Báo, cũng coi như nửa người ứng kiếp, đi theo giúp đỡ Khương Tử Nha là được.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đưa một cây roi ngắn màu đen cho Khương Tử Nha. "Nguyên thần linh bảo Đả Thần Tiên, dưới

Kim Tiên, chịu thứ này một kích sẽ hồn phi phách tán!

Vi sư giao vật này cho ngươi, mong ngươi sử dụng cho tốt, phò tá Nhân Hoàng, truyền dương đạo thống Xiển Giáo ta!" Dưới Đại La Kim Tiên, hồn phi phách tán.

Cầm Đả Thần Tiên nhẹ tựa lông hồng, Khương Tử Nha mặt đầy hân hoan, ngày sau đối mặt với mạn thiên Tiên Thần, rốt cuộc cũng không còn tay trói gà không chặt nữa.

Thân Công Báo ở bên cạnh trong lòng tràn đầy ghen tị. "Lại là như vậy, vì sao đồ tốt đều cho Khương Tử Nha?

Vì sao đều thiên vị y như thế?

Ta có chỗ nào không bằng y?

Chẳng lẽ chỉ vì ta là Yêu tộc?" Thân Công Báo trong lòng phẫn nộ gào thét.

Những bất công phải chịu đựng tại Xiển Giáo đã sớm khiến hắn và Khương Tử Nha trở mặt.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả bảo vật trân quý như Đả Thần Tiên cũng giao cho Khương Tử Nha.

Trong tay Thân Công Báo ngay cả một kiện Tiên Thiên Linh Bảo bình thường nhất cũng không có.

Sự chênh lệch to lớn khiến Thân Công Báo càng thêm oán hận, oán hận cái nơi vô tình này.

Đối với suy nghĩ của Thân Công Báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không để ý.

Bất luận là Thân Công Báo hay Khương Tử Nha, trong mắt hắn đều chỉ là sâu kiến mà thôi.

Phong Thần đại kiếp và khí vận nhân gian mới là chuyện quan

trọng nhất.

Cứ như vậy, Khương Tử Nha và Thân Công Báo rời khỏi Côn Luân Sơn.

Giây phút ấy, Thân Công Báo cảm thấy thần thanh khí sảng vô cùng!

Côn Luân Sơn quá áp lực, đối với hắn quá không thân thiện! "Sư đệ, lão sư bảo chúng ta xuống núi phò tá Nhân Hoàng, ta đi đến Triều Ca xem thử trước nhé!" Khương Tử Nha cất Đả Thần Tiên, nói với Thân Công Báo.

Nào ngờ, Thân Công Báo lại hừ lạnh một tiếng: "Ai nói ta muốn đi cùng ngươi?

Ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, chúng ta mỗi người tự đi phò tá Nhân Hoàng là được!" Nói xong, thân ảnh Thân Công Báo trực tiếp biến mất trong hư không, để lại Khương Tử Nha đứng đó ngớ người (mộng bức).

Thân Công Báo đã sớm chịu đủ Khương Tử Nha rồi.

Rõ ràng thực lực yếu hơn hắn, lại cứ suốt ngày bày ra dáng vẻ chính phái, giáo huấn đạo lý lớn.

Rõ ràng ngay cả Tiên nhân cũng chưa đạt tới, lại có thể làm sư huynh của hắn.

Thân Công Báo trong lòng đã định chủ ý, lần này xuống núi sẽ đối đầu với Khương Tử Nha.

Chương 146

Y muốn phò tá Nhân Hoàng?

Hắn thiên thiên muốn đi quấy rối.

Thân Công Báo muốn chứng minh, hắn mạnh hơn tên phế vật Khương Tử Nha kia.

Rời khỏi Côn Luân Sơn, Khương Tử Nha một mình đi đến Triều Ca.

Phụ mẫu thân nhân đều không còn, y nhờ sự giúp đỡ của một người anh em kết nghĩa mà an cư tại Triều Ca.

Nhưng Trụ Vương hôn dung bạo ngược, triều đình bị bọn Phí Trọng, Vưu Hồn làm cho rối tung, Khương Tử Nha hoàn toàn không có đất dụng võ. "Lão sư bảo ta xuống núi phò tá Nhân Hoàng, nhưng Trụ Vương tịnh không có tướng minh quân!

Đại Thương khí vận tuy đang thịnh, nhưng lại ẩn ẩn có thế suy lạc, tử khí đông di.

Chẳng lẽ Nhân Hoàng mới sắp xuất hiện tại phương Tây?" Khương Tử Nha đêm xem thiên tượng, trong lòng thầm nghĩ.

Rất nhanh liền thu dọn hành lý, một đường đi về hướng Tây.

Trái lại, Thân Công Báo lại rất nhanh chiếm được sự tín nhiệm của Trụ Vương, được phong làm Quốc Sư.

Khương Tử Nha tại Triều Ca không được trọng dụng, cũng là do Thân Công Báo âm thầm giở thủ đoạn.

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên khẽ nói: "Nhân gian đại kiếp mở ra, Nhân - Xiển hai giáo sắp giao thủ!

Mệnh cho các đệ tử cẩn thận hành sự.

Nhân Giáo cũng được, Xiển Giáo cũng tốt, tương lai tống hết lên Phong Thần Bảng, mau chóng bổ tề Chu Thiên Tinh Đấu chi số!" "Tuân mệnh lão gia!" Đồng tử Thiên Hạo cung thân gật đầu, rời khỏi Vấn Đạo Cung đi truyền mệnh lệnh cho các đệ tử Tiệt Giáo.

Phong Thần đại kiếp bắt đầu tiến vào cao trào.

Dưới sự mưu tính của Thông Thiên, Nhân Giáo và Xiển Giáo sẽ thật sự đối kháng với nhau.

Tiệt Giáo liền trở thành kẻ đứng sau màn giật dây. ...

Trần Đường Quan!

Na Tra chung quy vẫn trưởng thành với tính cách ngoan liệt của một tiểu ma vương, khiến vợ chồng Lý Tịnh vô cùng đau đầu.

Tuy bản tính không xấu, nhưng sự nghịch ngợm thật sự không kìm được, thường xuyên gây họa.

Một lần nọ, Na Tra càng gây ra đại họa tày đình: Đánh chết Tam Thái Tử Đông Hải.

Cho dù Tam Thái Tử Đông Hải kiếm chuyện trước, có lỗi trước, nhưng dù sao cũng đã chết!

Đông Hải Long Vương tự nhiên sẽ không chịu để yên!

Một ngày nọ, Tứ Hải Long Vương tề tụ, nước lớn vô tận tàn phá Trần Đường Quan, khắp nơi đều là tiếng thảm thiết, vô số bách tính vô lực giãy giụa trong dòng nước lũ. "Lý Tịnh, con trai ngươi giết chết con trai ta, ta muốn hắn phải đền mạng!" Trên bầu trời, bốn con cự long vạn trượng quay cuồng, thôn vân thổ vụ, khiến sông ngòi bành trướng.

Kẻ cầm đầu chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, thực

lực cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Nói ra cũng thấy thê thảm, Long tộc năm xưa chính là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang.

Tam tộc tranh bá, Long tộc chiếm hết tiên cơ, năm xưa Long Vương giận dữ một cái, cả Hồng Hoang đều phải run rẩy.

Đại La Kim Tiên vô số, Hỗn Nguyên Kim Tiên càng không chỉ có một người.

Nhưng ngày nay, thời đại Hoang Cổ đã lạc mạc, Long tộc suy bại, vì để trả nợ nhân quả trong đại kiếp năm xưa, sức mạnh của bọn họ chịu sự ràng buộc của thiên địa.

Cho dù là Tứ Hải Long Vương cũng khó đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hiện nay Long tộc chỉ có thể dựa vào Thiên Đình để tồn tại.

Tuy Thiên Đình đến nay chỉ là cái thùng rỗng kêu to, nhưng ít nhất có thể cung cấp cho Long tộc một cái đại nghĩa.

Long tộc vẫn giữ được tính độc lập tương đối lớn.

Nhưng không ngờ, nay lại bị người ta ức hiếp, Tam Thái Tử của Ngao Quảng bị người ta rút gân lột da.

Hắn tức giận trực tiếp gọi huynh đệ đến Trần Đường Quan báo thù. "Đông Hải Long Vương, vì chút tư thù, ngài khiến bách tính Trần Đường Quan chịu tai ương diệt đỉnh, chẳng lẽ không sợ dây dưa nhân quả với Nhân tộc sao?" Lý Tịnh nhìn bách tính kêu khóc trong nước lũ, phẫn nộ gào thét về phía Ngao Quảng.

Ngao Quảng bày ra cái thế muốn trảm tận giết tuyệt bách tính Trần Đường Quan! "Hừ!

Lý Tịnh, bản vương hôm nay đến chỉ vì tiểu nhi Na Tra của

ngươi.

Chỉ cần giao hắn ra, ta tuyệt sẽ không làm khó người vô tội!" Ngao Quảng trầm giọng quát.

Sống chết của bách tính Trần Đường Quan trong mắt hắn căn bản không quan trọng, thân phận đệ tử ngoại môn Xiển Giáo của Lý Tịnh trong mắt hắn cũng trở nên không quan trọng nữa, hắn chỉ muốn cái mạng của Na Tra.

Nguyên Thủy Thiên Tủy bị trấn áp những năm nay, uy vọng đã hạ xuống cực điểm, uy vọng của Nhân Giáo ngược lại ngày càng mạnh.

Trên cả Nhân Giáo, Tiệt Giáo mới chính là đại giáo ngự trị trên tất cả thế lực Hồng Hoang, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Cho nên, lần này dù có đắc tội Xiển Giáo, Ngao Quảng cũng nhận, sau lưng hắn nãi là Thiên Đình, Hạo Thiên là kẻ rất trọng sĩ diện.

Lý Tịnh bất quá chỉ là một đệ tử ngoại môn Xiển Giáo, Xiển Giáo đang ở trong đại kiếp, thật sự chưa chắc sẽ vì hắn mà động thủ. "Lão chạch, nói lời không giữ lời, rõ ràng đã không tìm cha mẹ ta gây phiền phức rồi mà!" Na Tra nhảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ mắng Ngao Quảng.

Trước đó Ngao Quảng đỉnh lên Thiên Đình cáo trạng lại bị Na Tra đánh cho một trận, bị bức phải hứa không tìm thù.

Không ngờ hắn nuốt lời, dùng tính mạng cả Trần Đường Quan uy hiếp Lý Tịnh.

Na Tra cũng nổi giận! "Câm miệng, nghiệt tử, đều là họa do ngươi gây ra!" Lý Tịnh mặt âm trầm quát.

Na Tra ngoan liệt, lại được Ân Thị nuông chiều, quan trọng hơn là có Quy Linh Thánh Mẫu làm chỗ dựa, Lý Tịnh khó mà xen vào quản giáo.

Không ngờ hôm nay lại gây ra họa lớn như vậy. "Hừ!

Na Tra, hôm nay hoặc là ngươi đi chết, hoặc là để cả Trần Đường Quan bách tính chôn cùng ngươi!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thấy Na Tra xuất hiện, mắt đều đỏ lên, nộ thanh đại quát.

Na Tra tuy nhỏ tuổi nhưng thực lực rất mạnh, trước đó Ngao Quảng đã bị hắn ngược đãi một trận.

Nhưng không sao, tính mạng cả Trần Đường Quan đang nằm trong tay Ngao Quảng, hắn muốn xem Na Tra và Lý Tịnh lựa chọn thế nào. "Được, ta làm ta chịu!" Mắt Na Tra đỏ hoe, ngực phập phồng, ngay khi định cầm trường kiếm tự vẫn, hư không lại truyền đến một tiếng than nhẹ: "Na Tra, ngươi quá thiện lương, sẽ chịu thiệt thòi đấy!" Thoại âm chưa dứt, trong hư không bỗng nhiên chấn động vô tận pháp tắc chi lực, hư không phá toái, phía trên đại địa hiện ra một cái hố đen khổng lồ.

Chương 147

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, toàn bộ nước biển nhấn chìm Trần Đường Quan đều bị nuốt trọn vào trong.

Bách tính Trần Đường Quan được cứu, nhưng mắt Tứ Hải Long Vương đều sắp lồi ra ngoài. "Là người phương nào?" Vãi, gặp cao thủ rồi!

Long tộc vốn là vương giả trong nước, nhưng khoảnh khắc này, Tứ Hải Long Vương cảm giác hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát đối với nước biển.

Định nhiên có một người mạnh hơn xuất hiện.

Có pháp tắc chi lực cực mạnh, độ chưởng khống Thủy chi nhất đạo hoàn toàn không kém Long tộc.

Tứ Hải Long Vương chấn kinh nhìn lên hư không.

Chỉ thấy một thân ảnh yểu điệu bước ra.

Bạch y bạch sam, da trắng như tuyết, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một vẻ cao ngạo, lại mang ánh mắt yêu thương nhìn Na Tra.

Quan trọng là, Ngao Quảng không cảm nhận được chút linh khí dao động nào trên người nàng. "Là kẻ nào?" Ngao Quảng trầm giọng quát, trên mặt đầy vẻ kiêng kỵ.

Hắn biết rõ Hồng Hoang ngọa hổ tàng long, vĩnh viễn không được xem thường bất kỳ ai.

Tuy không quen biết nữ tử áo trắng này, nhưng hào vô nghi vấn, nãi là một cường giả chân chính. "Sư tôn tỷ tỷ!" Thấy Quy Linh Thánh Mẫu xuất hiện, mắt Na Tra sáng rực lên, trực tiếp vứt bỏ trường kiếm, chạy đến trước mặt Quy Linh Thánh Mẫu.

Trên khuôn mặt trắng nõn nà đầy vẻ ủy khuất. "Bái kiến Quy Linh Thánh Mẫu sư thúc!" Lý Tịnh thấy Quy Linh Thánh Mẫu xuất hiện, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Quảng lấy tính mạng bách tính Trần Đường Quan ra uy hiếp, nếu Quy Linh Thánh Mẫu không xuất hiện, hắn thật sự không biết phải làm sao!

Hắn gọi Quy Linh Thánh Mẫu là sư thúc, Na Tra gọi Quy Linh Thánh Mẫu là sư tôn, Lý Tịnh lại là cha của Na Tra.

Quan hệ bối phận khá loạn, nhưng cũng chẳng sao, Kim Tra Mộc Tra chẳng phải cũng bái Văn Thù và Từ Hàng làm thầy đó sao!

Nghe lời Lý Tịnh, sắc mặt Tứ Hải Long Vương nháy mắt đại biến, kinh hãi nhìn Quy Linh Thánh Mẫu thốt lên: "Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu?" Quy Linh Thánh Mẫu?

Khoảnh khắc này, trên mặt Tứ Hải Long Vương tràn đầy vẻ chấn kinh.

Hoàn toàn không ngờ tới, nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp này lại là Quy Linh Thánh Mẫu đại danh đỉnh đỉnh trong Tiệt Giáo!

Tiệt Giáo, đó chính là đệ nhất đại giáo Hồng Hoang hiện nay a!

Trong Tiệt Giáo, chín đại Chuẩn Thánh đương thời xuất hiện, uy thế khủng bố lấn át cả ba giáo còn lại, có lúc khiến Nhân Giáo, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo mất đi cả cảm giác tồn tại.

Thông Thiên Thánh Nhân lại càng là kẻ mạnh nhất trong các Thánh Nhân, không lâu trước đó còn đại chiến với Tây Phương Nhị Thánh trong hỗn độn.

Nghe nói Tây Phương Nhị Thánh bị đánh rất thê thảm, chịu thiệt lớn mới khiến Thông Thiên chịu dừng tay.

Quy Linh Thánh Mẫu tuy đạo trường ở Đông Hải Kim Ngao Đảo, nhưng trước giờ đều phi thường điệu thấp (kín tiếng).

Đông Hải Long Vương cũng là lần đầu tiên thấy chân dung Quy Linh Thánh Mẫu.

Đích xác phi thường xinh đẹp, đủ để khiến tất cả nam nhân Hồng Hoang động lòng.

Nhưng Đông Hải Long Vương lúc này không còn tâm trí đâu mà thưởng thức, trong lòng tràn ngập hoàng khủng.

Sư tôn?

Na Tra tiểu nhi là đệ tử của Quy Linh Thánh Mẫu? "Không thể nào~" Ngao Quảng kinh hoàng nhìn Na Tra, lúc này tiểu gia hỏa đang làm mặt đáng thương túm lấy vạt áo Quy Linh Thánh Mẫu.

Miệng không ngừng lẩm bẩm tố khổ, bộ dạng ủy khuất thỉnh thoảng liếc nhìn Ngao Quảng một cái, giống như đang khống tố Ngao Quảng đáng ghét với Quy Linh Thánh Mẫu.

Bỗng nhiên, Quy Linh Thánh Mẫu quay đầu, ánh mắt thanh lãnh nhìn về phía Tứ Hải Long Vương, khiến bốn người bọn họ như bị sét đánh. "Quy Linh đạo hữu, đây là hiểu lầm..." Ngao Quảng muốn giải thích nhưng không mở miệng được.

Rõ ràng hắn mới là người chịu thiệt a!

Con trai hắn bị Na Tra rút gân lột da, báo thù không phải là chuyện đương nhiên sao, sao lại thành hiểu lầm?

Nhưng Na Tra lại là đệ tử của Quy Linh Thánh Mẫu?

Thật vãi cả tà môn!

Lý Tịnh một nhà không phải đều là người của Xiển Giáo sao?

Sao lại để con trai bái nhập môn hạ Tiệt Giáo?

Ngao Quảng có lẽ có thể mạo hiểm đắc tội Xiển Giáo để cứng rắn, nhưng tuyệt đối không dám đắc tội Tiệt Giáo a!

Bồng Lai Đảo ở ngay Đông Hải đây này! "Ngao Quảng, ngươi gánh vác trách nhiệm hành vân bố vũ của Thiên Đình, lần này vì chút tư oán, khiến vô số bách tính Trần Đường Quan chịu kiếp nạn, tử thương vô số!

Tội đáng muôn chết!" Ánh mắt lạnh lùng của Quy Linh Thánh Mẫu nhìn chằm chằm Ngao Quảng, đi lên liền vấn trách.

Long tộc là bá chủ thời Hoang Cổ, nhưng nay đã sa sút, Tứ Hải Long Vương đều chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Nếu không phải có chút uy vọng năm xưa, thì trước mặt một Chuẩn Thánh, Tứ Hải Long Vương ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có. "Thượng tiên dung bẩm, tịnh phi Ngao Quảng ta cố ý, thực tại là quý đồ man hoành vô lý, giết con ta..." Ngao Quảng vội vàng nói, sự tình sao mà thối nát thế này.

Rõ ràng là đi báo thù, nhưng lại đụng phải đệ tử Tiệt Giáo, có Quy Linh Thánh Mẫu là một Chuẩn Thánh chống lưng, khí thế của Ngao Quảng lập tức yếu đi. "Được rồi, sự tình bản tôn đã biết.

Tuy Ngao Bính đã chết, nhưng việc này không phải lỗi của Na Tra!" Quy Linh Thánh Mẫu trực tiếp cắt ngang lời Ngao Quảng, không có hứng thú nghe hắn thuật lại lần nữa.

Tuy lúc này nhân gian đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, nhưng chuyện của Na Tra không giấu được Quy Linh Thánh Mẫu, nàng đã thôi diễn ra một số thứ đặc biệt. "Na Tra tịnh không phải hung thủ thực sự của chuyện này.

Muốn tìm hung thủ giết người thật sự, hắn đang ở ngay đây!" Nghe lời Quy Linh Thánh Mẫu, Ngao Quảng sững sờ, vốn đang tức

giận vì Quy Linh Thánh Mẫu phủ nhận tội nghiệt của Na Tra.

Nhưng lời nàng nói Na Tra không phải nguyên hung là có ý gì?

Lúc đó tôm lính cua tướng Đông Hải đều nhìn thấy Ngao Bính chết trong tay Na Tra, Ngao Quảng cũng tìm thấy long gân của Ngao Bính trong phủ Lý Tịnh.

Sự thật rành rành như vậy sao có thể phủ nhận?

Tại một nơi hư không cách Trần Đường Quan ức vạn dặm, một đạo thân ảnh xám trắng đang phi nhanh đào tẩu.

Chính là Thái Ất Chân Nhân.

Chương 148

Lúc này hắn sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng lẩm bẩm: "Thiên cơ hỗn loạn, sao Quy Linh Thánh Mẫu lại có thể biết chuyện Trần Đường Quan nhanh như vậy?

Xem ra, Chuẩn Thánh không chỉ thực lực đáng sợ, mà lĩnh ngộ đối với thiên địa quy tắc cũng cao hơn Đại La Kim Tiên rất nhiều!" Thái Ất Chân Nhân lúc này vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn, cách Chuẩn Thánh còn một khoảng rất xa!

Vốn dĩ hắn đang trốn trong bóng tối xem nước nhấn chìm Trần Đường Quan, nhưng không ngờ Quy Linh Thánh Mẫu lại xuất hiện.

Để không bị phát hiện, Thái Ất Chân Nhân chỉ có thể cắm đầu mà chạy!

Nhưng ngay khi dứt lời, một phương thiên địa hư không đột nhiên ngưng cố.

Linh khí pháp tắc cự biến, hư không xuất hiện một cái hố đen. "Cái gì?" Thái Ất Chân Nhân sắc mặt đại kinh, một cỗ sức mạnh cường đại hốt nhiên giam cầm hắn, cho dù là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn cũng khó lòng phản kháng.

Tuyệt đối là sức mạnh Chuẩn Thánh a! "A!" Phía trên Trần Đường Quan, Ngao Quảng đang phẫn nộ nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, khoảnh khắc tiếp theo lại hốt nhiên cảm giác thiên địa biến đổi, hư không vỡ ra.

Một đạo thân ảnh chật vật bị ném ra ngoài.

Y bào rách nát, sức mạnh trong cơ thể hỗn loạn, thương thế không nhẹ.

Thái Ất Chân Nhân dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Quy Linh Thánh Mẫu.

Cách xa ức vạn dặm, Quy Linh Thánh Mẫu ra tay trực tiếp câu cấm (bắt giữ) hắn về đây.

Sức mạnh Chuẩn Thánh khủng bố như vậy sao?

Trong Xiển Giáo, Nhiên Đăng cũng đã sớm trở thành Chuẩn Thánh, nhưng Thái Ất Chân Nhân lại cảm giác Nhiên Đăng cũng không làm được đến mức này.

Quy Linh Thánh Mẫu trong Tiệt Giáo chỉ xếp thứ năm, phía trước còn có Khổng Tuyên và Kim Bằng khủng bố hơn.

Giờ phút này, Thái Ất Chân Nhân càng cảm nhận chân thiết sự chênh lệch giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Hoàn toàn không có cửa so sánh a!

Nếu Xiển Giáo và Tiệt Giáo thật sự đánh nhau, phút chốc liền có thể bị Tiệt Giáo diệt sạch. "Quy Linh đạo hữu, ngươi đang làm gì?

Hà cớ gì lại bắt giữ bần đạo đến đây?" Thái Ất Chân Nhân phẫn nộ quát lớn với Quy Linh Thánh Mẫu.

Nên diễn thì phải diễn a!

Phản chính cũng không có chứng cứ chứng minh là Thái Ất Chân Nhân làm, hắn cứ chối bay chối biến! "Thái Ất Chân Nhân, người Xiển Giáo quả nhiên đều là kẻ không an phận.

Lần trước không so đo với ngươi, lần này lại dám tính kế đệ tử bản tôn!" Quy Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt nói, khiến Ngao Quảng một mặt ngớ người.

Thái Ất Chân Nhân sắc mặt âm trầm, quát: "Quy Linh Thánh Mẫu, ngươi có ý gì?" "Ngao Quảng, ngươi muốn báo thù cho con trai thì hãy

giết hắn đi!

Cơ hội ta đã cho ngươi rồi!" Quy Linh Thánh Mẫu đạm mạc nhìn về phía Ngao Quảng, khiến hắn càng thêm mộng bức. "Cái gì?" Bảo hắn đi giết đệ tử Thánh Nhân?

Ngao Quảng sững sờ nhìn Thái Ất Chân Nhân đang chật vật kia.

Dù lúc này hắn trông có vẻ hào vô phản kháng lực trong tay Quy Linh Thánh Mẫu, nhưng bảo Ngao Quảng giết Thái Ất Chân Nhân?

Ngao Quảng tâm hư túng quẩy (sợ hãi)!

Đùa gì vậy a!

Cho dù Thái Ất Chân Nhân không còn chút sức phản kháng, nhưng hắn cũng là đệ tử Thánh Nhân a!

Một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, là một trong những đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất.

Ai cũng biết tính tình bao che (hộ đoản) của Nguyên Thủy Thiên Tôn, so với Thông Thiên cũng chẳng kém bao nhiêu.

Ngao Quảng có thể khẳng định nếu hắn dám giết Thái Ất Chân Nhân, thì chẳng bao lâu nữa, hắn cũng phải đi bồi táng.

Thánh Nhân đệ tử?

Dám giết sao?

Hắn đâu phải loại đệ tử ngoại môn không được coi trọng như Lý Tịnh! "Chuyện này...

Quy Linh thượng tiên, ngài nói gì vậy?" Ngao Quảng ngây người nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, con trai hắn chết trong tay Thái Ất Chân Nhân?

Không phải là Na Tra sao? "Thái Ất Chân Nhân thi gia pháp lực lên

người Ngao Bính, mê hoặc hắn đi tranh đấu với Na Tra, bị giết cũng tịnh không kỳ quái!" Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Ngao Bính cười quỷ dị.

Chuyện này vốn là âm mưu của Thái Ất Chân Nhân, hắn vốn tưởng dưới sự che giấu của thiên cơ hỗn loạn, không ai có thể phát hiện ra quỷ kế của mình.

Đáng tiếc, đại kiếp lần này, Tiệt Giáo chiếm hết tiên cơ, những chuyện như thế này, Thông Thiên đã sớm thôi diễn ra.

Na Tra bị trúng kế, Thông Thiên lại há có thể vô động vu trung (thờ ơ) a!

Nhưng Ngao Quảng lại chấn kinh, khó tin hô lớn: "Cái gì?

Con ta bị trúng kế?" Ngao Bính tuy tính cách trương cuồng, nhưng cũng đâu phải kẻ ngốc!

Sau đại chiến biết không phải đối thủ của Na Tra, khẳng định sẽ bỏ chạy a!

Đông Hải là địa bàn của Long tộc, tiến vào trong biển thì Na Tra làm gì được?

Nhưng hắn lại cứ thế chết trong tay Na Tra, ngẫm kỹ lại, sự tình đích xác không quá bình thường.

Lúc này, Ngao Quảng đối với lời của Quy Linh Thánh Mẫu đã tin đến tám phần.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân chắc chắn sẽ không nhận tội! "Hàm hồ!

Ngươi nói bậy, bần đạo khi nào tính kế Na Tra?

Phân minh là ngươi vu oan giá họa!" Thái Ất Chân Nhân ngang ngược bạo nộ nói, sống chết không thừa nhận, phảng phất như thật

sự bị oan uổng vậy.

Phản chính đều là lời nói một phía của Quy Linh Thánh Mẫu, căn bản không có chứng cứ.

Lúc đầu Thái Ất Chân Nhân làm chuyện này, căn bản không có ai phát hiện, hắn tin rằng Quy Linh Thánh Mẫu cũng chỉ là suy đoán.

Nếu không thì lúc đó nàng đã ra tay ngăn cản rồi! "Nói nhiều rồi, Thái Ất Chân Nhân, ngươi có giết hay không?" Quy Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt hỏi Ngao Quảng.

Chương 149

Pha chút ý tứ bức bách, dồn Ngao Quảng đến mức sắp khóc.

Thái Ất Chân Nhân là đệ tử Thánh Nhân a!

Cho dù hắn thật sự tính kế Ngao Bính, hại chết con trai hắn, Ngao Quảng cũng không dám thật sự giết Thái Ất Chân Nhân báo thù a! "Quy Linh thượng tiên, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn..." Ngao Quảng tâm hư nói.

Một bên là Na Tra, một bên là Thái Ất Chân Nhân, đều là môn hạ Thánh Nhân, ai cũng không thể giết a!

Ngao Quảng trong lòng bi ai, rõ ràng biết kẻ thù là ai, lại không dám động thủ.

Long tộc đã luân lạc đến tình cảnh này rồi sao! "Không dám giết?

Vậy cút đi!

Nhớ kỹ, sau này Na Tra không nợ Long tộc bất kỳ nhân quả nào!" Quy Linh Thánh Mẫu lạnh lùng quát.

Tứ Đại Long Vương chật vật đào tẩu.

Nguy nan của bách tính Trần Đường Quan đã triệt để giải trừ, nhưng chuyện giữa Quy Linh Thánh Mẫu và Thái Ất Chân Nhân mới vừa bắt đầu. "Thái Ất lão nhi, ngươi bất bình vì Na Tra bái bản tôn làm sư phụ, cho nên ám thi thủ đoạn muốn gia hại Na Tra, tâm địa thật đúng là ngoan độc a!" Quy Linh Thánh Mẫu đi đến trước mặt Thái Ất Chân Nhân, thanh âm u u nói. "Hàm hồ, bần đạo không làm chuyện đó, chứng cứ đâu nói bần đạo ám thi thủ đoạn?" Thái Ất Chân Nhân mặt âm trầm sống chết không thừa nhận.

Đại La Kim Tiên viên mãn và Chuẩn Thánh tuy chỉ cách nhau một

đường, nhưng thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Trong tay Quy Linh Thánh Mẫu, Thái Ất Chân Nhân căn bản không có bao nhiêu sức mạnh phản kháng liền bị giam cầm tại đây.

Nếu Quy Linh Thánh Mẫu thật sự động sát tâm, Thái Ất Chân Nhân nguy hiểm rồi.

Khoảnh khắc này, trong lòng hắn cũng nhịn không được có chút hoảng loạn.

Thân phận đệ tử Thánh Nhân đối với hộ nghèo như Long tộc thì có dụng, đại bộ phận cường giả Hồng Hoang cũng đều kiêng kỵ hắn.

Nhưng trước mặt Tiệt Giáo, thân phận đệ tử Xiển Giáo thật sự chưa chắc có bao nhiêu tác dụng a!

Quả nhiên, chỉ thấy Quy Linh Thánh Mẫu cười khanh khách, dung nhan tuyệt mỹ càng thêm động lòng người, pha chút tư thái mị hoặc.

Nàng nhìn Thái Ất Chân Nhân, nhả khí như lan nói: "Chứng cứ?

Quy Linh Thánh Mẫu ta làm việc, đâu cần chứng cứ!" Khoảnh khắc này, nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, Thái Ất Chân Nhân không cảm giác được một tia mỹ lệ nào, ngược lại trong lòng lạnh toát.

Hắn trừng lớn mắt kinh thanh quát: "Ngươi muốn làm gì?" "Giết ngươi a!" Quy Linh Thánh Mẫu khẽ cười.

Thoại âm vừa dứt, uy áp khủng bố trực tiếp quán xuyên thiên địa, dưới một tiếng thảm thiết, thân thể Thái Ất Chân Nhân trực tiếp băng liệt.

Tiên huyết vương vãi đầy hư không, cảnh giới Đại La Kim Tiên trong tay Quy Linh Thánh Mẫu căn bản không có sức phản kháng. "A!

Quy Linh Thánh Mẫu, ngươi dám giết ta, sư tôn sẽ không tha cho ngươi đâu!" Nguyên thần Thái Ất Chân Nhân điên cuồng gào thét,

trong lòng tràn đầy kinh khủng, căn bản không ngờ Quy Linh Thánh Mẫu trực tiếp giết hắn.

Không phải chỉ là tính kế Na Tra thôi sao, cuối cùng cũng đâu có đắc thủ, quan trọng nhất là Quy Linh Thánh Mẫu không có chứng cứ a!

Ngang ngược không nói lý lẽ trực tiếp động thủ, Thái Ất Chân Nhân sợ hãi rồi.

Trong lòng hắn, Quy Linh Thánh Mẫu nhìn thì xinh đẹp động lòng người, nhưng căn bản là một đóa hoa hồng có gai độc a!

Động một chút là lấy mạng người, trong Tiệt Giáo nàng là kẻ đầu tiên trương cuồng như vậy. "Ha ha ha!

Ngươi tưởng ngươi có sư tôn sao?" Đối với sự uy hiếp của Thái Ất Chân Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu cười khanh khách, mị hoặc động nhân, căn bản không để ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bao che, nhưng Thông Thiên lại càng bao che hơn a!

Đệ tử Tiệt Giáo từ trước đến nay chưa từng bị người ta bắt nạt!

Quan trọng hơn là, Thông Thiên so với Nguyên Thủy Thiên Tôn còn cường thế hơn nhiều.

Hai người lại không phải chưa từng thật sự động thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu thê thảm tương đương a! "Phong Thần đại kiếp mở ra, ngươi thật vinh hạnh, sẽ trở thành người đầu tiên lên Phong Thần Bảng!" Quy Linh Thánh Mẫu dứt lời, liền vươn bàn tay trắng nõn, khẽ bóp trong hư không.

Nguyên thần Thái Ất Chân Nhân trực tiếp băng liệt, chân linh thì in khắc lên Phong Thần Bảng.

Nhưng đúng lúc này, thân tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nổi giận, mặt đầy phẫn nộ gào thét: "Hỗn trướng!" Trong đại kiếp, thiên cơ hỗn loạn, cả Hồng Hoang như bị bao phủ trong một tầng sương mù, cho dù là Thánh Nhân cũng không thể chuyện gì cũng biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tư đều đặt lên người Khương Tử Nha ở Tây Kỳ, căn bản không chú ý đến Trần Đường Quan, không quan tâm đến Thái Ất Chân Nhân, đệ tử được hắn coi trọng nhất.

Mãi đến khi chân linh Thái Ất Chân Nhân lên Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới tâm hữu sở cảm, đốn thời gian bạo nộ. "Hỗn trướng, dám giết đệ tử bản tôn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đứng dậy, cuồng nộ nói, ánh mắt tranh nanh vọng về phía Trần Đường Quan.

Nơi đó nguyên thần Thái Ất Chân Nhân vừa mới tiêu tán, nhục thân đã chết, chỉ còn chân linh in khắc trên Phong Thần Bảng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ra tay cũng đã muộn! "Tiệt Giáo Quy Linh Thánh Mẫu?

Hô hô!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ thở hồng hộc, mắt đều đỏ lên.

Trừ Quảng Thành Tử ra, Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân nãi là những đệ tử được hắn khí trọng nhất.

Tư chất phi phàm, phi thường có cơ hội đột phá Chuẩn Thánh.

Hiện tại, Thái Ất Chân Nhân lại bị Quy Linh Thánh Mẫu tống lên Phong Thần Bảng.

Chân linh bị giam cầm, chịu Thiên Đình nô dịch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể chịu được a! "Tiện tỳ, ta muốn ngươi chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ gào thét, giữa thiên địa

đốn thời gian di mạn một cỗ thánh uy hạo hãn.

Cửu thiên chi thượng lôi minh ầm ầm, đại địa hư không phá toái.

Thánh Nhân nhất nộ, có thể làm vỡ nát thiên địa, băng liệt hỗn độn.

Sức mạnh Thánh Nhân khủng bố hướng về phía Quy Linh Thánh Mẫu công kích tới.

Sức mạnh Thánh Nhân, cho dù chỉ dính một tia, cũng đủ để khiến Quy Linh Thánh Mẫu, một Chuẩn Thánh, băng liệt.

Khoảnh khắc này, cả thiên địa gian đều kinh hãi nhìn về phía Trần Đường Quan, không hiểu lại là ai chiêu chọc Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tính khí của vị Thánh Nhân này cũng không nhỏ đâu!

Chương 150

Nhưng khi nhìn thấy Quy Linh Thánh Mẫu, một số người nhận ra liền hoảng nhiên, thì ra là đệ tử Tiệt Giáo a!

Đối mặt với uy áp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quy Linh Thánh Mẫu lại di nhiên vô cụ (vẫn thản nhiên), đạm đạm đứng trên quan ải, bình tĩnh nhìn vào hư không.

Bởi vì nàng biết, sẽ không có chuyện gì đâu.

Quả nhiên, khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy trong hư không một tiếng quát lạnh: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi dám đối với đệ tử bản tọa ra tay, sống ngán rồi sao?" Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên mở mắt, phong mang lăng lệ nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Uy áp khủng bố cuồn cuộn tịch quyển tới, trong nháy mắt phá tan sức mạnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn giữa hư không. "Oanh!" "Thông Thiên, Quy Linh Thánh Mẫu giết đệ tử bản tôn, nếu ngươi không cho ta một câu trả lời, bản tôn định nhiên sẽ không để yên cho ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ quát lớn.

Ở đâu cũng có Thông Thiên, giản trực làm chuyện gì cũng không thuận.

Nếu là người thường dám động đến đệ tử hắn, hắn đã sớm diệt mười tám lần, cho vĩnh thế bất đắc luân hồi.

Nhưng thiên thiên lại là Thông Thiên, tên hỗn đản này.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều liên phó với Nhân Giáo, hỗn đản này lại tung dung đệ tử giết đệ tử Xiển Giáo.

Không phải là tự tương tàn sát sao? "Trả lời?

Bản tọa cần phải cho Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi câu trả lời

sao?

Thái Ất Chân Nhân tính kế Linh Châu Tử, chết có dư tội mà thôi!

Muốn câu trả lời, bản tọa cho ngươi câu trả lời nằm ở đây này!" Thông Thiên lạnh lùng quát, khiến cả Hồng Hoang lại một lần nữa chứng kiến sự cường thế của hắn, không hổ là Thông Thiên a!

Căn bản một chút mặt mũi cũng không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, phần bá khí này quả nhiên không hổ là đệ nhất Thánh Nhân.

Chỉ có điều, Thánh chiến khủng phạ lại sắp bạo phát rồi.

Thông Thiên và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đại chiến trong hỗn độn vừa kết thúc không lâu, hiện tại lại muốn đại chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên a! "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên tức giận không nói nên lời, thở hồng hộc, mắt đỏ ngầu.

Thông Thiên bao che lại một lần nữa hiển lộ vô di (không sót chút nào), căn bản không thể nào giao Quy Linh Thánh Mẫu cho hắn. "Thông Thiên, đừng quên ước định của chúng ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giọng giận dữ quát.

Ước định của bọn họ nãi là hai giáo tạm thời liên hợp, cùng một giuộc tống Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng.

Nhưng Thông Thiên tên này hình như ngoảnh mặt là quên ngay, đệ tử Tiệt Giáo lại ra tay đánh đệ tử Xiển Giáo.

Đánh nhầm rồi phải không! "Trong ước định của chúng ta không có điều khoản cho phép đệ tử ngươi tính kế Tiệt Giáo ta!" Thông Thiên lạnh lùng quát. "Ta nói cho ngươi biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu còn dám có ý đồ với Tiệt Giáo ta, bản tọa định nhiên mệnh cho đệ tử tống hết Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng!" Thông Thiên căn bản không quan tâm là Nhân Giáo, Xiển Giáo hay là Tây Phương Giáo, liên

hợp với bọn họ cũng chỉ là để bọn họ tương hỗ tư sát (giết nhau) mà thôi.

Chọc vào Tiệt Giáo, bất luận là ai, cũng đều phải lên Phong Thần Bảng như nhau. "Hỗn trướng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ quát, trong lòng thầm hối hận.

Thông Thiên căn bản không có giác ngộ của đồng minh, những tên hỗn trướng Tiệt Giáo kia, ngay cả đồng minh cũng giết.

Sớm biết vậy... nhưng giờ đã muộn.

Nhân gian đại kiếp mở ra, Xiển Giáo và Nhân Giáo thật sự đi về hướng đối lập, chỉ có khi Chu Thiên Tinh Đấu chi số bổ tề, Xiển Giáo mới có thể thật sự thoát khỏi cảnh địa xấu hổ này. "Oanh!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo phát ra lực lượng kinh khủng, hướng về phía Thông Thiên công kích.

Minh biết không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng hắn bắt buộc phải động thủ.

Dù sao đệ tử của hắn cũng bị giết rồi a!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn vô động vu trung, vậy cả Hồng Hoang sẽ nhìn hắn thế nào?

Túng bức (kẻ hèn nhát)?

Những đệ tử còn lại của Xiển Giáo sẽ nhìn hắn ra sao?

Theo một ông thầy phế vật?

Bọn họ sẽ trở nên không có chút cảm giác an toàn nào, sau này đệ tử Xiển Giáo đối mặt với Tiệt Giáo, căn bản không dám cứng rắn nữa.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt buộc phải đại chiến một trận với Thông Thiên.

Cho dù thua, cũng phải chiến!

Hai người trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang, đi đến hỗn độn.

Tiên Thiên Chí Bảo uy áp di mạn hỗn độn, sức mạnh Thánh Nhân tàn phá vô tận tinh vực.

Hỗn độn phong bạo, mấy thứ tai nạn này trước mặt Thánh chiến, căn bản không đáng nhắc tới.

Trên Trần Đường Quan, tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Khuôn mặt nhỏ của Na Tra tràn đầy sung cảnh (ngưỡng mộ), chấn hám nhìn trận đại chiến khủng bố kia.

Quy Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng vỗ đầu nhỏ của hắn, khẽ nói: "Na Tra, sư tổ đang ra mặt cho ngươi đấy!

Thân là đệ tử Tiệt Giáo, không cần úy kỵ bất cứ chuyện gì, tất cả đều có vi sư và các sư thúc sư bá, thậm chí có sư tổ!

Nếu có ai dám bắt nạt ngươi, cứ trực tiếp đánh chết đi sống lại là được!" Quy Linh Thánh Mẫu nhẹ nhàng nói, Na Tra kiên định gật đầu.

Nhìn Lý Tịnh ở bên cạnh mặt đầy xấu hổ.

Người Tiệt Giáo quả nhiên sinh mãnh, Quy Linh Thánh Mẫu một nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng có thể nói ra lời như thế.

Người bị giết là sư thúc của Lý Tịnh, người đang bị Thông Thiên tẩn trong hỗn độn là sư tổ của Lý Tịnh.

Hắn lại đứng ở đây với thân phận này, thật là xấu hổ a! ...

Thánh Nhân chi chiến nãi là thiên mệnh chi số, vương triều nhân gian lại không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Trụ Vương bạo ngược, thiên hạ bách tính dân bất liêu sinh.

Cơ Xương từ Triều Ca thoát khốn, sau khi trở về Tây Kỳ, bái

Khương Tử Nha làm Thừa Tướng, liền giương cao cờ phản Thương.

Tụ tập hai trăm chư hầu phương Tây thảo phạt Thương Trụ vô đạo.

Chương 151

Trụ Vương nghe tin đại nộ, di mệnh cho Thái Sư Văn Trọng, suất lĩnh mười vạn đại quân tây chinh bình phản.

Khi Văn Trọng chuẩn bị đại quân tây chinh, bỗng nhiên nghe thuộc hạ báo: "Thái Sư, Quốc Sư cầu kiến!" "Hả?

Thân Công Báo?" Văn Trọng nghe vậy, sắc mặt khẽ động.

Trước đó hắn viễn chinh Bắc Hải mười năm chưa về, Triều Ca đã xảy ra nhiều chuyện.

Thân Công Báo chính là vào lúc đó trở thành Quốc Sư.

Tuy không quá quen thuộc với tên này, nhưng Văn Trọng lại biết, tên này là đệ tử Xiển Giáo a!

Đại Thương nãi là địa bàn của Nhân Giáo, Thân Công Báo trở thành Quốc Sư, e rằng cư tâm phả trắc a! "Hừ!

Cho vào đi!" Văn Trọng khẽ hừ nói.

Tuy trong lòng xếp Thân Công Báo vào cùng một giuộc với Phí Trọng, Vưu Hồn, nhưng dù sao tên này cũng là Quốc Sư Đại Thương!

Trong đại doanh Thương quân, Thân Công Báo đi một mạch, nhìn quân trận chỉnh tề, khí tức túc sát, trong lòng thầm gật đầu. "Không hổ là đại quân theo Văn Trọng nam chinh bắc chiến, quả nhiên tinh nhuệ!

Có quân đội này, cộng thêm bần đạo đích thân xuất mã, Khương Tử Nha, xem Tây Kỳ các ngươi diệt hay không diệt!" Thân Công Báo trong lòng hận hận nói, tất cả những gì hắn làm hoàn toàn là vì cừu hận với Khương Tử Nha.

Tuy năm xưa trước khi bái nhập Xiển Giáo, quan hệ hai người

không tệ, nhưng những chuyện trải qua trong Xiển Giáo đã khiến tất cả tình phân hóa thành hư vô.

Hiện tại, Thân Công Báo tràn đầy tâm tư muốn báo phục Khương Tử Nha, hủy hoại tất cả những gì y làm. "Đại quân sắp khai bạt (xuất phát), Quốc Sư vào lúc này đến quân doanh ta có việc gì quan trọng?

Chẳng lẽ là vì Tây Kỳ thám thính quân tình?" Nhìn Thân Công Báo bước vào đại trướng, Văn Trọng cười nhạt nói, ý trào phúng hiển nhiên dễ thấy.

Hiện nay đệ tử Xiển Giáo Khương Tử Nha đang làm Thừa Tướng Tây Kỳ, thân phận của Thân Công Báo khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ a! "Ha ha!

Văn Thái Sư ngôn trọng rồi, bần đạo nãi là Quốc Sư Đại Thương, sao có thể làm những chuyện bội tín khí nghĩa đó?" Thân Công Báo cười ha ha nói.

Hoàn toàn không để ý thái độ của Văn Trọng, về mặt tính cách, Thân Công Báo là loại người giỏi kết giao bằng hữu. "Vậy Quốc Sư lần này đến là vì chuyện gì?" Văn Trọng nhàn nhạt hỏi. "Bần đạo đặc ý đến để trợ chiến cho Thái Sư!" Thân Công Báo cười thần bí. "Thái Sư có biết, lần trước Trương Quế Phương tây chinh, vì sao lại dẫn đến đại bại không?" Văn Trọng sắc mặt vẫn bình thản, nhìn thẳng Thân Công Báo, không nói lời nào. "Quân đội Tây Kỳ kém xa quân đội Đại Thương ta về độ tinh nhuệ, nhưng lần trước, Khương Tử Nha lại mời hai tên đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo đánh chết Trương Quế Phương.

Đại Thương quân đội quần long vô thủ (rắn mất đầu), thất bại là lẽ tự nhiên!" Thân Công Báo cười khẽ kể lại sự tình, Văn Trọng khẽ gật đầu.

Đích xác đó là nguyên nhân chính khiến tây chinh lần trước binh

bại, rõ ràng là chiến đấu nhân gian, nhưng Xiển Giáo lại không cần mặt mũi.

Phái hai tên đời thứ ba trợ chiến, đánh chết chủ soái Thương quân Trương Quế Phương, dẫn đến Thương quân đại bại. "Cho nên, bần đạo lần này đến, đã gọi cho Thái Sư vài bang thủ (người giúp đỡ).

Bốn vị này nãi là đệ tử ngoại môn Nhân Giáo, Cửu Long Tứ Thánh, người nào cũng là bậc pháp lực cao cường.

Lần này nghe tin Thái Sư hưng binh thảo phạt nghịch tặc Tây Kỳ, đặc biệt đến tương trợ!" Thân Công Báo trầm giọng nói, dẫn bốn đạo nhân kỳ hình dị trạng vào giới thiệu cho Văn Trọng. "Ồ?

Bốn vị cũng là đệ tử Nhân Giáo?" Văn Trọng đứng dậy, chắp tay với bốn người, vẻ mặt kinh kỳ.

Nhân Giáo đệ tử đông đảo, có phân chia nội ngoại, thậm chí chỉ cần nghe Lão Tử giảng đạo vài lần cũng dám tự xưng là đệ tử Nhân Giáo.

Giữa họ không quen biết nhau cũng là bình thường. "Văn Trọng đạo hữu, chúng ta có hạnh nghe Thánh Nhân giảng đạo, sớm muốn báo đáp ơn Thánh Nhân.

Nay nghe đạo hữu muốn thảo phạt Tây Kỳ, cho nên đặc biệt đến góp một phần sức mọn!" Lão đại của Cửu Long Đảo Tứ Thánh là Vương Ma chính sắc nói.

Văn Trọng gật đầu liên tục: "Đa tạ bốn vị!" Sau đó hắn nhìn sang Thân Công Báo, trong lòng thầm nghĩ tên này xem ra không giống gian tế của Xiển Giáo.

Ngay cả những đệ tử biên duyên (bên lề) của Nhân Giáo như Cửu Long Tứ Thánh hắn cũng quen biết, Văn Trọng còn chẳng biết bọn họ.

Nếu không rõ lai lịch của Thân Công Báo, hắn còn nghi ngờ tên này là đệ tử Xiển Giáo giả mạo. "Thái Sư không cần hoài nghi, bần đạo tuy xuất thân Xiển Giáo, nhưng lại có cừu hận không đội trời chung với tên Khương Tử Nha kia!

Tất cả những gì ta làm là để diệt trừ Khương Tử Nha.

Cho nên, bần đạo định nhiên toàn lực chi trì (ủng hộ) Thái Sư tây chinh!" Thân Công Báo trầm giọng nói.

Văn Trọng gật gù, xem ra không chỉ đệ tử Nhân Giáo có mâu thuẫn, mà trong Xiển Giáo cũng mâu thuẫn trùng trùng a!

Thân Công Báo, một đệ tử Xiển Giáo, lại giúp Nhân Giáo đàn áp đồng môn.

Thú vị! ...

Mười vạn đại quân hạo hạo đãng đãng tiến về phía Tây Kỳ.

Lúc này Tây Kỳ như lâm đại địch. "Văn Thái Sư suất lĩnh mười vạn đại quân tây chinh, trong đó không thiếu cao thủ cường giả, ta cũng phải đi tìm một vài bang thủ mới được!" Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ trầm giọng nói.

Tây Kỳ lúc này hoàn toàn ở thế yếu. "Chỉ có thể đi thỉnh các vị sư huynh thôi.

Nhưng lão sư và Thông Thiên Giáo Chủ đã đi hỗn độn đại chiến, đến nay chưa về, hình thế đối với Xiển Giáo ta phi thường bất lợi!" Khương Tử Nha ngưng giọng nói.

Ngay lúc này, sau lưng Khương Tử Nha bỗng truyền đến một giọng nói thanh lệ: "Khương Thượng, chỉ quản đối phó Thương quân là được, nếu thật sự có nhân vật nan giải, Tiệt Giáo ta tự sẽ giúp ngươi xử lý!" "Là ai?" Khương Tử Nha đại kinh, vội vàng xoay người, lại thấy không biết từ lúc nào, một nữ tử tuyệt mỹ đã xuất

hiện sau lưng mình.

Vô thanh vô tức, nếu nàng muốn động thủ với Khương Tử Nha, khoảnh khắc liền có thể lấy mạng y.

Trong trướng, Hoàng Phi Hổ, Nam Cung Thích và những người khác vội vàng rút đao kiếm, một đám binh sĩ xông vào, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm nữ tử kia. "Bản tôn Tiệt Giáo Vô Đương Thánh Mẫu, phụng mệnh sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ, đến trợ giúp Xiển Giáo một tay.

Nhưng những tiểu nhân vật kia đừng làm phiền bản tôn, đợi đến khi đám phế vật Quảng Thành Tử xử lý không nổi, bản tôn tự sẽ ra tay." Vô Đương Thánh Mẫu dứt lời, thân ảnh liền trực tiếp biến mất trong trướng.

Nhưng sự chấn kinh của Khương Tử Nha và mọi người thì mãi không tan. "Đại danh đỉnh đỉnh Vô Đương Thánh Mẫu?

Chương 152

Chuẩn Thánh a!" ... "Vô Đương Thánh Mẫu?

Thái Ất sư đệ vừa bị Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo đánh chết, Vô Đương Thánh Mẫu còn dám đến?

Ta diệt nàng!" Trong đại doanh Tây Kỳ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân nộ thanh đại quát.

Trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, chỉ có hắn là quan hệ tốt nhất với Thái Ất Chân Nhân, tính khí hợp nhau, thực lực tương đương.

Địa vị cũng chỉ sau Quảng Thành Tử, nhưng không ngờ Thái Ất Chân Nhân chỉ đi một chuyến Trần Đường Quan liền bị Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo diệt mất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì báo thù cho Thái Ất Chân Nhân đã đi hỗn độn đại chiến với Thông Thiên Giáo Chủ, kết quả không biết thế nào.

Vô Đương Thánh Mẫu lại đường hoàng xuất hiện trong đại doanh Tây Kỳ, Ngọc Đỉnh Chân Nhân càng thêm nổi giận. "Sư đệ, đừng xúc động, Vô Đương Thánh Mẫu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đã trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, ngươi không phải đối thủ của nàng đâu!" Quảng Thành Tử vội vàng ngăn cản.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân giống nhau, đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nếu đánh với Vô Đương Thánh Mẫu, hoàn toàn là đi chịu chết.

Huống hồ, Quảng Thành Tử vẫn còn chìm đắm trong nỗi sợ hãi khi bị Khổng Tuyên trấn áp năm xưa.

Trong Xiển Giáo, cũng chỉ có Nhiên Đăng mới có thể cùng Vô Đương Thánh Mẫu đánh một trận, nhưng cũng không thể tử chiến a.

Tiệt Giáo có chín đại Chuẩn Thánh hoành không, nếu đánh một người, bảo đảm sẽ có thêm nhiều người nữa kéo đến.

Trong Phong Thần đại kiếp, đối mặt với áp lực cường đại của Nhân Giáo, Xiển Giáo đều sắp ốc còn không mang nổi mình ốc, sao dám đi chiêu chọc Tiệt Giáo! "Cửu Long Tứ Thánh, đệ tử Nhân Giáo sao?

Nhưng kỳ thực cũng chỉ là mấy tên tán tu mà thôi, cậy nghe Lão Tử sư bá giảng đạo liền dám vô pháp vô thiên?

Văn Thù, Phổ Hiền, Đạo Hạnh ba vị sư đệ, đi giải quyết bọn họ đi!" Quảng Thành Tử trầm giọng nói.

Lúc này, vì Vô Đương Thánh Mẫu xuất hiện, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều toàn bộ xuất động đến đại doanh Tây Kỳ.

Sợ Tiệt Giáo giở trò!

Bất quá, Vô Đương Thánh Mẫu đã nói, trong tình huống bình thường, Tiệt Giáo sẽ không ra tay.

Cửu Long Tứ Thánh hiển nhiên không đủ tư cách để Vô Đương Thánh Mẫu ra tay. "Tuân mệnh đại sư huynh!" Nghe lời Quảng Thành Tử, Văn Thù, Phổ Hiền và Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn nhau, gật đầu.

Tuy cùng là thân truyền đệ tử, nhưng địa vị không giống nhau.

Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân mấy người được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng, địa vị trong Xiển Giáo rất cao.

Ngược lại đám Văn Thù, Phổ Hiền cũng chỉ mạnh hơn Hoàng Long Chân Nhân một chút thôi!

Cho nên, trước giờ bọn họ đều giao hảo với Nhiên Đăng - người

có địa vị xấu hổ.

Nhưng hiện tại, Nhiên Đăng đang ở Côn Luân Sơn.

Quảng Thành Tử minh mục trương đảm (công khai) đè nén cái tiểu đoàn thể này, lợi dụng bọn họ để tiêu hao thực lực Nhân Giáo, khiến người ta không nói được gì.

Chỉ là trong lòng Văn Thù, Phổ Hiền rất không dễ chịu. "Vương Ma, Dương Sâm, chờ bốn người các ngươi, mau chịu chết!" Đến trước đại doanh Thương quân, Đạo Hạnh Thiên Tôn liền trực tiếp quát lớn.

Bộ dáng nhị lăng tử (ngốc nghếch) hoàn toàn không quản không cố, Quảng Thành Tử phái hắn đi đối phó Cửu Long Đảo Tứ Thánh, hắn cũng hoàn toàn không để ý.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Thù, Phổ Hiền nhíu mày, đúng là đồ ngốc!

Trong Xiển Giáo cũng có vài tiểu đoàn thể.

Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân là mạnh nhất.

Nhiên Đăng, Văn Thù, Phổ Hiền và Từ Hàng Đạo Nhân ôm đoàn.

Kẻ không được tiếp đón nhất là Hoàng Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Thiên Tôn thì thường xuyên tư hỗn cùng nhau.

Hai tên đạo nhân "tam vô" a!

Hiện tại, ba người bị Quảng Thành Tử ức hiếp, tên Đạo Hạnh Thiên Tôn này lại chẳng mảy may để ý, ngốc nghếch ra sức.

Văn Thù, Phổ Hiền cạn lời. "Đáng chết, Xiển Giáo thân truyền đệ tử?" Vương Ma thấy ba người Văn Thù, sắc mặt nháy mắt ngưng trọng.

Đối mặt với đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo thì bọn họ chiếm

ưu thế, nhưng Văn Thù, Phổ Hiền lại là thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn a!

Cho dù là kẻ yếu nhất như Đạo Hạnh Thiên Tôn, cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, khó mà đối phó. "Khương Tử Nha mời cả bọn họ ra rồi, chúng ta phải làm sao?" Dương Sâm kinh thanh hỏi.

Danh tiếng thân truyền đệ tử Xiển Giáo không phải hư danh. "Đi!" Vương Ma mặt âm trầm nói.

Đối phó đệ tử đời thứ ba thì dư sức, nhưng đối phó ba tên trước mắt này thì thuần túy là đi chịu chết.

Giúp đỡ Văn Trọng chỉ là để lấy lòng đại lão Nhân Giáo sau lưng hắn, chứ không phải để nộp mạng.

Thấy bốn người muốn rời đi, Đạo Hạnh Thiên Tôn không khỏi lộ ra nụ cười lạnh, uy thế hù dọa được bọn họ rồi.

Văn Thù, Phổ Hiền cũng lắc đầu, đám ô hợp Nhân tộc này thật không chịu nổi.

Nhưng đúng lúc này, Vô Đương Thánh Mẫu ẩn trong hư không bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, khẽ lẩm bẩm: "Nhân Giáo thân truyền đệ tử?" Chỉ nghe trong hư không bạo phát ra một tiếng quát lạnh: "Hừ, lâm trận bỏ chạy, giản trực làm mất hết mặt mũi Nhân Giáo ta!" Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy trong hư không hiện ra một cái vòng tròn màu vàng, trực tiếp bay về phía Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Tên này nhất thời không để ý, bị tròng vào đầu. "A!" Đạo Hạnh Thiên Tôn đốn thời gian bạo phát ra một tiếng thảm thiết, sắc mặt tranh nanh, thống khổ dị thường.

Cái kim cô kia càng siết càng chặt, sắp ép nổ đầu hắn rồi. "Cái gì?" Văn Thù, Phổ Hiền thấy thế, sắc mặt đại kinh thất sắc.

Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy thực lực kém chút, nhưng cũng là Đại La

Kim Tiên trung kỳ a!

Một cái kim cô nho nhỏ lại sắp giết được hắn như vậy.

Là thứ gì? "Kim Cô Tiên Mã Toại!" Trong hư không, Vô Đương Thánh Mẫu thầm nói, nhận ra thân phận người đến.

Chính là một trong những đệ tử thân truyền tọa hạ của Lão Tử, Kim Cô Tiên Mã Toại.

Thực lực Đại La Kim Tiên viên mãn, đối phó một Đạo Hạnh Thiên Tôn tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Chương 153

"Thực lực Nhân Giáo đích xác mạnh hơn Xiển Giáo một đoạn dài!" Từ một mình Mã Toại có thể thấy Nhân Giáo mạnh cỡ nào!

Hắn cũng chỉ là một trong Tùy Thị Thất Tiên mà thôi a!

Bất quá lúc này Vô Đương Thánh Mẫu tự nhiên sẽ không ra tay, mục đích của nàng là đến tráng thanh thế cho Xiển Giáo.

Nhưng lại muốn khiến Nhân Giáo và Xiển Giáo chém giết kịch liệt hơn.

Hiện tại, trình độ này chưa đủ! "Băng!" Khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy trong hư không bạo phát một tiếng nổ trầm đục.

Dưới sự giam cầm của kim cô, đầu của Đạo Hạnh Thiên Tôn trực tiếp nổ tung.

Đại phiến huyết hoa vương vãi hư không.

Nhất thời, Văn Thù, Phổ Hiền nhìn ngây người, Quảng Thành Tử và những người khác cũng nhìn ngây người.

Đạo Hạnh Thiên Tôn tuy không được tiếp đón, nhưng cũng là thân truyền đệ tử Xiển Giáo a!

Trơ mắt nhìn hắn bị Kim Cô Tiên Mã Toại giết chết, Quảng Thành Tử cũng nổi giận. "Mã Toại, ngươi tìm chết!" Kế tiếp Thái Ất Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng đã chết, chân linh lên Phong Thần Bảng, vĩnh thế chịu Thiên Đình giam cầm.

Tuy địa vị trong Xiển Giáo không cao, nhưng cũng là thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn a!

Là thể diện của Xiển Giáo!

Thái Ất Chân Nhân bị Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo giết, đó là một Chuẩn Thánh, không có biện pháp.

Nhưng đệch mợ Mã Toại, một con súc sinh khoác lông đội sừng, cũng dám giết đệ tử Xiển Giáo.

Cuồng vọng!

Quảng Thành Tử và những người khác tuy kiêng kỵ Tiệt Giáo, nhưng đối với Nhân Giáo thì không quan tâm, Phong Thần đại kiếp chính là muốn tống đệ tử Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng mà! "Giết hắn!" Quảng Thành Tử tức giận quát, chúng tiên Xiển Giáo phân phân lao ra.

Nhưng Nhân Giáo lần này cũng tịnh không phải chỉ đến một mình Kim Cô Tiên.

Thông Thiên từng vì cố kỵ tình nghĩa huynh đệ, hết lần này đến lần khác nhẫn nhượng, khiến đệ tử sắp bị giết sạch mới ra tay.

Nhưng hiện tại Lão Tử lại không giống vậy, hắn biết Phong Thần đại kiếp nãi là thiên mệnh chi tranh, không ngươi chết thì ta vong.

Muốn bảo tồn Nhân Giáo, tất tu toàn lực xuất thủ đàn áp ba giáo còn lại.

Cho nên, lần này Lão Tử trực tiếp phái toàn bộ Tùy Thị Thất Tiên ra trận.

Bảy cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn xuất hiện giữa một phương thiên địa, uy áp di mạn.

Đủ thấy cường giả Nhân Giáo, cũng chỉ có uy thế của chín đại Chuẩn Thánh Tiệt Giáo mới có thể áp đảo bọn họ một bậc.

Xiển Giáo so với Nhân Giáo còn kém xa. "Oanh oanh oanh!" Trong hư không, đệ tử hai giáo Nhân - Xiển điên cuồng đại chiến.

Sự thay đổi vương triều nhân gian trở thành bối cảnh, quan trọng nhất nãi là Phong Thần đại chiến trong tứ giáo.

Không để đệ tử mình lên Phong Thần Bảng mới là chuyện khẩn yếu nhất.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu mấy người đứng trong hư không, bình tĩnh nhìn đệ tử hai giáo đại chiến.

Tuy kịch liệt khủng bố, nhưng các nàng đều là Chuẩn Thánh a!

Trong mắt các nàng, đệ tử hai giáo chỉ là trẻ con đánh nhau mà thôi. "Đa Bảo và Nhiên Đăng không xuất hiện, hai giáo chỉ có một số đệ tử Đại La Kim Tiên!" Vô Đương Thánh Mẫu khẽ lắc đầu nói.

Lời nói trước đó đã có tác dụng, có lời hứa của Tiệt Giáo lót đường, Xiển Giáo thật sự liều mạng với Nhân Giáo.

Số người lên Phong Thần Bảng càng nhiều, đối với Tiệt Giáo càng thêm có lợi.

Lúc này, đám đệ tử Tiệt Giáo giống như kẻ chủ mưu sau màn, chưởng khống tiết tấu Phong Thần đại chiến. "Chỉ là sư tôn đã đi hỗn độn, đến nay không về, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thấy tung ảnh, có khi nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?" Bích Tiêu khuôn mặt nhỏ lo lắng nói.

Thông Thiên nãi là chỗ dựa mạnh nhất của đệ tử Tiệt Giáo, bất luận gây ra phiền phức lớn thế nào, đều có Thông Thiên chống đỡ.

Hiện tại Thông Thiên đi hỗn độn không về, trong lòng Bích Tiêu luôn không yên, mất đi cảm giác an toàn.

Tuy Tiệt Giáo có chín đại Chuẩn Thánh, nhưng thực lực Chuẩn Thánh trước mặt Thánh Nhân lại yếu ớt không chịu nổi một kích.

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh vẫn còn đang ở Hồng Hoang

đây này! "Đừng đoán mò, sư tôn sao có thể gặp chuyện ngoài ý muốn, định nhiên là có tính toán, ngài đang thời khắc quan chú chúng ta đấy!" Vô Đương Thánh Mẫu lắc đầu, nàng không tin Thông Thiên sẽ xảy ra chuyện.

Trong mắt cả Hồng Hoang, Thông Thiên là đệ nhất Thánh Nhân, trong mắt đám đệ tử Tiệt Giáo này, Thông Thiên là tồn tại mạnh nhất. "Hơn nữa, Nữ Oa sư mẫu tọa trấn Bồng Lai Đảo, nếu sư tôn thật sự có chuyện, Nữ Oa sư mẫu định nhiên sẽ đi hỗn độn!" Vân Tiêu nhẹ nhàng nói, dung nhan một phiến trấn định.

Trong đông đảo đệ tử Tiệt Giáo, tâm tính Vân Tiêu thuộc hàng đầu, chỉ sau Khổng Tuyên mà thôi.

Huống hồ, bàn về thực lực, Vân Tiêu cũng đủ để sánh ngang Kim Linh Thánh Mẫu, sắp trảm khứ nhị thi.

Bỗng nhiên, ánh mắt Vân Tiêu lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Đa Bảo đến rồi!" Đa Bảo, Nhân Giáo đại sư huynh, tồn tại trảm thi từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Trong ba giáo dưới Tiệt Giáo, duy có Nhiên Đăng có thể so sánh với hắn.

Trên chiến trường kịch liệt, Nhiên Đăng không xuất hiện, nhưng Đa Bảo lại xuất hiện.

Nhất tử, hình thế nháy mắt biến hóa.

Khí thế Nhân Giáo đại trướng! "Oanh!" Chuẩn Thánh ra tay, tuyệt đối khủng bố, dưới một kích, Hoàng Long Chân Nhân trực tiếp bị nghiền thành thịt nát.

Nguyên thần yên diệt, chân linh trực tiếp lên Phong Thần Bảng.

Trong Xiển Giáo, người thứ ba lên Phong Thần Bảng xuất hiện.

Lần này, người Xiển Giáo đốn thời gian hoảng loạn, Đa Bảo Đạo Nhân đến rồi, sức mạnh của một Chuẩn Thánh đủ để tạo ra uy hiếp áp đảo đối với tất cả mọi người.

Chuẩn Thánh của Xiển Giáo đâu? "Nhiên Đăng ở đâu?

Vì sao không xuất hiện?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân trầm giọng quát.

Lực chiến một Kim Cô Tiên đã phiền toái rồi, thêm một Đa Bảo, hắn cũng phải lên Phong Thần Bảng.

Chương 154

Trong Xiển Giáo, duy nhất Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể đối kháng với Đa Bảo lại trì trì không thấy tăm hơi.

Thật đáng chết, Nhiên Đăng đang làm cái trò gì vậy? "Hừ, Nhiên Đăng Đạo Nhân sẽ không tới đâu, hôm nay để ta tống tiễn toàn bộ các ngươi lên Phong Thần Bảng!" Đa Bảo cười lạnh nói.

Nhân Giáo thế đại, đệ tử vô số, nhưng lần này vẻn vẹn xuất động thân truyền đệ tử đã có thể diệt Xiển Giáo.

Chứng minh dưới sự duy trì của Đa Bảo, Nhân Giáo phát triển rất tốt.

Dù sao Lão Tử cũng là tên mặc kệ sự đời, Nhân Giáo vẫn luôn do Đa Bảo quản lý.

Hôm nay, Đa Bảo càng muốn tạo nên một tráng cử vĩ đại. "Đáng chết, Vô Đương Thánh Mẫu, ngươi còn không mau ra tay!" Quảng Thành Tử điên cuồng gào thét.

Hắn biết đám người Tiệt Giáo kia lúc này định nhiên đang âm thầm quan sát!

Tuy Tiệt Giáo và Xiển Giáo ma sát trọng trọng, nhưng lúc này đang là trạng thái liên thủ.

Ai ngờ, nghe tiếng quát của Quảng Thành Tử, Vô Đương Thánh Mẫu căn bản vô động vu trung, Vân Tiêu giọng càng thêm thanh lãnh: "Chu Thiên Tinh Đấu chi số chưa bổ tề, đợi thêm chút nữa đi!" Còn tiếp tục đợi nữa thì đệ tử Xiển Giáo sắp bị giết sạch rồi.

Đáng tiếc, đối với Tiệt Giáo mà nói, bất luận Nhân Giáo hay Xiển Giáo đều không quan trọng.

Hai giáo vì tranh đoạt khí vận nhân gian mà đại đánh xuất thủ, Tiệt Giáo muốn cũng chỉ là độ một lần đại kiếp, suy yếu thực lực hai giáo mà thôi. "Đáng chết!" Thấy Tiệt Giáo không ra tay, Quảng Thành Tử càng thêm phẫn nộ.

Hoát nhiên, trong tình huống không ai ngờ tới, sức mạnh trong cơ thể hắn bạo động một trận, phảng phất như tìm được cửa xả lũ, trực tiếp đột phá gông cùm.

Một đạo thân ảnh màu đen từ trong cơ thể hắn bước ra.

Trong tình huống cực độ phẫn nộ, Quảng Thành Tử đã thành công trảm thi.

Người của Nhân Giáo nhất tử nhìn ngây người!

Quảng Thành Tử trảm thi, trong đám đệ tử Xiển Giáo rốt cuộc cũng xuất hiện một cường giả Chuẩn Thánh theo đúng nghĩa.

Dù sao Nhiên Đăng cũng là người cùng bối phận với Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung.

Việc y trở thành Chuẩn Thánh căn bản chẳng có gì đáng để khoe khoang.

Nhưng Quảng Thành Tử chứng đạo Chuẩn Thánh, đối với Xiển Giáo mà nói, tuyệt đối mang ý nghĩa khác biệt. "Lại trảm thi vào lúc này sao?" Đa Bảo sắc mặt âm trầm nói.

Hắn nhường cho Khổng Tuyên, ban đầu cũng ở trong khốn cảnh nghịch thiên phạt Thánh, trảm thi chứng đạo.

Nhưng Quảng Thành Tử lúc này đương nhiên không cách nào so sánh với Khổng Tuyên được. "Vừa mới trở thành Chuẩn Thánh, khí tức bất ổn, xem ta diệt ngươi đây!" Đa Bảo trầm giọng nói.

Trong những năm Tam Hoàng Ngũ Đế, Đa Bảo đã sớm trảm thi,

thực lực cường hãn.

Đối mặt với một Quảng Thành Tử vừa mới trảm thi, hắn hoàn toàn tin tưởng có thể trấn áp đối phương. "Oanh oanh oanh!" Đại chiến giữa cường giả hai giáo tàn phá một phương đại địa.

Lúc này ưu thế lớn nhất của Nhân Giáo không còn nữa, Đa Bảo đã bị Quảng Thành Tử chặn lại.

Nhưng đệ tử Nhân Giáo kéo đến lại càng lúc càng đông.

Lúc này Đa Bảo thân là Đại đệ tử Chưởng giáo, chấp chưởng Nhân Giáo, hoàn toàn không có tâm tư thủ hạ lưu tình với Xiển Giáo, một lòng muốn diệt sạch đệ tử Xiển Giáo.

Cho nên, hắn đã sớm triệu tập chúng đệ tử Nhân Giáo, lúc này tụ tập ở đây, pha chút khí thế của Vạn Tiên Đại Chiến. "Nguyên Thủy sư thúc rời khỏi Hồng Hoang, đến nay chưa về, xem các ngươi còn gì để dựa dẫm!" Đa Bảo cười ha hả, trực tiếp áp đảo Quảng Thành Tử mà đánh.

Xiển Giáo lúc này không có Thánh Nhân, hắn muốn lợi dụng cơ hội này, sớm ngày kết thúc Phong Thần đại kiếp, bảo tồn nguyên khí lớn nhất cho Nhân Giáo.

Miễn cho Nhân Giáo phải chịu sự bài xích của tất cả mọi người.

Lúc này, đông đảo đệ tử Nhân Giáo nhao nhao chạy tới, từ thân truyền đệ tử, ngoại môn đệ tử, thậm chí cả người nghe giảng ở Thủ Dương Sơn cũng toàn bộ kéo đến.

Sơ sơ cũng có đến hơn vạn người, kém nhất cũng là Huyền Tiên, Kim Tiên.

Đệ tử Xiển Giáo hoàn toàn rơi vào trong biển người, đời thứ hai cộng thêm đời thứ ba, tổng cộng cũng chỉ có mấy chục người.

Hiện tại, đệ tử đời thứ ba đều đã chết không ít.

Quảng Thành Tử dốc sức liều mạng chém giết Đa Bảo, đại chiến thảm liệt khiến người ta không nỡ nhìn thẳng!

Nhìn thấy Xiển Giáo sắp sửa bại trận, trong cơn đại chiến, Từ Hàng Đạo Nhân trong lòng dần dần hoảng loạn. "Đệ tử Nhân Giáo càng lúc càng nhiều, Quảng Thành Tử lại không phải đối thủ của Đa Bảo, Tiệt Giáo mãi không chịu ra tay, Xiển Giáo sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!" Trong lúc hoảng loạn, hắn truyền âm cho hai người Văn Thù và Phổ Hiền.

Mắt thấy con thuyền lớn Xiển Giáo sắp lật, chẳng lẽ thật sự phải chôn cùng Xiển Giáo sao?

Chân linh lên Phong Thần Bảng, tu vi không được tiến thêm, lại còn phải vĩnh viễn chịu Thiên Đình nô dịch!

Tuyệt đối không thể như vậy! "Phản sao?" Văn Thù cũng nôn nóng hỏi lại, thực tế trong lòng đã có đáp án.

Trong Xiển Giáo, ba người bọn họ quan hệ tốt nhất, đoàn kết nhất, lúc này tự nhiên muốn cùng tiến cùng lui.

Nếu thật sự đưa ra quyết định kia, cũng phải là cả ba người cùng đi mới được. "Hay là, làm theo lời Nhiên Đăng lão sư nói!" Phổ Hiền khẽ nói.

Ánh mắt ba người lóe lên, liền biết trong lòng đối phương đều đã sớm có tính toán.

Trong Xiển Giáo, người được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất là đám Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân.

Ba người bọn họ thuộc về nhân vật bên lề, trong lòng tự nhiên sớm đã bất bình.

Nhưng vẫn luôn không dám biểu lộ ra, cho đến không lâu trước đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi Hỗn Độn mãi chưa về, Nhiên Đăng lại tìm tới cửa.

Tên này định mang bọn họ đi đầu quân cho Tây Phương Giáo.

Nguyên lai Nhiên Đăng và Tây Phương Nhị Thánh cũng sớm có liên hệ, chỉ là ngại Nguyên Thủy Thiên Tôn nên không dám hành động mà thôi.

Hiện tại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không rõ tung tích, Xiển Giáo lại sắp đại bại, chính là cơ hội tốt nhất để hành động. "Không phải ta bất trung, đại thế như thế, ta không thể làm trái!" Từ Hàng Đạo Nhân miễn cưỡng tìm một lý do cho hành động của mình, khiến hai người kia tán đồng gật đầu.

Nói xong, ba người mỗi người cuốn lấy đệ tử của mình, đánh lui vòng vây của cường giả Nhân Giáo, trực tiếp nhảy ra khỏi chiến vòng.

Sau đó biến mất tăm vào hư không.

Chương 155

Một màn thao tác này khiến cho đệ tử Nhân - Xiển hai giáo trên chiến trường đều nhìn đến ngớ người. "Vãi, chạy rồi?" Đa Bảo Đạo Nhân hơi sững sờ lẩm bẩm, lập tức cười khinh thường.

Xiển Giáo không phải luôn chê bai đệ tử Nhân Giáo đức hạnh không ra gì sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải lúc nào cũng xem thường Nhân Giáo đều là hạng người lông lá đội sừng sao?

Không ngờ đệ tử Xiển Giáo lại càng không ra gì.

Tại thời khắc mấu chốt của đại chiến, lại chuồn êm!

Ba tên này, đều là Thập Nhị Kim Tiên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy làm kiêu ngạo đấy!

Như vậy, Nhân Giáo nắm chắc phần thắng hơn rồi. "Hỗn trướng!

Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, ba người các ngươi muốn làm gì?" Quảng Thành Tử phẫn nộ gầm lên.

Âm thanh truyền khắp ức vạn dặm Hồng Hoang.

Nhìn thấy cảnh này, những cường giả thế hệ trước như Trấn Nguyên Tử đều lắc đầu ngao ngán, Xiển Giáo xong đời rồi! "Quảng Thành Tử sư huynh, Nhân Giáo thế lớn, huynh tạm thời ngăn cản, chúng ta đi Tây Phương thỉnh cứu binh!" Giọng nói của Từ Hàng Đạo Nhân vang vọng giữa thiên địa, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Ba người mang theo đệ tử của mình, trực tiếp chạy thẳng về phía Tây Phương. "Phản giáo, đây là muốn làm kẻ phản bội a!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân giận dữ quát lớn.

Lúc này Xiển Giáo đang ở trong nguy nan, không phấn lực tử chiến mà lại lâm trận bỏ chạy?

Thỉnh cứu binh?

Thỉnh cái búa!

Đợi đệ tử Tây Phương Giáo đến, Xiển Giáo đã sớm bị diệt, huống hồ Nhân Giáo và Tây Phương đâu có giao tình gì mà cứu!

Hiển nhiên, ba tên này rõ ràng thấy Xiển Giáo sắp không xong, trực tiếp phản giáo!

Có Tây Phương Nhị Thánh che chở, cho dù sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, cũng không làm gì được!

Trong hư không, đám người Tiệt Giáo nhìn ba người phía xa, nhao nhao lắc đầu, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn như vậy.

Phản giáo!

Đối với đệ tử Huyền Môn tứ giáo mà nói, đây là sự sỉ nhục lớn nhất, cho dù ba tên kia sau này sống sót, nhưng cũng định nhiên sẽ phải chịu sự khinh bỉ vĩnh viễn. "Đức hạnh đệ tử Xiển Giáo, còn không bằng Nhân Giáo đâu!" Quy Linh Thánh Mẫu cười khanh khách nói.

Đệ tử Nhân Giáo tuy rằng tạp loạn không chịu nổi, nhưng đại bộ phận thân truyền đệ tử tâm tính cũng không tệ. "Xiển Giáo cũng chỉ là một đám ngụy quân tử mà thôi!" Vân Tiêu lãnh ngạo lắc đầu, ánh mắt chớp động nhìn về phía chiến trường, tiếp tục nói: "Người cũng đến đông đủ rồi!

Nhân Giáo vạn tiên, đủ để bổ sung cho số lượng Chu Thiên Tinh Đấu!

Chúng ta động thủ đi!" Trong đại chiến Vạn Tiên thảm liệt, Xiển

Giáo sắp sụp đổ.

Nhưng đúng lúc này, khí tức thiên địa đột nhiên biến đổi, lực lượng pháp tắc vô tận chấn động tản ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang rền.

Giữa thiên địa, một tòa đại trận hiện lên.

Sừng sững trên đại địa, hạo hãn ức vạn dặm, nhìn không thấy điểm cuối.

Tản ra một cỗ khí tức cổ xưa tang thương, phảng phất như từ khi thiên địa sơ khai đã sinh ra ở nơi này.

Ngay sau đó, hoàn cảnh thiên địa đại biến, bên trong đại trận từng ngọn núi nhô lên từ mặt đất, đâm thẳng lên trời cao.

Từng dòng sông lớn cuồn cuộn bất kham, bùn cát chảy xuống, uyển như khí phách thôn thiên phệ địa.

Khắp nơi đều tràn ngập khí tức hoang lương vô cùng vô tận, khiến trong lòng người ta sinh ra một nỗi bi lương.

Nhưng Đa Bảo Đạo Nhân lúc này trong lòng lại vô cùng kinh hãi. "Đây là?" Đa Bảo sắc mặt ngưng trọng hoảng hốt nói, hắn tự nhiên nhận ra đây là đại trận, nhưng lại hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Chỉ từ khí tức đã có thể cảm nhận được sự lợi hại, tuyệt đối khủng bố.

Đại trận?

Người Tiệt Giáo!

Trong Hồng Hoang, nếu luận về trận pháp, không ai lợi hại hơn Tiệt Giáo.

Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên tuy rằng chưa từng sử

dụng, nhưng đó là trận pháp khủng bố trong truyền thuyết có thể lực chiến tứ đại Thánh Nhân!

Tòa đại trận trước mắt, làm cho Đa Bảo cảm nhận được một mùi vị quen thuộc.

Giống như Tử Linh Huyễn Trận ở Đông Hải năm xưa.

Lúc này, đám người Xiển Giáo, vạn tiên Nhân Giáo, toàn bộ bị đại trận đột nhiên xuất hiện bao trùm vào trong.

Khí tức hoang lương cổ xưa chấn động tâm thần bọn họ.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn, gương mặt kinh hãi không biết làm sao.

Đúng lúc này, bên trong đại trận vang lên một giọng nói thanh lãnh: "Đây là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, là do Sư tôn ta quan sát sự biến hóa của đại địa thời Hoang Cổ mà thành.

Đi vào trận này, người của Tiệt Giáo ta liền có thể vô sự, nếu không phải, thiếu không được phải lên Phong Thần Bảng đi dạo một vòng!" Thanh âm của Vân Tiêu truyền khắp bên trong đại trận, tuy rằng êm tai, lại làm cho mọi người trong trận đều cảm giác lạnh từ tận đáy lòng.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận?

Tuy rằng không biết nữ tử nói chuyện rốt cuộc là ai, nhưng có thể tưởng tượng, Sư tôn trong miệng nàng, định nhiên là Thông Thiên Giáo Chủ.

Đó chính là cường giả mạnh nhất trong các Thánh Nhân!

Quan sát sự biến hóa của đại địa thời Hoang Cổ, ngộ ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, há có thể đơn giản sao?

Trong nhất thời, vô số người hoảng loạn.

Sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân càng khó coi, đây là muốn đánh gãy xương sống của Nhân Giáo a!

Đệ tử Nhân Giáo tuy rằng lên đến vạn người, nhưng đại bộ phận đều thực lực bình thường, sao có thể chống lại Cửu Khúc Hoàng Hà Trận khủng bố như vậy! "Hỗn trướng!

Vân Tiêu, ngươi thật sự muốn cùng Nhân Giáo ta bất tử bất hưu sao?" Đa Bảo phẫn nộ gầm lớn.

Chương 156

Lần đại kiếp này, Tiệt Giáo từ đầu đến cuối đều không ra tay, nguyên lai là ở chỗ này chờ bọn hắn!

Để Xiển Giáo dẫn dụ vạn tiên Nhân Giáo ra, sau đó một lưới bắt gọn, bổ sung cho đủ số lượng Chu Thiên Tinh Đấu kia.

Quả nhiên tinh minh!

Nhưng càng đáng hận! "Đây là một trường đại kiếp, qua được liền sống, qua không được liền lên Phong Thần Bảng!

Huống hồ đối với Nhân Giáo mà nói, Phong Thần Bảng là chuyện tất nhiên!" Giọng nói của Vô Đương Thánh Mẫu truyền vang trong đại trận.

Trong Nhân Giáo, đệ tử quá nhiều, cho dù đệ tử ba giáo cộng lại cũng không đủ số Chu Thiên Tinh Đấu.

Cho nên, Nhân Giáo nhất định phải có người lên Phong Thần Bảng.

Ở nơi này, Khổng Tuyên, Kim Bằng và Kim Linh Thánh Mẫu đều không xuất hiện, đệ tử Tiệt Giáo lấy Vô Đương Thánh Mẫu cầm đầu.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu, Lục Nhĩ, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu và Lục Áp đều thân ở trong đại kiếp.

Chín đại Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo xuất hiện bốn người, cho dù như thế, cũng đủ để nghiền ép tất cả mọi người trên chiến trường. "Phí lời không cần nói nhiều, đại trận mở ra, sống hay chết, toàn dựa vào mạng của các ngươi!" Vân Tiêu dứt lời, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận điên cuồng phát động.

Gió lốc chấn động, Hoàng Hà băng đằng, trên mặt đất thăng lên

sương mù vô tận, phảng phất khí tức Hoang Cổ.

Chỉ trong nháy mắt, bên trong đại trận liền vang lên vô số tiếng thảm thiết kêu gào.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đang không ngừng thu gặt tính mạng đệ tử Nhân Giáo.

Lúc này, trên Tu Di Sơn phương Tây, Từ Hàng, Văn Thù và Phổ Hiền đang vẻ mặt hoảng hốt bái kiến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Đến giờ vẫn còn sợ hãi! "Nhanh, nhanh!

Ba vị đến Tây Phương, là một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt!" Chuẩn Đề cười tủm tỉm nói với ba người.

Đây chính là ba cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn hàng thật giá thật a!

Tây Phương lúc này, qua sự nỗ lực của hai người bọn họ, tuy rằng đã khá hơn, nhưng đệ tử cường giả Đại La Kim Tiên không có mấy người.

Chỉ có Dược Sư và Di Lặc là đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Vốn dĩ hẳn là có thêm một Địa Tạng nữa!

Nhưng lại bị Tiệt Giáo trấn áp trong Địa Ngục, e rằng vĩnh viễn đều không ra được.

Hiện tại, có ba người Xiển Giáo bổ sung, Tây Phương Giáo lại mạnh thêm một phần.

Huống chi, còn có Nhiên Đăng là một Chuẩn Thánh, cũng làm kẻ phản phúc chạy sang Tây Phương Giáo! "Lượng kiếp sau, là cơ hội đại hưng của Tây Phương Giáo ta, ba vị định nhiên sẽ không hối hận vì lựa chọn ngày hôm nay!" Tiếp Dẫn cũng nhẹ nhàng gật đầu nói,

hứa hẹn đủ điều tốt.

Dù sao không có chỗ tốt thì ai theo chứ! "Đa tạ hai vị giáo chủ!" Ba người thở phào nhẹ nhõm nói.

Ít nhất không cần phải cùng Xiển Giáo chịu chết.

Lại nhìn trên chiến trường, bất luận Nhân Giáo hay Xiển Giáo, lúc này đều bị bao vây trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận rồi.

Nếu tiếp tục ngốc ở nơi đó, bọn họ cũng phải lên Phong Thần Bảng! "Đáng tiếc, Cụ Lưu Tôn quyết đoán không rõ ràng, không thể chạy ra!" Nhiên Đăng ở bên cạnh lắc đầu nói.

So với ba người quả đoán kia, Cụ Lưu Tôn dường như đang do dự, nhưng vừa do dự là trực tiếp đem mình chôn vùi vào trong đó.

Tại Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, có thể giữ được tính mạng hay không, phải xem bản lĩnh của Cụ Lưu Tôn rồi.

Nghe vậy, ba người Từ Hàng Đạo Nhân cạn lời, nguyên lai Nhiên Đăng ẩn tàng sâu như vậy.

Không chỉ sách phản ba người bọn hắn, ngay cả Cụ Lưu Tôn cũng đang cân nhắc muốn rời khỏi Xiển Giáo!

Truy cứu nguyên nhân căn bản, là do thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối đãi với thân truyền đệ tử quá mức khác biệt.

Luôn coi trọng mấy người Quảng Thành Tử, tự nhiên sẽ dẫn đến sự bất mãn của người khác!

Lại thêm Xiển Giáo không chống đỡ nổi, Từ Hàng đầu quân cho Tây Phương Giáo, tự nhiên không có gì lạ.

Cũng muốn đầu quân cho Tiệt Giáo lắm chứ, nhưng rõ ràng là Thông Thiên chướng mắt bọn họ.

Trong lúc Tây Phương Giáo đang ở một góc Tây Phương quan sát,

thì Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đang điên cuồng đồ sát người của hai giáo.

Trong thời gian ngắn ngủi, số lượng Chu Thiên Tinh Đấu liền được bổ sung đầy đủ.

Nhìn từng đệ tử Nhân Giáo lên Phong Thần Bảng, mắt Đa Bảo Đạo Nhân đều đỏ lên!

Lão Tử mặc kệ Nhân Giáo, những người này đều là do hắn vất vả chống đỡ a! "Hỗn trướng!

Bần đạo tuyệt đối không tha cho ngươi!" Dưới tình huống đệ tử Nhân Giáo liên tiếp ngã xuống, Đa Bảo Đạo Nhân giận dữ gầm lên.

Dựa vào thực lực Chuẩn Thánh, cuối cùng hắn cũng tìm được vị trí trận nhãn, nhưng muốn phá vỡ đại trận này, cần phải công phá trận nhãn.

Người trấn áp trận nhãn, chính là Vân Tiêu!

Đa Bảo Đạo Nhân phẫn nộ công kích về phía Vân Tiêu.

Năm xưa hai người bọn họ đều là người cầu đạo ở Bồng Lai Đảo!

Chỉ là Vân Tiêu vượt qua khảo nghiệm của Thông Thiên, nhưng Đa Bảo lại không, ngược lại trở thành Đại đệ tử Nhân Giáo.

Hôm nay, hai người tế ngộ khác biệt, nhưng đều đã trở thành Chuẩn Thánh, đây là lần giao thủ đầu tiên giữa hai người. "Oanh!" Uy áp Chuẩn Thánh khủng bố tàn phá bừa bãi, hai đạo lực lượng cường đại va chạm trong hư không.

Vân Tiêu một thân y phục trắng muốt cuộn bay trong gió, hào quang động lòng người, thánh khiết không gì sánh được, phảng phất tí xíu cũng không chịu ảnh hưởng.

Sắc mặt Đa Bảo lại càng thêm ngưng trọng.

Năm xưa lúc cầu đạo ở Đông Hải, Đa Bảo là một trong mấy người mạnh nhất.

Nhưng thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, Vân Tiêu trảm thi sớm hơn hắn, thực lực hai người đã đảo ngược.

Đa Bảo cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại. "Oanh oanh oanh!" Hai người giao thủ, Đa Bảo càng đánh càng kinh hãi, cùng là đệ tử Huyền Môn, nhưng cho dù dưới cảnh giới ngang nhau, đệ tử Tiệt Giáo dường như mạnh hơn một chút.

Chương 157

Huống chi, thực lực Vân Tiêu sắp trảm đi nhị thi.

Trong tình huống này, Đa Bảo không chống đỡ nổi, tiên phong động dụng át chủ bài. "Vạn Đạo Thần Tạng!" Dứt lời, trên người Đa Bảo trong nháy mắt bộc phát ra một đạo quang mang sí liệt, trong đó hiện lên vô số âm ảnh.

Nhìn kỹ lại, từng kiện pháp bảo huyền phù tại hư không.

Đại bộ phận tuy rằng đều là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng số lượng lại có đến hàng ngàn hàng vạn!

Đây chính là át chủ bài của Đa Bảo, Vạn Đạo Thần Tạng!

Tên gọi Đa Bảo cũng là do đây mà ra.

Nhân Giáo ngoại trừ Thái Cực Đồ của Lão Tử ra, căn bản không có linh bảo cấp trọng lượng nào.

Cho nên chỉ có thể dùng phương thức này để thủ thắng, hoàn toàn có thể đạt hiệu quả xuất kỳ bất ý. "Oanh oanh oanh!" Một khắc sau, vô số linh bảo ầm ầm công kích về phía Vân Tiêu.

Mạn thiên hoa vũ, đem một phương hư không đều xé rách. "Sát!" Đa Bảo lạnh lùng quát, mặt đầy sát ý, nếu không thể đánh vỡ trận nhãn này, không chừng ngay cả hắn cũng phải lên Phong Thần Bảng.

Tuy rằng Chuẩn Thánh không nhập kiếp, nhưng Ác thi sẽ phải thay thế bản tôn lên bảng!

Tổn thất cũng thảm thống như nhau!

Đúng lúc này, sắc mặt Đa Bảo biến đổi, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm. "Hoa!" Chỉ nghe thấy một tiếng vang

lanh lảnh, một cỗ lực lượng kinh khủng bộc phát ra.

Sau khi va chạm, Vạn Đạo Thần Tạng từ từ hóa thành bột mịn. "Cái gì?" Đa Bảo trong nháy mắt kinh hãi, lại nhìn về phía Vân Tiêu, không biết từ lúc nào trong tay nàng xuất hiện một vật giống như cái bồn tròn.

Tản ra kim sắc quang mang, lực lượng vừa rồi chính là từ đó bộc phát ra. "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Đa Bảo kinh hãi nói, trong lòng lại hiện lên vẻ hâm mộ.

Tiệt Giáo đúng là đạp mã quá giàu có.

Vân Tiêu chỉ là một đệ tử mà cũng sở hữu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nghe nói trong tay Khổng Tuyên, Kim Bằng còn không chỉ có một kiện.

Thật đạp mã hào phóng a!

Nhìn lại Nhân Giáo xem!

Chênh lệch giữa đệ nhất và đệ nhị thật không phải lớn bình thường!

Đa Bảo đường đường là Đại đệ tử Chưởng giáo mà cũng chỉ có thể dùng phương thức Vạn Đạo Thần Tạng để vũ trang.

Nếu có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ai thèm cái Vạn Đạo Thần Tạng chứ! "Hỗn Nguyên Kim Đấu, sẽ không lấy mạng ngươi, nhưng lại sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!" Vân Tiêu nhìn Đa Bảo, nhàn nhạt nói.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, uy lực vô cùng, dưới Tiên Thiên Chí Bảo, hiếm có thứ gì sánh kịp.

Có thể tước đi Đỉnh thượng tam hoa của người tu đạo, phế bỏ tu vi, chẳng phải là làm cho người ta sống không bằng chết sao!

Về phần nhân quả trong đó, Vân Tiêu đã có Thông Thiên làm hậu thuẫn! "Hoa!" Trong lúc Đa Bảo còn đang chấn kinh, lại một đạo kim quang hướng về phía hắn lao tới.

Đốn thời gian Đa Bảo chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể trôi đi kịch liệt, Đỉnh thượng tam hoa bất ổn, có cảm giác cảnh giới sắp rơi xuống. "Đây là linh bảo gì?" Đa Bảo kinh hãi nói, từ trước tới nay chưa từng thấy chuyện kỳ quái như vậy.

Hắn chính là một đường đường Chuẩn Thánh a!

Lại sắp bị một cái linh bảo tước đi tu vi, kiện linh bảo này cũng quá đáng sợ rồi!

Không được!

Đa Bảo trong cơn kinh hoảng, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nếu không thì thật sự sẽ sống không bằng chết! "Đa Bảo, ngươi sẽ là Chuẩn Thánh đầu tiên bị ta tước đi tu vi!" Giọng nói băng lãnh của Vân Tiêu vang lên phía sau, sắc mặt Đa Bảo càng thêm tồi tệ.

Tại Thủ Dương Sơn, Lão Tử dùng đôi mắt già nua đục ngầu nhìn chăm chú vào chiến trường, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu, sắc mặt Lão Tử rốt cuộc cũng biến đổi.

Hắn biết rõ sự lợi hại của bảo vật này, có thể tước đi tu vi của người khác trong nháy mắt, khủng bố vô cùng.

Nếu không ra tay, Đa Bảo sẽ tiêu đời mất! "Hừ!" Lão Tử hừ nhẹ một tiếng, trong tay xuất hiện một cái vòng kim cương, ngay lúc chuẩn bị ném về phía Vân Tiêu.

Trong hư không lại truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, trực tiếp làm cho động tác của Lão Tử cứng đờ. "Lão Tử, tranh đấu giữa đám tiểu bối mà ngươi cũng muốn nhúng tay, ngươi muốn đem da mặt Thánh Nhân đặt ở đâu?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, sắc mặt Lão

Tử đốn thời gian âm trầm xuống, nghiến răng nói: "Thông Thiên!" Thông Thiên hỗn đản này đã về rồi, hoặc là hắn vẫn luôn ẩn tàng trong Hỗn Độn quan chú sự tình Hồng Hoang.

Phía sau hư không đạm đạm ba động, một đạo thân ảnh hắc sắc chậm rãi đi ra, lãnh ngạo cô tịch, giống như một thanh lợi kiếm sừng sững giữa thiên địa.

Ánh mắt đạm mạc nhìn Lão Tử, khẽ nói: "Hôm nay có Thông Thiên ta ở đây, Lão Tử ngươi cái gì cũng không làm được!

Chuyện giữa đám tiểu bối cứ để chúng tự làm một trận đi!" Nghe vậy, trong lòng Lão Tử cuồng nộ, lông mày đều dựng đứng lên.

Cảm tình lúc này người chịu tội không phải là đệ tử Thông Thiên a!

Hộ short (bao che khuyết điểm), Thông Thiên còn không biết xấu hổ hơn ta nhiều! "Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu!" Lão Tử ngưng giọng hỏi.

Chỉ có một mình Thông Thiên trở về? "Bị ta trấn áp trong Hỗn Độn rồi!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, phảng phất giống như đang nói một chuyện bình thường.

Nghe vậy Lão Tử đầy đầu hắc tuyến, Nguyên Thủy Thiên Tôn cái tên phế vật này, lại bị Thông Thiên trấn áp rồi.

Có thể có chút tiền đồ hay không?

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận sừng sững giữa thiên địa, bao trùm ức vạn dặm đại địa, ngưng tụ uy thế hoang lương tuyên cổ.

Một khắc này, cả Hồng Hoang đều lâm vào tử tịch.

Đại trận mở ra, sẽ có vô tận sinh mệnh bị giảo sát, sự tàn khốc trong đại kiếp, cường giả thế hệ trước thấm thía vô cùng.

Lần lượng kiếp này, Tiệt Giáo ẩn tàng đã lâu rốt cuộc cũng ra tay.

Chương 158

Vừa ra tay liền kinh thiên động địa, đem đệ tử Nhân - Xiển hai giáo đều bao trọn gói.

Không biết qua bao lâu, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận rốt cuộc chậm rãi đình chỉ vận chuyển, Phong Thần Bảng hiển hóa trong hư không.

Số lượng Chu Thiên Tinh Đấu trên bảng đã đủ. "Oanh!" Một tiếng nổ vang rền chấn động thiên địa, khí tức hoang mang phiêu tán, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận từ từ biến mất.

Hiển lộ ra tràng cảnh bên trong, làm cho vô số người trong Hồng Hoang đại kinh thất sắc.

Mấy vạn đệ tử Nhân Giáo sở thừa không có mấy, đệ tử Xiển Giáo tuy rằng không chết, nhưng lại toàn bộ nằm ngang trên mặt đất, trong cơ thể không còn một tia linh khí.

Đỉnh thượng tam hoa bị tước đi, ngoại trừ nhục thân ra, hoàn toàn là một phàm nhân. "Đệ tử Xiển Giáo bị toàn diệt rồi?" Đây chính là Thập Nhị Kim Tiên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy làm kiêu ngạo, cả ngày tâng bốc là trâu bò cỡ nào, nhưng ở trong tay Tiệt Giáo lại không chịu nổi một kích như vậy.

Bên phía Nhân Giáo cũng chẳng khá hơn là bao!

Tùy Thị Thất Tiên cũng giống như vậy bị tước đi tu vi, Đa Bảo càng thân chịu trọng thương.

Hiển nhiên đều bị Vân Tiêu diệt.

Một mình Vân Tiêu, đem Nhân - Xiển hai giáo diệt một lượt, thực lực như vậy làm cho tất cả cường giả Hồng Hoang đều suýt chút nữa rớt cằm.

Trong Tiệt Giáo lại xuất hiện một kẻ tàn nhẫn a!

Đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên bay xuống vạn đóa kim hoa, đại đạo chi âm du dương, phật quang vạn trượng, chiếu sáng một phương thiên địa. "Thiên thiên anh lạc vô cùng miểu, vạn vạn kim liên thứ đệ sinh!

Hà thì đồng phó bát đức trì, phương tri thiên địa đại đạo thành!" Một đạo phật âm truyền khắp cả Hồng Hoang, hai đạo thân ảnh kim sắc đạp ca mà đến.

Phật quang vạn trượng, bảo tướng uy nghiêm, chính là hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bức cách tràn đầy! "Bái kiến nhị vị Thánh Nhân!" Giữa thiên địa, đám người Vô Đương Thánh Mẫu và đệ tử Tiệt Giáo khẽ cúi chào hai người.

Mặc dù quan hệ giữa Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo càng giống như cạnh tranh, nhưng Thánh Nhân lại là tồn tại chí cao giữa thiên địa, đại biểu cho pháp tắc Hồng Hoang.

Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến, cho dù bọn Vô Đương Thánh Mẫu có Thông Thiên làm chỗ dựa, có thể miệt thị bất kỳ ai như Đa Bảo, Quảng Thành Tử, nhưng tuyệt đối không thể không tôn trọng Thánh Nhân.

Đây là quy củ Hồng Hoang! "Số lượng Chu Thiên Tinh Đấu trên Phong Thần Bảng đã đầy, thiên địa đại kiếp kết thúc, các ngươi không thể tái chiến!" Chuẩn Đề vẻ mặt chính sắc nói với mọi người, nhìn đệ tử Nhân - Xiển hai giáo trên mặt đất, trong lòng cũng âm thầm kinh kỳ.

Thông Thiên dạy dỗ những đệ tử Tiệt Giáo này quá lợi hại rồi!

Gần như dễ như trở bàn tay kết thúc một trường đại kiếp.

Nhưng Chuẩn Đề cũng chỉ có phần hâm mộ trong lòng, đệ tử Tiệt

Giáo bất luận như thế nào hắn cũng không dám động.

Cho nên, chỉ có thể đặt mục tiêu lên người Nhân - Xiển hai giáo, những đệ tử chiến bại này đều là mục tiêu của hắn. "Thiên địa đại thế, Tây Phương ta đương hưng, cho nên sau trận chiến này, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể nhập Tây Phương đại giáo ta, hưởng thụ chí cao đại đạo!" Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt lại đặt lên người đệ tử Nhân - Xiển hai giáo.

Sinh linh Hồng Hoang đại đa số đều là đám ô hợp, những cường giả thế hệ trước như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng tự nhiên cũng sẽ không nhập Tây Phương Giáo.

Cho nên, nếu có thể độ hóa đệ tử Nhân - Xiển hai giáo, kia đối với Tây Phương mà nói, tuyệt đối là đạt được lợi ích lớn.

Trong lượng kiếp sau, Tây Phương Giáo định nhiên đại hưng.

Nghe lời Tiếp Dẫn, không ít người động lòng, sau khi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận biến mất, Nhân Giáo còn không ít đệ tử.

Không phải Vân Tiêu giết không được, mà là Phong Thần Bảng đã đầy, giết cũng không có ý nghĩa.

Bộ phận người này, đều là hạng người tâm tư bất thuần, giỏi về đầu cơ.

Lúc này sau Phong Thần đại kiếp, Đông Phương tàn phá không chịu nổi, Nhân Giáo tổn thất nhiều người như vậy, lại có Tiệt Giáo đè đầu, cũng khó khôi phục huy hoàng trước kia.

Nhưng Tây Phương Giáo lại có điềm báo đại hưng.

Nhập Tây Phương Giáo, liền có thể chia sẻ khí vận Tây Phương Giáo, đối với bản thân có lợi ích to lớn.

Đối mặt với dụ hoặc như vậy, không ít người động lòng.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy thế gật đầu liên tục, có nhiều đệ tử gia nhập như vậy, Tây Phương Giáo định nhiên sẽ nhanh chóng hưng thịnh.

Ngay khi chuẩn bị ra tay thu nhận những đệ tử này, trong hư không lại vang lên một giọng nói đạm mạc. "Chuẩn Đề Thánh Nhân, chậm đã!" Động tác của Chuẩn Đề trong nháy mắt khựng lại, kinh nghi nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy một cái lỗ đen hiện ra, ba đạo thân ảnh chậm rãi đi ra.

Người đi đầu, thân mặc lục y, trẻ tuổi anh tuấn, khí độ trầm ổn, chính là Khổng Tuyên.

Hai bên, Kim Bằng đang vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Kim Linh Thánh Mẫu thân mặc hắc y, chân trần trắng nõn đứng trong hư không, lại vẻ mặt bình thản.

Ba đại đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện!

Khổng Tuyên và Kim Bằng với tư cách là người trảm thi sớm nhất trong ba giáo, luôn luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ!

Kim Linh với tư cách là U Minh Thánh Mẫu, trấn áp Địa Phủ, cũng ít khi xuất hiện trong Hồng Hoang.

Cho nên lúc này, sự xuất hiện của bọn họ khiến cả Hồng Hoang ghé mắt, càng làm cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khẽ nhíu mày. "Nhị thi Chuẩn Thánh?" Chuẩn Đề nhìn ba người khẽ lẩm bẩm, ánh mắt quỷ dị.

Bởi vì hắn phát hiện Kim Linh Thánh Mẫu cũng đã trảm đi nhị thi.

Như vậy, trong Tiệt Giáo không chỉ có chín đại Chuẩn Thánh, mà còn xuất hiện ba Nhị thi Chuẩn Thánh.

Đạp mã có chút trâu bò a!

Đệ tử Tiệt Giáo tuy ít, nhưng người nào cũng là cường giả.

Cho dù Tây Phương Giáo thu nhận đám đệ tử này, cũng còn lâu mới so sánh được với Tiệt Giáo a!

Đạp mã đáng hận nhất là, lần Phong Thần đại kiếp này, Tiệt Giáo bình an vô sự, một đệ tử cũng không có lên Phong Thần Bảng.

Kháo!

Tây Phương Giáo tuy rằng đại hưng, nhưng muốn vượt qua Tiệt Giáo trở thành đệ nhất đại giáo phái Hồng Hoang, trước mắt xem ra căn bản không có khả năng. "Khổng Tuyên, các ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ cũng muốn lên Phong Thần Bảng đi dạo một chuyến?" Chuẩn Đề thấp giọng nói, thầm ẩn ý uy hiếp.

Việc Chuẩn Đề muốn làm quan hệ đến sự đại hưng của Tây Phương Giáo, bảo Khổng Tuyên đừng lo chuyện bao đồng.

Chương 159

Nhưng đối với sự uy hiếp của Chuẩn Đề, Khổng Tuyên lại chẳng thèm để ý, khẽ lắc đầu cười nói: "Không dám!

Bần đạo lần này là phụng mệnh Sư tôn, đến giúp đỡ hai vị Thánh Nhân!

Năm xưa Sư tôn từng nói, Tây Phương tuy có cơ hội đại hưng, nhưng thiên mệnh bất toàn, trong mệnh có khuyết!

Chỉ cho phép hai vị Thánh Nhân độ hóa ba ngàn khách hồng trần!

Đây là đại thế, càng là mệnh lệnh của Sư tôn, mong hai vị Thánh Nhân đừng làm khó vãn bối!" Khổng Tuyên nhàn nhạt lắc đầu nói.

Nhưng sắc mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì xấu đi trông thấy!

Đáng chết, Khổng Tuyên quả nhiên là vì chuyện này mà đến!

Kháo!

Khổng Tuyên quả nhiên đến kiếm chuyện!

Hồng Hoang đại thế, thiên mệnh bất toàn?

Rõ ràng là cái tên cẩu bức Thông Thiên giở trò!

Năm xưa trong Hỗn Độn, hai người bị Thông Thiên cường áp ký kết minh ước dưới thành, chỉ có thể độ đi ba ngàn khách hồng trần.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hối hận không thôi!

Thế lực Nhân - Xiển hai giáo suy lạc đến cực điểm, hàng loạt đệ tử đang chờ gia nhập Tây Phương Giáo đây!

Nhưng thiên thiên chuyện này lại bị Thông Thiên xen ngang một chân.

Năm xưa tuy rằng nói là cho Tây Phương cơ hội đại hưng, nhưng cũng không ngờ lại có một miếng bánh kem lớn như vậy a!

Dụ hoặc trần trụi, sao có thể không động lòng!

Bất quá, lúc này Thông Thiên đang ở trong Hỗn Độn, căn bản chưa về, không quản được chuyện Hồng Hoang.

Tuy rằng Nữ Oa đang ở Hồng Hoang, nhưng cũng tịnh không trở ngại tâm tư muốn liều một phen của hai người.

Hai người liên thủ cũng không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng đối mặt với Nữ Oa, chỉ cần một người ra tay ngăn cản là được.

Đánh không lại, nhưng tổng có thể đỡ được chứ!

Vì những đệ tử này, vì cơ hội đại hưng của Tây Phương Giáo, cho dù đắc tội Thông Thiên, bọn hắn cũng không quan tâm.

Đợi ngày sau Thông Thiên trở về, đông đảo đệ tử đã gia nhập Tây Phương Giáo, ván đã đóng thuyền, Thông Thiên cũng vô khả nại hà.

Bất quá cũng không ngờ, ba tên Khổng Tuyên lại xuất hiện.

Nhị thi Chuẩn Thánh gần như đứng ở đỉnh phong dưới Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng cũng chỉ ở cảnh giới này.

Tiệt Giáo một lần xuất hiện ba Nhị thi Chuẩn Thánh xác thực lợi hại, nhưng dựa vào ba người bọn họ thì không cản nổi hai Thánh Nhân. "Ba ngàn khách hồng trần?

Bản Thánh căn bản chưa từng nghe Thông Thiên đạo hữu nói qua.

Mau mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không nể mặt Thông Thiên đạo hữu!" Chuẩn Đề trầm giọng quát mắng.

Hắn muốn biến chuyện này thành sự thật đã rồi, nhưng Khổng Tuyên hiển nhiên không thể để hắn như ý.

Khổng Tuyên nhàn nhạt cười nói: "Chuẩn Đề Thánh Nhân không biết cũng không sao, Sư tôn sẽ đích thân nói với ngài!" Nghe vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đột nhiên kinh hãi.

Liên mạng hỏi: "Thông Thiên đạo hữu đã về?" Sở dĩ dám làm trái hiệp định năm xưa, định đem đám đệ tử này toàn bộ đưa về Tây Phương Giáo, là vì Thông Thiên không ở Hồng Hoang.

Bọn hắn hoàn toàn có lực liều mạng với Nữ Oa.

Thừa dịp này làm hết những chuyện nên làm, mọi thứ đều hoàn mỹ như vậy.

Nhưng Khổng Tuyên lại nói Thông Thiên đã về, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đốn thời gian "tắt điện". "Sư tôn lúc này, đang ở trên Thủ Dương Sơn luận đạo với Lão Tử sư bá, mong Chuẩn Đề Thánh Nhân đừng quấy rầy mới phải!" Khổng Tuyên nhàn nhạt cười nói.

Khí độ phi phàm, nhưng lời của hắn lại làm cho người ta khó phân biệt thật giả.

Thông Thiên là một Thánh Nhân, Thánh Nhân mạnh nhất, trong đại kiếp thiên cơ hỗn độn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không tính ra vị trí của Thông Thiên.

Khổng Tuyên nói Thông Thiên ở Thủ Dương Sơn?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hơi sững sờ, mày nhíu chặt, phảng phất đang trầm tư tính chân giả trong lời nói của Khổng Tuyên. "Thông Thiên tên kia thật sự ở Thủ Dương Sơn?" Chuẩn Đề không xác định truyền âm hỏi. "Hẳn là thật rồi." Tiếp Dẫn âm thầm gật đầu nói. "Nhân Giáo bại thảm như vậy, mấy vạn đệ tử đều hủy hoại chỉ trong chốc lát, Lão Tử vẫn luôn không ra tay, với tính khí của hắn, căn bản không có khả năng!" Tiếp Dẫn khẽ suy đoán. "Xem ra là bị Thông Thiên chặn cửa rồi, không đi được a!" Chuẩn Đề bất đắc dĩ nói.

Như vậy, Thông Thiên thật sự đã về.

Vậy tâm tư muốn cuốn đi tất cả đệ tử coi như ngâm nước nóng rồi.

Ba ngàn khách hồng trần, đạp mã chẳng phải quá ít sao!

Lúc này, sắc mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều âm trầm vô cùng, phẫn nộ nhìn Khổng Tuyên.

Nhưng đều trực tiếp bị Khổng Tuyên ngó lơ, nhàn nhạt nói: "Hai vị Thánh Nhân, ba ngàn khách hồng trần đã chọn xong chưa?

Phải chọn lựa thật kỹ càng a!

Dù sao cũng quan hệ đến đại sự hưng thịnh của Tây Phương Giáo!" Kim Bằng cũng ở bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Ánh mắt không ngừng đánh giá trên người đám đệ tử kia, giống như tùy thời đều muốn nuốt bọn hắn vào bụng vậy. "Hừ, không cần các ngươi nhắc nhở!" Chuẩn Đề giận dữ phất tay áo, căn bản không muốn nhìn hai tên Khổng Tuyên, Kim Bằng nữa.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, mới làm cho sắc mặt hai người hơi chuyển biến tốt đẹp. "Hai vị Thánh Nhân, bần đạo là đệ tử thân truyền Nhân Giáo Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nguyện ý nhập Tây Phương Giáo, hưởng thụ Tây Phương đại đạo." Trường Nhĩ Định Quang Tiên lết thân thể trọng thương đi đến trước mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Vừa rồi hắn nghe được rõ ràng, lần này Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cho phép Tây Phương thu nhận ba ngàn người.

Đệ tử Nhân Giáo phân băng ly tích, khí vận vương triều nhân gian cũng bị Xiển Giáo cướp mất, đúng là cái thuyền rách.

Lúc này, càng sớm tiến vào Tây Phương thì chỗ tốt đạt được càng

nhiều.

Cho nên liền người đầu tiên dâng lên lòng trung thành với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề. "Tốt tốt tốt!" Nhìn thấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên chủ động đầu quân, trên mặt Chuẩn Đề rốt cuộc lại hiện lên nụ cười.

Chương 160

Thân phận Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng không bình thường, là một trong những đệ tử thân truyền của Nhân Giáo, Đại La Kim Tiên viên mãn, tồn tại sắp đột phá Chuẩn Thánh.

Chủ động đầu hiệu, đối với Tây Phương Giáo mà nói, tuyệt đối ý nghĩa phi phàm. "Nay sắc phong ngươi làm Định Quang Hoan Hỉ Phật!" Chuẩn Đề cười gật đầu nói, trực tiếp phong Phật!

Ngàn vàng mua xương ngựa, làm một tấm gương cho các đệ tử khác.

Nhìn xem!

Đến Tây Phương ta đi!

Thành Phật làm Bồ Tát đều không phải mộng.

Sau Trường Nhĩ Định Quang Tiên, trong Xiển Giáo, Cụ Lưu Tôn bị tước đi tu vi cũng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước ra. "Bái kiến nhị vị giáo chủ!" Dùng hành động thực tế biểu minh tâm tư của mình, Cụ Lưu Tôn cũng đầu hiệu Tây Phương. "Tốt, ngươi sẽ là Cụ Lưu Tôn Phật của Tây Phương ta!" Phật, cũng là một chi của Đạo, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chuyên nghiên cứu cái này.

Lúc này tuy rằng chưa sáng lập Phật Môn, nhưng cũng đã chuẩn bị, sách lập vài Phật Tổ để bắt đầu.

Sau hai người này, càng nhiều đệ tử bước ra, làm cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cười không khép miệng được, nhưng tiếc nuối là chỉ có thể mang đi ba ngàn người.

Thông Thiên tên cẩu bức này!

Lúc này tại Thủ Dương Sơn, nhìn thấy đại bộ phận Nhân Giáo

đều lên Phong Thần Bảng, số còn lại cũng sắp bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mang đi.

Lão Tử căn bản không thể bình tĩnh.

Đặc biệt là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Lão Tử bình thường cũng rất coi trọng, nhưng không ngờ lại là kẻ đầu tiên phản giáo! "Thông Thiên, ngươi đang bán đứng lợi ích Đông Phương, bán đứng lợi ích Huyền Môn!" Lão Tử phẫn nộ quát khẽ.

Lão Tử giận dữ nhìn Thông Thiên.

Nếu vẻn vẹn chỉ có một mình Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản biến thì cũng thôi, nhưng làm cho hắn không ngờ tới là, Đa Bảo cái tên đậm mày to mắt kia cũng phản biến.

Đa Bảo chính là Đại đệ tử Nhân Giáo, đối với Nhân Giáo mà nói cực kỳ quan trọng.

Lão Tử tuy rằng thu nhận nhiều đệ tử như vậy, nhưng lại căn bản không nguyện ý quản giáo nhiều, vẫn luôn là Đa Bảo chấp chưởng Nhân Giáo.

Trừ Đa Bảo ra, Tùy Thị Thất Tiên lại càng gần như đều bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cưỡng ép độ hóa, cả cái Nhân Giáo đều bị rút rỗng rồi.

Khí vận Nhân Giáo tích lũy ức vạn năm, trong một lần đại kiếp ngắn ngủi bị bại sạch.

Lão Tử sắp bạo tẩu rồi, trên khuôn mặt già nua tràn đầy phẫn nộ.

Nhưng Thông Thiên lại thủy chung lẳng lặng ngồi đối diện Lão Tử, trên mặt đạm nhiên không chút sóng, đôi mắt đen nhánh phảng phất có thể nhìn thấu vạn cổ. "Tây Phương đại hưng... năm đó lúc Đạo Ma chi tranh, Lão sư nợ Tây Phương nhân quả, Lão sư không thể không trả!

Lại thêm ý của Thiên Đạo!

Thiên Đạo cần khí vận Tây Phương phục tô, bổ sung bản nguyên cho cả Hồng Hoang.

Bản tọa đã cưỡng ép tước đi hai phần ba khí vận đại hưng của Tây Phương, phần còn lại thực sự không tiện ra tay!

Không phải bản tọa đang bán đứng lợi ích Huyền Môn và Đông Phương, Thiên Đạo đại thế như thế, cưỡng ép làm trái, chỉ có thể thân chịu phản phệ!

Nếu không tin, ngươi cứ việc ra tay thử xem!" Thông Thiên ngồi trên bồ đoàn, giọng nói đạm mạc không một tia cảm tình.

Không phải Thông Thiên không muốn đoạn tuyệt sự đại hưng của Tây Phương, mà là làm không được, Hồng Quân và Thiên Đạo đang nhìn chằm chằm kìa!

Đạo Ma chi tranh năm đó khiến cho linh mạch cả Tây Phương đoạn tuyệt, sinh cơ không còn, Hồng Quân nợ Tây Phương nhân quả lớn.

Năm xưa Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại đối với Thiên Đạo phát ra đại hoành nguyện thành Thánh, Thiên Đạo ở trình độ nhất định tự nhiên sẽ giúp bọn hắn hoàn thành hoành nguyện.

Nếu thực sự hoàn thành không được, thì Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề như bùn loãng không trát được tường, kết quả tự nhiên thê thảm.

Cho nên, có đại nhân quả như vậy tồn tại, Tây Phương đại hưng khó mà ngăn cản.

Vấn đề nằm ở chỗ, Tây Phương có thể đại hưng đến trình độ nào.

Thông Thiên ra tay, cưỡng ép đem khí vận sắp thăng lên của Tây Phương đè xuống hai phần ba.

Phần còn lại không tiện trực tiếp ra tay nữa, trong kế hoạch của hắn, cần phải tiếp tục đè nén trong lượng kiếp Tây Du.

Nghe lời Thông Thiên, sắc mặt phẫn nộ của Lão Tử từ từ trầm xuống, trong lòng yên lặng suy tính, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Lúc này thiên cơ dần dần rõ ràng, Lão Tử đã có thể nhìn thấy một phần nhân quả rồi.

Biết Thông Thiên nói không sai, những chuyện này Thông Thiên đã sớm biết. "Nhưng Tây Phương là giẫm lên Nhân Giáo và Xiển Giáo ta mà đại hưng a!" Lão Tử mặt trầm như nước nhìn Thông Thiên, phẫn nộ không thôi.

Khí vận Tây Phương tăng trưởng lúc này hoàn toàn là đang hấp thu Nhân Giáo và Xiển Giáo, Tiệt Giáo của Thông Thiên thí sự không có, khí vận ngược lại còn tăng thêm.

Xiển Giáo dù sao cũng đoạt được khí vận hoàng triều nhân gian!

Nhân Giáo lại trở thành kẻ thất bại triệt triệt để để, Lão Tử làm sao có thể cam tâm a!

Thông Thiên đã sớm tính kế hết thảy, đem nhân quả Đông Phương nợ chuyển dời lên người Nhân Giáo và Xiển Giáo.

Cùng là đại giáo Huyền Môn Đông Phương, hai phái suy lạc, tự nhiên đồng nghĩa với Tiệt Giáo hưng thịnh.

Tây Phương Giáo tuy rằng bắt đầu đại hưng, nhưng so với Tiệt Giáo uy thế thao thao, cũng chỉ như ánh sáng đốm lửa so với trăng rằm. "Kỳ thực ngươi đã sớm biết, đệ tử Nhân Giáo hỗn tạp, nhân quả quá nhiều, kiếp này bất luận như thế nào cũng không tránh khỏi.

Hiện tại, đối với Nhân Giáo mà nói, đây là kết quả tốt nhất!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, đứng dậy, thân ảnh biến mất trên Thủ

Dương Sơn.

Không lâu sau, trên Tu Di Sơn phương Tây bỗng nhiên lóe lên vạn trượng phật quang, uy áp hạo hãn lan tràn, phật âm du dương, cả Hồng Hoang đều lâm vào vô tận phật tính.

Trong lúc chúng sinh Hồng Hoang tò mò nhìn về phía Tây Phương, giọng nói của Tiếp Dẫn chậm rãi vang lên. "Hôm nay Tây Phương Giáo ta thoát ly Huyền Môn, đổi tên thành Phật Giáo!

Ngô Tiếp Dẫn là Phật Môn Giáo Chủ!

Ngô Chuẩn Đề là Vạn Phật Chi Mẫu!" Khi giọng nói hai người hạ xuống, khoát nhiên chi gian, thiên địa pháp tắc đại biến, khí vận Tây Phương đột ngột bắt đầu bạo trướng.

Tây Phương Giáo đoạn tuyệt nhân quả với Huyền Môn, triệt để lập ra một đạo riêng, là Phật Môn.

Lúc này, Hồng Hoang đại kinh, những cường giả thế hệ trước như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng càng kinh hãi nhìn về phía Tây Phương.

Căn bản không ngờ hai tên Tiếp Dẫn lại to gan lớn mật như vậy.

Chương 161

Hành động này không nghi ngờ gì là triệt để bội phản Huyền Môn, lập ra phái riêng, chẳng phải là đắc tội Hồng Quân đến chết sao!

Hai người lập ra Phật Giáo xong còn chưa hết, Thiên Đình làm một cái Phong Thần, Phật Môn cũng phải làm một cái đại phong quần phật. "Phật Môn ta có Tam Thế Phật!

Quá Khứ Phật là Nhiên Đăng Cổ Phật, Hiện Thế Phật là Thích Ca Mâu Ni Phật, Vị Lai Phật là Di Lặc Phật!

Tả Thế Phật là Đông Phương Tịnh Lưu Ly Dược Sư Phật, Hữu Thế Phật là A Di Đà Phật!"...

Sau đó, Tiếp Dẫn liền phong một số Bồ Tát, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền các loại đều trở thành Bồ Tát Phật Môn.

Tuy rằng không phải Phật Tổ, nhưng địa vị cũng tịnh không kém Cụ Lưu Tôn và Trường Nhĩ Định Quang Tiên bao nhiêu.

Phật Môn từ đây thành hình, khí vận Tây Phương bạo trướng, thế đại hưng không thể ngăn cản.

Các cường giả Hồng Hoang chấn kinh, nhao nhao cảm thán khí phách của Phật Môn.

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên vẫn giữ thần sắc đạm mạc, Nhân Giáo suy lạc, Xiển Giáo chấp chưởng hoàng triều nhân gian, Phật Môn đại hưng, Tiệt Giáo vẫn cao cao tại thượng lăng nhiên trên cả Hồng Hoang.

Phân chia thế lực mới đã hình thành.

Ngay khi giọng nói của Tiếp Dẫn vừa dứt, trên Cửu Thiên lại tràn ngập vô tận đạo vận, giọng nói của Hồng Quân truyền khắp cả Hồng

Hoang. "Thiên địa đại kiếp kết thúc, chư Thánh nên rời khỏi Hồng Hoang, khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, ngày sau không thể tùy tiện đặt chân đến Hồng Hoang!" Lời của Hồng Quân vừa dứt, thần sắc hưng phấn của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đốn thời gian đông cứng lại.

Phật Môn vừa mới thành lập, Hồng Quân muốn bắt tất cả Thánh Nhân rời khỏi Hồng Hoang?

Đạp mã có chút quỷ dị a! "..." Chuẩn Đề vẻ mặt kinh ngạc, không ngừng lẩm bẩm, cảm giác như đang cố ý nhắm vào mình vậy!

Sau này Thánh Nhân không thể đặt chân đến Hồng Hoang?

Vậy còn gọi là Thánh Nhân sao?

Nhưng lúc này đông đảo cường giả Hồng Hoang lại cao hứng.

Thánh Nhân không được tùy tiện đặt chân đến Hồng Hoang, vậy trong Hồng Hoang chẳng phải Chuẩn Thánh là tôn sao?

Đám người Côn Bằng khẽ lẩm bẩm, trong mắt không giấu được hào quang.

Hồng Quân ban hạ pháp lệnh, Thánh Nhân khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, không được tùy tiện bước vào Hồng Hoang.

Dù sao sức mạnh Thánh Nhân quá mạnh, đại chiến đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang, đặc biệt là tên Thông Thiên kia.

Sức mạnh mạnh nhất, lại bất an phận nhất.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy tên kia có ai không chịu thiệt trong tay hắn chứ?

Nếu còn đánh thêm mấy lần nữa, Hồng Hoang thật sự sẽ sập mất!

Lại thêm lần này Tây Phương Giáo bội phản Huyền Môn, tự lập làm Phật Giáo.

Hành động này của Hồng Quân cũng là một lời cảnh cáo đối với Phật Môn.

Hai cái Thánh Nhân, mặc kệ có dùng được hay không!

Sau này đều phải ngốc ở trong Hỗn Độn, bớt nhúng tay vào sự phát triển của Phật Môn.

Mặc dù Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bất mãn với quyết định của Hồng Quân, nhưng lại căn bản không dám làm trái, thành thành thật thật rời khỏi Hồng Hoang, khai tịch Tu Di Thiên trong Hỗn Độn.

Trên Bồng Lai Đảo, Thông Thiên khẽ nói với Nữ Oa: "Pháp lệnh Đạo Tổ đã hạ, ta cũng sớm đến Hỗn Độn khai tịch đạo trường thôi!" "Ân!" Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, từ khi Vu Yêu đại kiếp bắt đầu, hai người liền ở cùng một chỗ.

Cộng dùng một đạo trường trên Bồng Lai Đảo, nhưng lần này đi Hỗn Độn làm chính là hành động Khai Thiên.

Tuy rằng thiên địa khai tịch ra kém xa Hồng Hoang, nhưng quá trình này, đối với Thánh Nhân có lợi ích to lớn.

Lúc này trong Thất Thánh Hồng Hoang, cũng chỉ có Hậu Thổ không cần đi Hỗn Độn, bởi vì thân hóa Địa Phủ, không thể tùy tiện bước vào Hồng Hoang.

Cho nên, pháp lệnh của Hồng Quân đối với nàng hoàn toàn không có ý nghĩa.

Rất nhanh, Lục Thánh Hồng Hoang đều đã khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, bất quá Chuẩn Đề chơi chút tiểu tâm nhãn, để Thiện thi lưu lại trong Hồng Hoang, ít người biết đến.

Trong Hồng Hoang, nhất thời không còn Thánh Nhân.

Chư thiên cường giả hoàn toàn có chút không thích ứng, nhưng

ngay sau đó, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Lục Thánh hoành không, giống như sáu ngọn núi lớn đè trên đầu, căn bản thở không nổi.

Như hôm nay Thánh Nhân không được tùy tiện đặt chân đến Hồng Hoang, cảm giác như không còn gông cùm xiềng xích vậy. "Thông Thiên Giáo Chủ bọn họ toàn bộ rời khỏi Hồng Hoang, giữa thiên địa không còn Thánh Nhân, tự nhiên lấy Chuẩn Thánh làm tôn!" Trong Bắc Hải, Côn Bằng khẽ lẩm bẩm, trong mắt tản ra hào quang vui sướng.

Lúc này Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang không chỉ có vài chục người!

Đại bộ phận đều là cường giả thế hệ trước sống sót sau Vu Yêu đại kiếp, giống như Côn Bằng vậy, ẩn cư chờ đợi cơ hội.

Nhị thi Chuẩn Thánh càng ít, e rằng không đủ số trên hai bàn tay, Tam thi Chuẩn Thánh lại càng một người cũng không có. "Bản tôn, Trấn Nguyên Tử, Lôi Trạch, Tây Vương Mẫu, Khổng Tuyên, Kim Bằng, U Minh Thánh Mẫu..." Côn Bằng khẽ đếm kỹ tất cả Nhị thi Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang.

Chỉ là từ từ, sắc mặt hắn có chút không tốt.

Những Nhị thi Chuẩn Thánh này tổng cộng cũng không đến mười người, cơ bản đều là người nghe giảng ở Tử Tiêu Cung.

Đám tiểu bối cũng chỉ có ba người, toàn mụ nội nó đều là Tiệt Giáo.

Trong ba người, ngoại trừ U Minh Thánh Mẫu thực lực hơi yếu một chút, chiến lực của Khổng Tuyên và Kim Bằng hoàn toàn không kém Côn Bằng bao nhiêu a!

Ba đệ tử thân truyền Tiệt Giáo, tự nhiên là một phe.

Những Nhị thi Chuẩn Thánh lão bài khác lại mâu thuẫn trùng trùng, Côn Bằng bởi vì chuyện cái chết của Hồng Vân năm xưa, vẫn luôn bị Trấn Nguyên Tử ghi hận.

Tây Vương Mẫu cũng cùng Lôi Trạch có chút gút mắc!

Như vậy, những cường giả thế hệ trước này căn bản không có khả năng liên hợp.

Trong Nhị thi Chuẩn Thánh, mạnh nhất ngược lại là ba tiểu bối Tiệt Giáo. "Cho dù không có Thông Thiên, Tiệt Giáo vẫn là mạnh nhất Hồng Hoang sao?" Côn Bằng cạn lời lẩm bẩm.

Trước kia, Thông Thiên dựa vào sức một mình liền có thể trấn áp tứ đại Thánh Nhân, đưa Tiệt Giáo trở thành mạnh nhất Hồng Hoang.

Hiện tại không còn Thánh Nhân, đệ tử Thông Thiên y nguyên có thể chống đỡ xương sống Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo vẫn là đệ nhất đại giáo phái Hồng Hoang.

Côn Bằng buồn bực!

Chương 162

"Trong Tiệt Giáo, ngoại trừ ba Nhị thi Chuẩn Thánh ra, những đệ tử thân truyền khác đều đã trở thành Chuẩn Thánh a ~" Côn Bằng thấp giọng lẩm bẩm.

Không lâu trước đây, Phong Thần đại kiếp kết thúc, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, Lục Áp ba đệ tử Đại La Kim Tiên viên mãn cũng lần lượt trảm thi.

Trong Tiệt Giáo, mười hai đại Chuẩn Thánh hoành không, thực lực như vậy đặt ở cả Hồng Hoang, y nguyên làm cho tất cả mọi người run rẩy.

Hồng Hoang Chuẩn Thánh bất quá mấy chục người, Tiệt Giáo chiếm mười hai cái, còn ai có thể mạnh hơn Tiệt Giáo?

Côn Bằng dù sao cũng không phục!

Tiệt Giáo, cho dù không có Thông Thiên, mười hai đại đệ tử y nguyên chống đỡ Tiệt Giáo trở thành đệ nhất đại giáo Hồng Hoang.

Trong lúc Côn Bằng buồn bực, trên Tam Tiên Đảo, tại một chỗ cung điện, Vân Tiêu một thân y phục trắng muốt, nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Quanh thân bành trướng khí tức cường đại, khoát nhiên chi gian khẽ quát một tiếng.

Một nữ tử mặc bạch y đi ra, bộ dáng giống hệt Vân Tiêu.

Một khắc này, Vân Tiêu trảm đi Chấp thi, trở thành Nhị thi Chuẩn Thánh. "Chúc mừng tỷ tỷ, trảm đi nhị thi, có thể đi trước tứ sư tỷ và ngũ sư tỷ rồi." Thân ảnh vui vẻ của Bích Tiêu chạy vào, vây quanh Vân Tiêu líu ríu nói.

Khi Côn Bằng đang buồn bực Tiệt Giáo cường đại, Vân Tiêu lại trảm đi đệ nhị thi, làm cho Tiệt Giáo trở nên càng thêm cường đại.

Lúc này, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu đang ở bên bờ vực trảm thi, nhưng làm sư muội, Vân Tiêu lại đi trước một bước.

Tư chất Vân Tiêu gần như yêu nghiệt, tâm tính cũng chỉ có Khổng Tuyên mới có thể sánh được, tuy rằng là đệ tử thứ sáu của Thông Thiên.

Nhưng năm xưa xếp hạng chẳng qua là vì thực lực yếu hơn chút mà thôi!

Lúc này, Vân Tiêu rốt cuộc nghịch thế đuổi kịp, trở thành Nhị thi Chuẩn Thánh thứ tư trong Tiệt Giáo.

Lúc này, trong Tiệt Giáo sở hữu bốn Nhị thi Chuẩn Thánh, tám Nhất thi Chuẩn Thánh!

Thực lực như vậy, trừ phi tụ tập sức mạnh cả Hồng Hoang, nếu không căn bản không có khả năng chống lại Tiệt Giáo!

Tiệt Giáo, dựa vào sức một nhà, tại cái niên đại thiên hạ vô Thánh này, uy thế khủng bố y nguyên lăng nhiên trên cả Hồng Hoang. "Muội cũng phải nhanh chóng nỗ lực a!

Nhất thi Chuẩn Thánh bất quá cũng chỉ là một điểm khởi đầu mà thôi!" Vân Tiêu vỗ vỗ đầu Bích Tiêu cười nói.

Mặc dù Bích Tiêu trảm thi trở thành Chuẩn Thánh, nhưng tính tình hoạt bát lại tí xíu cũng không thay đổi. "Đừng vỗ đầu muội ~" Chư Thiên Thánh Nhân khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, không được tùy tiện đặt chân đến Hồng Hoang.

Hồng Hoang từ đây tiến vào niên đại thiên hạ vô Thánh, nhưng điều làm người ta bi thảm là, cho dù không có Thông Thiên, Tiệt Giáo

vẫn như cũ lấy tư thái cường thế lăng giá trên cả Hồng Hoang.

Tin tức Vân Tiêu trảm đi đệ nhị thi không truyền ra ngoài, nhưng uy thế của mười hai đại Chuẩn Thánh vẫn khiến cả Hồng Hoang sợ hãi run rẩy.

Ai có thể mạnh hơn Tiệt Giáo?

Nhân Giáo xuống dốc, Xiển Giáo không đáng nhắc tới, Tây Phương Giáo tuy rằng bắt đầu phục hưng, nhưng so với Tiệt Giáo cũng chỉ như ánh đốm lửa so với trăng rằm.

Tiệt Giáo, vẫn là cái Hồng Hoang đệ nhất đại giáo kia!

Thời gian vội vã, trong mắt tu sĩ Hồng Hoang, vạn năm bất quá chớp mắt là qua, nhưng đối với nhân gian, ngàn năm thời gian đã là phi thường dài đằng đẵng.

Lại nói, từ sau đại chiến Vu Yêu, Hồng Hoang bị chia làm bốn phần: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Chiêm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu.

Trong đó, Đông Thắng Thần Châu tụ tập tinh hoa của cả Hồng Hoang, là nơi phồn hoa nhất.

Nhưng nơi này lại là địa bàn của Tiệt Giáo, ba giáo kia căn bản không xen tay vào được.

Nam Chiêm Bộ Châu đứng thứ hai, Nhân Giáo và Xiển Giáo cùng thế lực Tiệt Giáo tung hoành giao thóa.

Bắc Câu Lô Châu hoang lương nhất, ngoại trừ Yêu Tộc ra, căn bản không ai nguyện ý tùy tiện đặt chân đến.

Tây Ngưu Hạ Châu lại tịnh không đại biểu cho Tây Phương.

Diện tích Tây Phương nhỏ hơn nhiều so với Đông Phương, bất quá chỉ chiếm cứ vùng cực tây của Tây Ngưu Hạ Châu mà thôi!

Cho nên, tại Tây Ngưu Hạ Châu, thế lực Phật Giáo tuy rằng mạnh, nhưng sức mạnh Tiệt Giáo cũng đồng dạng không nhỏ.

Dù sao đạo trường của Kim Bằng cũng chặn ngay cửa Tây Phương đại lục mà!

Nhân Giáo và Xiển Giáo cũng đồng dạng thẩm thấu tại Tây Phương Giáo, cho nên Tây Ngưu Hạ Châu là nơi vàng thau lẫn lộn nhất, hỗn loạn không chịu nổi.

Hồng Hoang không còn Thánh Nhân, nhưng lại tịnh không được an ninh, ngược lại càng thêm loạn thành một bầy.

Năm xưa có Thánh Nhân chấn nhiếp, đông đảo cường giả Hồng Hoang căn bản không ai dám nhảy nhót.

Hiện tại lại là quần ma loạn vũ, ba châu hỗn loạn vô cùng.

Duy nhất an ninh chính là Đông Thắng Thần Châu, bởi vì đó là địa bàn Tiệt Giáo, không ai dám nhảy nhót ở Đông Thắng Thần Châu.

Đông Thắng Thần Châu hạo nhiên vô biên, có vô số quốc gia tồn tại, giống như hạt bụi trong sa mạc, đối với cả Thần Châu mà nói, căn bản không có bất kỳ tồn tại cảm nào.

Tiệt Giáo, là tồn tại chí cao của cả Đông Thắng Thần Châu!

Những tông môn, quốc độ vô số kia, bất quá chỉ là sâu kiến dưới sự thống trị của Tiệt Giáo mà thôi!

Trong đó có một quốc gia tên là Ngạo Quốc, tại bờ Đông Hải, trong nước có một tòa tiên sơn, tên gọi Hoa Quả Sơn.

Hào xưng là tổ mạch của thập châu, rồng của tam đảo, từ khi thanh trọc sơ khai đã lập, lúc hồng mông phán định đã thành.

Một ngày nọ, chỉ nghe thấy "Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Trên Hoa Quả Sơn, một tảng đá cực lớn trực tiếp bạo liệt ra, âm

thanh cự đại chấn kinh cả thiên địa.

Thiên Đình, Địa Phủ đều chịu ảnh hưởng!

Lại thấy từ trong tảng đá nhảy ra một con khỉ vàng, mắt bắn kim quang, xông thẳng Đấu Phủ, hồn nhiên thiên thành.

Chơi đùa thật tự tại!

Trong Hỗn Độn, tại Thượng Thanh Thiên, Nữ Oa lẳng lặng nhìn Thạch Hầu, đôi mắt đẹp nhíu chặt, chu cái miệng nhỏ vẻ không vui. "Hừ!

Nhân quả Phật Môn, hộ pháp Phật Môn?" Nữ Oa tức giận nói.

Tảng đá ngoan thạch kia là đá còn thừa lại lúc Bổ Thiên năm xưa, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mà hóa thành, cùng Nữ Oa có nhân quả to lớn.

Như hôm nay trong thiên mệnh lại thành hộ pháp Phật Môn, Nữ Oa làm sao có thể nguyện ý a! "Phật Môn cùng Thiên Đạo nhân quả chưa tiêu!

Hai tên kia nợ nhiều nhân quả như vậy, không biết tương lai sẽ chết thảm thế nào!" Thông Thiên đạm mạc nói.

Chương 163

Nhân quả của Tây Phương lúc này đều không phải là cái Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nên được, mà là Thiên Đạo cho.

Cho càng nhiều, nợ cũng càng nhiều, ngày sau nếu không trả nổi, sẽ chết thảm gấp vạn lần. "Huống hồ, Linh Minh Thạch Hầu gánh vác nhân quả hộ pháp Phật Môn, đối với Phật Môn, chưa chắc đã là chuyện tốt!" Thông Thiên trầm giọng nói. ...

Tại trong Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn Linh Minh Thạch Hầu xuất thế, cảm nhận được nhân quả thâm hậu cùng Phật Môn, sắc mặt lập tức đại hỉ. "Kẻ này là người mấu chốt cho sự đại hưng của Phật Môn ta, đáng làm hộ pháp Phật Môn ta, sư đệ phải dạy dỗ cho tốt!

Lệnh cho hắn gánh vác trọng trách đại hưng Phật Môn ta!" Tiếp Dẫn cười tủm tỉm nói với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cũng cười gật đầu, miệng đều ngoác tới mang tai rồi. "Đúng cực, đúng cực!

Phật Giáo ta tuy rằng đại hưng, nhưng tín ngưỡng lại chỉ có thể truyền dương tại Tây Ngưu Hạ Châu, có Yêu Tộc Tiệt Giáo xen ngang một tay.

Lần này, hộ pháp Phật Môn ta xuất thế, nếu phật pháp của Phật Môn ta có thể truyền sang Đông Thổ, Phật Giáo đại hưng sẽ ở ngay trong tầm tay!" Chuẩn Đề hưng phấn nói, trong lòng tràn đầy ảo tưởng về cảnh tượng Phật Môn đại hưng ngày sau.

Về phần nhân quả Thiên Đạo lúc này, dù sao nợ nhiều không lo.

Nếu không trả được nhân quả, cũng giống nhau là chết không tử

tế, may mắn không bằng nợ nhiều thêm chút.

Ngay lập tức, Thiện thi của Chuẩn Đề liền tâm có cảm giác, hóa thành một lão giả bạch y, tại Tây Ngưu Hạ Châu lấy Phương Thốn Sơn làm đạo trường.

Chỉ chờ Linh Minh Thạch Hầu đến.

Thời gian vội vã, trăm năm trôi qua, Linh Minh Thạch Hầu cảm khái thọ mệnh có hạn, nhưng chí hướng trong lòng lại bất diệt.

Lập tức nảy sinh tâm cầu tiên vấn đạo.

Đóng bè ra biển, trước đi Nam Chiêm Bộ Châu, cầu tiên không có kết quả, lại đi Tây Ngưu Hạ Châu.

Trong minh minh, nhân quả Thiên Đạo không dứt, rốt cuộc cũng đến Phương Thốn Sơn.

Nhìn con khỉ tôn nhảy nhót lung tung, Thiện thi của Chuẩn Đề - Bồ Đề Tổ Sư hài lòng cười một tiếng.

Hộ pháp của Phật Môn quả nhiên không tầm thường a!

Lúc này, cùng tại Tây Ngưu Hạ Châu, có một nơi rất nổi danh, Tây Tiệt Đạo!

Nguyên bản chỉ là một nơi bình thường mà thôi, linh khí cũng không tính là nồng đậm, nhưng lại bởi vì sự tồn tại của một người mà trở nên bất đồng.

Nhị đệ tử Tiệt Giáo, Kim Bằng!

Về phần cái tên kỳ quặc "Tây Tiệt Đạo" này, càng là do Kim Bằng đặt, dần dần người trong Hồng Hoang cũng quen!

Kỳ quặc thì kỳ quặc đi!

Dù sao không ai dám nói gì!

Nếu muốn nói người đáng sợ nhất trong Tiệt Giáo, không phải Đại sư huynh Khổng Tuyên thực lực cường đại nhất, mà là Nhị đệ tử Kim Bằng tính cách ác liệt nhất.

Lúc này, bên ngoài Tây Tiệt Đạo, một thân ảnh bưu hình đại hán hùng tráng đi tới.

Sắc mặt đen thui, diện dung quá mức có lỗi với người nhìn.

Bất quá hắn phảng phất không chút tự giác nào, tại Tây Ngưu Hạ Châu cười ha hả một tiếng: "Rốt cuộc cũng rời khỏi cái nơi quỷ quái Bồng Lai Đảo kia!

Tây Ngưu Hạ Châu, Lão Ngưu ta tới đây!

Nhị sư huynh, Lão Ngưu ta tới đây!" "Lão Ngưu, không ngoan ngoãn ở Bồng Lai Đảo ngây ngốc, chạy loạn làm cái gì!" Trong Tây Tiệt Đạo, một giọng nói lười biếng vang lên, thân ảnh Kim Bằng từ trong hư không bước ra.

Một thân y bào màu vàng, trên khuôn mặt lăng lệ tiêu sấu tràn đầy vẻ vô liêu, trên thân càng là không có một chút khí tức nào.

Tu vi Nhị Thi Chuẩn Thánh cường đại vào giờ khắc này được ẩn tàng sạch sẽ, ngay cả Ngưu Ma Vương cũng không cảm giác được chút sức mạnh chấn động nào.

Ngưu Ma Vương tự nhiên là con tọa kỵ mà Thông Thiên thu được trong trận Vu Yêu đại chiến, hồng hoang dị chủng Thần Ngưu, mang trong mình dòng máu Hoang Cổ, thiên phú dị bẩm.

Tuy rằng không có sự cường thế như thập nhị thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo, nhưng tu vi lúc này cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đặt tại trong tam giáo khác, đây thỏa thỏa là cấp bậc thân truyền đệ tử. "Ha ha!

Nhị sư huynh, Sư tôn cùng Sư mẫu đều đi Hỗn Độn rồi, Bồng Lai Đảo to như vậy còn lại mình ta, thực sự là quá buồn chán!" Thấy Kim Bằng, Ngưu Ma Vương ha ha cười lớn.

Tất cả mọi người đều biết tính cách Kim Bằng ác liệt, bị hắn nhắm vào thì khẳng định phải xui xẻo, nhưng Ngưu Ma Vương lại biết, Kim Bằng là một người tính cách hào sảng.

Ngưu Ma Vương cùng hắn chung sống tốt nhất, so ra mà nói, Ngưu Ma Vương càng e ngại Khổng Tuyên hơn.

Đừng nhìn Khổng Tuyên bình thường trầm ổn đại khí, cơ bản rất ít khi tức giận, nhưng nếu thật sự tức giận, Kim Bằng cũng phải xui xẻo.

Ngưu Ma Vương ở trước mặt Khổng Tuyên tuyệt đối không dám phóng túng như lúc này. "Sư tôn cho phép?" Kim Bằng khẽ hỏi. "Không sai, Sư tôn không lâu trước đây truyền xuống pháp chỉ, để cho ta xuất đảo lịch luyện một phen, xem có thể tìm được cơ duyên đột phá Chuẩn Thánh hay không!" "Ha ha ha!

Bồng Lai Đảo tốt thì tốt thật, nhưng quá quạnh quẽ, không náo nhiệt như Hồng Hoang, Tây Ngưu Hạ Châu lại càng náo nhiệt hơn a!" Ngưu Ma Vương cười lớn nói.

Trong lòng lại thầm nghĩ: "Hồng Hoang mỹ nữ cũng nhiều a!

Vừa nãy còn nhìn thấy mấy em hồ ly tinh đâu!" "Ha ha, tốt!

Hồng Hoang xác thực so với Bồng Lai Đảo náo nhiệt hơn, nhất là tại Tây Tiệt Đạo của ta, ngày nào mà không đánh cướp ngàn tám trăm tên lừa trọc?" "Đến Tây Ngưu Hạ Châu, huynh đệ chúng ta cùng đi đánh cướp, để đám lừa trọc kia khóc cũng khóc không ra!

Ha ha!" Kim Bằng bá vai bá cổ Ngưu Ma Vương, cười lớn nói.

Hắn chút nào không bởi vì thân phận Ngưu Ma Vương mà sinh ra

khinh thị.

Dù sao Kim Bằng là Nhị Thi Chuẩn Thánh, Thông Thiên thân truyền nhị đệ tử, còn Ngưu Ma Vương bất quá là một Đại La Kim Tiên, thân phận càng là tọa kỵ của Thông Thiên.

Nếu đặt tại tam giáo khác, định nhiên sẽ có sự kỳ thị cùng phân chia cao thấp sang hèn.

Nhưng Tiệt Giáo lại không như thế, thủ tục chào hỏi miễn không được, nhưng tôn ti lại không có rõ ràng như vậy. "Tốt, xử đẹp đám lừa trọc kia, ta sớm đã nhìn đám gia hỏa Tây Phương kia khó chịu rồi!" Ngưu Ma Vương hắc hắc cười nói.

Hiện nay thiên địa đại biến, Nhân - Xiển lưỡng giáo suy yếu, Phật môn phục hưng, nhiệm vụ trước mắt của Tiệt Giáo tự nhiên là chèn ép Phật môn. "Ha ha, đi, huynh đệ chúng ta uống rượu đi, ca ca ta thế nhưng là dùng mấy loại Tiên thiên linh căn ủ ra mỹ tửu đấy!" Kim Bằng cùng Ngưu Ma Vương bá vai nhau liền phản hồi Tây Tiệt Đạo, thương lượng làm sao xử đám lừa trọc kia.

Bất quá khi Ngưu Ma Vương đến đạo trường của Kim Bằng, lại ngạc nhiên phát hiện, tên Kim Bằng này đem cung điện đặt ở trên một cây đại thụ thông thiên.

Nhìn đến Ngưu Ma Vương khóe miệng giật một cái, Kim Sí Đại Bàng Điêu dù sao cũng là chim a!

Chương 164

Lại nói Linh Minh Thạch Hầu tại Phương Thốn Sơn bái sư Bồ Đề, đã có tên, gọi là Tôn Ngộ Không!

Trong vòng mười năm ngắn ngủi liền học được một thân bản lĩnh, tu vi cũng đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Có thể nói là bật hack!

Bất quá tại trong Hồng Hoang hạo hãn, Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi, đừng nói là Chuẩn Thánh, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể dễ dàng diệt hắn.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại không biết a!

Hắn cho rằng mình đã học được tiên pháp, trở thành cường giả trong Hồng Hoang, dữ thiên địa đồng thọ.

Sau khi bị Bồ Đề trục xuất sư môn, hắn hứng thú bừng bừng về tới Hoa Quả Sơn, một gậy đánh chết Hỗn Thế Ma Vương, lần nữa làm Sơn Đại Vương, cũng tụ tập quần yêu, huấn luyện yêu binh, có khí thế của một đại Yêu Vương.

Một ngày, hắn cảm giác binh khí của mình quá yếu, lại nghe thủ hạ nói Đông Hải Long Vương thích sưu tầm bảo bối, binh khí rất nhiều. "Thiên hạ trăm sông đổ về biển, không biết bao nhiêu bảo vật đều chảy vào Đông Hải, rơi vào tay Đông Hải Long Vương, Đại vương có thể hướng Đông Hải Long Vương tìm kiếm một hai!" Nghe cái này, Tôn Ngộ Không trong lòng ngứa ngáy khó nhịn nói: "Thật sự như thế?

Vậy ta đi Đông Hải đi một chuyến!" Nói xong, thân ảnh nháy mắt biến mất không thấy, đã tới bên ngoài Đông Hải Long Cung. "Lão

Long Vương, hàng xóm đến thăm, còn không mau nghênh tiếp?" Tôn Ngộ Không lớn tiếng ồn ào nói.

Nghe được Ngao Quảng mặt đầy hắc tuyến: "Hừ, hầu đầu thật không có lễ mạo, một tên nho nhỏ Kim Tiên cũng dám vô lễ như thế!" Bất quá nghĩ đến bối cảnh Tôn Ngộ Không, Ngao Quảng lại một trận bất đắc dĩ.

Tuy rằng Long tộc đã đầu quân cho Thiên Đình, nhưng bây giờ Phật môn thế lớn, nếu không có việc gì cần thiết, Ngao Quảng tuyệt đối không muốn đắc tội Phật môn.

Cung kính đem Tôn Ngộ Không mời vào, nghe được Tôn Ngộ Không nói rõ ý định.

Ngao Quảng liền cười nói: "Thượng tiên nếu chỉ muốn một món binh khí vừa tay, Lão Long nơi này tự nhiên không thiếu." Tôn Ngộ Không nghe vậy đại hỉ, hoạt kê hướng Long Vương liên tục nói cảm ơn.

Đáng tiếc Ngao Quảng không biết khí lực con khỉ này cực lớn, tìm mấy kiện binh khí đều không vừa tay, chọn tới chọn lui, trong Long cung không có binh khí nào trọng lượng thích hợp.

Ngao Quảng thấy thế, có chút nhíu mày, liền muốn đuổi Tôn Ngộ Không rời đi.

Tuy rằng nguyện ý cho Phật môn một cái mặt mũi, không keo kiệt một kiện binh khí, nhưng con khỉ này lại không dứt khoát.

Ngao Quảng cũng không có lòng dạ thanh thản bồi hắn hồ nháo!

Tại cái thời điểm này, Ngao Quảng lại nghe Long Mẫu truyền âm nói: "Phu quân, con khỉ kia không phải chê binh khí quá nhẹ sao!

Hậu hải có khối thần thiết kia không ai khiêng nổi!

Chi bằng để con khỉ đi thử xem sao!" Nghe Long Mẫu truyền âm, Ngao Quảng lập tức không vui, truyền âm huấn xích: "Nàng hiểu cái gì?

Khối Định Hải Thần Châm Thiết kia nãi là năm đó Thông Thiên Thánh Nhân vì trợ giúp Nhân tộc Đại Vũ trị thủy, cố ý luyện chế linh bảo.

Sau khi dính công đức trị thủy, đã trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo!

Vật này tuy rằng ở Đông Hải ta, nhưng lại không phải vật của Đông Hải ta a!

Nếu đưa cho hầu đầu, ngày sau Thông Thiên Thánh Nhân quái tội xuống thì phải làm sao?" Ngao Quảng trầm giọng nói.

Kỳ thực hắn cũng thèm muốn kiện bảo vật này, nhưng căn bản không thể động a!

Sẽ cùng Thông Thiên Giáo Chủ dính líu nhân quả cực lớn! "Hắc!

Lão Long Vương, cái gì Định Hải Thần Châm Thiết a?

Có phải là bảo bối tốt không?

Mau mang ta đi xem a!" Tôn Ngộ Không không kịp chờ đợi kéo lấy Ngao Quảng liền đi ra ngoài, vừa nãy hắn thế nhưng là nghe được Ngao Quảng nói Định Hải Thần Châm Thiết!

Ở Hậu Hải?

Nhất định là bảo bối tốt, Ngao Quảng lão gia hỏa này giấu giếm không cho mà thôi!

Nhìn Tôn Ngộ Không bộ dáng gấp gáp, Ngao Quảng trong lòng lập tức đại kinh, vừa nãy hắn bất quá là cùng Long Mẫu truyền âm, thế mà bị hầu đầu nghe được. "Thánh nhân đệ tử lợi hại như vậy sao?

Có thể nghe trộm bản vương truyền âm?" Ngao Quảng trong lòng kinh hãi.

Hắn biết Tôn Ngộ Không là đệ tử Chuẩn Đề, nhưng cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên thực lực, đối với hắn khách khí hoàn toàn là nể mặt Chuẩn Đề.

Nhưng Ngao Quảng không nghĩ tới, bản sự của Tôn Ngộ Không có chút bất phàm a!

Kỳ thực Ngao Quảng không biết là, bản sự này của Tôn Ngộ Không cũng không phải học từ Bồ Đề, mà là trời sinh đã có.

Thân là Hỗn Thế Tứ Hầu một trong Linh Minh Thạch Hầu, đôi mắt Tôn Ngộ Không dị vu thường nhân, có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được.

Lỗ tai hắn tuy rằng không sánh bằng Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng cũng mạnh hơn người thường, cho nên đứt quãng nghe được Ngao Quảng truyền âm.

Hắn còn tưởng rằng Ngao Quảng giấu bảo bối đâu!

Bị Tôn Ngộ Không cưỡng ép kéo về phía Hậu Hải, Ngao Quảng vẻ mặt bất đắc dĩ. "Thôi, Định Hải Thần Châm Thiết kia nặng ghê gớm, bao nhiêu năm qua căn bản không ai có thể khiêng nổi, cứ để hầu đầu đi thử một chút đi!

Đến lúc đó tự nhiên sẽ từ bỏ!" Ngao Quảng trong lòng thầm nghĩ.

Trong Hậu Hải, nhìn thấy cây Định Hải Thần Châm Thiết kia, trong mắt Tôn Ngộ Không lập tức tràn đầy kim quang. "Như Ý Kim Cô Bổng, nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân!" Nhìn chữ viết bên trên, Tôn Ngộ Không mặt đầy vui mừng, đây chính là bảo bối hắn muốn a!

Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn: "Lên!" Định Hải Thần Châm rút

đất mà lên, tại trong Đông Hải, Tôn Ngộ Không trực tiếp đem nó vũ động. "Cái gì?" Ngao Quảng sắc mặt đại kinh, hoàn toàn không nghĩ tới Định Hải Thần Châm Thiết thật sự bị Tôn Ngộ Không khiêng lên. "Hầu đầu, mau buông xuống, không thể động a!

Đó là vật của Thông Thiên Giáo Chủ, không thể động a!" Ngao Quảng mặt đầy cấp bách hô to, nhưng con khỉ đã cầm được gậy, đang chơi đến cao hứng đây!

Đâu có khả năng nghe hắn nói!

Dưới sự vũ động liên tục, cả Đông Hải đều bị khuấy động đến thiên phiên địa phúc, Đông Hải Long Cung đều lung lay sắp đổ.

Còn về cái tên Thông Thiên Giáo Chủ, Tôn Ngộ Không càng là hoàn toàn không để ý.

Giờ khắc này, trong Hỗn Độn Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Đông Hải. "Con khỉ này, quả nhiên tứ vô kỵ đạn a!" Thông Thiên nhàn nhạt lắc đầu nói.

Định Hải Thần Châm là bảo vật do Thông Thiên luyện chế, phóng mắt toàn bộ Hồng Hoang đều không có người nào dám động tâm tư.

Nhưng thiên thiên Tôn Ngộ Không cái tên hầu đầu này, kẻ vô tri thì vô úy.

Đừng nói quan hệ nhân quả trong đó, chỉ sợ ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ là ai hắn cũng không biết đâu!

Chương 165

Thấy thích là trực tiếp cầm đi, đảo giống như một đứa trẻ con! "Hừ!

Chuẩn Đề tên gia hỏa đáng chết kia dạy dỗ kiểu gì vậy?" Nữ Oa lạnh lùng ở bên cạnh nói.

Hiện tại xem ra, Tôn Ngộ Không tuy rằng không có một thân bản lĩnh, nhưng đối với Hồng Hoang căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không biết, ngay cả Hồng Hoang có những cường giả nào cũng không biết!

Chuẩn Đề làm lão sư thực sự là quá không hợp cách!

Nếu không phải Tôn Ngộ Không cùng Nữ Oa có chút nhân quả, Nữ Oa mới lười sinh khí đâu! "Hiện tại hắn là Phật môn hộ pháp, kiện công đức linh bảo này chẳng lẽ cứ thế tặng cho hắn?" Nữ Oa khó chịu nói.

Tuy rằng nàng không quan tâm một kiện khu khu Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, nhưng đối với nhân quả giữa Tôn Ngộ Không và Phật môn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Đây rõ ràng là một viên linh thạch nàng lưu lại lúc Bổ Thiên a! "Tây Phương muốn đại hưng thiếu không được con khỉ này, Tiệt Giáo ta muốn đả áp khí vận Tây Phương cũng phải từ trên người con khỉ này ra tay!" "Nể tình nhân quả giữa hắn và nàng, Định Hải Thần Châm cứ tặng cho hắn đi!" "Bất quá cũng không thể tặng không!

Tự nhiên phải có người thay hắn trả tiền!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, ánh mắt bình tĩnh lại nhìn về phía Tu Di Thiên.

Ở nơi đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên gia hỏa đang xoắn xuýt

đây! "Định Hải Thần Châm thích hợp với Tôn Ngộ Không nhất, không sai được, nhưng đó là đồ vật của Thông Thiên a!" Chuẩn Đề buồn bực nói.

Nhân quả của Thông Thiên cũng không dễ nợ như vậy!

Nguyên bản hai người mưu hoa chuyện Tây Du vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí kiêng kỵ Thông Thiên, nhưng Tôn Ngộ Không lại cứ hết lần này tới lần khác dính vào nhân quả của Thông Thiên. "Haizz!

Tây Phương ta tuy rằng có đại hưng chi thế, nhưng linh bảo lại y nguyên thiếu thốn, nếu không phải vậy thì ta cũng không cần nhìn sắc mặt Thông Thiên a!" Tiếp Dẫn lắc đầu khổ sở nói.

So về phương diện linh bảo, Phật giáo thật sự là một đám "đỗ nghèo khỉ", ngay cả hai người bọn hắn cũng không có mấy món bảo vật da dáng.

Có đôi khi nhìn linh bảo trong tay đệ tử Tiệt Giáo mà chảy nước miếng a!

Thông Thiên cái tên cẩu bức kia thực sự quá giàu, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đều thành trang bị tiêu chuẩn cho đệ tử! "Nhân quả một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, Thông Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, chúng ta phải lấy cái gì để trả nhân quả này?" Chuẩn Đề buồn bực nói.

Định Hải Thần Châm không có khả năng đơn giản bị Tôn Ngộ Không cầm đi như vậy, nếu không cho Thông Thiên một cái công đạo, chuyện của Phật môn sẽ càng thêm khó giải quyết. "Haizz!

Đem thứ đó giao cho Thông Thiên đi!

Bù lại nhân quả Định Hải Thần Châm!" Tiếp Dẫn bất đắc dĩ nói, đem một cái chậu báu màu vàng lấy ra.

Nhìn thấy thứ này, Chuẩn Đề sắc mặt nháy mắt đại biến, vội vàng

nói: "Sư huynh, không thể a!" "Bát Bảo Công Đức Trì quan hệ trọng đại, đối với Phật môn ta mức độ quan trọng chỉ đứng sau Công Đức Kim Liên, sao có thể đem tặng cho Thông Thiên a!" Nhìn bộ dáng khẩn trương của hắn, Tiếp Dẫn một trận im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Bát Bảo Công Đức Trì tự nhiên không thể tặng cho Thông Thiên!" Định Hải Thần Châm tuy rằng không tệ, nhưng xét đến cùng cũng chỉ là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo mà thôi, dính một chút công đức chi lực, không được tính là cực phẩm.

Nhưng Bát Bảo Công Đức Trì lại không giống, đối với Tây Phương quá quan trọng, giá trị cùng Định Hải Thần Châm căn bản không ngang đẳng cấp!

Nếu đem thứ này ra trao đổi, vậy Thông Thiên chiếm tiện nghi quá lớn. "Ta định đem Bát Bảo Công Đức Thủy giao cho hắn!" Tiếp Dẫn đau lòng nói.

Bát Bảo Công Đức Thủy có thể tẩy gân phạt tủy, cải biến thể chất một người, đối với tu sĩ mà nói là cơ duyên to lớn.

Đệ tử Phật giáo đông đảo, đều trông cậy vào thứ này!

Nhưng Bát Bảo Công Đức Thủy muốn sinh ra lại phi thường không dễ, một vạn năm thời gian mới sinh ra được vài giọt.

Một chậu nước này là kết quả tích lũy vô tận tuế nguyệt.

Hiện tại muốn đem tặng cho Thông Thiên, trên mặt Chuẩn Đề tràn đầy thần sắc đau lòng.

Khẽ nói: "Sư huynh, chúng ta tặng một nửa được hay không a!" ... "Bát Bảo Công Đức Thủy?" Nhìn một chậu chất lỏng màu vàng trước mắt, trên mặt Thông Thiên phù hiện ra thần sắc có chút hứng thú.

Phải biết, Bát Bảo Công Đức Trì cũng là một kiện dị bảo trong thiên địa!

Rõ ràng phẩm giai cũng không cao, nhưng công năng lại phi thường kỳ lạ.

Hấp thu linh khí trong thiên địa, chuyển hóa làm Bát Bảo Công Đức Thủy, một vạn năm thời gian cũng chỉ có vài giọt.

Có thể tẩy gân phạt tủy, từ căn bản cải biến thể chất và tư chất tu luyện của một người.

Nghe thì phi thường nghịch thiên, nhưng cũng chỉ châm đối với tu sĩ không phổ thông.

Cho dù đối với Kim Tiên, căn bản không có một chút tác dụng, nhưng Phật môn đệ tử đông đảo, đại đa số đều là hạng người tư chất ngu độn.

Bát Bảo Công Đức Thủy liền lộ ra dị thường trân quý.

Nhưng đối với Thông Thiên, cũng chỉ bất quá thỏa mãn tâm tư hiếu kỳ mà thôi.

Tiệt Giáo đệ tử, đều là hạng người tư chất phi phàm, nhị đại đệ tử dùng không đến, tam đại tử đệ dùng đến cũng lác đác không có mấy.

Cho nên, sau khi Thông Thiên hết hứng thú, Bát Bảo Công Đức Thủy cũng chỉ là như vậy!

Không bằng Tam Quang Thần Thủy thực tế đâu!

Ít nhất Thông Thiên còn có thể thường xuyên dùng pha trà! "Phật môn thật sự là không có đồ tốt, một chậu nước nát cũng coi thành bảo vật!" Nữ Oa im lặng lắc đầu.

Bảo vật trong thiên địa, đại bộ phận đều rơi vào tay Thông Thiên và Nữ Oa, chẳng phải khiến cho Phật môn không có bảo vật gì ra hồn sao!

Bất quá thật sự mà nói, chút Bát Bảo Công Đức Thủy này cùng Định Hải Thần Châm giá trị cũng xêm xêm nhau.

Kia cũng bất quá là Hậu Thiên Linh Bảo do Thông Thiên tùy tay luyện chế mà thôi, dính công đức trị thủy mới trở nên đặc thù.

Đương nhiên, xuất từ tay Thông Thiên cũng càng làm cho ý nghĩa của Định Hải Thần Châm trở nên không giống bình thường. "Thôi, con khỉ kia cùng nàng nhân quả cũng pha thâm, Định Hải Thần Châm coi như tặng cho hắn đi!" Thông Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Hắn cũng không định làm khó dễ Tôn Ngộ Không, dù sao đó là người ứng kiếp của Tây Du Lượng Kiếp.

Thông Thiên muốn đả áp Phật giáo, cần phải từ Tôn Ngộ Không nơi này ra tay.

Lúc này Tôn Ngộ Không căn bản không biết, bởi vì cầm đi Định Hải Thần Châm, giữa mấy vị Thánh Nhân lại trải qua ba chiết như thế nào.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người lại vì thế bỏ ra cái giá đau lòng ra sao.

Tóm lại hiện tại hắn rất cao hứng!

Chương 166

Chó được gặm xương, Tôn Ngộ Không cảm giác tìm được binh khí thích hợp nhất.

Như Ý Kim Cô Bổng, có thể lớn có thể nhỏ, uy lực vô cùng, cầm lấy nó, chiến lực Tôn Ngộ Không tăng lên một cái đài giai.

Tôn Ngộ Không càng mạnh, thế lực Hoa Quả Sơn cũng càng lớn, càng ngày càng nhiều yêu tộc cường giả gia nhập vào trong Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không nghiễm nhiên trở thành đại Yêu Vương một phương viên ức vạn dặm.

Chỉ bất quá tâm tư hắn đơn nhất, căn bản không quan tâm địa bàn lớn nhỏ, ngược lại quan tâm uy danh cùng thực lực của mình.

Tự xưng, Mỹ Hầu Vương!

Một ngày, Hoa Quả Sơn đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, mặt đen mũi ưng, ánh mắt sắc bén, vẻn vẹn đứng ở nơi đó, hư không đều phảng phất bị đông cứng. "Nghe nói trong Hoa Quả Sơn xuất hiện một cái Mỹ Hầu Vương, bản vương ngược lại muốn gặp một lần!" Thanh âm lãnh đạm truyền tống tại Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không đang uống say khướt nháy mắt tỉnh táo, trực tiếp hét lớn một tiếng: "Kẻ nào tìm lão Tôn?" Đi ra bên ngoài Hoa Quả Sơn, lại thấy người đến phi thường lạ mặt, nhưng lại làm cho Tôn Ngộ Không cảm giác được một cỗ uy hiếp nhàn nhạt. "Kẻ nào?" "Bắc Hải Bằng Ma Vương!

Nghe tin trong Hoa Quả Sơn xuất hiện một cái Mỹ Hầu Vương, nhất thời ngứa tay, đặc biệt đến thỉnh giáo một phen!" Người này chính là Bằng Ma Vương.

Năm đó Yêu tộc đi xa Bắc Câu Lô Châu, Bằng Ma Vương bất quá là một tiểu bối, nhưng những năm này cũng chậm rãi trưởng thành.

Đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ cảnh giới, tại Bắc Hải xưng vương, là Yêu tộc đại năng cường giả.

Lúc này Yêu tộc xuống dốc, Bằng Ma Vương tại trong Yêu tộc cũng có chút uy vọng! "Bắc Hải Bằng Ma Vương?" Tôn Ngộ Không khẽ nỉ non nói, ngay cả Thánh Nhân là chuyện gì cũng không biết, càng chưa từng nghe nói Bằng Ma Vương là ai.

Nhưng cũng không trở ngại hắn đối với Bằng Ma Vương coi trọng, lúc này Tôn Ngộ Không bất quá là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, so với Bằng Ma Vương yếu hơn một đại cảnh giới.

Cảm nhận được uy hiếp cũng là lẽ đương nhiên! "Vậy tốt, lão Tôn cũng đang muốn hội ngộ chí cường giả trong thiên hạ!" Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng.

Mặt đầy hưng phấn, cứ việc cảm giác được Bằng Ma Vương rất mạnh, nhưng Hỗn Thế Tứ Hầu sinh tính hiếu chiến, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua. "Chí cường giả?" Nghe Tôn Ngộ Không nói, Bằng Ma Vương lắc đầu không nói, trong lòng thầm nghĩ: "Bản vương tính là chí cường giả cái gì!

Chân chính cường giả huy thủ chi gian liền có thể yên diệt một phương thiên địa, Thánh Nhân càng là bất tử bất diệt, có thể làm cho Hồng Hoang phá toái.

Con khỉ này kiến thức ngược lại là không được a!" Ngay tại lúc Bằng Ma Vương chuẩn bị cho con khỉ này mở mang kiến thức, miễn cho sau này chọc ra trò cười, thì trong thiên địa lại vang lên một tiếng cười khẽ. "Sự tình náo nhiệt như vậy thiếu đi bản vương sao được?" Lại thấy trong hư không đi ra một đạo thân ảnh thon dài, làm cho Bằng Ma Vương sắc mặt nhất động. "Nguyên lai là Giao huynh a!"

Người tới là Nam Hải Giao Ma Vương, đồng dạng là Đại La Kim Tiên trung kỳ cảnh giới.

Phải nói lúc này Long tộc thế yếu, Giao Ma Vương ngược lại thành một trong những thế lực lớn nhất Nam Hải.

Cùng Bằng Ma Vương giống nhau, nãi là đại năng nổi danh trong Yêu tộc, hôm nay cũng khéo, hai người đồng thời xuất hiện tại Hoa Quả Sơn. "Bằng huynh!" Giao Ma Vương cười khẽ gật đầu nói.

So với Bằng Ma Vương tính cách lạnh lùng, Giao Ma Vương tính cách có chút ôn hòa hơn.

Nhưng đã có thể trở thành bá chủ một phương Nam Hải, cũng tuyệt đối là một nhân vật hung ác. "Lại một cường giả!" Tôn Ngộ Không âm thầm kinh hãi.

Một cái Bằng Ma Vương đã để cho hắn cảm giác khó giải quyết rồi, hiện tại lại tới một cái Giao Ma Vương cũng sàn sàn như thế.

Không biết trong thiên địa còn có bao nhiêu cường giả? "Nghe nói Hoa Quả Sơn xuất hiện một cái Mỹ Hầu Vương, nãi là hậu sinh khả úy trong Yêu tộc ta, bản vương cố ý đến xem!" Giao Ma Vương cười nói.

Hắn cũng muốn thử xem Mỹ Hầu Vương cân lượng thế nào, chỉ bất quá trước mắt xem ra cũng bình thường thôi!

Thái Ất Kim Tiên cảnh giới cũng không có gì xuất kỳ. "Tốt, từng cái lên, hay hai cái cùng lên, lão Tôn đều tiếp hết!" Tôn Ngộ Không hào khí nói.

Đảm phách của Hỗn Thế Tứ Hầu không cho phép hắn sợ hãi.

Bằng Ma Vương cùng Giao Ma Vương lập tức cười, một cái đều đánh không lại, hai cái muốn cùng lên, đây không phải tìm hành mà ăn sao!

Bất quá ngay tại lúc này, trong thiên địa lần nữa vang lên một đạo thanh âm: "Ha ha!

Con khỉ, đảo cũng có chút đảm phách!" Lại một người nữa?

Lần này, không chỉ Tôn Ngộ Không, ngay cả Giao Ma Vương cùng Bằng Ma Vương đều không bình tĩnh. "Hoàn toàn không có cảm giác được khí tức người tới, kẻ này định nhiên thực lực kinh người!

Rốt cuộc là ai?" "Ta đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ cảnh giới rồi, trước đó lại hoàn toàn cảm giác không được sự tồn tại của hắn!" "Hảo cường yêu khí, kẻ này cũng là một vị Yêu tộc cường giả, tột cùng là người phương nào?" Giao Ma Vương cùng Bằng Ma Vương nhìn nhau, phân phân nhìn thấy sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Lúc này Thánh Nhân không xuất, Chuẩn Thánh ẩn thế.

Hai người bọn hắn đều là Đại La Kim Tiên, tại Hồng Hoang cũng coi là đại năng cường giả.

Lại y nguyên tảy hào không cảm giác được khí tức người tới, khiến bọn hắn không khỏi hoài nghi chẳng lẽ là một vị Chuẩn Thánh?

Yêu tộc Chuẩn Thánh, cũng chỉ có mấy cái kia thôi!

Bình thường sẽ không xuất thế!

Ngược lại là Tôn Ngộ Không, vô tri giả vô úy, căn bản không nghĩ nhiều như vậy. "Lại một cường giả, nhìn khí thế tảy hào không kém hơn Giao Ma Vương cùng Bằng Ma Vương.

Thiên địa gian có nhiều cường giả như vậy, xem ra lão Tôn ta có chút ếch ngồi đáy giếng rồi!" Tôn Ngộ Không trong lòng thầm nghĩ, bất quá chiến ý cuồng tiêu không giảm.

Tính cách hắn bưu hãn hiếu chiến, tuyệt đối sẽ không bởi vì đối phương cường đại mà dễ dàng nhận thua.

Khi đạo thanh âm kia rơi xuống, hư không xé rách mở ra một cái hắc động cực lớn.

Vô tận yêu khí cuồn cuộn gào thét, trấn áp đại địa đều một trận run rẩy.

Bằng Ma Vương ba người sắc mặt càng thêm ngưng trọng, cỗ yêu khí cường đại này phi thường lạ lẫm.

Kẻ này thực lực khẳng định so với hai người bọn họ phải mạnh hơn nhiều, nhưng Yêu tộc bên trong xuất hiện Yêu Vương cường đại như thế, không nên tịch tịch vô danh mới phải a!

Lại thấy một khắc sau, trong hư không đi ra một đạo thân ảnh bưu hãn cường tráng, đầu trâu thân người, ánh mắt giống như chuông đồng, tản ra hung quang.

Vẻn vẹn đứng tại trong hư không, liền cho người ta một cỗ áp bách cảm cường đại.

Nhìn Ngưu Ma Vương xuất hiện, Giao Ma Vương áp chế chấn kinh trong lòng, thấp giọng nói: "Chưa thỉnh giáo đạo hữu đại danh?" Ngưu Ma Vương hạ giới bất quá mấy chục năm thời gian, tuy rằng tại Tây Ngưu Hạ Châu lăn lộn ra một chút thanh danh, nhưng đối với Yêu tộc vùng Nam Hải, Ngưu Ma Vương vẫn là lạ lẫm. "Ha ha ha!

Bản vương nãi là Tây Ngưu Hạ Châu Thúy Vân Sơn Ngưu Ma Vương!" Ngưu Ma Vương ha ha cười một tiếng nói, đi tới trước người ba người, cao thấp đánh giá Tôn Ngộ Không.

Chương 167

Trong lòng thầm nghĩ: "Con khỉ ứng kiếp của Sư tôn đây sao?

Cũng không ra sao cả!

So với Lục Nhĩ sư huynh kém xa!" Đồng vi Hỗn Thế Tứ Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thế thời gian muốn xa xa lâu hơn so với Tôn Ngộ Không, thực lực tự nhiên cường hãn. "Nguyên lai là Thúy Vân Sơn Ngưu huynh, huynh đệ cửu ngưỡng đại danh a!" Bằng Ma Vương chắp tay nói.

Hắn ngược lại là thật sự nghe nói qua tên Ngưu Ma Vương, là Yêu Vương mới quật khởi ở Tây Ngưu Hạ Châu.

Chỉ bất quá không nghĩ tới Ngưu Ma Vương thực lực khủng bố như thế, ngay cả cái Đại La Kim Tiên trung kỳ cường giả này đều cảm giác được áp lực trầm trọng. "Chí ít là Đại La Kim Tiên viên mãn, thậm chí ly khai bước kia cũng không xa!" Bằng Ma Vương trong lòng âm thầm nói. "Ha ha, lão Ngưu ta thích nhất kết giao bằng hữu, đừng chỉnh mấy cái thứ hư đầu ba não kia!" "Ngươi cũng không tệ lắm!

Đại La Kim Tiên trung kỳ cảnh giới, huyết mạch Viễn Cổ Thiên Bằng!" Ngưu Ma Vương đánh giá Bằng Ma Vương cười nói. "Nói đến, mấy ngày trước đây ta còn cùng một vị tiền bối của Bằng tộc uống rượu đâu!

Hôm nào thay ngươi dẫn tiến một phen!" Ngưu Ma Vương hào sảng nói.

Nhưng lúc này, Bằng Ma Vương sắc mặt lại đại kinh thất sắc, kinh hãi nhìn Ngưu Ma Vương: "Ngài nói là... vị kia?" Bằng Ma Vương trong lòng càng thêm kích động, tức khắc liên tưởng đến sự

tình.

Bằng tộc huyết mạch nhất hạng không nhiều, Bằng Ma Vương có thể được xưng là tiền bối đã ít lại càng ít.

Nhưng nếu so tư cách già hơn hắn, cũng chỉ có vị kia.

Kim Sí Đại Bàng Vương!

Kim Bằng đạo trường tại Tây Ngưu Hạ Châu, Ngưu Ma Vương cũng tới từ Tây Ngưu Hạ Châu, tử toàn đối thượng rồi. "Ha ha, không sai!

Chính là hắn!

Nếu được hắn chỉ điểm, tiểu tử ngươi muốn đi vận đỏ rồi!" Ngưu Ma Vương vỗ vỗ vai Bằng Ma Vương nói.

Cái này càng làm cho hắn thêm kích động, Kim Sí Đại Bàng Vương thế nhưng là chân chính cường giả của Yêu tộc, tồn tại kham bỉ Yêu Sư Côn Bằng.

Càng là Thánh Nhân đệ tử, Tiệt Giáo nhị sư huynh, sớm đã trảm đi Nhị Thi.

Lúc này trong thiên địa, Thánh Nhân không xuất, Chuẩn Thánh vi tôn.

Kim Bằng loại này số ít mấy cái Nhị Thi Chuẩn Thánh, đủ để xưng tụng là người mạnh nhất trong Hồng Hoang!

Nếu có thể được Kim Bằng chỉ điểm, Bằng Ma Vương tuyệt đối là gặp đại vận a! "Ha!

Đa tạ Ngưu đại ca đề huề!" Bằng Ma Vương kích động nói.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng xác định một sự kiện.

Phải nói Ngưu Ma Vương lai lịch luôn luôn thần bí, căn bản không

ai biết căn nguyên, mấy chục năm gian bằng không tại Tây Ngưu Hạ Châu quật khởi.

Bằng vào thực lực cường đại trở thành một phương Yêu Vương, thần bí vô cùng.

Hiện tại, Bằng Ma Vương ẩn ước đoán được căn nguyên của Ngưu Ma Vương.

Người có thể cùng Kim Bằng uống rượu, trừ bỏ Chuẩn Thánh có thân phận thực lực ngang hàng ra, cũng chỉ có người thân cận với Kim Bằng.

Ngưu Ma Vương tất nhiên là đến từ Tiệt Giáo!

Nghĩ tới đây, Bằng Ma Vương trong lòng càng thêm kính sợ, trực tiếp xưng hô hắn là Ngưu đại ca.

Dù sao Ngưu Ma Vương thực lực cùng thân phận đều mạnh hơn hắn a!

Tại Yêu tộc, càng là lấy thực lực vi tôn!

Một bên Giao Ma Vương càng là một người tâm tư linh hoạt, đồng dạng đoán được thân phận Ngưu Ma Vương, cũng càng thêm nhiệt tình.

Tôn Ngộ Không cũng đồng dạng là một cái thiết hàm hàm, tâm tư đơn thuần, tuy rằng không biết thân phận Ngưu Ma Vương, nhưng hắn cũng kính bội kẻ mạnh nhất, càng thích khiêu chiến cường giả.

Trong thời gian ngắn ngủi, bốn người liền đánh thành một phiến, xưng huynh gọi đệ.

Không bao lâu sau, lại có ba cái Yêu Vương xuất hiện tại Hoa Quả Sơn.

Nam Chiêm Bộ Châu Lạc Già Sơn Sư Đà Vương, Tây Ngưu Hạ

Châu Đại La Sơn Mi Hầu Vương, Nam Chiêm Bộ Châu Thương Hạ Sơn Ngu Nhung Vương.

Đều là đỉnh đỉnh đại danh, xưng bá một phương Yêu Vương.

Toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên tiền kỳ tu vi.

Lúc này Yêu tộc phân băng ly tích, khó được có mấy người bằng hữu tính cách hợp nhau, Ngưu Ma Vương đương tức nói: "Ngã đẳng tương tụ, nãi là duyên phận, không bằng cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ dị tính như thế nào?" Đám người còn lại tự nhiên không có gì không thể.

Ngưu Ma Vương bằng vào thực lực, tự nhiên đương chi vô quý làm đại ca.

Giao Ma Vương xếp thứ hai, Bằng Ma Vương là lão tam, sau đó là Sư Đà Vương, Di Hầu Vương, Ngu Nhung Vương.

Tôn Ngộ Không cái này Mỹ Hầu Vương bởi vì chỉ có Thái Ất Kim Tiên thực lực, tuy rằng chiến lực mạnh, nhưng lúc này cũng khó mà đánh bại mấy người kia.

Cho nên, liền khuất cư cuối cùng.

Như thế, Hoa Quả Sơn Thất Đại Yêu Vương đản sinh, uy thế hách hách.

Chúng sinh trắc mục, bảy mươi hai lộ Yêu Vương triều bái, quả thực có một phen đại khí tượng! "Uống!

Uống đi, đại ca!" ...

Trong động Thủy Liêm Hoa Quả Sơn, Thất Đại Yêu Vương ngồi cùng một chỗ, thống ẩm mỹ tửu.

Hoa Quả Sơn Hầu Nhi Tửu tuy rằng không bằng tiên nhưỡng Kim Bằng dùng Tiên thiên linh căn ủ ra, nhưng cũng biệt hữu nhất phiên tư

vị.

Bảy người uống đến phi thường tận hứng!

Lúc này Hoa Quả Sơn, Thất Đại Yêu Vương tề tụ, bảy mươi hai lộ Yêu Vương triều bái, uy thế biến cập Hồng Hoang tứ châu, phong đầu vô lưỡng.

Ngưu Ma Vương càng là lâu lấy bả vai Tôn Ngộ Không, phảng phất như say rượu ha ha cười lớn nói: "Huynh đệ, ca ca ta nói cho ngươi biết a!

Đám trọc lừa Phật giáo kia thối nát vô cùng a!

Giả nhân giả nghĩa, mở miệng nhân nghĩa đạo đức, thực tế toàn là một lũ hồ ly tinh, giả bộ thanh cao lắm, kỳ thực là một đám tiểu nhân triệt triệt để để!" ...

Ngưu Ma Vương bắt đầu đối với Phật môn thống mạ, nghe được Tôn Ngộ Không sửng sốt một chút.

Chương 168

"Đại ca, Phật môn kia thật sự xấu xa như vậy sao?" Tôn Ngộ Không mộng bức hỏi.

Kiến thức hắn có hạn, cho dù năm đó ở Tây Ngưu Hạ Châu cũng không có tâm tư quản chuyện người khác, đối với Phật môn tự nhiên không hiểu rõ. "Đương nhiên là xấu rồi a!

Xấu thấu rồi!" Ngưu Ma Vương trùng điệp đặt chén rượu xuống, đối với Tôn Ngộ Không một trận kể lể. "Đám lừa trọc chết tiệt kia, suốt ngày nói sớm đăng cực lạc, thực tế là đi làm nô lệ cho bọn hắn.

Tiến vào Phật môn xong, phải thành tâm hướng thiện, không được giết người, không được ăn thịt, mỗi ngày sáng sớm phải ngồi dưới đất niệm kinh..." Nghe Ngưu Ma Vương kể lể từng cọc từng kiện sự tình của Phật môn, sắc mặt Tôn Ngộ Không chậm rãi thay đổi. "Cái gì?

Không thể ăn thịt, không thể giết người?

Thành tâm hướng thiện?

Chẳng lẽ bị người ta khi dễ cũng không thể hoàn thủ?" Tôn Ngộ Không khó có thể tin hét lên.

Ngưu Ma Vương thấy thế, trùng điệp gật đầu nói: "Không sai, chính là như vậy!" "Hừ!

Tức chết lão Tôn!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, trực tiếp hất tung cái bàn, nộ thanh đại mạ: "Lão Tôn ta cũng không biết cái gì thiện, ác, chỉ biết ai khi dễ lão Tôn, vậy thì truy đến tận Thiên Ngoại Thiên cũng phải một gậy đánh chết!

Phật môn?

Cẩu thí quy củ!" Tôn Ngộ Không uống không ít, sắc mặt đỏ bừng lớn tiếng mắng.

Nghe được mấy người Ngưu Ma Vương phi thường đã nghiền, nhao nhao hát đệm nói: "Tốt, chính là như vậy, kẻ nào dám khi dễ chúng ta, một gậy đánh chết!

Như vậy mới có chút khí phách Yêu tộc ta a!" ...

Thất Đại Yêu Vương ha ha cười lớn, sinh tính bất kham, phảng phất hoàn toàn không đem Phật môn để vào mắt. "Huynh đệ, nghe ca ca một câu, sau này bất luận như thế nào cũng không thể nhập Phật giáo, đó là một cái hố a!" Ngưu Ma Vương vỗ vỗ vai Tôn Ngộ Không ngữ trọng tâm trường nói.

Tôn Ngộ Không còn chưa từ trong cơn tức giận hoãn lại đâu!

Lập tức liền lớn tiếng ồn ào nói: "Đại ca yên tâm, sau này huynh đệ ta thấy một cái hòa thượng diệt một cái, đi mẹ nó Phật môn!" Tôn Ngộ Không vỗ ngực vang đùng đùng, căn bản không biết lão sư Bồ Đề của hắn chính là cái hòa thượng to nhất a! "Tốt, đúng rồi!

Không biết ngươi có biết không a!

Đạo trường của đại ca ta tại Thúy Vân Sơn, ngay bên cạnh Phật giáo!

Ngày nào không diệt bảy tám trăm cái hòa thượng a?

Đám lừa trọc kia nghe tên Ngưu Ma Vương ta, đều phải sợ đến tè ra quần, ha ha!

Sau này huynh đệ chúng ta cùng nhau đối phó hòa thượng!" Ngưu Ma Vương chém gió, dẫn đến Tôn Ngộ Không hướng vãng gật đầu.

Qua Ngưu Ma Vương giảng giải, hiện tại hắn đối với Phật môn cũng không có một chút hảo cảm nào.

Không thể sát sinh, vậy không phải uất ức chết sao!

Không thể ăn thịt, không thể uống rượu, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Mỗi ngày sáng sớm đều phải niệm kinh, đầu đều muốn nổ.

Phản chính Tôn Ngộ Không đã định chủ ý, quỷ mới vào Phật môn đâu!

Giống như hiện tại uống rượu ăn thịt đi ngủ, há không thống khoái? "Đến, uống rượu!" Lúc này trong Hỗn Độn Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề nhìn vẻ mặt kiên định của Tôn Ngộ Không, mặt đều đen lại. "Đáng chết hắc ngưu tinh, dạy hư Tôn Ngộ Không a?" Chuẩn Đề phẫn nộ nói.

Tôn Ngộ Không là đệ tử của Thiện Thi Bồ Đề, tự nhiên phải là người trong Phật môn.

Thế mà tên khốn Ngưu Ma Vương kia lại xúi giục Tôn Ngộ Không không được vào Phật môn, khiến hắn có ác cảm cực lớn với nhà Phật.

Có kiểu ngộ nhân tử đệ như vậy sao?

Nhưng tức nhất là, Chuẩn Đề không cách nào phản bác, bởi vì những lời Ngưu Ma Vương nói đều là sự thật a!

Những thanh quy giới luật kia đều là thứ Phật môn bắt buộc phải tuân thủ a! "Haizz, sư đệ, năm đó đáng lẽ nên dạy nhiều một chút đồ vật a!" Tiếp Dẫn lắc đầu bất đắc dĩ nói.

Năm đó Chuẩn Đề chỉ lo dạy Tôn Ngộ Không bản lĩnh, trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi, để hắn từ một con hầu yêu biến thành Thái Ất Kim Tiên cường giả.

Phần bản sự giáo đạo đệ tử này cũng không nhỏ a!

Nhưng Chuẩn Đề lại căn bản không có bồi dưỡng thế giới quan cho Tôn Ngộ Không, dù sao khi đó tên kia cũng chỉ một lòng muốn biến cường, không có tâm tư đi học những cái khác.

Dẫn đến bây giờ xấu hổ, Tôn Ngộ Không ngay cả đệ tử Phật môn là gì cũng không biết.

Bị tên đệ tử Tiệt Giáo Ngưu Ma Vương này xúi giục chửi ầm lên Phật giáo.

Giản trực mất mặt chết đi được! "Ta lúc ấy không phải sợ dạy cho hắn mấy thứ này, sẽ làm hắn tang thất cỗ trùng kình đảm phách kia sao!" Chuẩn Đề buồn bực biện bác.

Người chính là như vậy, thường thường biết càng nhiều thứ, trong lòng liền càng sợ hãi.

Tôn Ngộ Không chính bởi vì có xích tử chi tâm, tâm vô tạp loạn, mới có thể dám chiến thiên đấu địa, không sợ hãi gì.

Nếu để cho hắn biết Thánh Nhân tồn tại, biết Chuẩn Thánh đều có thể phá toái một phương thiên địa, khoảnh khắc gian có thể để hắn hóa thành tro bụi.

Tôn Ngộ Không còn có thể như thế sao? "Hiện tại nói gì cũng đã muộn, không nghĩ tới Thông Thiên xuất thủ lại ngoan độc như vậy, châm ngòi để Tôn Ngộ Không căm ghét Phật môn ta!

Như thế, chỉ sợ đối với ngày sau cầu kinh đông truyền, đại vi bất lợi a!" Tiếp Dẫn lắc đầu trầm giọng nói. "Chỉ có thể để Thích Ca Mâu Ni tùy cơ hành sự!" Chuẩn Đề khẽ nói.

Lập tức truyền xuống một đạo pháp lệnh cho Như Lai, bảo hắn gia tăng tốc độ tiết tấu đại kiếp một chút.

Lúc này, Tôn Ngộ Không uống say mèm, một mình nằm tại trong sơn giản.

Rất nhanh, trước người hắn liền xuất hiện hai đạo hư huyễn thân ảnh, Hắc Bạch Vô Thường. "Tôn Ngộ Không, giờ lành đã đến, mang đi!" Hai người thoại âm rơi xuống, trực tiếp đem Tôn Ngộ Không hồn phách câu cấm.

Khi Tôn Ngộ Không tỉnh lại, lại thấy mình đang đi trên một con đường u ám, chung quanh di mạn một cỗ u minh âm ám khí tức.

Làm cho hắn cảm giác phi thường không thoải mái.

Chương 169

Mê mê hồ hồ nói: "Lão Tôn đang ở đâu a?" "Quỷ Môn Quan!" Quỷ Môn Quan?

Nghe được ba chữ này, Tôn Ngộ Không tử kinh tỉnh lại.

Cho dù không quan tâm chuyện Hồng Hoang, nhưng hắn cũng biết Quỷ Môn Quan a!

Trong truyền thuyết, người chết đi về sau, hồn phách liền sẽ bị Câu Hồn Nhị Sứ câu cấm đi tới Địa Phủ, Quỷ Môn Quan chính là môn hộ của Địa Phủ.

Đi qua Hoàng Tuyền Lộ, bước qua Cầu Nại Hà, tiến vào Quỷ Môn Quan, đến Diêm Vương Điện, trên đường đi Tôn Ngộ Không đều xử vu trạng thái mộng bức.

Hiện tại xác định hắn thật sự đang ở trong Địa Phủ, bị Câu Hồn Nhị Sứ câu cấm tới chốn này. "Địa Phủ là địa bàn của Diêm Vương, lão Tôn sao lại tới nơi này a?" Tôn Ngộ Không ngạc nhiên nói. "Còn có thể thế nào?

Tôn Ngộ Không, dương thọ của ngươi đã tận, tự nhiên muốn tới Địa Phủ chuyển thế đầu thai!" Lúc này, trong Diêm La Điện vang lên một đạo hùng hậu thanh âm, Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy là một đạo hư ảnh.

Mô hồ không rõ, trong thanh âm ngưng tụ vô tận uy nghiêm.

Tôn Ngộ Không vừa nghe lời này, lập tức không vui, trực tiếp tạc mao nộ thanh nói: "Lão Tôn sớm đã siêu xuất tam giới ngoại, không ở trong ngũ hành, thọ dữ thiên tề, không chịu Địa Phủ quản hạt." Phải nói Tôn Ngộ Không năm đó đi khắp ba châu tiến đến bái sư, vì chính

là học thuật trường sinh bất lão kia, hiện nay lập tức phải trở thành Đại La Kim Tiên, đúng là lúc thọ dữ thiên tề.

Nơi nào có thể để Địa Phủ đem hồn phách câu đi a! "Tam giới lục đạo, trong Hồng Hoang không có ai có thể thoát được Địa Phủ quản hạt, bằng một con tiểu hầu yêu như ngươi cũng dám nói mạnh miệng?" Hồn hậu thanh âm truyền tống tại Diêm La Điện, hiện nay Địa Phủ nãi là địa bàn Tiệt Giáo, càng cụ uy nghiêm, thực lực càng mạnh.

Tam giới lục đạo bên trong, dưới Chuẩn Thánh, căn bản không ai có thể thoát được Địa Phủ quản hạt, lời Tôn Ngộ Không nói căn bản là một chuyện cười.

Nhưng Tôn Ngộ Không nghe lời này, càng não tu thành nộ: "Diêm La Vương?

Xem lão Tôn không đánh chết ngươi!" Luân Kim Cô Bổng liền hướng về phía hư ảnh đánh tới, trên người chân nguyên một trận vận chuyển, lập tức liền đem xiềng xích trói buộc chấn đắc tứ phân ngũ liệt.

Đương hạ, chỉ nghe Tôn Ngộ Không kêu to nói: "Lão Tôn hôm nay kêu bọn ngươi biết sự lợi hại, tỉnh đắc lại đi câu sai người tốt!" Trực tiếp từ trong tay Phán Quan đoạt lấy Sổ Sinh Tử, a a cười một tiếng nói: "Hôm nay, lão Tôn đem Sổ Sinh Tử của Hầu tộc toàn bộ gạch đi!

Thiên hạ chi gian, Hầu tộc tử tôn mãi mãi không nhập luân hồi!" Nói xong, cầm lấy bút Phán Quan liền đem tất cả tên khỉ từng cái từng cái gạch đi.

Chỉ bất quá rất nhanh, Tôn Ngộ Không mộng bức, bởi vì hắn phát hiện những cái tên bị gạch đi kia lại một lần nữa xuất hiện. "Chuyện gì xảy ra?" Tôn Ngộ Không một trận vò đầu bứt tai, âm thầm không hiểu nói.

Mấy cái tên khỉ này sao gạch không đi a?

Tại cái thời điểm này, trong Diêm La Điện trống trải lại vang lên một đạo trầm trọng tiếng bước chân. "Đát đát đát!" Từng bước từng bước thanh âm chậm rãi đi tới, mỗi một đạo thanh âm, Tôn Ngộ Không liền cảm giác áp lực trong điện tăng cường thêm một phần.

Tôn Ngộ Không đại kinh quay đầu nhìn lại, đó là một nam nhân hắc y, thân hình cao lớn, dung mạo lãnh túc, ánh mắt đạm mạc nhìn qua hắn. "Sổ Sinh Tử nãi là Minh Thư, quan hệ đến thiên địa âm dương biến hóa, Địa Phủ luân hồi vận chuyển, há lại là một cái nho nhỏ Thái Ất Kim Tiên có thể thiện tự cải biến?" Băng lãnh thanh âm truyền tống tại trong Diêm La Điện, lạnh lẽo đến mức làm cho huyệt dịch đều có thể ngưng cố lại. "Kẻ nào?" Tôn Ngộ Không đại kinh thất sắc hô.

Khi hắc y nhân đứng ở trước mặt hắn, hắn có chủng cảm giác thân thể muốn băng toái, uy áp trầm trọng làm cho tứ chi hắn đều không cách nào động đậy.

Trong lòng kinh hãi, tột cùng là sức mạnh gì?

Người này lại là cảnh giới gì a?

Tôn Ngộ Không nguyên bản cho rằng học được trường sinh chi thuật, liền trở thành nhóm người mạnh nhất thiên địa gian.

Nhưng Ngưu Ma Vương các loại tiếp liên xuất hiện, làm cho hắn cảm giác được có chút ếch ngồi đáy giếng.

Địa Phủ hắc y nhân xuất hiện, càng làm cho Tôn Ngộ Không đại kinh thất sắc.

Địa Phủ bên trong lại có nhân vật cường hãn như thế?

Không phải chỉ có đám phế vật Diêm La Vương sao?

Cá nhân này tột cùng lại là ai? "Bản tôn Phong Đô Đại Đế!" Ô Vân Tiên nhàn nhạt nói, lúc này hắn sớm đã là Chuẩn Thánh cường giả, tại Hồng Hoang cũng hiếm có người địch.

Có hắn trấn thủ Địa Phủ, căn bản không ai dám phóng túng, bất quá hôm nay lại gặp phải một con bát hầu không biết trời cao đất rộng.

Nhưng hắn cũng là tiếp Thông Thiên pháp chỉ. "Phong Đô Đại Đế?" Tôn Ngộ Không kinh thanh nỉ non nói, cái thời điểm này hắn bỗng nhiên nhớ tới, nhân gian cung phụng Địa Phủ chí cao thần, hình như chính là Phong Đô Đại Đế.

Chỉ bất quá Tôn Ngộ Không vẫn luôn không để tâm mà thôi.

Hiện tại xem ra, trong truyền thuyết Phong Đô Đại Đế hình như mạnh đến có chút biến thái a! "Thái!" Cảm giác được Ô Vân Tiên rất mạnh, Tôn Ngộ Không cũng không có dài dòng, trực tiếp xuất thủ, cầm Kim Cô Bổng liền hướng về phía Ô Vân Tiên luân tới.

Bất quá động tác ấu trĩ bực này ở trong mắt Ô Vân Tiên cũng chỉ là nhàn nhạt lắc đầu nói: "Bát hầu, không biết trời cao đất rộng, nhiễu loạn Địa Phủ trật tự.

Hiện đem ngươi trấn áp tại Thập Bát Tầng Địa Ngục bên trong, phản tỉnh rõ ràng rồi sau đó tự nhiên sẽ thả ra!" Thoại âm rơi xuống, trong hư không lập tức phù hiện ra một bàn tay màu đen khổng lồ, cuồn cuộn u minh chi lực hướng về phía Tôn Ngộ Không trấn áp xuống. "A!" Một tiếng thống hô vang lên, Kim Cô Bổng trực tiếp bị đánh bay, nguyên linh Tôn Ngộ Không càng là bị cấm cố tại trong hư không.

Tại trong tiếng thống hô phẫn nộ không cam lòng của Tôn Ngộ Không, thân ảnh hắn trực tiếp biến mất tại Diêm La Điện.

Lúc này, trong Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều gấp thành một đoàn, hoàn toàn không nghĩ tới Tôn Ngộ Không hồn phách bị Địa Phủ câu đi.

Đã lâu như vậy không có đi ra, không chừng đã xảy ra chuyện! "Địa Phủ là địa bàn của Thông Thiên, lại có Hậu Thổ tọa trấn, thần thức của ta căn bản nhìn không thấu bên trong." Chuẩn Đề phẫn nộ nói.

Hắn cảm giác hết thảy đều là âm mưu của Thông Thiên, đem Tôn Ngộ Không làm tiến vào Địa Phủ.

Chẳng lẽ hắn thật sự dám một mực quan áp không thả? "Tôn Ngộ Không không ra, Tây Du lượng kiếp liền không cách nào hoàn thành, đến lúc đó thiên đạo nhân quả quấn thân, Thông Thiên sẽ không bất trí như thế!" Tiếp Dẫn cường tự trấn định nói, dữ thiên đạo nhân quả, chính là tấm dù bảo hộ lớn nhất của Phật giáo lúc này.

Chỉ bất quá, Tôn Ngộ Không cứ ngốc tại trong Địa Phủ, thật làm cho người ta lo lắng a! "Không được, ta muốn đi tìm Thông Thiên nói chuyện!" Chuẩn Đề cấp bách rời đi Tu Di Thiên.

Lúc này Tôn Ngộ Không, từ trong bóng tối tỉnh lại, phát hiện chung quanh không có một tia thanh âm, tịch tĩnh đến mức làm người ta sợ hãi. "Nơi này là đâu?" Khi Tôn Ngộ Không từ trong mộng bức hồi thần, lăng lăng nhìn hư không chung quanh, nơi này không có một tia thanh âm, không có một điểm linh khí.

Giống như một cái không gian hoàn toàn phong bế, tịch tĩnh đáng sợ.

Nhớ lại, Tôn Ngộ Không biết mình bị Phong Đô Đại Đế trấn áp tại nơi này.

Tùy tức liền một trận cuồng nộ. "Hỗn trướng, thả ta ra ngoài!

Chương 170

Dám đem lão Tôn nhốt tại cái địa phương quỷ quái này, xem lão Tôn không đem nơi này đánh cho nát bét!" Nói xong, Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng, liền đối với hư không một trận loạn luân.

Hư không phá toái, nhưng một khắc sau lại hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không có một điểm biến hóa.

Bất luận Tôn Ngộ Không bạo nộ như thế nào, căn bản không có bất kỳ tác dụng gì. "Đừng uổng phí khí lực, bằng thực lực của ngươi đánh không phá phiến hư không này đâu!" Tại lúc Tôn Ngộ Không đang khí não làm sao rời khỏi nơi này, một đạo âm lãnh thanh âm truyền đến.

Làm cho Tôn Ngộ Không nháy mắt đại kinh, trong không gian tịch tĩnh này thế mà có người tồn tại. "Là ai?

Mau cút ra đây cho lão Tôn, giả thần giả quỷ, coi chừng Tôn gia gia ta đánh nổ đầu ngươi!" Tôn Ngộ Không mang thanh đại hát nói.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện thanh âm hình như đến từ tứ phương tám hướng, căn bản tìm không thấy vị trí người kia. "A a, một con khỉ tinh nho nhỏ!

Đều đã đến nông nỗi này rồi, khẩu khí vẫn cuồng vọng như thế." Âm lãnh thanh âm vang lên, trong ngữ khí mang theo khinh thường.

Chọc cho Tôn Ngộ Không càng thêm phẫn nộ, hắn là kẻ sĩ diện nhất.

Tự xưng Mỹ Hầu Vương, nãi là một trong Hoa Quả Sơn Thất Đại Yêu Vương, cái gia hỏa giả thần giả quỷ này gọi hắn là khỉ tinh, Tôn Ngộ Không không thể nhịn. "Không ra, lão Tôn đánh ngươi ra!" Nói

xong, cầm Kim Cô Bổng lại một trận loạn đập, cuối cùng y nguyên uổng phí khí lực, thể nội linh khí cấp tốc trôi qua, lộng đích phản khí suyễn hu hu. "Ngươi tốt nhất là bớt phí chút khí lực đi, phiến không gian này không có một điểm linh khí, tiêu hao hết rồi thì vô pháp bổ sung!

Làm ra mỗi một động tác, trước đó đều phải cân nhắc vấn đề thể lực thật kỹ!" Băng lãnh thanh âm lần nữa vang lên, làm cho Tôn Ngộ Không sau khi tỉnh táo lại trong lòng chấn kinh.

Hắn phát hiện phiến không gian này quả nhiên không có một tia linh khí, hoàn toàn giống như hư vô.

Tại nơi này, sức mạnh của hắn chỉ có bị tiêu hao, căn bản không cách nào được bổ sung.

Càng đáng sợ là, hư không chung quanh càng ẩn ẩn đang cưỡng ép thôn phệ linh khí của hắn. "Đây là địa phương nào?" Tôn Ngộ Không sắc mặt kịch biến nói.

Rốt cục không còn vô sở úy cụ nữa, một phiến hắc ám không gian cho hắn quá nhiều kiêng kỵ. "Nơi này là Thập Bát Tầng Địa Ngục nơi sâu nhất, Vô Gian Địa Ngục!

Chỉ có hạng người tội đại ác cực mới có tư cách tiến vào nơi này.

Ngươi là ai?

Ta ngược lại hiếu kỳ, một con tiểu hầu yêu, bất quá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, làm sao lại bị trấn áp tiến vào nơi này?" Hình như cảm giác thanh âm của chủ nhân cũng không có ác ý quá lớn, càng giống như muốn trữ phát khí nộ trong lòng.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không lạnh hừ nói: "Hừ, nói ra thì rất dài!

Hôm nay lão Tôn bất quá chợp mắt một hồi, liền bị Câu Hồn sứ giả lộng tới Địa Phủ, nhất khí chi hạ liền đem Diêm La Điện đập phá!

Sau đó gặp được một cái gia hỏa gọi là Phong Đô Đại Đế, lão Tôn còn chưa biết chuyện gì xảy ra đâu!

Đã bị lộng tới cái địa phương này rồi!

Ngươi có biết hay không làm sao từ nơi này đi ra a?" Tôn Ngộ Không buồn bực nói, trong lòng cảm giác phi thường oan uổng.

Rõ ràng chuyện xấu gì cũng chưa làm, mạc danh kỳ diệu bị lộng tới đây.

Còn về việc đập phá Diêm Vương Điện, cái đó gọi là sự tình sao?

Nghe lời Tôn Ngộ Không, đạo thanh âm kia trầm mặc một chút. "Phong Đô Đại Đế, Ô Vân Tiên tên gia hỏa kia, khả vi sẽ không vì một con tiểu hầu yêu mà đại động can qua a!

Trong Địa Phủ có thể thu thập hầu yêu cường giả cũng không có mấy người a!" ... "Này, ngươi nói bị quan tại Vô Gian Địa Ngục đều là người tội đại ác cực, ngươi phạm vào ác hành gì?" Tôn Ngộ Không hiếu kỳ nói.

Hắn cảm giác cái gia hỏa bị quan tại đây rất mạnh a!

Tôn Ngộ Không hoàn toàn tìm không thấy hắn ở nơi nào, nghe khẩu khí kia, hắn và Phong Đô Đại Đế phảng phất rất quen thuộc.

Người này tuyệt đối không đơn giản a! "Phạm vào ác hành?

Ha ha ha!

Ta không có phạm sai lầm, không phải lỗi của ta, là ta bị người ta hãm hại, hết thảy hậu quả đều không nên do ta gánh chịu!

Bọn hắn đem ta vứt xuống Địa Phủ không thèm quan tâm ta, để cho ta tại trong bóng tối thừa thụ vĩnh thế cô tịch cùng thống khổ!

Ta hận ~" Địa Tạng điên cuồng hét lớn, phảng phất như điên cuồng, giờ khắc này cả Vô Gian Địa Ngục đều bạo động.

Hư không băng liệt, ngay cả hắc ám đều bị thôn phệ.

Đem Tôn Ngộ Không giật nảy mình.

Cá nhân này quả nhiên không đơn giản, nhìn bộ dáng hình như bị quan tại đây rất lâu rồi.

Tại tình huống vô pháp hấp thu linh khí, còn có thể bảo trì sức mạnh to lớn như vậy, tuyệt đối không bình thường. "Là ai, ngươi bị ai hãm hại?" Tôn Ngộ Không khẽ hỏi, cảm giác cái thế giới này bí mật thật nhiều a!

Từ không biết Địa Phủ bên trong Phong Đô Đại Đế khủng bố như thế, lại có một người bị quan áp tại Vô Gian Địa Ngục, hắn lại là ai? "Ta là ai?

Ta là Địa Tạng!

Từng là Tây Phương Giáo thân truyền đệ tử Địa Tạng!

Hãm hại người của ta chính là hai cái sư tôn của ta, ta vĩnh viễn đều sẽ không tha thứ cho bọn hắn!" Địa Tạng dữ tợn đại hống nói, nguyên bản tường hòa ổn trọng hoàn toàn biến mất.

Bị quan áp tại đây vô số năm, oán niệm trong lòng không ngừng tụ tập, sắp làm cho hắn điên cuồng!

Tại trong lòng hắn, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hại hắn thành ra cái dạng này, cho dù không có Tiệt Giáo trấn áp, hắn cũng căn bản vô pháp rời đi Địa Ngục.

Thiên đạo nhân quả quấn thân, hắn hòa nơi này đã liên vi nhất thể! "Tây Phương Giáo?

Đó không phải là Phật giáo sao?

Lão Tôn cũng ghét nhất đám lừa trọc Phật giáo, nguyên bản định cùng Ngưu đại ca cùng đi đối phó Phật giáo đâu!

Hiện tại xem ra, không có cơ hội rồi!" Tôn Ngộ Không buồn bực nói.

Chương 171

"Ngươi cũng chán ghét đám lừa trọc Tây Phương Giáo?" Địa Tạng thanh âm đạm mạc nói.

Nhìn Tôn Ngộ Không nhẹ nhàng gật đầu, hắn ngược lại là không có hoài nghi, dù sao Tôn Ngộ Không tâm cơ viễn viễn không có sâu như vậy, tính tình xúc động căn bản giấu không được sự tình. "Vậy tốt, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một sự kiện, bản tôn có biện pháp để cho ngươi rời khỏi nơi này!" Địa Tạng đạm thanh nói. "Cái gì?

Ngươi có biện pháp để lão Tôn rời khỏi nơi này?

Mau nói sự tình, lão Tôn định nhiên sẽ làm thay ngươi!" "Hừ, ta bị quan tại đây nhiều năm như vậy, tuy rằng bị địa ngục pháp tắc gắt gao cấm cố, nhưng để cho một cái Thái Ất Kim Tiên rời khỏi nơi này, vẫn là có khả năng làm được!" Địa Tạng trầm giọng nói. "Oanh!" Mặc nhiên chi gian, Vô Gian Địa Ngục bên trong bộc phát ra một đạo oanh minh chấn hưởng, hư không xé rách mở ra.

Một cỗ linh khí nhàn nhạt phiêu đãng tiến vào, cứ việc phi thường yếu ớt, nhưng đối với một phiến hắc ám không gian này, không khác gì nguồn nước trong sa mạc.

Bị điên cuồng hấp thu lấy.

Tôn Ngộ Không tắc thừa dịp cơ hội này, thân ảnh hoá tác một đạo kim quang, trực tiếp vọt ra ngoài.

Khi hư không bị xé rách được bổ toàn về sau, Vô Gian Địa Ngục bên trong chỉ còn lại tiếng thở dốc trầm trọng. "Hô hô hô!

Ha ha ha!

Hai vị sư tôn, đây là lễ vật đệ tử tặng cho các người!

Phật môn đại hưng, đệ tử há có thể không dâng lên một phần hạ lễ?

Hầu yêu lần này là người ứng kiếp, các ngươi gặp được khẳng định sẽ có kinh hỉ!" Địa Tạng cười lớn, trong thanh âm trầm trọng chỉ còn lại điên cuồng.

Hiện tại hắn, ôm ấp oán hận đối với Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, tại Địa Ngục bên trong bị trấn áp vô tận tuế nguyệt, hoàn toàn hắc hóa.

Hiện tại tìm mọi biện pháp muốn cho Phật giáo tìm phiền toái!

Tại trong tiếng cười điên cuồng, một đạo thanh lãnh thanh âm mạc nhiên tại Vô Gian Địa Ngục vang lên. "Xem ra, những năm này ngươi không có hư độ!" Thanh âm lãnh mạc êm tai, có thể nghe ra định nhiên là một nữ tử phi thường mỹ lệ.

Hắc ám hư không phá toái mở ra, một đôi chân trần trắng nõn đạp không, thân ảnh khiết bạch không có một tia tỳ vết, dung mạo tinh xảo vô cùng.

Chu thân ngưng tụ khủng bố u minh chi lực, chính là Kim Linh Thánh Mẫu!

Nàng tại trong hư không chậm rãi đi tới, phảng phất như gạt ra mê vụ, đi tới vị trí trung gian Vô Gian Địa Ngục.

Ở nơi đó có một cái trụ đá cực lớn, phía trên ngưng khắc một chút phù văn thần bí, thương lão cổ phác, tản ra một cỗ sức mạnh hậu trọng!

Tại trên trụ đá, một thân ảnh bị xích sắt thô to đoàn đoàn khóa lại một chỗ.

Chỉ thấy đó là một thân ảnh khô gầy, phảng phất như da bọc xương, trên đầu không có mấy cọng tóc, hốc mắt thâm sâu, phiếm trứ nhãn quyển màu trắng.

Giống như một người sắp chết, nhìn phi thường thê thảm!

Tự nhiên chính là Địa Tạng, gia hỏa năm đó cũng là một đạo nhân trẻ tuổi trắng trẻo mập mạp a!

Tác vi Thánh Nhân thân truyền đệ tử, có thể nói tiền đồ vô lượng, nhưng đi sai một bước, liền là vạn trượng vực sâu.

Thay thế Tiếp Dẫn Chuẩn Đề nhập kiếp, bị trấn áp tại Vô Gian Địa Ngục bên trong, vĩnh thế không được xoay người.

Vô tận tuế nguyệt trôi qua, có thể sống sót chứng minh nghị lực chi cường! "Rốt cục đến rồi sao?" Thấy Kim Linh Thánh Mẫu xuất hiện, trong mắt Địa Tạng lộ ra một tia tinh quang.

Tại nơi này ngây ngốc quá lâu rồi!

Thời khắc thừa thụ lấy cô độc thống khổ cừu hận, hết thảy nơi này sớm đã đem hắn ma phong rồi! "Ngươi cho rằng những thống khổ như hôm nay đều là thay Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân thừa thụ sao?

Nhưng tại trong mắt Thánh Nhân, ngươi bất quá chỉ là một con kiến hôi, ngươi có tư cách thống hận sao?" Kim Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt thanh âm nói.

Địa Tạng hắc hóa, hoàn toàn điên cuồng, oán niệm đối với Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đã không áp chế nổi nữa.

Thấy Tôn Ngộ Không chỉ là một tên Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ hắn đều muốn mưu hoa một phen, có thể thấy được chấp niệm đã thâm căn cố đế. "Ha ha!

Tại trong mắt Thánh Nhân, ta đích xác chỉ là một con kiến hôi!

Nhưng có đôi khi kiến hôi cũng có thể cắn chết voi!

Ta từng là Tây Phương Giáo thân truyền đệ tử, phi thường rõ ràng

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân trí mạng nhược điểm!" "Chính là tại Tây Phương Giáo a!

Chỉ cần có thể ngăn cản Tây Phương Giáo đại hưng, tốt nhất để Tây Phương Giáo sụp đổ!

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng sẽ bởi vì thừa thụ không nổi thiên đạo phản phệ mà chết!" Địa Tạng điên cuồng đại hống nói, khuôn mặt da bọc xương nhìn không ra bất kỳ thần tình gì, nhưng có thể nghe ra sự dữ tợn trong ngữ khí.

Hiển nhiên hắn mưu hoa đã lâu.

Năm đó Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều phát xuống đại hoành nguyện thành thánh, tương đương với nợ thiên đạo nhân quả, nếu hoàn không thành hoành nguyện, định nhiên sẽ chết rất thảm.

Đây chính là tâm tư của Địa Tạng.

Hắn thống hận Tiệt Giáo đem hắn trấn áp tại Địa Ngục vô số năm, càng thống hận Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đem hắn đẩy vào hố lửa.

Nhìn bộ dáng Địa Tạng điên cuồng, Kim Linh Thánh Mẫu biết, ưng ngao cũng gần đủ rồi, tiếp xuống thả hắn ra ngoài đi săn! "Hi vọng ngươi làm không phải là vô dụng công!" Kim Linh Thánh Mẫu đạm mạc thanh âm nói.

Thoại âm rơi xuống, thân ảnh nàng biến mất tại Vô Gian Địa Ngục, không có nói thêm bất kỳ lời nào, nhưng trên mặt Địa Tạng lại toát ra vô tận quang thải.

Hắn biết, hắn sắp rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!

Lại nói Tôn Ngộ Không tại trùng phá Vô Gian Địa Ngục hư không, vốn cho rằng phải trải qua một phen đánh nhau mới có thể rời đi Địa Phủ!

Nhưng mãi cho đến Quỷ Môn Quan, đều không có gặp bất kỳ trở ngại nào.

Ngay cả Phong Đô Đại Đế trước đó đem hắn trấn áp tiến Vô Gian Địa Ngục cũng không có xuất hiện.

Tôn Ngộ Không cảm giác một trận mạc danh kỳ diệu, lại cũng rất nhanh liền trở về Hoa Quả Sơn.

Khi gặp được Ngưu Ma Vương chờ sáu đại Yêu Vương, đem sự tình nói ra, Bằng Ma Vương cùng Giao Ma Vương trên mặt lập tức toát ra thần sắc quỷ dị.

Phân phân nhìn về phía Ngưu Ma Vương.

Bọn hắn biết, Địa Phủ thế nhưng là địa bàn Tiệt Giáo, hiện nay Địa Phủ Tam Đại Chính Thần nhưng đều là Tiệt Giáo nhị đại đệ tử, Chuẩn Thánh cấp bậc cường giả.

Trong đó U Minh Thánh Mẫu càng đạt tới Nhị Thi Chuẩn Thánh, khủng bố vô cùng.

Chương 172

Đều là sư huynh sư tỷ của Ngưu Ma Vương.

Bất quá tâm tư Ngưu Ma Vương lại bay đi chỗ khác. "Ngươi nói... thần bí cường giả trong Vô Gian Địa Ngục kia đem ngươi thả ra?" Ngưu Ma Vương khẽ nói, ánh mắt trầm tư. "Không sai, là hắn!" Tôn Ngộ Không tình cấp chi hạ đang định nói cả chuyện Địa Tạng nhờ hắn làm ra, nhưng kịp thời bịt miệng, dù sao Tôn Ngộ Không cũng là một người giảng tín dụng, đáp ứng Địa Tạng nhất định sẽ làm. "Không nên a!

Tại trong Vô Gian Địa Ngục có thể sống sót thù vi bất dịch, còn có năng lực đem ngươi tống ra ngoài?" Ngưu Ma Vương một trận lắc đầu nói.

Nhìn đến những người khác mạc danh kỳ diệu, nhưng Ngưu Ma Vương thân phận đặc thù, khẳng định biết một chút ẩn bí mà người thường không biết. "Đại ca, người trong Vô Gian Địa Ngục kia là ai a?

Vô Gian Địa Ngục đáng sợ như vậy sao?" Sư Đà Vương thanh âm thô kệch nói.

Hắn căn bản không biết sự tình năm đó.

Ngưu Ma Vương trầm tư, nghĩ không ra, liền cũng không để ý.

Phản chính Kim Linh Thánh Mẫu ba người khẳng định biết chuyện gì xảy ra, nếu thật sự xuất hiện ngoài ý muốn, Tiệt Giáo khẳng định sẽ hành động.

Cho nên, hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói: "Vô Gian Địa Ngục kia là một trong những nơi đáng sợ nhất Hồng Hoang!

Tên gia hỏa bị giam giữ ở bên trong, thân phận cũng không bình thường!" "Thân phận của gã kia không hề tầm thường, tên của hắn là Địa Tạng!" Ngưu Ma Vương trầm giọng nói.

Địa Tạng?

Mọi người đều kinh ngạc, một cái tên xa lạ, hoàn toàn không có ấn tượng.

Phải biết rằng lúc Địa Tạng bị trấn áp, bọn họ chỉ là đám tiểu bối, khi đó Tây Phương Giáo cũng không có cảm giác tồn tại mạnh mẽ.

Ngoài hai vị Thánh nhân là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, căn bản không ai quan tâm Tây Phương Giáo có những đệ tử nào.

Làm gì được như bây giờ!

Phật môn đại hưng, cảm giác tồn tại mạnh mẽ, chỉ đứng sau Tiệt Giáo.

Đừng nói đến các cường giả Phật môn như Dược Sư hay Di Lặc, ngay cả một vài đệ tử đời thứ ba cũng dần được Hồng Hoang biết đến.

Ví như đại đệ tử Kim Thiền Tử, trong truyền thuyết có phong thái của Như Lai.

Thế nhưng, đối với cái tên Địa Tạng, mọi người đều mờ mịt, trong Phật môn căn bản không có người này.

Tôn Ngộ Không thì vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, người đó tên là Địa Tạng!" "Là đệ tử Thánh nhân bị hãm hại!" Nghe lời của Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương và một số người kinh ngạc, còn năm vị đại yêu vương khác thì kinh hãi nói: "Đệ tử Thánh nhân?" "Là đệ tử của vị Thánh nhân nào?" Di Hầu Vương vội vàng hỏi.

Lúc này Thánh nhân đã ẩn cư ở Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên,

nhưng Tứ Giáo vẫn là sức mạnh lớn nhất trong Hồng Hoang, đệ tử của họ chống đỡ sự phát triển của đại giáo.

Vì vậy, bất kể là đệ tử của vị Thánh nhân nào, đều là cường giả chí cao trong Hồng Hoang, sao lại bị trấn áp ở Vô Gián Địa Ngục?

Không đợi Tôn Ngộ Không trả lời, Ngưu Ma Vương đã cười lạnh nói: "Còn có thể là ai?

Đệ tử của hai vị Thánh nhân Tây Phương chứ ai!" "Năm xưa Tây Phương Giáo muốn mưu đồ khí vận Địa Phủ, liền để gã Địa Tạng kia tiến vào Địa Phủ, và phát ra lời thề Thiên Đạo 'địa ngục chưa trống, thề không thành Phật'!" "Ai ngờ, trực tiếp bị U Minh Thánh Mẫu trấn áp tại Vô Gián Địa Ngục, vĩnh thế không được lật mình." "Bây giờ, cả Hồng Hoang này ai còn biết đến tên của Địa Tạng chứ?" "Trong truyền thuyết, thiên phú của hắn còn mạnh hơn Dược Sư và Di Lặc rất nhiều!" "Nếu không bị trấn áp, bây giờ địa vị trong Phật môn của hắn sẽ không thua kém gì Như Lai đâu!" … "Hít!" "Quả nhiên không hổ là Tiệt Giáo!" Nghe lời của Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương và những người khác đều hít một hơi khí lạnh, sắc mặt kinh hãi, căn bản không ngờ Địa Tạng lại có lai lịch như vậy.

Đệ tử của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Thiên phú còn mạnh hơn Dược Sư và Di Lặc?

Hai người đó bây giờ đều là một trong Tam Thế Phật của Phật môn đấy!

Nhưng cho dù thiên phú như vậy, vẫn bị U Minh Thánh Mẫu trấn áp thẳng tay tại Vô Gián Địa Ngục.

Có thể tưởng tượng được, gã kia phụng mệnh lệnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi mưu đoạt khí vận Địa Phủ, Tiệt Giáo sẽ phẫn nộ đến mức nào.

Tính khí và thực lực của Thông Thiên giáo chủ đều bày ra ở đó!

Hai vị Thánh nhân của Phật giáo căn bản không thể làm gì được.

Suy cho cùng, Tiệt Giáo quá bá đạo!

Là đại giáo số một Hồng Hoang, chiếm cứ Đông Thắng Thần Châu phồn hoa nhất, ba châu còn lại cũng đều có thế lực của Tiệt Giáo.

Địa Phủ lại càng là địa bàn của Tiệt Giáo.

Phóng mắt khắp cả Hồng Hoang, ai dám chọc vào Tiệt Giáo chứ?

Trấn áp Địa Tạng rồi, Tây Phương Giáo ngay cả một cái rắm cũng không dám thả.

Loại uy thế này khiến Bằng Ma Vương và những người khác chấn động không thôi, ngưỡng mộ nhìn Ngưu Ma Vương.

Mặc dù trong Hồng Hoang không ai biết lai lịch của Ngưu Ma Vương, nhưng cũng có thể đoán được, chắc chắn có nhân quả sâu xa với Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo thật tốt!

Còn Tôn Ngộ Không, sau khi kinh ngạc, cũng nghe đến mơ mơ màng màng, Tứ Giáo?

Thánh nhân?

"Ta chỉ biết có một Phật Giáo, mấy vị ca ca nói với ta Phật Giáo đều không phải thứ tốt lành gì!" "Tiệt Giáo là gì?

Thánh nhân lại là gì?" Tôn Ngộ Không hỏi, những người khác lại nhìn hắn với ánh mắt như nhìn một tên ngốc.

Ngay cả Tiệt Giáo cũng không biết, ngay cả Thánh nhân cũng không biết!

Con khỉ này chui từ đâu ra vậy?

Lại học được bản lĩnh này từ đâu chứ!

"Mấy vị ca ca nhìn ta làm gì?" Đối mặt với ánh mắt của Bằng Ma Vương và những người khác, Tôn Ngộ Không kỳ quái hỏi.

Hắn chỉ hứng thú với thuật trường sinh, điên cuồng tu luyện sức mạnh, đối với đại đa số chuyện trong Hồng Hoang thật sự không biết gì cả!

Ngay cả Tiệt Giáo cũng không biết!

Ngưu Ma Vương lại cười ha hả vỗ vai Tôn Ngộ Không, nói: "Hôm nay ca ca sẽ kể cho ngươi nghe tường tận." "Trong Hồng Hoang có Tứ Đại Giáo Phái, là thế lực mạnh nhất!" "Phân biệt là Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo và Phật Giáo!" "Đều là giáo phái do Thánh nhân kiến lập vào thời thượng cổ, thống trị cả Hồng Hoang." "Trong đó, thế lực Phật Giáo tập trung ở Tây Ngưu Hạ Châu, thế lực Nhân Giáo và Xiển Giáo ở Nam Chiêm Bộ Châu." "Tiệt Giáo mạnh nhất, một mình chiếm Đông Thắng Thần Châu, ba châu còn lại cũng đều có thế lực Tiệt Giáo, Địa Phủ mà ngươi vừa mới đi về, cũng là địa bàn của Tiệt Giáo!" Nghe lời của Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không sắc mặt đại kinh: "Tiệt Giáo mạnh như vậy sao?

Địa Phủ cũng là của Tiệt Giáo?" "Không sai, Phong Đô Đại Đế ngươi gặp chính là đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, U Minh Thánh Mẫu và Đông Hoa Đại Đế cũng vậy!" "Tiệt Giáo mới là mạnh nhất Hồng Hoang!" Ngưu Ma Vương ngạo nghễ nói, trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Năm xưa hắn chỉ là một con hắc ngưu tinh, may mắn được Thông Thiên chọn làm tọa kỵ, gia nhập Tiệt Giáo thịnh vượng.

Nếu không, Ngưu Ma Vương lúc này chưa chắc đã bằng Bằng Ma

Vương!

Làm sao có được sự kính sợ như ngày hôm nay!

Nghe lời Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không lớn tiếng nói: “Vậy chẳng phải, một mình Tiệt Giáo còn mạnh hơn cả ba giáo kia cộng lại sao?” “Không sai!

Chương 173

Tiệt Giáo mới là mạnh nhất!" Bằng Ma Vương kiên định gật đầu.

Cho dù không có Thông Thiên là Thánh nhân mạnh nhất, đám đệ tử Tiệt Giáo kia cũng có thực lực nghiền ép cả Hồng Hoang.

Ai có thể mạnh hơn Tiệt Giáo chứ?

"Vậy Thiên Đình thì sao?

Long Tộc thì sao?" Tôn Ngộ Không lại kể ra mấy thế lực mà ai cũng biết trong Hồng Hoang để hỏi.

Nào ngờ Giao Ma Vương khinh thường cười một tiếng nói: "Long Tộc, chẳng qua chỉ là một đám sa cơ thất thế thôi, trong Hồng Hoang ai thèm nhìn thẳng vào chúng?" Giao Ma Vương có huyết mạch Hoang Cổ Ma Giao, là một nhánh của Long Tộc, đối với sự cao ngạo của Long Tộc vẫn luôn khinh thường.

Nếu không phải Long Tộc đầu quân cho Thiên Đình, Giao Ma Vương đã sớm diệt Nam Hải Long Tộc rồi.

"Còn về Thiên Đình!

Nhìn thì thống trị cả Hồng Hoang, thực tế chẳng qua chỉ là con rối do các Thánh nhân đẩy ra mà thôi!" Giao Ma Vương lắc đầu nói.

Một trận Phong Thần Đại Chiến khiến thế lực Thiên Đình tăng vọt, nhưng bản chất lại không hề thay đổi.

Chẳng qua chỉ là một con rối mà thôi!

Hồng Hoang, căn bản không đến lượt Hạo Thiên làm chủ.

"..." Nghe những chuyện này, Tôn Ngộ Không chấn kinh đến không nói nên lời, trầm mặc ngồi đó.

Ngay cả Thiên Đình cũng chỉ là một con rối?

Nước ở Hồng Hoang này rốt cuộc sâu đến mức nào chứ?

"Còn về Thánh nhân!" "Là tồn tại mạnh nhất giữa thiên địa, phất tay là có thể phá nát Hồng Hoang, một ý niệm có thể biết được vạn vật trong trời đất!" "Nhưng đó không phải là thứ chúng ta có thể nghị luận!" "Không thể nói!" "Chuyện của Thánh nhân, sau này ngươi tự nhiên sẽ hiểu!" Ngưu Ma Vương khoát tay nói, Thánh nhân quá mức thần bí và mạnh mẽ, chỉ cần nhắc đến tên, Thánh nhân liền có thể cảm ứng được.

Trong cả Hồng Hoang, gần như không có chuyện gì có thể qua mắt được Thánh nhân.

Mặc dù Ngưu Ma Vương có Thông Thiên làm chỗ dựa, nhưng cũng không dám công khai nói xấu Thánh nhân.

Dù sao Tôn Ngộ Không cũng là đệ tử của Bồ Đề, những chuyện này sau này tự nhiên sẽ biết.

Chỉ nghe những chuyện này, Tôn Ngộ Không càng thêm trầm mặc.

Nước ở Hồng Hoang quá sâu!

Mỗi khi hắn tưởng rằng đã biết hết cả Hồng Hoang, lại có một thế giới hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt hắn.

Trong mắt hắn, Phong Đô Đại Đế vô cùng khủng bố, trong nháy mắt có thể trấn áp hắn.

Thực lực như vậy ngay cả mấy yêu vương như Ngưu Ma Vương, Giao Ma Vương cũng kém xa.

Nhưng không ngờ, Phong Đô Đại Đế mạnh mẽ như vậy cũng chỉ là một đệ tử của Tiệt Giáo mà thôi!

Tôn Ngộ Không tưởng rằng Thiên Đình mới là mạnh nhất, nhưng

lại không ngờ, đó cũng chỉ là một con rối.

Tứ Giáo ẩn sau mới là thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Đặc biệt là Tiệt Giáo, một mình có thể sánh với cả Hồng Hoang, thảo nào lại xuất hiện cường giả như Phong Đô Đại Đế.

Nước ở Hồng Hoang sâu như vậy, khiến Tôn Ngộ Không cũng trở nên có chút không tự tin.

Với thực lực của hắn, trong mắt những người đó, e rằng cũng chỉ vừa mới đủ tư cách đứng trên sân khấu mà thôi!

Còn có Thánh nhân kia, rốt cuộc là tồn tại như thế nào, khiến Ngưu Ma Vương ngay cả nhắc đến cũng không dám!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là hai vị Thánh nhân duy nhất Tôn Ngộ Không biết, là nghe được từ miệng của Địa Tạng.

Phật môn có hai vị Thánh nhân tồn tại, nhưng vẫn không phải là mạnh nhất Hồng Hoang.

Vậy các Thánh nhân khác rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Tôn Ngộ Không lòng đầy chấn kinh và tò mò, nhưng Ngưu Ma Vương lại không định tiếp tục nói nữa.

Chuyện của Thánh nhân quá mức nhạy cảm!

Gây ra nhân quả thì không hay!

Trong lúc Tôn Ngộ Không buồn bực phiền muộn, trên Thiên giới, trong điện Lăng Tiêu, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang cáo trạng với Hạo Thiên!

"Khởi bẩm Ngọc Đế, yêu hầu Hoa Quả Sơn đã đánh bị thương vô số binh tướng Đông Hải của thần, cướp đi bảo vật Định Hải Thần Châm." "Xin Ngọc Đế vì Đông Hải của thần làm chủ!" Ngao Quảng khẽ giọng bái lạy, còn Diêm La Vương thì căn bản không thấy bóng

dáng.

Địa Phủ lúc này là địa bàn của Tiệt Giáo, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, căn bản không chịu sự quản hạt của Thiên Đình.

Thập Điện Diêm La trực tiếp nhận mệnh lệnh của Ô Vân Tiên ba người, mỗi người cũng đều có thực lực Đại La Kim Tiên.

Nếu thật sự ra tay, cũng có thể trấn áp Tôn Ngộ Không.

Lần này Địa Phủ căn bản chẳng có tổn thất gì, càng không thể lên Thiên Đình cáo trạng.

Vì vậy, chỉ có Ngao Quảng, gã không có chỗ dựa này.

"Yêu hầu Hoa Quả Sơn?" Hạo Thiên nhíu mày, trầm giọng nói, trong lòng không ngừng tính toán.

Lúc này hắn đã trảm Nhị thi, trở thành cường giả chí cao dưới Thánh nhân.

Một trận Phong Thần Đại Chiến khiến thế lực Thiên Đình tăng vọt, Thiên Đình lúc này uy thế ngút trời.

Trong mắt những người không hiểu rõ, Thiên Đình đã là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Hạo Thiên trở nên không tốt, sau khi tính toán, hắn phát hiện hoàn toàn không thể nhìn ra lai lịch của con yêu hầu.

Giống như có một tầng sương mù che phủ nó vậy.

Hạo Thiên lúc này là Chuẩn Thánh Nhị thi, thứ có thể khiến hắn không nhìn thấu, chắc chắn là do Thánh nhân ra tay.

"Lẽ nào con yêu hầu này có nhân quả với một Thánh nhân nào đó?" Hạo Thiên trong lòng kinh nghi thầm nghĩ, mặc dù Thiên Đình đã phát triển lớn mạnh, nhưng vẫn không dám dễ dàng đắc tội Thánh

nhân.

Nhưng nếu không quản cũng không được!

Long Tộc là thế lực phụ thuộc vào Thiên Đình, bây giờ bị một con yêu hầu nhỏ bé bắt nạt.

Đây không phải là tát vào mặt Thiên Đình sao!

Nếu Thiên Đình không có động tĩnh gì, vậy uy nghiêm ở đâu?

Những thế lực phụ thuộc vào Thiên Đình, e rằng sẽ có suy nghĩ khác!

"Yêu hầu to gan, dám làm càn như vậy, thực sự quá đáng, ai đi bắt con yêu hầu kia về?" Hạo Thiên miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại không ngừng chửi thầm.

"Đông Hải sao không yên tĩnh được một lúc vậy?

Trước là Na Tra, giờ lại đến con yêu hầu, sao có nhiều người tìm Đông Hải Long Vương gây phiền phức thế?" Hạo Thiên trong lòng buồn bực nghĩ.

Chương 174

Thân phận Na Tra không tầm thường, là đồng tử của Nữ Oa, đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo.

Con yêu hầu này dường như cũng không bình thường, có liên quan nào đó với Thánh nhân, Hạo Thiên tự nhiên không muốn xen vào chuyện của người khác.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh là tâm phúc của Hạo Thiên, thấy Hạo Thiên khó xử, liền bước ra nói: "Bệ hạ chậm đã!" "Thần cho rằng, trong tam giới, phàm là sinh linh, đều có thể tu tiên, con khỉ này là do trời đất tạo thành, nhật nguyệt thai nghén, nay đã tu thành tiên đạo." "Thần xin bệ hạ, hạ chỉ chiêu an, triệu nó lên Thiên Đình, ban cho một chức quan lớn nhỏ, cũng có thể thể hiện sự nhân từ của Thiên Đình chúng ta, không biết ý bệ hạ thế nào?" Hạo Thiên nghe xong, trong lòng hài lòng, như vậy vừa có thể thể hiện uy nghiêm của Thiên Đình, lại không đến mức đắc tội Thánh nhân sau lưng Tôn Ngộ Không.

"Thái Bạch Kim Tinh nói có lý, hạ chỉ chiêu an." Hạo Thiên trực tiếp quyết định.

Càng ngày càng có phong thái của Thiên Đế!

Sau khi các tiên rời đi, một mình Hạo Thiên nhìn lên hư không, lại thầm thì thầm: "Chỉ là một con yêu hầu, vậy mà thiên cơ lại bị che đậy!" "Không phải Thánh nhân ra tay thì không thể làm được!" "Thiên cơ hỗn độn, lẽ nào lại có đại kiếp sắp xảy ra?" Thánh nhân!

Trong lòng Hạo Thiên đầy bất đắc dĩ.

Mặc dù Thánh nhân đã rời đi, không thể dễ dàng đặt chân đến Hồng Hoang, nhưng đệ tử Tứ Giáo vẫn còn đó!

Từng người từng người như những gã khổng lồ đứng sau lưng thao túng Hồng Hoang, Hạo Thiên cũng khó chịu!

"Một trận Phong Thần Đại Kiếp, Tiệt Giáo không hề tổn thất, ngược lại còn trở nên mạnh hơn!" "Bây giờ, Phật giáo có xu thế đại hưng, chắc chắn sẽ bị Tiệt Giáo đả kích, cứ để hai giáo đó đấu với nhau là được!" "Thiên Đình ta ngồi hưởng lợi ngư ông!" Hạo Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Thiên Đình mặc dù có nhiều cao thủ hơn, nhưng Tiệt Giáo có đến mười hai vị Chuẩn Thánh!

Chuẩn Thánh Nhị thi còn có mấy người.

Thiên Đình hoàn toàn không thể so sánh.

Dù sao trong mắt Hạo Thiên, Tứ Giáo đều là chướng ngại thống trị Hồng Hoang, hắn sẽ không cam tâm chỉ làm một con rối!

Thái Bạch Kim Tinh nhận được pháp chỉ của Hạo Thiên, liền đến Hoa Quả Sơn, chiêu phủ Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình làm quan.

Chỉ là đại đa số vị trí ở Thiên Đình đều đã có người, chỉ còn lại một chức Bật Mã Ôn trông ngựa.

Mặc dù chức quan này thấp kém, nhưng Thái Bạch Kim Tinh cũng không để ý, dù sao cũng chỉ là một con yêu hầu, biết cái gì chứ?

Nếu không phải Ngọc Đế không muốn động binh, binh mã Thiên Đình trong nháy mắt có thể san bằng Hoa Quả Sơn!

"Đứng lại, lão già kia làm gì đó?" Thái Bạch Kim Tinh vừa đến Hoa Quả Sơn, liền bị một đám yêu binh vây lại, thực lực đều không yếu.

Lúc này Hoa Quả Sơn có Thất Đại Yêu Vương tụ họp, binh cường mã tráng, trong cả Yêu Tộc cũng có danh tiếng lừng lẫy.

Mặc dù không thể tạo thành uy hiếp, nhưng đã lọt vào mắt Thiên Đình, cho dù không có Ngao Quảng cáo trạng, không lâu sau Thiên Đình cũng sẽ xử lý chuyện Hoa Quả Sơn!

"Bần đạo là Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình, cầu kiến đại vương!" Thái Bạch Kim Tinh nói rõ ý đồ, rất nhanh đã được đưa đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Một người của Thiên Đình đến Hoa Quả Sơn ta làm gì?" Tôn Ngộ Không ngồi ở trên cao, một bộ dạng lười biếng.

Uống rượu ngon, ăn đào tiên, chỉ liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh một cái rồi không quan tâm nữa.

Bản tính vốn to gan lớn mật, trước đó lại nghe được từ miệng Ngưu Ma Vương và những người khác rằng Tứ Đại Giáo Phái mới là mạnh nhất Hồng Hoang.

Thiên Đình chẳng qua chỉ là một con rối.

Trong lòng càng xem thường Thiên Đình!

Lại nhìn Thái Bạch Kim Tinh, mặc dù có khí chất tiên gia, nhưng thực lực cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, Tôn Ngộ Không càng không để vào mắt.

"Bần đạo phụng ý chỉ của Ngọc Đế, mời đại vương lên Thiên Đình làm quan!" Thái Bạch Kim Tinh chắp tay nói.

Nhìn dáng vẻ của Tôn Ngộ Không, trong lòng khinh thường không thôi, chẳng qua chỉ là một con yêu hầu, thật không biết lễ pháp.

"Ồ?

Lên Thiên Đình làm quan?

Lão già Ngọc Đế cho Lão Tôn ta làm quan gì?" Tôn Ngộ Không có chút hứng thú.

Chỉ cảm thấy vui mà thôi!

Trong lòng sớm đã dán cho Thiên Đình cái mác không ra gì, đi Thiên Đình làm quan, có chút mất mặt!

"Ngọc Đế đích thân phong đại vương làm Bật Mã Ôn!" Thái Bạch Kim Tinh cười nói, trong lòng cảm thấy một con yêu hầu nhỏ bé, cho một chức Bật Mã Ôn cũng là cất nhắc rồi.

Theo hắn, con khỉ không có kiến thức này, chắc chắn sẽ kinh hỉ tạ ơn, sau đó theo hắn lên Thiên Đình.

Nào ngờ ánh mắt Tôn Ngộ Không nhanh chóng tối sầm lại, uống một ngụm rượu ngon nói: "Không đi, không đi!" "Bật Mã Ôn là quan quèn gì chứ?

Sao bằng ở Hoa Quả Sơn của ta thoải mái được!" "Không đi, không đi!" Nhìn Tôn Ngộ Không, Thái Bạch Kim Tinh có chút ngớ người, con khỉ này không đi?

Phải biết sau Phong Thần Đại Chiến, uy thế Thiên Đình tăng vọt, có bao nhiêu người muốn lên Thiên Đình thành tiên mà không có cơ hội!

Một con yêu hầu sơn dã, lại không biết trân trọng?

"Ngươi…" Thái Bạch Kim Tinh đứng hình nhìn Tôn Ngộ Không đang nằm trên ghế.

Lời còn chưa nói xong, đã bị một con đại yêu bên cạnh cắt ngang.

"Đại vương, tiểu nhân biết chức quan Bật Mã Ôn là gì." "Đó là chức trông ngựa!

Lão già kia bảo ngài lên Thiên Đình chăn ngựa cho hắn đấy!" Con đại yêu này vốn không phải người của Hoa Quả Sơn, mà theo Bằng Ma Vương từ Bắc Câu Lô Châu đến.

Sáu đại yêu vương khác đều đã về, chỉ có hắn có việc trì hoãn, nên mới gặp phải chuyện này.

Hắn cũng là kẻ từng trải, không như lũ khỉ Hoa Quả Sơn vô tri!

Bật Mã Ôn, đó là chức trông ngựa!

"Trông ngựa?" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không lập tức không chịu!

Hắn đứng bật dậy, mắt trợn to, trừng trừng nhìn Thái Bạch Kim Tinh, giận dữ nói: "Lão già kia dám bảo Lão Tôn ta đi chăn ngựa cho lão già Ngọc Đế đó?" "Tìm chết phải không?" Bị Tôn Ngộ Không trừng mắt như vậy, Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy một luồng uy thế cường đại áp xuống.

Trong lòng kinh hãi thầm nghĩ: "Con yêu hầu này không phải chỉ là một Đại La Kim Tiên, sao thực lực lại khủng bố như vậy?" "Lão già Ngọc Đế kia bảo Lão Tôn ta đi chăn ngựa cho hắn?" "Hừ, một con rối của Thánh nhân mà cũng dám sỉ nhục Lão Tôn ta, tức chết ta rồi!" Biết được Bật Mã Ôn chỉ là một chức quan nhỏ trông ngựa, Tôn Ngộ Không tính cách cao ngạo tự nhiên đại nộ, cảm thấy bị sỉ nhục.

Trực tiếp chửi thẳng Hạo Thiên.

Vốn dĩ Tôn Ngộ Không đã không kiêng nể gì, bây giờ lại càng lớn tiếng chửi Hạo Thiên là con rối của Thánh nhân, chẳng qua chỉ là một linh vật được bày ra trong Hồng Hoang mà thôi!

Dám sỉ nhục Tôn Ngộ Không, ai cũng không được!

Những lời như vậy, khiến Thái Bạch Kim Tinh ở dưới trợn mắt há mồm, run rẩy chỉ tay vào Tôn Ngộ Không, không biết nên nói gì cho phải.

Hạo Thiên là con rối của Thánh nhân?

Lời này ai dám nói chứ?

Trong cả Hồng Hoang, ngoài những cường giả thượng cổ kia ra, ai biết được chứ?

Không ngờ, một con yêu hầu nhỏ bé lại nói ra những lời ngông cuồng, Thái Bạch Kim Tinh kinh hãi.

"Ngươi, ngươi biết ngươi đang nói gì không?" Thái Bạch Kim Tinh tức giận nói, là tâm phúc của Hạo Thiên, chủ nhục thì thần tử, Hạo Thiên bị sỉ nhục, nếu hắn không làm gì, sau khi trở về, Hạo Thiên sẽ không tha cho hắn!

Chương 175

Tôn Ngộ Không lại hoàn toàn không để ý, khinh thường nói: "Hôm nay Lão Tôn ta tâm trạng tốt, tha cho ngươi một mạng!" "Sau khi trở về nói với lão già Ngọc Đế, Lão Tôn ta không dễ bắt nạt đâu!" "Nếu còn dám sỉ nhục Lão Tôn ta, bảo hắn rửa sạch cổ chờ là được!" Nói xong, Tôn Ngộ Không trực tiếp lấy ra Kim Cô Bổng, vung về phía Thái Bạch Kim Tinh.

"A?" Mặc dù Thái Bạch Kim Tinh cũng là Thái Ất Kim Tiên, nhưng chiến lực của hắn lại bình thường, Tôn Ngộ Không là tồn tại có thể giao đấu với Đại La Kim Tiên!

Bị một gậy vung trúng, Thái Ất Kim Tiên trực tiếp bay ra khỏi Hoa Quả Sơn, chật vật chạy về Thiên giới.

Trong điện Lăng Tiêu, nghe Thái Bạch Kim Tinh báo cáo, Hạo Thiên mặt mày âm trầm.

"Một con yêu hầu nhỏ bé, lại dám phóng túng như vậy!" Hạo Thiên giận dữ quát, lời của Tôn Ngộ Không đã trực tiếp làm tổn thương lòng hắn!

Mặc dù bây giờ Thiên Đình uy thế lẫy lừng, nhưng sự tồn tại của Thánh nhân vẫn là điều Hạo Thiên phải kiêng kỵ!

Mặc dù làm việc không còn bó tay bó chân như trước, nhưng Thiên Đình vẫn không thể thật sự thống trị Hồng Hoang.

Tứ Giáo mới là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang!

Đến mức Thiên Đình thật sự giống như con rối của Thánh nhân.

Hạo Thiên dù mạnh đến đâu, trong mắt Thánh nhân cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Lời này, mọi người đều biết, nhưng bây giờ lại bị một con yêu hầu nói ra, mặt mũi của Hạo Thiên không giữ được nữa.

Sắc mặt âm trầm, trong lòng bạo nộ vô cùng.

Một con yêu hầu nhỏ bé cũng dám kiêu ngạo như vậy, nếu không diệt nó, sau này uy nghiêm của Hạo Thiên đặt ở đâu?

"Thác Tháp Thiên Vương ở đâu?" "Thần có mặt!" Lý Tĩnh bước ra, tay cầm bảo tháp, sắc mặt nghiêm túc vô cùng.

Trong Phong Thần Đại Chiến, Lý Tĩnh không chết trong đại kiếp tàn khốc đó, cũng nhục thân thành Thánh, tu vi miễn cưỡng đột phá Đại La Kim Tiên.

Trở thành Binh Mã Đại Nguyên Soái của Thiên Đình, thống quản mười vạn thiên binh thiên tướng.

Mặt khác, cũng trở thành nhân vật đại diện của Xiển Giáo ở Thiên Đình!

Sư phụ của hắn là Nhiên Đăng tuy đã đầu quân cho Tây Phương, nhưng Lý Tĩnh lại trung thành bảo vệ Xiển Giáo!

"Lệnh cho ngươi điểm đủ binh mã, tức khắc phát binh đến Hoa Quả Sơn, bắt con yêu hầu kia về, để chứng minh thiên pháp!" Hạo Thiên quát lớn.

Mặc dù cảm thấy Tôn Ngộ Không kia có thể có quan hệ với Thánh nhân, nhưng cũng không thể khiến Hạo Thiên dập tắt cơn bạo nộ trong lòng.

Một con yêu hầu nhỏ bé dám trào phúng hắn là con rối của Thánh nhân, không diệt nó, cơn giận trong lòng Hạo Thiên khó bình!

Tất nhiên, chuyện này Hạo Thiên sẽ không trực tiếp ra tay.

Thiên Đình bây giờ tuy uy thế mạnh mẽ, nhưng trong đó cũng có

đủ loại thế lực cá mè một lứa, Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo đều có người ở Thiên Đình.

Lý Tĩnh cha con cũng đều là môn hạ của Thánh nhân, để họ đi bắt con yêu hầu kia, quả thật rất thích hợp.

Dù sao có đấu, cũng là giữa Tứ Giáo đấu với nhau!

"Tuân lệnh!" Lý Tĩnh không do dự quát lên.

Rất nhanh đã mang theo Na Tra và mười vạn thiên binh thiên tướng hạ giới đến Hoa Quả Sơn.

Một ngày nọ, trên Hoa Quả Sơn, uy thế ngút trời bùng nổ.

"Ầm ầm ầm!" Trong hư không, mười vạn thiên binh thiên tướng giáng lâm, thân mặc bạch giáp, mặt mày nghiêm nghị, sức mạnh kinh khủng khiến một phương trời đất đều tĩnh lặng vô thanh.

Thiên Đình lúc này, dù đã trải qua một trận Phong Thần Đại Kiếp, thực lực không đạt đến tầng bậc của Yêu Tộc Thiên Đình năm xưa.

Chỉ riêng mười vạn thiên binh thiên tướng đã kém một bậc, nhưng đối với Hồng Hoang đại địa lúc này, vẫn có sức uy hiếp tuyệt đối.

Yêu Tộc như một đám cát rời, đối mặt với thiên binh khó có thể chống cự được lâu.

Thường là một đám ô hợp, một đòn là tan, trong mắt mọi người, yêu hầu Hoa Quả Sơn cũng không khác là bao.

Yêu binh Hoa Quả Sơn lúc này, nhìn mười vạn thiên binh, trên mặt không tự chủ được hiện lên một tia sợ hãi.

"Hừ!

Lão già Ngọc Đế phái người đến nộp mạng rồi sao?" Trên Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không thân mặc kim giáp, khoác hồng bào, tay cầm Kim Cô Bổng, thân ảnh ngạo nghễ đối mặt với mười vạn thiên

binh.

Căn bản không thèm để ý đến thiên binh thiên tướng, đến bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu.

"Phụ soái, con khỉ này cũng khá thú vị, rõ ràng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, lại có thể kiêu ngạo như vậy, quả không hổ là Hỗn Thế Tứ Hầu!" Na Tra nhìn Tôn Ngộ Không, nhàn nhạt cười nói.

Lúc này, hắn đã nhận được truyền âm của Quy Linh Thánh Mẫu, báo cho biết thân phận của con khỉ.

Một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, do tảng thần thạch Nữ Oa vá trời năm xưa còn sót lại hóa thành, vì vậy Na Tra đối với Tôn Ngộ Không không có địch ý quá lớn.

Ngược lại còn có chút hứng thú!

"Hỗn Thế Tứ Hầu?" Lý Tĩnh nghe vậy trong lòng kinh hãi.

Vốn dĩ Hỗn Thế Tứ Hầu rất ít người biết, nhưng sự xuất hiện của Lục Nhĩ Mi Hầu đã khiến tất cả cường giả Hồng Hoang đều ghi nhớ cái tên này.

Trong truyền thuyết, Hỗn Thế Tứ Hầu đều không sợ trời không sợ đất, to gan lớn mật, chiến lực khủng bố, tính cách bạo ngược.

Giống như Lục Nhĩ Mi Hầu kia, lúc này đã là tu vi Chuẩn Thánh.

Do đó, thực lực của Tôn Ngộ Không chắc chắn không yếu.

"Nhưng con khỉ này lại là đệ tử của Phật môn, có nhân quả sâu xa với Phật môn!" Na Tra lại trầm giọng nói.

Trong lòng cũng không nói nên lời, rõ ràng là do thần thạch của Nữ Oa hóa thành, con khỉ này đáng lẽ nên được Tiệt Giáo thu nhận vào môn hạ!

Sao lại thành người của Phật giáo chứ!

“Phật môn?

Thảo nào Ngọc Đế dường như có chút kiêng kỵ con khỉ này!

Xem ra là mượn dao giết người, muốn ta và Phật giáo tranh chấp!” Lý Tĩnh thầm nghĩ trong lòng, xuất thân là tổng binh Trần Đường Quan, hắn tuyệt đối không thiếu kinh nghiệm đấu tranh chính trị.

Hắn lập tức hiểu ra tất cả, Ngọc Đế chỉ đang lợi dụng thân phận sau lưng của cha con hắn mà thôi!

“Phụ soái, đánh không?” “Trước tiên bắt con khỉ kia lại đã!

Giao cho Ngọc Đế, muốn xử trí thế nào, ta không quan tâm nữa!” Lý Tĩnh trầm giọng nói.

“Vâng!” Na Tra nhẹ nhàng gật đầu.

Trong tay hiện ra một cây Hỏa Tiêm Thương, trực tiếp lao về phía Tôn Ngộ Không.

“Ồ!

Đứa nhóc này là ai?

Mau mau về đi, bảo lão già kia, cẩn thận bị gậy của Tôn gia gia đánh cho khóc đấy!” Tôn Ngộ Không thấy Na Tra có dáng vẻ của một thiếu niên, lập tức cười ha hả khoát tay.

Chương 176

Na Tra lại không hề tức giận, thản nhiên nhìn hắn cười nói: "Con khỉ kia, nếu ngươi đánh thắng được ta, tiểu gia tự nhiên sẽ rời đi!" "Không chỉ ta rời đi, mười vạn thiên binh thiên tướng sau lưng ta cũng sẽ rời đi!" "Nhưng nếu ngươi đánh không thắng ta, thì đừng có khóc nhè đấy nhé!" Na Tra nhếch mép, cái dáng vẻ mục trung vô nhân của con khỉ này khiến hắn có chút không vui!

"Hừ!

Để Lão Tôn ta dạy dỗ đứa nhóc nhà ngươi!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, lông khỉ toàn thân dựng đứng lên, giơ Kim Cô Bổng vung về phía Na Tra.

"Ầm!" Hai người đánh nhau trên không, Tôn Ngộ Không tuy là thực lực Thái Ất Kim Tiên, nhưng chiến lực thật sự không yếu.

Na Tra lại không dùng toàn lực, nhất thời cũng đánh ngang tài ngang sức.

Trên hư không, Lý Tĩnh nhìn Na Tra, trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, biết rằng dựa vào Na Tra để bắt con khỉ, còn phải mất một lúc lâu.

Na Tra vì bị Ngọc Đế lợi dụng nên trong lòng không vui, chắc chắn phải chơi chán rồi mới bắt đầu làm việc!

"Toàn quân nghe lệnh, giết!" Lý Tĩnh tay cầm bảo tháp, lệnh kỳ vung lên, mười vạn thiên binh thiên tướng liền lao về phía Hoa Quả Sơn.

Không bắt được Tôn Ngộ Không, Hoa Quả Sơn cũng phải san bằng!

"Hống hống!" "Hống hống!" Đại quân Thiên Đình hung hãn, chiến

đấu cùng yêu binh Hoa Quả Sơn.

Lúc này Hoa Quả Sơn, yêu binh vô số, thực lực cường hãn, nhưng suy cho cùng chỉ là một đám ô hợp.

Đối mặt với đại quân tinh nhuệ của Thiên Đình, rất nhanh đã không chống đỡ nổi.

Nhìn thuộc hạ hầu yêu từng người bị bắt, Tôn Ngộ Không không bình tĩnh được nữa!

Dù tính cách cuồng vọng, nhưng hắn cũng trọng tình cảm, giảng nghĩa khí.

"Ha ha, con khỉ, chiến đấu với tiểu gia ta, còn dám phân tâm?" Na Tra cười ha ha một tiếng, trực tiếp đánh bay Tôn Ngộ Không ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, trời đất đột biến, hư không bị xé toạc, giống như một cái hố đen không đáy, trực tiếp bao phủ lấy mười vạn thiên binh.

"Cái gì?" Lý Tĩnh sắc mặt đại kinh!

"Ha ha, Lý Tĩnh, huynh đệ của Bằng Ma Vương ta không dễ bắt nạt như vậy đâu!" Giữa thiên địa, cùng với một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, cái hố đen khổng lồ đó nhanh chóng bao trùm lấy mười vạn thiên binh.

Cái khí thế đó, hoàn toàn có thể nuốt chửng bọn họ trong một ngụm.

"Bằng Ma Vương?" Lý Tĩnh sắc mặt đại kinh, không ngờ Bằng Ma Vương lại đến, lần này tình hình không ổn rồi.

Bằng Ma Vương là cường giả yêu vương nổi danh trong Yêu Tộc, cảnh giới Đại La Kim Tiên sâu không lường được, xưng bá một phương ở Bắc Câu Lô Châu.

Cái nơi quỷ quái đó, ngay cả binh mã Thiên Đình bình thường cũng không muốn đến.

Không ngờ Bằng Ma Vương lại đến giúp Tôn Ngộ Không!

"Tứ Đại Thiên Vương, mau ra tay, ngăn hắn lại!" Lý Tĩnh kinh hãi hét lớn.

Tứ Đại Thiên Vương là cường giả Nhân Giáo trong Phong Thần Đại Chiến năm xưa, bốn huynh đệ Ma Lễ Thanh, chết trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Nguyên linh lên Phong Thần Bảng, bây giờ thuộc quyền của Lý Tĩnh, cũng là chủ lực trong lần chinh phạt Hoa Quả Sơn này.

Nhận lệnh của Lý Tĩnh, Tứ Đại Thiên Vương nhanh chóng ra tay.

Đầu tiên là một thanh bảo kiếm chém về phía Bằng Ma Vương, khí tức lăng lệ khiến hư không đều nứt ra.

"Hừ!

Nếu là lúc còn ở Nhân Giáo, bản vương quả thật phải kiêng dè ba phần, nhưng bây giờ thì!

Ha ha!" "Nhục thân bị hủy, nguyên linh lên Phong Thần Bảng, còn phát huy được mấy phần sức mạnh?" Trong hư không, Bằng Ma Vương cười lạnh nói.

Hắn mặc một thân vương bào màu vàng sẫm, ánh mắt âm u khinh thường.

Hắn trực tiếp đưa ra một bàn tay, hóa thành một cái móng vuốt chim bằng khổng lồ mấy vạn trượng, chộp về phía bảo kiếm.

"Keng!" Một tiếng vang giòn tan, móng vuốt và bảo kiếm va vào nhau.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thanh bảo kiếm trực tiếp

gãy đôi.

Ma Lễ Thanh lập tức sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm tinh huyết.

"Đại ca!" Tứ Đại Thiên Vương đều chấn kinh, Lý Tĩnh cũng kinh hãi.

Bằng Ma Vương lợi hại như vậy, trong nháy mắt đã đánh bại Ma Lễ Thanh.

Tiếp theo, Tứ Đại Thiên Vương nhanh chóng toàn bộ bại trận, ngay cả Lý Tĩnh cũng phải dùng đến bảo tháp.

Nhưng không ngờ, trực tiếp bị Bằng Ma Vương đánh bay, căn bản không thu được người ta.

"Rút, đại quân rút lui!" Lý Tĩnh vội vàng hét lớn, dưới sự giao đấu của cường giả như vậy, thiên binh thiên tướng bình thường chỉ là bia đỡ đạn, căn bản không có tác dụng gì.

Hơn nữa Thiên Đình tích lũy được chút gia sản này cũng không dễ dàng, không thể để mất ở đây.

Bên kia Na Tra, nhìn thấy tình hình như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, cười ha ha với Tôn Ngộ Không nói: "Con khỉ, ngươi vận khí không tồi, có huynh đệ tốt giúp đỡ, chỉ hy vọng ngươi đừng phụ lòng huynh đệ!" Na Tra nhìn Tôn Ngộ Không đầy ẩn ý, trực tiếp nhảy ra khỏi vòng chiến, theo Lý Tĩnh rút lui.

Lần này Thiên Đình chinh phạt Hoa Quả Sơn, đã thất bại.

Có thể nói Bằng Ma Vương đã dùng sức một mình, đánh bại đại quân Thiên Đình.

Bắc Hải Yêu Vương, khủng bố đến thế!

"Ha ha!

Nhị ca, huynh đến rồi!" Tôn Ngộ Không nhảy nhót chạy đến bên cạnh Bằng Ma Vương, mặt đầy vui mừng.

Lần này, Bằng Ma Vương đến thật đúng lúc.

Nếu không đám khỉ Hoa Quả Sơn của hắn đã gặp nạn rồi.

"Huynh đệ gặp phiền phức, ca ca ta sao có thể ngồi yên không quản?" Bằng Ma Vương cười nói.

"Mấy huynh đệ khác, nghe tin Thiên Đình muốn đối phó ngươi, cũng đều đang đến, ta tốc độ nhanh hơn một chút, chắc đang trên đường!" Tiếng của Bằng Ma Vương vừa dứt, trên hư không Hoa Quả Sơn lại vang lên một giọng nói khác: "Tốc độ của lão nhị quả thật đủ nhanh!" "Chuyện đã giải quyết xong cả rồi, cũng không chừa cho ta mấy tên!" Giọng nói vừa dứt, Ngưu Ma Vương cầm hai cây búa bước ra.

Tốc độ của Bằng Ma Vương không phải là khoác lác, trong số các Đại La Kim Tiên ít người có thể sánh kịp.

Hắn đã giải quyết xong mọi chuyện, Ngưu Ma Vương mới vừa đến nơi.

Phải biết Ngưu Ma Vương là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn!

Rất nhanh, Giao Ma Vương, Sư Đà Vương mấy người cũng lần lượt đến, mặc dù không kịp tham gia đại chiến, nhưng phần tình nghĩa này khiến Tôn Ngộ Không cảm động.

Không phải tất cả huynh đệ đều sẽ giúp ngươi vào thời khắc quan trọng, người đâm sau lưng cũng không thiếu.

Mấy huynh đệ Tôn Ngộ Không kết giao, đều là huynh đệ thật sự!

"Lão thất, nghe nói ngươi chửi lão già Ngọc Đế kia một trận, làm

tốt lắm, ha ha!" Ngưu Ma Vương vỗ vai Tôn Ngộ Không bôm bốp, vẻ mặt đắc ý.

Các huynh đệ khác cũng giơ ngón tay cái với Tôn Ngộ Không.

Chương 177

"Làm tốt lắm, lão thất!" "Lão già Ngọc Đế đó luôn bắt nạt Yêu Tộc chúng ta, sớm nên làm vậy rồi!" … Sư Đà Vương, Di Hầu Vương và những người khác cười ha hả.

Vốn dĩ lúc này, Lục Đại Yêu Vương sẽ không xuất hiện ở đây!

Về sau Tôn Ngộ Không bị bắt lên Thiên Đình, đưa vào lò luyện đan, cuối cùng còn bị Như Lai trấn áp.

Trong những chuyện đó, căn bản không thấy Lục Đại Yêu Vương xuất hiện.

Vì sao?

Không phải vì họ không giảng tình nghĩa, mà là Tôn Ngộ Không đã phản bội tình nghĩa của họ trước.

Thiên Đình bắt nạt Yêu Tộc, hai bên vốn đối lập.

Tôn Ngộ Không là yêu vương đang nổi trong Yêu Tộc, bị Thái Bạch Kim Tinh lừa phỉnh một trận, ngu ngốc trực tiếp chấp nhận chiêu an của Thiên Đình.

Có lẽ Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy đó là một chuyện đùa, tâm tư đơn giản!

Nhưng trong mắt người khác, đó chính là phản bội Yêu Tộc, Tôn Ngộ Không đã phản bội tình nghĩa huynh đệ.

Cũng khó trách Ngưu Ma Vương và những người khác không ra tay giúp!

Lúc này, Tôn Ngộ Không hiểu rõ sự tình, không chấp nhận chiêu an của Thiên Đình, là yêu vương mới nổi của Yêu Tộc.

Tự nhiên là huynh đệ của Ngưu Ma Vương, có chuyện, tất cả đều giúp đỡ.

Như vậy, vừa mới chia tay không lâu, Thất Đại Yêu Vương lại một lần nữa tụ họp tại Hoa Quả Sơn, đánh bại đại quân Thiên Đình.

Không có chuyện gì khác, uống rượu!

Khoác vai bá cổ hướng về Thủy Liêm Động.

Trên điện Lăng Tiêu, Lý Tĩnh và Tứ Đại Thiên Vương mặt đầy bất đắc dĩ cúi mình bái Hạo Thiên, Na Tra thì vẻ mặt không quan tâm.

Thua thì thua!

Có gì to tát chứ?

Hạo Thiên nghe Lý Tĩnh báo cáo, lại mặt đầy phẫn nộ, một con yêu hầu nhỏ bé cũng dám không kính trọng hắn.

Đại quân Thiên Đình không những không thu thập được nó, ngược lại còn bị đánh cho tổn binh hao tướng, chật vật chạy về.

Đơn giản là làm mất hết mặt mũi của Thiên Đình!

"Lại tập hợp đại quân, triệu tập các tiên, chinh phạt Hoa Quả Sơn, nhất định phải bắt được con yêu hầu kia!" Hạo Thiên phẫn nộ nói, đây là chuyện lớn liên quan đến mặt mũi của Thiên Đình!

Uy nghiêm của Thiên Đình không thể bị tổn hại bởi một con yêu hầu nhỏ bé.

"Ngoài ra, đến Quán Giang Khẩu một chuyến, bảo Dương Tiễn cũng tham gia lần chinh phạt này!" Trong Hỗn Độn Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên và Nữ Oa ngồi trên vân tháp, quanh thân lan tỏa uy áp nhàn nhạt.

Bao quanh là một luồng sức mạnh huyền diệu, khiến người ta cảm thấy sâu không lường được.

Rõ ràng, tu vi của Thông Thiên và Nữ Oa lúc này đã đạt đến một cảnh giới sâu xa, lại tiến thêm một bước lớn trong cảnh giới Thánh nhân.

"Hát!" Theo một tiếng quát nhẹ của Thông Thiên, một luồng sức mạnh khổng lồ đánh vào cơ thể Nữ Oa.

Ba bóng người giống hệt nhau bước ra từ cơ thể Nữ Oa, sau đó đột nhiên dung hợp làm một, lại một lần nữa tiến vào cơ thể Nữ Oa.

Khi tất cả uy áp tan đi, Thông Thiên và Nữ Oa mặc lại y phục, trên mặt lại đầy vui mừng.

"Tam thi hợp nhất, ta cuối cùng cũng thành công rồi!" Nữ Oa nhào vào lòng Thông Thiên, hưng phấn la hét.

Hoàn toàn không có dáng vẻ của nữ thần cao lãnh, càng giống một cô bé.

Thông Thiên nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo của nàng nói: "Ừ!

Sau này cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, nàng vẫn là Thánh nhân!" Vừa rồi, Thông Thiên đã giúp Nữ Oa thoát khỏi sự khống chế của Hồng Mông Tử Khí, để tam thi của nàng được hợp nhất.

Tiêu trừ ẩn hoạn trong cơ thể, khiến cảnh giới của Nữ Oa trong hàng ngũ Thánh nhân lại tiến thêm một bước.

Thảo nào Nữ Oa lại vui như vậy!

"May mà năm xưa nghe lời huynh, sau khi trảm tam thi mới chứng đạo thành Thánh, nếu không muốn tam thi hợp nhất cũng không dễ dàng như vậy!" Nữ Oa bĩu môi nói.

Trảm tam thi trước khi thành Thánh, và trảm tam thi sau khi thành Thánh, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Giống như Lão Tử và những người khác, nếu muốn tam thi hợp

nhất, cơ hội có thể nói là gần như không có.

Vì vậy mới cho Thông Thiên cơ hội rút ra Hồng Mông Tử Khí.

Nữ Oa cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào!

Hai người tình tứ một lúc, tâm tư Thông Thiên khẽ động, cảm nhận được chuyện xảy ra trong Hồng Hoang.

Ánh mắt hướng về Hoa Quả Sơn!

"Hạo Thiên tức giận rồi, con khỉ nhỏ lần này sợ là không chống đỡ nổi!" Thông Thiên nhàn nhạt cười nói.

Nữ Oa đôi mắt đẹp khẽ động, dịu dàng nói: "Chúng ta có cần giúp nó không, dù sao nó cũng là do thần thạch trong tay ta hóa thành!" Thông Thiên nhẹ nhàng gật đầu nói: "Tự nhiên cần, Phật giáo muốn đông truyền, không dễ dàng thực hiện như vậy đâu!" Nói xong, Thông Thiên vung tay, hai luồng sức mạnh liền rơi vào Hồng Hoang.

Một đạo truyền pháp chỉ cho Khổng Tuyên, đạo còn lại lại rơi vào đảo Bồng Lai!

Quán Giang Khẩu!

Dương Tiễn một thân chiến giáp màu bạc, ngồi ở trên cao, giữa trán mở con mắt thứ ba, sắc mặt trắng nõn kiên nghị, đúng chuẩn một mỹ nam tử.

Dưới tay hắn, ngồi là Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Uống một ngụm rượu, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Ngọc Đế truyền pháp chỉ, bảo ta đến Hoa Quả Sơn bắt con yêu hầu kia!" Dương Tiễn lúc này, vì mẹ không bị giam ở Đào Sơn, nên quan hệ với Hạo Thiên không cứng nhắc như vậy.

Trong Phong Thần Đại Chiến, cũng nhục thân thành Thánh.

Là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, Hạo Thiên tuy không thể ra lệnh cho Dương Tiễn, nhưng dựa vào chút tình thân, Dương Tiễn cũng sẵn lòng giúp Hạo Thiên làm một vài việc.

Nhưng lần này lại bảo hắn đi bắt một con yêu hầu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên?

Đơn giản là giết gà dùng dao mổ trâu!

"Nhị gia, ta vừa từ Thiên Đình trở về, nghe nói con yêu hầu đó rất lợi hại, Na Tra đích thân ra tay cũng không bắt được!" "Trong Hoa Quả Sơn còn có sáu đại yêu vương khác, lần trước đại quân Thiên Đình đại bại trở về!" "Ngọc Đế e là hết cách rồi, mới mời ngài ra tay!" Mai Sơn lão đại trầm giọng nói.

"Ồ?

Na Tra sư đệ cũng không bắt được con khỉ đó?

Thú vị đấy!" Dương Tiễn nhàn nhạt lắc đầu cười nói.

Sau khi đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, chiến lực của Na Tra ít người bì kịp.

Dương Tiễn tự nhiên sẽ không tin Na Tra không bắt được một Thái Ất Kim Tiên, chắc chắn là nương tay rồi.

Chương 178

Nhưng tại sao lại làm vậy?

Lúc này, trong hư không bỗng nhiên bước ra một đồng tử áo xanh, trực tiếp nói với Dương Tiễn: "Dương Tiễn sư huynh, lão gia bảo huynh có thể ra tay, nhưng không cần quá nghiêm túc!" "Hả?" Nghe lời của đồng tử áo xanh, Dương Tiễn một trận khó hiểu.

Đồng tử này phục vụ Khổng Tuyên, Khổng Tuyên bảo hắn không cần thật sự ra tay?

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Con khỉ đó có lai lịch gì?" Dương Tiễn không hiểu hỏi.

Trước đó Na Tra e rằng cũng đã nhận được mệnh lệnh, không được toàn lực ra tay!

Đồng tử áo xanh nghe vậy, lắc đầu nói: "Chuyện này ta cũng không biết, nhưng là pháp chỉ do Thánh nhân lão gia truyền xuống!" "Sư tổ?" Dương Tiễn trong lòng kinh hãi, đối với Thông Thiên, hắn vẫn luôn vô cùng kính sợ, không ngờ là Thông Thiên đích thân phân phó.

Xem ra chuyện này không đơn giản, e rằng liên quan đến tranh đấu giữa các Thánh nhân.

"Ngươi về trước báo với sư tôn, Dương Tiễn tuân lệnh!" Dương Tiễn nhìn Mai Sơn Lục Huynh Đệ dưới tay, nhàn nhạt lắc đầu nói: "Ta cũng đi một chuyến vậy!" "Ta ngược lại muốn xem con khỉ đó rốt cuộc có gì đặc biệt, khiến sư tổ cũng phải quan tâm như vậy!" Nói xong, liền trực tiếp mang theo Hao Thiên Khuyển và Mai Sơn Lục Huynh Đệ đến Hoa Quả Sơn.

Lúc này Hoa Quả Sơn, chiến tranh lại nổ ra, đại quân Thiên Đình quay trở lại, bao vây Hoa Quả Sơn trùng trùng, binh lực còn đông hơn trước.

Cường giả cũng nhiều hơn, Hạo Thiên dường như một lòng muốn tìm lại mặt mũi từ trên người Tôn Ngộ Không.

Chỉ cần bắt được Tôn Ngộ Không, lúc đó Thánh nhân sau lưng ra tay, Hạo Thiên thuận nước đẩy thuyền giải quyết chuyện này.

Không chỉ có thể vãn hồi uy áp của Thiên Đình, mà còn có thể nhận được một cái nhân tình của Thánh nhân.

Một thương vụ đôi bên cùng có lợi!

Tất cả tiền đề là bắt được con khỉ, nhưng không thể thật sự động thủ giết nó, nếu không, đó không phải là nhân tình của Thánh nhân, mà là nhân quả với Thánh nhân!

"Ha ha ha!

Lần này, người của Thiên Đình đến không ít nhỉ!" Ngưu Ma Vương cầm hai cây búa lớn cười ha hả.

"Hừ!

Lũ người Thiên Đình này, trước nay đều xem thường Yêu Tộc chúng ta, quen thói coi trời bằng vung, lần này để chúng ta dạy dỗ chúng một trận!" Bằng Ma Vương lạnh lùng ngạo nghễ nói.

Hắn quả thật có vốn liếng để ngạo khí.

Binh mã Thiên Đình tuy đông, nhưng bên Yêu Tộc cũng không hề yếu.

Lục Đại Yêu Vương toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên, Tôn Ngộ Không cũng có chiến lực của Đại La Kim Tiên.

Ngưu Ma Vương lại càng là cường giả cảnh giới Đại La Kim

Tiên viên mãn.

Đội hình như vậy, không kém Thiên Đình bao nhiêu.

"Được!

Để huynh đệ chúng ta đại chiến một trận, cho lũ người kia biết sự lợi hại của huynh đệ chúng ta!" Tôn Ngộ Không hào khí nói.

Trong lòng may mắn có được đám huynh đệ này!

"Báo, bệ hạ, Cự Linh Thần không địch lại con yêu hầu kia, bị đánh bay ra ngoài trời!" "Báo, bệ hạ Bằng Ma Vương đã nuốt chửng mười vạn thiên binh thiên tướng của chúng ta, đại quân Thiên Đình tổn thất thảm trọng, Thác Tháp Thiên Vương thỉnh cầu tăng viện!" "Báo, Nhị Lang Chân Quân và con yêu hầu kia đại chiến năm vạn hiệp, bất phân thắng bại!" "Chân Võ Đại Đế không địch lại Ngưu Ma Vương…" … Trong điện Lăng Tiêu, nghe từng đạo quân báo, sắc mặt Hạo Thiên đen như than.

Giận dữ gầm lên: "Đủ rồi!

Trẫm nhìn thấy được!" Trước mặt hắn, là một tấm gương khổng lồ, chính là linh bảo mà Hồng Quân ban cho năm xưa, Côn Luân Kính!

Trong Côn Luân Kính đang chiếu cảnh tượng đại chiến ở Hoa Quả Sơn.

Nhìn thấy cường giả bên phía Thiên Đình không ngừng bại trận, tâm trạng của Hạo Thiên có thể tốt mới là lạ!

Ban đầu lần này Hạo Thiên đã huy động rất nhiều cường giả của Thiên Đình, ngay cả Dương Tiễn cũng mời ra.

Tưởng rằng có thể một lần san bằng Hoa Quả Sơn!

Ai ngờ, trực tiếp bị đám yêu quái Hoa Quả Sơn cho một trận ra trò.

Thất Đại Yêu Vương tề tựu, bảy mươi hai lộ yêu vương hội họp, đơn giản là biến Hoa Quả Sơn thành một trận thần yêu đại chiến.

Thiên Đình ngược lại trở thành phe yếu thế, ngay cả Chân Võ Đại Đế cũng bị Ngưu Ma Vương đánh bại.

Phải biết Chân Võ Đại Đế là thân thể Nhân Tộc, nghịch thiên thành tiên, tồn tại cường hãn, từng một mình đến Bắc Câu Lô Châu, chém giết vô số cường giả Yêu Tộc.

Cũng được xưng là Đãng Ma Tổ Sư, là tâm phúc của Hạo Thiên.

Nhưng không ngờ, Ngưu Ma Vương lại mạnh mẽ như vậy.

"Không hổ là tọa kỵ của Thông Thiên sư huynh!" Hạo Thiên trầm giọng cảm khái, ánh mắt nhìn vào Côn Luân Kính, lóe lên ánh sáng lăng lệ.

"Nhưng đây có phải là ý của Thông Thiên sư huynh không?" Hạo Thiên trong lòng không hiểu thầm nghĩ.

Hoa Quả Sơn không trừ, mặt mũi của Thiên Đình sẽ không còn, sau này trong Hồng Hoang sẽ có nhiều người hơn dám khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Đình.

"Xem ra, chỉ có thể trẫm đích thân ra tay rồi!" Hạo Thiên lạnh lùng nói, trên khuôn mặt kiên nghị đầy vẻ nghiêm nghị.

Sau một trận Phong Thần Đại Chiến, khiến nhân lực của Thiên Đình trở nên sung túc, nhưng đại đa số đều là cường giả dưới Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên không nhiều, Chuẩn Thánh lại càng không có mấy người.

Mạnh nhất phải kể đến Hạo Thiên, trảm Nhị thi, sánh ngang với những cường giả thế hệ trước như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử.

Chỉ là, Hạo Thiên ít khi ra tay, đến nỗi người trong Hồng Hoang đều cho rằng thực lực của Hạo Thiên bình thường.

Nhưng nếu không có thực lực, ngay cả tư cách làm con rối của Thánh nhân cũng không có.

Lúc này, một thiên binh báo: "Phật giáo Quan Thế Âm Bồ Tát cầu kiến!" "Quan Âm?

Từ Hàng!" Ánh mắt Hạo Thiên trầm ngưng, Từ Hàng từ khi đến Phật giáo liền trở thành Quan Thế Âm Bồ Tát.

Địa vị tôn quý, chỉ đứng sau Tam Thế Phật Tổ, còn là sứ giả của Như Lai.

Cũng thường xuyên đến Thiên Đình, nhưng vào thời khắc quan trọng này đến Thiên Đình làm gì.

Sau khi Quan Thế Âm được mời vào, liền bái Hạo Thiên nói: "Bần tăng đến là để giúp bệ hạ giải quyết khốn cảnh hiện tại!" "Khốn cảnh?

Thiên Đình ta binh hùng tướng mạnh, có khốn cảnh gì chứ?" Hạo Thiên lạnh lùng cười một tiếng.

Từ khi Tây Phương Giáo tách khỏi Huyền Môn, liền trở thành tà môn ngoại đạo, vẫn luôn dòm ngó phương Đông.

Thiên Đình là chính thống Hồng Hoang do Hồng Quân lập ra, sao có thể để Phật môn khinh thường được?

"Bần tăng nói là chuyện Hoa Quả Sơn!" Quan Thế Âm thấy sắc mặt Hạo Thiên không tốt, khí thế lập tức yếu đi một chút.

Nhưng lúc này chuyện Hoa Quả Sơn quả thật có chút cấp bách!

Thất Đại Yêu Vương tề tựu, sức mạnh bộc phát kinh người, đánh cho đại quân Thiên Đình choáng váng, nếu không nhanh chóng trấn áp.

Chương 179

Cái luồng tà khí này e rằng sẽ lan ra cả Hồng Hoang.

"Phật Tổ nói, nguyện ý ra tay vì Thiên Đình trấn áp con yêu hầu kia, để chính lại uy nghiêm của Thiên Đình, chỉ cần…" Lời của Quan Thế Âm chưa nói xong, đã bị Hạo Thiên trực tiếp giơ tay cắt ngang.

Chỉ thấy hắn nhàn nhạt nói: "Hoa Quả Sơn chẳng qua chỉ có mấy con yêu vương nhỏ bé, Thiên Đình ta tự có thể giải quyết, không cần phiền đến Phật Tổ!" Hạo Thiên sắc mặt thản nhiên, trong lòng lại đầy khinh thường.

Lũ người Phật giáo này, lấy chuyện này ra để đàm phán điều kiện với Thiên Đình, thật sự cho rằng Thiên Đình đã đến bước đường cùng rồi sao?

Nếu thật sự như vậy, sức mạnh của Thiên Đình không hề yếu hơn Phật giáo!

Chỉ riêng sức mạnh của một mình Hạo Thiên đã có thể sánh ngang!

Nhìn thái độ cứng rắn của Hạo Thiên, Quan Thế Âm lập tức không nói nên lời, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Tôn Ngộ Không là nhân vật chủ chốt trong Phật pháp đông truyền, nếu cứ mãi không thể quy vị, chuyện Phật giáo đại hưng không biết phải trì hoãn bao lâu!

Phải nhanh chóng trấn áp Tôn Ngộ Không, để mọi chuyện trở lại theo kế hoạch của Phật giáo.

Nhưng Hạo Thiên lại không chơi theo bài!

Căn bản không muốn nhận cái nhân tình này của Phật giáo!

“Cái này…” Quan Thế Âm trong lòng có chút thấp thỏm, nên nói gì với Hạo Thiên bây giờ?

“Hừ!

Chuyện này không cần phiền đến Phật giáo!” “Con yêu hầu kia mạo phạm Thiên Đình, trẫm sẽ đích thân ra tay, tách nguyên thần của nó, phá tan nhục thân, để nguyên linh của nó vĩnh viễn tan biến giữa thiên địa!” Hạo Thiên lạnh lùng nói, sát khí lan tràn, rõ ràng là định đích thân ra tay.

Lúc này, cho Phật giáo một cái nhân tình để làm gì?

Nghe lời của Hạo Thiên, Quan Thế Âm lập tức hoảng hốt, đùa gì vậy!

Tôn Ngộ Không là nhân vật quan trọng của Phật pháp đông truyền, sao có thể để Hạo Thiên giết được!

Phật giáo đại hưng biết làm sao?

Bây giờ nhân tình không đòi được, chỉ hy vọng Hạo Thiên đừng thật sự ra tay!

“Bệ hạ chậm đã, Tôn Ngộ Không không thể giết được!” Quan Thế Âm vội vàng nói.

Ngăn cản Hạo Thiên thật sự ra tay.

Nhìn thái độ này, Hạo Thiên hiểu ra, hóa ra nhân quả bị che đậy của Tôn Ngộ Không là nhân quả của Phật giáo.

Hẳn là do hai vị Thánh nhân của Phật giáo đích thân ra tay!

Chỉ là Hạo Thiên có chút không hiểu, nếu con yêu hầu đó liên quan sâu đến Phật giáo như vậy, tại sao Phật giáo lại muốn giúp hắn trấn áp nó?

Hạo Thiên không tiếp tục ra tay!

Hắn muốn xem Phật giáo muốn làm gì!

Lúc này, trong Hoa Quả Sơn, đại quân Thiên Đình gần như thất bại thảm hại.

Ngưu Ma Vương và những người khác thật sự đánh rất hưng phấn.

"Ha ha!

Lũ nhóc con Thiên Đình, xem một gậy của Tôn gia gia đây!" Tôn Ngộ Không trực tiếp vung Kim Cô Bổng đập về phía thiên binh.

Thiên Đình thực sự quá yếu, làm yêu vương tự tại hơn.

Đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên bùng nổ vô tận kim quang, phật âm du dương, vang vọng khắp chư thiên.

Một giọng nói thần bí và trang nghiêm truyền đến: "Yêu hầu, không được phóng túng!" Đảo Bồng Lai!

Mây mù lượn lờ, tiên vận lan tỏa, linh khí nồng đậm hiện ra trạng thái dịch lỏng, linh căn linh thảo vô số, mỗi cây đặt trong Hồng Hoang đều là cực phẩm, chắc chắn sẽ tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Chỉ là, Bồng Lai Đảo bây giờ, càng thêm vẻ lạnh lẽo.

Thông Thiên và Nữ Oa đã dời đến Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, mười hai đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo cũng đều tự mình mở đạo trường trong Hồng Hoang.

Trên đảo Bồng Lai không một bóng người.

Nhưng một ngày nọ, hư không trên đảo từng trận dao động, trong Vấn Đạo Cung lần lượt hiện ra bốn bóng người.

Hai nam hai nữ.

Người đứng đầu là một thanh niên áo lục, chính là Khổng Tuyên.

Sau đó là Kim Bằng, và hai bóng hình tuyệt mỹ một đen một trắng, lại là Kim Linh Thánh Mẫu và Vân Tiêu.

Bốn đại đệ tử này là những cường giả Chuẩn Thánh Nhị thi trong Tiệt Giáo hiện nay, trong cả Hồng Hoang đều thuộc hàng đỉnh cao.

Chỉ đứng sau Thánh nhân, đặc biệt là Khổng Tuyên, đối mặt với cường giả thế hệ trước như Côn Bằng, cũng không hề thua kém.

"Mọi người đều đã nhận được pháp chỉ của sư tôn rồi chứ!" Khổng Tuyên ngồi ở trên cao, nhàn nhạt nhìn ba người còn lại.

"Đại sư huynh, sư phụ đã nói với ta rồi!" Kim Linh Thánh Mẫu và Vân Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Kim Bằng cũng khoát tay nói: "Lời của sư tôn, ta chắc chắn sẽ làm theo!" Khổng Tuyên im lặng gật đầu: "Phong Thần Đại Kiếp vừa mới kết thúc, một lượng kiếp khác lại bắt đầu!" "Lượng kiếp lần này tuy quy mô kém xa Vu Yêu Đại Chiến và Phong Thần Đại Chiến, nhưng lại là lượng kiếp sinh ra vì nhân quả của Phật môn!" "Phật giáo muốn đại hưng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của Tiệt Giáo chúng ta, vì vậy phải đả kích nó xuống…" Khổng Tuyên kiên định nói, là đại sư huynh của Tiệt Giáo, hắn chắc chắn sẽ đặt lợi ích của Tiệt Giáo lên hàng đầu.

Kim Bằng lại nhếch miệng nói: "Theo ta, trực tiếp đi phế đám người Phật môn kia là được rồi!" "Không cần các ngươi ra tay, một mình ta có thể diệt cả Linh Sơn!" Kim Bằng cười cuồng vọng, còn có chút đắc ý và tiện tiện!

Đạo trường của hắn ở vị trí giữa đại lục đông tây, quá rõ ràng thực lực của Phật môn.

Sau một trận Phong Thần Đại Kiếp, Phật môn đã thu nhận một ngàn hồng trần khách, thực lực đại tăng.

Chuẩn Thánh cũng xuất hiện mấy người, nhưng Chuẩn Thánh Nhị thi thì một người cũng không có.

Một khi thật sự động thủ, Kim Bằng có tự tin quét sạch Linh Sơn, Như Lai, Nhiên Đăng, Dược Sư mấy người liên thủ cũng không được.

Khổng Tuyên nhàn nhạt lắc đầu, tự nhiên biết gã Kim Bằng này chỉ đơn thuần là nói cho sướng mồm mà thôi.

Phật giáo lúc này liên quan đến nhân quả Thiên Đạo, căn bản không thể đơn giản bị diệt.

Nếu Phật giáo thật sự mất đi, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ nổi điên.

"Bây giờ binh mã Thiên Đình đang chinh chiến Hoa Quả Sơn, lão Ngưu đã đến đó!" "Nhưng Phật giáo e là sắp không nhịn được mà xen vào, chúng ta không thể để Tôn Ngộ Không bị trấn áp!" Khổng Tuyên trầm giọng nói.

Không thể ngăn cản Phật giáo đại hưng, dù sao cũng là thiên ý, chỉ có thể không ngừng đả kích nó.

Đánh gãy khí vận của Phật giáo một nửa, rồi lại một nửa, cuối cùng căn bản không thể uy hiếp lợi ích của Tiệt Giáo.

"Sư tôn có lệnh, ta tự nhiên toàn bộ nghe theo đại sư huynh!" Vân Tiêu trầm giọng nói, Kim Linh Thánh Mẫu và Kim Bằng cũng gật đầu.

Khổng Tuyên thấy vậy, khẽ giọng nói: "Vậy tốt, chúng ta động thủ thôi!" "Lão gấu kia bị trấn áp dưới đảo Bồng Lai nhiều năm như vậy, e là sớm đã bức bối phát điên rồi!" Kim Bằng cười ha ha.

Bốn người liền cùng nhau rời khỏi Vấn Đạo Cung, đến một sơn cốc ở phía tây bắc đảo Bồng Lai.

Chương 180

Nơi đây linh khí nồng đậm, đạo vận lan tỏa, dường như không khác gì những nơi khác trên đảo Bồng Lai.

Chỉ là khi bốn người đi vào, trong hư không liền mơ hồ hiện ra một luồng sức mạnh phong ấn huyền diệu.

Nơi đây ẩn giấu một tòa đại trận, phong ấn một tồn tại vô cùng khủng bố.

"Sư tôn đã bố trí Phong Thiên Chi Ấn từ vô tận tuế nguyệt trước, ngay cả bây giờ, bốn người chúng ta liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở ra, thật đáng xấu hổ!" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn sức mạnh phong thiên nặng nề trong hư không, khẽ giọng cảm khái.

"Thực lực của sư tôn thật khủng bố, tuyệt đối không phải chúng ta có thể so sánh!" Vân Tiêu trầm giọng gật đầu.

Thông Thiên vốn giỏi trận pháp chi đạo, một tòa Phong Thiên Đại Trận là kiệt tác đại thành.

Công kích lực tuy không bằng Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng sức mạnh phong ấn trong cả Hồng Hoang cũng hiếm thấy.

Dưới đại trận, phong ấn một tồn tại vô cùng cổ xưa.

Hắc Hùng Lão Tổ!

Thời gian hóa hình còn lâu hơn cả Thông Thiên, là nhân vật hiếm hoi còn sót lại sau Long Hán Đại Kiếp.

Chỉ là vì đắc tội với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên vì bảo vệ hắn mới phong ấn hắn ở đảo Bồng Lai.

Bây giờ, cũng đến lúc để hắn nhìn thấy ánh mặt trời.

“Động thủ!” Theo một tiếng quát lớn của Khổng Tuyên, bốn người mỗi người chiếm một phương vị, lục, kim, hắc, bạch, bốn luồng sức mạnh kinh khủng đồng thời đánh về phía đại trận.

“Ầm!” Tiếng nổ vang vọng một phương trời đất, sức mạnh kinh khủng quét qua.

Phong Thiên Đại Trận nhẹ nhàng rung chuyển, xuất hiện một chút lỏng lẻo, hình thành một cơn bão linh khí khủng bố trong hư không.

Thời gian trôi qua rất lâu, sắc mặt của bốn người Khổng Tuyên đều trở nên có chút tái nhợt.

Dù là bốn Chuẩn Thánh Nhị thi liên thủ, mở ra một tòa đại trận cũng vô cùng tốn sức.

“Ầm!” Đại trận ầm ầm vỡ tan, sức mạnh hủy diệt quét qua, một tiếng cười cuồng vọng đến cực điểm lập tức vang vọng khắp trời đất.

“Ha ha!

Hùng gia gia ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi!” Một gã mặt đen bước đi trong hư không, miệng cười toe toét, nhìn trời đất sáng sủa, đơn giản là quá phấn khích.

Phong Thiên Đại Trận tuy không cấm cố linh khí, Hắc Hùng Lão Tổ vẫn có thể tiếp tục tu luyện.

Nhưng đã quá lâu không được nếm mùi vị tự do.

Quá sảng khoái!

“Hắc Hùng tiền bối!” Nhìn gã phấn khích này, Khổng Tuyên không thể không trầm giọng nhắc nhở, nếu không thì trời mới biết gã này còn muốn chơi đến lúc nào!

“Được rồi, được rồi!

Thông Thiên gã kia đều đã nói với ta rồi, không phải chỉ là mấy tên

tiểu mao tặc của Tây Phương Giáo sao!" "Năm đó Lão Hùng ta tuy là thuộc hạ của Tẩu Thú Tộc, nhưng theo lời hai thằng ranh Đế Tuấn và Thái Nhất, ta cũng là Yêu Tộc!" "Tự nhiên không thể nhìn Yêu Tộc bị người khác bắt nạt được!" "Được rồi, chuyện giao cho ta đi!" Hắc Hùng Lão Tổ nói xong, trực tiếp chạy như điên ra ngoài đảo Bồng Lai, còn lao đầu vào Đông Hải.

Một con gấu đen của Tẩu Thú Tộc, lại đi chơi nước!

Trước tiên chơi đã!

"Gã này, hình như có chút không đáng tin cậy!" Kim Bằng nhếch miệng, bất đắc dĩ nói.

Trong Hoa Quả Sơn, đại chiến diễn ra dồn dập, chiến sự vô cùng thảm liệt.

Thất Đại Yêu Vương suất lĩnh vô số yêu binh khai chiến với đại quân Thiên Đình, vùng đất rộng ức vạn dặm đều sắp bị đánh thành một đống phế tích.

Tôn Ngộ Không sau một gậy đánh bay Cự Linh Thần, lại gặp phải một đại địch.

Nhị Lang Chân Quân, Dương Tiễn! "Này, tên ba mắt kia, ngươi tên là gì?

Cũng là người của Thiên Đình sao?" Tôn Ngộ Không càng đánh càng thấy tốn sức.

Dương Tiễn ra tay tuy không quá áp đảo, nhưng lại luôn ẩn ẩn áp chế hắn, khiến hắn không sao đánh bại được, cảm giác vô cùng khó chịu.

Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi, vốn tưởng Thiên Đình chỉ toàn loại hàng sắc như Cự Linh Thần, không ngờ lại lòi ra một tên ba mắt lợi hại thế này!

Dương Tiễn lúc này tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, mặc chiến giáp màu bạc, khoác chiến bào màu đen, nhan sắc tuyệt đối thuộc hàng đỉnh chóp.

Con mắt thứ ba từ từ mở ra, trường thương trong tay từng nhát từng nhát đánh bay Kim Cô Bổng, hoàn toàn áp chế Tôn Ngộ Không gắt gao.

Nghe Tôn Ngộ Không hỏi, Dương Tiễn lạnh lùng nói: "Thiên Đình?

Bản tôn không phải người của Thiên Đình!" "Không phải Thiên Đình?

Vậy sao lại giúp Thiên Đình?" "Chẳng lẽ... ngươi là đệ tử Tứ Giáo?" Tôn Ngộ Không khẽ nói, trong lòng bỗng nhiên minh ngộ.

Nghe Bằng Ma Vương nói, Tứ Giáo mới là thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Nhìn Dương Tiễn cao ngạo như vậy, đối với Thiên Đình cũng chẳng có mấy phần tôn trọng, Tôn Ngộ Không đoán chắc tên này là đệ tử Tứ Giáo. "Không sai được, Thiên Đình chỉ là con rối của Thánh Nhân, người da dẻ đàng hoàng chắc chắn không muốn ở lại trong đó đâu!" "Nhưng trong bốn giáo Tiệt, Xiển, Nhân, Phật, ngươi thuộc giáo nào?" Giờ khắc này, Tôn Ngộ Không dường như mắc bệnh nói nhiều, vẻ mặt đầy tò mò.

Được Ngưu Ma Vương và các huynh đệ hun đúc, Tôn Ngộ Không không còn là con khỉ mù mờ về Hồng Hoang nữa.

Hắn có ham muốn tìm hiểu, muốn biết Tứ Giáo trong truyền thuyết rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nghe Tôn Ngộ Không lải nhải, Dương Tiễn hừ lạnh: "Ngươi nói quá nhiều rồi." Gương mặt hắn lãnh tuấn, căn bản không có hứng thú

đàm đạo với Tôn Ngộ Không.

Vốn tưởng kẻ được Thông Thiên Sư bá trọng điểm quan chú lợi hại thế nào, ai ngờ cũng chỉ mạnh hơn Thái Ất Kim Tiên bình thường một chút.

Nếu Dương Tiễn muốn, hắn có thể dễ dàng bắt sống con khỉ này!

Chỉ là Khổng Tuyên sư huynh không cho phép ra tay thực sự, nên hắn chỉ có thể ở đây đánh thái cực với Tôn Ngộ Không. "Vĩnh viễn đừng bao giờ coi thường bất cứ ai.

Tứ Giáo cũng tốt, Thiên Đình cũng vậy, vĩnh viễn đều mạnh hơn trong tưởng tượng của ngươi rất nhiều!" Dương Tiễn nhìn Tôn Ngộ Không, nhàn nhạt nói.

Tứ Giáo thâm sâu khó lường.

Tiệt Giáo không cần bàn, là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, mười hai vị Đại Chuẩn Thánh hoành không xuất thế, ngay cả Yêu Tộc Thiên Đình năm xưa cũng không thể so sánh!

Phật Giáo đang có dấu hiệu đại hưng, Chuẩn Thánh cũng xuất hiện mấy người.

Nhân Giáo và Xiển Giáo tuy suy bại, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nội tình vẫn thâm hậu.

Trong Xiển Giáo, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều đã trảm thi.

Nhân Giáo Huyền Đô tuy là đệ tử Lão Tử tiện tay thu nhận cho có lệ, tư chất ngu độn, nhưng tên này lại là kẻ hậu sinh khả úy, hiện tại cũng đã trảm thi, hoàn toàn trở thành đệ nhất nhân của Nhân Giáo.

Chương 181

Cho nên Tứ Giáo rất mạnh, Thiên Đình cũng không yếu.

Tôn Ngộ Không tưởng Thiên Đình chỉ có chút thực lực này, nhưng còn xa mới đạt đến mức cường giả tận xuất.

Chỉ một mình Hạo Thiên thôi cũng đủ diệt sạch Thất Đại Yêu Vương ở Hoa Quả Sơn rồi. "Chẳng lẽ trong Thiên Đình còn có nhân vật lợi hại hơn sao?

Vừa rồi cái tên xưng là Chân Võ Đại Đế đều bị đại ca ta đánh bại rồi!"...

Tôn Ngộ Không lải nhải khiến sắc mặt Dương Tiễn càng thêm lạnh lùng.

Đại ca của Tôn Ngộ Không là Ngưu Ma Vương, cái tên này Dương Tiễn còn phải gọi một tiếng sư thúc đấy!

Trong lúc Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không đang dây dưa, Phật môn lại ngồi không yên.

Sự việc phát triển hoàn toàn không theo dự tính, Thiên Đình không trấn áp được Tôn Ngộ Không, ngược lại còn bị Thất Đại Yêu Vương bức đến mức Hạo Thiên sắp phải ra tay.

Đối mặt với cơn thịnh nộ của Hạo Thiên, Tôn Ngộ Không có khả năng ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được, vậy thì chuyện Phật môn đông truyền tiến hành thế nào đây!

Cho nên, Như Lai trực tiếp ngồi không yên, không thể để Hạo Thiên ra tay, phải tranh thủ trấn áp Tôn Ngộ Không trước! "Yêu hầu, chớ có càn rỡ!" Một giọng nói hạo nhiên truyền vang giữa thiên địa, kim quang vô tận tràn ngập, phật âm cuồn cuộn.

Trong hư không, một thân ảnh Phật khổng lồ cao đến hàng chục vạn trượng hiện ra, đầu đầy tóc xoắn ốc (nhục kế), tai to, một tay chắp trước ngực, bảo tướng trang nghiêm.

Đây chính là chân thân của Đa Bảo Như Lai! "Oanh!" Giờ khắc này, thiên địa chấn động, tất cả mọi người đều dừng tay, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Như Lai.

Tôn Ngộ Không trừng lớn mắt, trong lòng thầm nhủ tên này khí thế mạnh vãi chưởng! "Là kẻ nào?

Dám gọi lão Tôn là yêu hầu?" Tôn Ngộ Không tức giận quát.

Cái tên béo ú tai to này cũng thật xương cuồng!

Bên kia, đám người Ngưu Ma Vương sắc mặt lại ngưng trọng hẳn đi. "Đa Bảo?

Tên này đến nhanh thật!" Ngưu Ma Vương thầm nghĩ.

Từ sau khi gia nhập Phật Giáo, tên Đa Bảo này dường như làm việc bán mạng hơn hẳn lúc ở Nhân Giáo!

Hơn nữa năng lực quản lý cũng siêu cường.

Năm xưa Lão Tử căn bản không quản việc, quăng Nhân Giáo cho Đa Bảo, hắn ngạnh sinh sinh phát triển Nhân Giáo thành thế lực chỉ đứng sau Tiệt Giáo.

Giờ chưởng quản Phật Giáo, sức mạnh Phật môn lại bắt đầu bạo tăng.

Trong mắt người ngoài, Đa Bảo đúng là một kẻ có đại khí vận! "Bái kiến Như Lai Phật Tổ!" Trong Thiên Đình, Lý Tịnh và các thần tiên hướng về phía Đa Bảo hành lễ.

Tuy không cùng hệ thống, nhưng bọn họ tôn trọng thực lực của Đa Bảo.

Dù sao trong cả Hồng Hoang, cường giả Chuẩn Thánh cũng chỉ có vài chục người, mỗi người đều có uy năng thông thiên triệt địa!

Dương Tiễn thấy Như Lai đến, sắc mặt không đổi, quay sang nhìn Tôn Ngộ Không nhàn nhạt nói: "Thực lực của Như Lai mạnh hơn bản tôn rất nhiều, không biết ngươi có thể trụ được hay không!" Dứt lời, Dương Tiễn trực tiếp rút lui, không thèm để ý đến Tôn Ngộ Không nữa.

Nói cho cùng, Tôn Ngộ Không cũng là người được Phật môn "cơ cấu".

Dương Tiễn cũng chả hiểu đám trọc này đang bày trò gì, phản chính là nghe theo phân phó của Thông Thiên sư bá thôi! "Này, cái tên hòa thượng béo kia, ngươi là Như Lai lão nhi hả?" Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên vẻ mặt trầm ngưng nhìn vào Côn Luân Kính.

Yêu hầu và hai vị Thánh nhân Phật môn có nhân quả, tên Như Lai này lại đích thân ra tay trấn áp.

Phật Giáo đang diễn kịch sao? "Quan Âm Tôn giả, yêu hầu miệt thị uy nghiêm Thiên Đình, Trẫm hy vọng Phật môn có thể cho Thiên Đình ta một câu trả lời!" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Lần này Thiên Đình đại quân xuất chinh Hoa Quả Sơn lại vô công mà về, bị Thất Đại Yêu Vương đánh cho đại bại, nhan mặt quét rác!

Nếu không có hành động, làm sao khiến chúng sinh Hồng Hoang kính sợ?

Vốn Hạo Thiên định tự mình ra tay, không ngờ Như Lai lại nhanh chân hơn.

Thấy Như Lai đã ra tay, Quan Âm cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cái mạng nhỏ của Tôn Ngộ Không cũng giữ được.

Tiếp theo chỉ cần trấn áp hắn, để mọi việc diễn ra theo đúng kịch

bản là xong.

Quan Âm quay sang nhìn Hạo Thiên, giả bộ kinh ngạc: "Câu trả lời?

Bệ hạ muốn câu trả lời gì?

Chuyện nội bộ Phật môn ta, tự nhiên do Phật môn ta xử lý là được!

Bệ hạ nếu còn vô lý gây sự, bần tăng cũng không ngại đi tìm Thánh Nhân phân bua!" Quan Âm hoàn toàn lật mặt, thái độ cứng rắn vô cùng.

Trong mắt đệ tử Tứ Giáo, Thiên Đình thật sự chỉ là một con rối.

Giống như Tiệt Giáo cường thế, nếu muốn thì hoàn toàn có thể không để Thiên Đình vào mắt.

Phật Giáo tuy kém hơn chút nhưng cũng không sợ đắc tội Thiên Đình.

Dù sao hai vị Thánh nhân Phật môn lúc nào cũng đang dòm ngó chuyện thỉnh kinh này! "Ngươi..." Nghe những lời vô sỉ của Quan Âm, Hạo Thiên tức đến tím mặt.

Đi tìm Thánh Nhân phân bua?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai cái tên mặt dày đó thì có lúc nào công chính chứ?

Sau Phong Thần đại chiến, Nhân - Xiển hai giáo thế yếu, Phật Giáo lại bắt đầu xương cuồng.

Tiệt Giáo đệ nhất thiên hạ cũng chưa từng vô lễ như vậy. "Hừ!" Hạo Thiên âm trầm quay mặt về phía Hoa Quả Sơn, trong lòng thầm tính toán: Phải kiếm chút rắc rối cho Phật Giáo mới được!

Tại Hoa Quả Sơn, Như Lai xuất hiện, phật âm cuồn cuộn, kim

quang vạn trượng, uy áp Chuẩn Thánh khủng bố khiến cả thiên địa tĩnh lặng.

Chân thân Phật đạo cao hàng chục vạn trượng sừng sững giữa trời đất, đạm mạc nhìn Tôn Ngộ Không. "Yêu hầu, tiết độc thiên quy, miệt thị uy nghiêm Thiên Đình, cần phải trừng trị nghiêm khắc!" Như Lai nhàn nhạt nói. "Hắc, hòa thượng béo, khẩu khí cuồng vọng lắm, có biết lão Tôn là ai không?" Tôn Ngộ Không hừ giọng, nhưng trong lòng lại âm thầm đề phòng, cảm giác tên Như Lai này thâm sâu khó lường.

Chương 182

Nhìn thái độ của đám người Thiên Đình, lại thấy ngay cả Ngưu Ma Vương cũng lộ vẻ mặt đó, đầu óc Tôn Ngộ Không điên cuồng xoay chuyển. "Lão Thất, đừng nói nhiều!" Ngưu Ma Vương trầm giọng quát, hắn biết rõ sự lợi hại của Như Lai.

Thời Tam Hoàng Ngũ Đế hắn đã là tồn tại trảm thi, hiện nay e rằng sắp trảm khứ nhị thi rồi!

Ngưu Ma Vương tuyệt đối không phải đối thủ.

Tên này ra tay thì phiền toái lớn rồi! "Như Lai, chuyện giữa Yêu Tộc ta và Thiên Đình, ngươi xác định Phật Giáo cũng muốn nhúng tay vào sao?" Ngưu Ma Vương trừng mắt nhìn Như Lai.

Ở đây căn bản không ai là đối thủ của hắn. "Bản tôn chấp nhận lời mời của Ngọc Đế, đến thay Thiên Đình trấn áp yêu hầu, tự nhiên cũng là chuyện của Phật Giáo ta!" Như Lai bình thản đáp, nhưng ánh mắt nhìn Ngưu Ma Vương lại ẩn chứa sự kiêng kị.

Hắn biết rõ thân phận của Ngưu Ma Vương.

Đây chính là tọa kỵ của Thông Thiên Giáo Chủ, đại biểu cho thể diện của Thông Thiên, động vào con trâu này là động vào mặt mũi Thông Thiên.

Như Lai tuyệt đối không dám đánh chết Ngưu Ma Vương, nên trong lòng thầm kêu phiền toái, cái con trâu yêu này lo chuyện bao đồng làm gì chứ! "Ha ha, chuyện của Phật môn?" Ngưu Ma Vương bỗng cười lớn, sắc mặt lạnh băng quát: "Đừng tưởng lão Ngưu ta không rõ nhân quả trong đó!

Hôm nay có ta ở đây, ai cũng không động được vào Lão Thất!"

Phía sau, Tôn Ngộ Không vô cùng cảm động, vị đại ca này quá sức nghĩa khí.

Đám huynh đệ này kết giao không uổng, nhưng đối mặt với Như Lai thâm sâu khó lường, Tôn Ngộ Không sao nỡ để ca ca chịu tội thay? "Đại ca..." Tôn Ngộ Không vừa mở miệng liền bị Ngưu Ma Vương phất tay cắt ngang. "Lão Thất, không cần nói nhiều, Như Lai không dám động vào ta đâu!" Ngưu Ma Vương truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

Bằng Ma Vương và Giao Ma Vương lờ mờ đoán ra thân phận của Ngưu Ma Vương, nhưng Tôn Ngộ Không thì hoàn toàn mù tịt.

Trong mắt hắn tràn đầy lo lắng, nào biết thân phận Ngưu Ma Vương còn đặc thù hơn cả Như Lai.

Thấy thái độ kiên định của Ngưu Ma Vương, Như Lai lắc đầu: "Đã như vậy, bản tôn chỉ đành bắt ngươi lại trước, sau đó sẽ đến thỉnh tội với Thông Thiên sư thúc!" Dứt lời, không gian ngưng cố, sắc mặt Ngưu Ma Vương biến đổi.

Như Lai tuy không động thủ sát thương, nhưng lại tạm thời phong cấm hắn, khiến hắn không thể giúp Tôn Ngộ Không.

Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên là hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt, dễ dàng phong cấm Ngưu Ma Vương.

Như Lai quay sang Tôn Ngộ Không: "Yêu hầu, hôm nay nếu ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta, tự nhiên mọi sự vô ngại, bằng không thì ngoan ngoãn xuống dưới Ngũ Chỉ Sơn mà sám hối đi!" Dứt lời, bàn tay hắn bộc phát vạn trượng kim quang, cũng chẳng thèm chờ đợi gì nữa, tránh đêm dài lắm mộng, trực tiếp động thủ luôn. "Oanh!" Bàn tay vàng óng như năm ngọn núi lớn áp xuống đầu Tôn Ngộ Không, hư không như muốn bị nghiền nát!

Thấy uy thế khủng bố này, Tôn Ngộ Không kinh hãi: "Đù má!" Hắn vội vã phi thân bỏ chạy, muốn thoát khỏi sự trấn áp của Ngũ Chỉ Sơn nhưng vô ích.

Ngưu Ma Vương là Đại La Kim Tiên viên mãn còn không phản kháng được, huống chi Tôn Ngộ Không mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên! "A!" Bầu trời tối sầm lại, trên mặt Tôn Ngộ Không tràn đầy vẻ phẫn nộ và giãy giụa.

Nhưng ngay khi Ngũ Chỉ Sơn sắp sửa trấn áp hắn, một chuyện khiến tất cả mọi người không tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng nổ vang, Ngũ Chỉ Sơn hoàn toàn băng liệt.

Thiên địa chấn động, hư không vỡ nát, sắc mặt Như Lai triệt để biến đổi.

Giữa trời đất, Ngũ Chỉ Sơn hoàng kim ầm ầm nổ tung, dãy núi khổng lồ vạn trượng vỡ vụn, đá lở bay tứ tung. "Cái gì?

Ngũ Chỉ Sơn vỡ rồi?" "Đó là bàn tay Như Lai Phật Tổ hóa thành, vậy mà bị một quyền đánh nát?" "Như Lai là thực lực Chuẩn Thánh a!

Rốt cuộc là kẻ nào có sức mạnh như thế?" Vô số người kinh hãi nhìn lên hư không.

Trong thời đại này, Thánh Nhân đã vào Hỗn Độn, Chuẩn Thánh chính là chí cường giả của Hồng Hoang.

Số lượng Chuẩn Thánh đếm trên đầu ngón tay, Như Lai tuy không phải top đầu nhưng thực lực tuyệt đối khủng bố.

Nghe đồn hắn đã chạm đến ngưỡng trảm khứ nhị thi rồi.

Rốt cuộc là ai?

Vị Chuẩn Thánh nào có thể một quyền đánh nát công kích của

hắn?

Thực tế, chính Như Lai cũng đang chấn kinh.

Vừa rồi khi sắp trấn áp Tôn Ngộ Không, trong hư không đột nhiên xuất hiện một nắm đấm khổng lồ, trực tiếp đánh nát Ngũ Chỉ Sơn khi hắn không kịp phản ứng.

Cỗ lực lượng kia vừa mạnh mẽ lại vừa xa lạ, trong các Chuẩn Thánh Hồng Hoang không hề có người này!

Tổng không thể là Thánh Nhân chứ?

Nếu là Thánh Nhân ra tay, Như Lai căn bản không có cơ hội phản kháng, huống chi Thánh Nhân không thể tùy tiện đạp chân vào Hồng Hoang!

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, giữa trời đất đột nhiên vang lên một tràng cười lớn.

Tiếng cười ngông cuồng, huyên náo, khiến người ta rợn tóc gáy. "Ha ha ha!

Hùng gia gia ta cuối cùng cũng quay lại rồi!

Hồng Hoang a!" Dứt lời, một thân ảnh hùng tráng từ hư không lao ra.

Hắn cao lớn thô kệch, khuôn mặt tràn đầy vẻ kích động.

Đôi mắt to như chuông đồng không ngừng dáo dác nhìn ngó khắp mặt đất Hồng Hoang, tản ra quang mang, dường như nhìn đâu cũng thấy tò mò.

Lúc này, chúng nhân giữa thiên địa đều ngớ người, ngạc nhiên nhìn cái gã đột nhiên xuất hiện này.

Là ai a?

Một quyền đánh nát Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai?

Nhưng nhìn cái đầu óc có vẻ không bình thường lắm, thần kinh thô, giống như thằng ngốc vậy. "Tên này là ai?

Ta không cảm nhận được chút khí tức nào, nhưng lại giống như sắp bị khí thế của hắn nghiền nát vậy!" "Là một con yêu quái, chẳng trách lại giúp Tôn Ngộ Không!" Một số cường giả thầm thì, Phật Giáo thì kinh hãi, Yêu Tộc cũng mộng bức (ngớ người), căn bản không ai nhận ra gã này.

Yêu Tộc từ bao giờ lại lòi ra thêm một cường giả như vậy?

Năm xưa Hắc Hùng Lão Tổ tung hoành Hồng Hoang là vào thời Long Hán đại kiếp, trong Vu Yêu đại chiến cũng là một phương cường giả.

Chỉ là sau đó bị Thông Thiên trấn áp, ở trên Bồng Lai đảo vô số năm không xuất thế.

Sinh linh lão bối Hồng Hoang còn sót lại chẳng có mấy, đa phần đều ẩn thế.

Chương 183

Người ở đây rất ít ai từng gặp Hắc Hùng Lão Tổ, ngay cả Như Lai cũng thấy vô cùng xa lạ.

Chỉ có Ngưu Ma Vương, nghe thấy giọng nói này, mắt sáng rực lên. "Lão Hùng!

Lão Hùng a!

Ha ha!

Là lão Ngưu ta đây!

Ngươi ra rồi?" Ngưu Ma Vương nhìn Hắc Hùng Lão Tổ, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, không dám tin tên này đột nhiên lại được thả ra.

Nói ra thì, lúc Vu Yêu đại chiến, Ngưu Ma Vương trong Yêu Tộc cũng chỉ là tiểu bối, tự nhiên không quen biết đại lão cỡ Đế Tuấn, Thái Nhất hay Hắc Hùng Tinh.

Nhưng sau này làm tọa kỵ cho Thông Thiên, suốt ngày ở Bồng Lai đảo, tự nhiên lăn lộn thành quen với Hắc Hùng Tinh.

Hai kẻ đều tính cách hào sảng, tì khí hợp nhau, lại đều rảnh rỗi vô vị nên suýt chút nữa kết bái huynh đệ.

Vốn Ngưu Ma Vương phải gọi Hắc Hùng Tinh là "tiền bối", nhưng Hắc Hùng Tinh không chịu, bảo nghe khách sáo quá.

Cho nên hai người tuy thực lực và bối phận chênh lệch lớn, nhưng lại làm huynh đệ. "Lão Ngưu!

Tuyệt quá, huynh đệ, ngươi thật sự ở đây a!" Hắc Hùng Tinh mắt trố ra, cười ha hả lao về phía Ngưu Ma Vương.

Mấy năm nay nếu không có Ngưu Ma Vương chơi cùng, chắc hẳn

buồn chán đến chết mất!

Nhìn vị cường giả xa lạ này lại là huynh đệ của Ngưu Ma Vương, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Ngay cả Bằng Ma Vương cũng trừng lớn mắt, đoán già đoán non xem đây là vị tiền bối nào của Yêu Tộc. "Hóa ra là huynh đệ của Ngưu đại ca, thảo nào thực lực mạnh như vậy!

Nếu hắn không ra tay, lão Tôn ta tiêu đời rồi!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, tim vẫn còn đập thình thịch.

Chỉ có Như Lai, nhìn Hắc Hùng Tinh rồi lại nhìn Ngưu Ma Vương, mắt đột nhiên trợn trừng, giống như gặp ma vậy. "Ngọa sát!" Kim thân hàng chục vạn trượng của Như Lai suýt thì không duy trì nổi, hắn đứng giữa hư không, ánh mắt chấn kinh nhìn Hắc Hùng Lão Tổ.

Hiển nhiên hắn đã nhận ra thân phận của gã này. "Hắc Hùng Tinh!

Không phải hắn bị Thông Thiên sư thúc trấn áp ở Bồng Lai đảo sao?

Sao đột nhiên lại chui ra đây!" Như Lai trong lòng điên cuồng gào thét.

Thời Vu Yêu đại chiến, Hắc Hùng Lão Tổ chính là đại lão Yêu Tộc, Đế Tuấn Thái Nhất gặp cũng phải kiêng nể ba phần.

Đa Bảo lúc đó chỉ là tép riu, tuy tịch mịch vô danh nhưng cũng sớm nghe danh Hắc Hùng Lão Tổ.

Chỉ là sau đó hắn bị trấn áp, tưởng rằng vĩnh viễn không thể rời Bồng Lai đảo nên cũng vô thức quên đi.

Nhưng tiếng gọi "Lão Hùng" của Ngưu Ma Vương đã đánh thức ký ức trần phong của Như Lai.

Hắc Hùng Lão Tổ a!

Cái thế cường giả Yêu Tộc, tuyệt đối là lão cổ đổng (đồ cổ)!

Lúc này phóng mắt khắp Hỗn Độn, người có tư lịch so được với hắn e rằng chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ! "Chết tiệt, cái lão quái vật này sao lại được thả ra?" Như Lai kinh hãi, nhìn thái độ thân thiết của Ngưu Ma Vương và Hắc Hùng Lão Tổ, biết là sắp có rắc rối to rồi.

Quả nhiên, Hắc Hùng Lão Tổ nhìn Ngưu Ma Vương ngạc nhiên hỏi: "Huynh đệ, ai phong cấm ngươi thế?" Sắc mặt hắn nháy mắt chuyển sang phẫn nộ, lớn tiếng quát: "Nói cho ca ca biết!

Xem ca ca có bóp nát trứng cút của tên đó không!" Nghe vậy, Như Lai theo bản năng cảm thấy bên dưới lạnh toát! "Huynh đệ, ai làm ngươi ra nông nỗi này?!

Ca ca bóp nát trứng cút hắn báo thù cho ngươi!" Hắc Hùng Lão Tổ nhìn Ngưu Ma Vương gào lên.

Lúc này Ngưu Ma Vương chỉ bị phong cấm, không có vấn đề gì lớn, nhưng trong mắt Hắc Hùng Tinh thì không phải vậy.

Huynh đệ của hắn tuyệt đối không thể chịu thiệt thòi!

Nghe những lời này, da mặt Như Lai cứng đờ, giật giật liên hồi.

Tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía Như Lai, không biết hắn sẽ ứng phó thế nào với gã điên này.

Tuy Hắc Hùng Tinh có vẻ cường hãn, nhưng Phật Giáo hiện tại là thế lực chỉ đứng sau Tiệt Giáo, Như Lai đường đường là Chuẩn Thánh, cũng không kém Hắc Hùng Lão Tổ bao nhiêu, tiếp theo e là một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Chỉ có Như Lai trong lòng khổ không nói nên lời! "Chết tiệt, sao tên này lại thành huynh đệ với Ngưu Ma Vương chứ!" Như Lai thầm

kêu khổ.

Trong mắt người khác, Như Lai quả thật lợi hại, trừ Khổng Tuyên và vài vị nhị thi Chuẩn Thánh ra thì không ai là đối thủ.

Nhưng Hắc Hùng Tinh thì không phải dạng vừa!

Đừng nhìn hắn chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng chiến lực thật sự lại vượt xa cảnh giới đó.

Như Lai còn nhớ lúc hắn mới bái nhập Nhân Giáo, Hắc Hùng Tinh đã từng đại náo Côn Luân Sơn, đánh bị thương cả Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đại La Kim Tiên đánh bị thương Thánh Nhân!

Giản trực là biến thái!

Chiến lực của tên này quá đáng sợ, Như Lai trong lòng rối như tơ vò!

Lúc này tại Bắc Hải, Côn Bằng cảm nhận được khí tức của Hắc Hùng Tinh xuất hiện tại Hồng Hoang, sắc mặt cũng kinh hãi một trận. "Tên này ra rồi?

Bị trấn áp bao nhiêu năm, khí tức của hắn hình như lại mạnh lên!" Côn Bằng lẩm bẩm.

Hắn và Hắc Hùng Tinh là lão gia hỏa cùng thời, vai vế còn cao hơn đám Thông Thiên, Lão Tử nửa bậc.

Trải qua vô tận tuế nguyệt, Côn Bằng cũng mới là nhị thi Chuẩn Thánh.

Nhưng Hắc Hùng Tinh rõ ràng bị trấn áp, sao lại giống như bế quan tu luyện vậy?

Cảnh giới vẫn là Đại La Kim Tiên, nhưng khí tức bạo trướng kinh người.

Côn Bằng có cảm giác, mình cũng không đỡ nổi mấy quyền của con gấu đen này!

Tại Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Hoa Quả Sơn lẩm bẩm: "Hắc Hùng Lão Tổ xuất thế rồi?

Chương 184

Hiện tại, Hồng Hoang tối cường giả e rằng phải đổi chủ!" Lúc này Thánh Nhân đều rời khỏi Hồng Hoang, Chuẩn Thánh mạnh nhất như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử ai cũng không dám nhận số một.

Nhưng hiện tại, Hắc Hùng Tinh khẳng định là mạnh nhất!

Đừng nhìn hắn chỉ là Đại La Kim Tiên, năm xưa có thể ngạnh hãn Nguyên Thủy Thiên Tôn, huống chi bây giờ còn mạnh hơn.

Danh hiệu Hồng Hoang tối cường giả, thỏa thỏa không chạy đi đâu được!

Bên kia, Ngưu Ma Vương trực tiếp chỉ tay vào Như Lai, nộ khí xung thiên nói: "Lão Hùng, là tên này làm!

Năm xưa tiểu tử này là đệ tử Nhân Giáo, sau Phong Thần đại chiến thì phản bội Nhân Giáo, chuyển sang Tây Phương Giáo!

Hiện tại hắn làm Phật Tổ, ỷ thế hiếp người, bắt nạt huynh đệ ta, đúng là một tên tiểu nhân ti bỉ!" Ngưu Ma Vương chỉ vào Như Lai chửi một trận xối xả, nghe đến mức mặt Như Lai xanh mét.

Chúng nhân Hồng Hoang cũng một trận tim đập chân run, chưa từng có ai dám chỉ thẳng mặt Như Lai mắng nhiếc như vậy.

Nhưng Ngưu Ma Vương bất chấp, hắn không chỉ có Thông Thiên chống lưng, giờ còn có Hắc Hùng Tinh đứng đây, Như Lai cũng phải tắt đài! "Hả?

Là tên tiểu tử này?

Được, để ca ca báo thù cho ngươi!" Hắc Hùng Tinh gầm lên.

Bắt nạt huynh đệ hắn thì Thánh Nhân hắn cũng tẩn!

Huống chi tên tiểu tử này nhìn mặt lạ hoắc!

Dù có tu vi Chuẩn Thánh nhưng hắn đếch quen, đánh càng sướng tay!

Lúc Hắc Hùng Tinh bị Thông Thiên trấn áp, Đa Bảo mới vừa bái nhập Nhân Giáo, chỉ là một nhân vật nhỏ bé, Hắc Hùng Tinh tự nhiên không biết.

Nhưng hiện tại hắn là Phật Tổ uy trấn Hồng Hoang, bị Hắc Hùng Tinh gọi là tiểu tử, làm mất hết mặt mũi, trong lòng khó chịu vô cùng! "Ngươi...

Hắc Hùng..." Như Lai chưa nói hết câu, Hắc Hùng Tinh đã trực tiếp vươn cái tay gấu to tướng ra, tát thẳng tới.

Uy áp khủng bố khiến thiên địa run rẩy, hư không bị đánh nát vụn.

Cảnh giới của hắn tuy chỉ là Đại La Kim Tiên, nhưng hắn đi con đường Hỗn Nguyên, chiến lực thực sự đã sớm vượt qua nhị thi Chuẩn Thánh.

Ở một mức độ nhất định, hắn còn có thể trực tiếp ngạnh hãn Thánh Nhân. "Ngọa sát!" Đối mặt với công kích man không nói lý của Hắc Hùng Tinh, Như Lai kinh hãi, vội vàng vươn tay ra đỡ.

Đa Bảo ở Nhân Giáo không có Linh bảo ra hồn, Phật Giáo cũng chẳng khá hơn là bao, tự nhiên cũng không có đồ tốt để lại cho hắn, cho nên hắn sáng tạo ra chiêu thức "Chưởng Trung Phật Quốc".

Đối mặt với Chuẩn Thánh bình thường, một chiêu này đủ chiếm thượng phong.

Nhưng Hắc Hùng Tinh không phải người thường.

Khi cái tay gấu khổng lồ tát lên Chưởng Trung Phật Quốc, chỉ nghe thấy giữa trời đất vang lên tiếng nổ ầm ầm. "Oanh!" Sắc mặt

Như Lai nháy mắt đỏ bừng như máu, mắt lồi cả ra, Chưởng Trung Phật Quốc ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ. "Phụt!" Dưới cỗ sức mạnh kia, Như Lai trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết lớn, thần sắc hãi hùng cửu cửu không tan.

Chỉ một chiêu, công kích của hắn đã bị phá vỡ!

Hắc Hùng Tinh cường hãn đến mức này sao?

Lúc này, không chỉ Như Lai, tất cả mọi người đều bị làm cho ngớ người, kinh hãi nhìn Hắc Hùng Tinh.

Cái tay gấu kia dày cui, còn bàn tay Như Lai thì máu tươi đầm đìa. "Vãi chưởng, bại rồi!

Lại bại rồi!" "Một chiêu đã đánh bại Như Lai Phật Tổ?" "Tên này rốt cuộc là ai?" Vô số người trong lòng chấn kinh lẩm bẩm.

Như Lai là trảm khứ nhất thi Chuẩn Thánh a!

Hồng Hoang người đánh bại được hắn không thiếu, như Khổng Tuyên, Côn Bằng... nhưng dùng sức mạnh nghiền ép đánh bại hắn như vậy, chỉ có Thánh Nhân thôi!

Cái gã tráng hán thô kệch này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy? "Tùy ý một kích liền trọng thương Như Lai, người này quá mức khủng bố!" Dương Tiễn nhìn Hắc Hùng Tinh, giọng nói ngưng trọng.

Vừa rồi hắn thấy rõ, Hắc Hùng Lão Tổ chỉ tùy tiện tát một cái, liền khiến Như Lai đang toàn lực ứng phó bị trọng thương.

Chỉ có thể nói chênh lệch giữa hai người lớn đến mức nào! "Nhân quả đúng như sư tôn nói, thâm sâu khó lường!" Dương Tiễn thầm nghĩ.

Hắn nhớ lại chuyện Khổng Tuyên từng kể.

Thời Vu Yêu đại chiến, Yêu Tộc có một đỉnh cấp cường giả là

Hắc Hùng Lão Tổ, thực lực khiến cả Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất đều kiêng kị không thôi.

Nhưng cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì lại bị Thông Thiên trấn áp.

Hôm nay gặp mặt, Dương Tiễn dường như đã hiểu vì sao khi nhắc đến chuyện này, ngay cả Khổng Tuyên cũng lộ vẻ ngưng trọng như vậy!

Mẹ kiếp!

Rõ ràng cảnh giới chỉ có Đại La Kim Tiên, nhưng lại một tát đánh hộc máu Chuẩn Thánh!

Có thể không khiến người ta kiêng kị sao?

Nhưng hiện tại xem ra, Hắc Hùng Lão Tổ tuy bị Thông Thiên trấn áp, nhưng dường như không có thù oán gì với Tiệt Giáo.

Lại còn kết huynh đệ với Ngưu Ma Vương, Dương Tiễn thật sự nhìn không thấu não trạng của gã này!

Thiên địa một mảnh kinh hãi, nhìn Như Lai bị một tát trọng thương mà không thốt nên lời.

Bên kia Hắc Hùng Lão Tổ lại phảng phất hoàn toàn không để ý, giống như vừa tùy tay đập chết con kiến.

Hắn cười ngông cuồng: "Tiểu tử cũng có chút bản lĩnh đấy!

Có thể chịu được một tát của Hùng gia gia?

Để xem ngươi có chịu nổi cái thứ hai không!" Nói xong, hắn lại vươn cái tay gấu đen thui ra, tiếp tục tát về phía Như Lai.

Thấy thế, Như Lai càng thêm hoảng loạn.

Vừa rồi hắn đã chân chính lĩnh giáo sự lợi hại của Hắc Hùng Lão

Tổ, tuyệt đối còn khủng bố hơn cả nhị thi Chuẩn Thánh.

Ở trong tay hắn, Như Lai căn bản không có lực phản kháng.

Chương 185

Nếu bị tát thêm cái nữa, hắn nghi ngờ mình sẽ bị Hắc Hùng Tinh tát dẹp lép luôn! "Chạy mau!" Như Lai sắc mặt kinh hãi, trợn mắt hô to với mấy đệ tử Phật môn, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ, nháy mắt chuồn mất dạng.

Động tác nhanh nhẹn như vậy khiến tất cả mọi người ngẩn tò te. "Như Lai bị dọa chạy rồi?" Nói đến từ sau Phong Thần đại chiến, Tây Phương đại hưng, Như Lai tọa trấn Linh Sơn chưa từng thấy hắn chật vật như vậy bao giờ!

Mới đánh một chiêu đã chạy mất dép?

Ngay cả đám đệ tử Phật giáo cũng mặc kệ, từng tên mặt mày ngơ ngác nhìn Hắc Hùng Tinh. "Quả nhiên Phật Giáo đều là lũ hèn nhát, giống y hệt hai tên tiểu tử vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng chẳng khác nhau là mấy!" Câu nói này khiến mọi người toát mồ hôi hột!

Hắc Hùng Tinh dám chửi cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là hai tên tiểu tử vô sỉ?

Chẳng lẽ hắn không sợ Thánh Nhân sao?

Phải biết Thánh Nhân muốn nghiền chết một Đại La Kim Tiên còn dễ hơn nghiền chết một con kiến!

Chỉ có cực ít người mới biết, Hắc Hùng Tinh thật sự có tư cách mắng như vậy!

Luận tư lịch bối phận, thực lực, năm xưa hắn còn đả thương được Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại thực lực tiến thêm một bước, ai biết lợi hại đến đâu.

Cộng thêm tính cách cuồng vọng, hắn thật sự dám tứ vô kỵ đạn

mà chửi thẳng mặt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Lúc này Hắc Hùng Lão Tổ vừa chửi Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, bàn tay lại trực tiếp tát về phía Như Lai đang đào tẩu. "Muốn chạy khỏi tay Hùng gia gia?

Nghĩ hay lắm!

Này thì chạy!" ...

Tại Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, trong Tu Di Thiên, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đen như đít nồi, âm trầm đến mức sắp vắt ra nước! "Cái tên Hắc Hùng Tinh này, bị trấn áp bao nhiêu năm mà vẫn không biết hối cải, khẩu xuất cuồng ngôn, Thánh Nhân cũng là để hắn nghị luận sao?" Chuẩn Đề nghiến răng căm hận.

Năm xưa chưa thành Thánh bị người ta chửi vô sỉ thì nhịn cũng được, nhưng giờ bao nhiêu năm rồi, tên Hắc Hùng Tinh này vừa ra đã lại bắt đầu chửi.

Hắn tưởng hắn là Thông Thiên chắc? "Trấn áp?

Hắc Hùng Tinh nhìn giống bị trấn áp lắm sao?" Tiếp Dẫn vô ngữ lắc đầu.

Ở Bồng Lai đảo ăn ngon uống sướng, trừ việc không có tự do ra thì cái gì cũng không thiếu, thực lực Hắc Hùng Tinh còn mạnh lên.

Nếu như thế mà gọi là trấn áp thì Địa Tạng phải gọi là gì? "Ta thấy là Thông Thiên cố ý thả hắn ra để đối phó Phật Giáo chúng ta!" Chuẩn Đề tức giận nói. "Thì làm gì được?

Hắc Hùng Tinh không phải người Tiệt Giáo, Tiệt Giáo cũng không cản trở Thiên đạo đại thế." Tiếp Dẫn bi ai thở dài.

Hắc Hùng Tinh là Yêu Tộc, nhúng tay vào việc này là nhân quả của Yêu Tộc và Tôn Ngộ Không, không liên quan đến Thông Thiên.

Hai người muốn tìm cớ gây sự cũng không được.

Càng không thể tùy ý đạp chân vào Hồng Hoang.

Không có Thánh Nhân, tên Hắc Hùng Tinh kia chẳng phải thành vô địch thiên hạ sao?

Với cái tính nết tứ vô kỵ đạn đó, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề càng lo lắng, chuyện Phật Giáo đông truyền không biết sẽ bị hắn quậy thành cái dạng gì.

Tại Thượng Thanh Thiên, thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề từ đầu đến cuối không dám ra tay đối phó Hắc Hùng Tinh, Thông Thiên lặng lẽ gật đầu. "Để Hắc Hùng Tinh ra ngoài, Hồng Hoang không biết sẽ bị quậy thành cái dạng gì nữa!" Nữ Oa nhìn Thông Thiên cười yên nhiên.

Nhìn tính cách tên kia là biết, tứ vô kỵ đạn, cuồng phóng bất kham, Phật môn còn khối chuyện để lo. "Hắc Hùng Tinh nhìn thì đại đại liệt liệt, nhưng thô trung hữu tế, tự nhiên hiểu ý của ta!" Thông Thiên cười nhạt.

Chuyện Phật Giáo đông truyền quan hệ đến Thiên đạo đại thế, Tiệt Giáo không tiện ra tay, Thông Thiên liền lợi dụng Yêu Tộc làm một cục diện.

Trong Hồng Hoang Yêu Tộc, Côn Bằng cái tên hèn nhát kia không dám rời Bắc Minh Hải, còn ai thích hợp hơn Hắc Hùng Tinh?

Bằng thực lực, hắn thỏa thỏa là chí cường giả Hồng Hoang!

Nhị thi Chuẩn Thánh cũng không phải địch thủ của hắn!

Thánh Nhân tuy rời đi, nhưng lại để lại Hồng Hoang một cái "bug" to đùng!

Lúc này cái "bug" đó đang chơi rất vui vẻ!

Một cái tay gấu đen thui không biết xuyên qua bao nhiêu vùng đất

trong hư không, gắt gao đuổi theo sau lưng Như Lai. "Ha ha, xem Hùng gia gia có tát chết ngươi không!

Oanh!" Cảm nhận uy áp khủng bố sau lưng, Như Lai kinh hãi tột độ, ngay cả thời gian quay đầu cũng không có.

Cuối cùng, nương theo một tiếng thảm thiết vang lên, đại hùng chưởng trực tiếp tát xuống.

Đại địa chấn động dữ dội, hư không bị áp bạo.

Chân thân của Như Lai trực tiếp bị tát thành một đám huyết vụ.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này, hoàn toàn chết lặng! "Như Lai... bị đánh nổ rồi?" Nhìn đám huyết vụ giữa trời đất, ai nấy đều há hốc mồm, không thốt nên lời.

Đường đường là nhất thi Chuẩn Thánh, cả Hồng Hoang đánh bại được Như Lai đã ít, huống chi là một chiêu đánh nổ.

Giờ khắc này, ấn tượng cao cao tại thượng của Tây Phương Linh Sơn trong lòng mọi người ầm ầm sụp đổ.

Phật Giáo tuy đại hưng, nhưng còn kém xa Tiệt Giáo cường thế năm xưa.

Phật Giáo cũng chẳng đáng sợ đến thế!

Đáng sợ thật sự là vị trước mắt này a!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên qua Côn Luân Kính nhìn thấy Như Lai thê thảm, sắc mặt không khỏi căng thẳng, đột nhiên có cảm giác đồng bệnh tương lân. "Hắc Hùng Tinh...

Tiệt Giáo thả hắn ra?" Hạo Thiên thầm kinh hãi.

Chương 186

Năm xưa lúc Hắc Hùng Tinh bạo đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn còn là đồng tử bên cạnh Hồng Quân, biết rõ sự khủng bố và cuồng vọng của vị này.

Hiện nay Thánh Nhân đều đã rời khỏi Hồng Hoang, với thực lực của gã này, thật sự không ai chế ngự được!

Tiệt Giáo chuyên môn thả cái "bug" này ra để đối phó Phật Giáo a! "Hạnh hảo vừa rồi không ra tay, nếu không thì kết cục cũng chẳng khá hơn Như Lai là bao!" Hạo Thiên thầm thấy may mắn.

Tuy hắn đã trảm khứ nhị thi, mạnh hơn Như Lai nhiều, nhưng nhìn cái dạng bưu hãn của Hắc Hùng Tinh, Hạo Thiên không cho rằng mình là đối thủ.

Ít nhất hắn không làm được chuyện một chưởng đánh nổ Như Lai!

Đa tạ vừa rồi Quan Âm cản lại, nếu không bây giờ kẻ bị đánh nổ là Hạo Thiên, mất mặt không chỉ là Linh Sơn mà là cả Thiên Đình.

Hạo Thiên liếc nhìn Quan Âm, lại thấy tên này đứng ngây ra đó, nhìn Côn Luân Kính, mặt mũi đờ đẫn.

Miệng hắn không ngừng lẩm bẩm: "Khả năng... sao có thể như vậy?" Quan Âm trong lòng như chịu bạo kích, Như Lai bị một chiêu đánh nổ, Tây Phương mất mặt lớn rồi! "Bệ hạ bảo trọng, bần đạo đi trước một bước!" Với sắc mặt hoảng loạn, Quan Âm vái chào Hạo Thiên rồi vội vã rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn dáng vẻ cuống cuồng của hắn, lại nhớ đến khí thế thịnh khí lăng nhân vừa rồi, Hạo Thiên trong lòng cười lạnh đắc ý. "Phật Giáo

vẫn cái đức hạnh đấy, muốn vượt qua Tiệt Giáo trở thành Hồng Hoang đệ nhất đại giáo sao?" Hạo Thiên lắc đầu.

Không cần Tiệt Giáo thập nhị đại Chuẩn Thánh ra tay, chỉ một con Hắc Hùng Tinh được thả ra cũng đủ hành Phật Giáo lên bờ xuống ruộng. "Bất quá cứ đà này, Yêu Tộc tất định uy thế đại trướng, đối với Thiên Đình ta cũng không có lợi!" Hạo Thiên trầm giọng, sắc mặt khó coi.

Dù sao Thiên Đình đệ nhất đại là do Yêu Tộc kiến lập, dù Hạo Thiên nỗ lực bao lâu cũng không vượt qua được uy thế của Đế Tuấn năm xưa.

Cho nên đối với Yêu Tộc hắn luôn ôm sự đề phòng sâu sắc.

Yêu Tộc vốn như một bàn cát rời rạc, giờ có Hắc Hùng Tinh là một cường giả tuyệt thế, khó bảo toàn sẽ không gây sự!

Lúc này, thấy Như Lai bị Hắc Hùng Tinh đánh nổ, đám cường giả Thiên Đình đâu dám nán lại, vội vàng bỏ chạy.

Yêu Tộc Hoa Quả Sơn thanh thế đại thịnh, nhao nhao hoan hô. "Ha ha, lão Hùng lợi hại a!

Đánh nổ cả tên Như Lai lão nhi, ha ha, đã quá!" Ngưu Ma Vương cười lớn, sướng như thể chính mình ra tay vậy.

Hắc Hùng Lão Tổ cũng chẳng khiêm tốn, đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, đừng nói cái tên tiểu tử này, cho dù là hai tên kia của Tây Phương Giáo đến đây, Hùng gia gia ta cũng tát tất!" Nói thật cái tên Như Lai này hắn nghe còn chưa từng nghe, lúc Vu Yêu đại chiến, tên tiểu tử này e rằng mới vừa hóa hình!

Trong mắt Hắc Hùng Tinh, hắn chỉ là một vai phụ mà thôi!

Bởi vì Hắc Hùng Tinh xuất hiện, Yêu Tộc đại thắng.

Bằng Ma Vương và các yêu vương khác cũng nhao nhao tiến lên bái kiến vị tiền bối Yêu Tộc này. "Bái kiến tiền bối!" Lúc này, ngay cả Tôn Ngộ Không tính cách khiêu thoát, vô sở úy cụ cũng cung kính hành lễ.

Thực lực của Hắc Hùng Tinh đã làm hắn mở rộng tầm mắt.

Như Lai suýt chút nữa một chưởng trấn áp hắn, nhưng đối mặt với Hắc Hùng Tinh lại không chịu nổi một tát!

Chênh lệch quá lớn, cũng là Hắc Hùng Tinh cứu hắn một mạng.

Thấy vậy, Hắc Hùng Tinh phất tay nói: "Được rồi, được rồi!

Đã là huynh đệ của lão Ngưu thì cũng là người của lão Hùng ta, sau này có yêm lão Hùng bảo kê!" Hắc Hùng Tinh lớn tiếng nói, tính cách cuồng phóng bất kham hiện rõ bản sắc. "Đa tạ tiền bối!" Bằng Ma Vương và mọi người mừng rỡ.

Thực lực Hắc Hùng Tinh rõ như ban ngày, sau này có vị này bảo kê, trong Hồng Hoang cơ bản không ai dám động vào Yêu Tộc nữa!

Thậm chí ngày tháng sau này của Yêu Tộc cũng sẽ dễ thở hơn nhiều!

Ngay lập tức, Hoa Quả Sơn đại bãi yến tiệc, Yêu Tộc náo nhiệt một vùng.

Bên kia Linh Sơn lại vô cùng thê thảm.

Chân thân Như Lai bị đánh nổ, hiện tại ngồi trên đài sen chỉ còn lại một đạo nguyên thần suy yếu, trên mặt vẫn còn vẻ kinh sợ. "Phật Tổ..." Trên Linh Sơn, chúng La Hán Bồ Tát đều kinh hãi nhìn bộ dạng này.

Từ sau Phong Thần đại kiếp, Phật Giáo uy thế đại trướng, địa vị Như Lai gần như ngang hàng Hạo Thiên, đây là lần đầu tiên bị trọng

thương như vậy!

Ngay cả Nhiên Đăng, Di Lặc, Dược Sư - mấy vị Tam Thế Phật không thường xuất hiện cũng vội vã chạy đến, ánh mắt chấn kinh nhìn Như Lai. "Tên Hắc Hùng Tinh kia thực lực quá khủng bố, thương thế của ngài cần phải lập tức bế quan trọng tố chân thân!" Nhiên Đăng trầm giọng nói.

Chân thân bị đánh nổ, Như Lai may mắn nhặt lại được cái mạng.

Nếu lúc đó Hắc Hùng Tinh toàn lực ra tay, Như Lai khẳng định phải đi bán muối! "Ai!

Đáng hận!

Đám người Tiệt Giáo thả Hắc Hùng Tinh ra!" Như Lai hận hận nói.

Hiện tại hắn phải khôi phục chân thân, không biết phải bế quan bao lâu!

Nhưng Tây Du lượng kiếp lại đang cận kề, phen này thì lỡ dở đại sự rồi! "Tiệt Giáo muốn dùng cách này để chèn ép khí vận Phật Giáo ta, nhưng Phật Giáo đại hưng là Thiên đạo đại thế, Tiệt Giáo cũng không xương cuồng được bao lâu đâu!

Ngài cứ đi bế quan đi, mau chóng khôi phục chân thân, chuyện Phật Giáo đã có ta lo!" Dược Sư trầm giọng nói.

Như Lai chỉ đành bất lực đi bế quan, nhưng ba người còn lại thì đau đầu.

Tôn Ngộ Không không bị trấn áp, đang tự tại làm Yêu Vương.

Giờ làm sao bắt hắn gia nhập Tây Du lượng kiếp đây?

Tại Hoa Quả Sơn, mọi người cung thỉnh Hắc Hùng Tinh ngồi ghế trên, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn gã ôm vò rượu, một hơi cạn

sạch một vò, chẳng mấy chốc đã uống cạn không biết bao nhiêu. "Ha ha, sướng quá!

Đã lâu không được uống rượu sướng thế này!" Hắc Hùng Tinh ôm vò rượu cười lớn, bị trấn áp ở Bồng Lai đảo bao năm, hắn sớm đã thèm rượu muốn chết rồi!

Nếu muốn, hiện tại hắn uống cạn cả một dòng sông cũng được, uống rượu mà!

Uống cái khẩu phúc chi dục! "Lão Hùng, đây đều là rượu ngon do hầu tử dưới trướng Lão Thất ủ đấy!

Chương 187

Không kém gì rượu ủ từ linh căn đâu!" Ngưu Ma Vương cười nói.

Lần này nếu không có Hắc Hùng Tinh ra tay, mấy người bọn họ gặp tai ương rồi.

Đám người Phật Giáo, tên nào cũng mở mồm là đại thiện, nhưng động thủ thì chẳng thấy thiện lương chút nào.

Cho nên Phật Giáo đều không phải thứ tốt lành gì! "Lão Hùng, sao ngươi ra được hay vậy?

Chẳng lẽ cưỡng ép xung phá phong ấn?

Phong Thiên Đại Trận kia là do sư tôn đích thân thiết lập mà?" Ngưu Ma Vương tò mò hỏi.

Chẳng lẽ bị phong ấn bao năm, Hắc Hùng Tinh biến thành siêu nhân rồi?

Ngay cả phong ấn của Thông Thiên cũng phá được?

Ai ngờ Hắc Hùng Lão Tổ phất tay khó chịu nói: "Hả?

Nếu phá được phong ấn thì yêm lão Hùng đâu đến mức phải ru rú ở Bồng Lai đảo bao nhiêu năm nay!

Là đám người Khổng Tuyên thả ta ra đấy!

Ý của Thông Thiên!

Yêm lão Hùng triệt để tự do rồi, ha ha!" Nghe vậy, Ngưu Ma Vương chợt hiểu ra.

Bên kia đám người Bằng Ma Vương cũng nghe ra manh mối.

Hình như vị này bị Thông Thiên Giáo Chủ phong ấn tại Bồng Lai

đảo, không lâu trước đây mới được thả ra.

Khổng Tuyên cùng mấy vị nhị thi Chuẩn Thánh đồng thời ra tay...

Khó mà tưởng tượng gã này rốt cuộc đã làm gì mà xui xẻo bị trấn áp ở Bồng Lai đảo.

Lúc này, mấy người liếc nhìn nhau, cuối cùng Bằng Ma Vương đứng dậy nói với Hắc Hùng Lão Tổ: "Tiền bối, hiện nay Yêu Tộc ta thế yếu, nội đấu không ngừng, bị các thế lực khác trong Hồng Hoang chèn ép!

Xin tiền bối xuất sơn, dẫn dắt Yêu Tộc ta chỉnh đốn kỳ cổ, phục hưng uy thế Yêu Tộc!" Bằng Ma Vương trọng trọng vái chào.

Yêu Tộc không phải không có người, nhưng ai cũng mang tâm cơ riêng, không có một nhân vật cường thế thống nhất.

Côn Bằng có uy vọng nhưng lại trốn ở Bắc Minh Hải không dám ra, huống hồ thực lực của hắn cũng chỉ có thể dẫn dắt Yêu Tộc tự vệ mà thôi.

Nhưng Hắc Hùng Tinh lại có thực lực đó, một tát đánh nổ nhất thi Chuẩn Thánh, diệt một hai tên nhị thi Chuẩn Thánh chắc cũng không thành vấn đề.

Hắn là người thích hợp nhất để dẫn dắt Yêu Tộc phục hưng.

Giao Ma Vương, Di Hầu Vương và những người khác cũng nhao nhao bái: "Xin tiền bối xuất sơn!" Thánh Nhân không ở Hồng Hoang, Hắc Hùng Tinh không ai địch nổi, nếu hắn đứng ra chỉnh hợp tất cả cường giả Yêu Tộc Hồng Hoang, thì ngay cả Thiên Đình, Phật Giáo cũng không dám xúc động mũi nhọn Yêu Tộc.

Yêu Tộc rất mạnh, chỉ là như một nắm cát rời, liên thủ lại tuyệt đối có thể tái hiện huy hoàng của Thiên Đình Yêu Tộc năm xưa.

Nào ngờ nghe xong, Hắc Hùng Tinh lại hừ nhẹ phất tay: "Không làm, không làm!

Năm xưa Đế Tuấn Thái Nhất hai cái tên tạp mao đó mời Hùng gia gia, ta còn đếch thèm để ý!

Ai da, làm chuyện đó phiền phức lắm, một mình tự do tự tại tốt biết bao!" Hắc Hùng Tinh ghét bỏ ra mặt.

Nếu hắn thật sự để ý chuyện quyền lực, năm xưa đã không có chuyện của Đế Tuấn Thái Nhất, kết cục Vu Yêu đại chiến e rằng cũng phải thay đổi.

Nhưng mà quá phiền phức.

Nghe Hắc Hùng Tinh gọi Đế Tuấn Thái Nhất là "hai cái tên tạp mao", đám người Bằng Ma Vương đều toát mồ hôi hột.

Tiền bối này giản trực quá bưu hãn rồi.

Nhưng hắn cũng có tư cách xưng hô như vậy!

Dù sao đi nữa, Yêu Tộc xuất hiện một tuyệt thế cường giả cũng là chuyện tốt.

Những năm tháng sau này, vô số cường giả Yêu Tộc khắp Hồng Hoang đều nhao nhao đến Hoa Quả Sơn triều bái, làm Hắc Hùng Tinh uất ức không thôi.

Cuối cùng hắn đâm đầu xuống Đông Hải trốn đi chơi.

Khó khăn lắm mới rời khỏi Bồng Lai đảo, hắn không muốn bị đám đồ tử đồ tôn Yêu Tộc này hạn chế tự do.

Có Hắc Hùng Tinh tồn tại, trong Hồng Hoang cũng không ai dám coi thường Yêu Tộc nữa.

Hồng Hoang tuế nguyệt không tính năm, Thiên giới mới qua vài trăm ngày, nhân gian đã vội vã trôi qua năm trăm năm.

Trong khoảng thời gian này, Linh Sơn sống dở chết dở.

Đám Nhiên Đăng, Dược Sư nát óc suy nghĩ cũng không biết làm sao để Tôn Ngộ Không gia nhập Tây Du lượng kiếp.

Hiện tại tính nết hắn đã thay đổi, không còn là con khỉ ngu ngơ vô tri nữa mà là Mỹ Hầu Vương đại danh đỉnh đỉnh trong Yêu Tộc.

Danh lợi đều có, làm sao khiến hắn khuất phục đây?

Thủ đoạn cường ngạnh khẳng định không được, chưa kể cái "bug" Hắc Hùng Tinh kia, chỉ riêng đám yêu vương như Ngưu Ma Vương cũng đủ cho Phật Giáo uống một bình rồi.

Yêu Tộc hiện tại, sau khi có Hắc Hùng Tinh, tính đoàn kết đã tăng lên đáng kể! "Ai, ta không phải đối thủ của Hắc Hùng Tinh, nhưng Tây Du lượng kiếp khắc không dung hoãn, để hai vị Giáo chủ đi xử lý thôi!" Nào biết, trong Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sớm đã sầu mi khổ kiểm.

Thông Thiên thả cái "bug" Hắc Hùng Tinh ra làm loạn hết mọi trù tính Tây Du.

Hiện tại thời gian đã đến, nhưng lượng kiếp lại trì hoãn không thể bắt đầu.

Nếu bỏ lỡ cơ hội, Tây Phương không thể đại hưng, hai người sẽ không thể trả nợ thiên đạo nhân quả, kết cục sẽ thê thảm vô cùng!

Đây là chuyện đòi mạng a! "Ai!

Chuyện do Thông Thiên gây ra, phải tìm Thông Thiên giải quyết thôi!" Tiếp Dẫn lắc đầu than thở. "Chỉ đành cúi đầu trước hắn!" Chuẩn Đề bi thống nói, vẻ mặt ủy khuất sắp khóc đến nơi.

Thông Thiên mẹ nó quá bắt nạt người, rõ ràng thiên định Phật Giáo đại hưng, nhưng Thông Thiên lại chơi xấu cản trở.

Khổ nỗi Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vô khả nại hà!

Hơn nữa, Thông Thiên cũng kiêng kị Thiên đạo, không dám làm quá đáng.

Hiện tại chỉ có thể đi tìm Thông Thiên xuống nước.

So với nhân quả Thiên đạo, mặt mũi tính là cái gì!

Thượng Thanh Thiên.

Chương 188

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời khỏi đây, sắc mặt đều đen xì dọa người, âm trầm vô cùng.

Vừa về Tu Di Thiên, Chuẩn Đề liền trực tiếp phá khẩu đại mạ: "Cái tên Thông Thiên chết tiệt, giản trực là thừa nước đục thả câu, sư tử ngoạm!

Hắn muốn vắt kiệt chút khí vận cuối cùng của Phật Giáo ta sao?" Chuẩn Đề gào thét điên cuồng, tức giận không thôi.

Nhưng không còn cách nào khác, là do mình chủ động dâng đến cửa cho Thông Thiên làm thịt.

Không bị chém một dao không được!

Tây Du lượng kiếp không tiến hành được thì còn thê thảm hơn.

Nhưng khẩu vị của Thông Thiên khiến tim Chuẩn Đề rỉ máu. "Thông Thiên trước giờ chẳng phải vẫn thế sao!

Tham lam vô độ, ti bỉ vô sỉ!" Tiếp Dẫn ngữ khí tuy bình tĩnh nhưng lời nói ra thì không bình tĩnh chút nào.

Trực tiếp chửi Thông Thiên xối xả, nếu đổi lại tâm tính trước kia của hắn thì hiếm khi như vậy.

Có thể thấy lần này Thông Thiên chọc hắn tức không nhẹ. "Thôi, tức giận cũng vô dụng, chuyện Tôn Ngộ Không cũng giải quyết xong rồi, mau chóng trù tính Tây Du đại kiếp đi!" Tiếp Dẫn lắc đầu bất lực.

Đã trả giá lớn như vậy mới khiến Thông Thiên nhả ra, cơ hội này không thể lãng phí. "Ai, đành vậy, giờ thông báo cho Dược Sư đi!" Chuẩn Đề thở dài ai oán.

Ngay lập tức, một đạo pháp lệnh từ Tu Di Thiên truyền đến Linh Sơn.

Lúc này tại Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư và mọi người nhận được pháp lệnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đích thân xuất mã mới khiến Thông Thiên buông tha, còn về cái giá phải trả thì bọn họ không được biết. "Thời gian đại kiếp đã bắt đầu từ lâu, chuyện Phật Giáo đông truyền không thể tiếp tục trì hoãn!" Dược Sư trầm giọng nói.

Trong Phật Giáo có Tam Thế Phật Tổ, trong đó Như Lai là tôn quý nhất do Tiếp Dẫn Chuẩn Đề định ra.

Nay Như Lai trọng thương bế quan, đại tiểu sự vụ Phật Giáo lại không do Nhiên Đăng - kẻ mạnh nhất làm chủ, mà là Dược Sư.

Dù sao hắn là đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn, so với tên "kẻ phản phúc" Nhiên Đăng thì càng khiến người ta tin phục hơn. "Quan Âm Tôn giả, đã có Thông Thiên Thánh Nhân mở miệng, Hắc Hùng Tinh tự nhiên sẽ không đến đảo loạn nữa!

Hoa Quả Sơn cần ngươi đi một chuyến, Tôn Ngộ Không là hộ pháp Phật môn ta, phải để hắn mau chóng quy vị mới được!" Dược Sư nhìn Quan Thế Âm trầm giọng nói.

Con đường Phật Giáo đại hưng thực quá không dễ dàng, một ba ba chiết, hiện tại cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi. "Tuân pháp chỉ Phật Tổ!" Quan Âm đạm đạm gật đầu.

Gia nhập Phật Giáo, tuy danh vị là Bồ Tát nhưng địa vị của hắn chỉ đứng sau Tam Thế Phật.

Bản thân hắn cũng là tồn tại tần lâm trảm thi, uy vọng cực cao, đảm nhận sự vụ ngoại giao của Phật Giáo.

Lúc này cần Quan Âm đi trù tính.

Hắn lập tức rời Linh Sơn, thẳng tiến Hoa Quả Sơn.

Từ sau khi đại quân Thiên Đình và Như Lai bỏ chạy 500 năm trước, thanh uy Yêu Tộc bạo trướng cực đại.

Vô số cường giả Yêu Tộc nhao nhao ngoi đầu, cảm thấy có chủ tâm cốt liền bắt đầu gây chuyện.

Sự thống trị của Thiên Đình đối với đại địa Hồng Hoang chịu uy hiếp nghiêm trọng, nhưng Hạo Thiên lại lực bất tòng tâm!

Hoa Quả Sơn càng trở thành thế lực lớn nhất trong Yêu Tộc, danh tiếng Mỹ Hầu Vương truyền khắp Hồng Hoang, ai dám không nể mặt?

Tôn Ngộ Không càng không biết chịu kích thích gì, một lần đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, trở thành đại lão chân chính trong Yêu Tộc.

Một ngày nọ, Quan Âm đến Hoa Quả Sơn, vừa mới xuất hiện liền bị Tôn Ngộ Không nhìn thấy.

Là Linh Minh Thạch Hầu, hiện tại đôi mắt hắn càng thêm tê lợi. "Là ai?

Đực hay cái?" Tôn Ngộ Không hiện thân trong hư không, nhìn Quan Âm một thân bạch y hỏi.

Tuy mắt hắn có thể nhìn thấu Quan Âm, nhưng lại không nhìn ra cái thứ bên trong quần áo, dù sao thực lực Quan Âm cũng mạnh hơn hắn nhiều.

Hơn nữa Quan Âm lúc này mặc áo trắng, dung mạo thanh tú, tóc đen nhánh, còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Tôn Ngộ Không có chút khó phân biệt! "Ách?" Nghe Tôn Ngộ Không hỏi, sắc mặt Quan Âm đen lại, khẽ hừ một tiếng, không thèm

trả lời.

Con khỉ này quá vô lễ!

Dù bần tăng có tuấn tú, nhưng cũng không đến mức không phân biệt được nam nữ chứ!

Phàm nhân không phân biệt được thì thôi, một tên Đại La Kim Tiên chắc chắn là cố ý trào phúng ta! "Bản tôn là Phật môn Quan Thế Âm Bồ Tát!" Quan Âm nén ý định lao vào tát Tôn Ngộ Không, kìm nén cơn giận nói.

Dù sao hắn có nhiệm vụ phải hoàn thành, Tôn Ngộ Không là chí quan trọng yếu. "Phật môn?

Ồ, lần trước tên Như Lai kia không đủ đô, ngươi cũng muốn thử bản lĩnh của Lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không nhướng mày, chiến ý bừng bừng.

Lần trước Như Lai suýt một chưởng trấn áp hắn, làm Tôn Ngộ Không mất hết mặt mũi.

Nhưng không còn cách nào, ai bảo người ta là Chuẩn Thánh chứ!

Nay Tôn Ngộ Không đã thành Đại La Kim Tiên, cộng thêm thực lực Quan Âm nhìn qua cũng không biến thái như vậy, nên muốn giao thủ một phen, Tôn Ngộ Không thật đúng là không sợ!

Nhìn bộ dạng dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử) của Tôn Ngộ Không, Quan Âm trong lòng càng thêm khó chịu.

Đừng nhìn cả hai cùng là Đại La Kim Tiên, nhưng Tôn Ngộ Không mới đột phá không lâu, Quan Âm lại đang ở ngưỡng cửa trảm thi.

Thật sự đánh nhau, không cần bao lâu Tôn Ngộ Không sẽ bị trấn áp.

Một con khỉ sao mà không biết trời cao đất dày thế nhỉ?

Quan Âm cũng chỉ đành nhẫn nại tính tình, nhàn nhạt nói: "Bản tôn không đến đánh nhau với ngươi, ta muốn ngươi trong thời gian tới hộ tống người lấy kinh đi Tây Phương Đại Lôi Âm Tự!" "Hả?

Đi Đại Lôi Âm Tự?

Người lấy kinh?" Tôn Ngộ Không ngẩn ra, vẻ mặt ngớ người, tại sao hắn phải đi Đại Lôi Âm Tự? "Không đi, không đi!

Chương 189

Đi cái Lôi Âm Tự rách nát đó làm gì?

Hòa thượng trọc lốc đều không phải thứ tốt lành gì, đừng bảo là lão già Như Lai lần trước không cam tâm, muốn lừa Lão Tôn ta về hang ổ đấy nhé!

Lão Tôn ta không mắc lừa đâu, đám Phật Giáo các ngươi thực tại quá xấu xa!" Tôn Ngộ Không trào phúng, người lấy kinh là cái quỷ gì?

Ở Hoa Quả Sơn làm Yêu Vương sướng biết bao!

Đi cái Lôi Âm Tự rách nát đó làm đếch gì?

Nghe Tôn Ngộ Không chế giễu, sắc mặt Quan Âm càng thêm khó coi, con khỉ này mắng Phật Giáo không có một ai tốt.

Đạp mã (Đù má), ngươi không phải là người Phật Giáo à?

"Đi Tây Thiên làm cái quái gì!

Ở Hoa Quả Sơn làm Yêu Vương tự tại biết bao!" Tôn Ngộ Không khinh khỉnh cười khẩy với Quan Âm, vẻ mặt đầy trào phúng.

"Mấy cái mưu mô của các ngươi, lão Tôn ta đều đã nhìn thấu, đừng có tốn công vô ích nữa.

Muốn động thủ thì nhanh lên, lão Tôn ta tặng cho ngươi một gậy." "~" Thấy Tôn Ngộ Không ngoan cố như vậy, Quan Âm tức đến sôi máu, thật quá ngông cuồng.

Hung hăng khó trị, loại người như thế này thật sự có thể trở thành Hộ pháp của Phật môn sao?

"Tôn Ngộ Không, có biết ngươi vốn là người của Phật môn, sao lại có thể khinh nhờn Phật của ta?" Quan Âm trầm giọng quát, trực

tiếp vạch trần thân phận ẩn giấu của Tôn Ngộ Không.

Nghe vậy, Tôn Ngộ Không ngẩn ra, trừng to mắt nói: "Lão Tôn ta thành người của Phật môn rồi sao?" "Ngươi đừng có nói bậy!" "Ta là Mỹ Hầu Vương của Thủy Liêm Động, Hoa Quả Sơn, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, từ lúc nào lại dính dáng đến Phật môn các ngươi?" Tôn Ngộ Không giận dữ nói, trong tay đã lôi ra Kim Cô Bổng, ra vẻ nếu không cho một lời giải thích hợp lý, tuyệt đối sẽ cho Quan Âm một trận.

Trong mắt y, việc trở thành người của Phật môn giống như một sự sỉ nhục.

Thực ra là do trước đó Ngưu Ma Vương đã nhồi nhét cho y quá nhiều tư tưởng rác rưởi về Phật môn, khiến Tôn Ngộ Không vô cùng khinh thường Phật môn.

Hơn nữa, trước đây Như Lai còn muốn trấn áp y!

Điều này càng khiến y căm hận Phật giáo.

Bây giờ Quan Âm lại nói Tôn Ngộ Không là người Phật giáo, đúng là trò cười!

Trái ngược với vẻ phẫn nộ của Tôn Ngộ Không, Quan Âm lại bình tĩnh lại, cười lạnh nói: "Tôn Ngộ Không, vậy ta hỏi ngươi, một thân bản lĩnh của ngươi từ đâu mà có?" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không ngẩn ra, rồi lập tức trả lời: "Lão Tôn ta do linh thạch ở Hoa Quả Sơn hóa thành, tự nhiên là bản lĩnh mang theo từ trong đá ra!" Thực tế, Bồ Đề năm xưa đã đặc biệt dặn dò, Tôn Ngộ Không không được tiết lộ tin tức sư môn, càng không thể gây phiền phức cho Phương Thốn Sơn.

Gã khỉ này tuy tính tình hay nhảy nhót, nhưng tuyệt đối là kẻ tôn sư trọng đạo, kiên quyết nghe theo lời Bồ Đề, chưa từng tiết lộ sư

môn với bất kỳ ai.

Quan Âm lại cười lạnh lần nữa: "Nói bậy, ngươi rõ ràng bái sư ở Phương Thốn Sơn, Tây Ngưu Hạ Châu, dưới trướng Bồ Đề Tổ Sư, đâu phải trời sinh đất dưỡng?" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không kinh hãi, nhìn Quan Âm chấn động, trong lòng thầm nghĩ: "Lão Tôn ta chưa bao giờ nói với ai chuyện Phương Thốn Sơn, sao kẻ này lại biết?" "Chẳng lẽ những gì ngươi nói đều là thật?" Thấy bộ dạng kinh ngạc của Tôn Ngộ Không, Quan Âm thản nhiên gật đầu: "Ngươi không biết đâu!" "Bồ Đề Tổ Sư của Phương Thốn Sơn chính là thiện thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân Phật giáo chúng ta hóa thành." "Ngươi là đệ tử của ngài ấy, tự nhiên cũng là môn nhân Phật giáo, ngươi nói xem có nhân quả với Phật giáo chúng ta hay không?" Lần này, Tôn Ngộ Không càng thêm kinh ngạc.

"Cái gì?

Sư tôn là Thánh nhân Phật giáo?

Sao có thể chứ?" Tôn Ngộ Không không tin, lớn tiếng nói.

Y luôn xem thường đám người Phật giáo, cảm thấy bọn họ quá giả tạo, nhưng không ngờ, từ đầu đến cuối mình lại chính là người của Phật giáo.

Thật là xấu hổ!

"Tự nhiên là thật, ngươi là Hộ pháp của Phật môn chúng ta, hộ tống người thỉnh kinh đến Tây Thiên chính là sứ mệnh của ngươi, ngươi bắt buộc phải đi!" Quan Âm biết Tôn Ngộ Không bây giờ không dễ lừa, liền dùng lời lẽ mạnh mẽ để áp chế.

Trên người y có nhân quả Phật giáo, Tây Thiên nhất định phải đi.

"Hừ, toàn là lời nói bậy bạ, lão Tôn ta không tin!" "Kể cả là thật, lão Tôn ta dựa vào đâu mà phải đến Linh Sơn!" "Ở Hoa Quả Sơn làm

Yêu Vương tự tại biết bao!

Đi Tây Thiên chết tiệt làm gì!

Mệt chết đi được!" "Cút!

Cút!

Cút!" Dứt lời, Tôn Ngộ Không trực tiếp đuổi người, Kim Cô Bổng múa loạn, tấn công thẳng về phía Quan Âm.

Điều này khiến sắc mặt Quan Âm càng thêm khó coi, đúng là mềm không được, cứng không xong.

Làm một Yêu Vương quèn thì có gì hay?

Gia nhập Phật giáo, được hưởng khí vận Phật môn, đối với tu luyện có lợi ích rất lớn.

Trên Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Tôn Ngộ Không mà trong lòng cạn lời.

Đứa nhỏ này sao lại biến thành thế này?

"Sư đệ, đáng lẽ năm xưa nên nói rõ mọi chuyện với nó!" Tiếp Dẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu nói rõ từ đầu, bây giờ đâu có phiền phức như vậy?

Thông Thiên bên kia đã mở lời, Tây Du có thể tiến hành, nhưng Tôn Ngộ Không lại trở nên ngoan cố.

Phật môn đại hưng thật đúng là ba chìm bảy nổi!

"Ta năm xưa không phải sợ sau này nó sẽ trở nên rụt rè, mất đi cái khí thế bây giờ sao!" Chuẩn Đề cũng ấm ức nói.

Lúc đó nghĩ thì hay, nhưng bây giờ cái khí thế của Tôn Ngộ Không lại dồn hết lên đầu Phật giáo.

Làm Yêu Vương tự do tự tại, không muốn đi Tây Thiên thỉnh

kinh!

Chê mệt?

“Ai, sư đệ, chuyện này ngươi phải tự mình đi một chuyến thôi!

Nếu không Tôn Ngộ Không sẽ không tin đâu!” Tiếp Dẫn lắc đầu nói.

Bây giờ Tôn Ngộ Không đối với Phật môn có sự đề phòng rất lớn, hoàn toàn không để Quan Âm vào mắt.

May mà nó cũng là một con khỉ tôn sư trọng đạo, Chuẩn Đề ra mặt tự nhiên sẽ thành công.

“Được rồi!

Ta để thiện thi đi một chuyến vậy!” Chuẩn Đề lặng lẽ gật đầu.

Tại Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không và Quan Âm đang đánh đến hăng say.

Mặc dù không phải đối thủ của Quan Âm, nhưng cái khí thế không biết sợ hãi kia khiến Quan Âm cũng phải kinh ngạc.

Chiến lực của con khỉ này rất mạnh, trong thời gian ngắn không thể hạ được nó.

Đúng lúc này, trên không trung truyền đến một tiếng quát: “Ngộ Không!” “Ai?

Sư phụ?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc đã lâu không nghe, Tôn Ngộ Không kinh hãi, cũng không thèm dây dưa với Quan Âm nữa.

Y lập tức quay đầu nhìn, chỉ thấy phía tây xuất hiện một lão giả áo trắng, tiên phong đạo cốt, không hề có chút nào dáng vẻ bỉ ổi của Chuẩn Đề.

Chương 190

"Sư phụ, thật sự là người sao?" Tôn Ngộ Không kích động nói.

Mặc dù năm xưa bị Bồ Đề đuổi xuống núi, nhưng Tôn Ngộ Không chưa bao giờ quên ân tình của Bồ Đề.

Nhưng dần dần, Tôn Ngộ Không cũng phản ứng lại, nhìn Quan Âm bên cạnh, khẽ hỏi: "Sư phụ, người thật sự là Thánh nhân Phật giáo sao?" "Không sai, Ngộ Không, vi sư vốn là thiện thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân Phật giáo, hóa thành Bồ Đề Lão Tổ, chỉ vì để đợi ngươi ở Hồng Hoang!" Bồ Đề thản nhiên nói.

Nghe vậy, Tôn Ngộ Không có chút ngượng ngùng!

Mình luôn chửi Phật giáo không ra gì, cuối cùng hóa ra sư phụ mình chính là Thánh nhân Phật giáo, mình cũng là người của Phật giáo!

Ngượng quá đi!

Nhìn bóng lưng Bồ Đề và Quan Âm rời đi, Tôn Ngộ Không mặt đầy bất đắc dĩ.

Hóa ra cuối cùng mình thật sự là người của Phật giáo, là Hộ pháp Phật môn, sứ mệnh chính là đi theo người thỉnh kinh đến Tây Thiên.

"Đi đến Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên?" Tôn Ngộ Không ngồi bệt xuống đất, mặt đầy bất lực, lần này không đi không được, Bồ Đề đã đích thân ra mặt rồi.

"Đi làm cái quái gì chứ?

Làm Yêu Vương của ta tự tại biết bao!" "Nhưng sư phụ đối với ta ân nặng như núi, truyền ta võ công!

Thôi bỏ đi, chẳng phải chỉ là Đại Lôi Âm Tự thôi sao!

Đi một chuyến vậy!" Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, vẻ mặt phiền muộn.

Nói chứ một cú Cân Đẩu Vân có thể đi mười vạn tám ngàn dặm, đến Đại Lôi Âm Tự cũng không mất bao lâu.

Nhưng Bồ Đề Tổ Sư vừa mới dặn, không thể bay thẳng đến, phải đi từng bước một.

Bởi vì người thỉnh kinh kia là một phàm nhân, không có một chút tu vi nào!

Mẹ nó chứ!

Đi theo một phàm nhân, đi bộ đến Đại Lôi Âm Tự, vậy cần bao nhiêu thời gian đây?

Tôn Ngộ Không hoàn toàn phiền muộn!

Nhận được tin báo của Quan Âm, trong Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư và mấy người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Ngộ Không đã được giải quyết, chuyện Phật pháp đông truyền có thể bắt đầu rồi.

"Ai, trì hoãn lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hành động rồi!" Dược Sư bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, khí vận Phật giáo sẽ nguội lạnh mất!

"Vậy bây giờ để Kim Thiền Tử chuyển thế đi!" Di Lặc trầm giọng nói, bây giờ một khắc cũng không thể trì hoãn nữa.

Mấy người còn lại đều gật đầu lia lịa.

Nói ra, vì năm trăm năm trước Tôn Ngộ Không không bị Như Lai trấn áp, chuyện Tây Du xuất hiện biến hóa, nên chuyện của Kim

Thiền Tử cũng không thể tiến hành được.

Hiện tại y vẫn đang tu hành trong Linh Sơn.

Dược Sư và mấy người cũng không định để Kim Thiền Tử luân hồi mười kiếp, làm mười đời người tốt nữa.

Mau mau xuống phàm đi!

Đầu thai một kiếp là được rồi!

Rất nhanh, nhận được mệnh lệnh của mấy vị Phật Tổ, Kim Thiền Tử liền đến đại điện.

"Kim Thiền Tử, chuyện Phật giáo đông truyền của chúng ta không thể trì hoãn, nay giao cho ngươi phụ trách việc này, ngươi có bằng lòng không!" Dược Sư nhìn Kim Thiền Tử trầm giọng nói.

"Đệ tử xin nghe theo sự phân phó!" Kim Thiền Tử nghe vậy, trong lòng vui mừng, đây là chuyện có đại công đức a!

Mặc dù là thân truyền đệ tử của Như Lai, nhưng hiện tại Như Lai trọng thương bế quan, người quản lý Đại Lôi Âm Tự là Dược Sư.

Địa vị của Kim Thiền Tử vô hình trung bị suy yếu.

Nếu có thể phụ trách chuyện Phật pháp đông truyền lần này, dựa vào công đức, không chỉ tu vi có thể tiến thêm một bước dài, mà sau khi thành công, địa vị trong Phật môn cũng sẽ là một vị Phật Tổ.

Nhìn bộ dạng của Kim Thiền Tử, Dược Sư thản nhiên gật đầu, có chút không vui.

Đây là một chuyện có đại công đức.

Nếu có thể, Dược Sư càng muốn giao nó cho đệ tử của mình.

Đáng tiếc, Kim Thiền Tử là người đã được Như Lai sớm định sẵn, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã đồng ý từ lâu.

Dược Sư cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn công đức rơi vào tay môn hạ của Như Lai.

Nói ra, trong Phật giáo cũng có phân chia phe phái.

Dược Sư và Di Lặc là đệ tử chính thống của Tây Phương Giáo, còn với kẻ phản phúc đến sau như Như Lai cũng chỉ là bề ngoài hòa hợp mà thôi.

Thực tế, tranh đoạt lợi ích ở đâu cũng có.

"Bây giờ chuẩn bị đi, đến Địa Phủ đầu thai chuyển thế!" "Bên Địa Phủ Thánh nhân đã sắp xếp cả rồi, Tiệt Giáo sẽ không làm khó ngươi!" Dược Sư trầm giọng nói.

Trước đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến Thượng Thanh Thiên xin lỗi Thông Thiên, tự nhiên cũng bao gồm cả chuyện Kim Thiền Tử chuyển thế.

Tiệt Giáo khống chế Địa Phủ, nếu không, họ trực tiếp giở trò với Kim Thiền Tử, chuyển thế thành thai lợn thì phiền phức to.

Bên trong liên quan đến trao đổi lợi ích giữa các Thánh nhân.

"Đệ tử tuân mệnh!" Kim Thiền Tử không dám trì hoãn, trực tiếp đi về phía Địa Phủ.

Dược Sư và mấy người nhìn nhau, đều khẽ thở phào một hơi.

"Phật tính trên người Kim Thiền Tử quá mạnh, nếu chỉ chuyển thế một kiếp, e là sức mạnh trên người khó mà tiêu trừ hoàn toàn!" Nhiên Đăng nhìn Dược Sư thản nhiên nói.

Kim Thiền Tử là đại đệ tử của Như Lai, công lực thâm hậu, ký ức trong nguyên linh không dễ dàng xóa bỏ.

Theo kế hoạch, y phải chuyển thế đầu thai mười lần mới có thể trở thành một người hoàn toàn bình thường, nhưng bây giờ không có

cơ hội nữa.

"Chỉ có thể như vậy, huống hồ để Kim Thiền Tử giữ lại một chút linh tính kiếp trước cũng tốt!" "Tôn Ngộ Không, con khỉ đó tính tình quá hung ác, chưa được thuần phục, nếu cứ thế đi về phía tây, e sẽ gây ra nhiều chuyện!" "Có Kim Thiền Tử ở đó, cũng có thể khiến con khỉ kia kiêng dè một chút!" Dược Sư trầm giọng nói.

Như vậy, tốc độ tu luyện của Kim Thiền Tử sẽ tăng lên rất nhiều, cũng có thêm chút sức mạnh tự vệ.

Những người khác cũng gật đầu.

"Chỉ hy vọng Tiệt Giáo đừng gây thêm chuyện là được rồi!" Di Lặc, trên khuôn mặt luôn tươi cười, lại đầy vẻ khổ sở nói.

"Gây thêm chuyện?

Ta lại hy vọng họ có thể gây chút phiền phức cho Kim Thiền Tử!" Nhiên Đăng thản nhiên lắc đầu.

"Chín chín tám mươi mốt nạn, chính là chín chín tám mươi mốt trọng kiếp, mỗi một trọng kiếp nạn đều là một phần công đức." "Nếu kiếp nạn không đủ, khí vận đại hưng của Tây Phương chúng ta sẽ không đủ!" "Ta lo rằng, Tiệt Giáo sẽ gây phiền phức cho chúng ta ở chỗ này!" Nhiên Đăng trầm giọng nói, trong mắt lóe lên tinh quang.

Chương 191

Không hổ là một trong số ít cường giả còn sống sót từ Tử Tiêu Cung năm xưa, đầu óc minh mẫn, lập tức nhìn ra điểm mấu chốt của vấn đề.

"Ý ngươi là, Tiệt Giáo sẽ giúp tiêu trừ chín chín tám mươi mốt nạn, từ đó cắt giảm công đức mà Phật môn chúng ta đáng được nhận?" Di Lặc kinh ngạc nói.

"Không sai, nếu ta là người của Tiệt Giáo, nhất định sẽ làm như vậy!" Nhiên Đăng kiên định gật đầu.

Dược Sư im lặng thở dài, đau khổ nhắm mắt lại.

Chín chín tám mươi mốt trọng kiếp nạn, quá khó thì Kim Thiền Tử có thể không qua được, quá đơn giản lại khiến công đức không đủ, khí vận Phật giáo không lên được.

Thật phiền phức!

Phiền phức nhất là Tiệt Giáo có thể sẽ ra tay, nếu họ giúp tiêu trừ hết chín chín tám mươi mốt nạn, đó mới là bi kịch lớn nhất!

"Thôi bỏ đi, dù sao Phật môn chúng ta đệ tử đông đảo, đến lúc đó để một số đệ tử ngoại môn, hoặc tọa kỵ của ta hạ giới, ngăn cản một phen, cũng coi như một trường kiếp nạn!" Dược Sư bất đắc dĩ nói.

Làm vậy cũng là chuyện bất đắc dĩ, lực công đức chắc chắn không bằng kiếp nạn thật sự.

Nhưng cũng phải lấp cho đủ chín chín tám mươi mốt nạn!

Trong Địa Phủ, bên ngoài Quỷ Môn Quan có một hòa thượng đi vào, người trắng trẻo mập mạp, hai tay chắp lại, bảo tướng trang nghiêm.

Ánh Phật quang hùng hồn tỏa ra, khiến những quỷ quái trong Địa Phủ đều kinh hãi bỏ chạy.

"A di đà Phật!" Một tiếng Phật hiệu chấn động hư không, nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cái tát lớn vả về phía Kim Thiền Tử.

"Hòa thượng, mau đi đi, đừng cản đường!" Đừng cản đường?

Nghe thấy tiếng quát tháo, sắc mặt Kim Thiền Tử tím lại.

Kim Thiền đắc đạo, với tư cách là đệ tử của Như Lai, địa vị luôn tôn quý, trong Hồng Hoang hiếm có ai dám lớn tiếng với y.

Kim Thiền Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội Thiên binh mặc ngân giáp.

Tay cầm binh khí, quân uy nghiêm nghị, khí thế đó đã áp chế Phật quang của Kim Thiền Tử xuống.

"Người của Thiên Đình?" Kim Thiền Tử trong lòng không vui thầm nghĩ.

Thời điểm này, Phật giáo đang mạnh, Thiên Đình cũng phải nể mặt Phật giáo mấy phần.

Nhưng kể từ lần trước Như Lai bị Hắc Hùng Tinh một tát đánh nát, thanh uy của Phật giáo đã tụt dốc không phanh.

Thiên Đình cũng không nể mặt nữa!

Đương nhiên, cũng là do lúc này những cường giả Thiên Đình không nhận ra Kim Thiền Tử, nếu không, dựa vào thân phận đệ tử của Như Lai, họ cũng sẽ không lớn tiếng như vậy.

"Người của Thiên Đình đến Địa Phủ làm gì?" Kim Thiền Tử khó hiểu lẩm bẩm.

Thiên Đình trên danh nghĩa thống quản Hồng Hoang, phủ thị cửu thiên thập địa, nhưng thực tế trong Hồng Hoang vẫn có những nơi

ngoài vòng pháp luật!

Linh Sơn là một trong số đó, Địa Phủ không nghi ngờ gì là thế lực lớn nhất.

Nơi này chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, là trục xoay vận hành của Hồng Hoang, vô cùng quan trọng, nhưng lại do Tiệt Giáo khống chế.

Người của Thiên Đình căn bản không dám làm càn ở Địa Phủ.

Kim Thiền Tử có chút tò mò, những người Thiên Đình này đến Địa Phủ làm gì.

Rất nhanh, ánh mắt y đã đặt lên một người ở giữa, một gã thân hình cao lớn, đầu to tai lớn.

Chính gã vừa rồi đã quát Kim Thiền Tử đừng cản đường.

"Người này là ai?" Kim Thiền Tử nhìn chằm chằm gã kia, có một cảm giác quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó.

Nào ngờ, cảm nhận được ánh mắt của Kim Thiền Tử, gã kia trực tiếp quay đầu, mắng xối xả: "Nhìn cái gì?

Đồ hòa thượng thối!" "Nhìn nữa cẩn thận ông đây bóp nát đầu ngươi!" Mắng mấy câu, gã liền quay đi, ấm ức lẩm bẩm: "Mẹ nó, ta đã làm gì chứ!

Dựa vào đâu mà đày ta xuống phàm trần!" Bộ dạng thô lỗ đó, khiến Kim Thiền Tử cũng phải trố mắt.

Y vốn tính tình tốt, nhưng cũng không phải là không có giới hạn, lúc này Kim Thiền Tử có một thôi thúc muốn đánh cho gã kia một trận.

Những Thiên binh kia lại không quan tâm đến xung đột, trực tiếp đi đến trước Quỷ Môn Quan, cúi chào người gác cổng: "Người này

vốn là Thiên Bồng Nguyên Soái, vì xúc phạm thiên quy nên bị Bệ hạ đày xuống phàm trần." "Chúng thần đặc biệt áp giải y đến chuyển thế đầu thai!

Bệ hạ có chiếu chỉ, đày y vào Súc Sinh Đạo!" "Cái gì?

Súc Sinh Đạo?" Nghe lời của Thiên binh, Thiên Bồng lập tức trừng to mắt, không chịu.

Chỉ là một lỗi lầm nhỏ, đày xuống phàm trần cũng thôi đi, đằng này còn muốn đày vào Súc Sinh Đạo.

Có nể mặt nhau chút nào không?

"Khốn kiếp, không được, tuyệt đối không được, ta muốn đi gặp Bệ hạ!" Thiên Bồng phẫn nộ gào thét, mặt mày bi thảm.

Y đã theo Ngọc Đế từ trước Phong Thần Đại Kiếp, lúc đó Thiên Đình còn chưa có uy thế như bây giờ!

Trung thành tận tụy lại đổi lấy kết cục như vậy, Thiên Bồng đau lòng biết bao!

Nhưng sức mạnh của y đã bị phong ấn hoàn toàn, ngay cả sự trấn áp của những Thiên binh kia cũng không thể giãy giụa thoát ra.

"Chuẩn!" Trong Quỷ Môn Quan u ám đột nhiên truyền ra một giọng nói lạnh lùng, phiêu diêu vô định, thần bí cao ngạo.

Là giọng của Diêm La Vương.

Mặc dù chỉ là một cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng y lại đại diện cho Tiệt Giáo.

U Minh Thánh Mẫu ba người thường ngày bế quan, đại bộ phận sự vụ trong Địa Phủ đều do Thập Điện Diêm Vương xử lý!

Cho nên, mệnh lệnh của Thiên Đình đối với Diêm La Vương hoàn toàn vô dụng.

Hạo Thiên muốn đày Thiên Bồng vào Súc Sinh Đạo, cần phải có sự đồng ý của Địa Phủ.

Nhưng Diêm La Vương cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm mất mặt Hạo Thiên, không cần thiết.

Dứt lời, quỷ binh trước Quỷ Môn Quan trực tiếp ra tay, tiếp nhận Thiên Bồng từ tay Thiên binh.

Những Thiên binh này là người ngoài, ngay cả cửa lớn Quỷ Môn Quan cũng không vào được.

"A~ Buông ta ra, ta muốn gặp Ngọc Đế~" Thiên Bồng không ngừng giãy giụa, nhưng một khi đã vào Quỷ Môn Quan, mọi chuyện căn bản không do y quyết định nữa.

Y sắp bị ném vào Súc Sinh Đạo, chuyển thế đầu thai thành một con súc sinh.

Nhìn Thiên Bồng bị cưỡng chế đưa đi, Kim Thiền Tử đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Súc Sinh Đạo à!" "Bọn họ ác quá rồi!" Hành vi ra vẻ ta đây ở Quỷ Môn Quan vừa rồi, Kim Thiền Tử đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Phật giáo tuy mạnh, nhưng Địa Phủ là địa bàn của Tiệt Giáo!

Mấy năm nay, tuy sự tồn tại của Tiệt Giáo dần phai nhạt, nhưng không ai nghi ngờ địa vị đệ nhất đại giáo Hồng Hoang của họ.

Chương 192

Họ giống như một bàn tay đen trong bóng tối khống chế Hồng Hoang.

Trong Địa Phủ, mặt mũi của ai cũng không có tác dụng!

Đúng lúc này, bên cạnh Kim Thiền Tử đột nhiên vang lên một giọng nói u uất.

"Ta nhớ hòa thượng lần trước tên là Địa Tạng, đã nhiều năm không thấy xuất hiện, không biết đã chết trong Vô Gián Địa Ngục chưa!" Nghe thấy lời này, Kim Thiền Tử trong lòng lạnh toát.

Vãi!

Địa Tạng!

Cái tên này tuy là cấm kỵ của Phật môn, nhưng với thân phận của Kim Thiền Tử thì y đã từng nghe qua.

Năm xưa gã kia cũng ra vẻ ở Địa Phủ, kết quả bị U Minh Thánh Mẫu trong Địa Phủ trực tiếp trấn áp.

Bị giam trong Vô Gián Địa Ngục bao nhiêu năm rồi, có lẽ xương cốt cũng không còn!

Kim Thiền Tử còn phải gọi Địa Tạng một tiếng sư thúc đấy!

Nghĩ đến đây, Kim Thiền Tử trong lòng run rẩy, ở Địa Phủ thật sự không thể ra vẻ được!

Không biết tự lúc nào, Phật quang trên người y đã mờ đi, trông giống như một hòa thượng bình thường.

"Ừm!

Như vậy mới đúng chứ!" "Đến đây, uống bát canh này đi!

Công lực của ngươi thâm hậu, Mạnh Bà Thang bình thường không có tác dụng đâu, lão bà ta đặc biệt thêm liệu đấy!" Bên cạnh Kim Thiền Tử, một bà lão lưng còng đang bưng một bát canh màu vàng, cười tủm tỉm nhìn y.

"Mạnh Bà?" Kim Thiền Tử trong lòng kinh hãi, hoàn toàn không cảm nhận được cảnh giới của Mạnh Bà, phải biết rằng Kim Thiền Tử đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Trong truyền thuyết, từ khi Địa Phủ sinh ra, Mạnh Bà đã xuất hiện ở đây, không ai biết lai lịch của bà, càng không ai biết thực lực của bà.

Một nhân vật như một ẩn số, nghe nói ngay cả Diêm La Vương gặp Mạnh Bà cũng phải cung kính.

Hôm nay gặp mặt, Kim Thiền Tử không khỏi thầm than: "Địa Phủ quả nhiên sâu không lường được!" Sau đó, y quay đầu nhìn bát canh trong, nuốt nước bọt ừng ực.

"Ực ực…" Tại Giang Châu, trong một tòa nhà lớn.

Một ngày nọ, đột nhiên tỏa ra một luồng kim quang, Phật âm cuồn cuộn, trong không trung lan tỏa từng trận đạo vận.

Ngay sau đó là một tiếng khóc vang dội, một đứa trẻ đã ra đời.

Chỉ thấy đứa trẻ này trắng trẻo mập mạp, đôi mắt đen sáng ngời, toàn thân tỏa ra một luồng ánh sáng nhu hòa.

Chính là Kim Thiền Tử chuyển thế!

Với tư cách là thân truyền đệ tử của Như Lai, chỉ một kiếp luân hồi khó mà tiêu trừ hoàn toàn Phật tính trong cơ thể.

Biểu hiện khác thường lúc này chính là do đó, nhưng trong mắt người thường, đây lại là điềm đại cát.

Đứa trẻ này sau này nhất định sẽ đại phú đại quý!

Nếu sinh ra trong một gia đình bình thường, cha mẹ nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, nhưng mẹ của đứa trẻ, Ân thị, lại không có chút nào vui vẻ.

Chỉ vì bà bị cường chiếm, chồng bà đã bị giết.

"Con ơi, đừng trách mẹ lòng dạ độc ác, chỉ có thể bỏ con đi, nếu không sau này ác nhân kia nhất định sẽ hãm hại con!" Ân thị ôm đứa trẻ, âm thầm rơi lệ.

Chồng bà, Trần Huy, đã bị ác nhân Lưu Hồng giết chết, nếu không phải vì đứa trẻ này, bà đã sớm không còn sống.

Bây giờ, nhân lúc Lưu Hồng không có ở đây, chỉ có cách đem con cho người khác mới có thể giữ được một mạng!

Nhưng đúng lúc này, Ân thị đột nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân.

Bà kinh hãi, tưởng Lưu Hồng đã về!

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần, đang nhẹ nhàng nhìn đứa trẻ trong lòng bà.

"Người là ai?" Ân thị run giọng hỏi.

Bà tự nhận mình dung mạo tuyệt mỹ, nếu không cũng sẽ không bị ác nhân cường chiếm, nhưng lúc này đứng trước mặt nữ tử này, lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

Người phụ nữ này quá đẹp, quan trọng hơn là khí chất trên người bà không thể sánh bằng.

"Ta là Dương Thiền, đệ tử dưới trướng Vô Đương Thánh Mẫu của Tiệt Giáo!" Nữ tử nhẹ nhàng nói, mỉm cười duyên dáng.

Chính là Dương Thiền, nàng vẫn luôn theo Vô Đương Thánh Mẫu tu luyện ở Lê Sơn, đã trải qua một thời gian rèn luyện trong Phong

Thần Đại Kiếp, tu vi cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên.

Lần này, là do Vô Đương Thánh Mẫu phái đến, đặc biệt để tiêu trừ kiếp nạn cho Kim Thiền Tử.

"Tiệt Giáo?

Vô Đương Thánh Mẫu?" Nghe cái tên này, Ân thị có chút ngớ người, Tiệt Giáo đã ẩn thế nhiều năm, mặc dù vẫn nắm chắc quyền kiểm soát Hồng Hoang, nhưng những phàm nhân bình thường không biết đến sự tồn tại của Tiệt Giáo.

Ngược lại là Phật giáo, mấy năm nay đang tranh đoạt khí vận nhân gian với Xiển Giáo rất kịch liệt.

Cho nên Ân thị không biết lai lịch của Dương Thiền.

Nhưng Dương Thiền cũng không quan tâm, nhìn bà khẽ nói: "Đứa trẻ này, mệnh số bất phàm, sau này định có đại sự phải làm, cứ giao cho ta mang đi đi!" Dứt lời, đứa trẻ trong lòng Ân thị đã nằm trong tay Dương Thiền.

Nhìn tiểu tử mập mạp kia, trong lòng nàng khẽ cười: "Kim Thiền Tử, lần này bản cô nương cứu ngươi một mạng!" Nói xong, ánh mắt nàng lại nhìn về phía Ân thị, khẽ nói: "Chồng của ngươi, Trần Huy, đã được ta cứu sống rồi, không lâu nữa sẽ đến tìm ngươi!" "Còn tên Lưu Hồng kia cũng đã bị ta giết, sau này ngươi có thể yên tâm sống qua ngày!" "Còn về đứa trẻ, sau này cũng sẽ có ngày gặp lại!" Nói xong, thân ảnh Dương Thiền trực tiếp biến mất trong phòng.

Ân thị ngẩn người một lúc, sau đó vui mừng khôn xiết.

Lưu Hồng đã chết, chồng bà đã sống lại.

"Đa tạ tiên tử, đa tạ tiên tử!" Ân thị không biết thân phận của Dương Thiền, nhưng biết chắc chắn là tiên nhân.

Nếu không sao có thể có thủ đoạn như vậy!

Dương Thiền lại mang theo thân chuyển thế của Kim Thiền Tử, đến trước cửa một ngôi chùa ở Giang Châu, nhìn đứa trẻ được hòa thượng trong chùa nhận nuôi.

Sau đó mới quay người rời đi, trở về Lê Sơn!

Lúc này tại Đại Lôi Âm Tự ở Tây Phương, sắc mặt của Dược Sư và Di Lặc đột nhiên trở nên khó coi.

"Chín chín tám mươi mốt nạn đã bị tiêu đi ba nạn, là do đệ tử của Vô Đương Thánh Mẫu làm!" Dược Sư mặt mày âm trầm, giận dữ nói.

Tây Du Đại Kiếp bắt đầu từ lúc Đường Huyền Trang ra đời.

Nhưng Dương Thiền lại ra tay, trực tiếp giúp y hóa giải ba nạn.

Nạn thứ hai là "Xuất thai kỷ sát" (vừa ra đời đã bị giết), nạn thứ ba là "Mãn nguyệt phao giang" (đầy tháng bị thả trôi sông) và nạn thứ tư là "Tầm thân báo oan" (tìm người thân báo oán).

Mặc dù ba nạn này so với những kiếp nạn sau này không đáng kể, nhưng nó đại biểu cho việc Tiệt Giáo đã ra tay, khí vận mà Phật môn tranh đoạt lần này đã bắt đầu suy giảm.

Sắc mặt của Dược Sư và mấy người lập tức trở nên tồi tệ.

Chương 193

"Tây Du còn chưa bắt đầu, đã bị Tiệt Giáo tiêu đi ba kiếp, xem ra lần truyền đạo này chắc chắn sẽ vô cùng trắc trở!" Nhiên Đăng bi thảm nói.

"Mặc dù hai vị Thánh nhân đã đạt được hiệp nghị với Thông Thiên Giáo Chủ, Tiệt Giáo sẽ không can thiệp vào đại thế Tây Du, nhưng ở những tiểu thế chắc chắn sẽ gây phiền phức cho chúng ta!" Di Lặc trầm giọng nói.

"Để đệ tử Phật giáo và tọa kỵ xuất sơn đi!" "Bất luận thế nào, chín chín tám mươi mốt nạn nhất định phải gom đủ!" Dược Sư kiên quyết nói.

Như Lai trọng thương bế quan, chuyện Tây Du mới rơi vào tay y, làm tốt chuyện này sẽ có đại công đức!

Không thể có sai sót!

Cứ như vậy, Phật giáo bắt đầu sắp xếp, có sự can thiệp của Tiệt Giáo, hành sự tất nhiên càng phải cẩn thận hơn.

Ở nhân gian, mười tám năm trôi qua trong chớp mắt, thân chuyển thế của Kim Thiền Tử cũng đã lớn.

Vì từ nhỏ đã có dị tượng, Phật tính cực cao, được Phật môn nhân gian cho là Phật Đà chuyển thế, tuổi còn trẻ đã trở thành cao tăng đắc đạo nổi tiếng của Đại Đường.

Pháp danh Huyền Trang!

Dưới sự xúi giục của Quan Âm, Nhân Hoàng Lý Thế Dân phái Đường Huyền Trang đi về phía tây, đến Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên để thỉnh Tam Tạng Chân Kinh, tạo phúc cho dân chúng Đại Đường.

Đường Huyền Trang liền mình khoác cà sa, tay cầm tích trượng, cưỡi một con bạch mã đi về phía tây.

Tây Du Lượng Kiếp chính thức bắt đầu.

Lúc này, trên một ngọn núi vô danh, một con khỉ đang chán nản ngồi trên đó lắc đầu, nhìn non sông tươi đẹp mà lại có cảm giác sống không còn gì luyến tiếc.

Quan Âm bảo y ở đây đợi người thỉnh kinh, nhưng y đã gặp mấy hòa thượng rồi, không có ai là hòa thượng thỉnh kinh cả.

"Mẹ nó, không đợi nữa, nếu trong ba ngày nữa tên hòa thượng chết tiệt kia không đến, lão Tôn ta sẽ về Hoa Quả Sơn tự tại của ta!" Tôn Ngộ Không đứng dậy, cuồng loạn gào lớn.

Nhưng ngay sau đó, phía đông xuất hiện một bóng người, một hòa thượng mặc cà sa, cưỡi trên một con bạch mã, thong thả đi tới.

Trên ngọn núi vô danh, Tôn Ngộ Không bồn chồn không yên, Kim Cô Bổng trong tay không ngừng gõ vào đá, "ầm ầm ầm", một cảnh tượng hết sức nóng nảy.

Nghe lời Quan Âm, y đã đợi ở đây mấy năm, hòa thượng gặp không ít, nhưng căn bản không phải người thỉnh kinh.

Thậm chí có mấy hòa thượng, thấy bộ dạng mặt lông của Tôn Ngộ Không, trực tiếp bị dọa chết.

Đợi lâu như vậy, con khỉ này sớm đã không còn kiên nhẫn.

"Thôi, đi thôi, thỉnh kinh cái gì!

Tôn gia gia ta không làm nữa!" Tôn Ngộ Không khó chịu nói, vác Kim Cô Bổng định rời đi.

Y vốn không phải là người kiên nhẫn, ngồi không ở cái nơi khỉ ho cò gáy này lâu như vậy, thật là làm khó y.

Đúng lúc này, trên đại lục phía đông đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, kèm theo tiếng chuông leng keng.

"Hử?

Lại một hòa thượng nữa?" Tôn Ngộ Không ngước mắt nhìn, chỉ thấy hòa thượng này môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú, trên người ẩn hiện Phật quang, khí độ phi phàm.

"Hòa thượng này có vẻ hơi khác!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ gã này là hòa thượng thỉnh kinh mà lão Tôn ta phải đợi?" Nghĩ vậy, y trực tiếp nhảy từ đỉnh núi xuống, 'ầm' một tiếng rơi xuống đất, dọa cho đối phương một phen hoảng sợ.

"Chẳng lẽ gặp phải sơn phỉ?" Đường Tăng trong lòng kêu khổ, vừa mới rời khỏi địa giới Đại Đường.

Nếu thật sự gặp phải đám cướp hung hãn, không có ai có thể giúp y!

Giây tiếp theo, khi bụi đất tan đi, y cuối cùng cũng nhìn thấy bộ dạng của kẻ đó, mỏ nhọn tai khỉ, mặt đầy lông lá, ánh mắt sáng quắc, hung ác.

Hoàn toàn không phải bộ dạng của người!

"Chẳng lẽ là yêu quái?" Nghĩ đến đây, tâm trạng của y càng tệ hơn.

Gặp phải cướp có thể chỉ cầu tài, nhưng nếu gặp phải yêu quái, đó là muốn ăn thịt người!

Y lại trắng trẻo mập mạp, là loại huyết nhục mà yêu quái thích nhất.

"Lại một hòa thượng, tên vừa rồi trực tiếp bị lão Tôn ta dọa chết, ngươi gan cũng lớn đấy!" Tôn Ngộ Không dùng một đôi Hỏa Nhãn

Kim Tinh soi xét Đường Tam Tạng từ trên xuống dưới.

Y phát hiện hòa thượng này có chút khác biệt, tuy trong lòng hoảng sợ, nhưng trên mặt vẫn giữ được vẻ trấn định.

Lúc này, Đường Tam Tạng trong lòng quả thực đã hoảng như cầy sấy.

Nghe con khỉ kia nói có hòa thượng chết trong tay nó, y càng sợ hãi hơn.

Mặc dù là cao tăng đắc đạo, nhưng bây giờ y cũng chỉ là một người phàm!

Đối với người phàm, chuyện luân hồi hư vô mờ mịt, cái chết mới là điều đáng sợ nhất.

"Vị đại vương, thịt của bần tăng không ngon đâu!" Đường Tam Tạng vẻ mặt trang nghiêm, hai tay chắp lại, cố gắng trấn định nói.

Chỉ là hơi thở có chút loạn.

Trên lãnh thổ Đại Đường, căn bản không có yêu quái.

Đó là quốc thổ của Nhân Hoàng, yêu tộc không dám làm càn.

Đây là lần đầu tiên Đường Tam Tạng nhìn thấy!

Mỏ nhọn tai khỉ, bộ dạng hung thần ác sát, quá đáng sợ!

Nghe lời Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không lập tức vẻ mặt xui xẻo, phất tay nói: "Đồ hòa thượng thối, ai thèm ăn thịt ngươi!" Tôn Ngộ Không là một Yêu Vương lớn!

Thịt gì mà chưa ăn?

Thịt rồng cũng đã ăn không ít, sao có thể để mắt đến huyết nhục của một phàm nhân như Đường Tam Tạng!

Bây giờ Đường Tam Tạng không phải là người tốt mười kiếp, ăn

một miếng thịt là có thể trường sinh bất lão.

Những chuyện đó đều do Phật môn bịa ra để lừa gạt đám yêu quái.

Nếu thật sự chỉ cần làm người tốt mười kiếp là có thể như vậy, thì người có thể trường sinh bất lão trên thế gian này không biết có bao nhiêu!

"Không ăn thịt là tốt rồi!" Đường Tam Tạng trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Con đường đi về phía tây xa vạn dặm, nếu vừa ra khỏi địa giới Đại Đường đã bị yêu quái ăn thịt, thì Đường Tam Tạng cũng quá bi thảm rồi.

Nào ngờ, giây tiếp theo, Đường Tam Tạng lại bị Tôn Ngộ Không túm áo nhấc lên, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào mắt y.

"Ta hỏi ngươi, có phải ngươi là hòa thượng từ Đông Thổ, đến Đại Lôi Âm Tự gặp lão già Như Lai đó không?" … Đường Tam Tạng có chút đứng hình, không biết phải làm sao.

"Chẳng lẽ yêu quái này có thù với Phật Tổ?

Nếu ta nói phải, liệu có bị giết không?" Đường Tam Tạng không trải qua mười kiếp luân hồi, không thể làm được lòng không gợn sóng, trong lòng lại rất tinh ranh.

Tuy nhiên, nói dối thì hòa thượng không phải là hòa thượng tốt.

Chương 194

"A di đà Phật, người xuất gia không nói dối!" "Thưa đại vương, bần tăng chính là từ Đông Thổ Đại Đường, phụng mệnh Đường Hoàng đi Tây Thiên thỉnh kinh." Nào ngờ, nghe vậy, Tôn Ngộ Không không có chút nào vui vẻ, ngược lại như nhà có tang.

Y trực tiếp ném Đường Tam Tạng xuống đất, chỉ vào mũi y mắng lớn: "Mẹ nó, đồ hòa thượng chết tiệt, ngươi đến đây làm gì?" "Hại lão Tôn ta cũng phải chịu tội cùng ngươi!" … Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, tức giận không thôi.

Quan Âm đã nói thời gian, vốn định đợi thêm ba ngày nữa là đi!

Về Hoa Quả Sơn làm Yêu Vương tự tại biết bao!

Quan Âm không nói nên lời.

Không ngờ, do dự một chút, hòa thượng chết tiệt này thật sự đến rồi, Tôn Ngộ Không phải đi cùng gã này đến Tây Thiên chịu tội một lần.

"Thôi bỏ đi, không về được nữa rồi, vậy đưa ngươi đến Tây Thiên vậy!" Tôn Ngộ Không bực bội nói, sau đó lại hung hăng nhìn Đường Tam Tạng.

"Ta nói cho ngươi biết, hòa thượng, trên đường đi phải nghe lời lão Tôn ta, bảo ngươi đứng thì không được nằm, bảo ngươi uống canh thì không được ăn thịt." "Nếu không ta sẽ vặn đầu ngươi xuống, ném vào động yêu quái cho chúng nó ăn!" "Nghe chưa?" Lúc này, Đường Tam Tạng lại một mặt kinh hãi lại ngớ người, thân thể run rẩy, vội vàng gật đầu.

Nhưng giây tiếp theo, lại vội vàng lắc đầu lia lịa: "Bần tăng là

người xuất gia, không thể ăn thịt!" Lúc này y vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Yêu quái không ăn thịt mình thì muốn làm gì?

"Được rồi, đám lừa ngốc Phật giáo các ngươi phiền phức, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, vẫn là yêu tộc chúng ta tự tại!" Tôn Ngộ Không không kiên nhẫn nói, trong tiềm thức đã quên mất thân phận Phật môn của mình.

Y vẫn luôn coi mình là Yêu Vương!

Dù sao làm xong việc này cũng sẽ quay về Hoa Quả Sơn, làm Hộ pháp Phật môn mới là bị điên!

Tôn Ngộ Không trực tiếp xách Đường Tam Tạng đi về phía tây, còn chuyện bái sư?

Đùa à!

Đường Tam Tạng là cái thá gì?

Có thể nhận Mỹ Hầu Vương ta làm đồ đệ?

Trên con đường đi về phía tây, trong một thung lũng, khói bếp lượn lờ, dòng nước chảy xiết, một cảnh tượng yên bình hài hòa.

Chỉ là nơi đây hoang dã, trong vòng trăm dặm không có một bóng người, khói bếp lượn lờ dĩ nhiên là do hai người Tôn Ngộ Không đốt lên.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không đang lười biếng nằm trên một tảng đá lớn, dưới tảng đá là một đống lửa, trên ngọn lửa đang nướng một vật khổng lồ.

Thân dài mấy trượng, vạm vỡ, trên mặt đất còn có một tấm da hổ vằn trắng.

Trên ngọn lửa đang nướng tự nhiên là thịt hổ.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Đường Tam Tạng xanh mét.

"Đệ tử Phật môn phải giữ thanh quy, không sát sinh, không ăn thịt." "A di đà Phật!" Đường Tam Tạng hai tay chắp lại, hai mắt nhắm nghiền, dứt khoát quay người đi, quay lưng về phía Tôn Ngộ Không, mắt không thấy tim không phiền.

Nhưng mùi thịt thơm lừng trong không khí đang không ngừng kích thích vị giác của Đường Tam Tạng.

"Ha ha!

Được rồi!

Hòa thượng, ta biết ngươi muốn ăn, đừng giả vờ nữa!" Tôn Ngộ Không cười ha hả, trực tiếp ném một miếng thịt hổ nướng đến trước mặt Đường Tam Tạng, đắc ý nhìn y.

"Mặc dù chỉ là một con hổ bình thường, vị hơi kém một chút, không ngon bằng thịt rồng, nên ngươi cứ tạm ăn đi!" "Thịt do Tề Thiên Đại Thánh ta nướng, người thường không có tư cách ăn đâu!" Tôn Ngộ Không vênh váo, y không phải đệ tử Phật môn, càng không bái Đường Tam Tạng làm sư, hiện tại y là Yêu Vương.

Uống rượu ăn thịt mới là bình thường, nếu phải tuân theo thanh quy giới luật cùng Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không sẽ khóc mất.

"A di đà Phật!" Nhìn miếng thịt bị ném trước mặt, Đường Tam Tạng sợ đến mức nhảy dựng lên.

Từ nhỏ đến lớn y chưa từng ăn một miếng thịt, chỉ là thịt hổ này ngửi quá thơm rồi.

"Đệ tử Phật môn không được sát sinh, không được ăn thịt!" Đường Tam Tạng lặp đi lặp lại câu nói đó, lúc nãy Tôn Ngộ Không vác về một con hổ đã khiến y kinh hãi.

Vốn nên ngăn cản Tôn Ngộ Không sát sinh, đáng tiếc lúc biết thì đã muộn, bây giờ nếu ăn miếng thịt này tội càng nặng thêm.

"Chậc, xem cái bộ dạng nhát gan của ngươi kìa, ăn rồi thì sao chứ?

Ở đây chỉ có hai chúng ta, không ai biết đâu!" Tôn Ngộ Không trực tiếp nhảy xuống, cầm miếng thịt hổ hươ hươ trước mũi Đường Tam Tạng, không ngừng dụ dỗ.

Chỉ là trong lòng lại thấy buồn cười.

Mặc dù ở đây chỉ có hai người, nhưng một số đại năng cường giả có thể dùng thần thức nhìn thấy mọi chuyện cách xa hàng ức vạn dặm.

Ai biết lúc này có cường giả Phật giáo nào đang chú ý đến chuyện ở đây không.

Tôn Ngộ Không chỉ đang bắt nạt Đường Tam Tạng không biết tình hình mà thôi.

Y muốn xem, nếu Đường Tam Tạng thật sự ăn, đám người kia sẽ có biểu cảm gì!

"A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!" Đường Tam Tạng lặp đi lặp lại niệm Phật hiệu, thực tế trong lòng lại hoảng sợ.

Ngửi mùi thịt thơm, y cảm thấy sắp không chịu nổi nữa rồi.

"A di đà Phật, sao Quan Âm Tôn Giả lại để một yêu quái như ngươi bảo vệ ta đi Tây Thiên thỉnh kinh chứ!" Đường Tam Tạng trong lòng bi thảm than thở.

Con khỉ này hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn trong lòng y, cứ tiếp tục như vậy, Đường Tam Tạng cũng không biết mình có phá giới không nữa.

“Không ăn thì thôi, nhắc nhở một câu, trong vòng mấy trăm dặm ngoài thịt cá ra chỉ có lá cây, cẩn thận đừng để chết đói!” Tôn Ngộ Không ném miếng thịt hổ xuống, trực tiếp quay người nằm lại trên tảng đá.

Cái nơi khỉ ho cò gáy này, Đường Tam Tạng không ăn, chết đói cho xong.

“À đúng rồi, nếu hòa thượng chết tiệt này bị đói chết, chẳng phải là tốt sao?” “Chuyện Tây Thiên thỉnh kinh thất bại, lão Tôn ta không cần phải chịu tội cùng, có thể trực tiếp về Hoa Quả Sơn?” “Ha ha!” Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, mắt sáng rực lên.

Y nhìn bóng lưng Đường Tam Tạng, nở nụ cười gian xảo.

Giây tiếp theo, chỗ Đường Tam Tạng đột nhiên vang lên một tiếng ‘cô lỗ’, bụng của gã đã réo lên.

Tôn Ngộ Không trực tiếp cười ha hả: “Mấy hòa thượng các ngươi, rõ ràng trong lòng muốn, nhưng lại giả vờ!” “Yêu tộc chúng ta thẳng thắn, muốn thì lấy, không muốn thì vứt!” … Đường Tam Tạng mặt già đỏ bừng, vội vàng nhắm mắt niệm kinh, nhưng bụng quả thực đói rồi!

Lúc này tại Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên, Dược Sư, Di Lặc và những người khác mặt đều đen lại, nhìn bộ dạng lúng túng của Đường Tam Tạng, rồi lại nhìn Tôn Ngộ Không, thật quá kiêu ngạo.

“Con khỉ này hung hăng khó thuần, thật khó thuần phục, không biết năm xưa Chuẩn Đề Thánh Nhân vì sao lại chọn nó làm Hộ pháp Phật môn!” Quan Âm cạn lời phàn nàn, trước đó đã bị Tôn Ngộ Không làm cho tức điên, ở đây tự nhiên không nói tốt cho Tôn Ngộ Không.

“Đáng lẽ năm xưa nên dạy dỗ con khỉ đó một trận!” Di Lặc trầm

giọng nói.

Tây Du Đại Kiếp là cơ hội hiếm có để kiếm công đức, nhưng con khỉ này lại không biết trân trọng.

Còn không ngừng dụ dỗ Đường Tam Tạng phá giới luật Phật môn, thật quá tức giận.

"Dạy dỗ Tôn Ngộ Không?

Vết thương của Như Lai còn chưa lành đâu!" Nghe lời Di Lặc, Nhiên Đăng trong lòng im lặng lắc đầu.

"Hiện tại Hắc Hùng Lão Tổ, một cường giả yêu tộc xuất thế, uy thế yêu tộc tăng mạnh, chúng ta không thể ra tay với Tôn Ngộ Không được!" Nhiên Đăng lắc đầu trầm giọng nói.

Con bug Hắc Hùng Tinh đó!

Chương 195

Ngay cả một tồn tại sắp trảm nhị thi như Như Lai cũng bị một tát đánh nát, ngoài Thánh nhân ra ai có thể là đối thủ của nó?

Nếu thật sự động đến Tôn Ngộ Không, bảo nó đừng kiêu ngạo như vậy, không chừng giây tiếp theo Hắc Hùng Tinh sẽ giết lên Linh Sơn.

Để cho đám Phật Đà khắp trời biết thế nào mới là kiêu ngạo thực sự.

"Ai, Hắc Hùng Tinh!" Dược Sư bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Có Hắc Hùng Tinh tồn tại, họ căn bản không thể cưỡng chế Tôn Ngộ Không.

"Quan Âm Tôn Giả, cái Kim Cô Chú kia cũng đừng dùng nữa, để tránh lúc đó Hắc Hùng Tinh tìm đến gây phiền phức!" Dược Sư khẽ dặn dò.

Năm xưa, vì Như Lai giam cầm Ngưu Ma Vương, mới chọc giận Hắc Hùng Tinh, đánh nát Như Lai.

Nếu bây giờ đeo Kim Cô Chú cho Tôn Ngộ Không, không chừng Hắc Hùng Tinh cũng sẽ xông lên Linh Sơn.

"Vâng!" Quan Âm bất đắc dĩ gật đầu.

"Đến chỗ Đường Tam Tạng một chuyến đi!

Gửi cho y chút đồ ăn chay!" Dược Sư dặn dò.

Nhìn lại thung lũng kia, Đường Tam Tạng đã có chút lảo đảo rồi, nếu không gửi chút gì đến, gã này thật sự sẽ bị đói chết.

Phật giáo khi đó sẽ trở thành trò cười lớn!

Lúc này, Đường Tam Tạng đang đi trong thung lũng, đói đến hoa mắt chóng mặt, lảo đảo.

Tôn Ngộ Không sau khi ăn xong con hổ kia, trực tiếp nằm trên tảng đá ngủ.

Đường Tam Tạng chỉ có thể nhân cơ hội này đi tìm chút thức ăn.

Nhưng đi một lúc lâu mới phát hiện, nơi này thật sự giống như Tôn Ngộ Không nói, hoang vu không một bóng người.

Ngoài thịt cá ra chỉ có lá cây.

Lúc này Đường Tam Tạng đói không chịu nổi, nhìn cá trong sông lại nhớ đến mùi vị của thịt hổ lúc nãy.

Mẹ nó thơm quá!

"Không được, bần đạo là người xuất gia, tuyệt đối không thể phá giới!" Đường Tam Tạng trong lòng tự cổ vũ, càng không thể để Tôn Ngộ Không coi thường.

Chỉ là nhìn khu rừng hoang lương, thật sự phải ăn lá cây sao?

Đói quá!

Đôi mắt Đường Tam Tạng có chút mơ màng, đột nhiên thấy phía trước dường như có một bà lão đi tới.

Bà ôm một cái giỏ, đến trước mặt Đường Tam Tạng, cười nói: "Vị đại sư này chắc đói lắm rồi phải không?" "Lão phụ đây vừa hay có chút đồ ăn chay, tặng cho đại sư!

Coi như tích đức hành thiện!" Đồ ăn chay?

Nghe vậy, mắt Đường Tam Tạng sáng rực lên, nhìn vào trong giỏ, một bát cơm thơm phức.

Tốt quá rồi!

Y vội vàng cảm ơn bà lão, sau đó ăn ngấu nghiến.

Nhìn bộ dạng đó của y, Quan Âm trong lòng thực sự phiền muộn!

Tôn Ngộ Không, gã Hộ pháp Phật môn, bảo vệ người thỉnh kinh đi Tây Thiên, ăn xong rồi ngủ.

Hoàn toàn không quan tâm Đường Tam Tạng có bị đói chết hay không.

Thật tức chết đi được!

Quan Âm không khỏi nghi ngờ, đi cùng Tôn Ngộ Không, liệu Đường Tam Tạng có thể sống sót đến được Linh Sơn không.

"Hy vọng sẽ sớm đến được Cao Lão Trang!" "Có Thiên Bồng xuất hiện, lúc đó Đường Tam Tạng cũng sẽ có thêm một phần bảo đảm!" Quan Âm thầm nghĩ.

Nào biết, Thiên Bồng còn là một gã không đáng tin cậy hơn cả Tôn Ngộ Không.

Nhìn Đường Tam Tạng ngấu nghiến ăn cơm, Quan Âm đang định rời đi, đột nhiên nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng quát lớn.

"Yêu nghiệt phương nào, dám hãm hại hòa thượng này, còn không mau hiện hình!" Dứt lời, một cây gậy vàng lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Quan Âm.

"Ầm!" Hư không chấn động, một mảng đất lớn bị đánh nổ tung.

Quan Âm cũng chật vật né đi, sắc mặt kinh hãi.

Trong lòng tức giận mắng: "Cái con khỉ này, chẳng lẽ không nhận ra ta là ai sao?" Quan Âm không dùng huyễn thuật quá cao siêu, với Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không có thể nhìn thấu sự ngụy trang, tự nhiên có thể nhận ra chân thân của bà.

Nhưng gã Tôn Ngộ Không này lại cố tình không biết, muốn dạy

dỗ bà một trận!

"Thái, yêu tinh, chịu đòn đi!" Tôn Ngộ Không tiếp tục quát lớn, căn bản không cho Quan Âm cơ hội nói chuyện.

Thực lực của Quan Âm tuy mạnh hơn Tôn Ngộ Không, nhưng cũng chỉ mạnh hơn có hạn, trong lúc bất ngờ, thật khó chống đỡ.

Chỉ vài ba chiêu đã bị Tôn Ngộ Không đánh lên trời, khai chiến ở đó.

Chuyện sau đó Đường Tam Tạng tự nhiên không thấy được, nhưng thấy một bà lão bình thường có thể đánh với Tôn Ngộ Không như vậy.

Đường Tam Tạng sao có thể không hiểu!

Thật sự giống như Tôn Ngộ Không nói, có thể là một yêu quái!

Muốn hãm hại mình!

Nhìn đồ ăn chay trong tay, Đường Tam Tạng cảm thấy không còn ngon nữa.

"Lòng người hiểm ác a!" "Cũng may có con khỉ kia nhắc nhở." "Trên đường đi về phía tây, yêu quái chắc chắn sẽ còn nhiều hơn, bần tăng phải cẩn thận hơn nữa!" Đường Tam Tạng thầm nghĩ.

Một bà lão trông bình thường cũng có thể là yêu quái, Tây Phương hỗn loạn đến mức nào chứ?

Đường Tam Tạng cảm thấy Tôn Ngộ Không tuy đối với mình hung thần ác sát, nhưng có lúc cũng rất đáng tin cậy.

Nghĩ vậy, y trực tiếp ném nửa bát cơm chưa ăn hết mà Quan Âm cho xuống sông, sau đó nhìn cá trong sông, nuốt nước bọt.

Lúc này mà vớt được một mẻ lớn thì tốt!

Không lâu sau, Tôn Ngộ Không đã quay lại, thấy cá trong nước đang ăn cơm, trong lòng cười gian xảo.

"Quan Âm, lòng tốt của ngươi đã bị hòa thượng kia coi như lòng lợn phèo chó rồi!" Nói rồi, y liền nói với Đường Tam Tạng: "Ra khỏi địa giới Đại Đường, yêu quái nhiều lắm!" "Đồ của người lạ cho đừng ăn, chết rồi không có ai cứu đâu!" Đường Tam Tạng rất đồng tình gật đầu, yêu quái quả thực nhiều, không thể ăn lung tung được nữa.

"Lúc nãy ta thấy cách đây trăm dặm có một thiền viện, cố gắng lên, đến đó sẽ có đồ ăn!" Nghe lời Tôn Ngộ Không, mắt Đường Tam Tạng sáng rực lên.

Thiền viện?

Chùa chiền Phật giáo chắc chắn có đồ ăn chay, tốt quá rồi!

Chương 196

Ở xa, Quan Âm, thở hổn hển nhìn Đường Tam Tạng vẻ mặt kinh hồn bạt vía, trong lòng tức điên.

Đường Tam Tạng sắp bị con khỉ kia làm hư rồi.

"Không được, tuyệt đối không thể để con khỉ đó tự tung tự tác, đại nghiệp Phật giáo đông truyền càng không thể bị hủy trong tay con khỉ đó!" Quan Âm thầm nghĩ, trực tiếp đi về phía Quan Âm Thiền Viện.

Rất nhanh, trong Quan Âm Thiền Viện, tượng Quan Âm bộc phát ra một luồng kim quang, viện chủ Kim Trì thấy vậy nước mắt lưng tròng, kích động hét lớn: "Quan Âm nương nương hiển linh rồi, Quan Âm nương nương hiển linh rồi!" Toàn bộ tăng nhân lớn nhỏ trong chùa đều quỳ lạy!

Những phàm nhân này cuối cùng cũng được thấy Quan Âm bằng xương bằng thịt.

Lúc này Quan Âm nghe vậy, mặt co giật, tất cả phàm nhân đều tưởng bà là nữ, ngay cả tín đồ của bà cũng tin chắc điều này.

Quan Âm bất lực, chỉ vì trông thanh tú mà bị hiểu lầm sao?

Nhưng bà cũng không có tâm tư giải thích, nữ nhân thì nữ nhân vậy!

"Không lâu sau, sẽ có một tăng nhân Đông Thổ đến đây, đi Tây Thiên thỉnh kinh, các ngươi phải chiêu đãi cho tốt!" Dứt lời, ánh sáng trên thần tượng Quan Âm mờ đi, Kim Trì ngớ người, kết thúc rồi sao?

Ta tân tân khổ khổ trông coi Quan Âm Thiền Viện bao nhiêu năm, vì Quan Âm nương nương thu thập hương hỏa, không có công lao

cũng có khổ lao chứ!

Ngay cả một câu an ủi cũng không có sao?

Lại chỉ dặn dò chiêu đãi một hòa thượng Đông Thổ?

Kim Trì trong lòng không vui!

Không lâu sau, Đường Tam Tạng quả nhiên gõ cửa, chỉ là nhìn thấy chiếc cà sa trên người y, mắt Kim Trì trợn tròn.

"Kia, kia là cà sa~" Lão chưa từng thấy chiếc cà sa nào tinh xảo như vậy!

Quần áo ban đầu của Đường Tam Tạng đã rách, nên dưới sự xúi giục của Tôn Ngộ Không, y đã mặc cà sa để ra vẻ!

Không ngờ lại trực tiếp trấn trụ được Kim Trì!

"Cà sa này cũng là Quan Thế Âm nương nương ban cho sao?" Kim Trì hau háu nhìn chiếc cà sa trên người Đường Tam Tạng, giọng đầy ngưỡng mộ.

Lúc này Đường Tam Tạng đói không chịu nổi, mặc dù cố gắng giữ vẻ đường hoàng, nhưng sự vội vã ngấu nghiến kia không thể che giấu được.

Bộ dạng chật vật ra vẻ này càng khiến Kim Trì trong lòng bất bình, dựa vào đâu mà Quan Âm lại tốt với hòa thượng này như vậy?

Thân chinh hiển linh dặn dò chăm sóc Đường Tam Tạng, lại ban cho cà sa tinh mỹ như thế?

Lão tân tân khổ khổ bảo vệ hương hỏa cho Quan Âm, ngay cả một lời khen thưởng cũng không có!

"Thánh tăng, bần tăng nguyện dùng bình lưu ly bát bảo này đổi lấy cà sa của ngài!" Kim Trì nhìn chiếc Cẩm Lan Ca Sa, mắt sáng rực.

Một khắc cũng không thể rời đi!

Lão đặt một cái bình ngọc tinh xảo trước mặt Đường Tam Tạng.

Bình lưu ly bát bảo, trong mắt người phàm tuyệt đối là một bảo vật hiếm có, nhưng trong mắt người tu đạo, chẳng qua chỉ là một cục đá!

Tôn Ngộ Không thấy vậy cười khẩy, nhưng cũng không nói gì.

Ngược lại là Đường Tam Tạng, kiên quyết lắc đầu: "Vật này là do Quan Âm Bồ Tát ban tặng, bần tăng quyết không đổi!" "Vậy thêm hoàng kim vạn lượng~" Là một viện chủ của Quan Âm viện, sở hữu vạn lạng hoàng kim, có thể thấy cũng không phải người tốt, đã vơ vét không ít của dân chúng.

Nhưng sau khi ăn no uống đủ, Đường Tam Tạng vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không đổi!" Y không nể mặt Kim Trì chút nào, dù sao người ta cũng đã chiêu đãi mình một bữa thịnh soạn!

"Vậy thêm cả~" "Không đổi!" "Ta dùng cả Quan Âm Thiền Viện này đổi, được chưa!" "Không đổi, đều không đổi, vật này là do Quan Âm Bồ Tát ban tặng, bất luận là thứ gì, bần tăng đều không thể đổi!" Kim Trì nghe mà sắp khóc, Đường Tam Tạng quá cố chấp, cả một Quan Âm Thiền Viện cũng đáng giá không ít tiền!

Đều không đổi?

"Vậy để bần tăng chiêm ngưỡng chiếc cà sa một đêm cũng không được sao?" Đường Tam Tạng vừa định theo tiềm thức lắc đầu, trong lòng liền động.

Kim Trì dù sao cũng đã chiêu đãi mình một bữa, từ chối nhiều lần cũng không nể mặt.

Huống hồ bây giờ người ta chỉ muốn xem qua một chút, cũng không thể quá bất cận nhân tình.

Đường Tam Tạng cân nhắc một hồi, liền ra vẻ khó xử đồng ý.

Trong bóng tối, Quan Âm nhìn biểu hiện của y, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, không ngừng gật đầu.

“Không hổ là người thỉnh kinh do Phật môn ta chọn, tâm chí kiên định!” Quan Âm thản nhiên cười nhẹ.

Đường Tam Tạng tuy là một phàm nhân, nhưng những vật phàm tục kia sao có thể lọt vào mắt y?

Nhưng Quan Âm hiểu loại người như Kim Trì, biết chuyện này chưa xong.

“Kim Trì ra tay, Đường Tam Tạng tất sẽ gặp một tiểu nạn, nhưng cũng có thể coi là một trong tám mươi mốt nạn, Phật giáo chúng ta lại có thêm một phần công đức!” Quan Âm thầm gật đầu.

Lần này, phải hy sinh Kim Trì để tăng thêm một nạn cho Đường Tam Tạng.

Dù sao Kim Trì tâm tư bất thuần, tiếp tục làm viện chủ Quan Âm Thiền Viện, chỉ làm hỏng danh tiếng của Quan Âm.

Quả nhiên, tối hôm đó, đệ tử liền đề nghị với Kim Trì thiêu chết Đường Tam Tạng.

“Sư phụ, ngài tân tân khổ khổ bảo vệ Quan Âm Thiền Viện, công lao to lớn, bảo vật như vậy nên thuộc về ngài!” “Đường Tam Tạng kia sao xứng được hưởng!” Nghe đệ tử xúi giục, lại nhìn chiếc Cẩm Lan Ca Sa trong tay, trên khuôn mặt không nỡ của Kim Trì cuối cùng cũng lóe lên sự kiên định.

“Vậy động thủ đi!

Làm cho gọn gàng một chút!” Kim Trì bình thường cũng không phải người tốt, đã làm không ít chuyện giết người đoạt bảo, nếu

không sao có nhiều bảo bối như vậy?

Sau khi đệ tử đi rồi, sắc mặt Kim Trì lập tức thay đổi, trong mắt đầy ánh sáng, tham lam nhìn Cẩm Lan Ca Sa.

"Cẩm Lan Ca Sa, tối nay, ngươi là của ta~ Ha ha~" Nhưng giây tiếp theo, Kim Trì đột nhiên mắt trợn ngược, trực tiếp ngất xỉu trên giường, không còn tri giác.

Chỉ thấy trong phòng một trận gió đen thổi qua, một bóng đen khổng lồ bao trùm cả căn phòng.

"Ha ha, cà sa này đúng là bảo bối a?" Người đến là một con gấu đen, tự nhiên không phải là Hắc Hùng Lão Tổ kia.

Nhưng thực lực của con Hắc Hùng Tinh này cũng không yếu, tuyệt đối là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Nó nghe nói Kim Trì có được một món bảo vật, nên đến 'chiêm ngưỡng' một phen.

"Mặc dù không phải linh bảo, nhưng Phật tính dồi dào, tuyệt đối không đơn giản!" Hắc Hùng Tinh cầm lấy cà sa, đôi mắt nhỏ kia cũng không ngừng sáng lên.

"He he he, bảo vật lão Hùng ta lấy đi, gã Kim Trì kia tác oai tác quái, còn xấu hơn cả lão Hùng ta!" "Thứ này mặc trên người gã, chẳng phải làm ô uế mặt mũi của Quan Âm Bồ Tát sao?" Nói xong, Hắc Hùng Tinh liền hóa thành một trận gió đen, định rời đi.

Giây tiếp theo, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

"A!" Thân thể Hắc Hùng Tinh ầm ầm rơi xuống đất, đầu óc choáng váng, cảm giác như đâm phải thứ gì đó.

"Ai?" Hắc Hùng Tinh kinh hãi nói.

Trong phòng lớn như vậy, nó không phát hiện có người tồn tại?

Nó là Thái Ất Kim Tiên cơ mà!

“Ha ha, sao trong thiền viện của ta yêu khí nặng như vậy!

Chương 197

Hóa ra là một con Hắc Hùng Tinh nhỏ bé à?" Thân ảnh Tôn Ngộ Không bước ra, cười ha hả nhìn Hắc Hùng Tinh.

Thực lực Thái Ất Kim Tiên, cũng không tồi, nhưng trộm đồ lại trộm nhầm vào đầu Mỹ Hầu Vương, Hắc Hùng Tinh sắp xui xẻo rồi.

Nào ngờ khi Hắc Hùng Tinh thấy Tôn Ngộ Không, đôi mắt híp một mí đột nhiên trợn to.

"Ngài, ngài là Mỹ Hầu Vương đại nhân?" Hắc Hùng Tinh kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không, khuôn mặt to béo trông rất khôi hài.

Tôn Ngộ Không lại ngẩn ra, khó hiểu nói: "Ngươi, ngươi biết lão Tôn ta?" "Đương nhiên biết rồi, năm trăm năm trước, lão tổ tông Hùng tộc của chúng tôi xuất thế, tôi đến Đông Hải bái kiến, có may mắn gặp ngài một lần!" "Năm xưa ngài ở trong mấy chục vạn đại quân Thiên Đình mà ra vào như chốn không người, thật quá uy phong!" Hắc Hùng Tinh đứng dậy, kích động nói.

Nghe vậy Tôn Ngộ Không cười ha hả, trong lòng vô cùng đắc ý, trận đại chiến với đại quân Thiên Đình năm xưa là tác phẩm đắc ý của y.

Uy thế của Thất Đại Yêu Vương Hoa Quả Sơn năm đó đã chấn động cả Hồng Hoang.

Tôn Ngộ Không vốn rất sĩ diện, bây giờ bị Hắc Hùng Tinh khen ngợi, trong lòng vô cùng thoải mái.

"Tốt tốt tốt, hóa ra là hậu nhân của Hắc Hùng tiền bối, vậy cũng là người một nhà!" Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Hắc Hùng Tinh, hào khí nói.

Hắc Hùng Lão Tổ đã cứu y một lần, Tôn Ngộ Không không thể không nể mặt!

"Tốt quá rồi, Đại Thánh, động phủ của tiểu yêu ở không xa, xin mời ngài hạ cố ghé thăm!" "Ha ha ha!" Nói chuyện một hồi, Tôn Ngộ Không đã kết thân với Hắc Hùng Tinh, hoàn toàn quên mất Đường Tam Tạng.

Tôn Ngộ Không và Hắc Hùng Tinh chỉ vài ba câu đã hợp cạ!

Hắc Hùng Tinh là hậu bối của Hắc Hùng Lão Tổ, còn Tôn Ngộ Không lại là một đại yêu vương trong Yêu tộc, được đối phương nịnh nọt nên dĩ nhiên vô cùng cao hứng.

"Đi, đi, đi uống rượu!" "Đi cùng gã hòa thượng chết tiệt này suốt một chặng đường, thịt ăn cũng nhạt nhẽo, rượu uống cũng vô vị!" Tôn Ngộ Không chán ghét nói, kéo Hắc Hùng Tinh đi ra ngoài thiền viện.

Tôn Ngộ Không tuy là đệ tử của Chuẩn Đề, nhưng căn bản không thèm để ý đến thanh quy giới luật của Phật môn.

Rượu thịt tài sắc chiếm đủ cả, trên đường đi cũng không hề bạc đãi bản thân, đi đến đâu cũng phải tìm chút đặc sản để khai vị.

Bây giờ rõ ràng là muốn đi ăn chực nhà Hắc Hùng Tinh rồi.

Trong nội tâm, y càng công nhận thân phận Mỹ Hầu Vương của mình hơn.

Cho nên đối với yêu tinh trên đường, y tuyệt đối sẽ không gặp là đánh.

Như Hắc Hùng Tinh đây còn có chút dính dáng quan hệ, đó là người nhà mà!

"Ấy, Đại Thánh, còn chiếc cà sa!" Hắc Hùng Tinh nhìn chiếc Cẩm

Lan Cà Sa, vẻ mặt có chút không nỡ.

Tuy không phải đồ tốt gì, nhưng quả thật tinh xảo, Hắc Hùng Tinh rất thích mấy thứ đồ chơi này!

Nhìn bộ dạng gấu của hắn, Tôn Ngộ Không bật cười chế nhạo: "Một miếng vải rách thôi mà, còn không bằng Tiên thiên linh bảo, ngoài đẹp ra thì chẳng có tác dụng gì." "Một lão gấu đen như ngươi lại đi thích đồ của Phật môn." "Lão tổ tông nhà ngươi ghét nhất thứ này đấy!" "Cẩn thận bị ngài ấy biết được lại chỉnh cho một trận!" "Thôi được rồi, đồ vô dụng, cũng chỉ có gã hòa thượng chết tiệt kia mới thích, tặng cho ngươi đấy!" Tôn Ngộ Không cười nói một cách thản nhiên, trực tiếp lấy của người làm quà, dù sao cũng là đồ của Đường Tam Tạng, cho đi không thấy tiếc.

"Đa tạ Đại Thánh!" Hắc Hùng Tinh vui mừng nói, trong lòng đắc ý, nghĩ bụng sau này sẽ mở một buổi triển lãm áo cà sa, để cho đám bạn bè chiêm ngưỡng bảo vật này.

Việc có thể mời Tôn Ngộ Không uống rượu đúng là đáng để khoe khoang.

Danh tiếng của Mỹ Hầu Vương, cả Yêu tộc có mấy ai không biết?

Có thể mời Mỹ Hầu Vương uống rượu, đó là thể diện lớn lao.

Hai kẻ vô sỉ liền câu kết với nhau quay về động phủ của Hắc Hùng Tinh.

Tôn Ngộ Không dường như đã quên hẳn có một người tên là Đường Tam Tạng.

Nửa đêm canh ba!

Đường Tam Tạng đang ngủ say bỗng bị một làn khói đặc sặc cho tỉnh giấc, nhìn ra ngoài, sắc mặt lập tức đại biến.

Chỉ thấy trong đêm tối lửa cháy ngút trời, bao vây lấy căn phòng của mình.

"Ngộ Không, ngươi ở đâu?

Mau cứu ta!" "Cháy rồi!" "Mỹ Hầu Vương?

Tề Thiên Đại Thánh?" "Mau cứu ta!". . .

Đường Tam Tạng trợn to hai mắt kinh hãi hét lên, khói đặc sộc vào khiến y dần dần ngất đi.

Lúc này, Quan Âm đang trên đường trở về Nam Hải.

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nhìn về phía Quan Âm thiền viện, sắc mặt liền thay đổi.

"Có chuyện gì vậy?" "Đường Tam Tạng sắp bị thiêu chết rồi!" "Tôn Ngộ Không đâu?" "Con khỉ chết tiệt đó lại chạy đi đâu rồi?" Sắc mặt Quan Âm khó coi, không biết mình vừa mới rời đi được mấy bước, sao Đường Tam Tạng lại gặp chuyện rồi?

Tôn Ngộ Không có thật sự là hộ pháp không vậy?

Căn bản chẳng để tâm chút nào!

"Khốn kiếp!" Quan Âm nghiến răng mắng thầm một tiếng, lập tức quay người trở lại Quan Âm thiền viện.

Khi nhìn thấy Đường Tam Tạng đang hôn mê trong biển lửa, sắc mặt nàng càng tái mét.

"Để sau tìm con khỉ đó tính sổ!" Nàng hung hăng nghĩ thầm, cành liễu trong tay vung lên, bầu trời lập tức đổ mưa như trút nước, ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội liền bị dập tắt.

Sáng sớm, sương mù giăng kín, Quan Âm thiền viện chìm trong cảnh hoang tàn, khắp nơi là tàn tích bị lửa thiêu.

Đường Tam Tạng mặt mày đen nhẻm, bị hun thành một con chó!

Nằm sõng soài trên đất vẫn chưa tỉnh lại!

Quan Âm đứng bên cạnh y, sắc mặt âm trầm không nói lời nào, trong lòng vô cùng tức giận.

Kiếp nạn lần này khó khăn hơn dự kiến rất nhiều, nhưng cái giá phải trả lại là Đường Tam Tạng suýt chút nữa mất mạng.

Gã này mà chết, công đức Tây Du của Phật giáo phải làm sao?

"Xem ra sau này bần tăng phải theo sát bên cạnh Đường Tam Tạng mới được!

Nếu không con khỉ đó chắc chắn lại gây chuyện!" Quan Âm thầm nghĩ.

Con đường đi về phía Tây vốn đã đầy rẫy trắc trở, ban đầu cứ ngỡ chỉ có Tiệt giáo sẽ gây phiền phức.

Nhưng phiền phức thực sự lại đến từ nội bộ, Tôn Ngộ Không chính là một nhân tố bất ổn định.

Tiệt giáo còn chưa thực sự ra tay đâu!

Mặt trời đã lên cao, Tôn Ngộ Không mới lảo đảo bay về từ phía chân trời.

Khuôn mặt khỉ càng thêm đỏ ửng!

Rõ ràng đã uống không ít rượu, trông có vẻ rất cao hứng, giống như một gã say rượu cả đêm không về.

Chương 198

"Ồ, đây không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát sao?

Sao ngài lại đến đây?" Tôn Ngộ Không trợn to mắt nhìn Quan Âm, mơ màng nói.

Giây tiếp theo lại như bừng tỉnh đại ngộ: "À, đúng rồi, đây là Quan Âm thiền viện, ngài ở đây là phải rồi!" Nói xong, y lảo đảo đi đến bên cạnh Đường Tam Tạng, trực tiếp đá một cước.

"Này, hòa thượng, trời sáng rồi, lên đường thôi!". . .

Nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của Tôn Ngộ Không, sắc mặt Quan Âm triệt để nổi giận.

"Tôn Ngộ Không, ngươi là hộ pháp của Phật môn, đi Tây Thiên thỉnh kinh phải bảo vệ tốt cho Đường Tam Tạng, hôm qua y suýt chút nữa bị giết ngươi có biết không?" "Trên người toàn mùi rượu, ngươi đã đi đâu?" Ai ngờ, Tôn Ngộ Không nhìn Quan Thế Âm, cười hắc hắc nói: "Gặp một người bạn, đi uống rượu thôi, ngươi quản được sao?" "Hơn nữa, hòa thượng đó không phải vẫn chưa chết sao!" "La hét ầm ĩ, cẩn thận chưa bị thiêu chết đã bị ngươi dọa chết đấy!" Thấy thái độ của Tôn Ngộ Không, Quan Âm càng thêm tức giận, nếu cứ để thế này, Đường Tam Tạng sớm muộn gì cũng bị Tôn Ngộ Không chơi cho đến chết.

Có hộ pháp của Phật môn nào như vậy không?

Sợ Đường Tam Tạng sống quá lâu hay sao!

"Đồ khốn!" Quan Âm tức đến không nói nên lời, cũng chẳng còn hứng thú tranh cãi, trực tiếp ra tay.

Tịnh bình ngọc trong tay nàng tỏa ra một luồng Phật quang màu

trắng bạc, ầm ầm bao phủ về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cũng không chịu yếu thế, ha ha cười lớn: "Lần trước đánh với ngươi chưa đã, hôm nay đánh tiếp!" Nói xong, thân thể không còn lảo đảo, đầu óc cũng không còn choáng váng, y rút Kim Cô Bổng ra liền đập về phía Quan Âm.

Cảnh giới của Tôn Ngộ Không tuy không bằng Quan Âm, nhưng là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

"Ầm ầm ầm!" Hai người giao chiến trên không trung, Đường Tam Tạng nằm trên đất từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt ngơ ngác nhìn Quan Âm thiền viện đã biến thành phế tích, rồi lại nhìn lên trời.

Tôn Ngộ Không và Quan Âm đang đánh nhau?

"Chuyện gì thế này?" Rời khỏi Quan Âm thiền viện, Tôn Ngộ Không mặt mày vẫn luôn uất ức, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Quan Âm đáng chết, lần sau Lão Tôn ta sẽ không thua đâu!" Tôn Ngộ Không đã thua, bị Quan Âm dạy dỗ một trận.

Tuy chiến lực của y cường hãn, nhưng Quan Âm dù sao cũng là một tồn tại sắp trảm nhị thi!

Chỉ tốn một chút công phu, liền ngược Tôn Ngộ Không một trận.

Trừ lần thua trong tay Như Lai, Tôn Ngộ Không chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy!

Vì thế mà mấy ngày nay, Tôn Ngộ Không vẫn luôn tức giận bất bình!

"Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, huống hồ đối thủ của ngươi lại là Quan Âm Tôn Giả, thất bại cũng không có gì đáng ngạc nhiên!" Có lẽ cảm thấy không khí quá ngột ngạt, Đường Tam

Tạng không nhịn được an ủi Tôn Ngộ Không một câu.

Ai ngờ Tôn Ngộ Không lập tức nổi giận nói: "Câm miệng, hòa thượng thối nhà ngươi thì biết cái gì?" "Lão Tôn ta đã thua trước mặt Như Lai một lần, bây giờ lại bại trong tay Quan Âm, chẳng phải cả đời này không ngẩng đầu lên được trước mặt Phật giáo sao?" Tôn Ngộ Không hận đến nghiến răng nghiến lợi, cái miệng lớn như muốn ăn tươi nuốt sống Đường Tam Tạng.

Lập tức dọa cho gã kia không dám nói thêm lời nào!

Trong đội ngũ này, Đường Tam Tạng chẳng có địa vị gì, Tôn Ngộ Không lại càng không biết tôn trọng gã.

Trời dần tối, Đường Tam Tạng run rẩy đi theo sau Tôn Ngộ Không, thẳng tiến vào một trang viên.

Cao Lão Trang!

"Ngộ Không, chúng ta nghỉ ở đây một đêm đi!" "Tùy ngươi!" Tôn Ngộ Không phất tay nói, căn bản không quan tâm Đường Tam Tạng ra sao, dù có ngủ ngoài đồng hoang y cũng chẳng để ý.

Đi theo bên cạnh Đường Tam Tạng từng bước về phía Tây, hoàn toàn là vì Bồ Đề Lão Tổ.

Tôn Ngộ Không chỉ coi đây là một nhiệm vụ.

Chỉ là khi Đường Tam Tạng vừa được mời vào, trên trời bỗng hiện ra một đám mây đen.

Yêu khí ngập trời kéo đến, khiến người trong Cao Lão Trang ai nấy đều kinh hãi.

"Yêu quái lại đến, yêu quái lại đến rồi!" "Thánh tăng, mau chạy đi!

Yêu quái đến rồi!" Trang chủ Cao Lão Trang kéo Đường Tam Tạng chạy vào trong nhà, khiến Đường Tam Tạng có chút bất đắc dĩ.

Trên đường đi y cũng đã gặp không ít yêu quái, đều là mấy yêu tinh nhỏ.

Những kẻ không có mắt đều bị Tôn Ngộ Không giải quyết, còn những đại yêu kia vừa thấy bộ dạng của Tôn Ngộ Không, ai nấy đều biến thành Hắc Hùng Tinh, hận không thể quỳ xuống liếm giày!

Cho nên suốt chặng đường, Đường Tam Tạng về cơ bản là thông suốt không trở ngại, trừ việc thỉnh thoảng suýt bị đói chết.

Những yêu quái đó cơ bản không làm hại được Đường Tam Tạng, vì vậy trong lòng y, yêu quái cũng chẳng có gì to tát.

"A Di Đà Phật!" "Cao trang chủ, yêu quái đó có gì lợi hại?

Sao lại khiến ngài sợ hãi như vậy?" Đường Tam Tạng vẻ mặt tự tin nói, có yêu quái thì sao, thấy Tôn Ngộ Không, một yêu vương, mà không mau quỳ xuống né đường?

Đến một yêu vương như vậy còn đang bảo vệ mình, Đường Tam Tạng cảm thấy mình cũng khá ngầu!

"Thánh tăng ngài không biết đâu!

Con yêu tinh đó là một con trư yêu, pháp lực vô biên, cướp mất con gái của ta, ta đã mời rất nhiều đạo trưởng thánh tăng đều không hàng phục được nó!" "Mau đi thôi!

Nếu không nó sẽ ăn thịt ngài đấy!" Lão Cao tốt bụng nhắc nhở, nhưng Đường Tam Tạng lại đầy tự tin nói: "Không sợ, bên cạnh ta là một yêu vương, chắc chắn có thể hàng phục yêu quái đó!" "Xì, ngươi muốn thể hiện thì cứ việc, đừng lấy bản lĩnh của Lão Tôn ta đi ban ơn!" "Hơn nữa, Lão Tôn ta là Mỹ Hầu Vương của Yêu tộc, sao có thể tự tàn sát lẫn nhau với Yêu tộc được?" Tôn Ngộ Không lạnh lùng lắc đầu, liếc nhìn đám mây đen trên trời rồi quay đầu đi.

Miệng ngậm một cọng cỏ, chân vắt chéo, vô cùng tự tại!

Đường Tam Tạng lập tức lúng túng, Tôn Ngộ Không quả thực không cho y chút thể diện nào.

Ngay lúc này mà phá đám, thánh tăng mất mặt quá.

Bỗng nhiên, Đường Tam Tạng phát hiện đám yêu khí đó đang lao về phía mình.

Y trợn to mắt, lớn tiếng hét lên: "Ngộ Không, mau, mau cứu ta!" Y cảm thấy con yêu quái đang nhắm vào mình, là mình đã chọc giận nó.

Giây tiếp theo, trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng gầm vang dội: "Ai là người đi thỉnh kinh?" Quả nhiên là nhắm vào mình.

Căn bản không cần nghi ngờ, trong sân chỉ có một hòa thượng!

Một yêu quái đầu heo mình người, béo tốt tai to, tay cầm Cửu Xỉ Đinh Bá xuất hiện trước mặt Đường Tam Tạng.

Vẻ mặt hung ác khiến Đường Tam Tạng trong lòng run rẩy.

Ngay khi y nghĩ rằng yêu quái sắp ra tay với mình, ai ngờ giây tiếp theo, cái đầu heo kia bỗng trợn to hai mắt.

Chỉ vào Đường Tam Tạng rồi lớn tiếng hét lên: "Hay cho ngươi, ra là gã hòa thượng này!" Trư Bát Giới nhận ra thân phận của Đường Tam Tạng, chỉ mới qua một lần luân hồi, Phật tính trên người Đường Tam Tạng vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Trư Bát Giới chuyển thế đầu thai lại không uống canh Mạnh Bà, thực lực ngược lại còn mạnh hơn, nên lập tức nhận ra Đường Tam Tạng.

Lúc ở Quỷ Môn Quan, gã này đã ra vẻ ta đây, bị Trư Bát Giới đang chán đời mắng cho một trận tơi bời.

"Bần tăng có quen ngươi sao?" Đường Tam Tạng vẻ mặt ngớ người, đi cùng Tôn Ngộ Không cũng đã gặp không ít yêu quái, nhưng

thật sự chưa từng thấy trư yêu!

Chương 199

Đặc biệt là một con lợn nhà cũng có thể thành yêu, quả là kỳ lạ!

"Mẹ nó còn giả vờ với lão tử, lúc ở Quỷ Môn Quan~" Trư Bát Giới tức giận nói, nhưng giây tiếp theo lại bất lực thở dài: "Ai!

Thôi bỏ đi, đều là chuyện đã qua!" "Ta bây giờ đã thành một con lợn rồi!" "Quan Âm Bồ Tát bảo ta bái ngươi làm sư, theo ngươi đi Tây Thiên thỉnh kinh, kiếm chút công đức, cũng để sớm ngày thành Phật!" Trư Bát Giới mặt mày bất đắc dĩ, chức Thiên Bồng Nguyên Soái đang làm ngon lành, không có việc gì thì đi trêu ghẹo tiên nữ.

Lại vô duyên vô cớ bị đày xuống phàm gian, biến thành một con lợn, còn gì trông mong nữa!

Nghe lời của Trư Bát Giới, mắt Đường Tam Tạng sáng lên: "Bái sư?" Nhìn khí thế vừa rồi, thực lực của Trư Bát Giới hẳn là không yếu, nhưng lại là một yêu quái.

Nếu y bái mình làm sư, đó cũng là độ hóa, là một công đức lớn!

Có một đồ đệ thực lực không tồi như vậy, có thể bảo vệ mình.

Quả là vẹn cả đôi đường!

Nhưng đúng lúc này, Trư Bát Giới bỗng hét lên một tiếng thảm thiết: "Ái ui!

Ai đánh ta!" Chỉ thấy một cái tát trời giáng thẳng vào đầu hắn.

"Xì, đồ không có tiền đồ!" "Xì, đồ không có tiền đồ!" Nghe thấy một tiếng cười khinh bỉ, Trư Bát Giới tức giận quay người lại trả thù.

Tuy bây giờ hắn là một trư yêu, nhưng từng là Thiên Bồng Nguyên Soái!

Cũng là người có thân phận địa vị, sao có thể để người khác chế nhạo rồi đánh vào đầu?

Chỉ là khi quay đầu lại, hắn lập tức nhìn thấy một khuôn mặt khỉ, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Trư Bát Giới lập tức sững sờ, khuôn mặt này quá quen thuộc.

Trong đầu hắn không khỏi nhớ lại trận đại chiến năm trăm năm trước.

Ngọc Đế huy động hàng trăm vạn thiên binh, hàng vạn cường giả Thiên đình trấn áp Hoa Quả Sơn.

Nhưng cuối cùng lại thất bại.

Kể từ đó, danh tiếng của Thất đại yêu vương Hoa Quả Sơn có thể nói là chấn kinh cả Hồng hoang.

Mỹ Hầu Vương, lão thất, lại càng mạnh mẽ, Trư Bát Giới không thể quên được cảnh gã này một gậy đánh bay mình.

Suýt chút nữa là mất mạng!

"Chết tiệt, sao gã này lại ở đây?" Trư Bát Giới bỗng nhiên hoảng sợ, năm trăm năm trước Tôn Ngộ Không có thể càn quét mấy chục vạn thiên binh thiên tướng.

Bây giờ một mình đối mặt, Trư Bát Giới không có chút tự tin nào!

Gã này không phải nên ở Hoa Quả Sơn sao!

"Tôn...

Ngộ...?" Trư Bát Giới run rẩy nói, bị Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm, cả người không tự tại.

Đánh vào đầu để trả thù?

Thôi bỏ đi!

Chỉ thấy khỉ bắt nạt người, khi nào thấy khỉ bị bắt nạt?

Như Lai thì sao, một kẻ sắp trảm nhị thi đi trấn áp một Thái Ất Kim Tiên, có vinh quang không?

Sau đó không phải cũng bị Hắc Hùng Tinh trấn áp sao.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trư Bát Giới tái mét, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Sao ngươi lại ở đây?" Tôn Ngộ Không không phải nên ở Hoa Quả Sơn sao?

"Giống như ngươi, bị Quan Âm gã kia gọi đi Tây Thiên!" "Mẹ kiếp, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, Lão Tôn ta đang làm Yêu vương Hoa Quả Sơn ngon lành, có muốn đến Phật giáo đâu!" "Mà này, gã nhà ngươi hồi đó dù sao cũng là Thiên Bồng Nguyên Soái, sao giờ lại biến thành một con trư yêu rồi?" Tôn Ngộ Không có ấn tượng khá sâu sắc với gã này.

Tham sống sợ chết!

Hồi đó trước khi bị đánh bay, đã sợ đến vãi cả ra quần đòi chạy trốn!

Thiên đình không có mấy người như vậy!

"Phạm một chút sai lầm nhỏ, một chút vấn đề nhỏ thôi..." Trư Bát Giới lúng túng nói, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo khi đối mặt với Đường Tam Tạng lúc nãy.

Nói thật, kiếp này của Tôn Ngộ Không còn ngầu hơn kiếp trước rất nhiều, Trư Bát Giới thấy y cũng phải chột dạ.

"Đàn ông mà!" Tôn Ngộ Không lập tức hiểu ra, cười một tiếng, vỗ vỗ vai gã kia.

Y cũng không phải loại tốt lành gì, tuy say mê tu luyện, nhưng mỹ

nữ trong Yêu tộc ở Hoa Quả Sơn cũng không thiếu.

Hai gã này trực tiếp bắt chuyện, quên mất Đường Tam Tạng ở một bên, vô cùng khó xử!

Nói là bái sư mà?

Vừa thấy Tôn Ngộ Không đã quên sạch?

Bên kia, Tôn Ngộ Không thì đang tận tình khuyên bảo Trư Bát Giới.

"Gã hòa thượng chết tiệt kia chỉ là một phàm nhân, bái hắn làm sư, đám người ở Thiên đình sẽ cười cho thối mũi!" "Quan Âm bảo ngươi làm gì thì làm nấy à?

Đừng quên ngươi vì ai mà thành trư yêu!". . .

Lời của Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới nghe xong vô cùng đồng tình, quá đúng rồi.

Hắn cảm thấy việc bị đày xuống phàm gian là một âm mưu, không bái sư Đường Tam Tạng cũng không mất mặt.

Dù sao gã này cũng là Kim Thiền Tử chuyển thế!

"Sau này, cứ theo Lão Tôn ta là được, đảm bảo có của ngon vật lạ!" Tôn Ngộ Không vỗ vai Trư Bát Giới, ra vẻ đại ca bao bọc nói.

Nói cho cùng, bây giờ Trư Bát Giới cũng là người của Yêu tộc, tự nhiên cũng là tiểu đệ của Tôn Ngộ Không!

"Vậy thì tốt quá!" Trư Bát Giới vui vẻ gật đầu, Tôn Ngộ Không năm đó đã khiến Thiên đình không có cách nào, bây giờ lại càng mạnh hơn.

Làm tiểu đệ của y cũng không có vấn đề gì!

Tại Tây phương Linh Sơn, Dược Sư và Di Lặc đang ngồi giảng

kinh, bỗng nhiên sắc mặt Dược Sư có chút không tốt.

"Kiếp nạn ở Cao Lão Trang đã qua, nhưng công đức không tăng lên chút nào?" Thu phục Trư Bát Giới ở Cao Lão Trang cũng là một trong chín chín tám mươi mốt nạn, đáng lẽ phải có không ít công đức.

Nhưng bây giờ, lại bị tước đi một cách khó hiểu.

Ánh mắt nhìn về phía Cao Lão Trang, Trư Bát Giới đang khoác vai bá cổ với Tôn Ngộ Không.

Chương 200

Gã này căn bản không hề phản kháng, trực tiếp nhận Tôn Ngộ Không làm đại ca.

Lực công đức tự nhiên không có chỗ nào để sinh ra!

"Phải làm sao bây giờ?" Di Lặc sắc mặt ngưng trọng lắc đầu.

Tây hành là một việc để thu thập công đức, nếu công đức cứ lần lượt bị tước đi, Phật giáo làm sao đại hưng được?

"Chuẩn bị cho đệ tử hạ sơn đi!

Tọa kỵ cũng phải chuẩn bị sẵn sàng?

Nhất định phải bù đủ chín chín tám mươi mốt nạn!" Dược Sư kiên định nói.

Chỉ là, những chuyện xảy ra sau đó khiến chư Phật khắp Linh Sơn, sắc mặt càng thêm khó coi!

Khi ba người Tôn Ngộ Không rời khỏi Cao Lão Trang, liền tiến vào Hoàng Phong Lĩnh, bên trong có một Hoàng Phong Đại Vương.

Hắn là do ăn trộm dầu đèn dưới tòa sen của Như Lai, sợ bị hòa thượng Linh Sơn truy sát, nên mới trốn ở Hoàng Phong Lĩnh.

Trong lòng đối với Phật giáo tự nhiên vừa hận vừa sợ, khi thấy Đường Tam Tạng, một hòa thượng, đi qua Hoàng Phong Lĩnh, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Hòa thượng, hôm nay ngươi tự dâng mình đến cửa, ta Hoàng Phong Đại Vương đã lâu không được ăn thịt hòa thượng, hôm nay vừa hay được khai vị!" Hoàng Phong Quái nhìn bộ dạng trắng trẻo mập mạp của Đường Tam Tạng, cười âm hiểm nói.

Về phần Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới bên cạnh, trông có vẻ cũng có chút bản lĩnh, nhưng Hoàng Phong Quái có át chủ bài của mình.

"Ha ha!

Lại một yêu tinh nhỏ nữa, muốn ăn thịt gã hòa thượng này sao?

Vậy ngươi có biết Lão Tôn ta là ai không?" Tôn Ngộ Không trào phúng nói, một yêu tinh nhỏ mới đắc đạo vài trăm năm, cũng dám cản đường Mỹ Hầu Vương?

Nghe lời của Tôn Ngộ Không, Hoàng Phong Quái có chút không thèm để ý, đánh giá một lượt, lắc đầu cười nói: "Không quen?

Ngươi là ai?" Năm trăm năm trước, hắn chỉ là một con chồn vàng dưới chân Linh Sơn, tuy có nghe đại danh của Tôn Ngộ Không, nhưng chưa từng gặp mặt.

"Đồ không có mắt, đây là Mỹ Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không!" Trư Bát Giới giúp Tôn Ngộ Không ra vẻ ta đây.

Lập tức, sắc mặt Hoàng Phong Quái triệt để thay đổi.

"Tề Thiên Đại Thánh?" Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không!

Trong cả Hồng hoang có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh!

Tuy trong mắt những đại năng hàng đầu như Khổng Tuyên, Côn Bằng, Tôn Ngộ Không chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng trong mắt những tiểu đệ Yêu tộc như Hoàng Phong Quái, Tôn Ngộ Không chính là đại ca!

Năm đó uy thế của Thất đại yêu vương Hoa Quả Sơn vẫn còn tồn tại trong lòng chúng yêu, dẫn dắt quần yêu đại chiến với Thiên đình.

Đánh bại hàng triệu thiên binh thiên tướng, phá vỡ sự bất công đè nặng lên Yêu tộc, khiến Thiên đình cũng không dám dễ dàng bắt nạt

Yêu tộc nữa.

Có thể nói, Thất đại yêu vương Hoa Quả Sơn là một lá cờ của Yêu tộc.

Họ đã làm những việc khiến vô số Yêu tộc phấn chấn.

Danh tiếng của Tôn Ngộ Không, tuyệt không phải là Bật Mã Ôn bị người người chế giễu năm xưa có thể so sánh.

Vì vậy lúc này, khi nghe thấy tên của Tôn Ngộ Không, Hoàng Phong Quái mới tỏ ra kinh ngạc như vậy.

"Thật sự là Mỹ Hầu Vương đại nhân?" Hoàng Phong Quái lắp bắp nói, như thể gặp được thần tượng.

Tôn Ngộ Không là thần tượng của tất cả Yêu tộc!

Hành sự phóng đãng không gò bó, tính cách kiêu ngạo bất tuân, dám thách thức cả Như Lai Phật Tổ.

Trong Yêu tộc, ba chữ Mỹ Hầu Vương có uy danh vô cùng lớn.

"Ha ha, tiểu yêu quái, có thể là giả sao?

Ai dám mạo danh Tề Thiên Đại Thánh ta?" Tôn Ngộ Không khẽ hừ cười nói.

Lập tức, khí thế kiêu ngạo của Hoàng Phong Quái biến mất không còn tăm hơi, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo.

"Thì ra thật sự là Mỹ Hầu Vương đại nhân!

Tiểu yêu mắt kém đã đắc tội với đại nhân, tội đáng muôn chết!" Hoàng Phong Quái hoảng hốt nói.

Tôn Ngộ Không năm đó là một tồn tại cường hãn càn quét trăm vạn thiên binh thiên tướng!

Bây giờ lại càng đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chút bản lĩnh của Hoàng Phong Quái, trước mặt Tôn Ngộ Không chẳng khác gì một cơn gió thoảng.

"Được rồi, được rồi, đều là huynh đệ Yêu tộc, người một nhà cả!" "Ngươi làm ở đâu?" Tôn Ngộ Không không để ý phất tay, ngược lại rất thích cảm giác ra vẻ này.

Tất cả yêu tinh nghe thấy danh tiếng của Mỹ Hầu Vương đều phải quỳ lạy, điều này thỏa mãn lòng hư vinh của y.

"Bẩm đại nhân." Thấy Tôn Ngộ Không không để ý đến chuyện này, Hoàng Phong Quái cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thư giãn rồi cười gượng nói: "Tiểu yêu vốn là một con chồn vàng dưới chân Linh Sơn." "Năm đó trong trận đại chiến Hoa Quả Sơn, Như Lai bị Hắc Hùng tiền bối trọng thương, nhân lúc ngài bế quan, tiểu yêu đã ăn trộm dầu đèn trên đài sen của ngài." "Sợ bị hòa thượng truy sát, nên mới trốn ở đây!" Ân oán với Phật môn, trong mắt người khác, chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng chú ý.

Nhưng Hoàng Phong Quái biết, những hòa thượng đó bề ngoài thì vậy, nhưng ai nấy đều hẹp hòi, tâm địa độc ác.

Không chạy không được!

"Ồ ồ!

Thì ra là ăn trộm dầu đèn của lão già đó rồi chạy trốn à!" Tôn Ngộ Không lập tức hiểu ra gật đầu.

Y và Như Lai có ân oán sâu đậm, Hoàng Phong Quái trộm đồ của Như Lai, ngược lại khiến Tôn Ngộ Không trong lòng sảng khoái.

Dần dần có chút đồng cảm với Hoàng Phong Quái.

Ngược lại là Đường Tam Tạng ở bên cạnh, nghe gã này dám trộm đồ của Phật Tổ, mắt trợn trừng.

“A Di Đà Phật, trộm cắp là không đúng, trộm đồ của Phật Tổ lại càng không đúng...” “Thí chủ mau mau quay về đi!

Cố gắng xin được Phật Tổ khoan thứ!” Đường Tam Tạng chắp tay, vẻ mặt cấp bách nhìn Hoàng Phong Quái.

Hoàng Phong Quái nhìn mà miệng giật giật, ngớ người nhìn y, hòa thượng này có bị bệnh không?

Dầu đèn ta đã ăn hết rồi, quay về làm gì?

Hơn nữa quay về có được hòa thượng tha thứ không?

Quá coi thường mấy gã đầu trọc đó rồi!

“Thôi đi, đừng quản hắn, hòa thượng này có bệnh!” Tôn Ngộ Không trực tiếp phun ra một câu.

Chương 201

Suốt chặng đường, căn bệnh "thánh mẫu" của Đường Tam Tạng khiến y phát điên, cái miệng đó cũng quá lảm nhảm.

Đâu có giống một cao tăng đắc đạo đi thỉnh kinh chứ!

"Đại nhân, tiểu yêu đã bày sẵn yến tiệc, mời ngài và vị đại nhân này đại giá quang lâm!" Hoàng Phong Quái vẻ mặt lấy lòng nhìn Tôn Ngộ Không.

Đã đắc tội với Phật giáo, tự nhiên phải tìm đến Yêu tộc để nương tựa.

Nếu Yêu tộc vẫn là một đám cát rời rạc không đáng kể thì thôi, nhưng bây giờ Yêu tộc đã có một Hắc Hùng Lão Tổ.

Một lão cổ đổng không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, ai dám chọc vào!

Ngay cả Như Lai cũng bị một chưởng đánh chết!

Dưới lá cờ của Hắc Hùng Lão Tổ, Yêu tộc đoàn kết chưa từng có.

Thất đại yêu vương Hoa Quả Sơn cũng không phải dạng vừa, lại thêm những lão cổ đổng của Yêu tộc.

Nếu thật sự tính ra, thực lực của Yêu tộc không hề yếu hơn bất kỳ thế lực nào ở Hồng hoang.

Cho nên nếu có thể lấy lòng Tôn Ngộ Không, được Yêu tộc che chở, sẽ tốt hơn nhiều so với việc đơn thương độc mã!

Tại Tây phương Linh Sơn, thấy Hoàng Phong Quái không hề cản trở, còn hòa đồng với Tôn Ngộ Không.

Lập tức, sắc mặt của Dược Sư và những người khác trở nên

không tốt!

Thả Hoàng Phong Quái ra là để tăng thêm một kiếp nạn cho Đường Tam Tạng.

Bây giờ bọn họ lại hòa thuận vui vẻ, Hoàng Phong Quái còn chủ động lấy lòng Tôn Ngộ Không.

Ngược lại còn bắt cóc luôn Đường Tam Tạng!

"Con chồn vàng đó, đúng là thành sự không đủ bại sự có thừa!" Dược Sư tức giận nói.

Hoàng Phong Quái tuy không phải đệ tử Phật giáo, nhưng cũng là kiếp nạn đầu tiên mà Phật giáo thả ra để tăng thêm cho Đường Tam Tạng.

Sao lại thất bại như vậy?

"Ta đã đánh giá thấp uy danh của Tôn Ngộ Không trong Yêu tộc, những tiểu yêu này không dám động thủ với Tôn Ngộ Không!" Nhiên Đăng bất lực nói.

Tôn Ngộ Không không bị trấn áp, ngược lại còn trở thành một yêu vương thực thụ.

Bất kể thực lực ra sao, với uy danh của y, nếu dám động thủ với y, những yêu quái đó còn có thể lăn lộn trong Yêu tộc được không?

"Nhưng quan trọng nhất là, kiếp nạn trên đường Tây hành phần lớn đều đến từ Yêu tộc!" "Nếu những gã đó đều giống như con chồn vàng, vậy Tây Du của chúng ta làm sao tiến hành?

Chẳng lẽ để họ đi một mạch thông suốt không trở ngại sao?" Di Lặc trầm giọng nói.

Cả đoạn đường đều là Yêu tộc!

Chẳng lẽ Tây Du của Phật giáo sẽ trở thành đại hội chiêu đãi của

Tôn Ngộ Không?

Đi đến đâu cũng là huynh đệ Yêu tộc, đi đến đâu cũng được ăn ngon uống say chiêu đãi một bữa.

Không ai bắt cóc Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không cũng không cần đi hàng yêu trừ ma, cứ thế ung dung đi đến Linh Sơn.

Công đức Tây Du căn bản không tăng lên được!

Mẹ nó chơi thế nào được?

Trong Hỗn Độn Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên từ từ mở mắt, nhìn về phía Tôn Ngộ Không rồi khẽ gật đầu.

"Tây Du lượng kiếp sắp qua được một phần ba, nhưng khí vận của Phật môn chỉ tăng lên một chút xíu!" "Tôn Ngộ Không làm không tệ!" Thông Thiên thản nhiên nói, đưa ra lời khẳng định đối với Tôn Ngộ Không.

Dựa vào uy danh khổng lồ của Tôn Ngộ Không trong Yêu tộc, con đường Tây Du quả thật đã trở nên thông suốt, chín chín tám mươi mốt nạn đến nay cũng chưa hoàn thành được mấy cái.

Con đường Tây hành vốn nên gian nan trắc trở, giờ đây lại trở nên thuận buồm xuôi gió.

Tình huống này, Tôn Ngộ Không không cảm thấy có gì không ổn, Đường Tam Tạng cũng vì không có yêu tinh bắt mình mà rất vui vẻ.

Duy chỉ có đám hòa thượng trên Linh Sơn là tức giận.

"Nhưng đám hòa thượng đó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu!" Nữ Oa khẽ cười nói.

Tây Du lượng kiếp danh nghĩa là một đại kiếp, nhưng đối với những người ở tầng thứ này, nó giống như một trò chơi.

Mức độ kịch liệt của nó kém xa so với Yêu tộc đại kiếp và Phong

Thần đại kiếp.

"Chẳng qua cũng chỉ là phái ra một vài đệ tử, linh thú đến cản đường mà thôi!" Thông Thiên thản nhiên nói với vẻ khinh thường.

"Nếu Phật giáo hoàn thành Tây Du lượng kiếp, khí vận của họ tất sẽ đại thịnh, bất lợi cho Tiệt giáo của ta, phải ngăn chặn đà này!" "Đệ tử Tây phương giáo đến bao nhiêu diệt bấy nhiêu là được!" Ánh mắt Thông Thiên lóe lên vẻ lạnh lùng, một vài đệ tử Phật giáo, một vài linh thú, trong mắt ngài chẳng qua cũng chỉ là lũ kiến hôi.

"Đệ tử Tiệt giáo của ta, đã ẩn thế nhiều năm, nay cũng nên xuất sơn hoạt động một chút rồi!" Thông Thiên thản nhiên nói.

Dứt lời, ngài trực tiếp đánh một đạo ngọc phù màu đen vào trong Hồng hoang.

Trong núi Đại Việt, Khổng Tuyên vốn đang bế quan, xem thử có thể tìm được cơ duyên đột phá tam thi Chuẩn Thánh hay không.

Cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một bước đều vô cùng gian nan.

Muốn trảm thi thứ ba, phải bỏ ra nỗ lực gấp vô số lần so với thi thứ hai.

Cho đến nay, ở cảnh giới Chuẩn Thánh mà trảm được tam thi, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân, Thông Thiên và Nữ Oa ba người.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử những kẻ này bị kẹt ở cảnh giới này vô số năm, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Khổng Tuyên dù có tư chất kinh thiên, trong một thời gian ngắn cũng khó mà thành công.

Bỗng nhiên, từ hư không bay tới một luồng sáng đen, trực tiếp rơi vào tay Khổng Tuyên.

"Sư tôn?" Sắc mặt Khổng Tuyên lập tức trở nên trịnh trọng, nhìn

vào pháp chỉ trong ngọc phù, liền đứng dậy bái về phía hư không: "Cẩn tuân sư tôn chi mệnh!" Nói xong, y liền gọi đồng tử đến phân phó: "Đi thông báo cho các vị sư thúc, để tam đại đệ tử hạ sơn hoạt động đi!" Lúc này, Tây Du lượng kiếp mới chỉ tiến hành được một phần ba, cao trào thực sự vẫn chưa bắt đầu.

Đối phó với một vài đệ tử Phật giáo bình thường và linh thú mà thôi, tam đại đệ tử của Tiệt giáo đã đủ để huyết ngược bọn họ.

Chỉ là, khi Sa Tăng gia nhập đội ngũ Tây hành, Tôn Ngộ Không chưa kịp gặp đệ tử Tây Du, ngược lại đã gặp một nhân vật không tầm thường.

Trấn Nguyên Tử!

"Lão đại, người ta nói quán chủ của Ngũ Trang Quán là một nhân vật lợi hại lắm đấy!

Vào trong rồi vạn lần không được làm càn à!" Trư Bát Giới lòng kinh hãi nói với Tôn Ngộ Không.

Hắn biết con khỉ này tính tình ngang ngược, trời không sợ đất không sợ, ngay cả Như Lai Phật Tổ cũng dám mắng.

Nhưng vị tồn tại ở Ngũ Trang Quán này, không phải Như Lai Phật Tổ có thể so sánh được.

Trư Bát Giới ra đời sớm hơn Tôn Ngộ Không rất nhiều, từng đảm nhiệm chức Thiên Bồng Nguyên Soái ở Thiên đình, cũng biết nhiều bí mật.

Hắn biết Hồng hoang này không hề đơn giản như vậy, ngoài chư thiên Thánh nhân ra, còn có những cường giả thế hệ trước ẩn giấu.

Chương 202

Trấn Nguyên Tử không nghi ngờ gì chính là một trong những người xuất chúng nhất.

Tuy trong truyền thuyết Trấn Nguyên Tử tính cách ôn hòa, nhưng nếu con khỉ này ăn nói lỗ mãng, đắc tội với Trấn Nguyên Tử, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

"Ồ, tồn tại trong trang viên đó rốt cuộc là nhân vật thế nào vậy?" Nghe lời của Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không có chút tò mò, nhân vật lợi hại hơn nữa y cũng đã gặp rồi.

Như Lai có lợi hại không?

Chẳng phải cũng bị Hắc Hùng Lão Tổ một chưởng đánh chết sao.

Người trong Ngũ Trang Quán còn mạnh hơn Như Lai?

"Vị đại tiên này không phải Như Lai Phật Tổ có thể so sánh được đâu!" Trư Bát Giới vội vàng nói.

"Như Lai Phật Tổ tu luyện mới được bao nhiêu năm?

Hóa hình vào cuối Yêu tộc đại kiếp thôi!" "Vị đại tiên này, tên là Trấn Nguyên Tử, hóa hình từ sau Long Hán đại kiếp, là tồn tại đã từng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung." "Cùng bối phận với chư thiên Thánh nhân đấy!" "Ngay cả đại sư huynh của Tiệt giáo là Khổng Tuyên đạo nhân, gặp Trấn Nguyên Đại Tiên cũng phải hành lễ vãn bối!" Trư Bát Giới ghé vào tai Tôn Ngộ Không nói nhỏ, phải để con khỉ này hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, tuyệt đối không được tự ý làm càn!

"A?

Cùng bối phận với Thánh nhân?

Khổng Tuyên đạo nhân cũng phải hành lễ vãn bối?" Chuyện về Thánh nhân quá mức thần bí, ngay cả Tôn Ngộ Không hiện tại cũng chưa hiểu rõ Thánh nhân là gì, trong Hồng hoang lại có những Thánh nhân nào.

Nhưng Khổng Tuyên thì y biết.

Đại sư huynh của Tiệt giáo, mà Tiệt giáo lại là thế lực mạnh nhất Hồng hoang hiện nay, mạnh hơn cả Phật giáo và Thiên đình.

Ngay cả Khổng Tuyên gặp người bên trong cũng phải hành lễ, Tôn Ngộ Không trong lòng lập tức sinh ra vài phần kính sợ.

"So với Hắc Hùng tiền bối thì sao?" Trư Bát Giới có chút cạn lời, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: "Chắc là Hắc Hùng tiền bối mạnh hơn một chút!". . .

Không bằng Hắc Hùng Lão Tổ, nhưng ngầu hơn Khổng Tuyên và Như Lai, vậy cũng rất ngầu rồi.

Bốn người nhanh chóng được mời vào Ngũ Trang Quán.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không có cơ hội mời Trấn Nguyên Tử đến Hỗn Độn luận đạo, cho nên Trấn Nguyên Tử vẫn đang ở Ngũ Trang Quán.

Tôn Ngộ Không lại càng không có cơ hội đập nát cây Nhân Sâm Quả!

Nhưng Trấn Nguyên Tử dù sao tính cách cũng khá hòa nhã, hào phóng lấy ra một ít Nhân Sâm Quả để chiêu đãi bốn người.

Cũng là vì thân phận của mấy người, Trấn Nguyên Tử tuy hòa nhã, nhưng cũng có sự cao ngạo của mình.

Dù sao ông cũng là một trong số ít những Tử Tiêu khách còn tồn tại ở Hồng hoang.

Ngay khi Trấn Nguyên Tử định để mấy người ăn xong rồi mau chóng rời đi, Tôn Ngộ Không lại đột nhiên hỏi một câu.

"Nghe nói đạo trưởng là người cùng bối phận với Thánh nhân, không biết ngài có quen biết với những Thánh nhân nào không?" "Trong Hồng hoang có những Thánh nhân nào vậy?" Tôn Ngộ Không ánh mắt cầu thị nhìn Trấn Nguyên Tử, những người bên cạnh y, ai nấy đều giấu kín chuyện Thánh nhân như bưng, không dám nói cho y biết.

Nay khó khăn lắm mới gặp được một người cùng bối phận với Thánh nhân, chắc gã này không để ý đâu nhỉ!

"Hửm?

Cái này..." Trấn Nguyên Tử có chút ngớ người, chuyện gì đây?

Trấn Nguyên Tử có chút ngớ người, Tôn Ngộ Không không phải là đệ tử của Chuẩn Đề sao?

Ngay cả chuyện về Thánh nhân cũng phải hỏi một người không thể thành Thánh như ông à?

Chẳng lẽ Chuẩn Đề không dạy sao?

Trấn Nguyên Tử nhíu mày trầm tư, Tôn Ngộ Không dường như nhận ra ông không muốn nói, vội vàng nói.

"Đạo trưởng đừng trách, Lão Tôn ta sinh ra từ trời đất, do linh thạch hóa thành, theo lão sư chỉ học được một thân bản lĩnh, về phần những kiến văn Hồng hoang này, cũng trách Lão Tôn ta lúc đó không có tâm tư nghe!" Tôn Ngộ Không cười gượng nói.

Vừa rồi y đã được chứng kiến bản lĩnh của Trấn Nguyên Tử.

Khi nghe nói đây là một cường giả thế hệ trước cùng thời với Thánh nhân, Tôn Ngộ Không đã hăm hở muốn khiêu chiến.

Kết quả là bị Trấn Nguyên Tử một tay áo thu vào trong.

Cho nên, trước mặt Trấn Nguyên Tử, Tôn Ngộ Không cũng hiếm khi không dám làm càn.

Lời nói cũng khá khách sáo.

Trấn Nguyên Tử này đã cùng thời với Thánh nhân, chắc chắn biết rất nhiều thứ.

Có lẽ thấy Tôn Ngộ Không thông minh lanh lợi như vậy, Trấn Nguyên Tử cũng khẽ gật đầu cười nói: "Nếu đã như vậy, những gì lão đạo có thể nói thì sẽ nói!" "Đại Thánh hỏi, trong Hồng hoang có mấy Thánh nhân?" "Theo lão đạo biết, Hồng hoang từ trước đến nay đã có tám vị Thánh nhân xuất hiện!" Trấn Nguyên Tử trịnh trọng gật đầu, trong mắt tràn đầy sự khao khát vô tận.

Thánh nhân!

Tiếc là không phải người thường có thể chạm tới, Hồng Vân cũng bị hai chữ này hại chết, Trấn Nguyên Tử lại càng không có cơ duyên thành Thánh.

"Ồ?

Là tám vị Thánh nhân nào?" Tôn Ngộ Không nóng lòng hỏi.

Cuối cùng cũng có người có thể cùng y thảo luận vấn đề này!

Ngưu Ma Vương và những người khác ai nấy đều giấu như mèo giấu cứt, khiến Tôn Ngộ Không trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Chỉ biết Thánh nhân là người lợi hại nhất, nhưng rốt cuộc lợi hại như thế nào?

"Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh sau Long Hán đại kiếp không nói, lúc này lão nhân gia đã đi sâu vào Hỗn Độn, không ai biết tung tích của ngài!" "Ngoài Hồng Quân Lão Tổ ra, Hồng hoang còn có bảy vị

Thánh nhân, đều ở Hỗn Độn thiên ngoại thiên, luôn chú ý đến mọi thứ ở Hồng hoang!" "Lúc này, những gì ta và ngươi đang thảo luận, đều đang hoàn toàn lọt vào mắt của họ!" Trấn Nguyên Tử thản nhiên gật đầu.

Lời này khiến Tôn Ngộ Không lập tức kinh hãi, Thánh nhân lợi hại đến vậy sao?

"Trong Hồng hoang, lợi hại nhất không phải Thiên đình, mà là Tứ giáo, vì do Thánh nhân lập nên!" "Họ đứng sau lưng thao túng cả Hồng hoang!" Tôn Ngộ Không nhớ lại lời Ngưu Ma Vương từng nói.

Tứ giáo sở dĩ mạnh mẽ, ngoài thực lực tổng thể kinh khủng ra, quan trọng nhất là có Thánh nhân!

"Những Thánh nhân đó lần lượt thuộc về phe nào?" Tôn Ngộ Không nóng lòng hỏi.

Cứ luôn có người nói Tứ giáo mạnh mẽ thế nào, Thánh nhân lợi hại ra sao, nhưng Tôn Ngộ Không lại mơ hồ về điều này.

Trong Tứ giáo đó rốt cuộc có những Thánh nhân nào?

Trấn Nguyên Tử vuốt râu, bất lực lắc đầu nói: "Năm đó vào thời kỳ Yêu tộc đại kiếp, Thông Thiên giáo chủ sáng lập Tiệt giáo, Lão Tử Thánh nhân sáng lập Nhân giáo!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lập Xiển giáo, Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân cùng nhau sáng lập Tây phương giáo, cũng chính là Phật giáo bây giờ!" "Nữ Oa Nương Nương không lập giáo, nhưng lại sáng tạo ra Nhân tộc, có công đức lớn." "Hậu Thổ Nương Nương sáng tạo ra Lục đạo luân hồi, cũng không cần công đức của giáo phái!" Trấn Nguyên Tử thản nhiên nói, phổ cập cho Tôn Ngộ Không những kiến thức thường thức mà người người ở Hồng hoang xưa kia đều biết.

Hồng hoang ngày nay, Thánh nhân đã đến Hỗn Độn, Tứ giáo ẩn lui

chỉ đứng sau lưng thao túng mọi thứ, những sinh linh mới ra đời, quả thật không có cơ hội biết được chuyện của Thánh nhân.

Dù sao chuyện liên quan đến Thánh nhân, quá mức thần bí và kín đáo, không ai dám dễ dàng dính vào nhân quả.

“Thì ra là vậy!” Tôn Ngộ Không nghe xong, bừng tỉnh gật đầu.

Chương 203

Thông Thiên giáo chủ, Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương.

Cộng thêm Hồng Quân Đạo Tổ đã đến Hỗn Độn, chính là tám vị đại Thánh nhân!

Trong đó, Chuẩn Đề Thánh nhân của Phật giáo chính là lão sư của y, chân thân của Bồ Đề Tổ Sư!

Nhưng mà Chuẩn Đề, Tôn Ngộ Không bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn Trấn Nguyên Tử.

"Không đúng!

Đạo trưởng, Lão Tôn ta tuy không biết nhiều về Thánh nhân, nhưng đối với Tứ giáo cũng có chút hiểu biết!" "Trong Tứ giáo, mạnh nhất là Tiệt giáo!" "Nhưng theo lời ngài nói, trong Tiệt giáo chỉ có một Thánh nhân là Thông Thiên giáo chủ, còn Phật giáo lại có đến hai Thánh nhân!" "Tại sao Phật giáo lại không bằng Tiệt giáo?" "Chẳng lẽ là vì đệ tử Tiệt giáo mạnh hơn?" Tôn Ngộ Không khó hiểu hỏi.

Trong truyền thuyết, đại đệ tử của Tiệt giáo là Khổng Tuyên vô cùng khủng bố, năm đó còn một ngụm nuốt chửng cả Như Lai.

Đệ tử Tiệt giáo có nhiều cường giả, toàn bộ đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, không phải đệ tử Phật giáo có thể so sánh.

Tôn Ngộ Không chỉ có thể đưa ra giải thích như vậy!

Ai ngờ, Trấn Nguyên Tử lại khẽ lắc đầu cười nói: "Tuy cũng có nguyên nhân từ đệ tử, nhưng căn bản nhất nằm ở sự mạnh yếu giữa các Thánh nhân!" "Mạnh yếu giữa các Thánh nhân?" Tôn Ngộ Không

lập tức bừng tỉnh, thì ra giữa các Thánh nhân cũng có phân chia mạnh yếu!

Chẳng trách Phật giáo có hai Thánh nhân mà cũng không thể áp chế được Tiệt giáo!

Vậy chẳng phải là...

"Thông Thiên giáo chủ lợi hại hơn hai Thánh nhân của Phật giáo cộng lại?" Tôn Ngộ Không kinh hãi thất sắc nói.

"Không sai!" Trấn Nguyên Tử kiên định gật đầu, đây là chuyện không cần nghi ngờ.

"Năm đó trước khi Yêu tộc đại kiếp bắt đầu, Thông Thiên giáo chủ đã là người mạnh nhất trong thế hệ của chúng ta." "Từng một mình đại chiến với Thập Nhị Tổ Vu mà không bại!" "Sau khi trở thành Chuẩn Thánh, lại càng được xưng là người mạnh nhất dưới Thánh nhân!

Tồn tại gần với Thánh nhân nhất!" "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai đại Thánh nhân liên thủ cũng bị trấn áp, trong truyền thuyết, phi tứ thánh liên thủ, Thông Thiên bất bại!" Trấn Nguyên Tử chậm rãi nói, trong ánh mắt lóe lên những gợn sóng nhẹ, phảng phất như đang nhớ lại những năm tháng xưa.

Thông Thiên mạnh mẽ như vậy, một người áp đảo cả một thời đại, khiến những người khác đều trở nên lu mờ.

Dù nay đã trở thành Thánh nhân, vẫn mạnh mẽ như thế.

Nếu có một ngày, có người nói thực lực của Thông Thiên có thể sánh ngang với Hồng Quân Đạo Tổ, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi!

Trấn Nguyên Tử đang trầm ngâm, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới thì kinh hãi.

Những cường giả năm đó đã ngã xuống quá nhiều, những bí mật này căn bản không còn được lưu truyền.

Bây giờ mới đột nhiên phát hiện, Thông Thiên giáo chủ khủng bố đến vậy sao?

Phi tứ thánh liên thủ, Thông Thiên bất bại?

Tôn Ngộ Không trong lòng vô cùng chấn động, ánh mắt ngây dại, thực lực như vậy thật quá khủng bố!

Trong truyền thuyết, lực lượng của Thánh nhân phất tay là có thể hủy diệt đại địa Hồng hoang, liếc mắt là có thể xuyên thấu thời gian tuế nguyệt.

Lực lượng của Thánh nhân là vô địch.

Nhưng đến bốn Thánh nhân liên thủ cũng không chắc là đối thủ của Thông Thiên giáo chủ.

Thực lực như vậy sao có thể không khủng bố?

Đồng thời, điều này càng khiến Tôn Ngộ Không trong lòng tràn đầy khao khát.

Một nhân vật áp đảo cả một thời đại, Thông Thiên giáo chủ đã áp chế cả thế hệ của Trấn Nguyên Tử đến mức lu mờ.

Đó là khí phách và phong thái như thế nào!

"Làm sao Lão Tôn ta có thể trở thành nhân vật như Thông Thiên giáo chủ được đây!" Tôn Ngộ Không trong lòng kinh thán!

Lúc này y tuy thực lực cường hãn, trong thế hệ sinh linh mới hóa hình cũng thuộc hàng đầu, nhưng căn bản không thể làm được như Thông Thiên trấn áp cả một thời đại.

Ít nhất là Dương Tiễn và Na Tra mà Tôn Ngộ Không đã gặp, cũng khiến y có cảm giác không biết phải xuống tay từ đâu.

“Huống hồ, giữa các Thánh nhân cũng không phải không có liên thủ, quan hệ giữa họ cũng rất phức tạp!” Trấn Nguyên Tử tiếp tục nói, liền đề cập đến những chuyện bí ẩn hơn, cũng chỉ có những lão quái vật đã sống vô số năm như ông mới rõ những điều này.

“Xin đạo trưởng chỉ giáo!” Tôn Ngộ Không vội vàng chắp tay nói.

Tìm được một người có thể nói cho y biết bí mật của Thánh nhân không dễ dàng gì!

Thực lực và bối phận của Trấn Nguyên Tử đều đủ, là cường giả ẩn thế trong Hồng hoang, so với đại sư huynh của Tiệt giáo là Khổng Tuyên cũng không hề thua kém.

Nếu Trấn Nguyên Tử biết Tôn Ngộ Không trong lòng đang so sánh mình với Khổng Tuyên, chắc chắn sẽ có chút lúng túng!

Mình là ai?

Địa Tiên chi tổ, người từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, còn Khổng Tuyên thì sao?

Đệ tử của Thông Thiên, một tiểu bối!

Mạnh hơn một tiểu bối, có phải là chuyện vinh quang không?

Huống hồ, Trấn Nguyên Tử thật sự chưa chắc đã đánh bại được Khổng Tuyên, càng lúng túng hơn!

“Tây phương Nhị Thánh từ khi hóa hình đã ở cùng nhau, quan hệ luôn thân như một người, cùng nhau chưởng quản Phật giáo, mới khiến Phật giáo có được sự huy hoàng như ngày nay!” Trấn Nguyên Tử khẽ nói, tuy trong thời đại xưa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị gán cho danh tiếng vô sỉ, nhưng cũng không thể không khâm phục tình nghĩa giữa họ.

Cùng là huynh đệ hóa hình, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn

sớm đã trở mặt, thuần túy là tình huynh đệ thủy tinh.

Quan hệ giữa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại luôn như thuở ban đầu, khiến người ta khâm phục.

Hai người đồng tâm hiệp lực mới có được uy thế của Phật giáo ngày nay.

"Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người cũng cùng nhau hóa hình, chỉ là sau này đi đến đối lập, hiện tại tuy có liên hệ, nhưng quan hệ cũng không còn thân thiết như xưa..." "Thông Thiên giáo chủ và Nữ Oa Nương Nương là đạo lữ, hai người cùng tiến cùng lui." "Nữ Oa Nương Nương tuy không lập giáo, nhưng đệ tử Tiệt giáo đều xưng hô bà là sư mẫu, với uy thế của Tiệt giáo tự nhiên mạnh hơn ba giáo kia rất nhiều." "Về phần Hậu Thổ Nương Nương, bà ấy luôn ở Địa phủ không tranh với đời, chỉ là..." Trấn Nguyên Tử khẽ nhíu mày, lời trong lòng không dám nói ra.

Chỉ là nghe nói Hậu Thổ và Thông Thiên có quan hệ không bình thường!

Mập mờ!

Đó cũng là một đại mỹ nhân!

Trong Hồng hoang chỉ có Nữ Oa có thể sánh ngang, Thông Thiên có thể cùng lúc có được hai mỹ nhân.

Không thể không nói, khiến bao nhiêu cường giả Hồng hoang phải đỏ mắt ghen tị!

Nếu có chuyện gì, Hậu Thổ chắc chắn sẽ đứng về phía Thông Thiên.

Như vậy tính ra, trong bảy Thánh nhân Hồng hoang, Tiệt giáo tương đương với việc sở hữu ba Thánh nhân, lại có Thông Thiên là một tồn tại khủng bố.

Uy thế tự nhiên có thể nghiền ép ba giáo kia!

Nghe những điều này, Tôn Ngộ Không lập tức bừng tỉnh.

Thì ra Tiệt giáo mạnh nhất không phải không có lý do!

Phật giáo có hai Thánh nhân cũng không phải là đối thủ của Tiệt giáo, Tiệt giáo ngoài Thông Thiên giáo chủ mạnh mẽ ra, còn có Nữ Oa Nương Nương tương trợ.

Chương 204

Lại thêm những Chuẩn Thánh cường hãn như Khổng Tuyên.

Phật giáo quả thật không bằng!

Từ Trấn Nguyên Tử biết được một số chuyện giữa các Thánh nhân, Tôn Ngộ Không quả thật đã mở mang không ít kiến thức.

Đối với Hồng hoang lại càng thêm kính sợ, những gì có thể thấy cũng không phải là bề mặt!

Tôn Ngộ Không và Trấn Nguyên Tử nói chuyện rất sôi nổi, duy chỉ có Đường Tam Tạng, vẫn ngồi im ở đó.

Lúc này nguyên linh của y bị che lấp, chỉ là một phàm nhân, đối với những chuyện mà Trấn Nguyên Tử nói, có chút mơ hồ.

Thánh nhân là gì?

Thông Thiên giáo chủ là ai?

Khổng Tuyên đạo nhân là ai?

Sao có thể một ngụm nuốt chửng cả Như Lai Phật Tổ?

Đang khoác lác sao?

Y cảm thấy mình như một người ngoài cuộc, căn bản không thể hòa nhập vào câu chuyện của họ.

Lại liên tưởng đến thái độ thường ngày của Tôn Ngộ Không đối với mình, Trư Bát Giới cũng như một con chó săn theo sau Tôn Ngộ Không.

Đường Tam Tạng cảm thấy vô cùng ấm ức.

"Rõ ràng bần đạo mới là người đi thỉnh kinh!

Tại sao phải nghe lời con khỉ yêu này?" Đường Tam Tạng trong lòng thầm than, nếu ai cũng nghe lời như Sa Ngộ Tĩnh thì tốt biết mấy!

Lúc này, trong đội ngũ thỉnh kinh này, Đường Tam Tạng cảm thấy mình không có chút cảm giác tồn tại nào, sự bất mãn trong lòng cũng đang tích tụ.

Lúc này, trong Hỗn Độn Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy trên mặt có chút lúng túng, hận thanh lẩm bẩm.

"Trấn Nguyên Tử này, thật là lo chuyện bao đồng, nói với con khỉ đó những chuyện này làm gì!" Chuẩn Đề chính là sư phụ của Tôn Ngộ Không!

Chuyện từng bị Thông Thiên huyết ngược để Tôn Ngộ Không biết, Chuẩn Đề có thể không lúng túng sao?

Như vậy, Tôn Ngộ Không đối với Tiệt giáo sẽ càng thêm kính sợ.

Đối với chuyện Tây Du lại càng không để tâm!

"Phiền phức thật!" Tiếp Dẫn lắc đầu than thở.

Kiếp nạn ở chỗ Trấn Nguyên Tử đã hỏng bét, không những không gây ra chút phiền phức nào cho Đường Tam Tạng, ngược lại còn khiến Tôn Ngộ Không càng thêm bất an phận.

Con đường Tây Du quá nhiều trắc trở!

"May mà Dược Sư đã chuẩn bị xong, những kiếp nạn sau này, đệ tử Phật giáo của chúng ta sẽ xuất sơn, nhất định phải dây dưa một phen, tranh thủ thêm công đức cho Phật giáo của chúng ta!" Chuẩn Đề trầm giọng nói.

Tây Du lượng kiếp đã đi được gần một nửa, nhưng công đức của Phật giáo chỉ tăng lên một chút xíu.

Rất nhiều lần kiếp nạn đều bị Tôn Ngộ Không hóa giải, thân phận yêu vương đó đối với những yêu quái kia, thực sự quá kính sợ.

Nhưng đệ tử Phật giáo xuất sơn, những kiếp nạn tiếp theo, Tôn Ngộ Không sẽ không dễ dàng như vậy.

Trong Thượng Thanh Thiên, nghe Trấn Nguyên Tử kể lại phong thái năm xưa của Thông Thiên, trong mắt Nữ Oa cũng tràn đầy mê ly.

Một người đàn ông ưu tú như vậy đã bị mình nắm trong tay, tuy có một Hậu Thổ đáng ghét, luôn không biết liêm sỉ mà dây dưa với Thông Thiên.

Nhưng người đàn ông này thuộc về mình!

"Bà lão, yêu tinh, xem ta đánh đây!" Một cô thôn nữ bị Tôn Ngộ Không đánh chết!

"Bà lão, yêu tinh, xem ta đánh đây!" Một bà lão bị Tôn Ngộ Không lại đánh chết!

"Ông lão, yêu tinh, xem ta đánh tiếp đây!" Cuối cùng một ông lão cũng bị Tôn Ngộ Không đánh chết!

Ba lần đánh Bạch Cốt Tinh!

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh thi thể của ông lão, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Đường Tam Tạng.

Bạch Cốt Tinh?

Là do một bộ xương trắng thành tinh hóa thành, không thực sự là Yêu tộc, mà nên là linh vật trời sinh.

Huống hồ dù có là Yêu tộc thì sao?

Biết Mỹ Hầu Vương ở đây mà còn dám tìm phiền phức, Tôn Ngộ Không trực tiếp một gậy đánh chết.

Ba lần, Bạch Cốt Tinh đúng là mạng lớn!

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới không cảm thấy gì, chẳng qua chỉ là đánh chết một con yêu quái, nhưng Đường Tam Tạng lại không chịu được!

Mắt thịt phàm thai làm sao có thể phân biệt được yêu quái?

Y trợn to mắt nhìn thi thể của ông lão, ngón tay run rẩy chỉ vào Tôn Ngộ Không, giận dữ nói: "Khỉ yêu, ngươi lại dám vọng động sát giới." "Liên tiếp giết chết ba người phàm, họ có tội gì mà ngươi phải đối xử như vậy?" Đường Tam Tạng không hổ là cao tăng đắc đạo, ngay cả tức giận cũng ôn hòa như vậy.

Nhưng câu nói này rất nghiêm trọng, Đường Tam Tạng hiếm khi nổi giận, mọi sự bất mãn đều giấu trong lòng.

Ví dụ như bất mãn với Tôn Ngộ Không!

Rõ ràng mình là người đi thỉnh kinh, nhưng trong đội ngũ này lại không có cảm giác tồn tại.

Tôn Ngộ Không bá đạo kiêu ngạo, mọi việc đều phải nghe theo y.

Thích ăn thịt uống rượu sát sinh, lại thêm Trư Bát Giới, tên háo sắc đó, bám theo sau.

Đường Tam Tạng cảm thấy đội ngũ này đã trở thành nơi tàng ô nạp cấu.

Mấy con yêu quái như vậy sao có thể bước lên nơi thần thánh như Đại Lôi Âm Tự?

Đó là khinh nhờn Phật Tổ!

Hôm nay, mọi sự bất mãn trong lòng đối với Tôn Ngộ Không đều bùng phát một lần.

Y trực tiếp nói: "Ngươi đã phạm sát giới của Phật môn ta, nơi này

không thể giữ ngươi được nữa, về Hoa Quả Sơn của ngươi mà làm yêu vương đi!" Đường Tam Tạng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quay người đi như thể đang mặc niệm kinh Phật.

Đây là muốn đuổi Tôn Ngộ Không đi!

Ban đầu cứ ngỡ Tôn Ngộ Không sẽ cố gắng biện minh, dù sao y giết đều là yêu tinh.

Nhưng không ngờ sau khi nghe lời Đường Tam Tạng, mắt y sáng lên.

"Ngươi muốn ta về Hoa Quả Sơn?" Tôn Ngộ Không bình tĩnh nói, nhưng khóe miệng lại nhếch lên.

"Tốt quá rồi!" "Lão Tôn ta sớm đã không muốn làm cái trò thỉnh kinh chết tiệt này nữa, rõ ràng một cú lộn mèo là đến được Đại Lôi Âm Tự, lại cứ phải đi bộ từng bước theo gã hòa thượng chết tiệt này." "Về Hoa Quả Sơn của ta tự tại biết bao!" "Ha ha!" Tôn Ngộ Không bỗng nhiên vui vẻ cười lớn, ban đầu chỉ vì không nỡ từ chối Bồ Đề Lão Tổ nên mới đồng ý đi Tây Thiên.

Chương 205

Nhưng bây giờ chính chủ Đường Tam Tạng đã muốn đuổi y đi, vậy thì không còn vấn đề gì nữa.

Sau này Bồ Đề Lão Tổ cũng không thể trách y được.

"Được rồi!

Nếu đã như vậy, Lão Tôn ta đi đây, Bát Giới, sau này nếu sống không như ý, đến Hoa Quả Sơn tìm Lão Tôn ta!" Tôn Ngộ Không ha ha cười nói, lời còn chưa dứt, đã lộn một vòng biến mất trong hư không.

Tốc độ nhanh nhẹn khiến người ta ngây người, có thể thấy Tôn Ngộ Không sớm đã muốn đi rồi.

Theo Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh, thật sự không có hứng thú.

Lúc này, Đường Tam Tạng lại trợn trừng mắt, sắc mặt ngây dại.

"Con khỉ đó, thật sự đi rồi?" "Vui vẻ như vậy sao?" Đường Tam Tạng trong lòng bị đả kích nặng nề, thì ra nơi này không phải là chốn thơm tho, người ta sớm đã muốn đi rồi!

"Thôi, đi cũng tốt, đỡ cho con khỉ đó luôn bất an phận!" Đường Tam Tạng thầm nghĩ.

Tôn Ngộ Không quá bá đạo, mọi việc đều phải nghe theo y, Đường Tam Tạng sớm đã không hài lòng, không có cảm giác tồn tại, quá đáng lắm rồi!

Bây giờ tốt rồi, đội ngũ đã yên tĩnh.

"Ngộ Năng, Ngộ Tịnh, an táng ba vị thi thân xong, chúng ta cũng đi thôi, trước khi trời tối rời khỏi ngọn núi này!" Đường Tam Tạng chắp

tay niệm kinh vãng sinh cho thi thể, siêu độ vong hồn.

Sa Tăng, người luôn bị coi là cu li, ngoan ngoãn nghe lời Đường Tam Tạng, chuẩn bị an táng thi thể.

Ngược lại Trư Bát Giới vẻ mặt bất đắc dĩ, hai tay buông xuôi nói: "Đi thôi!

Lão Trư ta cũng không đi nữa!" "Lão đại đi rồi, Lão Trư ta cũng phải về Cao Lão Trang tìm Thúy Liên!" Nghe lời Trư Bát Giới, Đường Tam Tạng sững sờ, Trư Bát Giới cũng muốn đi?

"Không có lão đại, Lão Trư ta không có bản lĩnh bảo vệ ngươi đến Đại Lôi Âm Tự đâu, trên đường yêu ma quỷ quái đầy rẫy!" "Nếu không có thực lực và uy danh của lão đại, ngươi sớm đã thành thức ăn trong bụng con yêu quái nào rồi!" Trư Bát Giới phất tay nói.

Suốt chặng đường đi, thực sự quá bình yên, tất cả yêu quái nghe thấy tên Tôn Ngộ Không đều lũ lượt tránh né.

Thậm chí còn được chiêu đãi ăn ngon uống say, đến nỗi khiến Đường Tam Tạng sinh ra một loại ảo tưởng.

Cứ ngỡ con đường Tây Du nguy hiểm đến mức độ này thôi!

Không có Tôn Ngộ Không, tự mình đi, cũng có thể đến được Đại Lôi Âm Tự.

Đó cũng là sự tự tin khiến y đuổi Tôn Ngộ Không đi.

Nhưng thực tế, không có Tôn Ngộ Không, y là cái thá gì!

Trư Bát Giới không thể đối phó được nhiều yêu quái như vậy.

Nối gót Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới cũng vội vàng bỏ chạy.

Hắn vẫn luôn nhớ nhung Thúy Liên ở Cao Lão Trang!

Như vậy, đội ngũ Tây Du chỉ còn lại Đường Tam Tạng và Sa Ngộ

Tĩnh, cùng một con Bạch Long Mã không thể nói chuyện.

Hai người nhìn nhau, cục diện có gì đó không đúng!

"Sư phụ, Trư Bát Giới nói không sai, Mỹ Hầu Vương thật sự rất lợi hại!" Sa Ngộ Tĩnh ồm ồm nói.

Hắn cũng cho rằng không có Tôn Ngộ Không, chặng đường này có lẽ không đi nổi!

Nhưng Đường Tam Tạng lại không nghe!

Đã đuổi Tôn Ngộ Không đi, chẳng lẽ lại phải mời y về?

Thể diện của mình để ở đâu?

Huống hồ chuyện này vốn là Tôn Ngộ Không làm không đúng!

"Cứ để hắn đi!

Lòng không ở đây, cưỡng cầu vô ích!" Đường Tam Tạng cứng rắn nói.

Ai ngờ chưa đi được bao xa, bỗng nhiên trong không trung bay đến một làn khói đen. . .

"Đại ca, sư phụ bị yêu tinh kia bắt đi rồi, đệ không phải đối thủ của nó, mau đi cứu người đi!" Trong Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn, Sa Tăng mặt mày bi thảm nói với Tôn Ngộ Không.

Nguyên là lúc Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới vừa đi được một lát, Bạch Cốt Tinh đã xuất hiện lần nữa.

Ả trực tiếp bắt Đường Tam Tạng đi, Sa Tăng đuổi theo không kịp.

Bạch Cốt Tinh kia tuy tu luyện chưa lâu nhưng pháp lực không yếu, Sa Tăng càng không phải là đối thủ.

Sợ rằng chậm một chút, Đường Tam Tạng sẽ bị yêu tinh kia ăn thịt, vì vậy Sa Tăng chỉ đành vội vàng đến cầu cứu Tôn Ngộ Không.

Nào ngờ, Tôn Ngộ Không lúc này đang mặc một thân áo giáp vàng đỏ, khoác phi phong, đầu đội kim quan buộc tóc, anh tuấn vô cùng, đã khôi phục lại dáng vẻ của Mỹ Hầu Vương.

Nhưng y lại đang vắt chéo chân, lười biếng nằm trên ghế đại vương, tay cầm một quả đào tiên gặm.

Thỉnh thoảng y liếc mắt nhìn qua, rồi vẫy vẫy tay với Sa Tăng: "Sớm đã nói với tên lừa ngốc đó rồi." "Ba kẻ đó là do yêu tinh giả dạng!

Nhưng tên lừa ngốc đó không tin, bây giờ bị bắt đi, ai muốn quản thì cứ đi mà quản." "Lão Tôn ta không hầu hạ nữa!" Khó khăn lắm mới không phải đi cái Tây Thiên chết tiệt kia, Tôn Ngộ Không đang tự do tự tại ở Hoa Quả Sơn, cớ gì phải đi cứu gã hòa thượng đó chứ?

Bị ăn thịt thì cứ ăn thịt thôi!

Có liên quan gì đến Tôn Ngộ Không đâu?

"Ai da, đại ca!" Sa Tăng bất đắc dĩ nói.

Tôn Ngộ Không càng thêm mất kiên nhẫn vẫy tay, xoay người đi: "Được rồi, được rồi, đừng làm phiền ta!" Ai muốn đi thì đi, dù sao y cũng không đi.

Chưa đầy một khắc sau, bên ngoài Hoa Quả Sơn đột nhiên vang lên một tràng cười lớn: "Thất đệ, nghe nói đệ đã về Hoa Quả Sơn rồi, ai lại làm phiền đệ vậy?" Nghe thấy tiếng này, mắt Tôn Ngộ Không sáng lên, vội vàng đứng dậy nói: "Nguyên lai là đại ca!

Mau mau vào!" Y vội vàng mời Ngưu Ma Vương vào trong.

Kể từ sau trận đại chiến với Thiên đình năm đó, danh tiếng của Yêu tộc Thất Đại Thánh vang dội khắp Hồng Hoang, bảy người cũng lần lượt quay về đạo trường của mình, đã lâu không gặp mặt!

Sau một hồi hàn huyên, Tôn Ngộ Không liền than thở: “Đừng nhắc nữa, không phải là tên lừa ngốc của Phật giáo kia làm phiền đệ sao?” “Đi theo gã hòa thượng đó đến Tây Thiên, suốt đường cứ lải nhải làm đệ phiền chết đi được!” “Một lần không nghe lời đệ, bị một con Bạch Cốt Tinh bắt đi, bây giờ lại muốn đệ đi cứu, làm gì có chuyện tốt như vậy?” “Chết thì chết đi!

Ai thèm quản!” Tôn Ngộ Không kiên quyết lắc đầu nói.

Nhưng Ngưu Ma Vương nghe vậy lại khẽ cười: “Vậy thì tốt!” “Lần này ta đến là để nói với đệ, chuyện Bạch Cốt Tinh đừng quản nữa!” Ngưu Ma Vương cười một cách thần bí.

Lão biết Tôn Ngộ Không tuy bề ngoài kiệt ngạo bất tuân, nhưng lại là người trọng tình nghĩa.

Khó mà đảm bảo y không bị Sa Tăng nói vài câu cảm động rồi lại rời Hoa Quả Sơn đi cứu Đường Tam Tạng.

Ngưu Ma Vương đến để ngăn cản Tôn Ngộ Không, đây là sự sắp xếp của Khổng Tuyên.

Chương 206

"Ồ?

Không cần quản nữa sao?

Dù sao Lão Tôn ta vốn cũng không định quản!

Nhưng mà ~" Tôn Ngộ Không nhìn Ngưu Ma Vương đầy ẩn ý, chẳng lẽ chuyện này lại có liên quan đến Ngưu Ma Vương sao?

Ngưu Ma Vương ở tận Tây Ngưu Hạ Châu, làm sao lại dính líu đến Bạch Cốt Tinh được?

Nhìn Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương quyết định không giấu giếm nữa, thần bí nói: "Thực ra, Bạch Cốt Tinh kia là sư điệt của ta!" "Hả?

Yêu tinh đó là sư điệt của đại ca?" Tôn Ngộ Không nghe vậy, sắc mặt kinh ngạc, không ngờ bên trong lại có mối quan hệ như vậy.

Y cũng không biết Ngưu Ma Vương có sư huynh.

"Đại ca, sư thừa của huynh là ~?" Tôn Ngộ Không nhẹ giọng hỏi.

Từ trước đến nay, y luôn cảm thấy Ngưu Ma Vương vô cùng thần bí, dường như chuyện gì cũng biết, ngay cả những bí mật về Tứ giáo Hồng Hoang, các vị Thánh nhân, lão cũng biết rõ ràng.

Nhưng về bản thân lão thì y lại không biết gì cả, Tôn Ngộ Không sớm đã muốn hỏi về gốc gác của Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương nghe vậy, lại ha ha cười lớn: "Nói cho đệ biết cũng không sao, Thất đệ chắc cũng biết về Tiệt Giáo chứ?" "Tất nhiên là biết, chỉ là chưa từng gặp đệ tử Tiệt Giáo bao giờ!" Tôn Ngộ Không vội vàng gật đầu.

Tiệt Giáo là đại giáo phái số một Hồng Hoang, nhưng lại vô cùng thần bí, không giống Phật giáo cao điệu như vậy, căn bản chưa từng nghe nói đệ tử Tiệt Giáo ở đâu.

Khổng Tuyên Đạo Nhân, U Minh Thánh Mẫu những người này danh tiếng lừng lẫy, nhưng về cơ bản sẽ không xuất hiện ở Hồng Hoang.

Đến nỗi Tôn Ngộ Không căn bản chưa từng gặp qua người của Tiệt Giáo.

Ngưu Ma Vương thản nhiên lắc đầu: "Thật ra, Thất đệ, đệ sớm đã gặp người của Tiệt Giáo rồi!" "Năm trăm năm trước, lúc đại chiến với Thiên đình, Na Tra và Dương Tiễn từng giao thủ với đệ, đều là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo!" "Sư tôn của họ lần lượt là Quy Linh Thánh Mẫu và Khổng Tuyên Đạo Nhân!" Nghe những lời này, Tôn Ngộ Không chợt bừng tỉnh, thảo nào hai kẻ đó lại mạnh mẽ đến vậy!

Binh mã Thiên đình đều bị y đánh cho tan tác, nhưng hai kẻ đó, lại có thể mơ hồ áp chế y.

Dường như còn chưa dùng hết toàn lực, nguyên lai là đệ tử Tiệt Giáo!

Vậy thì thông suốt rồi, quả nhiên là đại giáo số một Hồng Hoang, chỉ riêng đệ tử đời thứ ba đã lợi hại như vậy.

Vậy sư tôn của họ là Khổng Tuyên Đạo Nhân và Quy Linh Thánh Mẫu còn phải lợi hại đến mức nào?

Nhưng lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên nhìn về phía Ngưu Ma Vương, trong lòng mơ hồ có một suy đoán.

"Không sai, đại ca ta chính là người của Tiệt Giáo, sư tôn chính là Thông Thiên Giáo Chủ!" Ngưu Ma Vương kiên định gật đầu, khẳng định suy đoán của Tôn Ngộ Không.

“Hả, đại ca thật sự là đệ tử Tiệt Giáo?” Tôn Ngộ Không chấn kinh, ngơ ngác nhìn Ngưu Ma Vương, không biết nên nói gì cho phải.

Gã này, ẩn giấu quá sâu rồi, là người của Tiệt Giáo, sư tôn lại là Thông Thiên Giáo Chủ được mệnh danh là cường giả mạnh nhất Hồng Hoang.

Thảo nào gã này lại bá đạo như vậy, năm đó Thiên đình dù giam cầm y cũng không dám giết!

“Đại ca, huynh thật là ~” Tôn Ngộ Không lắc đầu cười khổ, vốn tưởng rằng thân phận của mình đã đủ kinh người, nguyên lai Ngưu Ma Vương mới là đại boss thực sự!

Sư tôn là Thông Thiên Giáo Chủ, vậy sư huynh không phải là Khổng Tuyên Đạo Nhân sao?

Sư tỷ là Địa Phủ Chi Chủ U Minh Thánh Mẫu?

Thân phận như vậy đủ để tung hoành khắp Hồng Hoang!

“Sư tôn của Bạch Cốt Tinh, là sư huynh Ô Vân Tiên của ta, đệ cũng đã gặp rồi, chính là Phong Đô Đại Đế mà đệ từng gặp ở Địa Phủ!”...

Tôn Ngộ Không càng thêm cạn lời, Phong Đô Đại Đế cũng là sư huynh của Ngưu Ma Vương.

Năm xưa ở Địa Phủ cũng đã hành Tôn Ngộ Không ra bã!

Gần như để lại bóng ma tâm lý, Bạch Cốt Tinh lại là đệ tử của ông ta?

“Hỏng rồi, Bạch Cốt Tinh kia là đệ tử Tiệt Giáo?” Trong Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư và những người khác nhìn cảnh tượng ở Bạch Cốt Sơn mà cạn lời.

Trong cõi u minh, nhân quả quấn quanh, Bạch Cốt Sơn trước đó

giống như bị một lớp sương mù bao phủ.

Thiên cơ bị che đậy, khiến cho đám người Phật giáo căn bản không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng sau khi Đường Tam Tạng bị bắt đi, thiên cơ dần dần trở nên rõ ràng, nhưng Dược Sư và những người khác lại đơ mặt.

Bạch Cốt Tinh kia sao lại trở thành đệ tử Tiệt Giáo rồi?

"Đệ tử thân truyền của Ô Vân Tiên thuộc Tiệt Giáo?" "Chắc chắn là do tên Ô Vân Tiên đó giở trò, che đậy thiên cơ của Bạch Cốt Sơn, tạo ra giả tượng, lừa gạt cả chúng ta!" Dược Sư sắc mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Mặc dù lão cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Ô Vân Tiên đã bước vào Chuẩn Thánh từ lâu hơn, bất luận là cảnh giới hay sự lĩnh ngộ đối với đại đạo đều không phải là thứ Dược Sư có thể so sánh.

Hơn nữa Ô Vân Tiên là Phong Đô Đại Đế, có thể ảnh hưởng đến một phần sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên có thể che giấu thiên cơ của Bạch Cốt Tinh.

Đến nỗi bây giờ Đường Tam Tạng đã trực tiếp rơi vào tay Tiệt Giáo.

Nguy hiểm rồi.

"A Di Đà Phật!" "Sa Ngộ Tĩnh đã đến Hoa Quả Sơn mời Tôn Ngộ Không, hy vọng có thể cứu được Đường Tam Tạng ra!" Nhiên Đăng ở đó ra vẻ an ủi, mặt mày nghiêm túc.

Nhưng Dược Sư và Di Lặc đều liếc nhìn lão một cái, cạn lời lắc đầu: "Nếu con khỉ đó mà đáng tin cậy, thì chuyện Tây Du của Phật giáo chúng ta đã không có nhiều biến cố như vậy!" "Cho đệ tử xuất sơn đi!" "Cứu Đường Tam Tạng ra, không thể cho Tiệt Giáo cơ hội!"

Dược Sư trầm giọng phân phó.

Rất nhiều đệ tử La Hán Phật giáo lần lượt gật đầu, chuẩn bị xuất sơn đi cứu Đường Tam Tạng.

Bạch Cốt Sơn, Bạch Cốt Động!

Khác với tưởng tượng, trong Bạch Cốt Động không hề có một bộ xương trắng nào, ngược lại còn sạch sẽ, rộng rãi, thậm chí còn có chút ấm áp của nữ tử.

Trên mặt đất, một vòng tròn vàng kim đang giam giữ Đường Tam Tạng.

Mặc dù đó chỉ là một pháp thuật đơn giản 'vẽ đất làm tù', nhưng cũng đủ để một phàm nhân không thể làm gì được.

"A Di Đà Phật, A Di Đà Phật ~" Đường Tam Tạng ngồi xếp bằng trên đất, lẳng lặng niệm kinh, tốc độ nói nhanh hơn bình thường rất nhiều, có thể thấy nội tâm của hắn thực ra đang hoảng lắm.

Đúng lúc này, một luồng hương thơm thoảng qua, tiếng cười duyên dáng vang lên: "Ha ha, một công tử tuấn tú như vậy, lại làm hòa thượng, chẳng phải quá đáng tiếc sao!" Giữa lúc nói, một bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng lướt qua gò má của Đường Tam Tạng.

Một nữ nhân xinh đẹp, mặc áo lụa trắng, dưới vẻ ngoài thanh thuần, lại toát ra một vẻ yêu mị.

Động lòng người, mê hoặc, chính là Bạch Cốt Tinh, Bạch Tố!

Nàng vốn dĩ chỉ là một nữ tử bình thường, vì tình mà khốn khổ tự vẫn, sau khi chết được Ô Vân Tiên thu làm đệ tử.

Nàng không chuyển thế, mà dùng thân xác đã chết ban đầu, cuối cùng hóa hình từ xương trắng, trở thành một sinh linh khác biệt.

Nhưng nàng vẫn không thoát khỏi những vương vấn tình ái của

kiếp trước, một mặt mê hoặc, một mặt u diễm.

Bị Bạch Tố vuốt ve như vậy, thân thể Đường Tăng đột nhiên run lên bần bật, hoảng sợ né tránh.

"Nữ thí chủ, bần tăng là người xuất gia, không gần nữ sắc." Đường Tam Tạng không ngừng từ chối, khiến Bạch Tố bật cười khanh khách.

Chương 207

“Đệ tử Phật giáo thật vô vị!

Rõ ràng trong lòng rất muốn, nhưng lại phải giả vờ làm chính nhân quân tử, thật đáng ghét!” “Nhìn xem, mặt huynh đã đỏ rồi, tim cũng đập nhanh hơn nhiều.” “Nội tâm của huynh thích ta, đúng không?

Hòa thượng?” Bạch Tố cười duyên trêu chọc Đường Tam Tạng, thân thể mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp, không có nam nhân nào có thể từ chối.

“Hay là như vậy đi, ta không ăn thịt huynh nữa, huynh hoàn tục, hai chúng ta song túc song phi thế nào?

Như vậy sẽ không cần phải kiêng dè những quy củ vớ vẩn của Phật môn nữa!” Giọng nói của Bạch Tố u u cười, thân thể gần như dán sát vào người Đường Tam Tạng.

Phải thừa nhận, Đường Tam Tạng tuyệt đối là một mỹ nam tử, môi hồng răng trắng, mắt hạnh mày ngài, nữ nhân nào mà không thích?

Nhưng đối mặt với sự cám dỗ của Bạch Tố, Đường Tam Tạng cũng sắp không chịu nổi nữa, thân thể khẽ run, mồ hôi trên trán đã túa ra.

Không ổn rồi!

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, bên ngoài Bạch Cốt Động đột nhiên vang lên một tràng quát lớn.

“Yêu nữ, mau mau giao đệ tử Phật môn của ta ra đây.” “Yêu nữ, cút ra đây!” Miệng liên tục gọi yêu nữ, thanh thế không nhỏ, số người không ít, hùng hổ doạ người.

Sa Ngộ Tĩnh không thể mời được Tôn Ngộ Không cứu người, Phật giáo chỉ đành tự mình cứu.

Sắc mặt Bạch Tố trong nháy mắt trở nên bình tĩnh, phẳng phất như nữ nhân yêu kiều vừa rồi không phải là nàng.

Thật ra đó đều là do tính cách, chỉ là trêu chọc Đường Tam Tạng một chút thôi!

"Bọn lừa ngốc Phật giáo, cuối cùng cũng đến rồi!" Bạch Tố thản nhiên cười nói.

Nếu chỉ là một yêu tinh bình thường bắt cóc Đường Tam Tạng thì thôi, Phật giáo còn vui mừng vì điều đó, là chuyện tăng thêm công đức cho Phật giáo.

Nhưng Bạch Tố thì không được!

Nàng là đệ tử Tiệt Giáo, dính líu đến nhân quả to lớn, Phật giáo cũng không dám giao Đường Tam Tạng vào tay nàng.

"Hòa thượng, ngoan ngoãn ở đây nhé!

Ta đi một lát rồi về!" Bạch Cốt Tinh cười rạng rỡ nói.

Bóng lưng yêu kiều uyển chuyển bước ra ngoài, khiến Đường Tam Tạng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại có chút luyến tiếc.

Khi Bạch Tố đi ra ngoài động, chỉ thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều tên lừa ngốc mặc y phục màu vàng.

Đầu trọc lóc sáng bóng, ai nấy đều trợn mắt trừng trừng nhìn Bạch Tố, đều là một đám Kim Cang La Hán của Phật giáo, có đến mười mấy người.

"Yêu nữ, giao đệ tử Phật giáo Đường Tam Tạng ra đây!" Hàng Long La Hán lớn tiếng quát.

Nào ngờ, Bạch Tố hoàn toàn không để ý nói: "Đệ tử Phật giáo?

Bây giờ không phải nữa rồi!" "Hắn sắp hoàn tục, cùng ta song túc song phi, không lâu nữa sẽ thành thân." Bạch Tố cười khanh khách, vô cùng quyến rũ.

Nhìn những đệ tử Phật môn này mắt trợn tròn, Hàng Long La Hán càng tức không chịu nổi: "Câm miệng, yêu nữ, xem ta đây, Thiên Long Giáng Thế!" "Ầm!" Một con rồng vàng khổng lồ hiện ra trên không trung, bùng phát long uy gầm thét tấn công về phía Bạch Tố.

Tương truyền, Hàng Long La Hán thật sự đã chém giết một con Thiên Long, luyện hồn phách Thiên Long vào trong cơ thể mình, mới có thực lực như ngày nay.

Nhưng đó đều là chém gió, vào thời Hoang Cổ, Thiên Long là chiến lực đỉnh cao của Long tộc, thổi một hơi cũng có thể diệt Hàng Long La Hán vạn tám nghìn lần.

Chẳng qua là may mắn nhặt được một mảnh xương cốt do một con Thiên Long để lại mà thôi!

Các đệ tử Phật môn khác cũng lần lượt ra tay.

"Hừ!" Bạch Tố khẽ hừ một tiếng, đôi mắt đẹp khẽ động: "Một đám lừa ngốc, cho mặt mũi lại không biết điều!" "Cái gì?

Thập Bát La Hán toàn bại?" Trong Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên, Dược Sư và những người khác mặt mày đờ đẫn, nhìn nhau một lượt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Thập Bát La Hán toàn bộ bại trong tay Bạch Tố, Bạch Cốt Tinh đó mới tu luyện bao nhiêu năm chứ?

Sao lại mạnh như vậy?

Nhìn Thập Bát La Hán trong điện, Dược Sư kìm nén sự phẫn nộ

trong lòng, trầm giọng quát: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Một nữ tử hóa hình từ xương trắng, làm sao có thể đánh bại các ngươi được?" Dược Sư khó có thể tin, lúc này Thập Bát La Hán gần như ai cũng mang thương tích, đặc biệt là Hàng Long La Hán bị thương nặng nhất.

Bình thường tên này hay ra vẻ nhất, động một chút là Thiên Long Giáng Thế, bây giờ Thiên Long cũng sắp bị Bạch Tố đánh cho tan nát.

Thật mất mặt!

"Khởi bẩm Phật Tổ, Bạch Cốt Tinh kia tuy vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, nhưng công pháp của ả quỷ dị, còn có một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo trong tay, chúng tôi ~" Hàng Long La Hán không nói tiếp được nữa, quá mất mặt rồi!

Thập Bát La Hán bị một người vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên đánh bại, lại còn là một cô gái có vẻ ngoài yếu đuối.

Thật không còn mặt mũi nào để nói tiếp!

"Xem ra người có thể được Ô Vân Tiên thu làm đệ tử, quả nhiên không đơn giản!" Di Lặc trầm giọng lắc đầu.

Đệ tử Tiệt Giáo tuy không nhiều, nhưng xưa nay nổi tiếng mạnh mẽ, ngay cả những đệ tử đời thứ ba kia cũng đều là những người xuất chúng trong cùng thế hệ.

Thực lực của Bạch Cốt Tinh tuy yếu, nhưng cũng không thể xem thường!

"Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, chuyện này phiền hai vị đi một chuyến!

Đường Tam Tạng không thể rơi vào tay Tiệt Giáo!" Dược Sư trầm giọng phân phó.

Thập Bát La Hán không phải là đối thủ của Bạch Cốt Tinh, nhưng hai vị Văn Thù Bồ Tát chắc là được rồi chứ!

Họ đều là những tồn tại sắp trảm thi, đối phó với một Bạch Cốt Tinh chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua là sẽ mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ mà thôi!

Nhưng bây giờ chuyện của Đường Tam Tạng cấp bách, Dược Sư cũng không quan tâm được nhiều nữa!

"A Di Đà Phật!" Văn Thù và Phổ Hiền hai người niệm một câu Phật hiệu, thân ảnh liền biến mất tại Đại Lôi Âm Tự.

Lúc này ở Bạch Cốt Sơn, Bạch Tố đánh bại Thập Bát La Hán, bản thân cũng tiêu hao không ít, dù sao nàng cũng chỉ vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên.

Nàng ngồi xếp bằng trên đài mây, hồi phục thể lực, thầm nghĩ: "Sư tôn lệnh cho ta bắt Đường Tam Tạng, bọn lừa ngốc Phật giáo quả nhiên đều đến rồi!" "Lần này chỉ là Thập Bát La Hán, với sức của ta còn có thể ứng phó, nhưng người lần sau đến sẽ còn mạnh hơn!" Bạch Tố biết rõ thực lực của mình, tu luyện cũng chưa được bao lâu, đối phó với Thập Bát La Hán đã là giới hạn rồi.

Đối mặt với đại lão Phật giáo mạnh hơn, chắc chắn sẽ phải quỳ!

"Phải mau chóng thông báo cho sư tôn mới được!" Bạch Tố thầm nghĩ.

Lập tức, nàng liền đánh ra một đạo ngân quang.

Lúc này Đường Tam Tạng ngồi xếp bằng trên đất, nhìn thân thể yêu kiều của Bạch Tố, ánh mắt không ngừng đảo quanh, hoàn toàn không biết đang nghĩ gì.

"Hòa thượng, nhìn đủ chưa!" Bạch Tố đột nhiên đứng dậy, giọng

nói lạnh lùng với Đường Tăng, giọng nói băng giá không có một chút tình cảm nào.

Chương 208

Hoàn toàn khác với vẻ yêu kiều vừa rồi!

"Dường như đã động lòng phàm rồi sao?

Lời nói vừa rồi của ta khiến ngươi động lòng rồi à?

Muốn ở lại thành thân với ta sao?" Bạch Tố lạnh lùng cười: "Bọn lừa ngốc các ngươi, quả nhiên đều là một đám ngụy quân tử đạo mạo!" Trải qua tình kiếp, nàng ghét nhất là những kẻ phụ bạc.

Đường Tam Tạng trong mắt nàng, chẳng qua chỉ là một gã hòa thượng giả dối có nội tâm bẩn thỉu mà thôi.

Tất cả chỉ là đang trêu đùa gã này thôi!

Nhìn thấy thái độ của Bạch Tố đột nhiên thay đổi, Đường Tam Tạng có chút không quen!

"Quả nhiên là yêu tinh!" "Muốn thành thân với ta, một tên phế vật như ngươi không xứng, bây giờ ta đổi ý rồi." Bạch Tố lạnh lùng nhìn Đường Tam Tạng.

Là đệ tử Tiệt Giáo, Bạch Tố tự nhiên sẽ không giống như những yêu quái khác ăn thịt một phàm nhân.

Mặc dù Đường Tam Tạng là Kim Thiền Tử chuyển thế, Bạch Tố vẫn cảm thấy gã này đẳng cấp quá thấp.

Thật ghê tởm!

Nhưng Phật giáo và Tiệt Giáo là kẻ thù không đội trời chung!

Không để Đường Tam Tạng chịu chút khổ sở, Bạch Tố cảm thấy có lỗi với danh tiếng của Tiệt Giáo!

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng trong mắt Bạch Tố, Đường Tam

Tạng đột nhiên trong lòng kinh hãi.

"Yêu tinh không phải muốn giết ta chứ?" Giây trước, còn một bộ dạng yêu kiều nói cười với mình, bây giờ lại muốn giết.

Yêu tinh thật đáng sợ, nữ yêu tinh càng đáng sợ hơn.

May mà đúng lúc này, trong hư không đột nhiên vang lên một tràng Phật âm.

"A Di Đà Phật!" Kim quang lan tỏa, bao trùm cả Bạch Cốt Sơn, sức mạnh kinh khủng quét qua trời đất, sắc mặt Bạch Tố trong nháy mắt thay đổi.

"Sức mạnh này?" Trong sức mạnh này, có ẩn chứa đạo vận của Chuẩn Thánh, có thể thấy thực lực của người đến chắc chắn không tầm thường.

Bạch Tố quyết không phải là đối thủ!

"Không ngờ vì Bạch Tố ta, Phật giáo lại phái ra cường giả bực này!" Bạch Tố khẽ lắc đầu cười nói, may mà nàng cũng không phải là người không có bối cảnh.

Tiệt Giáo còn ngầu hơn Phật giáo nhiều!

"Hòa thượng, đã đến Bạch Cốt Động của ta rồi, muốn rời đi không dễ như vậy đâu." Nhìn ánh sáng lóe lên trong mắt Đường Tam Tạng, Bạch Tố lạnh lùng cười nhạt.

Bàn tay vung lên, Đường Tam Tạng lập tức mất đi tri giác.

Khí tức hoàn toàn biến mất, phảng phất như đã chết.

Ô Vân Tiên là Phong Đô Đại Đế chưởng quản Địa Phủ, am hiểu nhất là sinh tử chi đạo, là đệ tử của ông, Bạch Tố tự nhiên cũng thông thạo đạo này.

Nhìn từ bề ngoài, lúc này Đường Tam Tạng đã chết.

Cảm nhận được khí tức của hắn hoàn toàn biến mất, Văn Thù và Phổ Hiền hai người ở ngoài Bạch Cốt Động lập tức sắc mặt đại biến.

"A Di Đà Phật!" "Khốn kiếp!" Đường Tam Tạng chết rồi?

Ngoài Bạch Cốt Động, Văn Thù hai người chắp tay, mắt trợn trừng, trầm giọng quát.

Uy áp kinh khủng lan tràn, lúc này họ đã ở bên bờ vực Chuẩn Thánh, không bao lâu nữa sẽ trảm thi.

Vốn tưởng đối phó với một Bạch Cốt Tinh tu luyện chưa lâu, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ, nữ yêu tinh đó lại ngoan cố như vậy, dám giết Đường Tam Tạng?

"Chết tiệt!" Văn Thù trong lòng tức giận mắng một tiếng, mắt đã đỏ ngầu, uy áp kinh khủng ngưng tụ, vô tận pháp tắc Phật đạo lan tràn.

Ầm ầm tấn công về phía Bạch Cốt Tinh.

"Ầm!" Dưới sức mạnh kinh khủng này, nếu bị đánh trúng, Bạch Cốt Tinh vừa mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, sẽ lập tức tan thành tro bụi.

Nhưng một khắc sau, giữa trời đất lại vang lên một tiếng cười trong trẻo.

"Khanh khách khách!" "Văn Thù, Phổ Hiền, lấy lớn hiếp nhỏ không phải là thói quen tốt đâu!" "Tiệt Giáo của ta không dễ bị bắt nạt đâu!" Sức mạnh của Văn Thù đột nhiên biến mất không dấu vết.

Mắt của Văn Thù và Phổ Hiền trợn tròn!

Trong cơn phẫn nộ, đòn tấn công của Văn Thù sắp hủy diệt cả Bạch Cốt Sơn.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sức mạnh cường đại từ trời đất trỗi dậy, lập tức dập tắt đòn tấn công của Văn Thù không còn tăm hơi.

"Đây là, sức mạnh của Chuẩn Thánh thực sự!" Sắc mặt Văn Thù và Phổ Hiền lập tức trở nên ngưng trọng, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào hư không.

Nơi đó vang lên một giọng nói trong trẻo, nghe rất quen thuộc.

"Tiệt Giáo, Bích Tiêu!" Phổ Hiền trầm giọng nói, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Năm xưa trong trận chiến Phong Thần, Tiệt Giáo chỉ xuất động một nửa đệ tử, đã hành cho Tam Giáo một trận ra trò.

Số người chết trong tay Tiệt Giáo không kể xiết, năm đó Phổ Hiền còn là đệ tử Xiển Giáo!

Y từng giao thủ với Bích Tiêu, nhưng lúc đó Bích Tiêu chỉ là một Đại La Kim Tiên, nhờ vào công đức của trận chiến Phong Thần, lại đột phá lên Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn.

Khiến Phổ Hiền vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tị, vừa căm hận!

Chỉ là những năm gần đây, Tam Tiêu vẫn luôn ẩn cư ở Tam Tiên Đảo, ít khi đặt chân đến Hồng Hoang.

Bây giờ cuối cùng lại nghe thấy giọng nói vừa du dương vừa đáng ghét này.

"Bạch Tố là đệ tử Tiệt Giáo ta, không phải người Phật giáo các ngươi có thể động vào!" Lại một giọng nữ khác vang lên, chỉ là so với giọng của Bích Tiêu, lại càng thêm thanh lãnh cao ngạo.

Chính là tỷ tỷ của Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu!

Hư không khẽ dao động, hiện ra hai bóng hình tuyệt mỹ.

Một thân huyền y, Quỳnh Tiêu dung mạo lạnh lùng tuấn tú, một

thân bích y, Bích Tiêu mặt mày hoạt bát, cười quỷ dị, nhìn hai người Văn Thù, Phổ Hiền.

Mặc dù chỉ là hai bóng hình yêu kiều tuyệt mỹ, nhưng sức mạnh tỏa ra lại khiến người ta kinh hãi.

Rõ ràng là cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trong mười hai đại đệ tử của Tiệt Giáo, có Khổng Tuyên và bốn vị Nhị thi Chuẩn Thánh khác, còn lại toàn bộ đều đã trở thành Nhất thi Chuẩn Thánh.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xếp thứ mười và mười một, bước vào Chuẩn Thánh muộn hơn một chút, nhưng cũng mạnh hơn Văn Thù và Phổ Hiền!

Vì vậy, khi thấy hai chị em xuất hiện, sắc mặt của hai người có thể tưởng tượng được.

Chương 209

"Bái kiến hai vị sư thúc!" Bạch Tố vội vàng chạy ra bái kiến, nàng nhập môn khá muộn, trong số các đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo đều thuộc hàng tiểu sư muội.

Hai vị trước mắt lại là tiểu sư muội trong số các đệ tử đời thứ hai!

"Không tệ, làm tốt lắm!" Bích Tiêu nhìn Bạch Tố cười khẽ khen ngợi.

Dùng kế mưu bắt được Đường Tam Tạng, lại một mình đánh bại Thập Bát La Hán, trí dũng song toàn, không làm mất mặt danh tiếng của đệ tử Tiệt Giáo.

"Chuyện ở Địa Phủ, quan hệ trọng đại, sư tôn thân là Phong Đô Đại Đế, không dễ dàng rời đi, vì vậy mới để hai chị em ta đến một chuyến!" Quỳnh Tiêu nhẹ giọng nói, trước đó nhận được truyền âm của Ô Vân Tiên, biết Bạch Tố đã bắt được Đường Tam Tạng, Phật giáo e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, vì vậy mới mời họ đến Bạch Cốt Sơn một chuyến.

Bích Tiêu tính tình hiếu động, sau Phong Thần đại kiếp liền ở Tam Tiên Đảo ít khi ra ngoài, sớm đã không chịu nổi rồi.

Đối với nàng, đây là một chuyến đi chơi!

"Đường Tam Tạng đâu?" Bích Tiêu đột nhiên hỏi, sau khi đến Bạch Cốt Sơn, nàng không cảm nhận được khí tức của Đường Tam Tạng.

Bạch Tố giấu gã hòa thượng đó ở đâu rồi?

Nghe Bích Tiêu hỏi, khuôn mặt thanh tú của Bạch Tố hơi đỏ lên,

ngượng ngùng nói: “Con... giết hắn rồi!”...

Cảnh tượng lập tức rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu đều kinh ngạc nhìn Bạch Tố, tiểu nha đầu này giết Đường Tam Tạng rồi sao?

Không nghe nhầm chứ?

Tiệt Giáo tuy có ý định bắt Đường Tam Tạng, nhưng chưa có ý định thật sự giết hắn!

Đường Tam Tạng là nhân vật chính của lượng kiếp, trên người gánh vác nhân quả Thiên Đạo, sao có thể bị giết như vậy được?

Ở phía bên kia, Văn Thù và Phổ Hiền nghe thấy lời này, sớm đã tức không chịu nổi.

“Nghe thấy chưa?

Là do đệ tử Tiệt Giáo làm đó, người ứng kiếp cũng bị giết, Tiệt Giáo có gánh nổi nhân quả như vậy không?” Phổ Hiền tức giận quát.

Họ đến cứu Đường Tam Tạng, bây giờ lại phải mang về một cỗ thi thể sao?

Họ vốn cho rằng đệ tử Tiệt Giáo không dám giết Đường Tam Tạng, nhưng thực tế Bạch Tố tu luyện thời gian còn ngắn, căn bản không hiểu rõ duyên cớ trong đó.

Đường Tam Tạng thật sự không thể giết!

Nhân quả Thiên Đạo, không ai gánh nổi!

Thấy ngay cả hai vị sư thúc cũng nhìn mình như vậy, Bạch Tố làm sao không hiểu mình đã gây họa.

Nàng vội vàng cúi đầu, lè lưỡi, ngượng ngùng không thôi, một bộ dạng nhận lỗi.

Nàng nhẹ giọng giải thích: "Đường Tam Tạng không thật sự chết, hắn có thể sống lại!" "Chỉ cần có sư tôn của con ~" Nghe lời này, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lập tức hiểu ra, cũng yên tâm hơn.

Ô Vân Tiên thân là Phong Đô Đại Đế, am hiểu sinh tử chi đạo, lại chưởng quản Địa Phủ, tự nhiên có thủ đoạn của mình.

Nói cách khác, Đường Tam Tạng không thật sự chết, nhưng muốn sống lại, ngoài Thánh nhân ra, cũng chỉ có Ô Vân Tiên mới có bản lĩnh đó.

Mạng nhỏ của Đường Tam Tạng, hoàn toàn nằm trong tay Ô Vân Tiên.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu yên lòng, nhân quả của Đường Tam Tạng tuy Tiệt Giáo gánh nổi, nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tiệt Giáo cũng không muốn gánh!

"Các ngươi cũng nghe rồi chứ?" Bích Tiêu cười như không cười nhìn hai người Văn Thù, Phổ Hiền.

Hai tên này vì chuyện của Đường Tam Tạng mà lo sốt vó!

"Vậy còn không mau thả người?" "Đường Tam Tạng là người gánh vác nhân quả Thiên Đạo, Tiệt Giáo có gánh nổi nhân quả Thiên Đạo không?" Văn Thù và Phổ Hiền lần lượt nói.

Biết Đường Tam Tạng không thật sự chết, trong lòng họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy chuyện này càng phiền phức hơn, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều đã ra tay, họ không phải là một đệ tử đời thứ ba như Bạch Tố có thể so sánh.

Thân phận của họ đủ để đại diện cho cả Tiệt Giáo!

"Thả người cũng được, nhưng trước tiên chúng ta hãy bàn điều

kiện!" Quỳnh Tiêu lạnh lùng nói.

Đã để Đường Tam Tạng rơi vào tay Tiệt Giáo, không vơ vét đủ chỗ tốt, sao có thể dễ dàng thả hắn đi?

Nghe lời này, tâm trạng của Văn Thù và Phổ Hiền lập tức không tốt, sớm đã biết sẽ có kết quả như vậy.

Tiệt Giáo nhúng tay vào, chuyện này phiền phức rồi.

Chỉ hy vọng khẩu vị của Tiệt Giáo đừng quá lớn!

"Cần điều kiện gì?" Văn Thù chuẩn bị nghe thử điều kiện của Tiệt Giáo rồi mới tính.

Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Quỳnh Tiêu thản nhiên nói: "Điều kiện đơn giản, số kinh chó má mà Phật giáo truyền sang Đông thổ giảm đi một nửa!" Ngay lập tức, Văn Thù và Phổ Hiền nghe xong, hai mắt trực tiếp trợn trừng, kinh hãi nhìn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Mẹ nó đây là điều kiện sao?

Kinh chó má giảm một nửa?

Cửu cửu tám mươi mốt nạn, đại diện cho cửu cửu tám mươi mốt bộ chân kinh.

Quỳnh Tiêu vừa mở miệng đã đòi giảm đi một nửa kinh, điều đó có nghĩa là khí vận của Phật môn sẽ không đủ một nửa so với ban đầu.

Đây mà là đàm phán điều kiện sao?

Còn ác liệt hơn sư tử ngoạm cả trăm lần!

Mắt của Văn Thù và Phổ Hiền trợn trừng, trên mặt dần dần hiện lên vẻ giận dữ vô tận.

Phật môn hiện nay trông có vẻ huy hoàng, nhưng tất cả chỉ là trăng

trong nước mà thôi.

Họ đặt tất cả hy vọng vào việc Phật giáo đông truyền, mong chờ Phật giáo đại hưng, dùng sức mạnh công đức để bù đắp nhân quả năm xưa.

Nhưng nếu để Tiệt Giáo cắt đi một nửa chân kinh, thì còn đại hưng cái con khỉ!

Hàng tỷ tín đồ Phật môn, trực tiếp đi chết hết cho rồi!

"Không thể nào, đây quả thực là vô lý!" Phổ Hiền tức giận quát.

Nếu như vậy, cho dù cứu được Đường Tam Tạng về thì có ý nghĩa gì chứ?

Phật giáo cũng toi đời!

"Hay là các ngươi giết quách Đường Tam Tạng đi!" Văn Thù tức giận nói, rõ ràng là đang nói lẫy.

Giết Đường Tam Tạng, Tiệt Giáo không phải là không dám, chỉ là cái giá phải trả và kết quả nhận được không tương xứng mà thôi.

Chương 210

Nhân quả Thiên Đạo gia thân, không phải vạn bất đắc dĩ, Tiệt Giáo sẽ không làm như vậy.

Văn Thù tự nhiên cũng biết điều này, vì vậy mới trừng mắt nhìn Quỳnh Tiêu.

Giống như đang nói: "Giảm nửa kinh là không thể, có bản lĩnh thì giết thật Đường Tam Tạng đi!" Một bộ dạng như lợn chết không sợ nước sôi, phảng phất như đã chắc chắn Quỳnh Tiêu không dám giết Đường Tam Tạng.

Nhưng đối mặt với thái độ cứng rắn của Văn Thù và Phổ Hiền, Bích Tiêu lại cười khanh khách: "Vì mấy bộ kinh chó má, giết Đường Tam Tạng quả thực có chút không đáng." "Nhưng nếu Đường Tam Tạng cứ mãi không hoàn thành được nhiệm vụ thỉnh kinh Tây Thiên thì sao?" "Phật giáo sẽ có hậu quả như thế nào?" Nghe lời này, sắc mặt Văn Thù và Phổ Hiền càng trở nên khó coi hơn, giận dữ nhìn Bích Tiêu, phảng phất như thiếu nữ xinh đẹp này đang dùng giọng nói ngây thơ để nói ra những lời độc ác nhất.

Họ đã hiểu ý của Bích Tiêu.

Đường Tam Tạng không hoàn thành nhiệm vụ thỉnh kinh sẽ như thế nào?

Phật giáo tất sẽ sụp đổ, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng khó thoát khỏi vòng tuần hoàn nhân quả.

Phật giáo không thể chịu đựng được cái giá đó.

Làm thế nào để Đường Tam Tạng không hoàn thành được nhiệm vụ thỉnh kinh?

Đơn giản, cứ giữ hắn lại không thả là được.

Hiện tại Đường Tam Tạng đang trong trạng thái giả chết, trong cả Hồng Hoang ngoài Thánh nhân ra cũng chỉ có Ô Vân Tiên có thể cứu.

Nếu Đường Tam Tạng cứ mãi như vậy, làm sao mà đi tiếp được?

Thời gian kéo dài, Phật giáo không hoàn thành được nhiều công đức như vậy, nhân quả sẽ toàn bộ bùng nổ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không trụ nổi.

Tâm tư như vậy, thật độc ác!

Vì vậy, Văn Thù và Phổ Hiền ngoài sự giận dữ còn có nhiều hơn là sự sợ hãi.

Bích Tiêu trong Hồng Hoang là tiên tử có tiếng, lúc này trong lòng hai người họ quả thực ác độc như ác ma.

"A Di Đà Phật!" Hai người niệm Phật hiệu, nhưng mặt đầy sát khí, như Nộ Mục Kim Cang, ngưng tụ ra sức mạnh cường hãn.

Phật quang lan tỏa, ầm ầm tấn công về phía hai người Bích Tiêu.

Một khắc này, sự phẫn nộ đã áp chế lý trí của họ, họ chỉ muốn dạy dỗ một trận hai nữ nhân kiêu ngạo này.

Để cho Tiệt Giáo tự đại kia xem cho rõ, đừng tưởng rằng trong Hồng Hoang ngoài Tiệt Giáo ra đều là kiến hôi.

"Tốt lắm!

Kể từ sau Phong Thần đại chiến, bà cô đây đã lâu lắm rồi không động thủ." "Vừa hay để ta xem xem, hai tên các ngươi sau khi phản bội Huyền môn, đầu quân cho Phật giáo, những năm qua rốt cuộc có tiến bộ không!" Bích Tiêu mặt đầy hưng phấn nói, rõ ràng là một tiểu loli, nhưng lại luôn treo câu "bà cô đây" trên miệng.

Phong cách có chút không hài hòa, nhưng tiểu loli này lại càng thêm bạo lực.

Tu vi Chuẩn Thánh, cả Hồng Hoang có thể so sánh được cũng chỉ có vài người!

Ít nhất Văn Thù và Phổ Hiền không được, khi tiểu loli này vừa ra tay, sắc mặt hai người lập tức thay đổi.

"Ầm!" Sức mạnh kinh khủng quét qua, áp lực của hai người lập tức tăng lên, khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh hoàn toàn là một trời một vực.

Mặc dù hai người đã ở bên bờ vực trảm thi, nhưng một bước chân đó lại là khoảng cách khó có thể tưởng tượng.

Một khắc sau, Quỳnh Tiêu cũng ra tay.

Hai Chuẩn Thánh đồng thời ra tay, cảnh tượng như vậy e rằng chỉ có ở Tiệt Giáo mới có thể thấy được.

Cả Hồng Hoang tổng cộng cũng chỉ có vài chục Chuẩn Thánh, ngay cả Phật giáo đang như mặt trời ban trưa, muốn một lần xuất ra hai Chuẩn Thánh, cũng có chút khó khăn.

Các thế lực khác càng không cần phải nói.

Chỉ có Tiệt Giáo, một môn phái có mười hai Chuẩn Thánh, mỗi người đều là cường giả mạnh nhất trong cùng cảnh giới.

Dễ dàng xuất động hai đại Chuẩn Thánh, đối với toàn bộ sức mạnh của Tiệt Giáo, cũng chưa đến một phần mười.

Dù sao trong Tiệt Giáo còn có bốn Nhị thi Chuẩn Thánh khủng bố.

Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu cùng Ô Vân Tiên, đều đã ở bên bờ vực Nhị thi Chuẩn Thánh.

Nếu bước ra bước đó, uy thế của Tiệt Giáo sẽ càng khó có thể

tưởng tượng.

"Thượng Thanh Thiên Lôi!" "Ầm!" Bích Tiêu quát khẽ một tiếng, trên cửu thiên lập tức hiện ra một đạo quang mang ngút trời, lôi kiếp như một con rồng khổng lồ trực tiếp xé nát một phương trời đất.

Thượng Thanh Thiên Lôi.

Một loại tiên thuật trong Tiệt Giáo, sức tấn công cực kỳ lợi hại.

Lập tức đánh tan kim quang Phật môn của Văn Thù, khiến gã này sắc mặt đại biến.

Cảm nhận sức mạnh của thiên lôi đó, nếu đánh vào người mình, không chết cũng mất nửa cái mạng!

Tiếp theo càng không phải là đối thủ của Bích Tiêu.

Căn bản không có bất kỳ do dự nào, phảng phất như theo bản năng quát lớn một tiếng: "Ngọc Thanh Thiên Lôi!" Trên bầu trời lập tức lại hiện ra một đạo lôi kiếp, uy lực mặc dù không bằng Thượng Thanh Thiên Lôi, nhưng dù sao cũng hiểm hóc đỡ được nó.

Tránh được kết cục trọng thương của Văn Thù, khiến hắn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó liền đón nhận ánh mắt cười như không cười của Bích Tiêu.

"Một đệ tử Phật môn, lại phải dùng pháp thuật của Huyền môn ta để chiến đấu, chẳng lẽ pháp thuật Phật môn kém cỏi đến vậy sao?" "Chẳng phải là làm mất mặt hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sao?" Bích Tiêu thản nhiên nói.

Khiến Văn Thù mặt đỏ bừng, chuyện này quả thực có chút mất mặt.

Đường đường là một Bồ tát Phật môn, địa vị chỉ sau Tam Thế Phật, một trong Tứ Đại Bồ Tát, lại phải dùng công pháp của Xiển

Giáo mới có thể đối kháng với Thượng Thanh Thiên Lôi.

Quả thực đã làm mất hết mặt mũi của Phật môn!

Thượng Thanh Thiên Lôi và Ngọc Thanh Thiên Lôi đều có nguồn gốc từ Tử Tiêu Thần Lôi!

Do Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự lĩnh ngộ được sau khi nghe Hồng Quân giảng đạo.

Đây là pháp thuật chính thống nhất của Huyền môn, sức tấn công cường hãn, hiếm có đối thủ.

Ngoại trừ bốn đệ tử thân truyền là Thông Thiên, Nữ Oa, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, những người khác căn bản không được Hồng Quân truyền thụ.

Ngay cả hai đệ tử ký danh là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không biết gì về điều này.

Chung quy thân sơ có khác.

Có thể thấy, từ khi bắt đầu giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã phòng bị hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người họ ngoài việc nhận được một Thánh vị từ Hồng Quân, những đạo pháp học được vô cùng hạn chế.

Giống như một số pháp thuật của Phật môn hiện nay, đều là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự mày mò sau khi thành Thánh.

Tự nhiên không thể so sánh với đạo pháp Huyền môn chính thống nhất.

Chương 211

Khi Văn Thù phát hiện pháp thuật của Phật môn căn bản không thể chống lại Thượng Thanh Thiên Lôi, y đã quả quyết theo bản năng sử dụng Ngọc Thanh Thiên Lôi học được từ Xiển Giáo năm xưa.

Hai loại thiên lôi đạo pháp này đều có nguồn gốc từ sự lĩnh ngộ của Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Tử Tiêu Thần Lôi.

Nói chung, Ngọc Thanh Thiên Lôi tự nhiên không bằng Thượng Thanh Thiên Lôi.

Nhưng nếu nói kém hơn thì cũng có hạn, miễn cưỡng đỡ được đòn tấn công của Bích Tiêu.

Chỉ là bị Bích Tiêu chế giễu một phen, Văn Thù cũng cảm thấy mặt nóng ran, dù sao năm đó y là người chủ động phản bội Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phế đi tu vi của y đã là khai ân rồi.

Ngoài việc Văn Thù cảm thấy ngượng ngùng, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng cảm thấy khó chịu hơn.

Trong Tu Di Thiên, hai người ngồi đối diện nhau, da mặt co giật.

"Chuyện này ảnh hưởng không tốt đến Phật môn của chúng ta!" Tiếp Dẫn ngưng trọng nói, lông mày nhíu thành một cục.

Mất mặt quá!

Khi chúng sinh Hồng Hoang biết chuyện này, chắc chắn sẽ hiểu ra.

Pháp thuật Phật giáo không chỉ không bằng đạo pháp Tiệt Giáo, thậm chí còn không bằng pháp thuật Xiển Giáo.

Dù sao thì tại sao vào thời khắc quan trọng đó, Văn Thù lại phải

dùng đến pháp thuật Xiển Giáo để bảo mệnh chứ?

Nhưng Chuẩn Đề lại mặt mày bi thảm, trong lòng thầm nói: "Lão sư bất công!" Pháp thuật uy lực cường đại như Tử Tiêu Thần Lôi, Hồng Quân chỉ dạy cho đệ tử thân truyền, đối với hai đệ tử ký danh thì làm như không thấy.

Năm xưa lúc phân bảo, Hồng Quân cũng đem đồ tốt chia hết cho đệ tử thân truyền.

Chỉ để lại một kiện công đức kim liên để trang trí cho có!

Những chuyện bất công như vậy quá nhiều rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng chỉ dám âm thầm oán trách trong lòng, Hồng Quân quá thiên vị, đối xử với hai người họ quá hà khắc.

Nếu họ cũng có thể học được pháp thuật chính thống nhất của Huyền môn, sức mạnh của Phật giáo chắc chắn sẽ tăng lên một bậc!

Tại Ngọc Thanh Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại mặt đầy cao ngạo, trong ánh mắt lại lộ ra một tia vui mừng.

Pháp thuật của hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thể chống lại đạo pháp của Thông Thiên, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới được.

Đừng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hay bị Thông Thiên trấn áp, nhưng cũng chính vì vậy, lão đối với Thông Thiên hiểu rõ hơn.

Ngọc Thanh Thiên Lôi không kém Thượng Thanh Thiên Lôi bao nhiêu.

Chút bất mãn trong lòng, càng nhắm vào hai tên Văn Thù và Chuẩn Đề.

Năm xưa nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên trấn áp ở Hỗn Độn, lúc đó lão nhất định sẽ tự tay phế đi tu vi của mấy tên phản đồ.

“Đừng để rơi vào tay ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hận hận nói, lòng dạ không rộng rãi, lão vẫn luôn không thể tha thứ cho hành vi của những kẻ phản đồ như Nhiên Đăng.

Nhưng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cần tự mình báo thù.

Dưới sự tấn công của Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, Văn Thù và Phổ Hiền đã dùng hết tất cả bản lĩnh của mình.

Bất luận là Xiển Giáo hay Phật giáo, chỉ cần có thể đỡ được đòn tấn công của hai nữ nhân kia, đó đều là pháp thuật tốt.

Nhưng không thể không nói, pháp thuật của Tiệt Giáo mạnh hơn một chút, quan trọng nhất là sự chênh lệch về cảnh giới!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu là hai Chuẩn Thánh chính hiệu!

Hành hạ Văn Thù và Phổ Hiền hoàn toàn không có vấn đề gì.

Dưới uy áp vô tận, linh bảo trong tay Văn Thù cũng sắp không chống đỡ nổi.

“Trảm Đoạn Gia Ác!” Văn Thù trầm giọng quát, khuôn mặt vốn hiền hòa giờ đã không còn vẻ thản nhiên, chỉ có sự dữ tợn vô tận.

Trong mắt cũng có màu đỏ tươi.

Linh bảo trong tay y, thanh bảo kiếm đó, thuộc cấp bậc Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Năm xưa ở Xiển Giáo, là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho!

Tây phương cằn cỗi, sau khi vào Phật giáo, tuy cũng nhận được một số bảo vật, nhưng đều kém xa thanh bảo kiếm này.

Đến nỗi Văn Thù cho đến bây giờ, vẫn đang dùng thân phận Bồ tát Phật môn để sử dụng binh khí của Đạo gia.

Càng thêm ngượng ngùng.

Giữa trời đất bùng nổ kiếm mang cường hãn, nhưng đối mặt với mức độ tấn công này, hai người Bích Tiêu lại hoàn toàn không để ý.

"Người đời chỉ nghe danh Bích Tiêu ta, nhưng lại có mấy ai biết linh bảo trong tay ta?" "Hôm nay, bà cô đây sẽ dùng máu tươi của Văn Thù, để tạo nên uy danh cho kiện linh bảo này!" Bích Tiêu khẽ quát một tiếng, đôi mắt hạnh khẽ nhắm, trong hư không lập tức bùng nổ ánh sáng vô tận.

Sức mạnh vàng kim lấp lánh, uy áp kinh khủng lan tràn khắp trời đất.

"Uy áp của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Phổ Hiền sắc mặt khó coi trầm giọng nói.

Sớm đã nghe nói Tiệt Giáo giàu có không biên giới, đệ tử đời thứ hai ai cũng có một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thứ này ở Phật giáo chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới được hưởng.

Đãi ngộ của Tiệt Giáo khiến tất cả mọi người ngưỡng mộ.

Trong tay y cũng chỉ là một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cộng thêm sự chênh lệch về cảnh giới, Phổ Hiền hiểu rằng, căn bản không có khả năng thắng.

Nhưng Văn Thù bị Bích Tiêu trực tiếp tấn công, lúc này trong lòng lại rơi vào sự kinh hãi vô cùng.

"Sức mạnh của công đức, một kiện công đức linh bảo?

Rốt cuộc là cái gì?" Văn Thù trong lòng điên cuồng gào thét.

Một khắc này, y cảm nhận được sức mạnh công đức nặng trĩu, khiến y có cảm giác kinh hãi.

Quá nhiều rồi!

Công đức vốn là thứ vô cùng hiếm thấy, trong Hồng Hoang cũng có một số công đức linh bảo tồn tại.

Giống như Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, là một hậu thiên linh bảo nhiễm công đức, uy lực có thể sánh với trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo?

Trong Hồng Hoang có thứ này sao?

Một khắc sau, trong vô tận sức mạnh công đức, Văn Thù đột nhiên nhìn thấy một cây thước, mộc mạc không hoa mỹ, nhưng lại sắc bén vô cùng.

"Keng!" Một tiếng băng lãnh vang lên, cây thước đó đột nhiên bùng nổ một luồng sắc bén tuyệt cường, xé nát trời đất, lập tức chém đến trước mặt Văn Thù.

Mắt y trợn trừng!

Chương 212

Một khắc này, cả trời đất đều bị ánh sáng vô tận che lấp, đó là sức mạnh của công đức.

Sức mạnh công đức nồng đậm như vậy, Hồng Hoang hiếm thấy.

Huống hồ còn là một kiện Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo!

Trong Hồng Hoang có linh bảo như vậy sao?

Các cường giả Hồng Hoang lần lượt bị sức mạnh công đức nồng đậm làm cho chấn kinh, nhưng ít ai chú ý đến trạng thái của Văn Thù lúc này.

Trong vô tận sức mạnh công đức, một luồng sắc bén tuyệt cường xé nát trời đất, trực tiếp xuyên qua thân thể Văn Thù.

Đôi mắt đầy kinh ngạc đó từ từ mất đi ánh sáng, khuôn mặt trở nên u ám.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích dưới sự thúc đẩy của Chuẩn Thánh Bích Tiêu, đã bùng nổ sức mạnh vượt xa bình thường, trực tiếp chém đứt nguyên thần của Văn Thù.

Nguyên linh vỡ nát, sinh mệnh khí tức điên cuồng trôi đi.

Dưới đòn tấn công tuyệt cường đó, Văn Thù đã bị chém mất tính mạng.

Chết rồi!

Khi sức mạnh công đức tan đi, các cường giả Hồng Hoang chỉ nhìn thấy thi thể của Văn Thù, nguyên thần đã chết hẳn.

Căn bản không thể vào Địa Phủ để chuyển thế luân hồi.

“Hít!

Văn Thù chết rồi?” “Sao có thể?” Một khắc này, vô số cường giả giữa trời đất hít một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn Văn Thù.

Vốn tưởng đây chỉ là một trận chiến bình thường giữa các đệ tử Tứ giáo, kết quả chắc chắn là Tiệt Giáo thắng, Phật giáo thua.

Nhưng không ai ngờ, đối với Phật giáo mà nói, kết quả còn tàn khốc hơn thế nhiều.

Văn Thù bị giết chết?

Đó là một trong Tứ Đại Bồ Tát của Phật giáo, địa vị chỉ sau Tam Thế Phật, có thể nói là quyền cao chức trọng.

Thực lực sắp trảm thi, đặt ở Hồng Hoang hoàn toàn là một cường giả đỉnh cấp.

Nhưng không ai ngờ, Văn Thù đã chết.

Ngay cả Phổ Hiền ở bên cạnh cũng hoàn toàn không ngờ tới, nhìn thi thể của Văn Thù, đầu óc lập tức rơi vào trạng thái ngây dại.

“Chết rồi, sao có thể chết được, sao lại chết được?” Khuôn mặt Phổ Hiền tràn đầy kinh ngạc, phảng phất như đã phát điên, không ngừng lẩm bẩm.

Hai người họ đã quen biết nhau từ khi mới hóa hình không lâu, cùng bái nhập Xiển Giáo, trong một Xiển Giáo chia bè kết phái, họ đã cùng nhau đoàn kết để sưởi ấm cho nhau.

Lại cùng nhau gia nhập Phật giáo, hai người liên thủ, ở Phật giáo cũng có địa vị quan trọng.

Tình cảm của hai người không phải người thường có thể thấy được.

Anh em ruột thịt cũng không bằng!

Bây giờ, đột nhiên, Văn Thù chết, Phổ Hiền hoàn toàn không có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

Nhìn thi thể của Văn Thù, y vừa khóc vừa cười, trực tiếp sụp đổ.

Các cường giả Hồng Hoang tuy chấn kinh, nhưng càng quan tâm hơn đến kiện linh bảo trong tay Bích Tiêu.

Cây thước đó, tỏa ra sức mạnh công đức nặng trĩu, lưỡi bén sắc bén khiến người ta lạnh lòng.

Một kích đã giết chết Văn Thù?

"Đó, rốt cuộc là linh bảo gì?" "Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo?

Hồng Hoang sao lại có thứ này?" Rất nhiều cường giả khó tin nói.

Công đức linh bảo đã hiếm thấy rồi, Cực phẩm Tiên thiên công đức linh bảo càng chưa từng nghe nói!

Ngược lại, Hậu thiên công đức chí bảo thì có một kiện, đó chính là Thiên Địa Linh Lung Tháp, đang ở trong tay Thông Thiên!

Dùng để trấn áp khí vận Tiệt Giáo, căn bản không ai từng thấy, nghe được cũng chỉ là truyền thuyết.

Nhưng chỉ có những người từng sống sót từ Tử Tiêu Cung đắc đạo, một khắc này lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Từ trong ký ức phủ bụi, họ đã tìm ra manh mối về kiện linh bảo này.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Trấn Nguyên Tử nhẹ giọng lẩm bẩm, ánh mắt chìm vào hồi tưởng.

Năm xưa là bảo vật Thông Thiên nhận được trên Phân Bảo Nhai, vì nó, có mấy tên không biết sống chết đã bị Thông Thiên chém giết!

Không ngờ, bảo vật quan trọng như vậy lại rơi vào tay một nữ đệ tử như Bích Tiêu.

"Thông Thiên thật hào phóng!" Trấn Nguyên Tử cạn lời nói, Hồng Mông Lượng Thiên Xích so với Địa Thư không hề kém cạnh, thậm chí ở một số phương diện còn mạnh hơn!

Bảo vật quý giá như vậy, Thông Thiên không giữ lại, mà chia cho đệ tử.

Trong Hồng Hoang có ai có thể hào khí hơn y?

Cũng khó trách, Thông Thiên quá giàu, Tiên thiên chí bảo không chỉ một kiện, chiếm một nửa Hồng Hoang.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, y căn bản không để vào mắt!

Không chỉ Trấn Nguyên Tử, trong Hồng Hoang có rất nhiều người đang nhìn bảo vật trong tay Bích Tiêu, trong lòng chảy nước miếng!

Lập tức có thể một kích chém giết Văn Thù, bảo vật như vậy quả thực quá mạnh mẽ!

"Đáng tiếc, không thể là của ta!" Côn Bằng trong lòng thầm lắc đầu.

Dám động vào đồ của Thông Thiên, trừ phi Côn Bằng sống không kiên nhẫn nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, để trốn tránh nhân quả của Vu Yêu đại chiến năm xưa, y đã ở trong Bắc Minh Hải nhiều năm không dám ra ngoài.

Văn Thù chết, Hồng Hoang chấn kinh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì chấn nộ!

"Khốn kiếp!" Trong Tu Di Thiên, Chuẩn Đề quát lớn một tiếng, mặt đầy phẫn nộ, nhìn thi thể của Văn Thù, tức đến run người!

Phật giáo vốn nhân tài ít ỏi, khó khăn lắm mới dụ dỗ được mấy đệ tử từ phương Đông, bây giờ Văn Thù lại chết.

Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng vô cùng khó coi.

Đúng lúc hai người chuẩn bị ra tay, trong hư không đột nhiên vang lên một giọng nói hư ảo.

"Chuyện của đệ tử cứ để chúng tự giải quyết, nếu các ngươi ra tay, bản tọa nguyện ý phụng bồi!" Giọng nói huyền ảo, không có chút tình cảm nào.

Nhưng sắc mặt của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại lập tức ngưng đọng.

Chương 213

"Thông Thiên!" Chuẩn Đề tức giận nói, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất lực.

Tên Thông Thiên này bênh con không cần nói lý lẽ quá rõ ràng rồi.

Rõ ràng là Bích Tiêu chém giết đệ tử Phật giáo!

Thông Thiên ngăn cản họ ra tay, không cho một lời giải thích, phảng phất như Văn Thù chết là đáng đời.

Còn có thiên lý hay không?

Nhưng cuối cùng, hai tên này cũng căn bản không dám ra tay.

Động thủ với Thông Thiên, căn bản là tự tìm ngược!

Không có bất kỳ nghi ngờ nào, không chừng sau một trận chiến, Thông Thiên sẽ trực tiếp đánh họ rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân.

Không đáng!

Hai tên này nhát gan, nhưng Phổ Hiền lại không nhát!

Người bạn thân Văn Thù đã chết, chuyện này không thể xong.

"Bích Tiêu, ngươi đáng chết!" Phổ Hiền mặt mày dữ tợn, phẫn nộ gầm lên, trực tiếp bùng nổ.

Hận thù chiếm toàn bộ tâm trí, bây giờ y chỉ muốn báo thù cho Văn Thù.

Vào một khắc này, sức mạnh trên người Phổ Hiền đột nhiên dao động kịch liệt, một luồng ánh sáng lóe lên.

Một bóng đen đột nhiên bước ra từ cơ thể y.

Trảm thi!

Dưới sự căm hận và phẫn nộ tột độ, Phổ Hiền đã trực tiếp trảm thi.

Văn Thù chết, Phổ Hiền lại trảm thi trở thành Chuẩn Thánh.

Nhưng nhìn chung, Phật giáo đã chịu thiệt lớn.

Dù sao thì ngay cả khi không có chuyện này, không bao lâu nữa hai người họ cũng sẽ trảm thi.

Lúc đó Phật giáo sẽ có thêm hai đại Chuẩn Thánh!

Trong Hồng Hoang lúc này, Thánh nhân đã rời khỏi Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đã trở thành cường giả đỉnh cấp, mỗi một Chuẩn Thánh đều có địa vị quan trọng.

Chết một Văn Thù, Phật giáo vô cùng đau lòng!

Trong cơn thịnh nộ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Thông Thiên quát một tiếng lạnh lùng dọa cho sợ hãi, co rút trong Tu Di Thiên không dám động đậy.

Nhưng Phật giáo ở Linh Sơn lại đại loạn.

Trong Đại Lôi Âm Tự, ba ngàn Phật Đà ngưng tụ, chư thiên La Hán tĩnh tọa, Quan Âm Bồ Tát một thân áo trắng lẳng lặng ngắm nhìn Dược Sư đang giảng giải kinh kệ.

Lúc này, trong Đại Lôi Âm Tự trang nghiêm túc mục, Phật âm cuồn cuộn, kim quang lan tỏa, một phái khí thế hùng vĩ.

Phật giáo hưng thịnh, có một luồng khí thế bốn phương triều bái.

Nhưng vào một khắc này, sắc mặt Dược Sư đột nhiên thay đổi, vô tận Phật âm đột ngột dừng lại.

Ánh mắt lão đột nhiên nhìn về phía Bạch Cốt Sơn ở phương Đông.

Lão phái Văn Thù và Phổ Hiền đến Bạch Cốt Sơn cứu Đường Tam Tạng, tự nhiên sẽ luôn quan sát tình hình ở đó.

Thấy Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xuất hiện, trong lòng Dược Sư lập tức trở nên không tốt, lại thấy Bích Tiêu tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Dược Sư càng chấn kinh.

Rất nhanh, ánh mắt lão càng chìm vào sự kinh hãi vô tận.

"Khốn kiếp!" Chỉ thấy Dược Sư gầm lên một tiếng, trong ánh mắt đầy vẻ dữ tợn muốn ăn thịt người.

Văn Thù chết rồi?

Bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích một kích chém giết, quả thực là một đòn tấn công như chẻ tre, một cường giả Phật giáo sắp trảm thi đã bị giết.

Đối với Phật giáo mà nói, đây là nỗi đau khó có thể chịu đựng!

Trong Đại Lôi Âm Tự, Quan Âm và những người khác cũng mặt mày chấn kinh.

Sau khi gia nhập Phật giáo, Quan Âm hết sức dựa vào Như Lai, quan hệ với Văn Thù và Phổ Hiền có chút nhạt đi.

Nhưng dù sao cũng là người cùng đi ra từ Xiển Giáo!

Bà cũng không ngờ, Văn Thù chỉ đi thực hiện một nhiệm vụ đơn giản, lại không còn nữa!

Bao nhiêu năm sư huynh đệ, Quan Âm và Văn Thù có tình cảm!

"Sao có thể?" Quan Âm kinh ngạc lẩm bẩm, giống như Phổ Hiền rơi vào trạng thái ngây dại.

Ngay sau đó là sự phẫn nộ vô tận.

Báo thù!

Trong Đại Lôi Âm Tự, quần chúng kích động, Quá Khứ Phật Nhiên Đăng và Vị Lai Phật Di Lặc cũng xuất hiện trong điện.

Lúc này Phật giáo, vì cái chết của Văn Thù, đã ở bên bờ vực bùng nổ.

"Tiệt Giáo khinh người quá đáng, rõ ràng là họ bắt Đường Tam Tạng đi, vô lý trước, lại còn giết Văn Thù Bồ Tát, thật sự coi Phật giáo của ta dễ bị bắt nạt sao?" "Đúng vậy, chuyện này không thể cứ thế cho qua, phải cho người ta thấy sự lợi hại của Phật giáo chúng ta!" "Tiệt Giáo uổng là đại giáo số một Hồng Hoang!". ...

Trong đại điện, từng tiếng nói phẫn nộ vang lên, toàn bộ đều là đòi chinh phạt Tiệt Giáo.

Nhưng thực tế, cái chết của Văn Thù chỉ là một cái cớ mà thôi.

Lúc này thực lực của Phật giáo đại tăng, một phái khí thế đại hưng, mặc dù phảng phất như một tòa lầu các hùng vĩ được xây trên bùn cát.

Nhưng điều đó không ngăn được lòng kiêu ngạo của đệ tử Phật giáo ngày một tăng lên.

Hơn nữa những năm gần đây, Tiệt Giáo ngày càng khiêm tốn.

Khiến cho trong lòng một số đệ tử Phật giáo nảy sinh một ảo giác, phảng phất như Phật giáo đã trở thành đại giáo phái số một Hồng Hoang.

Người của mình bị giết, chắc chắn phải báo thù!

Những đệ tử Phật giáo này khí thế hùng hổ, nhưng Dược Sư và những người khác lại vô cùng tỉnh táo.

Họ biết rõ sự chênh lệch giữa Phật giáo và Tiệt Giáo, nếu không

màng đến tất cả, Tiệt Giáo đủ sức diệt Phật giáo mười lần!

Chương 214

Phật giáo tuy có vẻ hưng thịnh, nhưng còn lâu mới đủ để thách thức Tiệt Giáo.

"A Di Đà Phật!" Dược Sư niệm một câu Phật hiệu, phảng phất như một câu thanh tâm chú, khiến tất cả đệ tử bình tĩnh lại.

"Tiệt Giáo giết đệ tử ta, thù này rất lớn, Quá Khứ Phật, Vị Lai Phật, theo ta đến Bạch Cốt Sơn một chuyến!" Nhiên Đăng trầm giọng quát.

Chuyện này quả thực không thể dễ dàng cho qua, nếu không các đệ tử Phật giáo sẽ thất vọng.

Nhưng rốt cuộc có thể lấy lại được bao nhiêu mặt mũi, trong lòng Dược Sư cũng không chắc.

Số lượng cường giả của Phật giáo và Tiệt Giáo căn bản không thể so sánh.

Ngay cả khi cộng thêm Phổ Hiền vừa mới trảm thi, và Như Lai đang bế quan, Phật giáo cũng chỉ có năm Chuẩn Thánh.

Còn Tiệt Giáo thì sao?

Sức mạnh kinh khủng của Tiệt Giáo, Dược Sư có cảm giác da đầu tê dại.

Dù vậy, Dược Sư vẫn phải cứng rắn dẫn Nhiên Đăng và Di Lặc đến Bạch Cốt Sơn.

Lúc này ở Bạch Cốt Sơn, Phổ Hiền đang như điên cuồng tấn công Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu hai người.

Cái chết của Văn Thù, đối với y là một đả kích quá lớn.

Nhưng mặc dù vừa mới chém đi ác thi, y căn bản không phải là đối thủ của Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Hai đại Chuẩn Thánh liên thủ càng không phải là một người có thể chống lại, y chỉ dựa vào một luồng khí phách trong lòng.

"Hừ, vô dụng, để ta tiễn ngươi lên đường!" Quỳnh Tiêu khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lạnh lùng, trong tay trực tiếp bùng nổ hai đạo kim quang.

Chính là linh bảo của nàng, Kim Giao Tiễn.

Em gái Bích Tiêu của nàng đã chém Văn Thù, nàng tự nhiên cũng phải chém Phổ Hiền.

Chỉ thấy Kim Giao Tiễn bùng nổ vô tận sắc bén, giống như hai con giao long khổng lồ uốn lượn xoay tròn chém về phía Phổ Hiền.

"Ầm!" Trời đất rung chuyển, Kim Giao Tiễn tuy không quá nổi danh, kém xa Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu khiến người ta kinh hãi.

Nhưng sức tấn công bùng nổ lại tuyệt đối kinh người.

Lúc này, trên khuôn mặt phẫn nộ dữ tợn của Phổ Hiền, lộ ra một vẻ kinh hoàng.

Cảnh tượng Văn Thù bị giết vừa rồi hiện lên trong đầu, một cái Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã lợi hại như vậy.

Lại thêm một cái Kim Giao Tiễn, Phổ Hiền cảm thấy mình sắp toi rồi.

May mà đúng lúc này, ba người Dược Sư cũng đã đến.

"A Di Đà Phật!" Trong hư không vang lên một tiếng Phật âm trầm trọng, sức mạnh cuồn cuộn quét ra.

Ba người Dược Sư xuất hiện bên cạnh Phổ Hiền, đỡ được sức

mạnh của Kim Giao Tiễn.

Bốn đại Chuẩn Thánh của Phật giáo cùng xuất hiện, uy thế kinh khủng vô cùng.

Phía Tiệt Giáo, chỉ có Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hai người, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Nhưng rất nhanh, trời đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, hư không sụp đổ, một cây gậy khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Dược Sư.

Sức mạnh kinh khủng đó còn lâu mới có thể so sánh với Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không.

Dưới một kích, trời đất vỡ nát, núi sông sụp đổ.

Một luồng uy áp Chuẩn Thánh càng thêm cuồng bạo quét qua.

Hung bạo, hiếu chiến!

"Bọn lừa ngốc Phật giáo, Lục Nhĩ gia gia của các ngươi đến rồi!" Lục Nhĩ Di Hầu xuất hiện, lại một cường giả Chuẩn Thánh nữa, trong một Bạch Cốt Sơn nhỏ bé, đã tụ tập bảy đại Chuẩn Thánh.

Uy áp làm sụp đổ cả trời đất!

Lục Nhĩ Mi Hầu!

Tay cầm Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn, một gậy đã khiến hư không sụp đổ, cả một phương thiên địa trực tiếp tan vỡ.

Uy áp kinh khủng dưới cơn thịnh nộ của sức mạnh Chuẩn Thánh đã bùng phát ra một luồng sức mạnh khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Vốn dĩ Lục Nhĩ Mi Hầu sinh tính hiếu chiến, tính tình hung bạo, cho nên dù cùng là Chuẩn Thánh, nhưng sự xuất hiện của y còn gây chấn động hơn những người khác.

Tựa như chỉ cần một lời không hợp là sẽ đánh nổ cả Hồng Hoang vậy.

Nhìn thấy gã này xuất hiện, sắc mặt Dược Sư và những người khác tái mét, họ biết rõ Lục Nhĩ Mi Hầu khó chơi đến mức nào.

Gã này một khi đã đánh là sẽ không chết không thôi.

Dù có thua, gã cũng quyết sống mái!

Gã đã xuất hiện, mọi chuyện sẽ trở nên khó giải quyết rồi!

"Chết tiệt, cường giả Tiệt Giáo quả nhiên đã đến!" Dược Sư thầm nghĩ trong lòng.

Giữa Phật Môn và Tiệt Giáo có sự khác biệt về bản chất, số lượng cường giả của Tiệt Giáo căn bản không phải là thứ Phật Môn có thể so sánh.

Nếu cứ đại chiến mãi, Tiệt Giáo chỉ cần dựa vào số lượng Chuẩn Thánh cũng đủ đè chết Phật Môn.

Kết quả cuối cùng của trận tử chiến sẽ là Phật Môn hoàn toàn bị diệt.

Lúc này, đối mặt với ngày càng nhiều cường giả Tiệt Giáo kéo đến, Dược Sư bề ngoài thì phẫn nộ, nhưng trong lòng đã bắt đầu nghĩ cách kết thúc cuộc tranh chấp này.

Cùng lúc đó, ở Hoa Quả Sơn xa xôi, nhìn cây Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn từ trên trời giáng xuống, Tôn Ngộ Không tức thì trợn tròn mắt.

"Sao... sao có thể?" Tôn Ngộ Không kinh hãi hét lớn.

Bóng dáng Lục Nhĩ xuất hiện giữa thiên địa, thân mặc chiến giáp, tay múa Hỗn Nguyên Nhất Khí Côn, vẻ mặt ngạo nghễ, ánh mắt bất kham.

Điều khiến người ta khó tin nhất là dáng vẻ của Lục Nhĩ giống Tôn Ngộ Không đến kinh ngạc.

Trừ sáu cái tai ra, những chỗ khác gần như giống hệt, khiến người ta không khỏi nghi ngờ họ chính là anh em ruột!

Đương nhiên, trước mặt Lục Nhĩ, thực lực của Tôn Ngộ Không vô cùng non nớt, giống như một tiểu đệ vậy.

"Đại ca, đó là người của Tiệt Giáo sao?" Tôn Ngộ Không khó khăn quay đầu nhìn Ngưu Ma Vương hỏi.

Thật khó mà tin được!

Người tên Lục Nhĩ này lại giống mình đến vậy, Tôn Ngộ Không cảm giác như có nhân quả sâu sắc với y.

Chương 215

Trước ánh mắt kinh ngạc của Tôn Ngộ Không, Ngưu Ma Vương bình tĩnh gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không sai, đệ tử thứ chín của Sư tôn, Lục Nhĩ Mi Hầu!" "Tu vi Chuẩn Thánh Nhất Thi, nhưng sinh tính hiếu chiến, nếu chỉ nói về chiến lực đơn thuần, sức mạnh của y không chỉ dừng lại ở Chuẩn Thánh Nhất Thi!" Sau đó Ngưu Ma Vương nhìn Tôn Ngộ Không với ánh mắt đầy thâm ý, nhẹ nhàng nói: "Huynh đệ, ngươi phải nhớ kỹ." "Sau này cố gắng đừng gặp mặt y, nếu không e rằng hậu quả khó lường!" Lời nói của Ngưu Ma Vương có chút lo lắng.

Y cũng biết rõ một vài nhân quả giữa Lục Nhĩ Mi Hầu và Tôn Ngộ Không, cùng là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, quan hệ giữa hai người gần như là không chết không thôi.

Chẳng qua Lục Nhĩ Mi Hầu còn kiêng dè nhân quả trên người Tôn Ngộ Không nên mới không ra tay giết chết.

Nhưng nếu Tôn Ngộ Không không biết sống chết mà xuất hiện trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu, e rằng Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chưa chắc kìm nén được hung tính trong cơ thể.

Tuy không hiểu rõ vì sao lại có cảm giác như vậy, nhưng Tôn Ngộ Không theo bản năng cảm thấy lời Ngưu Ma Vương nói rất đúng!

Lục Nhĩ Mi Hầu luôn cho y một cảm giác rất kỳ lạ.

"Đánh bại đại quân Thiên Đình, lão Tôn ta đã có chút tự mãn, cho rằng cường giả trong Hồng Hoang cũng chẳng ra sao." "Không ngờ thế gian lại có nhiều cường giả tồn tại như vậy, lão Tôn ta đúng là ếch ngồi đáy giếng!" Tôn Ngộ Không lắc đầu khẽ than, bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Vì không biết trời cao đất rộng nên mới không biết sợ, ngay cả Thiên Đình cũng không để vào mắt, Phật Môn trong mắt y cũng chẳng là gì.

Nhưng bây giờ xem ra, Hồng Hoang đúng là ngọa hổ tàng long!

Chư thiên Thánh nhân trong truyền thuyết chưa xuất hiện, chỉ vài vị Chuẩn Thánh đã khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy chấn động rồi.

"Dược Sư Lưu Ly Phật, Nhiên Đăng Cổ Phật, Di Lặc Vị Lai Phật, lại thêm cả gã Phổ Hiền kia, Phật Môn đã có bốn vị Chuẩn Thánh!" "Bên phía Tiệt Giáo, ba vị Chuẩn Thánh xuất hiện cũng không yếu hơn bao nhiêu, cường giả trong Hồng Hoang quả nhiên không ít!" Tôn Ngộ Không thầm cảm thán trong lòng.

Bốn vị Chuẩn Thánh của Phật Môn đã rất lợi hại, nhưng Tiệt Giáo còn mạnh hơn.

Trong truyền thuyết, Tiệt Giáo có đến mười hai vị Chuẩn Thánh, một lực lượng kinh khủng trấn áp cả Hồng Hoang không một tiếng động.

Uy thế như vậy mới là thứ khiến Tôn Ngộ Không khao khát!

Ba người xuất hiện ở Bạch Cốt Sơn, e rằng chưa đến một phần mười sức mạnh của Tiệt Giáo.

Đó mới thực sự là bá đạo!

Lúc này tại Bạch Cốt Sơn, bảy vị Chuẩn Thánh tề tựu, Tiệt Giáo ba người, Phật Môn bốn người.

Tiệt Giáo trông có vẻ yếu thế, nhưng thực tế lại là bên mạnh hơn, nguyên nhân là vì tổng thể thực lực Tiệt Giáo mạnh hơn Phật Môn.

"Ha ha ha!

Sao rồi, vết thương của các ngươi đã lành chưa?

Mấy vạn năm rồi nhỉ?" Lục Nhĩ Mi Hầu cười ha hả, khuôn mặt bất kham tràn đầy vẻ ngông cuồng.

Y hoàn toàn không để bốn vị Chuẩn Thánh của Dược Sư vào mắt.

"Lục Nhĩ, đừng có mà ngông cuồng!" Phổ Hiền quát lớn.

Được Dược Sư và những người khác hỗ trợ, không còn phải đơn độc chiến đấu nữa, gã cũng có thêm chút tự tin để đối mặt với mấy người Tiệt Giáo.

Huống hồ lúc này, Phật Môn đang bốn đấu ba!

Bề ngoài là chiếm ưu thế.

"Lục Nhĩ, Tiệt Giáo các ngươi vô lý trước, tự ý bắt giữ người đi lấy kinh, dính dáng nhân quả với Thiên Đạo." "Bây giờ lại giết Văn Thù Bồ Tát của Phật Môn ta, quả thực là khinh người quá đáng!" Nhiên Đăng hai tay chắp lại, trầm giọng quát.

Giống như Dược Sư, tình hình trước mắt không cho phép Phật Môn tranh chấp quá lâu.

Cường giả Tiệt Giáo đang nhanh chóng kéo đến, mọi việc nên được quyết đoán ngay lập tức.

Nhưng ngay lúc sau, trong hư không bỗng vang lên một giọng nói cực kỳ lãnh đạm.

"Khinh người quá đáng?

Khinh Phật Môn các ngươi thì đã sao?" Tiếng nói vừa dứt, một luồng uy áp kinh khủng tức thì càn quét khắp thiên địa, sát khí vô tận lan tràn, khí tức âm lãnh tứ ngược.

Trong luồng sức mạnh đó, còn ngưng tụ một luồng sức mạnh sinh tử, tuần hoàn lặp lại, không ngừng không diệt.

Dưới luồng sức mạnh này, sắc mặt Dược Sư và những người

khác đều biến đổi trong nháy mắt, khó coi như vừa nuốt phải ruồi.

"Khí tức Nhị Thi!" Nhiên Đăng kinh ngạc nỉ non.

Luồng uy áp này dù chưa phải là sức mạnh Nhị Thi thực sự, nhưng rõ ràng cũng không còn xa cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị Thi, là loại sắp trảm thi.

Đối với vị Thánh nhân này, họ cũng vô cùng quen thuộc.

"Phong Đô Đại Đế, Ô Vân Tiên!" Tiếng Nhiên Đăng vừa dứt, hư không khẽ gợn sóng, một bóng người bước ra.

Y mặc đế bào màu đen, thân hình cao lớn thẳng tắp, như núi cao tỏa ra uy áp nặng nề, khuôn mặt lạnh lùng như băng, mang một sức mạnh khiến người ta sợ hãi.

Chính là Phong Đô Đại Đế, Ô Vân Tiên!

Uy áp chấn động tứ ngược khắp thiên địa, tỏa ra một sức mạnh khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hư không bị xé toạc, tử vong chi khí kinh khủng lan tràn, khiến cả một phương thiên địa thấm đẫm sức mạnh âm hàn tuyệt đối.

Tĩnh lặng, áp bức, không còn chút sinh cơ.

Một bóng người ngạo nghễ đứng sừng sững giữa thiên địa, thân mặc đế bào màu đen, khắc những phù văn màu vàng, huyền bí khôn lường, đại đạo vô cùng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống mặt đất, khiến cả một vùng hư không chìm vào tĩnh lặng.

Phong Đô Đại Đế Ô Vân Tiên, trong khoảnh khắc này, ngưng tụ sức mạnh âm dương sinh tử, như bước ra từ địa ngục.

"Thiên địa âm dương, tử sinh chí cực!" "Kiếp nạn này, Phật Môn các ngươi đừng mong vượt qua!" Ô Vân Tiên đứng giữa hư không,

nhìn xuống bốn vị Chuẩn Thánh của Phật Môn, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh kinh khủng.

Y mạnh hơn Dược Sư không biết bao nhiêu lần, rõ ràng đã ở bên bờ vực trảm Nhị Thi.

Cường giả Tiệt Giáo nhiều vô số, có Ô Vân Tiên xuất hiện ở đây, đủ để khiến Phật Môn không thể vượt qua kiếp nạn này.

"Là... là gã đó!" Tại Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn về phía Bạch Cốt Sơn, thấy bóng dáng Ô Vân Tiên, ánh mắt không khỏi co rụt lại một cách dữ dội.

Khi xưa chính gã này đã nhốt y vào Vô Gián Địa Ngục, thực lực kinh khủng đến đáng sợ.

Tôn Ngộ Không muốn báo thù cũng không có chút tự tin nào.

"Không ngờ gã này đã rời khỏi địa ngục rồi!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, nhưng theo thực lực tăng vọt, y lại càng cảm nhận rõ ràng hơn sức mạnh cường đại trong cơ thể Ô Vân Tiên.

Trước đây bị Ô Vân Tiên một chưởng trấn áp, bây giờ xem ra e rằng kết quả cũng như vậy.

"Không hay rồi!" "Gã phát hiện ra mình rồi!" Bỗng nhiên, Tôn Ngộ Không kinh hãi, phát hiện Ô Vân Tiên vô tình hay cố ý liếc mắt về phía mình một cái.

Tựa như đã nhìn thấy y.

Bóng ma năm xưa lại hiện về trong tâm trí, sắc mặt Tôn Ngộ Không tức thì trở nên khó coi.

Cũng may, Ô Vân Tiên chỉ liếc Tôn Ngộ Không một cái, rồi nhanh chóng chuyển ánh mắt sang Nhiên Đăng và Dược Sư.

Chương 216

"Huynh đệ, không cần sợ hãi, Thất sư huynh sẽ không làm khó ngươi đâu." Ngưu Ma Vương vỗ vai Tôn Ngộ Không an ủi.

Trong lòng lại thầm cười: "Xem ra năm xưa Thất sư huynh đã dọa con khỉ này sợ đến mức nào rồi!" Nhưng năm đó cũng là do Tôn Ngộ Không bị Phật Môn tính kế, to gan lớn mật dám đến địa phủ gây sự.

Nhưng thực tế, trong mắt Ô Vân Tiên, Tôn Ngộ Không chỉ là một đứa trẻ con mà thôi.

Hoàn toàn không có tư cách được y coi trọng.

Bây giờ, chuyện quan trọng nhất là cuộc đối đầu giữa cường giả hai phái Tiệt Giáo và Phật Môn.

Hai bên đều phái ra bốn vị Chuẩn Thánh xuất hiện tại Bạch Cốt Sơn, trông có vẻ ngang sức ngang tài, nhưng vẻ mặt mấy người Phật Môn lại khó coi như vừa ăn phải phân.

"Chết tiệt, Ô Vân Tiên gã này..." Dược Sư thầm mắng trong lòng, Ô Vân Tiên đã là tu vi Chuẩn Thánh Nhị Thi rồi.

Trong bốn người Phật Môn, cũng chỉ có Nhiên Đăng bất tử mới có thể chống lại y một hai phần.

Nhưng Ô Vân Tiên xuất hiện e rằng chỉ là bắt đầu, trong Tiệt Giáo cường giả vô số, vượt xa những gì Phật Môn có thể so sánh.

Nếu còn chần chừ, e rằng cả bốn người Phật Môn đều phải bỏ mạng tại đây!

"Ô Vân Tiên, Phật pháp đông truyền là nhân quả do Thiên Đạo định sẵn, Tiệt Giáo thật sự muốn ngăn cản sao?" Dược Sư trầm giọng quát.

Trong lòng y thầm so sánh thực lực hai bên.

Đánh tiếp chắc chắn Phật Môn sẽ chịu thiệt.

Huống hồ, phần lớn sức mạnh của Phật Môn đều đã xuất hiện ở đây.

Ngược lại Tiệt Giáo, có hơn một nửa cường giả còn chưa xuất hiện!

Điều này càng khiến Dược Sư không có tự tin.

Chỉ có thể lấy nhân quả Thiên Đạo ra để dọa Tiệt Giáo.

Nhưng Ô Vân Tiên đại diện cho Tiệt Giáo, thái độ tự nhiên cũng giống như Quỳnh Tiêu trước đó.

Khuôn mặt lạnh lùng khẽ lắc đầu nói: "Tiệt Giáo ta không có ý ngăn cản Phật pháp đông truyền, chỉ mời Đường Tam Tạng ở lại Bạch Cốt Sơn nghỉ ngơi một thời gian." "Sau này tự nhiên sẽ đưa ngài đến Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự!" Lời nói thoái thác này không khiến sắc mặt Dược Sư và những người khác khá hơn chút nào, họ trừng mắt giận dữ nhìn Ô Vân Tiên.

Sau này?

Là lúc nào?

Nếu năm trăm năm sau mới thả Đường Tam Tạng ra, thì chuyện Tây Du đã sớm nguội lạnh rồi.

Phật Môn trực tiếp sụp đổ, lúc đó cần Đường Tam Tạng còn có tác dụng gì?

Dù sao ý của Tiệt Giáo là không giết Đường Tam Tạng, chỉ giam giữ, cù nhây với Phật Môn.

Nhưng Phật Môn thật sự không cù nhây nổi với Tiệt Giáo!

“Nói đi!

Điều kiện của Tiệt Giáo là gì?” Dược Sư tức giận quát, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Đối đầu trực diện với Tiệt Giáo không có nắm chắc, huống hồ tính mạng Đường Tam Tạng đang nằm trong tay Ô Vân Tiên.

Trong Hồng Hoang ngoài Ô Vân Tiên, e rằng không ai có thể giúp Đường Tam Tạng mượn xác hoàn hồn.

Đây lại là một điểm yếu rơi vào tay Tiệt Giáo!

Chỉ có thể nói điều kiện với Tiệt Giáo.

“Điều kiện của Tiệt Giáo ta, vừa nãy đã nói rồi!” “Số kinh sách giảm một nửa!” Ô Vân Tiên lạnh lùng nói.

Nhưng Dược Sư lại như bị giẫm phải đuôi, Di Lặc và những người khác cũng phẫn nộ nhìn Ô Vân Tiên.

“Không thể nào!” Di Lặc trực tiếp quát lớn, điều kiện này căn bản không cần bàn.

Nếu thật sự đồng ý điều kiện như vậy, khí vận Tây Du không đủ một nửa, Phật Môn ngay cả nhân quả cũng không trả nổi, càng đừng nói đến đại hưng.

Thà bây giờ trực tiếp khai chiến với Tiệt Giáo còn hơn!

“Vậy thì năm trăm năm sau hãy đến đón Đường Tam Tạng đi!” Ô Vân Tiên nhàn nhạt nói, trực tiếp uy hiếp.

Đường Tam Tạng bây giờ là con bài tẩy trong tay Tiệt Giáo, ép cho Phật Môn căn bản không thể bình tĩnh.

Lúc này, Nhiên Đăng lại trầm ngâm nói: “Đại đế, điều kiện của Tiệt Giáo thật sự quá hà khắc!” “Bốn mươi bộ kinh sách tuyệt đối chúng ta không thể chấp nhận, hay là thế này, chúng ta định là con số

tám chín?" Nhiên Đăng trầm giọng thương lượng với Ô Vân Tiên, điều quan trọng nhất chính là số lượng kinh sách.

Bảy mươi hai bộ kinh sách tuy khiến Phật Môn đau lòng vô cùng, nhưng vẫn tốt hơn bốn mươi bộ nhiều.

Ít nhất cũng có thể bảo tồn một chút nguyên khí cho Phật Môn.

Nhưng Ô Vân Tiên khẽ lắc đầu: "Vẫn quá nhiều!" Phật Môn đại hưng sẽ chèn ép khí vận của Tiệt Giáo, Ô Vân Tiên tự nhiên phải dốc toàn lực để chèn ép số lượng kinh sách của Phật Môn.

Bảy mươi hai bộ kinh sách tổn hại đối với Phật Môn có hạn, phải tiếp tục ép xuống.

"Định là sáu mươi bộ đi!" Ô Vân Tiên nhàn nhạt nói, lúc này không cần thiết phải ép Phật Môn quá mức.

Tây Du cũng không chỉ có một kiếp nạn, phía sau còn có nguy hiểm lớn hơn đang chờ đợi Phật Môn!

Sáu mươi bộ kinh sách?

Dưới sự ép buộc mạnh mẽ của Tiệt Giáo, Phật Môn không thể không thỏa hiệp.

Mặc dù con số này thấp đến mức khiến Phật Môn thổ huyết, nhưng vẫn tốt hơn bốn mươi bộ mà Tiệt Giáo đưa ra lúc đầu!

"Được, sáu mươi bộ thì sáu mươi bộ!" Dược Sư nghiến răng nói, thực tế con số này cũng vừa chạm đến giới hạn trong lòng y.

Nếu ít hơn nữa, thật sự phải liều mạng với Tiệt Giáo.

"Lựa chọn sáng suốt!" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Ô Vân Tiên hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Kiếp nạn này, mục đích ban đầu của Tiệt Giáo đã đạt được, đã cắt giảm được hai mươi mốt bộ kinh sách.

Mặc dù thế đại hưng của Phật Môn chưa bị áp chế hoàn toàn, nhưng không sao, phía sau còn có nguy hiểm lớn hơn đang chờ đợi Phật Môn!

Muốn hoàn thành Tây Du một cách an ổn, Phật Môn đừng có mơ mộng hão huyền!

"Thả Đường Tam Tạng ra đi!" Gương mặt béo phị của Di Lặc âm trầm vô cùng, không còn thấy nụ cười thường ngày nữa.

Kể từ khi Tây Du bắt đầu, sắc mặt của y phần lớn thời gian đều trong trạng thái nặng nề.

Chịu thiệt lớn như vậy, tâm trạng của y tốt mới là lạ!

"Tính mạng của Đường Tam Tạng, tạm thời gửi ở chỗ các ngươi đi!" Ô Vân Tiên cười nhạt nói, trực tiếp đánh một luồng sinh tử chi lực vào cơ thể Đường Tam Tạng.

Xé rách hư không, bóng dáng y tức thì biến mất tại Bạch Cốt Sơn.

Chương 217

Y là Phong Đô Đại Đế, trong ba vị đế quân của Tiệt Giáo ở Địa Phủ, là người quản lý chính.

Không thể rời khỏi Địa Phủ quá lâu.

Sau Ô Vân Tiên, Lục Nhĩ, Quỳnh Tiêu và những người khác cũng nhanh chóng rời đi.

Bạch Cốt Sơn vốn đầy ắp uy áp của Chuẩn Thánh, trong chốc lát đã trở nên trống rỗng.

"Haiz!" Dược Sư và những người khác nhìn nhau, đều thở dài một hơi.

Phiền muộn!

Thậm chí họ còn không thèm để ý đến Đường Tam Tạng đang từ từ tỉnh lại, trực tiếp quay người rời đi.

Tại Đại Lôi Âm Tự.

Tam thế Phật tề tựu, nhưng Phổ Hiền, vị Chuẩn Thánh mới tấn thăng của Phật Môn lại không thấy đâu.

Bạn thân Văn Thù đã chết, nhưng không thể báo thù cho Văn Thù, tâm trạng có thể hiểu được.

Gã đang một mình ngồi ở nơi nào đó âm thầm rơi lệ!

"Kiếp nạn này, Phật Môn ta đã chịu thiệt lớn rồi!" Nhiên Đăng với khuôn mặt cay đắng nhẹ giọng nói, một bộ dạng bi thiên mẫn nhân.

Dường như y càng ngày càng giống Tiếp Dẫn.

Y cũng là một kẻ bi thảm, năm đó ở Xiển Giáo thân phận đã khó xử.

Bây giờ đến Phật Môn, cũng không được chào đón.

Lúc này tại Đại Lôi Âm Tự, Nhiên Đăng là người có địa vị cao nhất, nhưng lại như vĩnh viễn lạc lõng ngoài trung tâm quyền lực.

Trước đây khi Như Lai chủ sự thì còn đỡ, bây giờ lại là Dược Sư và Di Lặc làm chủ.

Nhiên Đăng cũng chỉ có thể chôn giấu mọi thứ trong lòng.

"Kiếp nạn này, tuy công đức lực đã đủ, nhưng bị cắt giảm thành sáu mươi bộ kinh sách, chúng ta đã chịu thiệt rồi!" Dược Sư trầm giọng gật đầu.

Tây Du dựa vào kiếp nạn để thu được công đức, kiếp nạn này Đường Tam Tạng đã chịu đủ khổ nạn, suýt nữa chết không về được.

Công đức đủ rồi, nhưng không thể bù đắp được hai mươi mốt bộ kinh sách bị cắt đi!

Tổn thất đó mới thực sự là lớn!

"Không được, kiếp nạn tiếp theo ta phải lên kế hoạch cẩn thận, nhất định phải bù lại tổn thất hai mươi mốt bộ kinh sách!" Di Lặc gật đầu mạnh.

Làm sao để bù lại?

Tự nhiên là sắp xếp một kiếp nạn lớn hơn, kiếm được nhiều công đức hơn, nhưng lại không đến mức nguy hiểm đến tính mạng Đường Tam Tạng.

Dù sao kiếp nạn càng lớn, công đức càng nhiều.

Kiếp nạn lần sau phải do Phật Môn sắp xếp, chuẩn bị cho Đường Tam Tạng một món quà lớn.

"Ừm!" Dược Sư nghe vậy, trầm giọng gật đầu, trong lòng đã có người được chọn.

Chuyện ở Bạch Cốt Sơn đã kết thúc, Tôn Ngộ Không dường như trở nên trầm mặc hơn trước, nhưng trong mắt Ngưu Ma Vương, y đã trưởng thành hơn.

Trải qua nhiều chuyện, mới có thể giống một người đàn ông hơn.

"Huynh đệ, Hồng Hoang còn xa hơn thế nữa, nhưng đừng để sự sợ hãi trong lòng che lấp đi lòng can đảm của ngươi!" Ngưu Ma Vương vỗ mạnh vào vai Tôn Ngộ Không nói.

Những gì đã trải qua hôm nay, đối với Tôn Ngộ Không là một cú sốc lớn.

Cường giả Tiệt Giáo và Phật Môn liên tiếp xuất hiện, Chuẩn Thánh đã có đến tám người.

Đối với toàn bộ Hồng Hoang, đặc biệt là đối với Tiệt Giáo, đây chỉ là một phần nhỏ.

Hồng Hoang rộng lớn, những gì Tôn Ngộ Không thấy mới chỉ là bắt đầu.

Những cường giả thực sự như Khổng Tuyên, Kim Bằng, Vân Tiêu, Tôn Ngộ Không còn chưa gặp!

"Ngươi hiện tại là Đại La Kim Tiên, tu luyện sau này sẽ càng khó khăn hơn, không thể nào trong vài trăm năm ngắn ngủi mà đột phá nhanh như vậy được." "Muốn tiến thêm một bước, công đức chi lực là con đường đơn giản nhất." "Những tên lừa ngốc của Phật Môn tuy khiến người ta chướng mắt, nhưng dù sao cũng là nhân vật chính của lượng kiếp lần này." Ngưu Ma Vương trầm giọng nói, khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Đại ca, huynh bảo ta tiếp tục đến Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự sao?" Tôn Ngộ Không kinh ngạc hỏi.

Bây giờ y đã biết, Ngưu Ma Vương là người của Tiệt Giáo, lại đi

cổ vũ y đến Tây Thiên lấy kinh?

"Ta đâu có bảo ngươi thực sự gia nhập Phật Môn, đi theo Đường Tam Tạng đến Tây Thiên kiếm chút công đức thì luôn có thể mà." Ngưu Ma Vương cười ha hả nói.

Lợi dụng xong Phật Môn rồi vứt đi là được, nếu thật sự theo Phật Môn, vậy thì mới không có tương lai!

Tôn Ngộ Không nghe xong, trong lòng thầm gật đầu.

Hôm nay đã chứng kiến uy thế của cường giả Chuẩn Thánh, khiến Tôn Ngộ Không càng thêm khao khát.

Nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang, số lượng Chuẩn Thánh cũng chỉ có bấy nhiêu, Đại La Kim Tiên lại có bao nhiêu?

Một bước đột phá, giống như lên trời, Ngưu Ma Vương cũng không biết đã bị kẹt ở đó bao nhiêu năm rồi.

Nhưng lời của y không sai, theo Phật Môn kiếm chút công đức đối với tu luyện có lợi rất lớn, có thể tích lũy sức mạnh để sau này đột phá Chuẩn Thánh.

Cứ như vậy, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa bước lên con đường Tây Du, Đường Tam Tạng lại bắt đầu cuộc sống lấy kinh bi thảm.

Dựa vào uy vọng của Tôn Ngộ Không, họ đã vượt qua vài kiếp nạn nhỏ, công đức của Phật Môn vẫn không thấy tăng lên bao nhiêu.

Nhưng một ngày nọ, họ cuối cùng cũng gặp phải một đối thủ lớn.

Sư Đà Lĩnh!

"Trên Sư Đà Lĩnh có ba con yêu quái, Sư Tử Tinh, Đại Tượng Tinh, Hắc Bằng Tinh, mỗi con đều là kẻ có thực lực cao thâm." "Sư Đà Lĩnh, không đi được đâu!" Dưới chân Sư Đà Lĩnh, một lão trượng đang khổ sở khuyên nhủ Đường Tam Tạng.

Kể từ sau chuyện ở Bạch Cốt Sơn, gã cũng bị dọa sợ rồi, nghe lão trượng nói yêu quái đáng sợ như vậy, theo bản năng liền nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Chuyện đánh người hàng yêu, con khỉ này khá là giỏi.

Nhưng ánh mắt Tôn Ngộ Không lại khẽ liếc nhìn lão trượng kia, bởi vì y chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn ra lão không phải người!

Tôn Ngộ Không chỉ cần một cái liếc mắt đã nhận ra lão đầu không phải người, sắc mặt không khỏi trở nên quỷ dị.

"Hóa ra là một con Bạch Tượng Tinh à!

Chắc là một trong ba yêu quái vừa nãy rồi!" Tôn Ngộ Không nhàn nhạt lắc đầu, không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Kể từ lần trước ở Bạch Cốt Sơn chứng kiến nhiều cường giả Chuẩn Thánh, tâm tính của y cũng đã thay đổi.

Y đã hiểu rõ hơn về những bí mật của Tây Du.

Chương 218

Bất kể yêu quái nào mà bốn người gặp trên đường, đều chỉ là quân cờ trong tay Tiệt Giáo và Phật Môn mà thôi.

Vì vậy, lúc này Tôn Ngộ Không lại thấy một yêu quái, y càng trở nên bình tĩnh hơn.

Ngược lại, Đường Tam Tạng nghe vậy liền không còn bình tĩnh nữa, vội vàng hoảng sợ lùi lại.

Lão đầu vừa mới nói chuyện thân thiết với mình lại là một yêu quái?

Vốn dĩ tưởng rằng dựa vào thân phận Yêu Vương của Tôn Ngộ Không có thể khiến con đường Tây Du trở nên bằng phẳng, nhưng kể từ lần trước suýt chết ở Bạch Cốt Sơn, Đường Tam Tạng cũng trở nên nhát gan hơn.

Thấy yêu quái càng thêm sợ hãi.

"Ha ha!

Không hổ là Mỹ Hầu Vương, ngay cả ảo thuật yêu tinh tuyệt diệu của bản vương cũng bị ngươi nhìn thấu sao?" Theo một tiếng cười lớn, lão đầu kia trực tiếp biến thành một dáng vẻ khác.

Một thân y bào màu trắng bạc phiêu dật, thân hình cao lớn có cảm giác áp bức, ánh mắt sắc bén, dung mạo tuấn lãng.

Trông giống như một đạo nhân bình thường, nhưng Tôn Ngộ Không có thể nhìn ra bản thể của y, là một con voi trắng.

Thực lực sâu dày, khiến Tôn Ngộ Không cũng cảm nhận được một luồng uy hiếp.

“Ngươi là ai?

Cũng là Yêu tộc?

Sao lão Tôn ta chưa từng gặp ngươi?” Tôn Ngộ Không nhìn Bạch Tượng Tinh trầm giọng hỏi, lời nói có vẻ kỳ lạ.

Năm đó ở Hoa Quả Sơn Thất Đại Yêu Vương tụ nghĩa, cùng nhau đối kháng Thiên Đình, Tôn Ngộ Không tự hỏi mình cũng biết rõ về các cường giả trong Yêu tộc.

Nhưng lại chưa từng nghe nói đến Bạch Tượng Tinh này!

Xem thực lực, cũng không giống hạng vô danh.

Ít nhất cũng là một Đại Yêu Vương, sao lại ở cái nơi rách nát này làm vua sơn trại chứ?

Y là ai?

“Ta là ai?” Nghe lời Tôn Ngộ Không, Bạch Tượng Tinh bỗng nhiên nhàn nhạt cười, nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ ra một tia thương cảm.

Y là ai?

Linh Nha Tiên!

Năm đó là một trong Tùy Thị Thất Tiên của Nhân Giáo, nhưng trong Phong Thần đại chiến, Tam Giáo đều bại.

Đặc biệt là Nhân Giáo, đứng mũi chịu sào, chịu tổn thất nặng nề.

Không chỉ đại đệ tử Đa Bảo phản bội Nhân Giáo, trở thành giáo chủ Phật Môn.

Hàng ngàn đệ tử Nhân Giáo đều bị Phật Môn độ hóa, trấn áp ở Tây Phương.

Linh Nha Tiên vì kháng cự trong lòng, thủy chung không chịu quy

phục Phật Môn, đến nỗi bị Phổ Hiền trấn áp.

Trở thành tọa kỵ của Phổ Hiền, tu vi bị cấm cố.

Phải biết rằng năm trăm năm trước, trong Phong Thần đại chiến, Tùy Thị Thất Tiên của Nhân Giáo còn là những tồn tại mạnh hơn cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!

Bây giờ, lại chỉ có thể trở thành tọa kỵ cho kẻ bại tướng năm xưa, trong lòng không đau xót sao được.

"Năm đó bản vương tung hoành Hồng Hoang, con khỉ nhà ngươi còn chưa ra đời đâu!" Linh Nha Tiên lạnh lùng nói.

Y sinh ra từ thời Vu Yêu đại kiếp, tuy lúc đó chỉ là một tiểu bối, căn bản không có tư cách tham gia đại kiếp.

Nhưng cũng đã chứng kiến sự tàn khốc của Vu Yêu đại kiếp.

Thời kỳ y thực sự tung hoành Hồng Hoang, là trong Phong Thần đại chiến.

Trận đại chiến thảm liệt đó không kém Vu Yêu đại kiếp là bao, năm đó Tùy Thị Thất Tiên của Nhân Giáo cũng thực sự huy hoàng.

Lúc đó, Tôn Ngộ Không vẫn còn là một tảng đá!

Tự nhiên chưa từng nghe đến tên của Linh Nha Tiên.

Bây giờ bị Phật Môn cấm cố, cũng không có mặt mũi để Tôn Ngộ Không biết tên của mình.

"Thôi, chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa, hôm nay Sư Đà Lĩnh các ngươi đừng mong qua!" Linh Nha Tiên khẽ lắc đầu nói.

Y phụng mệnh Dược Sư đến làm khó Đường Tam Tạng một phen, chỉ cần không lấy mạng Đường Tam Tạng là được.

Độ khó càng lớn, công đức của Phật Môn càng nhiều.

Có ba người bọn họ ở đây, Sư Đà Lĩnh đừng hòng dễ dàng đi qua.

Lời vừa dứt, Linh Nha Tiên trực tiếp tấn công về phía Tôn Ngộ Không, một luồng uy áp kinh khủng của Đại La Kim Tiên bùng phát.

Khiến con khỉ cũng phải kinh ngạc.

"Mẹ kiếp, gã này ở đâu ra vậy?

Thực lực cũng không kém Quan Âm bao nhiêu!" Tôn Ngộ Không thầm mắng trong lòng.

Năm đó Tùy Thị Thất Tiên còn mạnh hơn Quan Âm một chút, bây giờ tu vi của Linh Nha Tiên tuy bị kìm hãm, nhưng cũng không phải người thường có thể so sánh.

Là loại sắp đột phá Chuẩn Thánh, chỉ là thân ở Phật Môn, vĩnh viễn không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Bây giờ, dù Tôn Ngộ Không đã đột phá Đại La Kim Tiên, nhưng so với cường giả lão làng như Linh Nha Tiên, vẫn có chút không đủ.

"Ầm ầm ầm!" Hai người kịch liệt đại chiến trên không trung.

Dưới đất, Đường Tam Tạng một bộ dạng kinh hãi: "A di đà phật!" "Những yêu tinh này thật đáng sợ!" "Chúng ta mau rời khỏi đây!" Đường Tam Tạng vội vàng nói, kể từ lần trước suýt chết, đối với cái mạng nhỏ của mình, gã đặc biệt trân trọng!

Yêu quái gặp lần này không nể mặt Tôn Ngộ Không Yêu Vương chút nào.

Xem ra địa vị trong Yêu tộc còn cao hơn Tôn Ngộ Không một chút!

Nhưng đúng lúc này, xung quanh Đường Tam Tạng bỗng vang lên một tiếng quát lớn: "Hòa thượng này, ngươi đi đâu cũng không thoát!" Lời vừa dứt, vô số yêu binh xông ra, khắp núi khắp nơi, trực tiếp cắt

đứt mọi đường lui của Đường Tam Tạng.

Trong đám yêu binh, một gã mặc áo bào vàng bước ra, mặt đầy râu ria, trông rất đáng sợ.

Cầu Thủ Tiên!

Cũng là Sư Tử Tinh!

Lão đại của Sư Đà Lĩnh!

“A?

Chương 219

Nhiều yêu quái vậy?" Đường Tam Tạng cũng kinh ngạc, một Bạch Tượng Tinh còn chưa đủ, bây giờ lại thêm nhiều người như vậy.

Yêu quái cầm đầu kia trông còn kiêu ngạo hơn!

"Bát Giới, Ngộ Tịnh!" Đường Tam Tạng hoảng sợ nhìn hai người bên cạnh, lúc này Tôn Ngộ Không đã bị Bạch Tượng Tinh cuốn lấy, hai người này là chỗ dựa duy nhất.

Đáng tiếc, gã không biết rằng, ngay cả Tôn Ngộ Không khi đối mặt với Cầu Thủ Tiên cũng khó mà địch lại, huống chi là Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

"Hòa thượng, lão Trư ta không phải đối thủ của yêu quái này đâu!

Ta đi trước một bước đây!" Nói xong Trư Bát Giới liền định chuồn.

"Hừ!" Nhưng lúc này chỉ nghe thấy Cầu Thủ Tiên hừ lạnh một tiếng, ba hai chiêu đã thu phục Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

Đã là một kiếp nạn, thì phải thu dọn mọi việc cho gọn gàng.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cũng ở lại đi!

Lúc này trên không trung, Tôn Ngộ Không đối phó với một Linh Nha Tiên đã rất vất vả, bây giờ lại thêm một Cầu Thủ Tiên.

Căn bản không phải đối thủ, y quả quyết chuồn!

"Đi!" Chuồn rồi, chuồn rồi!

Một mình Bạch Tượng Tinh đã khiến Tôn Ngộ Không khó mà chống đỡ, bây giờ lại thêm một Sư Tử Tinh, Tôn Ngộ Không càng

không phải là đối thủ.

Nếu cứ đánh tiếp, y cũng phải bỏ mạng ở đây.

Phải biết rằng Linh Nha Tiên và Cầu Thủ Tiên hai người vào thời Phong Thần đại kiếp đã là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Bây giờ cũng không yếu hơn Quan Âm bao nhiêu.

Cũng là do hai người họ chưa dốc toàn lực, nếu không, Tôn Ngộ Không cũng bị thu phục nốt.

"Thôi, bắt được Đường Tam Tạng và hai tên kia là được rồi, để con khỉ đó đi mời cứu viện đi!" Bạch Tượng Tinh vừa định đuổi theo Tôn Ngộ Không, liền bị Sư Tử Tinh chặn lại.

Một kiếp nạn lớn vốn dĩ là một trò chơi, dưới sự thúc đẩy của Phật Môn, họ đều không thể không tham gia vào trò chơi này.

Bảo họ dốc hết tâm sức, căn bản là không thể.

"Ai, những ngày tháng như thế này bao giờ mới kết thúc đây!" Linh Nha Tiên nghe vậy, cũng khẽ than một tiếng, tức thì mất hết tinh thần.

Bị Phật Môn trấn áp, trở thành tọa kỵ, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

Kể từ khi Văn Thù chết, Sư Tử Tinh cũng khá hơn một chút, nhưng Phổ Hiền vẫn còn sống!

Gã đã thành Chuẩn Thánh, cơ hội Linh Nha Tiên giành lại tự do càng ngày càng mong manh.

"Chúng ta cứ diễn cho tốt một màn kịch, mặc kệ bọn Phật Môn kia muốn làm gì thì làm!" Sư Tử Tinh khẽ lắc đầu nói.

Ngay sau đó hai người liền dẫn đám tiểu yêu, áp giải ba người Đường Tam Tạng về động phủ.

Lúc này Tôn Ngộ Không, sau khi rời khỏi Sư Đà Lĩnh, mặt mày đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Mấy con yêu quái này chẳng lẽ cũng là của Tiệt Giáo?

Nhưng sao lại không mạnh bằng mấy người Phong Đô Đại Đế!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Kể từ trận chiến ở Bạch Cốt Sơn, Tôn Ngộ Không liền nhớ mãi không quên uy thế của Chuẩn Thánh.

Nhưng y cũng chỉ nghe nói trong Tiệt Giáo có mười hai vị Chuẩn Thánh tồn tại.

Sư Tử Tinh và Bạch Tượng Tinh tuy cũng khó đối phó, nhưng chắc chắn không phải Chuẩn Thánh, khiến Tôn Ngộ Không không khỏi nghi ngờ, họ có thật là của Tiệt Giáo không?

Nhưng nếu không phải Tiệt Giáo, thì ai lại đi gây phiền phức cho Phật Môn chứ!

Cũng không hẳn, lần này là Phật Môn tự gây phiền phức cho mình, để tạo ra một kiếp nạn lớn, thu được nhiều công đức hơn.

"Thôi, trước tiên đi tìm người, cứu hòa thượng đó ra đã!" Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ nói, nếu là trước đây, y chẳng thèm quan tâm đến sống chết của Đường Tam Tạng.

Nhưng bây giờ không được rồi!

Sau khi chứng kiến uy thế của Chuẩn Thánh, y liền hiểu rõ muốn trảm thi, cũng không thể thiếu sức mạnh của công đức.

Hiện tại đi về phía Tây là cách đơn giản nhất để thu được công đức!

"Trước tiên đến Thúy Vân Sơn đã!" Tôn Ngộ Không khẽ nói.

Nếu một chọi một, y miễn cưỡng cũng có thể cầm cự được với

Đại Tượng Tinh, nhưng thêm một Sư Tử Tinh nữa thì phiền phức rồi.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không chỉ có thể tìm một người có thực lực tương đương, thậm chí mạnh hơn mình vài phần.

Tôn Ngộ Không tự nhiên nghĩ đến đại ca của mình, Ngưu Ma Vương.

Đó là người sắp trảm thi rồi!

Đối phó với một Sư Tử Tinh không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng khi hỏi rõ ý đồ xong, lời của Ngưu Ma Vương lại khiến Tôn Ngộ Không có chút khó xử!

"Lão Thất, ngươi bảo ta đi cứu hòa thượng của Phật Môn?

Đùa à?" "Ngươi không biết ta ghét nhất là hòa thượng sao!" "Nếu đi cứu người khác, ca ca ta chắc chắn sẽ giúp, nhưng Đường Tam Tạng thì không được!" Ngưu Ma Vương không nói hai lời liền lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết.

Trong kiếp nạn lớn này, Tiệt Giáo và Phật Môn là tử thù!

Phật pháp đông truyền, tổn hại là lợi ích của toàn bộ Đông phương, tổn hại lợi ích của Huyền Môn.

Bây giờ Nhân Giáo và Xiển Giáo đã phế, Tiệt Giáo tự nhiên phải ngăn cản Phật Môn.

Huống hồ chuyện Tây Du đối với Tiệt Giáo tổn hại mới là lớn nhất.

Bảo Ngưu Ma Vương đi giúp Phật Môn?

Nực cười!

Quan trọng nhất là Ngưu Ma Vương biết rõ lai lịch của Bạch

Tượng Tinh và Sư Tử Tinh.

“Huống hồ ngươi tưởng hai tên đó là Yêu Vương bình thường sao?” Ngưu Ma Vương nhìn Tôn Ngộ Không khẽ cười nói.

Thời đại bây giờ, người có thể được gọi là Yêu Vương cũng không nhiều, nhưng tuyệt đối không bao gồm Sư Tử Tinh và Bạch Tượng Tinh.

“Vậy họ là ai?” Tôn Ngộ Không tò mò hỏi.

Hai gã đó đều có thực lực Đại La Kim Tiên, người có thực lực như vậy trong Yêu tộc, Tôn Ngộ Không dù chưa từng gặp, cũng ít nhất từng nghe danh hiệu.

Nhưng đối với hai người này, y thật sự quá xa lạ, đặc biệt là trong cuộc giao thủ ngắn ngủi, chiến lực bộc phát của Linh Nha Tiên càng khiến Tôn Ngộ Không kinh ngạc.

Chương 220

“Hai gã đó, năm xưa là đệ tử thân truyền của Nhân Giáo đấy!

Ở Hồng Hoang cũng từng vô cùng huy hoàng!” Ngưu Ma Vương khẽ lắc đầu nói.

Tuy năm xưa Nhân Giáo và Tiệt Giáo là đối đầu, nhưng thấy hai gã đó rơi vào hoàn cảnh này, trong lòng Ngưu Ma Vương cũng có chút bi thương không tên!

Dù sao cũng từng là đệ tử Huyền Môn, là Yêu tộc.

Ngưu Ma Vương không những không giúp Đường Tam Tạng, trong lòng ngược lại còn muốn giúp hai gã đó một tay!

“Đệ tử Nhân Giáo?” Nghe lời Ngưu Ma Vương, Tôn Ngộ Không kinh ngạc, lại có liên quan đến Nhân Giáo.

Trong Tứ Giáo của Hồng Hoang, Phật Môn khoa trương nhất, Tiệt Giáo khủng bố nhất, Xiển Giáo chiếm giữ khí vận của vương triều nhân gian cũng thường xuyên được nhắc đến.

Chỉ có Nhân Giáo, quá kín tiếng.

“Nghe nói nhiều năm trước, Nhân Giáo cũng từng là thế lực mạnh nhất trong Hồng Hoang, nhưng sau Phong Thần đại kiếp, Nhân Giáo suy tàn, bây giờ không còn nghe tin tức gì về Nhân Giáo nữa.” “Hóa ra hai gã đó là người của Nhân Giáo!” “Phong Thần đại kiếp năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôn Ngộ Không khẽ hỏi.

“Là cuộc tranh đấu giữa Tứ Giáo thôi!” Ngưu Ma Vương tùy ý nói, căn bản không có gì lạ.

Quy cho cùng cũng là tranh giành lợi ích.

Kể từ sau Vu Yêu đại chiến, Tiệt Giáo liền là đại giáo mạnh nhất Hồng Hoang, trong Phong Thần đại kiếp Nhân Giáo muốn khiêu chiến địa vị của Tiệt Giáo, bị Tiệt Giáo đánh cho tơi tả.

Lần Tây Du lượng kiếp này, là cơ hội đại hưng của Phật Môn, cũng có thể uy hiếp lợi ích của Tiệt Giáo, tự nhiên cũng là đối tượng bị Tiệt Giáo đả kích.

"Nhân Giáo năm đó còn thịnh vượng hơn Phật Môn nhiều, nhưng sau một trận Phong Thần đại kiếp, đại giáo tan rã." "Đệ tử đều bị Phật Môn trấn áp, cũng là một dạng khác của việc gia nhập Phật Môn." "Nhưng Linh Nha Tiên và Cầu Thủ Tiên hai gã đó, cũng là kẻ trung nghĩa!" Ngưu Ma Vương khẽ cảm khái.

Ánh mắt chuyển một cái, lại khẽ nói: "Hiền đệ à!" "Muốn đối phó hai gã đó, ngươi không nên đến Thúy Vân Sơn của ta, mà phải đến Thủ Dương Sơn!" Ngưu Ma Vương quyết định giúp Linh Nha Tiên và Cầu Thủ Tiên một tay.

Giờ khắc này, không còn sự phân chia giáo phái nữa, chỉ vì sự trung nghĩa và kiên trì của những năm qua.

Dưới chân Thủ Dương Sơn, Tôn Ngộ Không nhìn dãy núi khổng lồ, cao chọc trời, đâm thẳng lên Cửu Thiên, ánh mắt có chút chấn động.

"Thủ Dương Sơn trong truyền thuyết là đạo trường của Lão Tử Thánh nhân, Nhân Giáo đã lui về ẩn náu trong Thủ Dương Sơn." "Theo lời đại ca, Sư Tử Tinh và Bạch Tượng Tinh kia từng là đệ tử Nhân Giáo, chỉ là trong Phong Thần đại chiến bị Phật Môn bắt đi, mới trở thành linh thú tọa kỵ!" "Nếu mời Nhân Giáo ra mặt, hai gã đó tự nhiên sẽ thả hòa thượng Đường Tam Tạng!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Chuyện này Ngưu Ma Vương và Tiệt Giáo đứng sau sẽ không ra

tay, Nhân Giáo là đối tượng cầu cứu tốt nhất.

Chỉ là bọn người Nhân Giáo này thực sự quá kín tiếng, Tôn Ngộ Không cũng ít khi nghe đến tên Nhân Giáo.

"Xem ra Phong Thần đại chiến năm đó Nhân Giáo đã thua rất thảm!" Tôn Ngộ Không thầm lắc đầu, năm đó là đại giáo Hồng Hoang chỉ đứng sau Tiệt Giáo, một trận đại chiến đã bị đánh trở về nguyên hình.

Tiệt Giáo mạnh mẽ và khó chiến thắng đến thế sao.

Khẽ cảm khái một câu, Tôn Ngộ Không liền đi về phía Thủ Dương Sơn.

Lúc này trong núi, linh khí lan tỏa, tiên khí mờ ảo, một vẻ thần bí khó lường.

Nhưng so với khí thế vạn tiên triều bái của Nhân Giáo năm xưa, không nghi ngờ gì đã trở nên lạnh lẽo, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, là đã suy bại.

"Ầm!" Nhưng Tôn Ngộ Không vừa mới đặt chân lên Thủ Dương Sơn, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể bị một cú va chạm mạnh.

Trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, linh khí trong cơ thể không ổn định, như sắp sụp đổ, khiến y kinh hãi.

"Là... trận pháp?" "Không hổ là đạo trường của Thánh nhân, đại trận thủ sơn lại khủng bố như vậy." "Nếu lão Tôn ta phản ứng chậm một chút, đã bị đánh nát rồi!" Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi, áp chế thương thế trong cơ thể.

Y bây giờ là Đại La Kim Tiên, cũng suýt bị đại trận tiêu diệt, đủ thấy sự khủng bố của Thủ Dương Sơn.

"Trong truyền thuyết, Thông Thiên Giáo chủ của Tiệt Giáo là

người am hiểu nhất về trận pháp chi đạo, Lão Tử Thánh nhân am hiểu luyện đan." "Nhưng bây giờ xem ra, các Thánh nhân đều không đơn giản như vậy!" Tôn Ngộ Không khẽ nói, Lão Tử am hiểu luyện đan nhưng không có nghĩa là không thể bố trận, Thông Thiên am hiểu trận pháp, nhưng trên phương diện đan pháp cũng có thành tựu không nhỏ.

Hộ pháp đại trận của Thủ Dương Sơn tuy không bằng bút tích của Thông Thiên, nhưng dù để đối phó một Chuẩn Thánh cũng dư sức.

"Kẻ nào đến Thủ Dương Sơn của ta?" Đúng lúc này, trong Thủ Dương Sơn lại truyền ra một giọng nói phiêu dật.

Trên Sư Đà Lĩnh, một thanh niên mặc đạo bào màu xám trắng từ trong hư không bước ra, diện mục thanh tú, trên người tỏa ra một luồng khí thanh tịnh vô vi.

Không nhiễm bụi trần, không bị chuyện phàm tục quấy nhiễu.

Chính là Huyền Đô!

Là đệ tử quan môn của Lão Tử, y gần như kế thừa hoàn hảo y bát của Lão Tử.

Lão Tử thanh tịnh vô vi, nội tâm cao ngạo, nhưng Huyền Đô còn vô vi hơn Lão Tử.

Kể từ sau Phong Thần đại chiến, y căn bản chưa từng rời khỏi Thủ Dương Sơn, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tu luyện.

Nếu không phải lần này liên quan đến Cầu Thủ Tiên và mấy đệ tử Nhân Giáo, Huyền Đô cũng căn bản sẽ không rời khỏi Thủ Dương Sơn.

Vì vậy, khi nhìn thấy bóng dáng Huyền Đô, ba người Cầu Thủ Tiên đều kinh ngạc.

"Huyền Đô sư đệ!?" "Ngươi... ngươi đã trở thành Chuẩn Thánh

rồi?" Linh Nha Tiên kích động nói, bây giờ Nhân Giáo tan rã, không còn khí thế vạn tiên triều bái năm xưa.

Gặp được một sư huynh đệ của Nhân Giáo thật không dễ dàng.

Huyền Đô năm đó tuy không được coi trọng, nhưng các sư huynh đối xử với Huyền Đô cũng không tệ, ai ngờ được tiểu sư đệ năm đó, nay lại nổi lên như một thế lực mới.

Bây giờ đã đột phá Chuẩn Thánh rồi!

Gặp lại nhau, mấy người không khỏi cảm khái.

"Huyền Đô sư đệ, may mà ngươi nhập môn muộn, không dính dáng quá nhiều nhân quả, nếu không thì Phong Thần đại kiếp cũng khó thoát một phen." "Nếu vậy, Nhân Giáo chúng ta thật sự sẽ không có người kế thừa rồi!" Vũ Dực Tiên khẽ cảm khái, Phong Thần đại kiếp năm đó thật sự quá hung tàn, Tam Giáo liên thủ đối phó Nhân Giáo.

Mấy vạn đệ tử Nhân Giáo mười người không còn một, còn bị Phật Môn bắt đi.

Chuyện năm đó, Vũ Dực Tiên không khỏi đau lòng!

"Ba vị sư huynh, Nhân Giáo sẽ không không có người kế thừa, lần này, ta đến để đón các huynh trở về!" Huyền Đô nhìn ba người trầm giọng nói.

Tây Du lượng kiếp đã bắt đầu, nhân quả của Nhân Giáo đã sớm kết thúc, Linh Nha Tiên có thể trở về.

"Thật sao?" Nghe lời Huyền Đô, ba người Linh Nha Tiên vô cùng vui mừng.

Năm đó bị bắt đến Tây phương, ba người đều trung thành với Nhân Giáo, căn bản không khuất phục, coi Phật Môn là giáo phái man di của Tây phương.

Là Huyền Môn chính thống, Bàn Cổ chính tông, sao có thể đầu quân cho giáo phái Tây phương?

Vì vậy, ba người bị coi là yêu nghiệt, những kẻ như Văn Thù, Phổ Hiền năm xưa không bằng mình, đều có thể cưỡi trên cổ mình.

Linh thú tọa kỵ?

Món nợ này họ đã chịu đủ rồi.

Bây giờ nghe Huyền Đô đến đón về, ba người vui mừng đến thất sắc.

Chương 221

"Nhưng trong cơ thể chúng ta có phong ấn do hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Phật Môn năm đó đặt xuống!" Cầu Thủ Tiên ngưng trọng nói.

Nếu không phải vì phong ấn, với tư chất và thực lực của họ, đã sớm đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi.

Phong ấn tồn tại, hạn chế tự do của họ, muốn rời khỏi Phật Môn, căn bản không thể.

"Không sao, Sư tôn và Thông Thiên đã ban pháp chỉ, bên trong ngưng khắc sức mạnh của hai vị Thánh nhân, đủ để phá vỡ phong ấn của Tây Phương Nhị Thánh!" Huyền Đô trầm giọng nói, hai tay đưa ra, cung kính nâng một cuộn trục màu vàng kim.

Thứ này vô cùng quý giá.

Là pháp chỉ của hai vị Thánh nhân Thông Thiên và Lão Tử, lại còn ngưng tụ sức mạnh, dù là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó mà đối kháng lại sức mạnh của nó.

Năm đó Nhân Giáo đại hưng, có xu thế khiêu chiến địa vị của Tiệt Giáo, Thông Thiên quả quyết ra tay trấn áp Nhân Giáo.

Bây giờ, Nhân Giáo suy bại, Phật Môn đại hưng, dù so với Tiệt Giáo còn kém xa, nhưng đã trở thành mục tiêu tấn công hàng đầu của Tiệt Giáo.

Nhân Giáo ngược lại không còn quan trọng như vậy nữa.

Vì vậy, Thông Thiên mới ra tay giúp Nhân Giáo một lần, lấy sức mạnh Thánh nhân, liên thủ với Lão Tử, phá vỡ phong ấn của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, quả thực không thể dễ dàng hơn.

“Ầm!” Khi cuộn trục màu vàng được ném lên không trung, hai luồng sức mạnh kinh khủng tức thì lan tỏa khắp thiên địa.

Uy áp của hai đại Thánh nhân tứ ngược hư không, đồng thời rơi xuống người ba người Cầu Thủ Tiên.

“Rắc!” Chỉ nghe thấy ba tiếng băng nứt vỡ vang lên, ba người Cầu Thủ Tiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Phong ấn bị phá vỡ, họ đã tự do.

Trong Hỗn Độn, tại Tu Di Thiên, giờ khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời cảm ứng được, sắc mặt biến đổi.

Phong ấn do chính tay họ đặt xuống đã bị phá vỡ, bởi sức mạnh liên thủ của Thông Thiên và Lão Tử.

Toi rồi.

“Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Vũ Dực Tiên ba người đã thoát khốn!” Tiếp Dẫn ngưng trọng nói.

Ba người này là Tùy Thị Thất Tiên của Nhân Giáo năm xưa, tư chất và thực lực đều không phải bàn cãi, đáng tiếc vẫn luôn không đầu quân cho Phật Môn.

Bất đắc dĩ mới phải phong ấn họ lại.

Nhưng điều khiến hai người lo lắng nhất không phải là ba tên này thoát khốn.

Dù sao cũng chỉ là ba Đại La Kim Tiên, trong mắt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chỉ là con kiến.

Hai người lo lắng là ý nghĩa đằng sau chuyện này.

“Thông Thiên và Lão Tử đã liên thủ?” “Hai người đó không phải là kẻ thù không đội trời chung sao!” Chuẩn Đề âm trầm nói.

Chỉ bằng một mình Lão Tử, khó mà phá vỡ phong ấn do hai người họ đặt xuống, nhưng thêm Thông Thiên vào thì lại khác.

Trong cuộn trục đó có sức mạnh của cả hai người, không thể không khiến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thận trọng!

"Tây phương chúng ta trong mắt Đông phương, chung quy vẫn là một vùng đất man di!" Tiếp Dẫn vẻ mặt đau khổ khẽ than.

"Thông Thiên và Lão Tử dù có bất hòa, nhưng chung quy đều là Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn chính thống, căn bản không coi chúng ta ra gì!" "Sau khi ta tự lập Phật Môn, tình hình này càng nghiêm trọng hơn." "Thôi, Thông Thiên là người quan tâm nhất đến sự phân chia Đông Tây!" Tiếp Dẫn lắc đầu than thở, cảm thấy mệt mỏi!

Lần này rõ ràng là cơ hội đại hưng của Phật Môn, cũng là cơ hội nhân quả của Thiên Đạo.

Đáng tiếc không chỉ bị Tiệt Giáo điên cuồng ngăn cản, bây giờ dường như cả Huyền Môn đều muốn nhúng tay vào.

Quá mệt mỏi!

"Dù vậy, cũng không thể để họ phá hoại cơ hội đại hưng của Tây phương chúng ta, nếu không thì..." Chuẩn Đề phẫn nộ nói, nếu không thì nhân quả Thiên Đạo đủ để đè chết họ!

Ngay lập tức, Chuẩn Đề liền hạ một đạo pháp chỉ xuống Linh Sơn, ra lệnh toàn lực xuất thủ.

Lưới rách cá chết, cũng không thể lãng phí cơ hội đại hưng lần này.

Tại Sư Đà Lĩnh, sau khi phá trừ phong ấn trong cơ thể, ba người Cầu Thủ Tiên đều vô cùng vui mừng.

Họ trực tiếp thả Đường Tam Tạng ra, bây giờ họ không quan tâm

đến nhân quả của Phật Môn nữa, để Phật Môn tự chơi đi!

Cứ như vậy, một kiếp nạn lớn vốn dĩ bị làm cho dở dang, công đức của Phật Môn không tăng lên được!

Tại Tây phương Tu Di Sơn.

Khi phong ấn của ba người Cầu Thủ Tiên bị phá vỡ, chúng nhân Phật Môn đều cảm ứng được, sắc mặt ai nấy đều trở nên khó coi hơn.

Đặc biệt là Phổ Hiền, vì Văn Thù chết, gã vẫn chưa thoát khỏi bi thương.

Nay thấy Cầu Thủ Tiên ba người phản bội, trong lòng tức thì đại nộ.

Linh Nha Tiên là tọa kỵ của Phổ Hiền, Cầu Thủ Tiên lại là tọa kỵ của Văn Thù, giống như một sự ký thác.

Tuyệt đối không cho phép Cầu Thủ Tiên rời đi.

"A di đà phật, bần tăng đi thu phục mấy nghiệt chướng đó!" Phổ Hiền trầm giọng quát, tại Đại Lôi Âm Tự, không cần sự cho phép của Dược Sư, trực tiếp quay người rời đi.

Khiến sắc mặt Dược Sư tức thì trở nên khó coi.

Phải biết lúc này y đang quản lý Phật Môn!

Phổ Hiền không nể mặt y!

"Kể từ khi đột phá Chuẩn Thánh, Phổ Hiền càng ngày càng cuồng vọng!" Dược Sư thầm nghĩ, bất mãn.

Đáng tiếc gã Phổ Hiền này không còn như xưa, có đủ tự tin để làm vậy.

Hiện nay Phật Môn đang cần người gấp, một Chuẩn Thánh có ý nghĩa quá lớn, Dược Sư cũng không tiện dễ dàng khiển trách Phổ

Hiền.

“Phật tổ lượng thứ, Phổ Hiền tôn giả cũng vì chuyện của Văn Thù tôn giả mà có chút thương cảm, hành sự có phần lỗ mãng!” Quan Âm thấy được vẻ âm u trong mắt Dược Sư, liền vội vàng giải thích cho Phổ Hiền một phen.

Cho Dược Sư một bậc thang đi xuống.

Đúng lúc này, trong hư không tức thì truyền đến một đạo pháp lệnh màu vàng, rơi vào tay Dược Sư.

Chính là do Chuẩn Đề truyền đến.

Nhìn pháp lệnh, Dược Sư gật đầu mạnh, đã hiểu ý của Chuẩn Đề.

Một mình Phổ Hiền đi không quá an toàn, Huyền Đô tuy cũng chỉ có một mình, hành sự thần bí, ít khi ra tay, không ai biết thực lực thật sự của y.

Huống hồ thực tế, đạo pháp của Tam Giáo Đông phương phổ biến mạnh hơn Phật Môn, đặc biệt là Tiệt Giáo, dưới cùng cảnh giới là mạnh nhất.

Ai bảo người ta là Huyền Môn chính thống chứ!

Vì vậy, Dược Sư phải cử thêm một người đến Sư Đà Lĩnh, cho chắc ăn.

Chương 222

Liếc nhìn Đại Lôi Âm Tự, cả điện chư Phật đều là Kim Tiên, trên Chuẩn Thánh lại không có một ai.

"Xem ra phải để sư đệ đi một chuyến..." Dược Sư thầm nghĩ.

Hiện nay toàn bộ Phật Môn trừ Dược Sư và Phổ Hiền ra, cũng chỉ có Nhiên Đăng, Di Lặc và một Như Lai đang bế quan là Chuẩn Thánh.

Tổng cộng có năm đại Chuẩn Thánh, nhưng ngay cả một Chuẩn Thánh Nhị Thi cũng không có, so với Tiệt Giáo còn kém quá xa.

Quan Âm là người có hy vọng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh nhất tiếp theo.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể để Di Lặc đi một chuyến.

Tại Sư Đà Lĩnh, ba người Cầu Thủ Tiên vừa mới giành lại tự do, còn chưa kịp vui mừng quá lâu!

Phổ Hiền đã đến, trực tiếp quát: "Nghiệt súc, bản tôn ở đây, còn không mau mau chịu trói." Vừa xuất hiện, gã liền bộc phát sức mạnh cường đại trấn áp về phía Linh Nha Tiên.

Huyền Đô ở bên cạnh lại nhíu mày, khẽ quát: "Dừng tay!" Tức thì, uy áp Chuẩn Thánh mạnh mẽ tương tự bùng phát, tụ lại một luồng sức mạnh âm dương vô cực, trực tiếp phá vỡ sức mạnh của Phổ Hiền.

Tức thì, sắc mặt Phổ Hiền âm trầm, trong lòng thầm nghĩ: "Thực lực của Huyền Đô thật kinh khủng!" Thời kỳ Phong Thần đại chiến, Huyền Đô cũng chỉ là một đệ tử Nhân Giáo bình thường, căn bản không có cảm giác tồn tại.

Phổ Hiền chỉ biết Nhân Giáo có một đệ tử tư chất ngu dốt như

vậy, nhưng cũng không để ý nhiều.

Không ngờ, sau khi Phong Thần đại chiến kết thúc, trong thời gian ngắn, tu vi của Huyền Đô đã đạt đến mức đáng sợ như vậy.

Thời gian đột phá Chuẩn Thánh còn sớm hơn Phổ Hiền nhiều, tu vi cũng sâu dày hơn nhiều.

Phổ Hiền phát hiện, một mình gã không làm gì được Huyền Đô!

"Hừ, Phổ Hiền, ngươi chẳng phải là một kẻ phản đồ của Huyền Môn ta sao, bội sư khí nghĩa, giống như kẻ ti tiện vô sỉ như ngươi, có mặt mũi nào gọi bản tôn là nghiệt súc?" Linh Nha Tiên trầm giọng quát, vốn dĩ Phổ Hiền chỉ là một kẻ không nổi bật trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Vốn không bằng Linh Nha Tiên!

Không ngờ sau khi đầu quân cho Phật Môn, lại vênh váo như vậy.

Những năm này Linh Nha Tiên cũng đã chịu không ít uất ức, bây giờ phong ấn trong cơ thể đã bị phá vỡ, Phổ Hiền còn muốn trấn áp y.

Đúng là không biết điều!

"Năm đó Linh Nha Tiên sư huynh và những người khác, bất đắc dĩ bị Phật Môn trấn áp, bây giờ đã đến lúc trả nợ rồi!" Huyền Đô khẽ quát, vẻ mặt nghiêm nghị.

Chuyện năm đó là do Nhân Giáo trở thành mục tiêu công kích của mọi người, chịu sự tấn công liên thủ của Tam Giáo, đặc biệt là công kích của Tiệt Giáo là khủng bố nhất.

Phật Môn không biết xấu hổ đã chiếm được lợi.

Bây giờ, Phật Môn đứng ở phía đối lập với Tiệt Giáo, ngược lại trở thành đối thủ của cả Huyền Môn.

Không có Tiệt Giáo nhúng tay, Nhân Giáo không sợ Phật Môn.

“Ầm!” Ngay lập tức, Huyền Đô liền tấn công về phía Phổ Hiền, sức mạnh âm dương vô cực trấn áp hư không, trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại vô cùng hung hiểm.

Sắc mặt Phổ Hiền tức thì biến đổi, gã vừa mới đột phá Chuẩn Thánh, so với Huyền Đô, tu vi có sự chênh lệch không nhỏ.

Huống hồ là Huyền Môn chính thống, chiến lực thực sự của Tam Giáo Đông phương còn mạnh hơn Phật Môn một bậc.

Phổ Hiền càng đánh càng yếu, có cảm giác khó mà chống đỡ.

May mà lúc này, Di Lặc cuối cùng cũng đến.

Một thân tăng bào màu đỏ, hở ngực lộ bụng bự, một mặt đầy thịt béo như đang hiện ra một nụ cười, nhưng người thực sự hiểu y thì biết, tính tình Di Lặc không hề tốt.

Thấy Phổ Hiền sắp không trụ được nữa, sắc mặt tức thì đại nộ.

“Huyền Đô, ngươi dám khi dễ Phật Môn ta không có người sao?” Lời vừa dứt, trực tiếp ném ra chuỗi Phật châu, trấn áp về phía Huyền Đô.

“Ầm!” Mười hai hạt Phật châu bộc phát ra sức mạnh kinh người, thực lực của Di Lặc còn sâu dày hơn Phổ Hiền nhiều.

Phật Môn trực tiếp xuất động hai đại Chuẩn Thánh đối phó Huyền Đô.

Trong Nhân Giáo, nhân tài hiếm hoi, cũng chỉ có Huyền Đô là một Chuẩn Thánh tồn tại.

Ba người Cầu Thủ Tiên tuy có lòng muốn lên giúp, nhưng cảnh giới Đại La Kim Tiên căn bản không thể xen vào.

E rằng trong nháy mắt sẽ bị chém giết.

May mà thực lực của Huyền Đô cường hãn, lấy một địch hai

không hề rơi vào thế hạ phong, có được chân truyền của Lão Tử.

Chiến cục rơi vào thế giằng co, nhưng đúng lúc này, giữa thiên địa lại bộc phát ra một luồng ánh sáng nóng rực.

Trong hư không như xuất hiện một mặt trời khổng lồ, ngọn lửa vô tận thiêu đốt đại địa, sức mạnh kinh khủng đủ để thiêu chết một Đại La Kim Tiên trong nháy mắt.

Sắc mặt Di Lặc và Phổ Hiền tức thì biến đổi, biểu cảm của Huyền Đô cũng có chút kinh ngạc.

"Sức mạnh hỏa diễm thật khủng bố!" Huyền Đô thầm kinh hãi, loại hỏa diễm này tuyệt đối không phải hỏa diễm bình thường, ngay cả Lục Muội Chân Hỏa trong Thủ Dương Sơn so với nó, cũng có chút không bằng!

Di Lặc và Phổ Hiền từng trải qua Phong Thần đại chiến lại cảm nhận được một khí tức quen thuộc từ trong đó.

Trong lòng thầm kêu không hay!

"Là ai?" Một luồng hỏa diễm kinh hoàng quét qua cả đất trời.

Ngọn lửa thiêu rụi núi sông, nấu cạn biển cả, khiến đại địa nứt nẻ, hư không chấn động, còn đáng sợ hơn cả Lục Muội Chân Hỏa trong truyền thuyết.

Nơi nó đi qua, không một ngọn cỏ nào mọc nổi, toàn bộ sinh cơ đều hóa thành tro tàn.

Luồng hỏa diễm khủng khiếp đó đột nhiên xuất hiện giữa hư không, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Thái Dương Chân Hỏa?" Di Lặc kinh hãi thì thầm, gương mặt béo phị hiện rõ vẻ khó tin.

Thái Dương Chân Hỏa là loại hỏa diễm chí cường trong thiên hạ,

chỉ đứng sau Hỗn Độn Chi Hỏa trong truyền thuyết, chỉ là đã rất lâu rồi Thái Dương Chân Hỏa không xuất hiện ở Hồng Hoang.

Năm đó Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xưng hùng Hồng Hoang, phần lớn cũng là nhờ dựa vào Thái Dương Chân Hỏa.

Loại hỏa diễm này, chỉ có dòng dõi Yêu Hoàng, tộc Tam Túc Kim Ô mới có thể khống chế.

Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất chết đi, huyết mạch Tam Túc Kim Ô cũng chỉ còn lại một người.

"Lục Áp!" Phổ Hiền kinh ngạc thốt lên, cũng nhận ra lai lịch của người này.

Trong truyền thuyết, Yêu tộc Thái tử, con trai thứ mười của Đế Tuấn, Lục Áp.

Huyết mạch duy nhất còn sót lại của Yêu Hoàng nhất tộc, năm đó bái nhập dưới trướng Tiệt Giáo, cắt đứt nhân quả với Yêu tộc, mới có thể giữ lại được một mạng trong đại chiến Vu Yêu.

Trong Phong Thần đại kiếp, y cũng tỏ ra vô cùng lợi hại, cùng các sư huynh Tiệt Giáo trấn áp đám đệ tử Nhân Giáo đến không ngóc đầu lên được.

Tiệt Giáo ẩn thế nhiều năm, sau khi những người như Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Ô Vân Tiên xuất hiện, Lục Áp cũng đã xuất thế.

Tiệt Giáo càng ngày càng làm chuyện lớn.

Chương 223

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thái Dương Chân Hỏa khủng khiếp tách ra một con đường giữa hư không, một bóng người trẻ tuổi xuất hiện trên đỉnh Sư Đà Lĩnh.

Dung mạo y kiên nghị tuấn lãng, thân hình cao lớn sắc bén, mặc kim bào, mang phong thái của hoàng giả Yêu tộc.

Toàn thân y tỏa ra lực lượng hỏa diễm kinh hoàng, ngay cả hư không cũng bị đốt cháy thành hư vô.

Ánh mắt y lạnh lùng sắc bén nhìn về phía ba vị Chuẩn Thánh là Di Lặc, uy áp thật mạnh mẽ!

"Người này là ai?

Lục Áp?

Huyết mạch chi lực thật mạnh!" Nhìn bóng dáng Lục Áp, Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi.

Ngọn lửa khủng khiếp kia quả thực khiến hắn mở rộng tầm mắt, nhưng điều thực sự làm hắn kinh hãi chính là huyết mạch chi lực của Lục Áp.

Dòng dõi Yêu Hoàng có sự áp chế về mặt huyết mạch đối với tất cả Yêu tộc, kiểu chưa đánh đã sợ.

Dù Tôn Ngộ Không là Hỗn Thế Tứ Hầu, huyết mạch chi lực chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn Kim Ô, nhưng sở dĩ có thể cảm nhận được sự áp chế từ huyết mạch của Lục Áp là vì thực lực của hắn kém y quá xa.

Đến mức Lục Áp lúc này còn chẳng thèm liếc nhìn hắn một cái.

Đại La Kim Tiên?

Chỉ là con kiến hôi!

"Lục Áp, không ở yên trong Thái Dương Tinh, đến Sư Đà Lĩnh làm gì?" Di Lặc trầm giọng quát.

Lão thầm kêu không hay, dù sao Tiệt Giáo lúc này cũng không ưa gì Phật Giáo, Lục Áp có thể không giúp Huyền Đô, nhưng chắc chắn sẽ tìm đến gây phiền phức cho Phật Giáo.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Lục Áp vang lên: "Ở Thái Dương Tinh quá lâu rồi, ra ngoài hoạt động một chút." "Lại thấy Phật Môn ỷ đông hiếp yếu, bắt nạt Huyền Môn ta không người hay sao?

Tiệt Giáo còn ở đây!" Ánh mắt lạnh lùng của Lục Áp ngưng tụ nhìn Di Lặc, khiến gã tức giận.

Năm xưa trong Phong Thần đại kiếp, trong Tứ Giáo thì Tiệt Giáo là lợi hại nhất, lúc đó các ngươi có nể tình Huyền Môn đâu!

Y đem những lời Di Lặc vừa nói "ỷ đông hiếp yếu" trả lại nguyên vẹn.

Thật khiến người ta tức mà không làm gì được.

Huyền Môn, hay nói đúng hơn là phương Đông, lúc này lại đoàn kết đến thế!

"Người này cũng là của Tiệt Giáo?

Lại xuất hiện một Chuẩn Thánh!" Nghe lời Lục Áp, Tôn Ngộ Không liền hiểu ra ngay.

Gã đáng sợ tên Lục Áp này, chắc chắn là người của Tiệt Giáo, một Chuẩn Thánh thật sự.

Trong số đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, Tôn Ngộ Không đã gặp

mấy người.

Phong Đô Đại Đế, Lục Nhĩ Mi Hầu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cộng thêm Lục Áp, tổng cộng là năm đại Chuẩn Thánh, quả thực lợi hại hơn Phật Giáo rất nhiều!

"Xem ra chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình được rồi, Tiệt Giáo lại sắp khô máu với Phật Giáo!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Hắn sớm đã hiểu, cái gọi là Tây Du căn bản là cuộc đấu đá giữa Tiệt Giáo và Phật Giáo, còn mình cũng chỉ là một quân cờ.

Công đức đúng là không dễ kiếm!

E rằng còn có kiếp nạn lớn hơn đang chờ mình!

"Huyền Đô, Phổ Hiền kia giao cho ngươi đấy, hãy vì Huyền Môn chúng ta thanh lý môn hộ đi!" Lục Áp nhàn nhạt nói.

Khi đối mặt với Phật Giáo, y dường như xem Tiệt Giáo và Nhân Giáo là một thể thống nhất của Huyền Môn.

Nhưng giọng điệu lạnh nhạt khiến Huyền Đô có chút không vui, song xét thấy Lục Áp đang giúp mình, cộng thêm Huyền Đô vốn đã có không ít oán khí với Phật Giáo.

Dù sao cũng có rất nhiều đệ tử Nhân Giáo bị Phật Giáo trấn áp, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy, không nói một lời, Huyền Đô lại một lần nữa giao thủ với Phổ Hiền.

Không có Di Lặc xen vào, một mình Huyền Đô đối phó với Phổ Hiền dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao y cũng đã đột phá Chuẩn Thánh nhiều năm rồi!

"Ầm ầm ầm!" Uy áp kinh hoàng tàn phá đất trời, Huyền Đô tuy tính cách vô vi, nhưng đối phó với Phổ Hiền lại không hề khách khí

chút nào.

Kẻ phản đồ này, không chỉ phản bội Huyền Môn, mà còn bắt đệ tử Nhân Giáo làm thú cưỡi.

Đơn giản là đáng chết!

"Di Lặc, để Bản tôn xem, những năm qua ngươi có tiến bộ gì không!" Lục Áp lạnh lùng nói, Thái Dương Chân Hỏa tức thì bạo động, thiêu đốt cả đất trời, lực lượng Chuẩn Thánh khủng bố trấn áp hư không.

Di Lặc tức thì cảm nhận được áp lực cực lớn ập đến, sắc mặt vừa giận dữ vừa kinh hoảng, lao vào đại chiến với Lục Áp.

Vốn dĩ hai người bọn họ liên thủ còn có thể chống lại Huyền Đô, nhưng khi Lục Áp xuất hiện, tình thế liền xoay chuyển đột ngột.

Di Lặc và Phổ Hiền đều đang phải khổ sở chống đỡ!

Hai đại Chuẩn Thánh của Huyền Môn ra tay, dường như có nghĩa là Tiệt Giáo và Nhân Giáo đã liên thủ để đối kháng Phật Giáo.

Phật Giáo đông truyền, xâm hại đến lợi ích của cả phương Đông.

Đàn áp Phật Giáo, không cần thương lượng.

"Khốn kiếp!" Phổ Hiền giận dữ gầm lên, ánh mắt đầy vẻ hung tợn.

Vốn đã uất ức vì chuyện Văn Thù bị giết, bây giờ lại bị Huyền Đô, một kẻ chẳng ra gì, đè ra đánh.

Phổ Hiền uất ức không sao tả xiết.

Khi toàn lực bộc phát, vô tận pháp tắc chi lực của Chuẩn Thánh cuồn cuộn trào dâng.

Dường như muốn liều mạng một phen, trong ánh mắt vốn bình

thản của Huyền Đô cũng đột nhiên ngưng tụ một tia sắc bén.

Nhìn Phổ Hiền, một tia sát ý lóe lên.

"Chết!" Đột nhiên, sức mạnh kinh hoàng quét tới, lực lượng Âm Dương Vô Cực trực tiếp công kích về phía Phổ Hiền.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang trời dậy đất, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, sức mạnh của Phổ Hiền trực tiếp vỡ nát.

Huyền Đô tuyệt đối là một nhân vật thành danh muộn.

Thời kỳ đầu y rất bình thường, trước Phong Thần đại chiến hoàn toàn chỉ là một kẻ làm nền trong Nhân Giáo.

Nhưng không ai ngờ, sau đại kiếp, gã này lại vùng lên mạnh mẽ, liên tiếp đột phá cảnh giới, lúc này đã sắp chạm đến ngưỡng Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Nguyên nhân sâu xa, ngoài việc Huyền Đô thích hợp với đạo pháp của Lão Tử hơn, điều quan trọng hơn là sau Phong Thần đại kiếp, đệ tử Nhân Giáo thưa thớt.

Chương 224

Khí vận của gần nửa đại giáo đều đổ dồn lên người Huyền Đô.

Nếu không thì dù cho sau này y có trỗi dậy, cũng không thể đạt đến trình độ biến thái sắp thành Nhị Thi Chuẩn Thánh như vậy.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang lúc này, Nhị Thi Chuẩn Thánh tổng cộng có mấy người chứ?

Cho nên, đối mặt với một kẻ vừa mới trảm nhất thi như Phổ Hiền, Huyền Đô có ưu thế tuyệt đối.

Cộng thêm sự xuất hiện của Lục Áp khiến Huyền Đô càng thêm tự tin, đám Phật Giáo vô sỉ này đã sỉ nhục Nhân Giáo.

Trong lòng Huyền Đô liền dâng lên một trận sát ý.

"Chết!" Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, đất trời tức thì tràn ngập vô tận lực lượng Âm Dương, xoay vần quanh quẩn, tựa như hai thanh kiếm lợi cùng lúc chém thẳng về phía Phổ Hiền.

Giây phút này, Di Lặc kinh hãi, sắc mặt Phổ Hiền càng thêm kinh hoàng.

"Chết tiệt!" "A!" Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng, trong lòng Phổ Hiền tức thì dâng lên hàn ý vô tận.

"Phá!" Hắn dùng hết toàn lực muốn ngăn cản đòn tấn công của Huyền Đô, nhưng dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, sức mạnh của hắn lại trực tiếp vỡ nát.

Hai luồng sức mạnh Âm Dương xuyên thẳng qua cơ thể Phổ Hiền.

Trong khoảnh khắc, mắt hắn trợn trừng, miệng há to, vẻ mặt

không thể tin nổi.

Mình sắp chết sao?

Sao có thể?

Mình là Chuẩn Thánh cơ mà!

Nhưng tất cả sự khó tin đó đều không ngăn được sinh mệnh lực của Phổ Hiền trôi đi, nguyên thần vỡ nát, đôi mắt dần chìm vào bóng tối.

Giây tiếp theo, thân thể hắn nổ tung, hóa thành bụi trần giữa hư không.

Phổ Hiền đã chết, dù là Chuẩn Thánh, cuối cùng vẫn không phải Thánh Nhân, không thể bất tử bất diệt.

Huống chi vừa mới đột phá Chuẩn Thánh đã cuồng vọng như vậy muốn khiêu chiến Huyền Đô, thất bại là chuyện bình thường.

Sự chênh lệch giữa các Chuẩn Thánh cũng rất lớn.

Huyền Đô có thể chém giết Phổ Hiền vừa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng khi đối mặt với những Nhị Thi Chuẩn Thánh như Khổng Tuyên, y cũng chỉ có nước bị giết trong nháy mắt.

Chuẩn Thánh, bí ẩn và khó lường hơn nhiều so với tưởng tượng của người thường.

"A?

Giết rồi?" Nhìn thân ảnh Phổ Hiền hóa thành tro bụi giữa hư không, trên mặt Di Lặc đầy vẻ phẫn nộ và kinh hãi.

Khó có thể tưởng tượng, một Chuẩn Thánh đường đường lại bị giết ngay trước mặt lão.

Cả Phật Giáo có mấy vị Chuẩn Thánh chứ?

Năm vị!

Trước đó chết một Văn Thù, một kẻ sắp đột phá Chuẩn Thánh, đã khiến Phật Giáo đau lòng, bây giờ Huyền Đô lại giết cả Phổ Hiền.

Tổn thất như vậy đủ khiến Phật Giáo thổ huyết!

"Khốn nạn, đáng chết a!" Di Lặc hung tợn gầm lên giận dữ, mắt đã đỏ ngầu.

Lão vạn lần không ngờ tới, chỉ đến Sư Đà Lĩnh để lấy lại chút thể diện, Huyền Đô lại ra tay độc ác như vậy, giết luôn cả Phổ Hiền!

Thù này không báo, Phật Giáo biết tự xử thế nào?

"Kẻ phản bội Huyền Môn, người người đều có thể giết!" Huyền Đô lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén, trực tiếp lấy Huyền Môn ra làm cớ.

Phổ Hiền vốn là đệ tử Xiển Giáo, sau khi đầu quân cho Phật Giáo, lại đi chèn ép Huyền Môn, chết chưa hết tội.

Giết thì cũng đã giết rồi, có gì to tát đâu?

"Ngươi~" Di Lặc run rẩy chỉ tay vào Huyền Đô, tức đến muốn thổ huyết!

Giết người của Phật Giáo mà còn có thể ngang ngược như vậy, đơn giản là đáng chết!

"Nếu còn tiếp tục lảm nhảm, ngươi cũng đừng hòng đi!" Huyền Đô trầm giọng nói, ánh mắt lại nhìn về phía Lục Áp.

Ta đã giết một tên rồi, tên còn lại ngươi không giải quyết nốt đi à?

Lục Áp thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu cười, ánh mắt nhìn về phía Di Lặc lại càng thêm sắc bén.

Giết người thôi mà!

Y không có chút áp lực nào, huống chi là người của Phật Môn.

Thực lực của Lục Áp cũng không kém Huyền Đô bao nhiêu, dù sao y cũng mang trong mình huyết mạch Yêu Hoàng.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Áp và Huyền Đô nhìn chằm chằm, Di Lặc tức thì càng thêm khó chịu, trong mắt còn lóe lên một tia hoảng loạn.

Một mình Lục Áp đã khiến lão có chút không chống đỡ nổi, nếu hai người cùng hạ sát thủ, lão cũng sẽ chẳng khá hơn Phổ Hiền là bao.

Nghĩ đến đây, Di Lặc không còn bình tĩnh được nữa, để lại một câu: "Chuyện này Phật Giáo ta không bỏ qua đâu!" Nói xong, liền vội vàng chật vật đào tẩu khỏi Sư Đà Lĩnh.

Nơi này không may mắn!

Di Lặc đã bỏ chạy, Lục Áp và Huyền Đô nhìn nhau, đều khẽ lắc đầu.

"Chuyện Sư tôn giao phó Bản tôn đã hoàn thành, ta nên trở về Thái Dương Tinh, cáo từ!" Lục Áp nhẹ giọng nói, Thái Dương Chân Hỏa kinh khủng quanh thân biến mất không một dấu vết.

"Đa tạ đạo huynh tương trợ!" Huyền Đô trầm giọng cảm tạ, chuyện này may mà có Lục Áp xuất hiện, nếu không, đối mặt với hai Chuẩn Thánh liên thủ, y cũng khó thoát khỏi dây dưa.

Nhắc đến Nhân Giáo hiện nay, Huyền Đô cũng thở dài một tiếng.

Năm đó khí thế vạn tiên triều bái, bây giờ chỉ còn lại một Chuẩn Thánh.

May mà cứu được ba người Cầu Thủ Tiên, thực lực Nhân Giáo cũng sẽ từ từ khôi phục lại một chút.

Mọi người cáo biệt rời đi, nhìn Sư Đà Lĩnh trống không, Tôn Ngộ

Không mặt đầy bất đắc dĩ.

Lại đi hết rồi, không ai thèm để ý đến mình!

"Thôi kệ, mang theo lão hòa thượng kia mau đến Đại Lôi Âm Tự đi!

Lấy được công đức rồi, Lão Tôn ta không quan tâm ai thắng ai thua!" Tôn Ngộ Không cũng cạn lời với Phật Giáo, lại thất bại nữa rồi.

Lần trước là Văn Thù, một Đại La Kim Tiên chết, lần này còn nghiêm trọng hơn, Phổ Hiền, một Chuẩn Thánh cũng bị giết.

Điều này khiến hắn không khỏi nghi ngờ, Phật Giáo còn người không?

Chương 225

Cứ thế này, cho dù Phật Giáo có truyền được đến phương Đông, dưới sự đàn áp mạnh mẽ của Tiệt Giáo, cũng căn bản không có không gian sinh tồn.

Tôn Ngộ Không mang theo Đường Tam Tạng tiếp tục lên đường, còn Di Lặc thì chật vật chạy về Đại Lôi Âm Tự.

Vừa nhìn thấy Dược Sư, lão đã mặt mày bi thảm.

"Huyền Môn quá khi dễ người khác!" "Bọn họ đã giết Phổ Hiền Tôn giả rồi!" Di Lặc bi thương gầm lên, Phổ Hiền chết, lão cũng bị trọng thương.

"Cái gì!" Nghe vậy, chư Phật khắp Đại Lôi Âm Tự đều xôn xao, Quan Âm cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Phổ Hiền cũng chết rồi?" Lão bạn thân năm xưa ở Xiển Giáo, bây giờ chỉ còn lại mình nàng!

"Phổ Hiền cũng chết rồi?" Trên Tây Tiệt Đạo, Kim Bằng cười ha hả.

Y mặc một bộ kim bào lộng lẫy, ánh mắt nhìn về phía Linh Sơn phương Tây, trong tay lại cầm một cái hồ lô, từng ngụm từng ngụm nhấm nháp mỹ tửu.

Tây Tiệt Đạo, một cái tên vô cùng trẻ trâu, do Kim Bằng tự đặt, nhưng gã này lại cho rằng nó rất hay.

Vừa bao hàm ý nghĩa của Tiệt Giáo, vừa có nghĩa là chặn đứng con đường của phương Tây.

Hắn đã làm được!

Những năm qua, Kim Bằng ngồi ngay cửa ngõ đại lục phương Tây, nhìn Linh Sơn như hổ rình mồi.

Mặc dù phần lớn thời gian y không có hứng thú để ý đến đám tép riu kia, nhưng sự tồn tại của y, trước sau vẫn là một quả bom nổ chậm treo trên đầu Phật Giáo!

Khiến cho đám trọc đầu ở Linh Sơn nơm nớp lo sợ, không biết ngày nào đó, gã Kim Bằng này lên cơn thần kinh lại đến Linh Sơn gây sự!

"Phổ Hiền quả thực đã chết!" "Tên nhóc Huyền Đô kia ngày thường kín tiếng, nhưng thực lực lại không thể xem thường, đã sắp trảm nhị thi rồi." "Ngay cả ta cũng không nắm chắc phần thắng!" Lục Áp ngưng trọng nói.

Lúc này y đang đứng sau lưng Kim Bằng, sau khi rời khỏi Sư Đà Lĩnh, y không lập tức trở về Thái Dương Tinh.

Dù sao nơi Sư Đà Lĩnh cũng không xa đạo trường của Kim Bằng là mấy!

"Nhân Giáo sinh ra một kẻ quái thai!" Lục Áp lắc đầu cảm khái.

Tên Huyền Đô kia tư chất ngu độn, thành danh muộn, nhưng thực lực đã sắp đạt đến cảnh giới Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Lục Áp cảm thấy mình cũng không hạ được y.

"Sau Phong Thần đại chiến, khí vận ít ỏi còn lại của Nhân Giáo đều dùng để nuôi dưỡng một mình Huyền Đô, sao có thể không lợi hại?" Kim Bằng nghe vậy lại không cho là đúng, dáng vẻ lười biếng, vừa uống rượu vừa nói.

"Nhưng sau trận Tây Du này, khí vận Nhân Giáo cũng sẽ từ từ khôi phục, cũng đáng để Tiệt Giáo chúng ta lưu tâm một chút!" Nhân Giáo có Huyền Đô, đột phá Nhị Thi Chuẩn Thánh chỉ là vấn đề thời

gian, cộng thêm mấy người Cầu Thủ Tiên quay về Nhân Giáo.

Nhân Giáo quả thực có dấu hiệu phục hưng!

"Nhưng chuyện với Phật Giáo vẫn chưa xong đâu!" "Sau khi Văn Thù và Phổ Hiền chết, Phật Giáo còn bốn Chuẩn Thánh, thực lực như vậy cũng không tệ!" Lục Áp nhẹ giọng nói.

Dù sức mạnh của Phật Giáo kém xa Tiệt Giáo, nhưng thứ tranh đoạt là khí vận Hồng Hoang, Phật Giáo vẫn là một mối đe dọa.

"Vậy thì hãy để chuyện Tây Du kết thúc triệt để đi!" Kim Bằng lạnh lùng nói.

"Bảo cho đám yêu quái ở phương Tây biết, bắt Đường Tam Tạng lại cho ta, lần này phải xẻo một miếng thịt lớn của Phật Giáo!" Kim Bằng nhàn nhạt cười, dáng vẻ phóng đãng bất cần, nhưng lời nói lại không chút khách khí với Phật Giáo.

Lần trước ở Bạch Cốt Sơn, hai giáo đều đã điều động bốn đại Chuẩn Thánh, cuối cùng lại không đánh.

Phật Giáo đã thỏa hiệp.

Giới hạn số lượng kinh Phật giả ở sáu cuốn.

Nhưng đối với Tiệt Giáo mà nói, con số này có hơi nhiều, nhưng không sao.

Chiêu bài thực sự vẫn nằm trong tay Kim Bằng.

Tây Tiệt Đạo, chặn đứng con đường vào đại lục phương Tây!

Muốn đi qua nơi này để đến Linh Sơn, nếu không có sự cho phép của Kim Bằng, căn bản là chuyện không thể.

"Vâng, lão gia!" Nghe lời Kim Bằng, một đồng tử vội vàng rời đi, truyền lời của Kim Bằng xuống dưới.

Phải biết ở nơi giao giới giữa đại lục phương Đông và phương Tây, lời của Kim Bằng còn hiệu quả hơn cả thánh chỉ.

Những yêu quái lớn nhỏ kia ai dám không nghe theo Kim Bằng?

Thậm chí Nhân tộc ở các quốc gia đó cũng đều thờ phụng tượng thần của Kim Bằng.

Muốn cản Đường Tam Tạng, gã đừng hòng đi được!

"Trận quyết chiến cuối cùng với Phật Giáo trong đại kiếp này, Thái Dương Tinh tạm thời không về được rồi!" Kim Bằng nhìn Lục Áp cười ha hả.

Cảm giác đó giống như âm mưu đã thành công.

Biết nhị sư huynh này lại bắt đầu không đứng đắn, Lục Áp chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Trận quyết chiến cuối cùng với Phật Giáo sắp bùng nổ, y quả thực phải ở lại Tây Tiệt Đạo.

Không chỉ Lục Áp, Kim Bằng còn thông báo cho những người khác trong Tiệt Giáo đến đây.

Trên Tây Tiệt Đạo, mới là món quà lớn chuẩn bị cho Phật Giáo.

Lúc này, Đường Tam Tạng vừa trải qua kiếp nạn ở Sư Đà Lĩnh, tuy không có gì đáng ngại, nhưng cũng bị dọa cho khiếp vía.

Đường Tam Tạng phát hiện, càng đi về phía Tây, yêu quái lại càng lợi hại!

Càng ngày càng nhiều yêu quái không nể mặt Tôn Ngộ Không, một Yêu Vương!

Khiến cho Đường Tam Tạng bây giờ có chút suy nhược thần kinh, cưỡi trên lưng ngựa, để Sa Tăng dắt đi.

Lúc này, họ sắp đi hết đại lục phương Tây, sa mạc Gobi cát vàng mênh mông, trên trời còn có bão cát gào thét.

Hoàn cảnh so với phương Đông, khắc nghiệt hơn rất nhiều.

"Cuối cùng cũng sắp đến phương Tây, hy vọng đừng có yêu quái nữa!" Đường Tam Tạng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đến Linh Sơn rồi, nhiệm vụ của mình cũng hoàn thành.

Nơi gần Linh Sơn thế này, yêu quái cũng không dám làm càn.

Chỉ là điều khiến Đường Tam Tạng tò mò là, nơi này cách Linh Sơn không xa, nhưng sao lại không thấy mấy vị hòa thượng nào?

Dù có vài người, cũng đều đi lại vội vã, dáng vẻ kinh hãi.

"Đây không phải là thánh địa Phật Môn sao?" Đường Tam Tạng kỳ quái lẩm bẩm.

Giây tiếp theo, ánh mắt hắn lại nhìn về phía trung tâm một tòa thành trì, nơi đó có một quảng trường.

Vô số bá tánh đang ở đó triều bái.

Chương 226

Chỉ là bức tượng họ triều bái không phải là vị Bồ tát trọc đầu nào đó trong Phật Giáo, mà là một bóng người xa lạ.

Cao lớn thẳng tắp, mặc kim bào, ánh mắt sắc bén, sắc mặt lạnh lùng, ngồi trên vương tọa, bá khí vô tận ập tới.

Khiến người ta kinh hãi.

"Đây là ai?

Tại sao ở đất Linh Sơn, bá tánh lại thờ phụng người này?" Đường Tam Tạng kinh ngạc thốt lên, tên này là ai vậy?

Dám giành hương hỏa với Phật Giáo ngay dưới mí mắt Phật Tổ?

Ngược lại là Tôn Ngộ Không, khi nhìn thấy bức tượng đó, sắc mặt hắn liền trở nên ngưng trọng.

"Người này thật mạnh mẽ, chỉ là một bức tượng mà đã có cảm giác áp bức khủng khiếp như vậy!" Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi.

Tuy hắn không nhận ra hình dáng của Kim Bằng, nhưng cảm nhận được uy áp đó rất mãnh liệt.

Tôn Ngộ Không lần đầu tiên nhìn thấy sự tồn tại của Nhị Thi Chuẩn Thánh, dù chỉ là một bức tượng.

Đối mặt với ánh mắt khác lạ của những người xung quanh, Đường Tam Tạng cuối cùng cũng tìm được một hòa thượng, lúc bị Sa Ngộ Tịnh gọi lại, hòa thượng kia còn giật nảy mình.

Khi thấy Đường Tam Tạng cũng là hòa thượng, y mới lau mồ hôi lạnh, tưởng là yêu quái muốn ăn thịt mình!

"Đường trưởng lão, vùng đất này tên là Tây Tiệt Đạo." "Người

trên bức tượng kia, là bá chủ của khu vực vạn dặm này, Kim Sí Đại Bàng Vương!" Kim Sí Đại Bàng Vương?

Lẽ nào là một Yêu Vương?

Nghe cái tên xa lạ này, Đường Tam Tạng lặng lẽ nhìn về phía bức tượng cao lớn.

Chàng trai trẻ anh minh thần võ đó, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng, dường như cũng không giống Yêu tộc cho lắm!

"Không biết Kim Sí Đại Bàng Vương rốt cuộc là nhân vật thế nào?" "Lẽ nào là một yêu quái?" "Tại sao bá tánh ở đây đều lập tượng cho y, chẳng lẽ bị uy thế của Kim Sí Đại Bàng Vương ép buộc?" Đường Tam Tạng chắp hai tay lại nhẹ giọng nói.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, từ khi rời khỏi Đại Đường đến nay, những yêu quái hắn gặp đều mang dáng vẻ hung thần ác sát.

Bá tánh trốn còn không kịp!

Chưa từng thấy bá tánh ở đâu lại lập tượng cho Yêu Vương, còn quỳ bái vô cùng thành kính, giống như bái Phật vậy.

Thao tác gì đây?

Đường Tam Tạng chỉ có thể nghĩ rằng yêu quái kia ép buộc bá tánh làm vậy, trước đây cũng không phải chưa từng gặp.

Nghe lời Đường Tam Tạng, vị hòa thượng bị chặn lại lại có vẻ mặt lúng túng.

"Bẩm Đường trưởng lão, Kim Sí Đại Bàng Vương kia quả thực là một yêu quái, một yêu quái vô cùng lợi hại!" Vị hòa thượng trẻ tuổi nhỏ giọng nói, dường như sợ bị người khác nghe thấy.

"Nhưng những bá tánh này không phải bị y ép buộc, họ thật tâm triều bái Kim Sí Đại Bàng Vương!" Đây mới là điều khiến hòa

thượng lúng túng, một yêu quái lại có thể nhận được sự kính sợ từ tận đáy lòng của bá tánh, quả thực chưa từng nghe thấy!

Ngay dưới mí mắt Phật Giáo, mà Phật Giáo lại không làm gì được.

Nghe những lời này, Đường Tam Tạng càng thêm kinh ngạc.

"Kim Sí Đại Bàng Vương có bản lĩnh gì?

Mà có thể khiến những bá tánh này triều bái thành kính như vậy?" Đường Tam Tạng không hiểu!

Nếu là Phật Giáo thì không có gì lạ, dù sao Phật Giáo giỏi nhất là trò mê hoặc lòng người.

Nhưng một yêu quái có thể làm được đến bước này, quả không phải là sở trường của Yêu tộc.

"Trong truyền thuyết, vô số năm trước, nơi này là một vùng đất hoang vu, yêu ma hoành hành, không có bất kỳ pháp độ nào, thực lực là trên hết." "Bá tánh sống nay chết mai, vô số người chết trong tay yêu quái." "Sau đó Kim Sí Đại Bàng Vương xuất hiện, một tay trấn áp toàn bộ Yêu tộc trong phạm vi ức vạn dặm, thiết lập pháp độ." "Bảo vệ sự bình an cho vùng đất ức vạn dặm này, bá tánh cảm kích công đức của y, nên mới tự phát lập tượng cho y!" Vị hòa thượng trẻ tuổi nhẹ giọng nói, uy danh của Kim Sí Đại Bàng Vương bắt nguồn từ đó.

Đường Tam Tạng nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Ra là vậy, Kim Sí Đại Bàng Vương kia tuy là Yêu tộc, nhưng lại bảo vệ bá tánh, quy phạm yêu ma, quả thực có một trái tim hướng thiện!" Đường Tam Tạng cảm khái, trong mắt cũng sáng lên.

Điều hắn sợ nhất chính là bị yêu quái bắt ăn thịt, mấy lần đều suýt nữa thì toi.

Nhưng nếu Kim Sí Đại Bàng Vương lương thiện như vậy, tự

nhiên cũng không cần lo lắng về tính mạng nữa.

Sắp đến Tây Tiệt Đạo rồi, thật kích động!

Nào ngờ, vị hòa thượng trẻ tuổi kia lại khẽ lắc đầu, mặt đầy bi thương nói: "Đường trưởng lão, nếu ngài nghĩ vậy, thì sai rồi!" "Hửm?

Sai?" Đường Tam Tạng không hiểu nhìn hòa thượng, lẽ nào Kim Sí Đại Bàng Vương ăn thịt người sao?

"Kim Sí Đại Bàng Vương kia tuy không ăn thịt người, nhưng lại có địch ý rất lớn đối với Phật Môn chúng ta!" "Phàm là đệ tử Phật Môn đi qua Tây Tiệt Đạo, đều không tránh khỏi bị làm khó dễ, có người bị bắt đi từ đó không thấy bóng dáng!" "Đến mức bá tánh ở đây cũng không thân thiện với đệ tử Phật Môn chúng ta!" "Đường trưởng lão, Đại Lôi Âm Tự ở phía trước, mau đi thôi!" Vị hòa thượng trẻ tuổi mặt đầy bi phẫn, ngày nay uy vọng Phật Giáo ngày càng cao, ngày càng có nền tảng quần chúng.

Bá tánh đều thành tâm tín ngưỡng Phật Giáo, nhưng trớ trêu thay ở trên Tây Tiệt Đạo, đệ tử Phật Giáo lại phải chịu đối xử phi nhân.

Quả thực kinh người, không có hòa thượng nào dám ở đây lâu, đều vội vã đi qua.

Chỉ đứng đây một lát, đã thấy không ít ánh mắt không thân thiện nhìn về phía họ.

Điều này cũng khiến Đường Tam Tạng càng thêm kinh ngạc.

Người ở đây thật sự ghét Phật Giáo sao?

"Sao có thể?

Kim Sí Đại Bàng Vương kia chỉ vì không thích Phật Giáo chúng ta, liền đối xử với đệ tử Phật Môn như vậy sao?" "Phía trước chính là

Đại Lôi Âm Tự rồi!

Lẽ nào Kim Sí Đại Bàng Vương không sợ Phật Tổ trấn áp sao?" Đường Tam Tạng khó tin nói, dám bắt giữ đệ tử Phật Giáo ngay gần Linh Sơn, đệ tử còn không trở về được.

Lẽ nào không sợ Phật Giáo trả thù sao?

Kim Sí Đại Bàng Vương bị úng não à?

Vị hòa thượng trẻ tuổi bất đắc dĩ thở dài nói: "Kim Sí Đại Bàng Vương đã hoành hành ở đây nhiều năm rồi, Phật Tổ cũng chưa từng quản!" Phật Tổ không quản...

Đường Tam Tạng nghe vậy, khóe miệng giật giật, khó tin nhìn hòa thượng, sao có thể?

Phật Giáo tuy cả ngày hô hào khuyên người hướng thiện, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt.

Lòng báo thù cực mạnh, nếu có người bắt nạt đệ tử Phật Giáo, nếu buông đao đồ tể thì thôi, nếu không thì nhất định sẽ cho người đó đi gặp Phật Tổ.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng Vương là chuyện gì đây?

Phật Giáo không quản?

Mặc cho y sỉ nhục Phật Giáo ngay gần Linh Sơn?

"Trong truyền thuyết, Kim Sí Đại Bàng Vương kia là một vị cường giả thượng cổ, thực lực khủng bố vô cùng, ngay cả Phật Tổ đích thân ra tay cũng khó mà bắt được!" "Nghe nói thế lực đứng sau y còn kinh khủng hơn, Phật Giáo chúng ta cũng khó mà động thủ." "Kim Sí Đại Bàng Vương kia trước giờ cũng chỉ gây cho Phật Giáo chúng ta một chút phiền phức, nên Phật Tổ Bồ Tát cũng nhịn." "Chỉ là những người kia~" Vị hòa thượng trẻ tuổi bi thương nói, đầy bất đắc dĩ,

càng thêm phẫn nộ.

Đều bị bắt nạt đến tận cửa nhà rồi, nhưng Phật Giáo lại không thể động thủ phản kích, quả thực uất ức!

Cũng vì sự tồn tại của Kim Sí Đại Bàng Vương, Phật Giáo mới luôn bị kìm hãm ở một góc phương Tây, muốn mở rộng thế lực, phải cần một hòa thượng phàm nhân như Đường Tam Tạng đi đến Linh Sơn thỉnh kinh.

Chương 227

Vị hòa thượng trẻ tuổi biết có hạn, căn bản không biết lai lịch của Kim Bằng, càng không biết Phật Giáo rốt cuộc đang kiêng dè điều gì.

Nhưng chỉ với những thông tin này, đã đủ khiến Đường Tam Tạng kinh hãi, mắt trợn trừng.

"Phật Tổ cũng không bắt được Kim Sí Đại Bàng Vương đó?" Yêu quái kia mạnh mẽ và khủng bố như vậy, thảo nào Phật Giáo không dám dễ dàng động thủ.

"Hỏng rồi, nếu yêu quái đó ghét Phật Giáo như vậy, chẳng phải Bần tăng sẽ gặp nguy hiểm sao?" Nghĩ đến đây, Đường Tam Tạng hồn bay phách lạc, lần trước bị yêu quái ở Sư Đà Lĩnh bắt đi, suýt nữa thì toi.

Lần này, Kim Sí Đại Bàng Vương cũng là một nhân vật hung ác!

Kim Sí Đại Bàng Vương chuyên đối phó Phật Giáo, ngay cả Phật Tổ cũng không phải là đối thủ?

Vậy chẳng phải Đường Tam Tạng sẽ gặp nguy hiểm sao?

Phải biết rằng trên đường đi đã có không ít yêu quái muốn bắt Đường Tam Tạng!

Chỉ để gây phiền phức cho việc Phật Giáo đông truyền, cũng may nhờ có uy danh của Tôn Ngộ Không mới giúp hắn may mắn thoát nạn.

Đúng rồi, Tôn Ngộ Không!

Đường Tam Tạng lập tức nhìn về phía Tôn Ngộ Không, lúc này gã đang mặt mày trầm ngưng, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Ngộ Không, ngươi có từng nghe qua danh tiếng của Kim Sí Đại

Bàng Vương không?" Đường Tam Tạng nhẹ giọng hỏi Tôn Ngộ Không.

Phải biết rằng trên đường đi, thể diện của Tôn Ngộ Không rất có tác dụng, bao nhiêu yêu quái muốn gây phiền phức, nghe thấy tên Tôn Ngộ Không liền sợ hãi?

Cùng là Yêu Vương, Kim Sí Đại Bàng Vương chắc sẽ nể mặt Tôn Ngộ Không một chút nhỉ!

Như vậy, mình cũng không nên bị làm khó!

Nào ngờ, Tôn Ngộ Không lại mang vẻ mặt trầm tư, khẽ lắc đầu nói: "Kim Sí Đại Bàng Vương thì Lão Tôn ta không biết." Nghe giới thiệu của vị hòa thượng trẻ tuổi kia, Tôn Ngộ Không vắt óc cũng không nghĩ ra Kim Sí Đại Bàng Vương là ai.

Yêu tộc có một cường giả như vậy sao?

Cường giả thời thượng cổ, chưa nghe nói bao giờ!

Kể từ khi Tây Du bắt đầu, kiến thức của Tôn Ngộ Không đã tăng lên rất nhiều, cao thủ trong Tứ Giáo hắn cũng biết một vài, còn về cường giả Yêu tộc thì càng không cần phải nói.

Nhưng hắn lại chưa từng nghe qua tên của Kim Sí Đại Bàng Vương!

Ngưu Ma Vương cũng chưa từng nói với hắn!

"Nhưng huynh đệ kết nghĩa của Lão Tôn ta là Bằng Ma Vương, là Thiên Bằng viễn cổ, chắc sẽ biết thôi!" Tôn Ngộ Không khẽ gật đầu, hắn mới sống được bao lâu chứ!

Kiến thức có hạn!

Cùng là Bằng Vương, Bằng Ma Vương chắc sẽ biết Kim Sí Đại Bàng Vương kia, Ngưu Ma Vương cũng chắc chắn sẽ biết.

Có thời gian phải hỏi mới được.

Lại từ đâu mọc ra một cường giả Yêu tộc.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Đường Tam Tạng nghe huynh đệ kết nghĩa của Tôn Ngộ Không có thể biết Kim Sí Đại Bàng Vương, trong lòng cũng tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đã có thể tìm được mối quan hệ, vậy thì không cần lo lắng nữa!

Dù có xảy ra xung đột, Tôn Ngộ Không cũng có thể tìm người nói chuyện, có cửa mà đi!

Hữu dụng hơn nhiều so với việc đâm đầu lung tung.

Khi mấy người chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, một đội binh mã mặc ngân giáp lại xông tới.

Họ hoành hành giữa hư không, uy thế mạnh mẽ khiến đất trời trở nên tĩnh lặng, những bá tánh kia nhìn thấy những binh sĩ mặc ngân giáp này, lại đều lần lượt quỳ lạy nói: "Thánh sứ!" Sứ giả dưới trướng Kim Sí Đại Bàng Vương, mặc áo giáp màu bạc, mỗi người thực lực đều cường hoành vô cùng.

Xung quanh Tây Tiệt Đạo ức vạn dặm, nơi nào có động loạn đều do họ ra tay dẹp yên.

Căn bản không đáng để Kim Sí Đại Bàng Vương ra tay, đối với những binh sĩ ngân giáp này mọi người cũng đều tôn kính.

Tôn Ngộ Không nhìn những binh sĩ này, trong lòng lại thầm nghĩ: "Những binh sĩ này thực lực thật mạnh!" "Tuy số lượng không nhiều, nhưng còn lợi hại hơn cả Thiên Đình." "Kim Sí Đại Bàng Vương kia rốt cuộc là ai, mà có thực lực và thế lực khủng bố như vậy!" "Dường như cả Phật Giáo và Thiên Đình đều không làm gì được y!" Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi, phát hiện ra Kim Sí Đại Bàng Vương kia còn

mạnh hơn trong tưởng tượng!

Không chỉ thực lực khủng bố, có thể đối kháng với Như Lai, ngay cả binh mã dưới trướng cũng lợi hại như vậy!

Chỉ là, đột nhiên, Tôn Ngộ Không lại phát hiện những binh sĩ kia đang xông về phía mình.

Ánh mắt nhắm vào bọn họ.

"Hỏng rồi, những binh sĩ này đến bắt ta rồi, mau chạy đi!

Đường trưởng lão!" Vị hòa thượng trẻ tuổi kinh hãi la lên, vừa định quay người bỏ đi, liền chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm.

"A!" Thân thể của y trực tiếp vỡ nát, hóa thành một đống máu thịt ngay trước mắt Đường Tam Tạng.

Cảnh tượng như vậy khiến Đường Tam Tạng há hốc mồm, kinh hãi quay đầu nhìn về phía những binh sĩ ngân giáp kia.

"Giết đệ tử Phật Môn ta?" Phía trước chính là Linh Sơn!

Những binh sĩ này lại dám ngang nhiên giết một hòa thượng như vậy, lẽ nào thật sự không sợ Phật Môn truy cứu sao?

"Hừ, chỉ là một tên lừa trọc thôi, giết thì đã sao?

Lũ lừa trọc già ở Linh Sơn có dám quản chuyện Tây Tiệt Đạo của ta không?" Giữa không trung, một vị ngân giáp thần tướng dẫn đầu lạnh lùng cười nói.

Họ đều là thuộc hạ của Kim Bằng, là kẻ thống trị Tây Tiệt Đạo.

Những năm qua, đám lừa trọc của Phật Giáo không biết đã bị giết bao nhiêu, nhưng có ai dám báo thù không?

Ngoài việc tỏ ra phẫn nộ, từng đứa một đều rụt đầu như rùa!

Những ngân giáp thần tướng này, không dễ dàng giết người,

nhưng giết hòa thượng thì không có nhiều quy tắc như vậy.

Đường Tam Tạng nổi giận, dù tính tình tốt đến đâu cũng không chịu nổi nữa.

"A Di Đà Phật!" Chưa đợi Đường Tam Tạng mở miệng mắng, lại thấy trong tay vị ngân giáp thần tướng kia hiện ra một cuộn giấy.

Sau khi mở ra, trên đó là bức họa một hòa thượng, dáng vẻ trắng trẻo mập mạp, chẳng phải là Đường Tam Tạng sao!?

"Không sai rồi, là Đường Tam Tạng, bắt lại!" Ngân giáp thần tướng so sánh với bức họa một lát, liền trực tiếp phất tay ra lệnh cho thuộc hạ.

Bắt người!

Lệnh của Kim Bằng, thấy Đường Tam Tạng rồi, không cần nhiều lời, trực tiếp bắt người, nếu có phản kháng, cứ thẳng tay mà xử lý.

Thấy những binh sĩ kia xông tới, Đường Tam Tạng cũng không còn bận tâm đến phẫn nộ nữa, trên mặt hoàn toàn là kinh hãi.

"Dừng tay!" Thấy tình hình này, Tôn Ngộ Không không thể không quản, dù sao hắn vẫn đang trông chờ đưa Đường Tam Tạng đến Linh Sơn để kiếm chút công đức!

Mấy gã này lại muốn bắt lão hòa thượng đi!

Chương 228

Tôn Ngộ Không lập tức chắn trước mặt Đường Tam Tạng.

Chỉ là vị ngân giáp thần tướng kia nhìn hắn, lại nhàn nhạt lắc đầu nói: "Ta nhận ra ngươi, Mỹ Hầu Vương!" "Ngưu Ma Vương đại nhân từng nhắc đến ngươi!" "Nhưng chuyện này, ta khuyên ngươi không nên nhúng tay vào, bắt giữ Đường Tam Tạng là mệnh lệnh của Kim Sí Đại Bàng Vương." Nghe lời của ngân giáp thần tướng, Tôn Ngộ Không ngẩn người, mấy gã này cũng biết Ngưu Ma Vương?

Nghe qua thì quan hệ không tầm thường!

Bắt Đường Tam Tạng là mệnh lệnh của Kim Sí Đại Bàng Vương bí ẩn kia?

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không nghĩ đến một khả năng.

"Lẽ nào Kim Sí Đại Bàng Vương cũng là người của Tiệt Giáo?" "Mẹ kiếp, lại là tranh chấp giữa Tứ Giáo!" Tôn Ngộ Không trong lòng uất ức.

Tuy tính cách hắn cuồng vọng, tự cho rằng thực lực cao cường, nhưng sau khi thấy những cường giả Chuẩn Thánh như Ô Vân Tiên, hắn không cho rằng mình có thể nhúng tay vào chuyện của Tứ Giáo được nữa.

"Bang bang bang!" Hư không vang lên những tiếng giao đấu kịch liệt, Kim Cô Bổng vung lên giữa không trung, tóe ra những tia lửa chói mắt, đối kháng với vị ngân giáp thần tướng kia.

Tôn Ngộ Không cuối cùng vẫn ra tay ngăn cản, không để cho ngân giáp thần tướng dễ dàng bắt được Đường Tam Tạng.

Chỉ là, lúc này hắn lại càng đánh càng kinh hãi, vì hắn kinh ngạc

phát hiện thực lực của gã này căn bản không phải Đại La Kim Tiên.

Chiến lực phi phàm, Tôn Ngộ Không nhất thời cũng không hạ được.

"Mấy gã này chắc là người Tiệt Giáo!

Kim Sí Đại Bàng Vương kia e rằng cũng là một cường giả của Tiệt Giáo!" Tôn Ngộ Không thầm kinh hãi.

Nhưng hắn cũng chỉ đoán đúng một nửa, Kim Bằng là cường giả Tiệt Giáo không sai, nhưng những binh sĩ này bao gồm cả ngân giáp thần tướng.

Vốn chỉ là sinh linh của Tây Tiệt Đạo, sau khi được Kim Bằng thu nhận, truyền thụ một ít đạo pháp, thực lực đại tăng.

Ngân giáp thần tướng tay cầm trường thương là nhân vật cấp thống lĩnh thần binh của Tây Tiệt Đạo, thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thực lực như vậy ở Tây Tiệt Đạo, cũng có hơn mười người.

Cho nên, khi Tôn Ngộ Không đối mặt với gã này, mới tỏ ra vất vả, dù chiến lực cường hoành, trong thời gian ngắn cũng không hạ được.

Người có thực lực mạnh mẽ không chỉ có một mình thần tướng, những binh sĩ kia cũng đều không tầm thường.

Nhân lúc Tôn Ngộ Không bị kìm chân, bọn chúng liền ra tay vây công Đường Tam Tạng.

Loáng thoáng hình thành một loại trận pháp nào đó, nhanh chóng đã đánh gục Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

"Khốn kiếp, lão hòa thượng chết tiệt kia lại bị bắt rồi!" Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ lắc đầu giận dữ nói.

Sắp đến Linh Sơn rồi, Đường Tam Tạng lại mất tích, thật không

để người ta yên tâm!

Nói đi cũng phải nói lại, yêu quái bây giờ ngày càng lợi hại, chỉ một ngân giáp thần tướng đã lợi hại như vậy.

Nếu đổi lại là Kim Sí Đại Bàng Vương trong truyền thuyết thì còn lợi hại đến mức nào nữa?

"Tôn Ngộ Không, Đường Tam Tạng đã rơi vào tay ta, ngươi đến Linh Sơn mời cứu viện đi!

Nói với lũ lừa trọc kia, Kim Sí Đại Bàng Vương đang chờ!" Ngân giáp thần tướng trầm giọng quát, trường thương trong tay quét ngang, trực tiếp đánh bay Tôn Ngộ Không ra ngoài.

Hai người ngừng chiến, nhưng sắc mặt Tôn Ngộ Không lại càng thêm uất ức, gã này thật lợi hại!!

"Này, ngươi tên gì?" Tôn Ngộ Không co giật mặt hỏi.

Hắn cảm thấy gã mặc giáp sáng loáng, ra vẻ ta đây này, thực lực sắp đuổi kịp Ngưu Ma Vương rồi.

Nghe Tôn Ngộ Không hỏi, ngân giáp thần tướng sắp rời đi, thân hình khựng lại, liếc nhìn gã một cái rồi nhàn nhạt nói.

"Dưới trướng Kim Sí Đại Bàng Vương, Bắc Cực Chiến Thần, Bắc Lăng!" Một trong những thống lĩnh thần binh của Tây Tiệt Đạo, Bắc Cực Chiến Thần, thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng chiến lực lại hoàn toàn có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tôn Ngộ Không căn bản không làm gì được hắn, dễ dàng đã bắt được Đường Tam Tạng.

Thực lực như vậy đặt trong toàn bộ Hồng Hoang nhất định là một nhân vật lừng lẫy, giống như Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, tuy chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng lại là những Yêu Vương danh

tiếng lẫy lừng.

Nhưng cái tên Bắc Cực Chiến Thần này đối với hắn lại vô cùng xa lạ, căn bản chưa từng nghe qua!

"Bắc Cực Chiến Thần, Bắc Lăng?" Tôn Ngộ Không mặt mày khó chịu, lại từ đâu mọc ra cường giả vậy!

Hắn không có yêu khí mạnh như vậy, cũng không giống Yêu tộc, ngược lại càng giống Nhân tộc hơn.

Gã này, là tướng lĩnh dưới trướng của Kim Sí Đại Bàng Vương kia sao?

Thôi vậy, chỉ một Bắc Cực Chiến Thần cũng không hạ được, cứu lão hòa thượng kia thế nào?

Đến Linh Sơn tìm lũ lừa trọc kia thôi!

Nhưng đúng lúc này, Bắc Cực Chiến Thần sắp rời đi lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về một khoảng hư không.

Hắn cảm nhận được sự xuất hiện của một người bạn.

"Quan Âm, cái kẻ không ra nam không ra nữ nhà ngươi, thích trốn trốn tránh tránh như vậy!" Bắc Cực Chiến Thần lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Tây Tiệt Đạo chặn ngay cửa Linh Sơn, hiển nhiên hắn cũng đã quen biết Quan Âm, chỉ là quan hệ không tốt mà thôi.

Hắn càng rõ thực lực của Quan Âm, một sự tồn tại sắp đột phá Chuẩn Thánh.

Cho nên ngay lúc này, trong lòng Bắc Cực Chiến Thần có chút ngưng trọng.

"Bắc Lăng, thả Đường Tam Tạng ra." Hư không khẽ gợn sóng, Quan Âm một thân áo trắng bước ra, ánh mắt trầm ngưng nhìn Bắc

Lăng.

Tây Tiệt Đạo được lập ngay cạnh Linh Sơn, biết rõ Đường Tam Tạng sắp đi qua đây, Phật Giáo không yên tâm tự nhiên phải phái người đến tiếp ứng.

Không ngờ, Tiệt Giáo động thủ quá nhanh, khi Quan Âm đến nơi, Đường Tam Tạng đã rơi vào tay Bắc Cực Chiến Thần.

Tiếp theo chỉ có thể mạnh mẽ cướp lại.

"Bắt hòa thượng này, là mệnh lệnh của Kim Sí Đại Bàng Vương miện hạ, ngươi không mang đi được đâu!" Bắc Cực Chiến Thần lạnh lùng nói.

Tuy thực lực hắn kém xa Quan Âm, nhưng đây là Tây Tiệt Đạo!

Phật Giáo muốn từ đây mang người đi, không đơn giản như vậy.

Quan Âm cũng hiển nhiên hiểu đạo lý này, biết rằng không thể trì hoãn, nếu không sẽ có nhiều thần tướng hơn xuất hiện.

"Vụt!" Cho nên căn bản không nói nhảm, trực tiếp lấy ra Ngọc Tịnh Bình, dùng cành dương liễu quét một cái, sức mạnh khổng lồ xông về phía Bắc Cực Chiến Thần.

Thực lực của Quan Âm đã đến ngưỡng Chuẩn Thánh, có thể trảm thi bất cứ lúc nào.

Thực lực của Bắc Cực Chiến Thần dù cường hãn, cũng quyết không phải là đối thủ của Quan Âm.

Ngay lúc này, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng vô cùng, tay nắm chặt trường thương, đang chuẩn bị cứng rắn chống đỡ, hư không lại đột nhiên vỡ nát.

Một hắc động khổng lồ hiện ra, một luồng sức mạnh cường đại từ bên trong hung hãn lao ra, trực tiếp va chạm với sức mạnh của

Quan Âm.

Chương 229

"Ầm!" Dư chấn kinh hoàng tàn phá đất trời, hư không vỡ nát, đại địa chấn động, hai luồng sức mạnh cường hãn bộc phát ra uy thế kinh người.

Ánh mắt Quan Âm lại trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, luồng sức mạnh kia hoàn toàn không thua kém nàng.

Thực lực của người này tuyệt đối cường hãn.

"Quan Âm, dám ở Tây Tiệt Đạo của ta làm càn, trước tiên qua ải của Bản tôn đã!" Giọng nói lạnh lùng từ trong hắc động vang lên, khiến sắc mặt Quan Âm càng thêm ngưng trọng.

Nàng biết người này là ai.

"Thiên Cực Chiến Thần, Thiên Vũ Liệt!" Quan Âm trầm giọng nói.

"Gã này quả nhiên đã đến!" Giây tiếp theo, bốn bóng người từ trong hắc động bước ra, toàn bộ đều mặc chiến giáp màu bạc, cao lớn uy mãnh, khí thế bức người.

Người đi đầu, tay cầm trường kích, ánh mắt càng thêm sắc bén, nhìn Quan Âm lạnh lùng vô cùng, không hề để tâm.

Hắn, chính là Thiên Cực Chiến Thần, Thiên Vũ Liệt.

Trong khoảnh khắc, hư không ngưng đọng, khí thế kinh hoàng bùng phát, cả đất trời chìm vào tĩnh lặng.

Thời gian dường như cũng ngừng lại, hắc động kia phảng phất trở thành trung tâm của thiên địa.

Giây tiếp theo, bốn bóng người mặc chiến giáp màu bạc từ hư

không bước ra, lạnh lẽo, thờ ơ, tỏa ra uy áp nặng nề, tất cả đều lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mảnh đất trời này.

Cao ngạo, quyết đoán, giống như chúa tể của một phương trời đất, đứng sừng sững nơi đây.

Sắc mặt Quan Âm ngưng trọng: "Thiên Cực Chiến Thần, Thiên Vũ Liệt!" Ánh mắt nàng nhìn về phía bóng người đứng đầu tiên, chính gã này vừa rồi đã tung ra một đòn, cho nàng cảm giác ngang sức ngang tài.

Rất mạnh!

"Đại ca!" Lúc này, Bắc Cực Chiến Thần Bắc Lăng lại bước nhanh đến trước mặt Thiên Vũ Liệt, hai tay ôm quyền trầm giọng hô.

"Ta đã bắt được Đường Tam Tạng, Quan Âm đến cướp người!" "Ừm!" Thiên Vũ Liệt không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ nhàn nhạt gật đầu, thậm chí đối với sự xuất hiện của Quan Âm cũng không có chút gì bất ngờ.

Lúc này Bắc Lăng, trực tiếp đứng sau lưng Thiên Vũ Liệt, cùng ba người còn lại đứng thành một hàng.

Năm bóng người, cao lớn sắc bén, toàn bộ mặc chiến giáp màu bạc, tỏa ra uy áp kinh hoàng.

Chính là Ngũ Cực Chiến Thần dưới trướng Kim Bằng!

Thiên Cực Chiến Thần, Thiên Vũ Liệt.

Địa Cực Chiến Thần, Địa Vô Đạo.

Trung Cực Chiến Thần, Trung Thiên Hạo.

Nam Cực Chiến Thần, Nam Dực.

Bắc Cực Chiến Thần, Bắc Lăng.

Năm người đều là thống lĩnh của Tây Tiệt Đạo, là những sinh linh được Kim Bằng điểm hóa năm xưa, truyền thụ Tiệt Giáo đại đạo, chỉ trong mấy trăm vạn năm ngắn ngủi, tu vi đã đột phá mạnh mẽ.

Thiên Cực Chiến Thần mạnh nhất lúc này đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, dù đối mặt với Quan Âm sắp trảm thi, cũng hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong.

Bốn Chiến Thần còn lại cũng đều là những người xuất sắc trong cảnh giới của mình, thống lĩnh thần binh trấn áp Tây Tiệt Đạo.

Họ đã giao thủ với Phật Môn vô số lần, khiến các cường giả Phật Giáo căm hận đến tận xương tủy.

Lúc này, chuyện Đường Tam Tạng vô cùng quan trọng, Ngũ Cực Chiến Thần toàn bộ xuất hiện, Quan Âm muốn mang Đường Tam Tạng đi không hề đơn giản.

Năm bóng người đứng sừng sững giữa hư không, uy áp mạnh mẽ khiến đất trời chìm vào tĩnh lặng, Tôn Ngộ Không cũng trợn tròn mắt nhìn.

Một Bắc Cực Chiến Thần đã không đủ, lại đến thêm bốn người còn mạnh hơn.

Gã đi đầu có thể giao thủ với Quan Âm mà không rơi vào thế hạ phong.

Kim Sí Đại Bàng Vương trong truyền thuyết còn chưa xuất hiện, những gã này chỉ là thuộc hạ mà thôi.

Sức mạnh của Tây Tiệt Đạo mạnh đến mức có chút biến thái!

"Tây Tiệt Đạo không dễ đối phó!

Tiệt Giáo kia lại đến gây phiền phức!

Sắp phải chịu thiệt rồi!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ.

Nhìn sự việc phát triển, hắn tạm thời không ra tay, ngay cả một Bắc Cực Chiến Thần cũng không hạ được, càng không cần nói đến các cường giả khác.

Chuyện này phải xem Quan Âm thế nào.

"Thiên Vũ Liệt, lẽ nào ngươi thật sự muốn khai chiến với Phật Giáo ta sao?" Quan Âm mặt mày khó coi trầm giọng quát.

Từ lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, nàng cảm thấy thực lực của gã này đã mạnh hơn, rõ ràng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, mà chiến lực lại có thể ngang với người sắp trảm thi như nàng.

Đại đạo của Tiệt Giáo lợi hại đến vậy sao?

Có Thiên Vũ Liệt ở đây, Quan Âm biết, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình nàng không thể mang Đường Tam Tạng đi được.

Nhưng nghe lời nói mang theo uy hiếp của Quan Âm, Thiên Vũ Liệt lại nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: "Cuộc chiến giữa ta và Phật Giáo không phải đã bắt đầu từ sớm rồi sao?" "Ở Bạch Cốt Sơn và Sư Đà Lĩnh, tổn thất của Phật Giáo không nhỏ đâu!" Thiên Vũ Liệt căn bản không để tâm đến lời uy hiếp của Quan Âm, đám lừa trọc Phật Giáo này luôn thích nói nhảm.

Văn Thù và Phổ Hiền đều đã chết, tổn thất lớn như vậy còn nhịn được?

Phật Giáo không dám dễ dàng khai chiến với Tiệt Giáo.

"Bắt Đường Tam Tạng là pháp chỉ của miện hạ, Phật Giáo cũng không hy vọng miện hạ nổi giận chứ!" Thiên Vũ Liệt cười lạnh nói, ngược lại uy hiếp Quan Âm.

Sự tồn tại của gã Kim Bằng kia, đối với Phật Giáo, hoàn toàn là một quả bom nổ chậm!

Ai dám xem thường?

Với tính cách có chút thần kinh của gã, không chừng ngày nào đó không vui, trực tiếp xông lên Linh Sơn!

"Ngươi~" Quan Âm chỉ vào Thiên Cực Chiến Thần, tức đến run người.

Nhắc đến gã Kim Bằng kia, Quan Âm cũng cảm thấy một trận bất lực.

Quá mạnh, quá biến thái, quá thần kinh.

Một cường giả Nhị Thi Chuẩn Thánh kỳ cựu, một sự tồn tại đã trảm thi từ trước khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, trong Tứ Giáo có lẽ người duy nhất có thể tranh tài cùng y chỉ có huynh trưởng kiêm sư huynh của y là Khổng Tuyên.

Trong Phật Giáo, không có một ai có thể đối phó được Kim Bằng.

Gã này đặt đạo trường ngay cạnh Linh Sơn, khiến chư Phật khắp trời căm giận mà không dám nói!

Một gã như vậy, muốn bắt Đường Tam Tạng, căn bản dễ như trở bàn tay!

"Không được, Đường Tam Tạng là nhân vật mấu chốt cho việc đông truyền của Phật Giáo ta, tuyệt đối không thể để Kim Bằng bắt được." "Nếu không, Phật Giáo ta sẽ tổn thất nặng nề!" Quan Âm thầm nghĩ, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, phải nhanh chóng cứu Đường Tam Tạng ra.

Chương 230

Nghĩ vậy, Quan Âm trực tiếp truyền âm cho Tôn Ngộ Không: "Ngươi đi kìm chân Bắc Cực Chiến Thần, không thể để chúng hình thành Chiến Thần Đại Trận!" Lời còn chưa dứt, Quan Âm đã trực tiếp lao ra, tấn công về phía Thiên Cực Chiến Thần.

Để lại Tôn Ngộ Không một mình ngơ ngác, mẹ nó, Chiến Thần Đại Trận?

Cái thứ gì vậy?

Bảo ta đi kìm chân Bắc Cực Chiến Thần?

Gã đó lợi hại lắm!

Ta có nên đi không đây?

Tôn Ngộ Không thầm tính toán, rõ ràng đây lại là một cuộc đại chiến giữa Tiệt Giáo và Phật Giáo, mình lại bị cuốn vào vũng nước đục này rồi!

"Thôi kệ, sắp đến Linh Sơn rồi, vì mấy món công đức kia cũng không thể bỏ dở nửa chừng!" Tôn Ngộ Không trong lòng kiên định, trực tiếp vung gậy, liền đánh về phía Bắc Cực Chiến Thần.

"Hừ!

Công cốc!" Đối mặt với đòn tấn công của Tôn Ngộ Không, Bắc Cực Chiến Thần lại không hề nao núng.

Bên kia, Thiên Cực Chiến Thần lại trầm giọng quát một tiếng: "Chiến Thần Đại Trận!" Hắn căn bản không định dây dưa với Quan Âm, trực tiếp chuẩn bị tung ra chiêu lớn.

Chiến Thần Đại Trận, chính là chiêu thức khủng bố nhất của Ngũ

Cực Chiến Thần, năm người liên thủ, dưới Chuẩn Thánh gần như vô địch.

Thiên địa trung nam bắc, năm người trực tiếp chiếm giữ năm phương vị, đồng thời bộc phát ra sức mạnh cường hoành.

Hình thành một trận pháp kỳ dị, trong nháy mắt, sắc mặt Quan Âm càng thêm tái nhợt.

Ngũ Cực Chiến Thần Đại Trận được kích hoạt, hình thành một đạo phù văn thần bí giữa hư không, huyền ảo vô cùng, uy áp khó lường, bùng nổ vô tận ngân quang.

Chúng liên kết với nhau, như một chiếc lồng trời đất phong tỏa toàn bộ hư không.

Uy thế kinh hoàng khiến tất cả mọi người kinh hãi, sắc mặt Quan Âm trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Chết tiệt, Chiến Thần Đại Trận đã được kích hoạt!" Quan Âm thầm chửi một tiếng, cảm giác khó chịu như nuốt phải ruồi.

Uy danh của Ngũ Cực Chiến Thần lừng lẫy, người mạnh nhất là Thiên Cực Chiến Thần Thiên Vũ Liệt, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Bản tính hiếu chiến, chiến lực cường đại, tuyệt không phải người bình thường có thể so sánh.

Nhưng Quan Âm là một cường giả kỳ cựu, từng đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở Xiển Giáo và Phật Giáo, là một cường giả tuyệt đỉnh sắp trảm thi.

Nếu đơn đả độc đấu, tốn chút công phu, Quan Âm cũng có tự tin đánh bại Thiên Vũ Liệt.

Đáng tiếc, thủ đoạn mạnh nhất của Ngũ Cực Chiến Thần chính là

Chiến Thần Đại Trận.

Năm người liên thủ, dưới Chuẩn Thánh có thể nói là vô địch.

Trong Tứ Giáo, về trận pháp chi đạo, phải kể đến Tiệt Giáo có trình độ cao nhất.

Trận pháp của Tiệt Giáo lừng lẫy khắp Hồng Hoang, không ai sánh kịp.

Đặc biệt Chiến Thần Đại Trận này còn xuất phát từ tay Thông Thiên, tuy chỉ là tiện tay bày ra, nhưng đối với cường giả dưới Thánh Nhân, nó là một đại trận vô cùng kinh khủng.

Ít nhất, Quan Âm đã phải đau đầu.

Dù lúc này nàng có đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn phá vỡ đại trận này, cũng phải tốn không ít công phu.

"Trấn áp!" Theo một tiếng hét lớn của Thiên Vũ Liệt, Chiến Thần Đại Trận khủng bố bùng nổ uy áp mạnh mẽ, trấn áp về phía Quan Âm.

Ngũ Cực Chiến Thần, đại diện cho sức mạnh mạnh nhất của ngũ cực.

Trong lòng Quan Âm ngưng trọng vô cùng, trực tiếp ném ra Ngọc Tịnh Bình, ánh mắt hung tợn, toàn lực chống đỡ sự trấn áp của Chiến Thần Đại Trận.

Ngọc Tịnh Bình đã là pháp bảo mạnh nhất của nàng, đáng tiếc cũng chỉ là một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, so với Tiệt Giáo, Xiển Giáo và Phật Giáo quả thực quá nghèo.

Linh bảo trong tay Ngũ Cực Chiến Thần ít nhất cũng là Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí trong tay Thiên Vũ Liệt còn có một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

“Ầm!” Quan Âm toàn lực tấn công Chiến Thần Đại Trận, bên kia Tôn Ngộ Không cũng không rảnh rỗi.

Mắt thấy sắp đến được Linh Sơn, công đức sắp lấy được, không ngờ lại bị chặn ngay cạnh Linh Sơn.

Vốn là một kẻ to gan lớn mật, trong lòng uất ức, nhìn Ngũ Cực Chiến Thần càng thêm không vừa mắt.

“Chít chít chít!” Tôn Ngộ Không gãi tai gãi má phát ra những tiếng kêu bất an, lập tức vung Kim Cô Bổng đập về phía Chiến Thần Đại Trận.

“Keng!” Một tiếng vang giòn tan, hư không gợn lên những gợn sóng nhẹ như mặt nước, lan ra xa.

Nhưng Chiến Thần Đại Trận lại không hề hấn gì, ngược lại hắn lại bị sức mạnh phản chấn, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“A!

Đại trận này khủng bố như vậy sao?” Tôn Ngộ Không chật vật đứng giữa hư không, nhìn bóng dáng không hề bị ảnh hưởng của Ngũ Cực Chiến Thần, kinh ngạc nói.

Cánh tay hắn cảm giác như sắp phế, nhưng Chiến Thần Đại Trận lại không hề hấn gì, Quan Âm đang dần bị áp chế, đại trận này quả thực có chút mạnh đến lợi hại!

Trong đại trận, Bắc Cực Chiến Thần Bắc Lăng nhìn Tôn Ngộ Không bị đánh bay, sắc mặt lạnh lùng, trong lòng khinh thường cười một tiếng.

“Một con khỉ yêu cũng muốn phá Ngũ Cực Chiến Thần Đại Trận của ta?

Không biết tự lượng sức!” Đại trận này có nguồn gốc từ tay

Thánh Nhân, lại có năm người liên thủ thi triển, ngay cả Quan Âm cũng bị ép không ngẩng đầu lên được.

Tôn Ngộ Không, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, dám cứng đối cứng với Chiến Thần Đại Trận?

Không biết tự lượng sức.

"Ầm ầm ầm!" Trên Tây Tiệt Đạo, sức mạnh cường thế của Ngũ Cực Chiến Thần ép Quan Âm chật vật không thôi.

Trong Linh Sơn, Dược Sư, Di Lặc và những người khác đều nhìn thấy tình hình ở đây, ai nấy đều mặt mày khó coi.

"Tiệt Giáo quả thực không có điểm dừng!

Lại ra tay ngăn cản chúng ta." Di Lặc phẫn nộ quát.

Kể từ khi Tây Du bắt đầu, gương mặt béo phị của lão chưa từng nở nụ cười.

Phật Giáo hết lần này đến lần khác bị Tiệt Giáo đàn áp, bây giờ khí vận đã chẳng còn lại bao nhiêu, Tiệt Giáo lại giở trò yêu ma.

Điều động nhân thủ, ở Tây Tiệt Đạo bắt giữ Đường Tam Tạng, đây là không cho Phật Giáo chơi nữa à!

"Quan Âm đến muộn một bước rồi!" Nhiên Đăng khẽ lắc đầu nói.

Gương mặt nửa sống nửa chết của lão, cả ngày chỉ biết than ngắn thở dài.

Dường như nếu Quan Âm đến sớm một bước, thì có thể đưa Đường Tam Tạng về được vậy.

"Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, đã đến lúc này rồi, chúng ta phải cứu Đường Tam Tạng về!" Dược Sư mặt mày phẫn nộ nói.

Chương 231

Bị Tiệt Giáo gây phiền phức đã quen rồi, nhưng đây là ngay cửa nhà Linh Sơn, lại bắt Đường Tam Tạng đi, càng khiến người ta tức giận hơn.

"Ngũ Cực Chiến Thần rất khó đối phó, tuy là sinh linh được điểm hóa sau này, nhưng tu vi lại vô cùng cường hãn, cộng thêm Chiến Thần Đại Trận của Thông Thiên Thánh Nhân, Quan Âm Tôn giả cũng khó mà đánh bại!" Nhiên Đăng chắp hai tay lại, lẩm nhẩm nói.

Vẻ mặt đau khổ, cho người ta cảm giác như một kẻ bi quan, tuy lão nói là sự thật, nhưng luôn khiến người ta khó chịu.

Dược Sư và Di Lặc đều khó chịu.

Chỉ thấy Di Lặc giận dữ quát: "Tây Tiệt Đạo đã chèn ép Phật Giáo ta từ lâu, Ngũ Cực Chiến Thần càng thêm kiêu ngạo, ta phải trừ bỏ chúng." "Nếu không Phật Giáo ta còn mặt mũi nào thống trị Tây Châu?" Dứt lời, Di Lặc trực tiếp quay người rời đi, dáng vẻ tức giận chắc chắn là đi tìm Tây Tiệt Đạo tính sổ.

Lúc này, chỉ dựa vào sức của một mình Quan Âm chắc chắn không cứu được Đường Tam Tạng, Linh Sơn phải ra tay.

Nhìn bóng lưng Di Lặc rời đi, Nhiên Đăng lại khẽ thở dài, thầm nghĩ: "Gã này nóng nảy quá!" Rồi quay sang nói với Dược Sư: "Tây Tiệt Đạo do cường giả Tiệt Giáo là Kim Bằng lập nên, cường giả rất nhiều." "Đặc biệt là Kim Bằng, là kẻ xuất sắc trong số các Nhị Thi Chuẩn Thánh, không chừng lần này sẽ có cao thủ Tiệt Giáo cùng ra tay." "Chúng ta không thể không phòng!" Nhiên Đăng lo lắng nói, tuy Phật Giáo có vẻ cường thế vô cùng, nhưng so với Tiệt Giáo còn kém một đoạn rất xa.

Chỉ một Kim Bằng đã đủ khiến họ bó tay, cho nên kiếp nạn Tây Tiệt Đạo lần này, e rằng sẽ càng thêm gian nan.

"Ngươi nói đúng, lần này Tiệt Giáo e rằng sẽ có không ít cường giả, ta cũng phải sớm chuẩn bị!" Dược Sư trầm giọng nói, sắc mặt âm trầm.

Đến Tây Tiệt Đạo, Tây Du lượng kiếp sắp kết thúc, Tiệt Giáo chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cho nên, Phật Giáo cũng phải dốc toàn lực!

Sau khi Di Lặc đến Tây Tiệt Đạo, Dược Sư và Nhiên Đăng cũng rời khỏi Linh Sơn.

Trên Tây Tiệt Đạo, không khí chiến đấu ngày càng nảy lửa!

"Chết tiệt!" Trên Tây Tiệt Đạo, sức mạnh chiến đấu ngày càng cuồng bạo, uy áp kinh khủng tàn phá ức vạn dặm đại địa.

Nhưng sắc mặt Quan Âm lại vô cùng khó coi.

Đại chiến đã lâu như vậy, Đường Tam Tạng sớm đã không biết bị giấu đi đâu, nhưng mãi vẫn không thể hạ được Ngũ Cực Chiến Thần.

Thế cục hiện tại lại là Ngũ Cực Chiến Thần đang chiếm thế thượng phong.

Còn đánh nữa sao?

"Đường Tam Tạng là người đi lấy kinh, gánh vác nhân quả Thiên Đạo, các ngươi làm vậy không sợ nhân quả Thiên Đạo sao?" Quan Âm giận dữ quát.

Lời thoại này đã không biết nói bao nhiêu lần, trước đây khi Đường Tam Tạng bị bắt, Phật môn cũng nói y như vậy.

Hiện tại đối với Ngũ Cực Chiến Thần lại càng vô dụng.

Chỉ thấy Thiên Vũ Liệt khinh miệt nhìn Quan Âm, hừ lạnh một tiếng nói: "Đường Tam Tạng có nhân quả gì, bản tôn không biết!" "Bản tôn chỉ biết người mà miện hạ muốn, có chuyện gì thì đi mà nói với miện hạ ấy!" Thiên Vũ Liệt căn bản không quan tâm thân phận của Đường Tam Tạng, Phật giáo đông truyền có thể hoàn thành hay không lại càng không phải chuyện của y.

Chỉ cần có Kim Bằng ở đây, Quan Âm đừng hòng mang Đường Tam Tạng đi.

Nghe những lời này, sắc mặt Quan Âm càng thêm giận dữ, trừng mắt nhìn Thiên Vũ Liệt quát: "Tìm chết!" Tiệt giáo hết lần này đến lần khác ra tay với Phật giáo, trong lòng Quan Âm sớm đã sinh ra lửa giận.

Mấy tên Chuẩn Thánh trước kia thì thôi.

Bây giờ ngay cả đám Ngũ Cực Chiến Thần này cũng dám ra tay?

Quả là không biết trời cao đất rộng.

Lời của Quan Âm vừa dứt, trong hư không liền vang lên một giọng nói kinh người: "Đúng là tìm chết!" Chỉ thấy dưới trận chiến đấu cực mạnh, hư không vỡ nát, vô tận phật quang lấp lánh, thân hình mập mạp của Di Lặc bước ra.

Mặt đầy giận dữ, lão trừng mắt nhìn Thiên Vũ Liệt quát: "Giao Đường Tam Tạng ra đây!" Một mình Quan Âm không hạ được Ngũ Cực Chiến Thần, Di Lặc chỉ có thể đích thân ra tay, nếu không thì lời uy hiếp quá yếu ớt.

Thiên Vũ Liệt và những người khác chỉ hơi tỏ ra ngưng trọng mà thôi.

"Chuẩn Thánh sao?" Thiên Vũ Liệt khẽ lẩm bẩm trong lòng, trong mắt lóe lên tinh quang.

Đại trận Ngũ Cực Chiến Thần tuy mạnh mẽ, nhưng năm người bọn họ chung quy chỉ là Đại La Kim Tiên, khó mà chống lại Di Lặc đang thịnh nộ.

"Nhưng đây là Tây Tiệt Đạo!" Thiên Vũ Liệt khẽ lắc đầu trong lòng.

Ức vạn năm qua, Tây Tiệt Đạo giống như một ngọn núi lớn sừng sững ngay trước cửa Linh Sơn, Phật giáo căn bản không có năng lực dời đi ngọn núi này.

Thật sự nghĩ Kim Bằng ăn chay sao?

Kim Sí Đại Bàng còn có thể lấy rồng làm thức ăn.

Cho dù Di Lặc đích thân đến, cũng đừng hòng mang Đường Tam Tạng đi khỏi Tây Tiệt Đạo một cách nguyên vẹn.

Bên kia, Tôn Ngộ Không buồn bực đứng một bên, nhìn thấy Di Lặc, da mặt lập tức giật giật.

"Lại một tên mập chết bầm, Chuẩn Thánh Phật giáo xuất hiện, người của Tiệt giáo cũng sắp đến rồi!" Tôn Ngộ Không lắc đầu thầm nghĩ.

Vừa rồi dốc toàn lực cũng không phá được Chiến Thần đại trận, hắn biết trận chiến này lại một lần nữa vượt ra ngoài cấp độ của mình.

Bây giờ Di Lặc xuất hiện lại càng chứng minh điều này.

Đừng thấy tên mập chết bầm này giống một thằng hề, lần trước ở Sư Đà Lĩnh bị Tiệt giáo đánh cho chạy trối chết, nhưng lão lại là một Chuẩn Thánh hàng thật giá thật!

Chuẩn Thánh Phật giáo đã đến, người của Tiệt giáo cũng sẽ không đứng yên một bên.

Bây giờ, Tôn Ngộ Không chỉ có tư cách đứng xem trận chiến.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Di Lặc xuất hiện, hư không chấn động, lại một luồng uy áp kinh khủng khác ập tới.

Sức mạnh Chuẩn Thánh, cực kỳ đáng sợ.

Cùng với luồng uy áp này là vô tận hỏa diễm xuất hiện.

Thiêu đốt hư không, đốt trời nấu biển, nhiệt độ cực cao khiến hư không vô tận hóa thành hư vô.

Sự xuất hiện của loại hỏa diễm này khiến lòng Tôn Ngộ Không càng thêm sững sờ.

"Lại một người quen cũ!" Hắn khẽ lẩm bẩm, Di Lặc đã gặp rồi, cường giả Tiệt giáo vừa xuất hiện này hắn cũng nhận ra.

Lục Áp Đạo Quân!

Thái Dương Chân Hỏa.

Hắn và Di Lặc cũng là đối thủ cũ, lần trước ở Sư Đà Lĩnh đã đánh bại Di Lặc, bây giờ lại xuất hiện, sức mạnh Chuẩn Thánh của Di Lặc e là không còn tác dụng gì.

"Di Lặc, lần trước chưa đánh xong đã chạy, bây giờ sau lưng ngươi là Linh Sơn, xem ngươi chạy đi đâu!" Giọng nói lạnh lùng của Lục Áp vang lên trong hư không, hắn trực tiếp ra tay.

Vô tận Thái Dương Chân Hỏa tàn phá về phía Di Lặc, sức mạnh này hoàn toàn nghiền ép Di Lặc.

"Chết tiệt, lại là con chim tạp mao này!" Sắc mặt Di Lặc khó coi, nhưng cũng không thể không ra tay.

Lục Áp đã đến, thực lực của gã này mạnh hơn Di Lặc ba phần, chỉ dựa vào sức mạnh của Di Lặc khó mà cứu được Đường Tam Tạng.

Hơn nữa còn có nhiều cường giả Tiệt giáo đang lần lượt kéo đến, kiếp nạn lần này Phật giáo lại không chiếm được chút lợi lộc nào.

"Chẳng lẽ lại bị Tiệt giáo sư tử ngoạm sao?" Di Lặc thầm nghĩ, lần trước bị Tiệt giáo cưỡng ép cắt đi hai mươi mốt bộ chân kinh đã khiến lão rất khó chịu.

Chương 232

Bây giờ xem ra, khẩu vị của Tiệt giáo vẫn chưa no!

"Ầm ầm ầm!" Sắc mặt Di Lặc dữ tợn, dốc toàn lực đối chiến với Lục Áp.

Lần trước ở Sư Đà Lĩnh, Phổ Hiền bị Huyền Đô giết chết, lão bất đắc dĩ phải chạy trốn.

Bây giờ ngay trước cửa nhà Linh Sơn, lão phải báo thù.

"Lần này, lấy ngươi khai đao vậy!" "Ta, Lục Áp, cũng không yếu hơn Huyền Đô bao nhiêu!" Lục Áp thầm nghĩ, dưới ánh chiếu của vô tận Thái Dương Chân Hỏa, khuôn mặt lạnh lẽo của hắn càng thêm thờ ơ.

Trong Huyền môn, Huyền Đô là sư đệ của Lục Áp!

Nhưng bây giờ hắn đã ở ngưỡng cửa Nhị Thi Chuẩn Thánh, chém giết Phổ Hiền cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Lục Áp chỉ cần chứng minh mình không thua kém Huyền Đô, vậy thì giết Di Lặc chính là cách chứng minh tốt nhất.

Quan Âm và Ngũ Cực Chiến Thần vẫn đang chiến đấu, hai đại Chuẩn Thánh cũng tham gia, quy mô trận chiến ngày càng kinh khủng.

Lúc này, Kim Bằng mình mặc kim bào, hai tay chắp sau lưng, khuôn mặt lộ vẻ kiêu ngạo, ánh mắt thờ ơ nhìn trận chiến nơi đây.

"Phật giáo đông truyền, đặt Tiệt giáo ta vào đâu?" "Có ta, Kim Bằng, ở đây, Phật giáo đừng hòng đại hưng!" Kim Bằng lạnh lùng nói, vẻ mặt lộ ra sự khinh thường, Phật giáo muốn thật sự đại hưng đâu chỉ dựa vào mấy bộ kinh chó má.

Phải dựa vào khí vận và thực lực.

Sức mạnh của Phật giáo trước mặt Tiệt giáo quả thực không chịu nổi một kích.

Giống như lúc này, sắc mặt Kim Bằng lạnh nhạt, nhìn về một khoảng hư không, nhưng không có chút dao động nào.

"Không nhịn được muốn ra tay rồi sao?" "Hừ!" Tiếng nói vừa dứt, hư không chấn động, một luồng sức mạnh cường liệt xé rách trời đất.

Một móng vuốt đại bàng khổng lồ, những móng vuốt sắc bén đang lấp lánh hàn quang.

Trên chiến trường Tây Tiệt Đạo, Ngũ Cực Chiến Thần đối kháng Quan Âm, Lục Áp cũng đã giao đấu với Di Lặc.

Đại chiến không ngừng, trời đất chấn động.

Lục Áp mang trong mình huyết mạch Yêu Hoàng, từng trải qua Vu Yêu đại chiến, chiến lực cường hãn, rất nhanh đã tạo thành thế áp chế đối với Di Lặc.

Nhưng bên phía Ngũ Cực Chiến Thần lại không như vậy.

Quan Âm dù sao cũng là Đại La Kim Tiên kỳ cựu, một tồn tại sắp đột phá Chuẩn Thánh.

Dù đối mặt với đại trận Ngũ Cực Chiến Thần, cũng không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn có dấu hiệu bùng nổ.

"Năm người các ngươi ở Tây Tiệt Đạo làm xằng làm bậy, ức hiếp đệ tử Phật môn ta, tội nghiệt sâu nặng, hôm nay bần tăng sẽ thu thập các ngươi!" Quan Âm trầm giọng quát, sắc mặt lạnh lùng vô cùng, trong ánh mắt sát khí sâm nghiêm.

Tây Tiệt Đạo là nơi hiểm yếu của Phật môn, Kim Sí Đại Bàng Vương chặn ngay cửa Linh Sơn, nhưng với thân phận của Kim Bằng,

y cũng ít khi đích thân ra tay với đệ tử Phật môn.

Kẻ thật sự làm nhiều điều ác chính là đám thủ hạ Ngũ Cực Chiến Thần này.

Quan Âm sớm đã muốn diệt trừ bọn họ, chỉ là vẫn luôn e dè Kim Bằng mà thôi.

Nhưng bây giờ, Kim Bằng rõ ràng muốn xé rách mặt với Phật môn, Quan Âm cũng không quan tâm nữa.

Trước tiên diệt năm tên này rồi nói.

Đại trận Ngũ Cực Chiến Thần, dưới Chuẩn Thánh gần như vô địch?

"Vậy cảnh giới Chuẩn Thánh thì sao?" Quan Âm khẽ quát trong lòng, trong mắt lóe lên tinh quang.

Ngay lúc này, nàng cảm nhận được thời cơ, thời cơ đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sức mạnh trong cơ thể điên cuồng bạo động, uy áp cuồn cuộn tàn phá, khiến nàng trở nên siêu phàm thoát tục, hoàn toàn khác biệt.

"Trảm!" Theo một tiếng quát lớn, một bóng trắng từ trong cơ thể Quan Âm bước ra.

Quan Âm trảm thi.

Là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo năm xưa, thiên phú và nội tình của Quan Âm đều không thiếu.

Sớm đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn luôn không thể trảm tam thi để trở thành Chuẩn Thánh.

Giống như các đệ tử cùng thế hệ của Tứ giáo, đại bộ phận đều đã trảm thi, như Di Lặc, năm đó còn không bằng Quan Âm!

Trong số đệ tử đời thứ hai của Tứ giáo, Quan Âm là người kém cỏi nhất.

Nhưng uất ức bấy lâu, cuối cùng cũng đã trảm thi thành công!

Kích động!

Tuy so với những người khác, thời gian có muộn hơn, nhưng cũng giúp Quan Âm có thêm nhiều nội tình tích lũy.

Cho nên lúc này, Quan Âm rõ ràng chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ, không có chút cảm giác bất ổn nào.

Giây phút này, Quan Âm mỉm cười, bao năm uất ức một sớm tan biến, nhìn Ngũ Cực Chiến Thần, ánh mắt càng thêm một trận cười lạnh.

"Hôm nay, lấy các ngươi thử đao!" "Ầm!" Theo sức mạnh của Quan Âm chấn động, cành dương liễu khẽ rung, phát ra ức vạn trượng ngân quang, cuồn cuộn trấn áp về phía Ngũ Cực Chiến Thần.

Đại trận Ngũ Cực Chiến Thần có thể địch lại kẻ dưới Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với sức mạnh Chuẩn Thánh thì căn bản khó mà chống cự.

Trong khoảnh khắc, Chiến Thần đại trận xuất hiện vết nứt, ánh mắt năm người Thiên Vũ Liệt trở nên ngưng trọng.

Họ biết, nếu Chiến Thần đại trận không trụ nổi, năm người họ sẽ bị sức mạnh Chuẩn Thánh của Quan Âm nghiền nát trong chốc lát.

Nhưng ngay lúc đại trận sắp sụp đổ, trong hư không lại đột nhiên vang lên một tiếng quát nhẹ.

"Quan Âm, tích lũy lâu ngày quả không tệ, đáng tiếc sức mạnh không đủ!" Giọng nói dịu dàng của một nữ tử, nhưng lại hàm chứa

sự tự tin nồng đậm, phảng phất như không hề để tâm đến đòn tấn công của Quan Âm.

Tiếng nói chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng nổ vang trời.

Một luồng kim quang trực tiếp oanh kích lên Ngọc Tịnh Bình, hai luồng sức mạnh tiêu hao hết trong hư không.

Thân thể Quan Âm cũng khẽ rung lên, nhìn về hư không một trận kinh hãi.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Bích Tiêu!" Quan Âm nghiến răng trầm giọng nói.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích lợi hại thế nào sớm đã được mọi người biết đến, tuyệt đối mạnh hơn Ngọc Tịnh Bình rất nhiều.

Bích Tiêu tuy là tiểu đệ tử của Thông Thiên, nhưng thực lực lại không hề yếu, thời gian trở thành Chuẩn Thánh còn sớm hơn Quan Âm không biết bao nhiêu.

Thực lực không bằng người, pháp bảo cũng không bằng người.

Quan Âm biết, chuyện này khó giải quyết rồi, khó mà hạ được Bích Tiêu.

Khi sức mạnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích tiêu tan, ba bóng người xuất hiện trong hư không.

Người bên trái mặc áo xanh, chính là Bích Tiêu, nữ tử áo đen bên phải là Quỳnh Tiêu.

Chương 233

Hai người đã xuất hiện một lần trong kiếp nạn Bạch Cốt Sơn, các cường giả Hồng hoang sớm đã nhận ra.

Giống như Tôn Ngộ Không, nhìn thấy hai người, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

"Hai nữ nhân này lại đến, tiểu đệ tử của Thông Thiên giáo chủ!" Tôn Ngộ Không biết, tuy là nữ tử, nhưng thực lực lại không hề yếu!

Năm xưa Văn Thù đã bị Bích Tiêu giết chết, lúc này Bích Tiêu lại càng không tốn chút sức lực nào đã đánh lui Quan Âm.

Người của Tiệt giáo quả nhiên mạnh hơn Tam giáo còn lại một chút.

"Nữ tử ở giữa là ai?" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, ánh mắt cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy đó cũng là một nữ tử tuyệt mỹ, mình mặc áo trắng, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, tăng thêm một vẻ quyến rũ.

Tôn Ngộ Không cảm thấy nữ nhân xa lạ này còn mạnh hơn, dù sao cũng có thể đứng trước cả Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

"Chắc chắn là đệ tử Tiệt giáo không sai, không biết là ai!" "Càng ngày càng nhiều cường giả Tiệt giáo kéo đến, không biết lần này Phật giáo phải chịu thiệt lớn đến mức nào!" Tôn Ngộ Không thầm oán thán.

Quan Âm đột phá Chuẩn Thánh, mắt thấy có thể diệt được Ngũ Cực Chiến Thần, nhưng người của Tiệt giáo lại có kẻ mạnh hơn đến.

Cứ như cuộc tranh đấu giữa Phật giáo và Tiệt giáo, cường giả Phật giáo chung quy vẫn thua xa Tiệt giáo.

Tôn Ngộ Không không nhận ra nữ nhân kia, nhưng Quan Âm bên cạnh lại quá quen thuộc, nghiến răng nói: "Quy Linh Thánh Mẫu!" Năm xưa cùng là đệ tử Đông phương Huyền môn, nhưng thực lực đệ tử Tiệt giáo lại nghiền ép Nhân giáo và Xiển giáo, ai có thể cam lòng?

Hết lần này đến lần khác giao thủ, hết lần này đến lần khác thất bại, cho nên Quan Âm năm xưa cũng là bại tướng dưới tay Quy Linh Thánh Mẫu mà thôi.

Thậm chí bây giờ, ngay cả Bích Tiêu nàng cũng không phải đối thủ.

Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Quan Âm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tính cách của nàng so với những người khác trong Tiệt giáo ôn hòa hơn nhiều.

Chỉ là dưới sự ôn hòa đó lại là một trái tim sôi nổi.

Chịu thiệt trong tay nàng là chuyện bình thường.

"Quan Âm, bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng đột phá Chuẩn Thánh!

Chúc mừng nhé, ha ha ha!" Quy Linh Thánh Mẫu cười sang sảng, trông có vẻ chúc mừng, nhưng trong tai Quan Âm lại là lời chế nhạo trần trụi.

Cùng là đệ tử đời thứ hai của Tứ giáo, người khác sắp đột phá Nhị Thi Chuẩn Thánh, nàng mới vừa trảm thi.

Không đủ để bị chế nhạo sao?

"Đáng ghét!" Quan Âm nghiến răng hung hăng nhìn Quy Linh Thánh Mẫu.

Đối với thân hình quyến rũ kia nàng không có bất kỳ cách nào, bởi vì nữ nhân đó đang vả mặt nàng!

Quan Âm đang bị Quy Linh Thánh Mẫu chế nhạo vả mặt, tính cách nữ nhân này rất xấu.

Nhìn thì quyến rũ động lòng người, nhưng trong mắt Quan Âm, đó là một nữ nhân độc ác, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị nàng ta độc chết.

Bên kia, Tôn Ngộ Không nghe Quan Âm gọi nàng là Quy Linh Thánh Mẫu, trong lòng cũng chợt hiểu ra.

"Quy Linh Thánh Mẫu, đệ tử thứ tư của Thông Thiên Thánh Nhân!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, khó trách Quan Âm lại kiêng dè như vậy.

Thực lực này e là đã ở ngưỡng cửa Nhị Thi Chuẩn Thánh rồi!

Trong truyền thuyết, Tiệt giáo có mấy vị Nhị Thi Chuẩn Thánh lận!

Phật giáo ở trước mặt Tiệt giáo, rõ ràng không có một chút cơ hội chiến thắng nào!

Sau khi kinh ngạc, Tôn Ngộ Không cũng lòng nguội lạnh, còn đánh đấm gì nữa!

"Lui ra đi!" "Tuân lệnh!" Quy Linh Thánh Mẫu khẽ phất tay với Ngũ Cực Chiến Thần, bảo họ lui xuống.

Ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, họ có thể vô địch, nhưng Quan Âm đã trở thành Chuẩn Thánh, trận chiến ở đây không phải là thứ họ có thể nhúng tay vào.

Phật giáo sẽ có thêm nhiều cường giả kéo đến, Quy Linh Thánh Mẫu tính tình hiếu động, tự nhiên sẽ không bỏ qua chuyện như vậy.

Cho nên nàng liền thay thế Vân Tiêu, mang theo Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đến.

Đây có thể là trận chiến cuối cùng giữa Tiệt giáo và Phật giáo

trong Tây Du đại kiếp!

Phật giáo chắc chắn sẽ dốc toàn lực, còn Tiệt giáo sẽ xuất mấy phần lực, phải xem bản lĩnh của Phật giáo.

Sau khi Ngũ Cực Chiến Thần rời đi, ánh mắt Quy Linh Thánh Mẫu lại nhìn về một khoảng hư không khác, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Nhiên Đăng, Dược Sư, hai người cũng đừng trốn nữa, ra cả đi!" Quy Linh Thánh Mẫu sớm đã phát hiện, dù sao nơi này cũng gần Linh Sơn.

Phật giáo chắc chắn sẽ dốc toàn lực, Dược Sư và Nhiên Đăng là toàn bộ cường giả Chuẩn Thánh của họ.

"Vù vù!" Khi giọng Quy Linh Thánh Mẫu vang lên, Dược Sư và Nhiên Đăng cũng biết không thể ẩn nấp được nữa, liền từ trong hư không bước ra.

Vẻ mặt âm trầm nhìn nàng.

Hoàn cảnh hiện tại, Tiệt giáo và Phật giáo mỗi bên có bốn đại Chuẩn Thánh xuất hiện, cục diện xem ra thế quân lực địch, nhưng trên thực tế chiến lực của đệ tử Tiệt giáo mạnh hơn Tam giáo còn lại.

Dược Sư không có nhiều tự tin có thể đánh bại bốn người Quy Linh Thánh Mẫu.

Huống chi, trong Tây Tiệt Đạo còn ẩn giấu một con boss cuối cùng chưa ra tay!

"Quy Linh Thánh Mẫu, các ngươi bắt Đường Tam Tạng đi, muốn thế nào?" "Trước đây ở Bạch Cốt Sơn, hai giáo chúng ta đã nói rõ, tại sao Tiệt giáo lại nuốt lời?" Dược Sư trầm giọng quát, trong lòng tức giận Tiệt giáo vô sỉ, rõ ràng đã đến cửa Linh Sơn rồi, lại còn bắt Đường Tam Tạng đi.

Thành tâm muốn gây sự với Phật giáo đến cùng!

“Ha ha!” Nhìn Nhiên Đăng phẫn nộ, Quy Linh Thánh Mẫu lại khẽ cười.

“Năm xưa ở Bạch Cốt Sơn, Tiệt giáo ta có hứa không nhúng tay vào chuyện Tây Du lượng kiếp sao?” “Hai mươi mốt bộ kinh chó má kia là phí qua đường để rời khỏi Bạch Cốt Sơn!” “Bây giờ cũng vậy, muốn mang hắn rời khỏi Tây Tiệt Đạo, không trả một cái giá nào đó là không được!” Đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Quy Linh Thánh Mẫu khẽ nhếch lên, chế nhạo nhìn Dược Sư.

Tây Du của Phật giáo là chuyện làm tổn hại lợi ích của Tiệt giáo, chỉ hai mươi mốt bộ kinh chó má sao có thể khiến Tiệt giáo dừng tay?

Phải đè bẹp Phật giáo xuống.

Lý lẽ này Dược Sư tự nhiên hiểu, cho nên lúc này sắc mặt càng thêm âm trầm, lão biết trừ phi đánh bại được những cường giả Tiệt giáo này.

Nếu không, Phật giáo chỉ có thể thỏa hiệp với Tiệt giáo, cái giá khổng lồ đó chắc chắn khó mà gánh nổi.

“Muốn thế nào?” Là người chủ sự của Phật giáo lúc này, Dược Sư phải đè nén phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Quy Linh Thánh Mẫu.

Trước tiên nghe xem Tiệt giáo sư tử ngoạm ra sao, sau đó mới đưa ra lựa chọn có lợi tương đối cho Phật giáo.

Nhưng Quy Linh Thánh Mẫu lại khẽ lắc đầu nói: “Dù có đưa ra điều kiện, các ngươi chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.” “Trước tiên làm một trận, đánh cho các ngươi tâm phục khẩu phục, tự nhiên sẽ chấp nhận điều kiện của Tiệt giáo ta!” Quy Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt nói, khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Quá bá khí!

Không bàn điều kiện, trước tiên đánh một trận, đánh cho đến khi Phật giáo phục thì thôi.

Đây đúng là phong cách xử sự của Tiệt giáo, cũng không hề khách khí.

Lục Áp trực tiếp tiếp tục đánh với Di Lặc, gắt gao áp chế Di Lặc.

Chương 234

Quy Linh Thánh Mẫu lại chọn một khúc xương cứng trong Phật giáo, Nhiên Đăng.

Còn Dược Sư và Quan Âm, thì giao cho Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đối phó.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì trong Phật giáo lúc này, Nhiên Đăng là người mạnh nhất.

"Nhiên Đăng, ngươi cũng là người cùng bối phận với sư tôn ta, thực lực chắc cũng không kém sư tôn là bao!" "Bản tôn xin được thỉnh giáo một hai!" Quy Linh Thánh Mẫu khẽ nói, khóe miệng hơi nhếch, đôi môi đỏ mọng vô cùng tươi tắn.

Nhưng lời lẽ lại độc địa!

Dù cho tâm tính của Nhiên Đăng cũng có cảm giác một cỗ khí tức sôi trào trong lồng ngực.

Cùng bối phận với Thông Thiên không sai, chỉ là năm xưa ở Tử Tiêu Cung lão ngồi ở hàng sau!

Kém một đoạn dài!

Vì thế không tiếc mặt mũi lần lượt bái nhập Xiển giáo và Phật giáo, nhưng càng lúc càng tệ, đến nay vẫn lẩn quẩn ở Nhất Thi Chuẩn Thánh.

So với Thông Thiên?

Tên biến thái đó một ngón tay có thể đè chết Nhiên Đăng, lưu lạc đến mức này, Nhiên Đăng ngay cả đệ tử của Thông Thiên cũng đánh không lại!

Cho nên, cái gọi là thỉnh giáo của Quy Linh Thánh Mẫu, hoàn toàn là đang chế nhạo Nhiên Đăng.

Lưỡi của nàng ta thật độc!

"Không dám so sánh với Thánh nhân, nhưng với một tiểu bối, bần tăng vẫn có tự tin!" Nhiên Đăng trầm giọng nói.

Chỉ có thể gượng gạo giữ thể diện.

Sắc mặt không đổi, nhưng thực tế đã mất hết mặt mũi!

Lão là người cùng bối phận với Thông Thiên, lại phải động thủ với một tiểu bối như Quy Linh Thánh Mẫu.

Vấn đề là thật sự chưa chắc đã đánh lại.

Thắng cũng không có gì đáng tự hào, thua lại càng mất mặt.

Nhiên Đăng buồn bực!

Nhìn vẻ mặt đen sì của Nhiên Đăng, Quy Linh Thánh Mẫu ha ha cười một tiếng, dung nhan yêu kiều tinh xảo vô cùng.

"Vậy để xem ngươi có mấy phần bản lĩnh!" Quy Linh Thánh Mẫu quỷ dị nói.

"Ầm!" Lực lượng kinh khủng trực tiếp cuốn tới, Nhiên Đăng cũng chỉ có thể cứng đầu chống đỡ.

Nhiên Đăng lăn lộn bao nhiêu năm, hoàn toàn là phí công.

Quy Linh Thánh Mẫu đã ở ngưỡng cửa trảm nhị thi, nhưng Nhiên Đăng vẫn chưa tìm ra manh mối!

Đối mặt với công kích mạnh mẽ của Quy Linh Thánh Mẫu, Nhiên Đăng khó chịu rồi!

Nhiên Đăng dù sao cũng là một trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung năm xưa!

Cùng bối phận với Thông Thiên, nhưng nay lại chỉ có thể giao thủ với tiểu bối như Quy Linh Thánh Mẫu, quả thực mất hết mặt mũi của Hồng Quân.

Càng mất mặt hơn là, ngay cả Quy Linh Thánh Mẫu cũng chưa chắc đã đánh lại!

Mấy năm nay, khí vận Tiệt giáo kinh người, chiếm cứ Đông Thắng Thần Châu phồn hoa nhất, ba châu còn lại cũng có sức mạnh của Tiệt giáo.

Độc chiếm Địa Phủ, Thiên Đình cũng chịu ảnh hưởng của Tiệt giáo.

Thế lực khổng lồ, tuy mấy năm nay Tiệt giáo đã kín tiếng, nhưng thực tế sức mạnh của Tiệt giáo lại càng mạnh hơn.

Khổng Tuyên, Kim Bằng, Kim Linh Thánh Mẫu và Vân Tiêu bốn vị Nhị Thi Chuẩn Thánh không cần phải nói.

Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu hai người cũng đều ở ngưỡng cửa Nhị Thi Chuẩn Thánh, cộng thêm sáu vị Nhất Thi Chuẩn Thánh khác, lực lượng kinh khủng của Tiệt giáo đủ để xem thường toàn bộ Hồng hoang.

Ngược lại Nhiên Đăng, yếu hơn hẳn.

Tuy nội tình sâu dày, thực lực mạnh, nhưng chung quy vẫn đang lơ lửng ở cảnh giới Nhất Thi Chuẩn Thánh.

Giao thủ với Quy Linh Thánh Mẫu không bao lâu, liền bị đánh cho không ngóc đầu lên được, chật vật không thôi.

Ba nơi khác cũng tương tự, Di Lặc bị Lục Áp đánh cho hộc máu, sắc mặt trắng bệch, tinh khí không ngừng thất thoát.

Quan Âm và Dược Sư cũng không khá hơn, đều không chiếm

được chút lợi lộc nào.

"Ầm!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích bộc phát ra ánh sáng kinh người, trực tiếp trấn áp Ngọc Tịnh Bình, oanh kích lên người Quan Âm.

"Phụt!" Trong chớp mắt, Quan Âm phun ra một ngụm tinh huyết, khuôn mặt trắng bệch đầy kinh hãi, trên thân thể càng nứt ra từng vết rạn.

Một kích đã bị trọng thương, nguyên thần cũng gần như sắp vỡ nát.

"Chết tiệt!" Quan Âm thầm mắng trong lòng, nhưng nhiều hơn là hoảng loạn và sợ hãi.

Bích Tiêu là tiểu đệ tử của Thông Thiên, mặc dù sau Phong Thần đại chiến mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thiên phú và thực lực của nàng lại không hề yếu.

Cộng thêm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, món công đức linh bảo này, thực lực của Bích Tiêu càng thêm mạnh mẽ.

Ngược lại Quan Âm, vừa mới đột phá Chuẩn Thánh, chưa kịp làm quen với sức mạnh của cảnh giới này.

Liền phải trực tiếp đối mặt với đại địch như Bích Tiêu, có thể kiên trì đến bây giờ, đã không dễ dàng.

"Hừ!" "Văn Thù ta còn giết được, quan hệ của ngươi với hắn không phải vẫn luôn tốt sao!

Vậy đi theo hắn đi!" Bích Tiêu hừ khẽ một tiếng, cười lạnh, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ.

Nhưng dung mạo đáng yêu đó trong mắt Quan Âm lại độc ác như một ác ma.

Gã này muốn giết mình?

“Không ~” Quan Âm kinh hãi hét lên, Bích Tiêu đã giết một Văn Thù, giết thêm mình cũng không có gì to tát.

Tuy quan hệ với Văn Thù tốt, nhưng mình không muốn đi chết cùng hắn!

Đáng tiếc bây giờ Quan Âm đã bị trọng thương, là kẻ yếu nhất trong các Thánh của Phật môn ở đây.

Tự nhiên sẽ bị Tiệt giáo coi là điểm đột phá.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Quan Âm, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của Bích Tiêu lại càng thêm hưng phấn.

Nàng thúc giục Hồng Mông Lượng Thiên Xích một lần nữa đánh về phía Quan Âm.

Món công đức linh bảo này giết người không dính nhân quả, thích hợp nhất với Bích Tiêu.

Ngay lúc này, nó ngưng tụ ra uy áp kinh khủng, bộc phát ra khí tức sắc bén trực tiếp chém về phía Quan Âm.

Chương 235

“Không ~” Mắt trừng trừng nhìn Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh tới trước mặt, mắt Quan Âm trong nháy mắt trợn to, sâu trong đồng tử hiện lên sự kinh hoàng vô tận.

Giờ phút này, nàng bị trọng thương, căn bản không có năng lực chống lại lực lượng kinh khủng này.

Chẳng lẽ mình phải nối gót Văn Thù, chết dưới Hồng Mông Lượng Thiên Xích sao?

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng niệm phật.

“A di đà Phật!” Giọng nói trang trọng uy nghiêm, toát lên một vẻ uy nghiêm thần bí hữu lực.

“Ầm!” Trong hư không bộc phát ra vô tận phật quang, một tiếng nổ vang, sức mạnh nặng nề trực tiếp đập tan sức mạnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chỉ chậm một khắc, Quan Âm đã toi đời, nhưng nàng đã được cứu.

“Ai?” Bích Tiêu nhíu mày, vẻ mặt không vui, sắp giết được Quan Âm rồi.

Chỉ là sâu trong ánh mắt lại lộ ra một tia ngưng trọng.

Sức mạnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích bị đập tan trực tiếp, loại sức mạnh này tuyệt không phải của một Chuẩn Thánh bình thường.

“Nhị Thi Chuẩn Thánh!” Bích Tiêu thầm nghĩ, loại lực lượng kinh khủng này nàng không xa lạ.

Tỷ tỷ của nàng, Vân Tiêu, chính là Nhị Thi Chuẩn Thánh, có thể làm được đến mức này, dễ dàng trấn áp nàng.

Xem ra, trong Phật giáo dường như đã xuất hiện một Nhị Thi Chuẩn Thánh!

Ánh mắt Bích Tiêu trực tiếp nhìn về hướng Linh Sơn, trong lòng Quan Âm thì thở phào một hơi.

Không sao rồi, nhưng ngay sau đó ánh mắt nhìn về Linh Sơn, trong lòng lại có chút ngưỡng mộ!

Nàng biết chuyện gì đã xảy ra.

Như Lai trở thành Nhị Thi Chuẩn Thánh rồi!

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, trong Linh Sơn ầm ầm bộc phát ra sức mạnh khổng lồ, thanh thế ngút trời, chấn kinh toàn bộ Hồng hoang.

Uy áp cuồn cuộn tàn phá, phật quang lan tỏa, phật âm vang dội, ngay lúc này, Tây phương đại lục phảng phất trở thành vô tận Phật quốc.

Trong bầu không khí trang nghiêm thần thánh, một kim thân Phật khổng lồ hiện ra giữa trời đất, cao mấy chục vạn trượng.

Trang nghiêm uy nghiêm, hai tay chắp lại, chính là Như Lai.

"A di đà Phật!" Tiếng niệm phật trang nghiêm lại vang lên, Như Lai đột phá rồi!

Năm trăm năm trước, lão muốn ra vẻ ta đây, nhưng không ngờ bị Hắc Hùng Lão Tổ gây trọng thương, suýt chết ở Hoa Quả Sơn.

Ai cũng không ngờ, lần trọng thương này lại trở thành cơ duyên của lão.

Chỉ dùng năm trăm năm, không chỉ hồi phục thương thế trong cơ

thể, mà còn trực tiếp trảm ác thi, trở thành Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Cơ duyên và khí vận này sao có thể không khiến người khác ngưỡng mộ!

Vừa ra tay liền phá vỡ sức mạnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cứu Quan Âm, chứng minh cho cả Hồng hoang thấy lão đã thật sự trở thành Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Ban đầu trong Hồng hoang, Nhị Thi Chuẩn Thánh trừ Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử mấy vị cường giả kỳ cựu ra, cũng chỉ có đệ tử Tiệt giáo mới có thể đạt đến bước này.

Bây giờ, Phật môn cuối cùng đã phá vỡ thế bế tắc này.

Có thể nói, sự đột phá của Như Lai có ý nghĩa trọng đại đối với Phật giáo.

Nhưng trong bầu không khí chấn kinh khắp nơi, Kim Bằng lại hừ lạnh một tiếng: "Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?" Khoảnh khắc tiếp theo, trời đất bị xé rách, một móng vuốt đại bàng khổng lồ hiện ra, bao trùm ức vạn dặm đại địa, trực tiếp trấn áp về phía Như Lai.

"Ầm!" Trên Linh Sơn bộc phát ra uy áp khổng lồ, vô tận phật quang tàn phá, chấn kinh cả Hồng hoang.

"Khí tức của Như Lai!" "Nhị Thi Chuẩn Thánh?

Như Lai trảm thi thứ hai?" "Năm đó tên này bị Hắc Hùng Lão Tổ trọng thương, suýt chết, không ngờ lại thành cơ duyên!" Trong Hồng hoang, luồng sức mạnh Nhị Thi Chuẩn Thánh này đã làm chấn động vô số đại năng cường giả, như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử những cường giả kỳ cựu này đều lần lượt đưa mắt nhìn về Linh Sơn.

Trong mắt họ, dưới Thánh nhân, chúng sinh Hồng hoang đều là tiểu bối.

Dù có đột phá Chuẩn Thánh thì sao?

Căn bản không đủ để so sánh với họ, giữa Nhất Thi Chuẩn Thánh và Nhị Thi Chuẩn Thánh có sự khác biệt rất lớn.

Cho nên, trong số tiểu bối, người thật sự có thể được họ để vào lòng, chỉ có bốn người Khổng Tuyên của Tiệt giáo.

Chỉ có những người đã đột phá cảnh giới Nhị Thi Chuẩn Thánh, ngoài ra, đều là lũ sâu kiến, Phật giáo lại càng là sâu kiến.

Nhưng bây giờ, Như Lai đã đột phá Nhị Thi Chuẩn Thánh, khiến địa vị của Phật giáo trong toàn bộ Hồng hoang trở nên khác biệt.

Lờ mờ có cơ hội thách thức địa vị của Tiệt giáo.

"Phật giáo xuất hiện một Nhị Thi Chuẩn Thánh, Tiệt giáo có chút phiền phức rồi!" Trong Bắc Hải, Côn Bằng nhàn nhạt lắc đầu, không có chút vui buồn nào.

Trong mắt lão, dù là Tiệt giáo hay Phật giáo, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Nếu không có các vị Thánh nhân, không có Tứ giáo, lão, một Nhị Thi Chuẩn Thánh, cũng không đến nỗi phải co rúm ở Bắc Hải không dám ló mặt.

Cho nên, đại chiến giữa Phật giáo và Tiệt giáo hoàn toàn là chó cắn chó, cứ để chúng nó cắn xé nhau đi!

Lưỡng bại câu thương mới tốt!

Nhưng Côn Bằng cũng biết, sự xuất hiện của Như Lai cũng chỉ có thể mang lại một chút phiền phức nhỏ cho Tiệt giáo mà thôi.

Nếu một Nhị Thi Chuẩn Thánh có thể lật ngược thế cờ, vậy thì Tiệt giáo cũng không còn tư cách xưng bá Hồng hoang.

Quả nhiên, khi Như Lai xuất hiện, sức mạnh Nhị Thi kinh khủng

đã đập tan công kích của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cứu Quan Âm.

Không nói một lời nào, hai tay chắp lại, bảo tướng trang nghiêm, đôi mắt khép hờ, đột nhiên bộc phát ra một tiếng quát lạnh.

"Om!" Trong khoảnh khắc, trời đất nổ tung, uy áp cuốn tới, âm thanh nặng nề đủ để khiến một Đại La Kim Tiên vỡ nát.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bích Tiêu cũng biến sắc, nếu đòn tấn công của Như Lai rơi xuống người nàng, chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Nàng không có nội lực mạnh mẽ như Quy Linh Thánh Mẫu.

"Khốn kiếp, đừng có coi thường bản cô nương!" Bích Tiêu bướng bỉnh nghiến răng nói, phảng phất như muốn trực tiếp chống lại đòn tấn công của Như Lai.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, giữa trời đất lại vang lên một tiếng hót lảnh lót.

"Lệ!" Âm thanh vang vọng mây xanh, phảng phất xé rách trời đất, mang theo khí tức sắc bén vô tận, khiến hơn nửa Hồng hoang đều cảm nhận được luồng phong mang kinh khủng.

Cô độc, bá đạo, xem thường tất cả, là vương giả của một phương trời đất.

Ngay khoảnh khắc âm thanh vang lên, khí thế của Như Lai lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Phật quang đầy trời cũng trở nên ảm đạm, Như Lai trợn tròn mắt nhìn về phía hư không.

Chương 236

"Kim Bằng!" Đối với tên Kim Bằng này, lão quá quen thuộc, tính tình không đáng tin, nhảy nhót, càng giống một kẻ thần kinh.

Nhưng không ai có thể phủ nhận sự kinh khủng của Kim Bằng, từ thời Vu Yêu đại kiếp đã trở thành Chuẩn Thánh, so với những cường giả thế hệ cũ như Côn Bằng, Kim Bằng cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Sức mạnh của y, tuyệt không phải là thứ mà một kẻ vừa đột phá Nhị Thi Chuẩn Thánh như Như Lai có thể so sánh.

"Vừa mới trảm thiện thi, đã dám ra tay với tiểu sư muội của ta, không biết Đa Bảo ngươi có để Kim Bằng ta vào mắt không." Giữa trời đất trống vắng tĩnh lặng, một giọng nói kinh người vang lên, lạnh lùng mạnh mẽ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lời còn chưa dứt, trong hư không đã hiện ra một móng vuốt đại bàng khổng lồ.

Kéo dài ức vạn dặm, bao trùm cả trời đất, xé rách hư không, chém phá thương mang, biến tất cả thành hư vô.

Móng vuốt khổng lồ che trời tỏa ra phong mang kinh khủng, trực tiếp chộp về phía Như Lai.

Ngay lúc này, Hồng hoang chấn động, một mảnh tĩnh lặng chết chóc, vô số người trợn tròn mắt nhìn về Tây Tiệt Đạo.

"Luồng sức mạnh này mạnh hơn Như Lai không biết bao nhiêu, tuyệt đối là Nhị Thi Chuẩn Thánh!" "Uy thế như vậy, trừ những lão già ẩn thế không ra như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, chỉ có cường giả Tiệt giáo!" "Kim Bằng xuất hiện!" Trong lòng vô số cường giả

rùng mình, Kim Bằng đã xuất hiện.

Mấy năm nay, tuy Tiệt giáo vững vàng chiếm giữ vị trí bá chủ Hồng hoang, nhưng cường giả trong đó ít khi xuất hiện.

Mấy vị Nhị Thi Chuẩn Thánh kia càng vô số năm không lộ mặt một lần.

Lần này, Kim Bằng cuối cùng cũng ra tay, uy áp kinh khủng chấn kinh cả Hồng hoang.

Vừa ra tay, liền có vẻ như muốn xé nát Như Lai!

Lúc này Tôn Ngộ Không, sắc mặt đã rơi vào trạng thái sững sờ, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Như Lai đột phá cảnh giới Nhị Thi Chuẩn Thánh đã khiến hắn kinh ngạc, bây giờ lại xuất hiện một Nhị Thi Chuẩn Thánh mạnh hơn.

"Kim Sí Đại Bàng Vương sao?" Tôn Ngộ Không khẽ lẩm bẩm, sau khi đến Tây Tiệt Đạo, hắn nghe nhiều nhất chính là cái tên Kim Sí Đại Bàng Vương.

Cường giả như Ngũ Cực Chiến Thần cũng chỉ là thuộc hạ của y, Tôn Ngộ Không khó mà tưởng tượng được Kim Sí Đại Bàng Vương thật sự sẽ kinh khủng đến mức nào.

Bây giờ, hắn cuối cùng đã thấy.

Móng vuốt kinh khủng kia bao trùm ức vạn dặm trời đất, móng vuốt sắc bén tuyệt cường có thể xé nát tất cả, Như Lai giống như một con thuyền cô độc trong mưa bão, lung lay sắp đổ.

"Mạnh!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, luồng sức mạnh này nếu nhắm vào mình, e là sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Lúc này Như Lai cũng không dễ chịu gì, kim thân Phật khổng lồ của lão ảm đạm vô quang, dưới sự bao trùm của móng vuốt đại bàng

che trời, thân thể có cảm giác sắp vỡ nát.

"Kim Bằng, đừng quá ngông cuồng!" Như Lai giận dữ quát, không còn vẻ trang nghiêm uy nghiêm nữa, càng giống một kẻ yếu thế bị ức hiếp đang phản kháng.

Lão nhớ lại năm xưa trên đảo Bồng Lai, Kim Bằng năm đó cũng ngông cuồng như vậy, không coi ai ra gì.

Lúc đó, Như Lai chỉ là một người đến đảo Bồng Lai bái sư.

Bị hai người Kim Bằng và Khổng Tuyên ức hiếp, cuối cùng bị Khổng Tuyên nuốt chửng.

Mối thù lớn năm đó còn chưa kịp báo, bây giờ Kim Bằng lại cậy thực lực mạnh mẽ, lại ức hiếp lão.

Như Lai vừa giận vừa tức, nhưng lại có cảm giác bất lực!

Kim Bằng, thật sự là một con chó!

Nhìn thấy Kim Bằng, Như Lai luôn bất giác nhớ lại chuyện trên đảo Bồng Lai năm xưa.

Lúc đó lão bị Kim Bằng truy sát như chó nhà có tang, móng vuốt sắc bén kia quả thực đã trở thành bóng ma tâm lý.

Cuối cùng lại bị Khổng Tuyên không chút lưu tình nuốt chửng một ngụm.

Có thể nói, hai huynh đệ Kim Bằng là ác mộng của Như Lai, chuyện năm xưa khiến Như Lai luôn canh cánh trong lòng.

Mấy năm nay, Như Lai liều mạng khổ tu, không ngừng nâng cao cảnh giới, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của hai người Kim Bằng mà tu hành.

Bây giờ cửu tử nhất sinh bước vào cảnh giới Nhị Thi Chuẩn Thánh, vừa mới xuất quan đã phải đối mặt với sự trấn áp của Kim

Bằng.

Tâm tình Như Lai phẫn nộ, nhưng nhìn móng vuốt đang lao tới, sâu trong nội tâm lại không kìm được một trận kinh hoàng.

Dù không có chút uy lực nào, nhưng đó lại là bóng ma không thể thoát khỏi trong lòng lão!

Nỗi sợ hãi trong tiềm thức!

Huống chi, móng vuốt của Kim Bằng kinh khủng vô biên, phong mang tuyệt cường xé rách ức vạn dặm hư không.

Sức mạnh cường hãn tuyệt không phải thứ mà một Nhị Thi Chuẩn Thánh vừa đột phá như Như Lai có thể so sánh, sức mạnh như vậy đủ để trong nháy mắt tiêu diệt một Chuẩn Thánh bình thường.

"Chết tiệt, cảnh giới của Kim Bằng sắp trảm thi thứ ba rồi!" Sắc mặt Như Lai dữ tợn, trong lòng vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ.

Ngay lúc này, lão càng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của Kim Bằng, cảnh giới của tên này tuyệt đối đã chạm đến ngưỡng cửa Tam Thi Chuẩn Thánh.

Gần như lại vượt trước Như Lai một cảnh giới!

"Tam Thi Chuẩn Thánh!" Như Lai kinh hãi cảm thán trong lòng.

Trong truyền thuyết, từ sau thời đại Hoang Cổ, chỉ có ba người đạt đến cảnh giới này.

Hồng Quân Đạo Tổ!

Thông Thiên giáo chủ!

Nữ Oa nương nương!

Hồng Quân không cần phải nói nhiều, Tam Thi đại đạo do ngài sáng tạo, tự nhiên ngài sẽ đột phá Tam Thi.

Thông Thiên giáo chủ là Thánh nhân mạnh nhất Hồng hoang, trong truyền thuyết ngay cả bốn Thánh nhân hợp lực cũng không phải đối thủ của ngài.

Nữ Oa nương nương lại là đạo lữ của Thông Thiên giáo chủ, thực lực cũng không yếu hơn Thông Thiên giáo chủ bao nhiêu.

Hai người liên thủ, các Thánh nhân khác chỉ có nước im lặng.

Ngoài ba người này, ngay cả đại sư huynh Huyền môn là Lão Tử cũng là sau khi thành Thánh, mượn sức mạnh công đức mới đột phá Tam Thi.

Có thể thấy, muốn đạt đến cảnh giới Tam Thi Chuẩn Thánh khó khăn đến mức nào.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử những cường giả thế hệ cũ bị kẹt ở cảnh giới này ức vạn năm, nhưng căn bản không có chút manh mối nào để trảm thi thứ ba.

Khổng Tuyên cũng vậy, muốn trảm thi thứ ba quả thực khó hơn lên trời.

Kim Bằng yếu hơn Khổng Tuyên một chút, chỉ mới chạm đến ngưỡng cửa Tam Thi Chuẩn Thánh mà thôi.

Nhưng dù vậy, cũng đủ để nghiền ép Nhị Thi Chuẩn Thánh bình thường, huống chi là một tên vừa mới đột phá như Như Lai.

"Để ta dạy cho ngươi, thế nào mới là Nhị Thi Chuẩn Thánh!" Kim Bằng lạnh lùng quát, bóng dáng cao ngạo hiện ra trên trời, mặc kim bào, thân hình thẳng tắp, cả người sắc bén quyết đoán như một lưỡi kiếm.

Ngay lập tức.

Chương 237

Vô tận kim sắc phong mang tàn phá trời đất, bàn tay khổng lồ xé về phía Như Lai, trời đất vỡ nát, hư không gào thét.

Ngay cả kim thân Phật của Như Lai cũng không chịu nổi áp lực kinh khủng, tóe ra từng vệt máu tươi.

"Khốn nạn, không cần súc sinh lông lá như ngươi dạy bảo ta!" Như Lai phẫn nộ gầm lên, giọng điệu kẻ cả của Kim Bằng đã kích nộ lão.

Năm xưa trong Tử Linh Huyễn Trận, Kim Bằng vô sỉ như vậy, bây giờ lại tiện nhân như vậy.

Như Lai là Phật tổ của Phật môn, luận địa vị có thể so với Khổng Tuyên của Tiệt giáo, còn cao hơn Kim Bằng một chút!

Tên này dựa vào đâu mà dạy bảo?

"Chư thiên vạn Phật!" Sắc mặt Như Lai giận dữ trầm giọng quát, đột nhiên, trong hư không bộc phát ra vô tận kim quang.

Hiện ra từng bóng người vàng óng, toàn bộ đều là kim thân Phật, hai tay chắp lại, bảo tướng trang nghiêm, miệng lẩm nhẩm kinh chó má.

Dày đặc không chỉ ức vạn, âm thanh vo ve như ruồi nhặng.

Đây chính là chiêu thức mạnh hơn được diễn hóa từ Chưởng Trung Phật Quốc của Như Lai, Chư Thiên Vạn Phật.

Ức vạn kim thân Phật, mỗi một cái đều sở hữu lực lượng kinh khủng, ngưng tụ trong hư không, trực tiếp oanh kích vào móng vuốt khổng lồ che trời.

“Ầm!” Hư không vỡ nát, đại địa run rẩy, sông núi đảo ngược, nhật nguyệt vô quang.

Sức mạnh đối kháng của hai Nhị Thi Chuẩn Thánh cường đại, khiến một phương trời đất cũng khó mà chịu đựng nổi.

Vô số cường giả trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, ngay cả Quy Linh Thánh Mẫu, Dược Sư và những người khác cũng trực tiếp mang theo người của mình nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Sức mạnh Nhị Thi Chuẩn Thánh không phải thứ họ có thể chống lại!

“Chết tiệt, hai tên này!” Lúc này Tôn Ngộ Không chật vật không thôi, toàn thân lông khỉ sắp trụi lủi.

Hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên, căn bản không chịu nổi dư ba sức mạnh từ cuộc đối đầu của hai Nhị Thi Chuẩn Thánh.

Liều mạng dùng Cân Đẩu Vân vẫn không thoát khỏi phạm vi công kích của sức mạnh này!

“Xem ra, Như Lai sắp liều mạng rồi!” Tôn Ngộ Không thầm nghĩ, vào thời khắc sinh tử quan trọng, hắn vẫn có tâm tư quan tâm đại chiến của hai người ra sao.

Thực tế, ngay lúc này vô số cường giả Hồng hoang đều đang chú ý đến nơi đây.

Trong kim quang đầy trời, đột nhiên vang lên một tiếng rên trầm thấp.

“Phụt!” Dưới công kích kinh khủng, sự phản kháng của Như Lai trong khoảnh khắc vỡ nát, lão trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt trở nên thảm hại, sự kinh hoàng trong mắt càng đậm hơn.

Chỉ một lần đối đầu ngắn ngủi, Như Lai đã bị trọng thương, trên

người có từng vết rách, có thể thấy nguyên thần cũng xuất hiện vết nứt.

Kết quả này không ngoài dự đoán của mọi người, Kim Bằng bước vào cảnh giới Nhị Thi Chuẩn Thánh đã nhiều năm, sao có thể là đối thủ của một kẻ vừa đột phá?

"Phật giáo sắp xong rồi!" Mọi người thầm lắc đầu, Như Lai căn bản không phải là đối thủ một hiệp của Kim Bằng.

Bây giờ Như Lai đã bị trọng thương, còn có thể trông cậy vào những người khác của Phật giáo lật ngược tình thế sao?

Không đánh bại được cường giả Tiệt giáo, không cứu được Đường Tam Tạng, chuyện Phật giáo đông truyền không thể tiếp tục.

Không có khí vận chống đỡ, Phật giáo chẳng phải là xong rồi sao!

"Bây giờ, bản tôn có tư cách dạy bảo ngươi chưa?" Trong hư không, Kim Bằng hai tay chắp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Như Lai, thân ảnh ngạo nghễ, tràn đầy vẻ kẻ cả.

Bất kể Như Lai cuồng vọng phẫn nộ thế nào, lão cũng chỉ là một Nhị Thi Chuẩn Thánh vừa trảm thi.

Trước mặt Kim Bằng chỉ có phận bị dạy bảo và bắt nạt.

"A di đà Phật!" Ngay lúc này, trong Linh Sơn vô số Phật, Bồ Tát đều mặt đầy bi phẫn và thất lạc, niệm phật hiệu, phảng phất như cả hư không cũng đang ai oán.

Như Lai bại rồi!

Vận mệnh Linh Sơn đáng lo!

"Như Lai bị trọng thương rồi!" "Quả nhiên là vậy!

Vừa mới trảm thi thứ hai, sao có thể là đối thủ của Kim Bằng!" "Không hổ là đệ tử của Thông Thiên giáo chủ!" Trong Hồng hoang,

vô số cường giả nhìn về Tây Tiệt Đạo, thầm cảm thán trong lòng, kết quả này không nằm ngoài dự đoán của họ.

Có lẽ từ khoảnh khắc đại chiến ở Tây Tiệt Đạo bắt đầu, họ đã đoán được kết cục, dù sao Phật giáo cũng không phải lần đầu tiên thất bại.

Nhưng Tiệt giáo vẫn mạnh mẽ như trước, dù Thông Thiên đã dời đến Thiên Ngoại Thiên, nhưng vẫn không ai có thể thách thức địa vị của họ.

Lúc này, Như Lai đã bại, cả Linh Sơn một mảnh bi thương, vô số Phật, La Hán bi thương khóc lóc.

"A di đà Phật!" Trong Linh Sơn, chúng tăng ngồi xếp bằng niệm kinh chó má, tràn ngập vị bi tráng, phảng phất như một cảnh tượng tận thế.

Đối với Phật giáo mà nói, đúng là tận thế.

Phật tổ Như Lai mạnh nhất, Nhị Thi Chuẩn Thánh kinh khủng cũng thất bại như vậy, Phật giáo còn hy vọng gì?

Chẳng lẽ phải run rẩy cầu xin trước mặt yêu tà?

Linh Sơn không còn hy vọng!

"Đây chính là Kim Sí Đại Bàng Vương sao?" Ngay lúc này, Tôn Ngộ Không trốn ở xa, kinh hãi thốt lên.

Trên người đầy vết máu, bộ dạng chật vật, nhưng sự kinh ngạc trong mắt khiến hắn không còn để ý đến những thứ này.

Trước đây khi thấy dáng vẻ của Kim Bằng, hắn chỉ tò mò, bây giờ thì hoàn toàn bị chấn động.

Chỉ một chiêu đơn giản như vậy, tên Như Lai đáng ghét kia đã bị hành ra bã?

Phải biết năm xưa ở Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không suýt bị tên đó trấn áp!

Bây giờ Như Lai đã mạnh hơn, Tôn Ngộ Không cũng chưa chắc có thể qua một chiêu trong tay lão.

Nhưng tên mập đầu to tai lớn này, lại gục ngã trong tay Kim Bằng.

Sao có thể không khiến Tôn Ngộ Không chấn động?

"Cường giả Tiệt giáo quả nhiên ai cũng là mãnh nhân!" "Chẳng lẽ bốn vị Nhị Thi Chuẩn Thánh đều có sức mạnh như vậy?" "Kim Bằng chỉ là nhị đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, không biết Khổng Tuyên trong truyền thuyết còn kinh khủng đến mức nào!" Tôn Ngộ Không lẩm bẩm, ý chí không chịu thua trong lòng khiến hắn nảy sinh đấu chí, nhưng đáng tiếc lúc này hắn cũng không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Ngay cả bóng lưng của Kim Bằng cũng không có tư cách nhìn thấy, làm sao có thể vượt qua?

Nhị Thi Chuẩn Thánh đối với hắn mà nói, quá xa vời!

Trên Linh Sơn, phật âm lan tỏa, khí tức bi tráng lan ra, càng toát lên vẻ thê thảm trong tuyệt cảnh.

Ai cũng không ngờ, Phật giáo đường đường lại luân lạc đến cảnh địa này.

"Ha ha, ai cũng như cha chết mẹ chết vậy!" Kim Bằng ha ha cười nói, y trước giờ không ưa đám hòa thượng này.

Trông thì bi thiên mẫn nhân, một bộ lo trời lo đất, thực tế trong bụng toàn nước độc, sau lưng cũng làm không ít chuyện xấu.

Chương 238

Chẳng qua chỉ là một đám ngụy quân tử khoác áo chính nghĩa mà thôi.

Kim Bằng tuy cũng không phải người tốt, đã làm không ít chuyện xấu, nhưng ít ra y xấu một cách công khai!

Y coi thường đám hòa thượng này.

"A di đà Phật!" "Kim Bằng, giết người không qua đầu gối, đừng có sỉ nhục thánh địa Phật môn ta!" Như Lai giận dữ quát, lời còn chưa dứt, khóe miệng lại chảy ra một tia tinh huyết.

Kim Bằng không giết lão, có nghĩa là chuyện còn có thể thương lượng, nhưng lão cũng không thể trơ mắt nhìn Kim Bằng sỉ nhục Phật môn.

"Ha ha!

Được rồi!

Đa Bảo, ngươi đã thành cái dạng gấu này rồi, đừng có ngông cuồng nữa!" Kim Bằng khinh thường cười nói.

Bại là bại, ở trước mặt y giả vờ cứng rắn có ý nghĩa gì!

Bây giờ Đa Bảo bị trọng thương, y có thể diệt lão bất cứ lúc nào, Phật giáo cũng sẽ trở thành quá khứ.

Tiệt giáo chỉ mới xuất động một nửa sức mạnh đã đủ để diệt Phật giáo.

"Khốn nạn!" Nhìn vẻ kiêu ngạo của Kim Bằng, Như Lai tức giận không thôi, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm nuốt quả đắng này.

"Điều kiện của Tiệt giáo?" Như Lai âm trầm nói, lúc này Phật giáo

đã bại.

Sau khi Kim Bằng trọng thương Như Lai, bốn người Dược Sư, Di Lặc, Nhiên Đăng và Quan Âm cũng lần lượt bị trọng thương.

Di Lặc còn suýt bị Lục Áp đánh nát nguyên thần, lúc này một bộ mặt hoảng sợ đứng sau Như Lai.

Cường giả Tiệt giáo quá lợi hại, dù ở cùng cảnh giới cũng không thể chiến thắng.

Lúc này, ai cũng chật vật không thôi, không thể tiếp tục đánh nữa, nếu không, tất cả đều phải chết.

Phải đàm phán.

Trong hư không, một bên là năm đại Chuẩn Thánh Phật giáo, khí tức suy yếu, thân bị trọng thương, bộ dạng thê thảm, giống hệt tàn binh bại tướng.

Bên kia là cường giả Tiệt giáo, ai cũng mặt mày lạnh lùng, ánh mắt bình thản nhìn chằm chằm họ.

Khí thế mạnh mẽ của năm người trấn áp hư không, trực tiếp tạo thành thế nghiền ép đối với mấy người Phật giáo, nếu muốn động thủ, trong khoảnh khắc có thể tiêu diệt họ.

Ngay lúc này, Phật giáo giống như cá nằm trên thớt.

"Điều kiện của Tiệt giáo ta?

Ha ha!" "Chuyện Phật giáo đông truyền là xâm phạm lợi ích của Tiệt giáo ta, hay là dừng ở đây đi!" Kim Bằng ha ha cười nói, vẻ mặt ngông cuồng, vừa mở miệng đã đưa ra một điều kiện khó có thể chấp nhận.

Mắt của năm người Như Lai trợn trừng!

Chuyện Phật giáo đông truyền dừng ở đây?

“Vậy diệt Phật giáo ta đi!” “Cùng lắm thì cá chết lưới rách!” Như Lai trợn trừng mắt, giận dữ gầm lên, tức giận đến cực điểm.

Vốn dĩ lúc này Phật giáo đã gánh vác nhân quả khổng lồ, chỉ trông cậy vào Phật pháp đông truyền để tranh thủ khí vận to lớn!

Nếu dừng Tây Du, vậy Phật giáo sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc, những người như họ đều sẽ bị sức mạnh nhân quả Thiên Đạo khổng lồ kia đè chết.

Dù sao cũng chết, chi bằng liều mạng với Tiệt giáo một phen, ít nhất có thể cắn một miếng thịt của bọn chúng.

Kim Bằng nghe vậy sửng sốt, rồi gật đầu tán thành: “Diệt Phật giáo cũng là một lựa chọn không tồi!” Nhưng nói vậy, Kim Bằng cũng chỉ đang dọa người khác, tuy có thực lực diệt Phật giáo, nhưng y không thể thật sự làm vậy!

Nếu không, Tiệt giáo sẽ phải gánh chịu nhân quả Thiên Đạo mà Phật giáo nợ, không vui chút nào.

Vì một Phật giáo nhỏ bé mà đặt Tiệt giáo vào hiểm địa, Kim Bằng không ngu ngốc đến thế.

“Thôi, hôm nay bản tôn tâm tình tốt, coi như thương hại Phật giáo các ngươi!” “Chín chín tám mươi mốt bộ kinh chó má, đã cắt đi hai mươi mốt bộ, vậy cắt thêm ba mươi bộ nữa đi!” “Để lại cho các ngươi ba mươi bộ!” Kim Bằng ra vẻ hào phóng nói, khiến Như Lai và những người khác càng thêm tức giận.

Để lại ba mươi bộ?

Chút đó đủ làm gì?

Mặt dày quá!

Ba mươi bộ kinh chó má?

Như Lai và Dược Sư và những người khác đều mặt đầy kinh ngạc, ngay lập tức hiện lên sự phẫn nộ vô tận.

Tây Du lượng kiếp là cơ duyên đại hưng của Phật giáo, chín chín tám mươi mốt nạn chính là chín chín tám mươi mốt bộ kinh chó má.

Thiếu một bộ, Phật giáo sẽ tổn thất một phần khí vận.

Trước đây bị Tiệt giáo cưỡng ép cắt đi hai mươi mốt bộ, đã đủ khiến Phật giáo đau lòng.

Không ngờ Tiệt giáo không chịu dừng lại, lại muốn cắt thêm ba mươi bộ.

Vậy thì chỉ còn lại ba mươi bộ cuối cùng, đối với Phật giáo còn có ý nghĩa gì?

Đạo nghĩa của ba mươi bộ kinh chó má, căn bản không thể giúp Phật giáo giành được chỗ đứng ở phương Đông.

Càng không thể tranh thủ được lượng lớn khí vận cho Phật giáo.

Không có khí vận chống đỡ, vậy thì nhân quả Thiên Đạo mà Phật giáo nợ sẽ không thể trả, lúc đó những người như Như Lai e là sẽ bị nhân quả như vậy đè sập.

Điều kiện của Tiệt giáo tuyệt đối khó có thể chấp nhận.

"Tiệt giáo quá đáng!" Di Lặc điên cuồng gầm lên.

Dưới thương thế nặng, sắc mặt trắng bệch của lão càng thêm dữ tợn, phảng phất như muốn ăn thịt Kim Bằng.

Dược Sư cũng quát: "Hôm nay cùng Tiệt giáo cá chết lưới rách!" "Tây Du lượng kiếp không hoàn thành, Tiệt giáo cũng đừng mong yên ổn!" Ba mươi bộ kinh chó má, đã chạm đến giới hạn của Phật giáo, họ thà chọn cá chết lưới rách.

Lúc đó, dù Phật giáo sụp đổ, nhưng Tiệt giáo cũng phải gánh chịu

nhân quả Thiên Đạo khổng lồ đó.

Ai cũng đừng mong yên ổn.

Đây chính là con bài tẩy của Phật giáo.

Cũng là lý do Kim Bằng không chọn triệt để diệt Phật giáo, ít nhất là bây giờ chưa được.

"Mấy con sâu kiến, cũng xứng đáng đàm phán điều kiện với Tiệt giáo ta!" Nhìn mấy tên cứng đầu không nghe lời, sắc mặt Kim Bằng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Bây giờ Phật giáo đã trở thành cá nằm trên thớt, còn đòi cá chết lưới rách với Tiệt giáo.

Mơ đẹp!

"Nếu đã tìm chết, vậy tiễn các ngươi một đoạn đường!" Kim Bằng lạnh lùng quát, rồi liền mang theo chúng nhân Tiệt giáo một lần nữa lao tới.

Chương 239

Lúc này trên Hỗn Độn Tu Di Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đã sớm tức giận như sấm.

"Khốn nạn, đám tiểu bối Tiệt giáo kia muốn bức tử Phật giáo ta!" Trên khuôn mặt béo phị của Chuẩn Đề tức đến phồng lên, hoàn toàn đỏ bừng.

Tiếp Dẫn, người thường tỏ ra trấn định, mặt mày thâm trầm, cũng không ngồi yên được nữa.

Ba mươi bộ kinh chó má, căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu khí vận của Phật giáo, đám người Tiệt giáo kia muốn bức Phật giáo vào chỗ chết!

"Bức tử Phật giáo ta, Thông Thiên cũng đừng mong yên ổn." Chuẩn Đề tức giận mắng lớn.

Nếu Tiệt giáo dám diệt Phật giáo, tất nhiên sẽ phải gánh chịu vô tận nhân quả Thiên Đạo, tổn thất thảm trọng, lúc đó ngồi thu ngư lợi chính là Nhân giáo và Xiển giáo.

Đừng thấy mấy năm nay Nhân giáo và Xiển giáo kín tiếng không có động tĩnh gì, ai cũng biết lão già âm hiểm Lão Tử và tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia chỉ là tạm thời ẩn mình.

Một khi có cơ hội, chắc chắn sẽ mang theo Nhân, Xiển hai giáo trỗi dậy.

Chuẩn Đề không tin Thông Thiên không hiểu lý lẽ này.

Nhưng nhìn cảnh tượng ở Tây Tiệt Đạo, mắt lão cũng đỏ lên, Phật giáo là mạng sống của hai huynh đệ lão!

Kim Bằng muốn diệt Phật giáo?

Tên chết bầm Thông Thiên kia không quan tâm!

Coi hai người họ không tồn tại sao?

Không chút do dự, Chuẩn Đề đưa tay ra, một luồng kim quang lập tức lao về phía Hồng hoang.

Xuyên qua thời gian và không gian, ngưng tụ một luồng sức mạnh vận mệnh nhân quả, huyền ảo vô cùng.

Không có một tia uy áp, nhưng lại lan tỏa một mối đe dọa chí mạng.

Sức mạnh Thánh nhân thật sự, dù là Chuẩn Thánh bị trúng phải, cũng chắc chắn sẽ tan thành tro bụi trong khoảnh khắc.

Ngay cả cơ hội bước vào luân hồi cũng không có.

Dưới cơn thịnh nộ, Chuẩn Đề trực tiếp phớt lờ mệnh lệnh của Hồng Quân năm xưa.

Thánh nhân không được dễ dàng đặt chân vào Hồng hoang?

Đó là tình huống bình thường, bây giờ rõ ràng là tình huống không bình thường.

Phật giáo thương vong thảm trọng, sắp bị diệt môn, Chuẩn Đề còn quan tâm được gì nữa?

Sức mạnh kinh khủng của Thánh nhân xuyên thấu Hỗn Độn, trong khoảnh khắc sắp đâm thủng màng bọc Hỗn Độn.

Nếu để nó rơi xuống Hồng hoang, chắc chắn sẽ khiến hơn nửa Hồng hoang sụp đổ, vô tận đại địa chìm trong biển lửa.

Sức mạnh của Thánh nhân quá kinh khủng, Hồng hoang sau mấy lần đại kiếp, linh lực thất thoát nghiêm trọng, trở nên yếu ớt.

Sức mạnh của Thánh nhân, đã vượt qua giới hạn mà Hồng hoang

có thể chịu đựng.

Chỉ cần không cẩn thận là Hồng hoang sẽ vỡ nát, cho nên Hồng Quân mới nghiêm lệnh Thánh nhân không được đặt chân vào Hồng hoang, càng không thể đại chiến ở Hồng hoang.

Huống chi sau mấy năm bế quan tu luyện, sức mạnh của Chuẩn Đề rõ ràng đã kinh khủng hơn trước nhiều.

Nếu để nó rơi xuống Hồng hoang, hậu quả không thể lường được.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó sắp vượt qua màng bọc Hỗn Độn, luồng sức mạnh Thánh nhân kia lại phảng phất như chạm phải một rào cản cứng rắn.

Phát ra một tiếng nổ trầm nặng.

"Phụt!" Khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện kinh khủng quỷ dị đã xảy ra.

Sức mạnh Thánh nhân của Chuẩn Đề đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Màng bọc Hỗn Độn chỉ khẽ rung động, phảng phất như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Ngay lúc này, trên mặt Chuẩn Đề không có chút kinh ngạc nào, nhưng trong mắt lại tràn đầy lửa giận.

Nghiến răng nói: "Thông Thiên!" Bộ dạng như cha chết mẹ chết, thể hiện sự bất lực và căm hận đối với Thông Thiên.

Không cần hỏi, chắc chắn là trò quỷ của Thông Thiên.

Cũng chỉ có Thông Thiên mới có thể vô thanh vô tức, dễ dàng tiêu diệt sức mạnh của Chuẩn Đề như vậy.

"Chuẩn Đề, ngay cả pháp chỉ của lão sư ngươi cũng muốn vi phạm sao?" Giọng nói lạnh lùng hiện ra trong Tu Di Thiên, uy nghiêm

bá đạo, tràn đầy cảm giác kẻ cả.

Chuẩn Đề muốn ra tay với Kim Bằng, Thông Thiên tự nhiên phải ngăn cản, nếu không còn ra thể thống gì.

Đệ tử của Thông Thiên sao có thể tùy tiện bị bắt nạt?

"Thông Thiên, ngươi muốn làm gì?

Muốn Phật giáo ta bị tiêu diệt sao?" Chuẩn Đề phẫn nộ gào thét.

Bị Thông Thiên ức hiếp quá lâu rồi.

Thông Thiên chỉ cậy vào thực lực mạnh mẽ của mình, hết lần này đến lần khác khiến hai người họ bẽ mặt, Phật giáo càng thoi thóp.

Chuẩn Đề chịu đủ rồi.

Mấy năm nay, thực lực đại tăng, dần dần không còn cam tâm bị Thông Thiên ức hiếp.

"Tây Du lượng kiếp là nhân quả Thiên Đạo, làm lỡ lượng kiếp, Thông Thiên ngươi cũng không gánh nổi!" Tiếp Dẫn cũng trầm giọng quát.

Ngoài tự tin có thể thách thức thực lực của Thông Thiên, nhân quả Thiên Đạo là con bài tẩy lớn nhất của họ.

Họ tin rằng dựa vào cái này, Thông Thiên cũng không dám ra tay với Phật giáo.

Nhưng khi lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, bóng dáng Thông Thiên lại từ trong hư không bước ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn họ, nhàn nhạt nói.

"Không có Phật giáo, Tây Du lượng kiếp không hoàn thành được sao?" Bên trong Hỗn Độn, vô tận bão táp gào thét, dòng khí Hỗn Độn kinh hoàng càn quét ngang dọc, ngay cả Đại La Kim Tiên bước vào cũng cửu tử nhất sinh.

Nơi đây chính là cấm địa của sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng giờ đây, Hỗn Độn đáng sợ bỗng chốc hóa thành một vùng tịch lặng, không còn một chút âm thanh nào.

Gió lốc Hỗn Độn và dòng khí Hỗn Độn đều ngừng chảy, hóa thành tĩnh lặng.

Nhưng nếu cảm nhận kỹ, sẽ kinh hãi phát hiện, tất cả đều đã trở nên không tồn tại.

Sở dĩ chúng ngừng chảy, chỉ vì đã sớm hóa thành hư vô.

Ngay sau đó, một luồng uy thế kinh hoàng lập tức quét qua vô tận Hồng Hoang, khí thế sắc bén tàn phá, uy áp bao trùm, khiến thời gian và không gian đều ngưng đọng trong thoáng chốc.

Dưới luồng uy thế cổ xưa ấy, một bóng đen hiện ra giữa Tu Di Thiên.

Chương 240

Vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, ánh mắt kiên nghị vô tình, toát ra khí chất bá đạo coi thường trời đất chúng sinh, lạnh nhạt nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thông Thiên xuất hiện, trực tiếp ra tay dập tắt sức mạnh của Chuẩn Đề.

Cảnh giới của Thông Thiên đã sớm sâu không lường được, đối với y, tuy cùng là Thánh nhân, nhưng Chuẩn Đề rõ ràng thấp hơn một bậc.

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thoáng ngưng lại, đượm thêm một vẻ nặng nề.

"Tên Thông Thiên này, thực lực lại mạnh hơn rồi!" Chuẩn Đề kinh nghi lẩm bẩm trong lòng.

Nhờ vào thời cơ của lượng kiếp Tây Du, thực lực của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có đột phá lớn, vốn tưởng rằng có thể rút ngắn khoảng cách với Thông Thiên.

Nhưng giờ đây khi thực sự đối mặt, lão mới phát hiện Thông Thiên cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Nếu giao thủ, dĩ nhiên sẽ bại, mấu chốt nằm ở chỗ, liệu có bị Thông Thiên đánh rớt ngôi vị Thánh nhân hay không.

Đây mới là vũ khí uy hiếp quan trọng nhất của Thông Thiên.

"Thiên đạo là Thiên đạo, Phật giáo là Phật giáo!" "Không có Phật giáo, Tây Du vẫn diễn ra như thường." "Chẳng phải chỉ là mấy quyển kinh sách vớ vẩn sao?

Bản tọa ở đây muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!" Thông Thiên lạnh

lùng nhìn hai người, cất giọng trầm trầm, không hề có chút tình cảm nào, hoàn toàn là dáng vẻ cao cao tại thượng.

Nhưng những lời này lại khiến hai gã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe mà ngớ người.

Không có Phật giáo, Tây Du vẫn diễn ra như thường?

Trong thoáng chốc, hai người có phần tỉnh ngộ, bất giác gật đầu trong lòng.

Hình như cũng có lý!

Lượng kiếp Tây Du chẳng qua chỉ là kinh thư truyền về phương Đông mà thôi, còn chuyện có phải là cơ duyên của Phật giáo hay không thì chưa chắc.

Nếu Phật giáo bị diệt, hoặc bị Tiệt Giáo trấn áp đến mức tổn thất thảm trọng, thì dù kinh thư truyền về phương Đông thành công cũng có ý nghĩa gì?

Cái thứ kinh thư vớ vẩn đó, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thông Thiên thân là Thánh nhân, đối với những thứ hư ngụy của Phật giáo, quả thực không thể quen thuộc hơn.

Tức thì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiểu ra, đối với toàn bộ lượng kiếp Tây Du, Phật giáo cũng không phải là thứ không thể thiếu!

Quan trọng nhất là, Tiệt Giáo thật sự có đủ năng lực để tiêu diệt Phật môn.

"Thông Thiên, ngươi muốn làm gì?" Tiếp Dẫn trợn to mắt, gầm lên với Thông Thiên, giọng nói có phần run rẩy.

Chuẩn Đề cũng không còn tâm trí đâu mà phẫn nộ, nghĩ đến một vài chuyện đáng sợ, cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

"Diệt Phật!" Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng vang vọng trong Hỗn

Độn, ánh mắt vô cảm của Thông Thiên khiến cả hai Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề như rơi vào hầm băng.

Diệt Phật!

Tại Hồng Hoang, Phật giáo không khác gì một gã khổng lồ, ngoài Tiệt Giáo ra, ngay cả Nhân Giáo và Xiển Giáo cũng yếu hơn một bậc.

Có người không thích những tên lừa ngốc hư ngụy của Phật giáo, cũng có người muốn diệt đi những tên lừa ngốc ấy.

Nhưng căn bản không ai dám ngông cuồng tuyên bố điều đó ra miệng.

Bởi vì căn bản không ai có thực lực như vậy, nhưng oái oăm thay, trên Phật giáo lại có một gã khổng lồ khác đang đứng.

Tiệt Giáo!

Tiệt Giáo có năng lực tiêu diệt Phật giáo, mà lời này lại do chính Thông Thiên nói ra, đây là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã thấy trước kết cục của Phật giáo, nên trong lòng mới dâng lên sự kinh hãi và phẫn nộ vô tận.

"Khốn kiếp, Thông Thiên, ngươi đừng quá đáng!" Chuẩn Đề điên cuồng gầm lên, tròng mắt đã đỏ ngầu.

"Đừng quên, Phật giáo còn có hai người chúng ta!" Tiếp Dẫn càng trầm giọng quát, lão đã thiên tân vạn khổ mới lập nên Phật giáo, lẽ nào có thể để Thông Thiên tiêu diệt?

Dù có phải liều chết một trận, cũng không thể để Thông Thiên được như ý.

"Ầm!" Trong cơn điên cuồng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời tấn công về phía Thông Thiên, Phật quang gào thét trong Hỗn Độn, Thánh vị trấn áp thời không.

Đối mặt với sức mạnh kinh hoàng của hai người, Thông Thiên chỉ lạnh lùng quát: "Không biết tự lượng sức!" "Diệt!" Đột nhiên, một luồng kiếm quang tuyệt thế hiện ra giữa hư không, tức thì xé rách cả bầu trời sao, chém ngang tinh thần, cắt đứt vô tận Hỗn Độn.

Thông Thiên đã lâu không ra tay, nhưng sức mạnh lúc này lại giúp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hồi tưởng lại những ký ức không mấy tốt đẹp.

Sự mạnh mẽ và đáng sợ của Thông Thiên đã sớm trở thành ác mộng của bọn họ.

"Chết tiệt!" Cảm nhận được sức mạnh đủ để xé rách Hỗn Độn, Chuẩn Đề thầm chửi trong lòng, Thông Thiên lại càng mạnh hơn.

Nhưng lão cũng chỉ có thể nghiến răng chống đỡ, chỉ vì một tia sinh cơ cho Phật giáo.

Đại chiến của ba vị Thánh nhân tất nhiên kinh thiên động địa!

Khoảnh khắc ấy, vô tận Hỗn Độn điên cuồng vỡ nát.

Cả Hồng Hoang cũng rung chuyển dữ dội!

"Chuyện gì vậy?" "Hồng Hoang sắp vỡ rồi sao?" Vô số sinh linh kinh hãi gào thét, dưới sức mạnh kinh hoàng của Thánh nhân, sinh mệnh của họ mong manh như loài kiến.

Một số ít cường giả lại lập tức hướng ánh mắt về phía Hỗn Độn vô tận.

Họ có thể cảm nhận được, ở nơi sâu thẳm của Hỗn Độn, có ba luồng sức mạnh kinh hoàng đang đại chiến.

Đó chính là căn nguyên khiến Hồng Hoang rung chuyển lúc này.

Có thể tạo ra uy thế như vậy, căn bản không cần phải nghi ngờ.

"Thánh chiến lại bắt đầu rồi!" "Đại chiến Thánh nhân!" Nhiều

cường giả kinh hô trong lòng, mấy vị Thánh nhân này lại bắt đầu không yên phận rồi.

Rảnh rỗi không có việc gì làm lại thích đánh nhau, nhưng mỗi lần bị thương lại toàn là đám sinh linh Hồng Hoang!

Lần này không cần đoán cũng biết, nhìn tình hình ở Tây Tiệt Đạo là rõ, kẻ giao thủ chắc chắn là Thánh nhân của Tiệt Giáo và Phật giáo.

"Tiếc thật, sức mạnh đại chiến quá lớn, chỉ có thể quan sát từ xa, lúc này mà vào Hỗn Độn là tìm chết!" Trấn Nguyên Tử thầm lắc đầu.

Giao thủ giữa các Thánh nhân đối với những lão già bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh vô số năm như lão, là một cơ duyên cầu còn không được.

Nhưng biết làm sao, lúc này mà vào Hỗn Độn, căn bản là đi tìm cái chết!

Trên Tây Tiệt Đạo, ánh mắt của Kim Bằng từ trong Hỗn Độn dời về, nhìn đám Như Lai, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị.

"Diệt Phật!" Trong Hồng Hoang, vô số cường giả kinh hãi nhìn về phía Hỗn Độn.

Nơi đó, ba vị Thánh nhân lại bắt đầu đánh nhau.

Theo như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và những kẻ khác, mấy vị Thánh nhân như Thông Thiên thuần túy là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Chương 241

Trời đất sụp đổ Thánh nhân bất tử, Hồng Hoang hủy diệt Thánh nhân bất vong.

Thánh nhân bất tử bất diệt, sinh mệnh không có điểm cuối, cả ngày ngoài tu luyện truy cầu đại đạo ra, không có việc gì khác để làm.

Rảnh đến nhàm chán nên hay thích động tay động chân.

Đặc biệt là Thông Thiên, tinh lực dồi dào, một mình Nữ Oa không đủ để y phát tiết, cho nên y thích đi tìm người khác gây phiền phức.

Lần này, nhân lúc lượng kiếp Tây Du, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rõ ràng đã bị y để mắt tới.

Mặc dù là một chọi hai, nhưng kết quả không cần phải nói nhiều, Côn Bằng có thể tưởng tượng được, kẻ chịu thiệt chắc chắn là hai gã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thông Thiên xưa nay toàn một mình bắt nạt hai người mà.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và những người khác vội vàng bay về phía Hỗn Độn.

Lúc này, Hỗn Độn vì sức mạnh của Thánh nhân mà không ngừng vỡ nát, kẻ dưới Thánh nhân tiến vào Hỗn Độn là chết chắc.

Mấy lão già này không dám dễ dàng đặt chân vào, nên chỉ có thể ở trong màng thai Hỗn Độn.

Cảm nhận sức mạnh của Thánh nhân cũng có ích cho việc tu luyện cảnh giới của họ.

Trên Tây Tiệt Đạo, Kim Bằng, Như Lai và các cường giả hai giáo đều im lặng nhìn về phía Hỗn Độn.

“Chiến tranh của Thánh nhân bắt đầu rồi sao?

Hai vị giáo chủ hợp lực đối phó Thông Thiên giáo chủ, nhất định phải thắng!” Như Lai thầm nghĩ, trong lòng tràn đầy hy vọng.

Nhưng trong ánh mắt lại luôn lóe lên một tia nghi ngờ.

Danh tiếng của Thông Thiên giáo chủ truyền khắp tam giới, uy danh Hồng hoang đệ nhất Thánh nhân không phải là hư danh.

Trên người y có mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đặc biệt là Tru Tiên Kiếm Trận kinh hoàng kia, mặc dù một lần cũng chưa từng sử dụng.

Nhưng trong truyền thuyết, đó là chí bảo phi Tứ Thánh bất phá.

Cho nên có thể nói, dù Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hợp lực, lại thêm cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chưa chắc đã thắng nổi Thông Thiên giáo chủ.

Huống hồ, cho đến nay, Thông Thiên giáo chủ chưa từng thất bại một lần nào!

Uy danh đáng sợ đã ăn sâu vào lòng người, đối với việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể chiến thắng Thông Thiên, Như Lai căn bản không có mấy phần tin tưởng.

Nhưng đó lại là hy vọng cuối cùng của Phật giáo.

Tình hình chiến sự ở Tây Tiệt Đạo lúc này không mấy lạc quan, bị các cường giả Tiệt Giáo không ngừng trấn áp, muốn lật kèo là rất khó.

Chỉ có thể ký thác hy vọng vào Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng cười lạnh lùng vang lên trên Tây Tiệt Đạo, khiến lòng Như Lai chợt thắt lại.

“Không cần ôm hy vọng nữa, các ngươi cho rằng hai vị Thánh

nhân của Phật giáo là đối thủ của sư tôn ta sao?" Kim Bằng lạnh lùng nhìn Như Lai.

Đối với sự kỳ vọng của đám người Phật giáo lúc này, hắn cảm thấy thật nực cười.

Trong Hồng Hoang, ai mà không biết Thông Thiên lợi hại thế nào?

Khi xưa, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bại trong tay Thông Thiên thảm hại ra sao, Kim Bằng cũng đã tận mắt chứng kiến.

Cho nên, Phật giáo muốn dựa vào đại chiến Thánh nhân để lật kèo, quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Lo cho bản thân các ngươi trước đi!" "Diệt Phật!" Kim Bằng đột nhiên lạnh lùng quát, trong mắt sát ý đằng đằng.

Hắn vừa mới nhận được pháp chỉ của Thông Thiên, chỉ có hai chữ: Diệt Phật.

Cũng không phải là thật sự muốn tiêu diệt Phật giáo, mà là muốn diệt đi những cường giả của Phật giáo.

Đến lúc đó, dù Phật giáo truyền về phương Đông, không có cường giả trấn áp nội tình, cũng khó mà gây tổn thất cho lợi ích của Tiệt Giáo.

Cho nên, mấy gã trước mắt này, đừng hòng toàn thân rút lui.

Thân thể vốn đã trọng thương, không còn sự bảo hộ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dưới sự trấn áp của Kim Bằng và những người khác, bọn họ căn bản không có khả năng thoát thân.

"Phật giáo, đến đây là kết thúc!" Kim Bằng trầm giọng quát.

"Ầm!" Đột nhiên, trời đất rung chuyển, hai luồng khí Âm Dương kinh hoàng gào thét, xé rách vô tận hư không.

Bên kia, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng toàn lực

tấn công về phía mấy người Phật giáo.

Đại chiến giữa Tiệt Giáo và Phật giáo đã tiến vào giai đoạn thảm khốc nhất.

"Lũ khốn Tiệt Giáo các ngươi khinh người quá đáng, ta liều mạng với các ngươi!" Di Lặc điên cuồng gầm lên, thân bị trọng thương, khuôn mặt béo phị không còn một giọt máu.

Huyết khí khô cạn, trong nguyên thần cũng xuất hiện những vết nứt, nhưng lão đã rơi vào điên cuồng, chỉ có thể liều mạng.

Khác với Như Lai, Nhiên Đăng và những người khác, Di Lặc là đệ tử Phật môn chính tông nhất.

Từ trận đại chiến Vu Yêu, lão đã được Chuẩn Đề thu làm đệ tử thân truyền.

Lão là gốc rễ của Phật giáo, mức độ trung thành hoàn toàn không phải những kẻ đến sau như Nhiên Đăng có thể so sánh.

Mấy người Như Lai, Nhiên Đăng sở dĩ phản bội sư môn gia nhập Phật giáo, là vì khí vận Phật môn, vì một tia cơ duyên đột phá cảnh giới.

Bản thân họ đối với Phật giáo cũng không có tình cảm gì sâu đậm.

Xiển Giáo cũng được, Phật giáo cũng thế, ai có lợi cho họ, họ theo người đó.

Nhưng Di Lặc thì không được!

Là đệ tử Phật giáo có tư cách lâu đời nhất, ai dám động đến Phật giáo, lão nhất định phải liều mạng!

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đại chiến với Thông Thiên giáo chủ trong Hỗn Độn, tuy không thấy được tình hình chiến trận, nhưng kết quả đối với Phật giáo mà nói, e rằng không mấy lạc quan.

Ai cũng biết Thông Thiên giáo chủ là Thánh nhân mạnh nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dù liên thủ cũng khó mà chiến thắng.

Cho nên, sự tồn vong của Phật giáo chỉ có thể ký thác vào mấy người Di Lặc.

"Trấn!" Di Lặc mặt mày dữ tợn, trực tiếp ném ra linh bảo bản mệnh.

Đó là một chuỗi Phật châu, mỗi một hạt châu trên đó đều óng ánh vô cùng, tỏa ra ánh sáng vàng kim, là một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Phật giáo nghèo khó, nội tình thua xa Tiệt Giáo.

Những đệ tử đời thứ hai như Khổng Tuyên, Kim Bằng, ai cũng có trong tay một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí có người có hai kiện hoặc nhiều hơn.

Di Lặc, vị Phật tương lai của Phật giáo, lại chỉ có thể cầm một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo chiến đấu.

Có thể thấy Phật giáo thê thảm đến mức nào!

Chương 242

"Ầm!" Phật châu lăn lộn giữa hư không, bộc phát uy áp kinh hoàng, tấn công về phía Lục Áp.

Lúc này Lục Áp đang mặc một bộ kim bào, toàn thân thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa kinh hoàng.

Khí chất lạnh lùng có phong thái của Đế Tuấn.

Là người thừa kế duy nhất của huyết mạch Tam Túc Kim Ô, sự đáng sợ của Lục Áp không cần phải nghi ngờ.

Trong số các đệ tử Tiệt Giáo, thực lực của hắn nghiễm nhiên vượt qua hai chị em Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, ngang tài ngang sức với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đánh bại Di Lặc tự nhiên không có gì lạ.

"Hừ, một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo nhỏ nhoi, cũng dám lấy ra làm trò cười?" Nhìn uy thế của chuỗi Phật châu, Lục Áp khinh thường hừ lạnh.

Là Thái tử Yêu tộc, linh bảo gì mà hắn chưa từng thấy!

Một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cỏn con, căn bản khó mà uy hiếp được hắn.

"Vỡ nát!" Chỉ nghe Lục Áp trầm giọng quát một tiếng, trước người tức thì hiện ra hai đạo luân bàn.

Một là mặt trời, một là mặt trăng, tựa như nhật nguyệt tinh thần trên bầu trời sao.

Chính là Nhật Nguyệt Kinh Luân.

Hai món hợp lại làm một, liền có thể bộc phát ra uy thế của Cực

phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Vù!" Hai kiện linh bảo vừa ra, Thái Dương Chân Hỏa kinh hoàng tức thì gào thét, thiêu trời đốt biển, nướng khô cả đại địa.

Uy thế của Phật châu của Di Lặc lập tức bị áp chế, căn bản khó mà tiến lên, chỉ có thể không ngừng loanh quanh giữa hư không, thậm chí còn như phát ra một tiếng kêu ai oán.

"Chi chi chi!" Linh bảo cũng có linh tính, cảm nhận được đau đớn và uy hiếp cũng sẽ sợ hãi.

Bản nguyên của Nhật Nguyệt Kinh Luân vốn là Tiên thiên nên sẽ tạo thành áp chế đối với nó, khoảnh khắc này, nó đang run rẩy.

Khó mà chống cự!

"Chết tiệt!" Phật châu khó tiến một tấc giữa hư không, còn có nguy cơ bị trấn áp, Di Lặc thầm chửi một tiếng, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Lũ khốn Tiệt Giáo này, quá đáng ghét!" Lúc này trong lòng Di Lặc ngoài phẫn nộ ra còn là ghen tị!

Nói về gia sản phong phú, cả Hồng Hoang ai có thể so với Thông Thiên giáo chủ?

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, không ai địch nổi.

Kéo theo cả đám đệ tử Tiệt Giáo cũng là một đám thổ hào.

Di Lặc không cho rằng mình kém Lục Áp bao nhiêu, khác biệt duy nhất chính là khoảng cách về linh bảo!

Nếu cho lão một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tuyệt đối sẽ không để Lục Áp được yên!

Nhưng biết làm sao, linh bảo không bằng người, vậy chỉ có thể tìm cách khác.

Di Lặc định thu hồi Phật châu lại.

Nhưng ngay lúc này, Lục Áp lại trầm giọng quát một tiếng, ánh mắt cười lạnh nhìn Di Lặc.

"Bạo!" Trong nháy mắt, Di Lặc đột nhiên trợn to hai mắt, giận dữ quát: "Không!" Lão đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh hoàng đã khóa chặt chuỗi Phật châu, trong nháy mắt, căn bản không thu về được.

Ngay lúc này, Phật châu có cảm giác như sắp vỡ nát.

Lục Áp muốn nghiền nát kiện linh bảo này?

Chuyện này khiến Di Lặc càng thêm phẫn nộ, điên cuồng gầm lên: "Khốn kiếp!!" Nhưng phẫn nộ căn bản không ngăn cản được bất cứ điều gì, sức mạnh của Lục Áp đã bao trùm toàn bộ chuỗi Phật châu.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng nổ "Ầm".

Phật châu của Di Lặc trực tiếp vỡ nát, hóa thành tro bụi giữa hư không.

Một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cứ thế bị hủy diệt.

Trong mắt Lục Áp, Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo tuy không là gì, nhưng đặt ở Hồng Hoang thì đó là bảo vật hàng đầu!

Một kiện Tiên thiên linh bảo bình thường cũng có thể khiến đám Đại La Kim Tiên đánh nhau sứt đầu mẻ trán, huống chi là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Khoảnh khắc này, cả Hồng Hoang đều rơi vào ngẩn ngơ, vô số người trong lòng đang rỉ máu!

"Một kiện Tiên thiên linh bảo bị hủy rồi?" "Một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, đúng là phí của trời!" "Thực lực của Lục Áp cũng thâm hậu đến vậy, có thể dễ dàng hủy đi một kiện Tiên thiên

linh bảo!" ...Trong Hồng Hoang, nhiều cường giả chấn động, nhưng Di Lặc lại vô cùng tức giận, tròng mắt đỏ ngầu, gần như lồi ra ngoài.

"Lục Áp, ngươi tìm chết!" Tiếng gầm điên cuồng vang vọng khắp Hồng Hoang.

Linh bảo bản mệnh bị hủy, Di Lặc trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết lớn, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng lão căn bản không thể đè nén được cơn phẫn nộ trong lòng.

Phật châu không chỉ là linh bảo mạnh nhất của lão, mà còn liên quan mật thiết đến nguyên linh, hành động này của Lục Áp là muốn hủy đi đạo cơ của lão!

Lúc này, Di Lặc chỉ muốn đem Lục Áp ra lăng trì, khiến hắn hồn bay phách tán.

Nhưng đối với lời nói của Di Lặc, Lục Áp hoàn toàn không quan tâm, lạnh lùng nói: "Kẻ tìm chết, phải là ngươi!" Trong mắt Lục Áp đột nhiên bùng lên sát ý vô tận.

Trong mắt hắn, Di Lặc đã là một người chết!

Hai luồng ánh sáng vàng kim chói lòa trời đất, ngưng tụ ngọn lửa rực cháy, trực tiếp chém rách hư không.

Mắt Di Lặc đột nhiên trợn trừng, ngây ngẩn, mờ mịt vô thần, vẻ mặt kinh ngạc đến khó tin.

Trong con ngươi dường như còn sót lại cảnh tượng vừa rồi, hai luồng tấn công sắc bén trực tiếp phá vỡ mọi rào cản, thoáng chốc lướt qua cổ lão.

Một đường chỉ đỏ tươi hiện ra trên cổ, máu tươi từ từ chảy xuống, càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã biến lão thành một người máu.

Sức mạnh của Nhật Nguyệt Kinh Luân đã phá vỡ sự chống cự của Phật châu, trực tiếp chặt đứt đầu của Di Lặc.

Hai kiện linh bảo hợp lực, đủ để bộc phát sức mạnh của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, không chỉ đơn thuần là chém giết nhục thể của Di Lặc.

Ngay cả nguyên thần cũng bị chặt đứt, ngọn lửa nguyên linh sâu trong thần thức từ từ lụi tàn.

Sinh mệnh lực của lão đang điên cuồng trôi đi.

Trong mắt đọng lại sự kinh hoàng vô tận, không dám tin mình lại chết như vậy.

Lão là Chuẩn Thánh cơ mà!

Sinh mệnh lực dài vô tận, sống cùng trời đất, dù thân thể vỡ nát, nguyên thần tan vỡ cũng không dễ dàng chết đi.

Nhưng Lục Áp căn bản không phải đối thủ bình thường, hắn trực tiếp chặt đứt nguyên linh, giẫm nát mọi hy vọng của lão.

Trong sự không cam lòng, Di Lặc phát ra tiếng "hơ hơ", gắt gao nhìn chằm chằm Lục Áp, như muốn xé xác hắn.

Chương 243

Nhưng lão không làm được, ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng nổ trầm thấp giữa hư không.

"Ầm!" Thân thể Di Lặc trực tiếp vỡ nát, thi thể tàn phế bị sức mạnh hư không cuồng bạo nghiền nát không còn một mảnh.

Di Lặc đã chết.

Một trong những nhân vật cộm cán của Phật giáo, Phật Di Lặc tương lai, với tu vi Chuẩn Thánh đáng sợ, đã bị Lục Áp chém giết.

Trở thành nhân vật quan trọng thứ ba của Phật giáo phải chết.

Khoảnh khắc ấy, cả Hồng Hoang rơi vào im lặng chết chóc, vô số cường giả chết trân nhìn tất cả.

"Phật Di Lặc chết rồi?" "Lại một Chuẩn Thánh chết, Tiệt Giáo quả thực quá mạnh mẽ!" "Cường giả Chuẩn Thánh đấy!" Vô số người kinh hãi, thán phục trước cái chết của Di Lặc.

Ngày thường, một Đại La Kim Tiên đã là cường giả cao cao tại thượng, khó mà gặp được, huống chi là Chuẩn Thánh.

Đó mới thực sự là cường giả tối cao của Hồng Hoang!

Cả Hồng Hoang có được bao nhiêu Chuẩn Thánh?

Chẳng qua cũng chỉ mấy chục người mà thôi!

Sự tồn tại thần bí và đáng sợ như vậy, trong một thời gian ngắn lại liên tiếp chết mấy người, đều do Tiệt Giáo giết.

Nhưng có vẻ như, cái chết của Di Lặc chỉ là một sự khởi đầu, sự sụp đổ của các cường giả Phật giáo vẫn chưa kết thúc.

"A~" Ngay lúc đó, một tiếng gào thảm thiết đau đớn vang vọng

khắp Hồng Hoang.

Dược Sư nhìn thân thể tan biến của Di Lặc, mặt mày kinh hãi và tức giận, khuôn mặt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

"Di Lặc chết rồi." "Không~" Dược Sư điên cuồng gầm lên, càng giống như đang tự nói với mình, trở nên bất thường.

Cái chết của Di Lặc thực sự là một đả kích quá lớn đối với lão.

Tuy Phật giáo hiện nay có vẻ như không thiếu cường giả, Di Lặc, Quan Âm và những người khác đều lần lượt đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng ai biết được Tây Phương Giáo năm xưa thê thảm đến mức nào.

Đệ tử thân truyền chỉ có vài người, Dược Sư và Di Lặc đã cùng nhau đi qua thời kỳ đó.

Tình cảm sâu sắc tuyệt đối không giống như những người như Như Lai, Quan Âm.

Cái chết của Di Lặc, không chỉ là tổn thất to lớn đối với Phật giáo, mà còn gây ra một đòn giáng mạnh vào tâm hồn của Dược Sư.

Lão hoàn toàn nổi điên.

"Giết Di Lặc." "Tất cả các ngươi đều đáng chết!" Mắt Dược Sư đỏ ngầu, như thể nhập ma, điên cuồng lao về phía đám người Tiệt Giáo.

Lão muốn báo thù cho Di Lặc.

Như Lai, Nhiên Đăng, Quan Âm nhìn thấy cái chết của Di Lặc, cũng kinh hãi trong lòng.

Phật giáo lại chết một Chuẩn Thánh, một tổn thất vô cùng nặng nề.

Họ không có tình cảm sâu sắc như Dược Sư và Di Lặc, mà ngược lại đang cân nhắc lợi ích tổng thể của Phật giáo.

Chỉ biết rằng, tình hình của Phật giáo lúc này vô cùng tồi tệ!

Vốn dĩ thực lực của Tiệt Giáo đã mạnh hơn, Phật giáo ở thế bị áp chế.

Bây giờ, không có Di Lặc, Lục Áp đã rảnh tay.

Lúc này, hắn cùng Quỳnh Tiêu bắt đầu đối phó với Dược Sư đang điên cuồng.

Cứ thế này, Dược Sư cũng không cầm cự được bao lâu, chắc chắn sẽ bị Lục Áp và Quỳnh Tiêu liên thủ giết chết.

Đến lúc đó Phật giáo phải làm sao?

Thật sự sắp bị diệt vong sao?

Như Lai, Nhiên Đăng và những người khác trong lòng đầy sợ hãi.

Đầu quân cho Phật giáo vốn mang tâm lý đầu cơ, muốn kiếm chút lợi lộc trong đại kiếp này.

Ai ngờ, bây giờ lại phải chôn cùng Phật giáo.

Nhiên Đăng hối hận rồi.

"Chết tiệt, Phật giáo khốn kiếp!" Nhiên Đăng thầm chửi trong lòng, năm xưa trong Phong Thần đại kiếp, Tiệt Giáo đã áp chế Xiển Giáo, bây giờ đến Phật giáo lại càng muốn giết sạch.

Nhiên Đăng tuyệt đối không ngồi chờ chết.

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên lão phản bội.

Trận chiến trên Tây Tiệt Đạo diễn ra vô cùng thảm khốc, trận chiến trong Hỗn Độn còn long trời lở đất hơn.

Khoảnh khắc Di Lặc bị giết, lòng Chuẩn Đề chợt thắt lại, sắc mặt

tái nhợt.

"Khốn kiếp, Di Lặc chết rồi!" Nhìn thảm cảnh của Di Lặc ở Hồng Hoang, Chuẩn Đề tức giận gầm lên.

Lão chỉ có một đệ tử thân truyền là Di Lặc, vẫn luôn trông mong y kế thừa y bát.

Có lẽ đã sớm có dự liệu, nhưng khó mà chấp nhận được sự thật y bị Tiệt Giáo giết chết.

Đó là một Chuẩn Thánh cơ mà!

"Thông Thiên, bần tăng và ngươi không xong đâu!" Chuẩn Đề giận dữ quát, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay quét ngang, tức thì Hỗn Độn dấy lên bão táp vô tận.

Vô tận tinh thần hóa thành hư vô, nhưng sức mạnh mức độ này đối với Thông Thiên mà nói, căn bản không đáng lo ngại.

"Đi mà bầu bạn với đệ tử của ngươi đi!" Thông Thiên lạnh lùng quát, trong mắt bùng lên một luồng hàn quang.

Chết một Di Lặc ư?

Hai gã Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đừng hòng sống yên.

"Ầm!" Diệt Thế Chi Kiếm bộc phát uy thế ngút trời, chém rách trời xanh trong Hỗn Độn, xé nát vô tận thời không.

"A~" Ngay sau đó, thân thể của Chuẩn Đề trực tiếp vỡ nát.

Diệt Thế Chi Kiếm trực tiếp chém nát nguyên thần, ngay cả nguyên linh cũng tan vỡ.

Sức mạnh hủy diệt này đối với Chuẩn Thánh cũng không có khả năng sống sót.

Nhưng đối với Thánh nhân bất tử bất diệt mà nói, căn bản không

đáng nhắc tới.

Ngay sau đó, thân thể vỡ nát của Chuẩn Đề lập tức phục hồi như cũ, Thiên Đạo chi lực đã chữa lành cơ thể trọng thương.

Chương 244

Giống như một người được tái sinh.

"Thánh nhân bất tử bất diệt, ta không phải là Chuẩn Đề!" "Thánh nhân bất tử bất diệt, Thông Thiên, ngươi đừng hòng giết được ta bây giờ!" Toàn bộ Hỗn Độn vang lên giọng nói tức giận của Chuẩn Đề.

Thực lực của Thông Thiên mạnh hơn lão rất nhiều, một đòn đã hủy diệt nguyên linh của lão.

Nhưng nhờ vào Thiên Đạo chi lực, Chuẩn Đề trong nháy mắt đã lành lặn như cũ.

Nguyên linh của Thánh nhân ký thác vào Thiên đạo, bất tử bất diệt, có thời gian vô cùng vô tận để giải quyết nhân quả.

Càng có vô số mạng sống để phung phí.

Cho nên, trong thời gian ngắn, Thông Thiên căn bản không giết được Chuẩn Đề.

"Thông Thiên, ngươi tưởng thực lực của ta vẫn như trước sao?" "Lượng kiếp Tây Du là cơ duyên của Phật giáo ta, càng là thời cơ để hai người chúng ta đột phá." "Ta của hiện tại, ngươi không giết được đâu!" Chuẩn Đề trầm giọng quát, trên người không có một chút thương thế nào, sau khi bị Thông Thiên giết một lần, bản nguyên chi lực trong cơ thể cũng không giảm đi bao nhiêu.

Chuẩn Đề không còn là Chuẩn Đề của ngày xưa.

Thông Thiên trước kia quả thực rất đáng sợ, có thể rút Hồng Mông Tử Khí ra khỏi cơ thể Thánh nhân.

Sau khi đánh rớt cảnh giới Thánh nhân, sinh tử liền nằm trong tay Thông Thiên.

Đó là căn nguyên khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ hãi Thông Thiên.

Nhưng bây giờ đã khác.

Nhờ vào sức mạnh của lượng kiếp Tây Du, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đột phá cảnh giới cũ, thực lực tăng vọt.

Lúc này lão tự tin, dù vẫn không phải là đối thủ của Thông Thiên, nhưng Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể đã được luyện hóa vô cùng vững chắc.

Thông Thiên cũng không thể rút Hồng Mông Tử Khí ra được, điều này khiến lão đứng vào thế bất bại.

Cho nên, lão có đủ tư cách để thách thức Thông Thiên.

Đối mặt với sự tàn sát mạnh mẽ của Thông Thiên, hết lần này đến lần khác bị hủy diệt, Chuẩn Đề hoàn toàn không sợ hãi.

"Thông Thiên, ngươi hủy Phật giáo của ta, cũng đừng hòng sống yên!" Chuẩn Đề liếc nhìn tình hình ở Hồng Hoang, giọng nói tức giận quát.

Sau khi Di Lặc bị giết, Dược Sư bị Lục Áp và Quỳnh Tiêu hai người vây công, đang trong tình thế nguy kịch.

Như Lai vốn đã kém Kim Bằng một bậc, lúc này cũng không chống đỡ được bao lâu.

Nhiên Đăng và Quan Âm càng không cần phải nói, đều thê thảm vô cùng.

Tổng cộng bốn Chuẩn Thánh còn lại của Phật giáo đều đang trên bờ vực chiến tử.

Bốn người này chết, Phật giáo cũng coi như xong.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao có thể không tức giận cho

được!

"A di đà Phật!

Thông Thiên đạo hữu hà tất phải dồn người vào đường cùng!" "Tiệt Giáo dưới trướng Thông Thiên đạo hữu đã mạnh mẽ như vậy, dù Phật giáo ta truyền về phương Đông, cũng căn bản không thể uy hiếp lợi ích của đạo hữu." "Sao không lùi một bước!" Ngay cả một kẻ hay giả vờ như Tiếp Dẫn, trong giọng nói cũng tràn đầy lửa giận.

Chỉ là so với Chuẩn Đề, lão có lý trí hơn một chút.

Nếu có thể hòa đàm thì tốt nhất, dù sao nếu thật sự phải tử chiến với Thông Thiên, kẻ chịu thiệt chắc chắn là hai người họ.

Tiếc là, tính cách của Thông Thiên rất mạnh mẽ, căn bản sẽ không bị uy hiếp mà khuất phục.

Sức mạnh của Tiệt Giáo quả thực vô cùng to lớn, Phật giáo truyền về phương Đông trong thời gian ngắn không thể uy hiếp lợi ích của Tiệt Giáo.

Nhưng nhìn về lâu dài thì chưa chắc.

Phật giáo chẳng phải rất giỏi cái trò lừa gạt lòng người sao!

"Hai ngươi nói nhảm nhiều quá rồi!" "Tưởng rằng có chút đột phá, là có tư cách để khiêu chiến với bản tọa sao?" "Quả là ảo tưởng!" Thông Thiên vừa dứt lời, kiếm quang kinh hoàng gào thét trong Hỗn Độn, ngưng tụ một luồng sức mạnh vận mệnh thời không, xé rách tinh thần.

Theo sau một tiếng nổ vang trời.

"Ầm!" Sắc mặt Tiếp Dẫn chưa kịp thay đổi, cả người đã trực tiếp vỡ nát.

Sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng lần lượt bị tàn sát.

Thánh nhân bất tử bất diệt, có thể tái sinh vô hạn, nhưng đồng thời cũng tiêu hao bản nguyên chi lực của sinh mệnh.

Luôn có một giới hạn.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Thông Thiên, bản nguyên chi lực của bọn họ đang điên cuồng trôi đi.

"Ầm!" "A~" Lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, lão đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sức mạnh hủy diệt vô tận trực tiếp nhấn chìm Hỗn Độn, ngưng tụ sức mạnh thời không vận mệnh, giáng xuống người Tiếp Dẫn.

Thân Thánh nhân vỡ nát, máu Thánh nhân vẩy đầy trời xanh.

Dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhân cơ hội lượng kiếp Tây Du, thực lực có đột phá lớn, nhưng vẫn còn xa mới là đối thủ của Thông Thiên.

Thông Thiên lúc này, dù bốn Thánh nhân liên thủ, cũng căn bản không làm gì được y.

Nguyên linh của Tiếp Dẫn trong nháy mắt tan vỡ, nhưng dưới sự hỗ trợ của Thiên Đạo chi lực, ngay sau đó lão đã lành lặn như cũ.

Nhưng ngay sau đó, một luồng kiếm quang khác ập đến, Tiếp Dẫn lại lần nữa bị trọng thương.

Cứ như vậy, trong thời gian ngắn, Tiếp Dẫn đã chết hai lần, trong tay Thông Thiên căn bản không có sức chống cự.

Chỉ có thể dựa vào Thiên Đạo chi lực để tái sinh hết lần này đến lần khác.

Trong tình huống này, Chuẩn Đề càng không thể ngồi yên, trực tiếp lao lên, lại một lần nữa đại chiến.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đại chiến Thông Thiên.

Tiếc là, bọn họ căn bản không phát huy được ưu thế về số lượng, cứ cách một khoảng thời gian lại nghe thấy tiếng nổ vang trời.

Lần lượt bị Thông Thiên giết chết, trong thời gian ngắn, hai người không biết đã chết bao nhiêu lần.

Dù có Thiên Đạo chi lực chống đỡ, bất tử bất diệt.

Nhưng trong quá trình đó, bản nguyên chi lực đang không ngừng giảm đi.

Khi bản nguyên chi lực bị tiêu hao gần hết, Hồng Mông Tử Khí sẽ bị lộ ra trước mặt Thông Thiên.

Họ cho rằng thực lực có đột phá lớn, có thể coi thường việc Thông Thiên rút Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng, nào biết thực lực của Thông Thiên sao có thể không tiến bộ.

Trong cối xay máu thịt của tinh không Hỗn Độn, tất cả đều đang chờ đợi kết quả của cuộc tàn sát cuối cùng.

Chương 245

Ở một phía khác của màng thai Hỗn Độn, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và những người khác đều mặt mày kinh hãi, không chớp mắt nhìn vào hư không Hỗn Độn.

Cẩn thận cảm nhận sức mạnh của đại chiến Thánh nhân, hy vọng có thể từ đó cảm ngộ được thời cơ đột phá.

Sức mạnh của Thánh nhân quá đáng sợ, cả Hỗn Độn như bị lật tung, dù là mấy vị Nhị thi Chuẩn Thánh, nếu tiến vào Hỗn Độn, cũng sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

"Ầm ầm ầm!" Khoảnh khắc ấy, cả Hỗn Độn rung chuyển, sắc mặt Côn Bằng và những người khác tái nhợt, cơ thể không ngừng rỉ máu tươi, nguyên thần cũng dưới uy áp kinh hoàng mà vỡ ra từng vết nứt.

Nhưng họ vẫn cố gắng chịu đựng thương thế, không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

"Thông Thiên giáo chủ quả nhiên đáng sợ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải là đối thủ." "Hồng Hoang đệ nhất Thánh nhân a!" "Nếu không có Thiên Đạo chi lực chống đỡ, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!" Những người này trong lòng thầm nghĩ, tuy không nhìn rõ tình hình chiến trận trong Hỗn Độn.

Nhưng khí tức của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại luôn lúc có lúc không, điều đó chỉ có thể chứng tỏ họ đã chết đi sống lại hết lần này đến lần khác.

Quả nhiên Thông Thiên lợi hại!

"Sư tôn ta mới là mạnh nhất!" Ở rìa Hỗn Độn, Khổng Tuyên

ngưng mắt nhìn, giọng nói trầm thấp.

Thân ảnh sừng sững giữa trời đất, khuôn mặt trẻ tuổi đầy vẻ kiên định.

Là người đứng đầu thế hệ trẻ ở Hồng Hoang, thực lực của hắn đủ để sánh ngang với những cường giả thế hệ cũ như Côn Bằng.

Ngay cả Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử cũng không dám nói có thể đánh thắng Khổng Tuyên.

Thủ đồ của Thông Thiên, đại đệ tử của Tiệt Giáo, mạnh mẽ đến thế.

Giữa màng thai Hỗn Độn, chỉ có một số ít cường giả Chuẩn Thánh đứng đó, nhìn trận Thánh chiến trong Hỗn Độn.

Phần lớn đều là cường giả Hồng Hoang thế hệ cũ.

Như những lão quái vật Côn Bằng, Lôi Trạch.

Ngoài ra, thế hệ trẻ cũng chỉ có mấy đệ tử của Tiệt Giáo.

Quan trọng nhất chính là Khổng Tuyên, thân ảnh thẳng tắp đứng ở phía trước nhất, toát ra một luồng sức mạnh huyền diệu, ánh mắt kiên định nhìn vào Hỗn Độn.

Bên cạnh hắn, cũng chỉ có mấy vị Nhị thi Chuẩn Thánh như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Lôi Trạch.

Dù không có thân phận đại đệ tử Tiệt Giáo, chỉ bằng vào thực lực, hắn cũng có thể đứng vào hàng ngũ những cường giả mạnh nhất Hồng Hoang.

Côn Bằng và những người khác đứng cùng một tiểu bối, cũng không cảm thấy có chút gì không ổn.

Thực lực của Khổng Tuyên đã bày ra ở đó!

“Khổng Tuyên tiểu hữu, có vẻ như ngươi không hề lo lắng về trận đại chiến với Phật giáo nhỉ!” Trấn Nguyên Tử tiến lên, cười nhẹ nói.

Đối với những lão già này, trận chiến của Thánh nhân là cơ duyên khó gặp, đều hy vọng có thể từ đó nhận được chút cảm ngộ.

Nhưng đối với những đệ tử của Thánh nhân như Khổng Tuyên, điều đó không quan trọng đến vậy.

Hắn có thể được Thánh nhân truyền thụ bất cứ lúc nào.

Lão không hiểu tại sao Khổng Tuyên lại đứng ngây ra đây, dù sao Kim Bằng và những người khác đang đại chiến với Phật giáo ở Tây Tiệt Đạo mà!

“Phật giáo?

Ha ha!” Khổng Tuyên nghe vậy, khẽ lắc đầu cười, khí chất ôn văn nho nhã cho người ta một cảm giác trầm ổn.

Càng khiến người ta tin tưởng vào sự kiên định trên khuôn mặt hắn lúc này.

“Phật giáo chẳng qua chỉ là một đám hề nhảy nhót, không đáng lo ngại!” “Trận chiến thực sự, là giữa sư tôn ta và hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!” Khổng Tuyên trầm giọng nói.

Đừng nhìn Tây Tiệt Đạo lúc này đánh kịch liệt, nhưng sự thất bại của Phật giáo đã là định cục, tất cả lúc này chẳng qua chỉ là giãy giụa trước khi chết mà thôi.

Chỉ cần năm người Kim Bằng ra tay, cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Phật giáo.

Khổng Tuyên cũng căn bản không cần thiết phải ra tay.

Bây giờ điều hắn quan tâm hơn là trận chiến giữa Thông Thiên và

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Đó mới là những nhân vật then chốt quyết định toàn bộ lượng kiếp Tây Du.

Huống hồ Thông Thiên đã đại chiến với các Thánh nhân khác rất nhiều lần rồi, Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai mà chưa từng chịu thiệt trong tay Thông Thiên?

Tiếc là, Thánh nhân bất tử bất diệt, Thông Thiên nhiều lần chỉ có thể trấn áp họ.

Không biết lần này, Thông Thiên có thể thực sự đồ Thánh trên bầu trời sao không!

"Sư tôn ta là mạnh nhất!" Khổng Tuyên trong lòng vẫn kiên định nói, Tiệt Giáo trở thành đại giáo phái số một Hồng Hoang là vì có những đệ tử mạnh mẽ.

Nhưng quan trọng hơn là vì có Thông Thiên, vị Thánh nhân số một này.

Trong Hỗn Độn, ánh sáng hóa thành hư vô, âm thanh cũng tan biến trong hư không, tất cả đều không cảm nhận được.

Khổng Tuyên và những người khác chỉ có thể cảm nhận sự thay đổi nhỏ bé của pháp tắc, cảm ngộ sức mạnh của đại chiến Thánh nhân.

Bây giờ, họ càng cảm nhận được sức mạnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang suy yếu.

Rõ ràng, bản nguyên chi lực đã bị Thông Thiên làm suy yếu đến cực điểm.

Tại Hồng Hoang, trận chiến càng thêm thảm khốc, sau khi Di Lặc bị giết, Dược Sư bị Lục Áp và Quỳnh Tiêu vây công.

Nhưng người không chống đỡ được đầu tiên lại không phải Dược Sư, mà là Quan Âm.

Lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, một thân bạch sam đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, nguyên thần bị trọng thương.

Mắt thấy sắp tan vỡ, Bích Tiêu lại không tha, tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một bộ dạng muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Điều này khiến Quan Âm sợ hãi.

Tiếp tục đánh nữa, chỉ cần một chiêu, nàng sẽ chết.

Lúc này không còn lựa chọn nào khác.

"Tha mạng!" "Ta, Từ Hàng, lập lời thề thoát ly Phật giáo!" Vào thời khắc mấu chốt, Quan Âm hoảng hốt la lớn, khiến sắc mặt của những người khác trong Phật giáo đều thay đổi.

Bích Tiêu tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, giống như một loli bạo lực, có vẻ ngoài xinh đẹp như thiên thần, nhưng ra tay lại độc ác, không chút lưu tình.

Chỉ cần một đòn, là có thể trực tiếp chém giết Quan Âm.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, dưới sự uy hiếp của cái chết, Quan Âm trực tiếp quỳ xuống đầu hàng.

Thậm chí còn la lớn muốn rút khỏi Phật giáo.

Tức thì, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, đặc biệt là đệ tử chính thống của Phật giáo như Dược Sư, trong lòng càng tức giận vô cùng.

"Chết tiệt, ngươi!" Dược Sư phẫn nộ gầm lên, mặt mày dữ tợn nhìn Quan Âm đang quỳ dưới đất, không kìm được cơn thịnh nộ.

Chương 246

Lão biết Quan Âm thật sự có thể làm ra chuyện này, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Năm xưa Quan Âm vốn là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy không được coi trọng trong Xiển Giáo.

Nhưng đầu quân cho Phật giáo, phần lớn là vì lợi ích của bản thân.

Bởi vì trải qua sự áp chế liên tiếp của Nhân Giáo và Tiệt Giáo, Xiển Giáo lúc đó đã suy yếu không chịu nổi.

Ngược lại, khí vận của Phật giáo lại không ngừng tăng lên, lượng kiếp Tây Du càng là một cơ duyên lớn.

Đầu quân cho Phật giáo liền có thể thuận theo cơn gió đông này, nhận được đại khí vận.

Nhưng bây giờ, Phật giáo rõ ràng sắp tiêu rồi, Di Lặc cũng đã chết, không chống đỡ được nữa.

Quan Âm vốn dĩ cũng không có bao nhiêu lòng trung thành với Phật giáo, tất cả đều là vì lợi ích.

Bảo nàng dùng tính mạng của mình để chôn cùng Phật giáo, chắc chắn là không muốn rồi.

Cho nên, nàng dứt khoát đầu hàng, thoát ly Phật giáo, hy vọng có thể giữ lại một mạng.

Dù sao tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không dễ dàng!

Ai mà muốn chết chứ!

Đối mặt với sự nhận thua dứt khoát của Quan Âm, Dược Sư tức đến muốn giết nàng, nhưng Như Lai lại vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt

Nhiên Đăng càng âm thầm lóe lên ánh sáng.

Rõ ràng lão cũng đã động lòng, lão cũng không muốn chôn cùng Phật giáo!

Lão nhẹ nhàng hướng ánh mắt về phía Kim Bằng, muốn xem vị nhị sư huynh của Tiệt Giáo này sẽ làm thế nào.

Nếu hắn chịu tha cho Quan Âm một mạng, Nhiên Đăng cũng sẽ dứt khoát đầu hàng.

"Ta, Từ Hàng, thoát ly Phật giáo, nguyện ý quy thuận Tiệt Giáo~" Quan Âm vội vàng la lớn, sợ rằng Hồng Mông Lượng Thiên Xích trên hư không sẽ giáng xuống.

Ngay cả Phật hiệu Quan Âm cũng không dám tự xưng, khôi phục lại bản danh, Từ Hàng.

Chỉ là đối với lời cầu xin tha mạng, Kim Bằng rõ ràng là không thèm để mắt, liếc nhìn Bích Tiêu, nhàn nhạt lắc đầu.

Bích Tiêu lập tức hiểu ý, cười lạnh khinh thường với Quan Âm.

"Trước phản bội Xiển Giáo, bây giờ lại phản bội Phật giáo, sau này chắc chắn cũng sẽ phản bội người khác." "Hai mặt ba lòng, bản tính bạc bẽo, trong xương cốt không có lòng trung thành." "Loại hàng như ngươi, mà đòi quy thuận Tiệt Giáo ta?

Mơ đẹp!" Bích Tiêu lanh lảnh quát mắng, căn bản không coi trọng loại hàng như Quan Âm.

Tiệt Giáo là nơi ai cũng có thể vào sao?

Là đại giáo số một Hồng Hoang, tự nhiên có sự kiêu ngạo của mình, kẻ thực lực và tâm tính không đủ, một mực không thu.

Quan Âm đã sớm bị loại từ thời lượng kiếp Vu Yêu rồi.

Ba lần bảy lượt phản bội sư môn, ai cũng sẽ không thu nhận.

Lời của Bích Tiêu vừa dứt, Hồng Mông Lượng Thiên Xích liền bộc phát vô tận phong mang, trực tiếp đánh về phía Quan Âm.

Lúc này Quan Âm đã tuyệt vọng, đã đầu hàng rồi, Tiệt Giáo vẫn không tha.

Trong tuyệt vọng, càng trở nên điên cuồng.

"Ta liều mạng với ngươi!" Quan Âm điên cuồng lao về phía Bích Tiêu.

"Ầm!" "Phụt!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích ầm ầm giáng xuống, Quan Âm trực tiếp kêu lên một tiếng thảm thiết.

Sức mạnh công đức kinh hoàng quét qua, tức thì đánh nát thân thể nàng, nguyên linh từ từ tan biến giữa trời đất.

Quan Âm chết rồi.

Lại một cường giả Chuẩn Thánh nữa ngã xuống giữa trời đất.

Nhìn khắp Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đều là tồn tại tối cao, tiện tay có thể hủy diệt một phương trời đất.

Cường giả như vậy có được bao nhiêu?

Chẳng qua cũng chỉ mấy chục người, phần lớn là những lão quái vật ẩn thế không ra.

Nhưng trong mấy chục năm kể từ khi lượng kiếp Tây Du bắt đầu, đã có mấy cường giả Chuẩn Thánh chết.

Phật giáo sau Phổ Hiền, Di Lặc, lại chết thêm một cường giả đỉnh cấp, đối với Phật giáo mà nói, quả thực là tổn thất khó mà lường được.

Nhưng, nhìn thấy Quan Âm chết thảm giữa trời đất, Dược Sư lại cảm thấy một trận sảng khoái.

“Đáng đời, kẻ phản bội đáng chết!” Lão hung hăng nói, vẫn canh cánh trong lòng chuyện Quan Âm lâm trận đầu hàng.

Nhiên Đăng lại mặt mày kinh hãi.

Văn Thù, Phổ Hiền chết rồi, Quan Âm cũng chết rồi.

Mấy người năm xưa từ Xiển Giáo đầu quân sang, lúc này chỉ còn lại một mình lão.

Đương nhiên còn có một Cụ Lưu Tôn, chỉ là gã đó bao nhiêu năm nay vẫn bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Căn bản cũng không ai quan tâm.

Sau khi Phật giáo diệt vong, kết cục của gã đó e rằng sẽ càng thêm thê thảm.

Nhưng bây giờ, điều Nhiên Đăng phải lo lắng là kết cục của mình.

Quan Âm chết, Phật giáo lại thiếu một cường giả.

Chỉ còn lại Như Lai, Dược Sư và Nhiên Đăng.

Ba người thực lực tuy không yếu, nhưng cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của các cường giả Tiệt Giáo, sắp bị Tiệt Giáo vây công.

Dược Sư bị Lục Áp và Quỳnh Tiêu đánh sắp tan vỡ.

Sau khi Quan Âm chết, Bích Tiêu cũng rảnh tay, cùng Quy Linh Thánh Mẫu đối phó Nhiên Đăng.

Cứ thế này, Phật giáo hoàn toàn không còn cơ hội.

Giống như Quan Âm, Nhiên Đăng cũng không muốn chôn cùng Phật giáo.

Bây giờ đầu hàng Tiệt Giáo là không thể rồi, người ta cũng sẽ không nhận.

Con đường duy nhất chính là chạy, trước tiên tìm một nơi trốn đã, thực sự không được thì đợi Thánh chiến kết thúc rồi chạy vào Hỗn Độn.

Nghĩ vậy, trong mắt Nhiên Đăng lộ ra ánh sáng kiên định.

Lão trực tiếp nghiến răng, gắng gượng chịu một đòn tấn công của Quy Linh Thánh Mẫu và Bích Tiêu.

Chương 247

"Phụt!" Hai người họ mạnh đến mức nào?

Quy Linh Thánh Mẫu càng là cường giả sắp đột phá Nhị thi Chuẩn Thánh, một đòn có thể trực tiếp diệt đi một Chuẩn Thánh.

Nhiên Đăng cũng không khá hơn, thân thể trực tiếp bị đánh nát, nguyên thần cũng vỡ ra.

Nhưng may mắn là vẫn bảo toàn được nguyên linh chi lực.

Nhờ vào lực đối kháng lần này, nguyên linh nhanh chóng bay về phía xa.

"Chỉ cần tha cho ta một mạng, ta, Nhiên Đăng, lập lời thề, sau này tuyệt không cùng Tiệt Giáo là địch." Nhiên Đăng điên cuồng gào thét, thân ảnh đã chạy ra ngoài ức vạn dặm.

Dường như sắp trốn thoát được.

Nhưng lúc này, nụ cười trên mặt Quy Linh Thánh Mẫu lại dần dần bình lặng.

Không ngờ Nhiên Đăng lại dùng phương pháp này để thoát thân, đúng là tàn nhẫn với bản thân!

"Lạc lạc lạc!" "Nhiên Đăng, ngươi tưởng có thể chạy thoát sao?" "Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng đều chết cả rồi, ngươi cũng nên đi cùng mới phải!" Quy Linh Thánh Mẫu nhàn nhạt cười, khuôn mặt tuyệt mỹ lại lộ ra hàn ý lạnh lẽo.

"Ầm~" Đột nhiên, giữa trời đất bộc phát một tiếng nổ lớn, hư không cách đó ức vạn dặm ầm ầm tan biến.

Phương trời đất đó như bị một con thú khổng lồ đáng sợ nuốt

chẳng hoàn toàn.

Từng lớp từng lớp tan biến, từng đoạn từng đoạn vỡ nát, nhanh chóng hóa thành hư vô.

Đó chính là phương hướng Nhiên Đăng đào vong.

"A~" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng giữa trời đất, rồi từ từ biến mất.

Nhiên Đăng chết rồi, đến nguyên linh cuối cùng cũng không chạy thoát được.

Cùng với phương trời đất đó, bị Quy Linh Thánh Mẫu nghiền nát thành hư vô.

Sinh cơ không còn, mất đi hơi thở cuối cùng giữa trời đất.

Khoảnh khắc ấy, cả Hồng Hoang lại một lần nữa tĩnh lặng, vô số cường giả nhìn về phía Tây Tiệt Đạo, trầm mặc không nói.

Lại một cường giả Chuẩn Thánh nữa đã chết.

Nhiên Đăng không phải là Chuẩn Thánh bình thường, mà là một trong ba ngàn người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa!

Cùng thế hệ với Thông Thiên, Lão Tử.

Chẳng qua sau này không có chí tiến thủ mà thôi, không chỉ thực lực không tiến bộ, mà còn không biết xấu hổ bái nhập Xiển Giáo và Phật giáo.

Nhưng dù sao, lão cũng là một trong những cường giả đỉnh cấp ở Hồng Hoang!

Gần như là tồn tại sắp chém được nhị thi.

Bây giờ đột nhiên bị giết, nhiều cường giả Hồng Hoang trầm mặc, chết lặng, không còn bao nhiêu kinh ngạc, mà nhiều hơn là bi thương.

Thời buổi này Chuẩn Thánh cũng rẻ mạt vậy sao?

Văn Thù, Phổ Hiền, Quan Âm, Di Lặc, bây giờ lại thêm Nhiên Đăng, trong thời gian ngắn đã có năm Chuẩn Thánh chết.

Đây có phải là cường giả Chuẩn Thánh mà vô số sinh linh hằng ao ước không?

Trước đây, Chuẩn Thánh gần như là phi Thánh nhân bất diệt, bây giờ lại lần lượt ngã xuống.

Cảnh giới Thánh nhân khó mà đột phá, Chuẩn Thánh lại luôn có nguy hiểm mất mạng.

Điều này khiến vô số cường giả không khỏi hoài nghi, tu luyện vô tận năm tháng, rốt cuộc là vì cái gì.

Đại đạo hư vô mờ mịt kia rốt cuộc có thể theo đuổi được không?

"Dưới Đại Đạo, thế nhân đều là con kiến!" Đột nhiên, Trấn Nguyên Tử khẽ cảm khái.

Tu luyện vô tận năm tháng, vẫn chỉ là một con kiến, Nhị thi Chuẩn Thánh thì sao?

Cũng có thể bị diệt!

Câu nói này, càng bao hàm sự hoài nghi đối với Thánh nhân.

Hồng Quân từng nói, dưới Thánh nhân đều là con kiến, nhưng theo Trấn Nguyên Tử bây giờ, Thánh nhân cũng chẳng qua là những con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Khi sinh mệnh của họ cũng có điểm cuối, lúc nào cũng có thể mất đi, Thánh nhân cũng trở nên không còn đặc biệt.

Giống như lúc này, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang có chút nguy kịch.

“Ầm~” Trong Hỗn Độn, vô tận tinh thần nổ tung, một luồng kiếm quang tuyệt cường từ hư không chém xuống, trực tiếp xé rách thân thể Tiếp Dẫn.

Nguyên linh cũng bị hủy diệt sạch sẽ, chết không thể chết hơn.

Nhưng ngay sau đó, một Tiếp Dẫn hoàn toàn mới lại xuất hiện ở đó, nhờ vào Thiên Đạo chi lực, Tiếp Dẫn lại phục sinh.

Đây là lần thứ tám lão bị giết.

Tuy Thánh nhân bất tử, Thiên đạo có thể vô tận chữa lành sinh mệnh của họ, nhưng cuối cùng cũng phải trả giá.

Nguyên linh chi lực sắp bị tiêu hao hết.

Sắc mặt lão tái nhợt, thân thể suy yếu, sắp bị rút cạn.

Đến lúc không chống đỡ được nữa, Tiếp Dẫn sẽ thật sự xong đời.

“Thông Thiên, ngươi~” Tiếp Dẫn khó tin nói, vốn tưởng rằng những năm nay, thực lực của hai sư huynh đệ đã tăng mạnh, có vốn liếng để thách thức Thông Thiên.

Ai ngờ, tên Thông Thiên này lại đáng sợ đến vậy.

Nhờ vào Thiên Đạo chi lực, lão đã phục sinh tám lần, nhưng Thông Thiên lại có vẻ như không hề hấn gì.

Thật là ghê tởm.

Cảm giác năm xưa lại một lần nữa hiện về trong lòng hai người.

Cứ để Thông Thiên đánh và tiêu hao như vậy, hết lần này đến lần khác giết chết, tiêu hao bản nguyên chi lực.

Đợi đến khi bị tiêu hao hết, cũng là lúc Thông Thiên ra tay rút Hồng Mông Tử Khí.

Cảnh tượng đó, Tiếp Dẫn nghĩ đến mà không rét mà run.

Không có Hồng Mông Tử Khí, họ sẽ ra sao?

"Thông Thiên đạo hữu, đừng đánh nữa!" Không đánh nữa?

Tiếp Dẫn đã nhìn rõ tình hình, không muốn bị Thông Thiên rút Hồng Mông Tử Khí, cho nên dứt khoát nhận thua.

Chương 248

Nhưng Chuẩn Đề lại vạn phần không tình nguyện.

Dù sao lúc này, lão đã bị Thông Thiên hại thảm rồi.

Không chỉ vấn đề tiêu hao bản nguyên chi lực của bản thân, mà căn cơ của Phật giáo sắp bị Tiệt Giáo nhổ sạch.

Văn Thù, Phổ Hiền, Quan Âm, Di Lặc, lại thêm cả Nhiên Đăng, tổng cộng năm đại cường giả toàn bộ bị Tiệt Giáo giết chết.

Chỉ còn lại một Như Lai và một Dược Sư đang khổ sở chống đỡ, dù Phật giáo có qua được kiếp nạn lần này, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Trong tình huống này, lại bảo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận thua?

Thông Thiên cũng quá bắt nạt người rồi!

"Sư huynh, không thể lui!

Chúng ta không còn đường lui nữa rồi!" Chuẩn Đề bi phẫn la lớn, trong lần lượng kiếp Tây Du này, nếu không thể nhận được đủ công đức khí vận, chắc chắn sẽ bị vô tận Thiên đạo nhân quả đè sập.

Như vậy chỉ càng thêm thê thảm, không bằng bây giờ liều chết với Thông Thiên!

Dù có xong đời, Thông Thiên cũng đừng hòng sống yên.

Nhìn màn kịch khổ sở bi phẫn của hai người, Thông Thiên lại hoàn toàn là một khuôn mặt lạnh lùng, không hề động lòng.

"Lui?

Bần tọa đã cho phép các ngươi lui sao!" Thông Thiên lạnh lùng nói, sát khí bùng lên.

Lần lượng kiếp Tây Du này, phải đè bẹp khí thế của Phật giáo xuống, nếu không, một khi để nó hưng thịnh, có khả năng sẽ uy hiếp lợi ích của Tiệt Giáo.

Vốn định chỉ giải quyết căn cơ của Phật giáo là thôi, nhưng hai gã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã tự tìm đến cửa.

Vậy thì Thông Thiên cũng không khách sáo nữa!

Dù sao những năm nay, thực lực của y cũng đã đại tiến, chính là đang cần giết một hai Thánh nhân để luyện tay!

"Tru Tiên Kiếm Trận!" "Dựng!" Theo một tiếng quát lạnh của Thông Thiên, trong Hỗn Độn tức thì hiện ra vô tận sát khí, uy thế cuồng bạo lập tức quét qua ức vạn dặm tinh thần.

Thiên địa nổ tung, khoảnh khắc ấy, toàn bộ tinh không Hỗn Độn vô tận hóa thành hư không, ngay cả thời gian và không gian cũng ngưng đọng.

Khí thế kinh hoàng dường như đã vượt qua cực hạn của Thánh nhân, tuyệt đối không phải người thường có thể chống đỡ.

Trong sát khí mênh mông của Hỗn Độn, bốn thanh lợi kiếm lẳng lặng lơ lửng, nuốt nhả phong mang, thu hút vô tận khí Hỗn Độn cuồn cuộn gào thét, lập tức xé nát nó.

Bốn thanh lợi kiếm sừng sững giữa Hỗn Độn, giống như bốn lỗ đen khổng lồ, nuốt chửng sạch sẽ tất cả mọi thứ.

Ánh sáng, bóng tối, hỗn độn, thời không, tất cả đều hóa thành hư vô.

Khoảnh khắc bốn thanh lợi kiếm xuất hiện, vô số người chấn động.

"Tru Tiên Tứ Kiếm!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi trợn to

mắt, nhìn bốn thanh lợi kiếm, khuôn mặt đã trắng bệch.

Tru Tiên Tứ Kiếm, là pháp bảo năm xưa Hồng Quân ban cho Thông Thiên, là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo thực sự.

Sát phạt vô biên, có thể hóa thành Tru Tiên Kiếm Trận, trong truyền thuyết, phi Tứ Thánh bất phá, vô cùng đáng sợ.

Chỉ là Thông Thiên lại chưa bao giờ sử dụng, chỉ vì dựa vào một thanh Diệt Thế Chi Kiếm, Thông Thiên đã có thể đánh cho các Thánh nhân khác không còn mặt mũi.

Nào có cần dùng đến Tru Tiên Tứ Kiếm uy lực khổng lồ?

Cho nên Tru Tiên Tứ Kiếm vẫn luôn giống như một bug ẩn, chưa từng hiện thế.

Nhưng bây giờ, Thông Thiên đã sử dụng thứ này, vốn dĩ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã không phải là đối thủ của Thông Thiên, bây giờ càng không cho họ một chút đường sống nào!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng hình.

Đánh thế nào đây?

Trong hỗn độn thương khung vô tận, Tru Tiên Tứ Kiếm nuốt nhả phong mang, sát khí kinh hoàng hóa tất cả thành hư vô.

Chúng như bốn hố đen khổng lồ, từ từ thôn phệ toàn bộ hỗn độn.

Trong khoảnh khắc, cả thế giới chìm vào tĩnh lặng chết chóc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng hình nhìn Tru Tiên Kiếm Trận, đây là lần thứ hai họ nhìn thấy nó.

Lần đầu ở Tử Tiêu Cung, Tru Tiên Tứ Kiếm chưa hề được thúc giục, trông chỉ như bốn thanh kiếm sắc bén bình thường.

Nhưng câu nói của Hồng Quân "không phải bốn Thánh thì không

thể phá" lại khiến tất cả mọi người kiêng dè kinh hãi.

Thế nhưng chưa ai thực sự biết sự lợi hại của nó, chỉ vì Thông Thiên quá mạnh, từ trước đến nay chưa có ai đủ tư cách để y phải dùng đến kiện sát phạt chí bảo này.

Nhưng lúc này, Thông Thiên dùng nó để đối phó với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai kẻ này lại chẳng hề cảm thấy vinh hạnh chút nào.

Nó càng giống như chiêu cuối cùng, muốn dồn họ vào chỗ chết!

Uy thế kinh hoàng dường như có thể hủy diệt cả hỗn độn, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng kinh hồn bạt vía.

Đánh thế nào đây?

Ngay cả bọn họ còn như vậy, huống chi là những cường giả Hồng Hoang đang quan chiến ở rìa hỗn độn, nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm tồn tại, ai nấy đều ngây dại. "Đây là uy lực thật sự của Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Côn Bằng ngưng mắt nhìn vào hỗn độn, tâm trí chìm sâu vào đó, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận khiến lão kinh hãi, một loại sức mạnh kinh hoàng chưa từng có.

Côn Bằng cảm thấy, cho dù có một vạn lão gộp lại, cũng sẽ bị nó nghiền nát trong nháy mắt.

Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử và Lôi Trạch cũng mặt đầy chấn động. "Năm xưa Đạo Tổ từng nói, Tru Tiên Kiếm Trận không phải bốn Thánh thì không thể phá, tuy không ai hoài nghi, nhưng giờ đây tất cả mọi người nên ngậm miệng lại rồi." Thần Lôi Trạch thời hoang cổ trầm giọng nói.

Tính cách của lão cương trực không a dua, quanh thân bành trướng sức mạnh lôi điện kinh hoàng.

Nhưng lúc này trước mặt Tru Tiên Kiếm Trận, lại nhỏ bé như ánh đom đóm.

Lại một lần nữa, họ được chứng kiến sức mạnh mạnh nhất thế giới này. "Không hổ là Thông Thiên!

Đừng nói là ta, ngay cả mấy vị Thánh Nhân như Lão Tử, cũng kém Thông Thiên quá xa rồi." "Ai có thể thực sự biết được rốt cuộc Thông Thiên đã đi đến bước nào?

E rằng chúng ta ngay cả bóng lưng của y cũng không nhìn thấy được nữa rồi!" Trấn Nguyên Tử cất giọng chua chát, thân ảnh đầy tiêu điều, cho người ta một cảm giác bi thương.

Tu đạo vô tận tuế nguyệt, lại bị quy tắc của một phương thiên đạo kẹt lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng Thông Thiên cùng cảnh giới lại đã đi xa tít tắp.

Đây không nghi ngờ gì là một nỗi bi ai!

Chương 249

"Mấy vị tiền bối mất hết lòng tin rồi sao?" Bên cạnh Trấn Nguyên Tử, Khổng Tuyên mỉm cười nhàn nhạt, một thân áo xanh, hai tay chắp sau lưng, khí thế lẫm liệt.

Nhìn khắp Hồng Hoang, cũng chỉ có Khổng Tuyên mới có thể đứng ngang hàng với mấy người Trấn Nguyên Tử, Kim Bằng cũng có thể miễn cưỡng.

Nhưng lúc này, mấy lão quái vật đã sống vô tận tuế nguyệt như Trấn Nguyên Tử, ngược lại lại cần Khổng Tuyên an ủi. "Tru Tiên Kiếm Trận vừa xuất, ai có thể so bì với Thông Thiên đạo hữu!

Lão phu không dám không biết tự lượng sức mình!" Côn Bằng hừ lạnh một tiếng.

Nhưng mặt lại đầy chua xót, năm xưa nếu không nhường thánh vị cho Tiếp Dẫn thì tốt biết bao!

Nhưng cho dù có thành Thánh, so với Thông Thiên chắc cũng kém một đoạn dài!

Không chừng lúc này kẻ đang bị hành hạ trong hỗn độn chính là Côn Bằng. "Vãn bối cũng là lần đầu tiên được thấy uy lực thật sự của Tru Tiên Kiếm Trận, phải xem cho kỹ mới được!" Khổng Tuyên lắc đầu cười, hoàn toàn không để tâm đến sự chua ngoa của Côn Bằng.

Lúc này Tru Tiên Kiếm Trận vừa xuất, cả hỗn độn đều trở nên tĩnh lặng như chết.

Không gì có thể tranh phong với nó. "Thiên địa tuyệt sát, chư thần thí diệt!" Giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong hỗn độn, lại phiêu diêu vô tung, uy nghiêm như chính Đại đạo.

Sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ vô tận tinh vực hỗn độn, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn toàn rơi vào trong đó.

Cảm nhận được sức mạnh sát phạt khổng lồ xung quanh, sắc mặt hai người tái nhợt vô cùng. "Thông Thiên, ngươi muốn dồn ta vào chỗ chết sao!" Tiếp Dẫn run rẩy cất giọng, mặt đầy kinh nộ, vẻ ra vẻ trấn định ban đầu đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Trước đó, bị Thông Thiên diệt tám lần, tuy dựa vào sức mạnh Thiên đạo mà không ngừng sống lại.

Nhưng sức mạnh bản nguyên sinh mệnh trong cơ thể đã tiêu hao đến mức độ vô cùng nguy hiểm.

Lần này Thông Thiên lại dùng đến đại sát khí như Tru Tiên Kiếm Trận, rõ ràng là muốn diệt tuyệt bọn họ! "Sư huynh, làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề kinh hãi hét lớn, sức mạnh sát phạt trong hư không xung quanh ngày càng kinh hoàng, dường như có thể nghiền nát họ thành tro bụi bất cứ lúc nào.

Vừa rồi, Chuẩn Đề còn gào thét hăng lắm!

Muốn liều mạng với Thông Thiên, bởi vì có lá bài tẩy Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Nhưng bây giờ, thấy được sự kinh hoàng thật sự của Tru Tiên Kiếm Trận, Chuẩn Đề lại là kẻ sợ són ra quần đầu tiên.

Bởi vì gã phát hiện sức mạnh bản nguyên trong cơ thể đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Nếu lại bị thứ đồ chơi Tru Tiên Kiếm Trận này diệt lần nữa, vậy có khả năng thật sự không sống lại được nữa.

Sức mạnh Thiên đạo cũng hết cách! "Còn có thể làm sao?" Tiếp Dẫn liếc nhìn Chuẩn Đề, trong lòng uất ức nói.

Đầu hàng thôi!

Dứt khoát nhận thua!

Nhưng vấn đề bây giờ là, Thông Thiên căn bản không thèm để ý!

Một lòng muốn giết chết bọn họ! "Sau thời đại hoang cổ, Tru Tiên Kiếm Trận lần đầu tiên hiện thế, hãy dùng máu của hai Thánh Nhân các ngươi để tế kiếm đi!" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên trầm giọng quát, thân ảnh màu đen đứng sừng sững trong hỗn độn, hai mắt dường như là mắt của Đại đạo, nhìn thấu thời gian và tương lai.

Tru Tiên Kiếm Trận năm xưa do La Hầu ngưng tụ vô tận sát khí của Long Hán Đại Kiếp luyện thành, kinh khủng vô cùng.

Gài bẫy chết tất cả cường giả lúc bấy giờ, chỉ có lão già âm hiểm Hồng Quân chật vật sống sót.

Sau khi rơi vào tay Thông Thiên, nó chưa từng được sử dụng.

Nay lại một lần nữa hiện thế, tất nhiên phải dùng máu của hai Thánh Nhân để hiến tế, mới xứng với thân phận của Tru Tiên Kiếm Trận! "Thí diệt!" Chỉ nghe Thông Thiên quát lên một tiếng lạnh lẽo, vô tận sát khí tức thời hoành hành, Tru Tiên Kiếm Trận điên cuồng dũng động, sức mạnh cuồng bạo dường như muốn hủy diệt toàn bộ hỗn độn. "Ầm ầm ầm ~" Trong khoảnh khắc, kiếm quang của Tru Tiên Tứ Kiếm xé rách hỗn độn, hủy diệt thời không, ầm ầm chém về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Chết tiệt!" Cảm nhận được luồng sức mạnh kinh hoàng đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức thời tuyệt vọng.

Tru Tiên Kiếm Trận là đại sát phạt trận pháp đệ nhất Hồng Hoang, có thể thí diệt thiên địa, hủy diệt Hồng Hoang, nay dưới sức bộc phát toàn lực, tuyệt không phải là thứ mà hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể chống đỡ.

Cảm nhận được một luồng sức mạnh tử vong, khiến họ sinh lòng

tuyệt vọng. "Chặn lại!" Tiếp Dẫn hét lớn trong tuyệt vọng, Công Đức Kim Liên vốn đã bị Thông Thiên đánh cho tàn tạ không chịu nổi được đội lên trên đầu.

Như một cái mai rùa, cố gắng chặn lại đòn tấn công của Tru Tiên Kiếm Trận.

Chuẩn Đề không có bảo bối gì tốt, chỉ có Thất Bảo Diệu Thụ, năm xưa đã bị Thông Thiên chém mất một phần ba.

Bây giờ còn thảm hơn.

Hai tay không ngừng vung vẩy, như một cây chổi lớn muốn quét bay đòn tấn công của Tru Tiên Kiếm Trận.

Thật nực cười đến cùng cực!

Dưới sự chống cự liều mạng của hai người, đòn tấn công của Tru Tiên Kiếm Trận ầm ầm giáng xuống. "Không!" Trong khoảnh khắc, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề như muốn nứt cả tròng mắt, toàn bộ hỗn độn chìm vào tĩnh lặng chết chóc!

Tru Tiên Tứ Kiếm bộc phát sát khí vô tận, uy thế lan khắp Hồng Hoang, sức mạnh kinh hoàng ầm ầm chém về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đối mặt với sức mạnh hủy diệt của kiện sát phạt chí bảo mạnh nhất này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi, trong mắt càng hiện lên một nỗi tuyệt vọng chết chóc.

Nhưng họ cũng chỉ có thể tung ra toàn bộ linh bảo để chống đỡ sức mạnh của Tru Tiên Tứ Kiếm. "Đại đạo hoàn mỹ, công đức vô song." Giọng nói dữ tợn tuyệt vọng của Tiếp Dẫn vang lên trong hỗn độn, chỉ thấy trên hư không, một đóa kim liên khổng lồ ầm ầm hiện ra.

Hoa nở chín phẩm, diệu thế vô song, tỏa ra sức mạnh công đức

cường đại, trấn áp hư không.

Chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo, Công Đức Kim Liên.

Là linh bảo căn cơ nhất của Tây Phương giáo, khí vận của đại lục Tây Phương hoàn toàn dựa vào Công Đức Kim Liên để trấn áp!

Chỉ là lúc này, kiện bản mệnh kim liên của Tiếp Dẫn lại tàn tạ không chịu nổi.

Trong trận đại chiến với Thông Thiên trước đó, kiện linh bảo này đã phải chống đỡ những đòn tấn công không thuộc về cấp độ của nó.

Xứng danh là linh bảo có sức phòng ngự mạnh nhất trong tứ đại liên đài.

Chỉ là nó vẫn đầy thương tích, trông như sắp vỡ nát.

Chương 250

Nhưng không còn cách nào khác, đối mặt với đòn tấn công tuyệt thế của Thông Thiên, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng đã được tung ra.

Tiếp Dẫn cũng chỉ có thể tế ra kiện linh bảo này, vắt cạn sức mạnh cuối cùng. "Ầm!" Trong hỗn độn kinh hoàng, sát khí quét sạch, sức mạnh vô tận ầm ầm bộc phát.

Sức mạnh sát phạt của Tru Tiên Kiếm Trận trực tiếp bao phủ Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Hai kiện linh bảo làm sao có thể chống lại được sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận!

Chỉ thấy khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ ầm ầm nổ tung.

Sát khí kinh hoàng trong nháy mắt hủy diệt chúng hoàn toàn.

Phải biết rằng Công Đức Kim Liên năm xưa là do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, Thất Bảo Diệu Thụ càng là một trong mười đại tiên thiên linh căn.

Cả hai kiện linh bảo đều có sức mạnh chí cường, càng là linh bảo căn cơ nhất của Tây Phương giáo.

Nhưng điều khiến mọi người kinh hoàng là, trong khoảnh khắc, hai kiện linh bảo đã hoàn toàn vỡ nát.

Dính phải sức mạnh sát phạt của Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản khó mà phục hồi. "Phụt!

Phụt!" Ngay khoảnh khắc hai kiện linh bảo vỡ nát, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời phun ra một ngụm tinh huyết lớn.

Sức mạnh cơ thể trực tiếp suy yếu, dường như bị hút cạn tinh khí.

Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ là bản mệnh linh bảo của họ, đối với họ vô cùng quan trọng.

Dù nay đã thành Thánh Nhân, hai thứ này vẫn không thể thay thế.

Nay bị Thông Thiên hủy đi, quả thực khó mà chịu đựng. "A!" "Kim liên của ta, ngươi hủy nó rồi sao?

Ta muốn giết ngươi, chúng ta cùng chết!" Trong khoảnh khắc, lòng Tiếp Dẫn đầy tuyệt vọng, Công Đức Kim Liên vỡ nát, con đường phía trước đã đứt, trong lòng đã nảy sinh tử chí.

Dù chết cũng phải kéo Thông Thiên chết chung. "Sư huynh, bình tĩnh lại!" Chuẩn Đề hoảng hốt hét lớn, nhưng mặt cũng xám xịt.

Thất Bảo Diệu Thụ vỡ nát, cố nhiên đau lòng muốn chết, nhưng gã đã thực sự sợ hãi.

Nỗi sợ hãi tử vong không lúc nào không lan tỏa trong tâm trí gã.

Trong khoảnh khắc, biểu hiện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn toàn đảo ngược.

Nhưng Thông Thiên không quan tâm, chỉ thấy trong tay y, một khối ánh sáng vàng đang lơ lửng tĩnh lặng.

Nó tỏa ra một luồng sức mạnh công đức uy nghiêm.

Chính là bản nguyên của Công Đức Kim Liên. "Năm xưa, Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, bốn hạt sen phân hóa bốn phương, bản tọa được ba, luyện thành Diệt Thế Chi Kiếm." "Chỉ thiếu bản nguyên của Công Đức Kim Liên, hôm nay cuối cùng cũng lấy được nó." "Diệt Thế Chi Kiếm thực sự, sắp được sinh ra trong tay bản tọa!" Bản nguyên của Công Đức Kim Liên, là thứ mà Thông Thiên vẫn luôn tìm kiếm.

Chỉ là kiện linh bảo này năm xưa được Hồng Quân ban cho Chuẩn

Đề để trấn áp khí vận đại lục Tây Phương.

Nếu cưỡng ép đoạt đi, không chỉ kết hạ nhân quả với Hồng Quân, mà còn bị nhân quả của cả đại lục Tây Phương quấn thân.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Thông Thiên sẽ không trả cái giá như vậy.

Huống chi, trước kia, nhờ vào sức mạnh của ba đạo bản nguyên, Thông Thiên đã luyện thành tiên thiên chí bảo Diệt Thế Chi Kiếm.

Cho nên, mới tạm thời bỏ qua Công Đức Kim Liên.

Nay, Thông Thiên đã quyết tâm diệt đi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Càng không thèm để ý đến nhân quả mà vẻn vẹn một đóa Công Đức Kim Liên mang lại.

Trực tiếp cưỡng ép thôn phệ. "Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy dưới vạn trượng kim quang, bóng tối vô tận tức thời bao trùm, Diệt Thế Chi Kiếm hiện ra trong hỗn độn.

Nó lan tỏa sức mạnh diệt thế vô tận, một phương hỗn độn hư không tức thời bị nó hủy diệt.

Khi Diệt Thế Chi Kiếm thấy được bản nguyên của Công Đức Kim Liên, nó tức thời phát ra tiếng ngâm khẽ đầy hưng phấn, dường như thấy được con mồi ngọt ngào.

Trực tiếp lao tới, ngấu nghiến thôn phệ bản nguyên của Công Đức Kim Liên.

Sức mạnh diệt thế lại càng thêm cường hãn.

Bốn hạt sen do Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành năm xưa, trong khoảnh khắc này cuối cùng đã hội tụ làm một, tuy không thể tái hiện uy thế của Hỗn Độn Thanh Liên năm nào.

Nhưng Diệt Thế Chi Kiếm hoàn chỉnh hiển nhiên sẽ càng thêm

kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc, cả hỗn độn đều kinh hãi.

Trong Thái Thanh Thiên, Lão Tử nhìn Thông Thiên, trong mắt đầy vẻ kiêng dè sâu sắc. "Công Đức Kim Liên tuy chỉ là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng dù sao cũng gánh vác khí vận của cả đại lục Tây Phương." "Thông Thiên sao có thể trực tiếp thôn phệ nó mà không bị khí vận Tây Phương phản phệ." "Thực lực của gã này rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới kinh hoàng nào!" Lão Tử trong lòng trầm giọng nghĩ, sắc mặt càng thêm khó coi.

Năm xưa khi chưa thành Thánh, Thông Thiên đã một mình áp đảo quần hùng, dùng sức một người trấn áp cả thời đại đó đến tĩnh lặng vô thanh.

Sau khi thành Thánh, Thông Thiên lại mạnh hơn xa các Thánh Nhân khác.

Bây giờ sau nhiều năm bế quan tử tu, Lão Tử ngược lại cảm thấy khoảng cách với Thông Thiên ngày càng xa.

Ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy được! "Ai!

Vì sao lại có một con quái vật như Thông Thiên chứ!" Lão Tử trong lòng thở dài cảm khái.

Có một cảm giác đã sinh Du sao còn sinh Lượng.

Nếu không có Thông Thiên tồn tại, Lão Tử mới là kẻ mạnh nhất.

Dù sao lão cũng là Huyền Môn Đại sư huynh!

Nhưng bây giờ, bị uy thế của Thông Thiên ép đến mức không còn cảm giác tồn tại, cả Hồng Hoang có mấy người còn nhớ tên của Lão Tử?

Lần này, nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự bị Thông Thiên diệt,

vậy thì trong Hồng Hoang sẽ không còn chỗ cho các Thánh Nhân khác nữa.

Uy vọng của Thông Thiên sẽ không ai có thể địch nổi.

Trong lúc Lão Tử cảm thán, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngọc Thanh Thiên lại mặt đầy phẫn nộ, nhìn Thông Thiên mà mắt đã đỏ ngầu.

Chương 251

Chuyện năm xưa nhiều lần bị Thông Thiên trấn áp vẫn còn rõ mồn một!

Nỗi khuất nhục mà Thông Thiên mang lại khó mà quên được, trong đó còn có sự đố kỵ sâu sắc.

Giống như Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy sự tồn tại của Thông Thiên là một sự tiết độc đối với các Thánh Nhân.

Sao lại có một kẻ biến thái như vậy chứ! "Chúng ta cũng nên ra tay thôi!" "Kẻ như Thông Thiên không nên tồn tại." Một giọng nói u uất từ Ngọc Thanh Thiên truyền đến Thái Thanh Thiên.

Trong cơn phẫn nộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã không thể chờ đợi được nữa!

Sự tồn tại của Thông Thiên là một sự sỉ nhục đối với các Thánh Nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chịu đựng Thông Thiên quá lâu, sắp phát điên rồi.

Đáng tiếc, lão chỉ có thể trơ mắt nhìn Thông Thiên không ngừng mạnh lên, ngày càng kinh khủng.

Lão cảm thấy nếu không giải quyết được Thông Thiên, trong hỗn độn sẽ không còn nơi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt chân.

Cho nên, một đạo truyền âm đã được gửi đến Thái Thanh Thiên, muốn cùng Lão Tử ra tay, tốt nhất là có thể diệt được Thông Thiên.

Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận tuy mạnh, nhưng năm xưa Hồng Quân đã nói không phải bốn Thánh thì không thể phá.

Nay tập hợp được bốn đại Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn xem thử Tru Tiên Kiếm Trận có thực sự bị phá được hay không. "Ngươi cho rằng, cho dù ta ra tay, là có thể đánh bại Thông Thiên sao?" Lão Tử cất giọng đạm mạc, không vui không buồn, một dáng vẻ thản nhiên.

Sau khi thành Thánh, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng kịch liệt, quan hệ không còn như xưa, lần trước Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Thông Thiên trấn áp, Lão Tử chỉ đứng xem mà không ra tay.

Vì vậy mà bị Nguyên Thủy Thiên Tôn ghi hận, bây giờ cũng không thèm gọi là đại ca nữa, dường như đã trở thành người xa lạ.

Nhưng lại là một người xa lạ điên cuồng. "Chúng ta phải đánh bại hắn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày dữ tợn gầm lên. "Môi hở răng lạnh, Thông Thiên có sức mạnh chém giết Thánh Nhân, nếu diệt được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, kẻ tiếp theo chính là hai chúng ta." "Ngươi muốn bị rút đi Hồng Mông Tử Khí, chết một cách khuất nhục sao?" Gương mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh như băng.

Môi hở răng lạnh, đó là điều đáng sợ nhất.

Thông Thiên đã có sức mạnh chém giết Thánh Nhân, cho dù y không có ý định đó, cũng đủ khiến người ta kiêng dè vạn phần.

Huống chi, mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Thông Thiên khá sâu sắc!

Cho nên, lần này, thấy hai kẻ gió chiều nào che chiều nấy là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Thông Thiên dồn vào đường cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng muốn nhúng tay vào.

Bốn đại Thánh Nhân liên thủ, không chừng đủ để phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, chống lại Thông Thiên một phen.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của Nguyên Thủy Thiên

Tôn mà thôi, lão cáo già Lão Tử hiển nhiên không có lòng tin quyết tử. "Nữ Oa còn chưa ra tay!" Chỉ nghe giọng nói u uất của Lão Tử vang lên, trong lòng vừa uất ức lại vừa bất đắc dĩ.

Thông Thiên không chỉ mạnh mẽ, y còn không phải là kẻ đơn đả độc đấu.

Các Thánh Nhân cũng đều ôm nhau sưởi ấm, quan hệ giữa Thông Thiên và Nữ Oa bền chặt hơn nhiều so với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Đến nay, Nữ Oa vẫn chưa ra tay!

Dù sao Thông Thiên vẫn đang chiếm thế thượng phong, Nữ Oa cũng không cần thiết phải ra tay.

Nhưng nếu Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị nhúng tay vào, Nữ Oa chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản.

Phải biết sức mạnh của Nữ Oa cũng không thể xem thường, dù sao Lão Tử cũng không có lòng tin chiến thắng được Nữ Oa.

Huống chi, trong bảy vị Thánh Nhân của Hồng Hoang, Hậu Thổ ở Địa Phủ tuy có vẻ không hỏi thế sự, nhưng lại có quan hệ mập mờ với Thông Thiên.

Thật sự đến lúc nguy cấp, không chừng người phụ nữ đó cũng sẽ trở thành kẻ địch của Lão Tử.

Cứ thế này xem ra, phe Lão Tử hoàn toàn ở thế yếu.

Căn bản không thể đánh thắng, đã như vậy, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn xúi bậy làm gì! "Đồ nhát gan!" "Trận chiến này nếu ngươi không ra tay, sau này căn bản sẽ không còn chỗ cho ta đứng nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Lão Tử lo trước lo sau, liền tức giận mắng.

Lão Tử không ra tay, lão xông lên cũng chỉ là nộp mạng cho Thông Thiên. "Nhát gan còn hơn là đi nộp mạng, chỉ cần còn sống, tương lai có lẽ vẫn còn cơ hội." Lão Tử u uất nói, không hề lay động.

Còn sống, quan trọng hơn tất cả.

Lão Tử hèn nhát, dù trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ, nhưng cũng không dám một mình đối mặt với Thông Thiên.

Lúc này, Thông Thiên đã dung hợp hoàn thành Diệt Thế Chi Kiếm, biến nó thành một kiện tiên thiên chí bảo kinh hoàng.

Dù chưa đạt đến cấp độ hỗn độn linh bảo, nhưng đặt trong hàng ngũ tiên thiên chí bảo, cũng khó có đối thủ.

Khai thiên chí bảo thì sao?

Vẫn chém như thường!

Chỉ là, lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại vô cùng thê thảm!

Thất Bảo Diệu Thụ và Công Đức Kim Liên hoàn toàn vỡ nát, hai người trọng thương khó chữa, ngọn lửa sinh mệnh leo lét sắp tắt, trông như sắp chết đến nơi.

Khác với trước đây, sức mạnh bản nguyên trong cơ thể đã chẳng còn lại bao nhiêu, cho dù là sức mạnh Thiên đạo cũng có khả năng khó mà giúp họ tái sinh lần nữa.

Thông Thiên cũng sẽ không cho họ cơ hội hồi phục bản nguyên. "Chết chắc rồi!" Tiếp Dẫn thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lão lại không hề sợ hãi cái chết, đừng nhìn vẻ ngoài thường ngày của lão thật thà, nhưng thực ra tâm tính so với ai cũng kiên định hơn.

Ngược lại là Chuẩn Đề, đừng nhìn vẻ ngoài thường ngày hay la lối om sòm, nhưng đến lúc thật sự, lại hoàn toàn sợ hãi. "Thông Thiên

đạo hữu~" Chuẩn Đề sắc mặt tái nhợt, run giọng nói, trực tiếp định cầu xin tha mạng.

Tình hình đã rõ, không chừng đòn tấn công tiếp theo của Thông Thiên có thể trực tiếp lấy mạng gã.

Mất đi Hồng Mông Tử Khí, Chuẩn Đề cũng không còn là Thánh Nhân.

Nhưng lời cầu xin còn chưa kịp nói ra, Tiếp Dẫn đã trực tiếp cắt ngang. "Hôm nay, Phật giáo đã chết, bần tăng cũng khó mà sống một mình, hãy dùng máu tươi của ta, Tiếp Dẫn, để cho thế nhân thấy rõ bộ mặt thật của Thông Thiên." Đến lúc này, Tiếp Dẫn vẫn không chịu khuất phục, rất cứng rắn, đương nhiên, cho dù có thật sự khuất phục, Thông Thiên cũng chưa chắc đã tha cho hai người họ.

Chi bằng liều chết một phen! "Chết chung đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên dữ tợn, mắt trợn trừng, dưới vô tận phật quang bộc phát ra sát khí bành trướng.

Chương 252

Hoàn toàn không giống một giáo chủ Phật giáo từ bi hiền hậu, ngược lại càng giống một ma thần.

Thí sát tất cả, Thiên đạo không dung, thì diệt Thiên.

Thông Thiên muốn gã chết, gã cũng không để Thông Thiên sống.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Tiếp Dẫn trực tiếp lao về phía Thông Thiên.

Sức mạnh trong cơ thể bạo động, kịch liệt bành trướng, vô tận thánh uy lan tỏa, còn kinh khủng hơn gấp mấy lần sức mạnh mà Tiếp Dẫn đã bộc phát trước đó.

Trong khoảnh khắc, thiên địa vô sắc, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Tiếp Dẫn.

Thông Thiên cũng ngưng mắt, thầm nghĩ trong lòng: "Gã này, thật sự không cần mạng nữa rồi!" "Nhưng ngươi nghĩ rằng chỉ bằng cách này, là có thể diệt được bản tọa sao?" Phía bên kia, Chuẩn Đề càng kinh hãi hét lớn: "Sư huynh, đừng!" Đến lúc này, ai cũng có thể nhìn ra, Tiếp Dẫn muốn tự bạo!

Không làm gì được Thông Thiên, vậy thì chỉ có thể cùng Thông Thiên đồng quy vu tận. "Ha ha, đây là sức mạnh cuối cùng của ta, Tiếp Dẫn." Tiếp Dẫn phát ra tiếng cười âm lãnh, dường như đã nhập ma, hoàn toàn điên cuồng.

Mắt trợn trừng, biến thành một người máu. "Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, thân thể Tiếp Dẫn trực tiếp nổ tung.

Sức mạnh kinh hoàng tức thời quét sạch cả hỗn độn, vô tận tinh thần bị hủy diệt, hư không vỡ nát, hoàn toàn là một cảnh tượng diệt

thế.

Đó là một Thánh Nhân tự bạo!

Kinh khủng vô cùng, quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Thánh Nhân, cường giả chí tôn giữa thiên địa, bất tử bất diệt, sinh mệnh vĩnh viễn không có điểm cuối.

Một giọt thánh huyết có thể hủy diệt hàng tỷ tinh vực, một sợi tóc có thể xé rách vô tận thời không, sự kinh hoàng của Thánh Nhân tuyệt đối khó mà tưởng tượng.

Địa vị càng cao cả vô thượng, quán tuyệt thiên địa.

Kể từ khi Hồng Quân thành Thánh, Thánh Nhân đã ở trên cao, uy nghiêm không thể mạo phạm, không ai dám bất kính.

Thậm chí làm tổn thương một sợi lông của Thánh Nhân cũng không thể, huống chi là giết chết một Thánh Nhân, điều mà người ta ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

Nhưng bây giờ, Thánh Nhân thật sự đã chết.

Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Thông Thiên, Tiếp Dẫn bị dồn vào đường cùng, tự bạo mà chết.

Một Thánh Nhân tự bạo, uy lực tuyệt đối khó mà tưởng tượng.

Vô tận hỗn độn bị hủy diệt, Hồng Hoang run rẩy, cảnh tượng như diệt thế, thánh uy lan tỏa, trời sập đất lún, tất cả mọi người đều trừng lớn mắt, hít một hơi khí lạnh. "Tiếp Dẫn thật sự chết rồi?" Côn Bằng há hốc mồm, kinh ngạc lẩm bẩm.

Sức mạnh tự bạo của Tiếp Dẫn lan đến Hồng Hoang, cho dù chỉ là một tia dư chấn cũng tuyệt không phải là thứ mà sinh linh Hồng Hoang có thể chịu đựng.

Giống như Côn Bằng lúc này, toàn thân đẫm máu tươi, bản nguyên cũng có chút bất ổn, một dáng vẻ trọng thương.

Nhưng lão hoàn toàn không để ý đến những thứ đó, trong mắt chỉ toàn là cảnh tượng Tiếp Dẫn tự bạo.

Tiếp Dẫn thật sự chết rồi sao?

Phải biết rằng năm xưa Tiếp Dẫn đã cướp đi thánh vị của Côn Bằng, nếu không, Côn Bằng tự cho rằng mình bây giờ đã là Thánh Nhân.

Vì chuyện này, vô số năm qua, lão âm thầm căm hận Tiếp Dẫn, nhưng lại kiêng dè thực lực kinh khủng của Tây Phương Nhị Thánh, không dám mạo phạm chút nào.

Nhưng bây giờ, thật khó mà tưởng tượng, Tiếp Dẫn cao cao tại thượng ngày nào, tên thích làm màu đó đã chết.

Bị Thông Thiên ép đến tự bạo mà chết.

Trước đó khi bị Thông Thiên chém giết, sức mạnh bản nguyên trong cơ thể Tiếp Dẫn còn dồi dào, có thể mượn sức mạnh Thiên đạo để nhanh chóng tái sinh.

Nhưng lần này thì khác!

Sức mạnh bản nguyên trong cơ thể Tiếp Dẫn đã cạn kiệt, cho dù nguyên thần ký thác vào Thiên đạo, cũng căn bản không thể sống lại được nữa.

Cho nên, Tiếp Dẫn thật sự đã chết.

Kết quả này, không chỉ Côn Bằng chấn động, mà tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều chết lặng.

Trấn Nguyên Tử càng ngây dại, một lúc lâu sau mới kinh ngạc lẩm bẩm: "Thánh Nhân không còn bất tử bất diệt nữa, thời đại đã thay đổi

rồi!" Thánh Nhân cũng có nguy cơ vẫn lạc, quả thực đã lật đổ tam quan.

Kể từ khi Hồng Quân thành Thánh, Thánh Nhân bất tử bất diệt đã trở thành nhận thức chung của mọi người, uy nghiêm của Thánh Nhân càng khắc sâu vào lòng người.

Nay đột nhiên phát hiện, Thánh Nhân cũng có thể chết, trong lòng Trấn Nguyên Tử bỗng nhiên xuất hiện một tia mờ mịt.

Thánh Nhân đã chết, thời đại đã thay đổi, đại đạo mà họ theo đuổi còn có ý nghĩa gì nữa!

Cho dù đột phá Chuẩn Thánh, trở thành Thánh Nhân thì sao?

Chẳng phải cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng may mắn là, người có khả năng chém giết Thánh Nhân, cũng chỉ có kẻ biến thái Thông Thiên này.

Đương nhiên còn có một Hồng Quân.

Nhưng dù thế nào, từ nay về sau, địa vị của Thánh Nhân sẽ bị lung lay.

Phía trên Thánh Nhân sẽ xuất hiện một tầng lớp mới.

Thông Thiên!

Sức mạnh tự bạo của Tiếp Dẫn lan tỏa trong hỗn độn, uy áp vô tận hoành hành, sức mạnh cuồn cuộn chấn động thời không.

Hơi thở cuối cùng của Tiếp Dẫn cũng biến mất trong hỗn độn, chết không thể chết hơn.

Dưới sức mạnh kinh hoàng đó, một thân ảnh màu đen từ từ bước ra.

Thân ảnh thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, không có một chút thay đổi

nào.

Cú tự bạo của Tiếp Dẫn căn bản không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Thông Thiên. "Quá yếu, làm sao có thể làm ta bị thương?" Ánh mắt lạnh lùng của Thông Thiên ngưng tụ nhìn vào hư không, giọng nói đạm mạc vang vọng trong hỗn độn.

Quá yếu, thực sự quá yếu.

Sức mạnh của Thông Thiên sớm đã không cùng đẳng cấp với Tiếp Dẫn, Thông Thiên không phải công đức thành Thánh, cho nên tu luyện đã thiếu đi rất nhiều ràng buộc.

Thực lực mạnh hơn xa một công đức Thánh Nhân như Tiếp Dẫn.

Cú tự bạo của Tiếp Dẫn về cơ bản không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho Thông Thiên, ngược lại còn đáp lại bằng chính tính mạng của mình.

Tiếp Dẫn cũng trở thành Thánh Nhân đầu tiên chết đi trong Hồng Hoang, mở ra một kỷ nguyên mới.

Chương 253

Thánh Nhân cũng là người, không còn bất tử bất diệt, ngược lại cũng có thể chết. "Hồng Mông Tử Khí~" Lúc này, ánh mắt Thông Thiên chợt lóe lên, nhìn thấy một đạo ánh sáng màu tím ẩn nấp giữa thiên địa, đang định chạy trốn vào hỗn độn bao la.

Đó chính là Hồng Mông Tử Khí, vật mấu chốt để Thánh Nhân chứng đạo, vô cùng thần bí, căn bản không rõ là vật chất gì.

Thông Thiên chỉ biết nó do vô tận nhân quả tạo thành, vô cùng kiên cố, ngay cả Thánh Nhân cũng khó mà hủy diệt.

Cho nên, mặc dù Tiếp Dẫn đã chết, nhưng Hồng Mông Tử Khí lại được bảo tồn lại.

Nó cảm nhận được sự nguy hiểm của Thông Thiên, muốn lặng lẽ trốn đi, nhưng Thông Thiên làm sao có thể để nó như ý! "Để ta xem Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc có gì thần bí!" Thông Thiên cất giọng nhàn nhạt.

Bàn tay khẽ động, trực tiếp phong tỏa một phương hỗn độn phế tích, Hồng Mông Tử Khí tức thời xuất hiện trong tay y.

Trong tay Thông Thiên vốn đã có hai đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng nhiều năm qua, vẫn chưa hiểu rõ được vật chất nhân quả bên trong.

Cho nên, Thông Thiên không khỏi suy nghĩ, nhiều Hồng Mông Tử Khí hơn có lợi cho việc nghiên cứu của mình không?

Cái giá của việc đó, lại là phải tàn sát tất cả các Thánh Nhân!

Ý nghĩ này thật nguy hiểm!

Trước tiên cứ lấy đạo của Tiếp Dẫn vào tay đã!

Lúc này, một giọng nói thê lương đột nhiên vang lên trong hỗn độn, nghe rợn người như tiếng quỷ khóc sói tru. "Sư huynh~" Chỉ thấy Chuẩn Đề mặt mày bi thương, ngây người đứng đó, dáng vẻ không thể tin được, đau khổ vạn phần.

Hơi thở của Tiếp Dẫn đã biến mất giữa thiên địa, chết không còn một mảnh vụn.

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng bị Thông Thiên lấy đi, quả thực quá thảm.

Chuẩn Đề làm sao có thể không tức giận?

Năm xưa sau Long Hán Đại Kiếp, linh mạch đại lục Tây Phương đứt đoạn, biến thành một mảnh phế tích.

Trong hoàn cảnh như vậy, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gian nan hóa hình, không có linh bảo, tư chất ngu độn, căn nguyên bình thường.

Nhưng bằng vào một nghị lực phi thường mà vực dậy được đại lục Tây Phương.

Trên con đường đó, hai người họ đã phải chịu bao nhiêu lời chế nhạo?

Lại có bao nhiêu nỗi bất đắc dĩ?

Quan hệ của hai người còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt!

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn còn trở mặt thành thù!

Nhưng quan hệ của hai người họ lại trước sau như một, cùng nhau chấp chưởng Phật giáo, không phân biệt ngươi ta.

Nhưng nay Tiếp Dẫn bị Thông Thiên ép đến tự bạo, trong cơn bi thống, Chuẩn Đề làm sao có thể sống một mình?

Trong khoảnh khắc, không còn sự yếu đuối, không còn sự may

mắn, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ báo thù cho Tiếp Dẫn. "Thông Thiên!" Tiếng gầm điên cuồng vang vọng khắp thiên địa, khiến người ta không rét mà run.

Một Thánh Nhân báo thù, tuyệt đối là chuyện kinh khủng, đổi lại là người bình thường, có thể nói là hoàn toàn không có chút cơ hội sống sót.

Chỉ thấy Chuẩn Đề với vẻ mặt oán độc ầm ầm lao về phía Thông Thiên, bất chấp tất cả, càng không quan tâm đến thực lực của Thông Thiên.

Bây giờ trong đầu gã chỉ có ý nghĩ báo thù cho Tiếp Dẫn.

Giết chết Thông Thiên!

Chuẩn Đề trước đây vẻ ngoài cứng rắn nhưng bên trong yếu đuối, luôn thích la lối om sòm, nhưng bị Thông Thiên dọa một cái là lập tức nhát gan.

Thành Thánh không dễ dàng, thánh vị cũng là nhờ vào tinh thần không biết xấu hổ mà lừa được, gã quan tâm đến Hồng Mông Tử Khí hơn bất cứ ai.

Thà khuất nhục cầu xin Thông Thiên tha mạng, cũng không muốn bị đánh rớt khỏi thánh vị, trở thành một phàm nhân.

Nhưng bây giờ thì khác!

Không ai ngờ được tính cách của Tiếp Dẫn lại cương liệt như vậy, dưới sự trấn áp của Thông Thiên, cảm thấy đời không còn gì luyến tiếc, trực tiếp tự bạo.

Chó cùng giận dậu.

Chuẩn Đề bạo nộ, bất cứ lúc nào cũng cảm thấy phẫn nộ.

Gương mặt dữ tợn như ma quỷ, như muốn nứt cả tròng mắt, ánh

mắt kinh hoàng như muốn ăn tươi nuốt sống Thông Thiên.

Gã cũng không quan tâm đến vết thương của mình, liều hết sức lực lao về phía Thông Thiên.

Phải báo thù cho Tiếp Dẫn.

Một Thánh Nhân báo thù trong tuyệt vọng, tuyệt đối là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Thất Bảo Diệu Thụ đã bị hủy, gã chỉ còn lại thân thể, và chút thánh lực tàn tạ không trọn vẹn. "Ầm!" Sức mạnh kinh hoàng đánh về phía Thông Thiên, tinh không hỗn độn vốn đã hóa thành hư vô lại một lần nữa nổ tung.

Thánh uy lan tỏa, đòn tấn công liều chết trong tuyệt vọng của Chuẩn Đề, sức mạnh vô cùng kinh hoàng.

Cho dù đặt một vạn Chuẩn Thánh ở đó, cũng có thể bị diệt trong nháy mắt.

Cảm nhận được ý chí liều chết của Chuẩn Đề, sắc mặt đạm mạc của Thông Thiên càng thêm lạnh lùng, trầm giọng quát: "Tìm chết!" "Huynh đệ tình sâu, Tiếp Dẫn đã chết, ngươi cũng đi theo hắn đi!" Đã đại chiến lâu như vậy, sức mạnh của Thông Thiên tiêu hao không nhỏ, nhưng hoàn toàn đủ để khống chế toàn bộ cục diện.

Đòn tấn công toàn lực của Chuẩn Đề, trong mắt Thông Thiên càng không đáng một xu.

Trong khoảnh khắc, trong hỗn độn đột nhiên hiện ra một bàn tay khổng lồ, bao trùm vô tận hư vô, trực tiếp trấn áp về phía Chuẩn Đề. "Ầm ầm!" Dưới sự đối kháng của hai luồng sức mạnh kinh hoàng, tiếng nổ vang trời, hỗn độn rung chuyển, một cảnh tượng diệt thế.

Một bên là đòn tấn công quyết tử của Chuẩn Đề, một bên là cú ra tay tuyệt sát của Thông Thiên.

Chỉ là kết quả vẫn không nằm ngoài dự đoán của mọi người, trong cơn lốc sức mạnh khổng lồ, một thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề cuối cùng không phải là đối thủ của Thông Thiên, cho dù mang theo chiến ý quyết tử liều mạng với Thông Thiên, nhưng vẫn không thể thay đổi được, thực lực bị nghiền ép.

Chỉ thấy Chuẩn Đề lúc này vô cùng thê thảm, thân thể chẳng còn lại bao nhiêu, nguyên thần vỡ nát tàn tạ, ngọn lửa nguyên thần có thể tắt bất cứ lúc nào.

Sức mạnh bản nguyên càng tiêu hao cạn kiệt, cũng không còn sức mạnh để vận dụng sức mạnh Thiên đạo giúp tái sinh.

Lúc này Chuẩn Đề mới thực sự suy yếu vô cùng, một Chuẩn Thánh cũng có thể dễ dàng chém giết gã.

Chương 254

"Chuẩn Đề cũng sắp xong rồi!" "Lại một Thánh Nhân nữa!

Thời đại của Thánh Nhân cũng sắp qua đi, sau này sẽ là thời đại của Thông Thiên giáo chủ." ...

Rìa hỗn độn, những cường giả Chuẩn Thánh này không khỏi cảm khái, sau Tiếp Dẫn, lại một Thánh Nhân nữa sắp vẫn lạc.

Thánh Nhân không còn cao cao tại thượng, không thể xâm phạm nữa.

Phía trên Thánh Nhân có Thông Thiên, đủ sức kéo họ xuống trần gian, trước là Tiếp Dẫn, sắp tới là Chuẩn Đề.

Nhưng, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Chuẩn Đề thật sự sắp tiêu đời.

Chuyện khiến mọi người bất ngờ đã xảy ra, chỉ thấy hơi thở của Chuẩn Đề đột nhiên biến mất.

Thân thể tàn tạ đó cũng biến mất không còn tăm hơi.

Mượn sức mạnh từ đòn tấn công của Thông Thiên, Chuẩn Đề chịu đựng trọng thương, trốn thoát rồi. "Chuẩn Đề chạy rồi?" Dưới cú diệt sát của Thông Thiên, Chuẩn Đề chỉ còn lại một bộ thân thể tàn tạ, căn bản không trụ được bao lâu.

Tất cả mọi người đều cho rằng Chuẩn Đề chết chắc rồi, nhưng Chuẩn Đề lại biến mất.

Mượn sức mạnh của Thông Thiên, thân thể Chuẩn Đề bị đánh bay đi rất xa, đến rìa hỗn độn cũng không tìm thấy.

Nhưng chính vì vậy, lại cho Chuẩn Đề cơ hội.

Gã dứt khoát chạy trốn. "Thông Thiên, mối thù máu hôm nay, ta, Chuẩn Đề, vĩnh thế không quên." "Sau này nhất định sẽ đồ sát sạch Tiệt Giáo, chém giết sinh hồn, để tế điện cho sư huynh ta!" Giọng nói của Chuẩn Đề vang vọng trong hỗn độn, phiêu diêu vô tung, căn bản không biết gã đang ẩn nấp ở góc nào, hoặc có lẽ đang điên cuồng chạy trốn.

Tóm lại là đã chạy rồi.

Khiến Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người. "Quả nhiên không hổ là Chuẩn Đề!

Bản lĩnh chạy trốn không nhỏ, trong tình huống này mà còn chạy thoát được?" Trấn Nguyên Tử nhẹ nhàng cảm khái.

Ai cũng tưởng Chuẩn Đề thật sự muốn liều mạng với Thông Thiên, dù sao Tiếp Dẫn cũng đã chết thảm, trong tình huống bình thường Chuẩn Đề cũng chỉ có một con đường chết.

Nhưng tư duy của Chuẩn Đề lại không giống người thường!

Làm rất dứt khoát, tình hình không ổn, trực tiếp chạy trốn.

Tất cả những gì trước đó đều là ngụy trang, trạng thái liều mạng với Thông Thiên hoàn toàn là để che đậy cho lúc này!

Tất cả đều là để chuẩn bị cho cuộc đào thoát cuối cùng.

Đồng thời, nghe những lời độc địa của Chuẩn Đề, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy một trận ớn lạnh.

Chuẩn Đề lúc này rõ ràng đã nhập ma, vì báo thù cho Tiếp Dẫn mà bất chấp tất cả.

Có thể tưởng tượng nếu cứ để Chuẩn Đề chạy thoát, gã nhất định sẽ ẩn nấp ở một nơi nào đó trong hỗn độn để tu luyện.

Chỉ cần có thể đánh bại Thông Thiên, Chuẩn Đề nhất định sẽ

không từ một thủ đoạn nào, không tiếc bất cứ giá nào.

Hỗn độn rộng lớn vô biên, cho dù là Thông Thiên cũng khó mà tìm kiếm khắp mọi ngóc ngách.

Khi Chuẩn Đề tu luyện thành công, có thể đánh bại Thông Thiên, Tiệt Giáo sẽ gặp nguy hiểm, Thông Thiên càng nguy hiểm hơn.

Đối với Thông Thiên mà nói, Chuẩn Đề là một mối họa ngầm khổng lồ. "Mối họa ngầm sao?" Nghe giọng nói của Chuẩn Đề, Thông Thiên lạnh lùng cười nhạt: "Ngươi nghĩ rằng trốn trong hỗn độn như một con chuột là có cơ hội đánh bại bản tọa sao?" "Cho dù cho ngươi thêm một vạn lượng kiếp thời gian, ngươi cũng chỉ là một con chuột." Giọng nói đạm mạc của Thông Thiên vang vọng trong hỗn độn, hoàn toàn không để tâm đến lời đe dọa của Chuẩn Đề.

Cho dù để gã chạy thoát, cũng khó mà trở thành mối họa ngầm của Thông Thiên, Thông Thiên có lòng tin vào chính mình.

Chuẩn Đề, không được, cho dù một vạn lượng kiếp thời gian, cũng căn bản không phải là đối thủ của Thông Thiên.

Bởi vì Thông Thiên mỗi thời mỗi khắc đều sẽ trở nên mạnh hơn gã. "Nhưng, đã là mối họa ngầm, vậy thì nên trừ bỏ sớm, trảm thảo trừ căn mới là tác phong của bản tọa." Thông Thiên đột nhiên cười lạnh, Thông Thiên làm bất cứ chuyện gì cũng thích làm đến cùng, trảm thảo trừ căn mới là cách làm chính xác nhất.

Cho dù không để tâm đến Chuẩn Đề, nhưng y cũng không thích phiền phức, nên trừ bỏ gã sớm đi.

Tiếp Dẫn đã chết, Chuẩn Đề sống để làm gì?

Thân ảnh Thông Thiên đứng sừng sững trong hỗn độn, ánh mắt đạm mạc đột nhiên nhìn về một hướng, giọng nói lạnh lùng vang vọng trong hư vô: "Tru Tiên Kiếm Trận, tuyệt sát!" Bất chợt, hỗn độn

chấn động, Tru Tiên Kiếm Trận trực tiếp bao trùm vô tận tinh thần hỗn độn.

Ở một góc xa xôi nơi rìa hỗn độn, lại đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết. "A!" Theo tiếng quát lạnh của Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm đứng sừng sững giữa hỗn độn, lại một lần nữa bộc phát ra phong mang vô tận, thí diệt thiên địa.

Tru Tiên Kiếm Đồ lan tỏa uy áp hoàng hoàng, bao trùm toàn bộ hỗn độn.

Bất kể Chuẩn Đề chạy đến nơi nào, bất kể ẩn nấp kín đáo đến đâu, dưới sức mạnh bao phủ toàn diện của Tru Tiên Kiếm Trận, tất cả đều không chỗ độn hình.

Là tiên thiên chí bảo kinh hoàng nhất, Tru Tiên Kiếm Trận bộc phát sức mạnh tuyệt thiên thí địa, ầm ầm chém về phía Chuẩn Đề. "A!" Vùng rìa hỗn độn vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Chuẩn Đề lúc này vốn đã thân thụ trọng thương, ngọn lửa nguyên linh cũng đã mờ mịt không còn ánh sáng, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Lại chịu thêm một đòn tuyệt thế của Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không có bất kỳ bất ngờ nào.

Thân thể tàn tạ trực tiếp vỡ nát, ngọn lửa nguyên linh trực tiếp tắt ngấm, bản nguyên tiêu hao sạch sẽ, cả người hoàn toàn biến mất trong hỗn độn. "Ta không cam tâm!" Chuẩn Đề bộc phát ra tiếng gầm giận dữ cuối cùng, giọng nói từ từ yếu đi.

Không cam tâm.

Thân là Thánh Nhân, đáng lẽ là tồn tại bất tử bất diệt, quét sạch chư thiên hoàn vũ, thanh trừ mọi ràng buộc, là cường giả chí cao vô thượng.

Nhưng trong số các Thánh Nhân lại xuất hiện một bug như Thông

Thiên, sức mạnh hoàn toàn nghiền ép các Thánh Nhân khác.

Càng cưỡng ép rút đi Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề, khiến gã rớt khỏi cảnh giới Thánh Nhân, cuối cùng nhận lấy kết cục tro bay khói tan.

Vất vả tu đạo vô số năm, đại đạo mà gã theo đuổi vẫn phiêu diêu vô tung, không thấy bóng lưng, nhưng bản thân lại thân tử đạo tiêu.

Đổi lại là ai cũng không thể cam tâm.

Nhưng tất cả đều không thể cứu vãn.

Tiếp Dẫn chết, Chuẩn Đề chết, hai đại Thánh Nhân của Phật giáo toàn bộ vẫn lạc, có thể tưởng tượng được kết cục cuối cùng của Phật giáo.

Một trận chiến kinh thiên động địa, hỗn độn vỡ nát, kết quả cuối cùng không có gì bất ngờ.

Phật giáo thất bại, cả Tây Du Lượng Kiếp cũng sắp trở thành một trò cười.

Chương 255

Nền tảng của Phật giáo đã không còn, cần gì đến vô tận công đức khí vận nữa!

Sự bạo động trong hỗn độn từ từ lắng xuống, Thông Thiên đứng sừng sững giữa hỗn độn, thân ảnh màu đen cao lớn thẳng tắp, ánh mắt vẫn đạm mạc như vậy.

Liên tiếp chém giết hai đại Thánh Nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Thông Thiên tiêu hao cũng không nhỏ, nhưng lại không bị tổn thương.

Kết quả lại kinh người, y nhận được hai đạo Hồng Mông Tử Khí của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhìn hai con giun nhỏ không ngừng nhảy múa trong tay, Thông Thiên lại có chút bối rối.

Thứ này dùng thế nào đây?

Muốn thông qua Hồng Mông Tử Khí để tìm hiểu huyền bí Thiên đạo, nhưng thứ này nếu không cẩn thận sẽ bị Thiên đạo phản phệ! "Huyền bí của Thiên Đạo Cảnh sao?" Thông Thiên khẽ lẩm bẩm, nắm chặt Hồng Mông Tử Khí, trong mắt lại lóe lên phong mang sắc bén kiên định.

Huyền bí của Thiên Đạo Cảnh nhất định phải làm cho rõ.

Chỉ vì lúc này Thông Thiên đã bước vào một cảnh giới khó mà tưởng tượng.

Thánh Nhân đại diện cho một cảnh giới, cũng có thể gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thông Thiên trong cảnh giới này lại đã đi rất xa, gần như đến rìa của cảnh giới tiếp theo.

Cho nên mới có sức mạnh dễ dàng chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cảnh giới tiếp theo, cũng có thể được gọi là Thiên Đạo Cảnh.

Muốn đột phá Thiên Đạo Cảnh, khó càng thêm khó, đối với sinh linh Hồng Hoang, gần như không thấy hy vọng.

Bởi vì đó đại diện cho một loại pháp tắc, quy tắc vận hành của toàn bộ hỗn độn.

Cho dù là Thông Thiên, muốn đột phá Thiên Đạo Cảnh, cũng chỉ có một phần vạn cơ hội.

Hồng Mông Tử Khí, chính là cơ duyên duy nhất đó.

Sức mạnh gào thét trong hỗn độn dần dần lắng xuống, sau khi Thông Thiên nhận được hai đạo Hồng Mông Tử Khí, thân ảnh y liền từ từ biến mất vào hư vô.

Chỉ còn lại phế tích hỗn độn tàn tạ sau đại chiến, chứng minh cho sự kinh hoàng của trận chiến này.

Trong Thái Thanh Thiên và Ngọc Thanh Thiên của hỗn độn, lúc này cũng đã biến thành một mảnh phế tích.

Dù hai mảnh thiên ngoại thiên này có sức mạnh của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo hộ, nhưng vẫn khó mà chống lại được sự tấn công của sức mạnh Thông Thiên.

Đó là sức mạnh đủ để thí diệt vô tận hỗn độn, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã chết, sức mạnh của hai người họ cũng chẳng mạnh hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là bao.

Tự nhiên khó mà chống cự.

Cho nên lúc này, sắc mặt của hai người họ đều đen như đáy nồi, nhìn sâu vào hỗn độn, càng lộ ra nỗi sợ hãi vô tận.

Sợ rồi! "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết rồi!" Lão Tử cất giọng nặng nề lẩm bẩm.

Dù trong mắt Lão Tử, hai người họ hoàn toàn là bàng môn tà đạo, càng không ưa tính cách hèn hạ của họ.

Nhưng lúc này sâu trong nội tâm, chỉ có một cảm giác môi hở răng lạnh cực lớn.

Thông Thiên có thể dễ dàng chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề như vậy, chẳng phải có nghĩa là, lão cũng chẳng khá hơn là bao?

Thông Thiên cũng có sức mạnh để chém giết lão.

Kết quả này khiến Lão Tử tức thời không dễ chịu chút nào.

Vất vả trở thành Thánh Nhân, là vì bất tử bất diệt, là vì cái cảm giác coi chúng sinh thiên địa như kiến hôi.

Nhưng trớ trêu thay, ở chỗ Thông Thiên lại không linh nghiệm. "Thông Thiên à!

Thông Thiên!

Làm sao mới có thể diệt được ngươi đây!" Lão Tử trong lòng trầm giọng lẩm bẩm, đôi tay già nua nắm chặt lại.

Ở Ngọc Thanh Thiên bên kia, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một tia chế giễu. "Diệt Thông Thiên?

Thật nực cười!" "Nếu sớm nghe lời ta, có lẽ đã không phải rối rắm như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu khẽ nói.

Theo ý của lão, hợp sức bốn đại Thánh Nhân cùng vây công Thông Thiên, có lẽ khó mà đánh bại được Thông Thiên, nhưng chắc chắn cũng không để Thông Thiên kiêu ngạo như vậy!

Đương nhiên còn có một kết quả khác, cả bốn người đều bị Thông Thiên diệt sạch.

Nhưng dù thế nào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tất sẽ sống trong sợ hãi.

Bóng ma của Thông Thiên đã bao trùm lên đầu họ.

Sinh mệnh bất an, uy nghiêm của Thánh Nhân đã sớm bị chà đạp không đáng một đồng.

Rìa Hồng Hoang, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và các đại năng Hồng Hoang khác, lúc này ai nấy đều đầy thương tích.

Dư chấn của các Thánh Nhân trong hỗn độn đã xâm nhập vào bên trong Hồng Hoang.

Chỉ là sức mạnh yếu ớt, nhưng lại khiến họ khó mà chịu đựng.

Nếu thánh chiến không sớm kết thúc, e rằng tất cả đều phải đi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi.

Chỉ là lúc này, không ai để ý đến vết thương của mình, tất cả đều chìm đắm trong sự chấn động vô tận. "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết rồi, Hồng Hoang sắp có biến rồi!" Trấn Nguyên Tử cất giọng nặng nề cảm khái.

Trước khi đại chiến bùng nổ, tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là một trận thánh chiến bình thường, nhưng không ai ngờ được kết quả lại như vậy.

Thánh Nhân cũng đã vẫn lạc, quá thảm liệt. "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết rồi, Phật giáo cũng sắp tiêu rồi!" Không biết ai nói một câu, ánh mắt của mọi người theo bản năng đều nhìn về phía Khổng Tuyên.

Nguyên nhân căn bản của trận thánh chiến này là tranh chấp giữa Tiệt Giáo và Phật giáo.

Bây giờ Phật giáo thua một cách thảm hại, hai vị Thánh Nhân đều đã chết, tự nhiên sẽ không cho phép các giáo đồ còn lại tiếp tục tiêu

dao. "Phật giáo, phải nhổ cỏ tận gốc!" Khổng Tuyên cất giọng kiên định, một luồng sức mạnh trực tiếp xuyên thấu hư không đánh về phía Tây Tiệt Đạo.

Trời sập, đất nứt, hỗn độn run rẩy, ngay cả Thánh Nhân cũng đã chết.

Hồng Hoang tồn tại để làm gì?

Chương 256

Hồng Hoang tà ác này đáng lẽ phải cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị hủy diệt mới đúng!

Trên Tây Tiệt Đạo, Dược Sư ngưng mắt nhìn vào hỗn độn, như muốn nứt cả tròng mắt, mặt mày dữ tợn, đau khổ vạn phần.

Lão hoàn toàn không ngờ kết quả cuối cùng lại như thế này.

Hai đại Thánh Nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại chiến với Thông Thiên giáo chủ, cuối cùng lại bị Thông Thiên giáo chủ ép chết. "Không, không thể nào!" Dược Sư điên cuồng hét lớn, trong đôi mắt dữ tợn đỏ ngầu, càng chảy ra những giọt lệ.

Tiếp Dẫn là sư phụ của lão.

Kể từ khi Dược Sư hóa hình, liền đi theo bên cạnh Tiếp Dẫn tu luyện, tình cảm đối với Tiếp Dẫn vô cùng sâu đậm.

Vừa là thầy vừa là cha, vô cùng kính trọng.

Nhưng nay Tiếp Dẫn lại chết, chết trong tay Thông Thiên giáo chủ, Dược Sư điên rồi.

Thánh Nhân không phải là bất tử bất diệt sao?

Bây giờ là chuyện gì thế này?

Nguyên thần của Tiếp Dẫn ký thác vào Thiên đạo, không ai có thể giết được.

Nhưng lại gặp phải Thông Thiên giáo chủ kinh khủng nhất, giết đến mức hỗn độn cũng phải kinh hãi. "Sư phụ đã chết, ta còn sống làm gì?" "Thế giới tội lỗi này nên vỡ nát, tất cả mọi người đều nên đi theo sư phụ ta." Dược Sư trầm giọng lẩm bẩm, dường như bị ác

mộng tấn công.

Những lời nói ra càng khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Trong lòng lão, Tiếp Dẫn chết, là Thông Thiên sai, càng là cả Hồng Hoang sai.

Chúng sinh Hồng Hoang nên phải trả giá. "Chết!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân thể Dược Sư đột nhiên bành trướng, sức mạnh vô tận trong cơ thể bạo động.

Uy áp cuồn cuộn lan tỏa, trong tiếng nổ vang trời, thân thể Dược Sư trực tiếp nổ tung.

Dược Sư là một Chuẩn Thánh Nhất Thi, sức mạnh tự bạo tuy không thể so với Tiếp Dẫn, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang chấn động, toàn bộ Tây Tiệt Đạo sụp đổ.

Dược Sư cảm thấy sinh mệnh vô vọng rồi!

Phật giáo cũng không còn hy vọng nữa!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa chết, nền tảng Phật giáo sụp đổ, diệt vong đã là định cục.

Đang ở trong Tây Tiệt Đạo, xung quanh là năm đại cường giả Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo, càng có cường giả đỉnh cấp Chuẩn Thánh Nhị Thi như Kim Bằng.

Không có một tia hy vọng sống sót, chi bằng đi theo Tiếp Dẫn, tự bạo trước Hồng Hoang, để cho chúng sinh Hồng Hoang tội lỗi thấy rằng, Phật giáo vĩnh viễn không khuất phục ai. "Ầm ầm ~ ầm ầm ~" Dư chấn từ cú tự bạo của Dược Sư cuồn cuộn lan tỏa, nhưng đối với Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác, căn bản không gây ra bất

kỳ tổn thương nào.

Năm đại cường giả Chuẩn Thánh đứng trong hư không, bình tĩnh nhìn Dược Sư chết đi.

Tuy là kẻ thù, nhưng đối với huyết tính của Dược Sư, họ có chút kính phục.

Thân tử đạo tiêu, mọi ân oán đều hóa thành hư vô.

Bây giờ Phật giáo chỉ còn lại người cuối cùng.

Như Lai!

Đệ tử lớn của Nhân giáo năm xưa, vì khí vận Tây Du Lượng Kiếp mà dứt khoát chuyển sang Phật giáo.

Gã căn bản không ngờ, kết quả cuối cùng lại như thế này.

Phật giáo bị diệt, gã cũng phải bồi táng cho Phật giáo. "Trong số đông đảo Phật Đà Bồ Tát của Phật giáo, lấy ngươi làm tôn, hôm nay Phật giáo bị diệt, ngươi cũng khó mà thoát khỏi nhân quả." "Cho ngươi một cái kết cục thể diện." "Tự xử đi!

Giống như Dược Sư vậy!" Kim Bằng nhìn Như Lai, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Nhưng Như Lai lại đứng hình, gã không muốn chết!

Kim Bằng muốn Như Lai tự sát?

Nhưng Như Lai không muốn chết!

Gã hoàn toàn khác với Dược Sư.

Dược Sư là đệ tử chính thống nhất của Phật giáo, còn là đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn, nhưng Như Lai lại là kẻ nửa đường xuất gia!

Nguyên là đại đệ tử của Nhân giáo, năm xưa còn muốn bái nhập

vào Tiệt Giáo, đáng tiếc Thông Thiên không nhận!

Có thể thấy, con người Như Lai này không có nhiều trung nghĩa, gia nhập Phật giáo cũng chỉ vì lợi ích của bản thân.

Càng không thể vì Phật giáo mà bồi táng.

Cho nên đối mặt với vẻ mặt quỷ dị của Kim Bằng, Như Lai hoảng sợ.

Kinh hãi hét lớn: "Không, ta không tự sát." "Từ nay về sau, ta, Đa Bảo, thoát ly Phật giáo, không còn là Như Lai Phật Tổ!" Đa Bảo hoảng hốt lẩm bẩm, lúc này gã hoàn toàn có chút luống cuống.

Thực sự bị sự hung hãn của Tiệt Giáo dọa cho sợ rồi!

Kim Bằng và năm đại Chuẩn Thánh khác vây quanh, căn bản không cho gã một chút cơ hội phản kháng.

Quan trọng hơn là thủ đoạn của Thông Thiên giáo chủ đã dọa cho Đa Bảo đứng hình!

Hai đại Thánh Nhân bất tử bất diệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trực tiếp bị Thông Thiên diệt.

Thông Thiên giáo chủ kinh khủng đến mức nào, đối địch với Thông Thiên giáo chủ, thật sự là đang tìm chết!

Cho nên, dưới sự kinh hãi, Như Lai dù có thực lực Chuẩn Thánh Nhị Thi cũng hoàn toàn mất hết phương hướng.

Bây giờ gã chỉ muốn cầu xin được sống.

Đáng tiếc, cơ hội như vậy, Tiệt Giáo căn bản sẽ không cho.

Thấy Như Lai còn ôm lòng may mắn, nụ cười của Kim Bằng trở nên càng thêm lạnh lẽo, trầm giọng quát: "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" "Nếu đã như vậy, vậy bản tôn~" Chỉ là lời của Kim Bằng còn chưa nói xong, ánh mắt lại đột nhiên nhìn lên hư

không trên chín tầng trời, sắc mặt tức thời trở nên vô cùng đặc sắc. "Khốn kiếp, ai cho ngươi nhúng tay vào?" Kim Bằng tức giận mắng lớn.

Lúc này giữa thiên địa, một luồng sức mạnh quen thuộc mà kinh hoàng đang hướng về phía Như Lai, ầm ầm giáng xuống.

Đó là một bàn tay khổng lồ, uy nghiêm mênh mông, trong đó còn lan tỏa ngũ sắc thần quang, chiếu rọi cả đại địa Hồng Hoang.

Chương 257

"Khổng Tuyên!" Sắc mặt Như Lai kinh ngạc đến ngây người, càng hiện lên nỗi sợ hãi vô tận.

Luồng sức mạnh này khiến gã không khỏi nhớ lại lúc ở đảo Bồng Lai, Khổng Tuyên một ngụm đã nuốt chửng gã.

Chuyện này đã để lại một bóng ma sâu sắc trong lòng gã, càng khiến gã vô cùng sợ hãi Khổng Tuyên.

Bây giờ, sức mạnh của Khổng Tuyên càng thêm cường đại, khiến gã không có chút ý niệm chống cự nào. "Không!" Như Lai kinh hãi hét lớn, nhưng sức mạnh của Khổng Tuyên căn bản sẽ không vì sự kinh hãi của gã mà có bất kỳ thay đổi nào. "Ầm!" Dưới ánh mắt kinh hoàng của vô số cường giả, bàn tay khổng lồ đó ầm ầm giáng xuống, trực tiếp trấn áp lên đầu Như Lai. "Băng!" Một tiếng động trầm vang lên, tiếng hét của Như Lai đột ngột tắt lịm, hơi thở từ từ tiêu tán giữa thiên địa.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều kinh hãi vô biên, bộ dạng kinh ngạc đến ngây người.

Như Lai chết rồi!

Dưới bàn tay của Khổng Tuyên, ngay cả sức mạnh phản kháng cũng không có, trực tiếp bị đánh thành thịt nát.

Nguyên thần vỡ nát, ngọn lửa nguyên linh tắt ngấm, cả người biến mất không dấu vết giữa thiên địa, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.

Vị Phật Tổ mạnh nhất trong Phật giáo, chưởng quản thế giới Tây Thiên Cực Lạc, Như Lai Phật, đã chết.

Trong Hồng Hoang, vô số cường giả chấn động.

Đó là một Chuẩn Thánh Nhị Thi thực thụ!

Nhưng trong tay Khổng Tuyên, lại không chống đỡ được một chiêu, bị một bàn tay đánh thành thịt nát.

Khổng Tuyên lại cường đại đến mức nào?

Như Lai tuy vừa mới trảm được nhị thi không lâu, sức mạnh vẫn chưa ổn định hoàn toàn.

Nhưng y cũng là một Nhị thi Chuẩn Thánh chính hiệu, sở hữu tất cả sức mạnh và pháp tắc của một Nhị thi Chuẩn Thánh, cùng cảnh giới với Khổng Tuyên.

Việc Khổng Tuyên mạnh hơn Như Lai một chút không nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng chỉ dùng một chưởng đã trực tiếp đập Như Lai thành đống thịt nát thì lại là chuyện khác.

Cùng là cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh, vì sao Khổng Tuyên lại mạnh hơn Như Lai nhiều đến thế?

Trong Hồng Hoang, vô số cường giả đứng hình khi chứng kiến cảnh này, một Nhị thi Chuẩn Thánh đường đường lại vẫn lạc, gây ra chấn động không nhỏ.

Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, ngay cả hai Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã chết rồi, một tên như Như Lai thì có là gì!

Điều chấn kinh hơn cả chính là thực lực của Khổng Tuyên.

Y cũng là một Nhị thi Chuẩn Thánh lão làng, đã trảm thi thành Chuẩn Thánh từ thời Vu Yêu đại kiếp, đương nhiên không phải một kẻ mới nổi như Như Lai có thể so sánh!

Đối với chuyện này, Kim Bằng lại vô cùng phẫn nộ.

"Tên khốn, xía vào làm gì!

Tên béo chết tiệt đó phải để ta giết mới đúng chứ!" Kim Bằng tức giận nói.

Y vừa định ra vẻ, làm ra bộ mặt tà mị chờ đợi Như Lai sụp đổ, thế mà chỉ trong một khoảnh khắc lơ đãng, Như Lai đã bị Khổng Tuyên giết mất.

Điều này khiến Kim Bằng cực kỳ bất mãn.

Dù Khổng Tuyên là sư huynh, lại là huynh trưởng, sức mạnh cũng hơn y một chút, nhưng trong lòng y vẫn luôn có chút không phục!

Nhưng trước mặt bàn dân thiên hạ, cả Hồng Hoang đều đang dõi theo nơi này!

Y cũng không thể làm mất mặt Khổng Tuyên, dù sao Tiệt Giáo cũng cần phải đoàn kết!

Hơn nữa, công việc dọn dẹp tàn cuộc Tây Du lượng kiếp vẫn cần Kim Bằng xử lý.

Trong lòng lẩm bẩm oán trách Khổng Tuyên, ánh mắt y lại càng trở nên uy nghiêm, bàn tay vung lên, một hố đen khổng lồ lập tức hiện ra giữa hư không.

"Hừ!" Chỉ thấy Kim Bằng hừ lạnh một tiếng, bốn bóng người bị hút thẳng ra từ hố đen.

Đó chính là Tôn Ngộ Không, Đường Tam Tạng, Trư Bát Giới và Sa Tăng, tổ bốn người đi thỉnh kinh.

Phật giáo tuy đã bị diệt, Tây Du lượng kiếp cũng trở thành một trò cười, nhưng nó lại bao hàm nhân quả của Thiên Đạo, bắt buộc phải hoàn thành.

Căn cơ của Phật giáo không còn cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ cần truyền tám mươi mốt bộ kinh chó má về phương Đông là được.

Còn về việc kinh đó có phải là chân nghĩa của Phật giáo hay không, chẳng ai quan tâm.

Dù sao thì lúc này Tiệt Giáo đang nắm giữ đại thế Hồng Hoang, muốn biến kinh nghĩa Phật giáo thành dạng gì thì nó sẽ thành dạng đó.

Bốn người tổ thỉnh kinh mang đến phương Đông những điển tịch mà Tiệt Giáo cần chúng sinh phương Đông tiếp nhận.

Lúc này, ba người Đường Tam Tạng đang trong trạng thái ngơ ngác.

Trước đó họ đã bị Tây Tiệt Đạo Thần Tướng bắt giữ, hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra sau đó.

Lúc này đưa mắt nhìn quanh, họ phát hiện Hồng Hoang đại địa đã thay đổi lớn, một mảnh hỗn loạn.

Quan trọng nhất là, núi Tu Di đi đâu rồi?

Tây Tiệt Đạo nằm sừng sững bên cạnh núi Tu Di, nắm chắc con đường thông tới phương Đông.

Vốn dĩ từ trên Tây Tiệt Đạo có thể nhìn rõ núi Tu Di, nhưng bây giờ, chẳng thấy đâu nữa, chỉ còn một khoảng đất trống trơn, đã bị san bằng.

Năm đại Chuẩn Thánh của Phật giáo đều bị diệt, trong trận chiến trước đó, chỉ riêng dư chấn cũng đủ khiến núi Tu Di vỡ nát.

Chư thiên Bồ Tát và Phật Đà trong Đại Lôi Âm Tự đều hóa thành tro bụi.

Đương nhiên lúc này Đường Tam Tạng không thể nào nhìn thấy núi Tu Di được nữa.

"...Chuyện gì vậy?" Đường Tam Tạng vừa tỉnh lại, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt, cảm giác như bị yêu quái bắt đi, sau đó ngủ một giấc,

tỉnh dậy thì cả trời đất đều thay đổi.

Nhưng lúc này chẳng có ai quan tâm đến suy nghĩ của gã.

Trư Bát Giới và Sa Tăng có chút kiến thức hơn, không dám la lối om sòm, cúi gằm đầu xuống, giả vờ như không biết gì.

Chuyện này rõ ràng đã vượt xa khả năng của họ, thậm chí tư cách xen vào cũng không có.

Duy chỉ có Tôn Ngộ Không, lúc này cả người bị giam cầm giữa hư không, không thể động đậy.

Gương mặt y đầy kinh hãi và khó chịu.

Tuy không có tư cách tham gia trận chiến trước đó, nhưng y vẫn luôn quan sát.

Đại chiến giữa mười vị Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo và Phật giáo đã khiến y chấn động, mà đại chiến Thánh nhân trong hỗn độn lại càng vượt xa sức tưởng tượng của y.

Lần đầu tiên thấy Thánh nhân chiến đấu, quả thực là hủy thiên diệt địa.

Chương 258

Y không hề nghi ngờ, nếu có khả năng, cả Hồng Hoang cũng sẽ bị Thánh nhân hủy diệt.

Kết quả cuối cùng càng khiến người ta kinh hoàng.

Hai đại Thánh nhân Phật giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị giáo chủ Tiệt Giáo Thông Thiên chém giết, năm đại Chuẩn Thánh Phật giáo toàn bộ bị tàn sát.

Sự cường thế của Tiệt Giáo có thể thấy rõ.

Kim Bằng, một cường giả của Tiệt Giáo, trong nháy mắt đã xé rách hư không, giam cầm Tôn Ngộ Không ngay trước mặt.

Thủ đoạn này khiến Tôn Ngộ Không kinh hãi vô cùng, y còn chưa kịp phản ứng đã trở thành tù nhân của Kim Bằng.

Nếu Kim Bằng muốn gây bất lợi cho y, căn bản không tốn chút công sức nào!

"Tên khốn, mau thả ta ra!" Tôn Ngộ Không hét lớn, không ngừng giãy giụa nhưng vô ích.

Y tuy vừa mới trở thành Đại La Kim Tiên không lâu, nhưng Kim Bằng đã sớm bước vào cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh.

Thực lực hai người khác nhau một trời một vực!

Tôn Ngộ Không vốn luôn rất tự tin vào thực lực của mình, trời không sợ đất không sợ, nhưng từ khi Tây Du lượng kiếp bắt đầu, y đã gặp quá nhiều cường giả, biết được nước trong Hồng Hoang rốt cuộc sâu đến mức nào.

Kim Bằng không nghi ngờ gì chính là người mạnh nhất mà y từng

cảm nhận.

Trong tay Kim Bằng, y không có chút sức phản kháng nào.

"Con khỉ kia, đừng tốn sức vô ích, bản tôn sẽ không làm hại ngươi đâu!" Kim Bằng khẽ lắc đầu nói.

Sắc mặt y không tốt lắm, trong lòng vẫn còn đang oán trách Khổng Tuyên đây!

"Xoẹt!" Chỉ thấy Kim Bằng khẽ điểm ngón tay, một luồng kim quang hiện ra, một chồng kinh thư xuất hiện giữa không trung.

Đây đều là những kinh nghĩa Phật giáo cơ bản, không có gì cao siêu, đều đã bị Kim Bằng cắt xén cả rồi.

"Đây là kinh thư Phật giáo, tặng cho các ngươi, hãy mang chúng đến phương Đông, Tây Du lượng kiếp tự nhiên sẽ hoàn thành.

Công đức cũng sẽ không thiếu phần các ngươi." Kim Bằng trầm giọng nói.

Căn cơ Phật giáo tuy đã bị diệt, nhưng nhân quả Thiên Đạo lại khiến Phật giáo không thể hoàn toàn bị đoạn tuyệt.

Chỉ là sau này Phật giáo cũng chỉ là một giáo phái nhỏ bé không đáng kể.

Những kinh nghĩa này chính là phương hướng phát triển mà Kim Bằng chuẩn bị cho Phật giáo.

Phật giáo sau này sẽ không còn những tên lừa trọc đạo mạo giả tạo nữa, mà sẽ phù hợp hơn với lợi ích của Tiệt Giáo trong toàn bộ Hồng Hoang.

Nhìn những kinh thư trước mắt, Tôn Ngộ Không bình tĩnh lại, còn Đường Tam Tạng với vẻ mặt ngây ngô đã trực tiếp nhận lấy.

Ngay lúc này, trời đất xuất hiện dị tượng, pháp tắc Thiên Đạo kịch

liệt lan tỏa trong hư không.

Giây phút này, Tây Du lượng kiếp kết thúc!

Khắp Hồng Hoang, pháp tắc Thiên Đạo vô tận chấn động, uy áp khủng bố lan tràn.

Giây phút này, Tây Du lượng kiếp đã triệt để kết thúc.

Phật giáo trở thành kẻ thất bại, những bộ kinh chó má được truyền về phương Đông cũng không còn là kinh nghĩa thật sự của Phật giáo, mà là những điển tịch tồn tại để duy trì lợi ích của Tiệt Giáo.

Lúc này, trời đất tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có pháp tắc Thiên Đạo hiện hữu, rồi một tiếng nổ vang trời vang lên.

Trên Cửu Thiên, vô tận công đức chi lực tụ tập.

Tuy không thể so sánh với cảnh tượng Tam Thanh thành Thánh năm xưa, nhưng đối với Hồng Hoang đang sắp tiến vào thời đại Mạt Pháp lúc này, nó đã vô cùng khổng lồ.

Đây đều là phần thưởng dành cho Phật giáo và tổ bốn người thỉnh kinh.

"Ầm ầm ầm ~" Âm thanh vang dội, vô tận công đức chi lực trực tiếp rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Căn cơ Phật giáo đã mất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đã chết, càng không có ai có thể thừa nhận công đức chi lực.

Vì vậy, vô tận công đức rơi xuống toàn bộ đại địa phương Tây.

Trong đại chiến tại Tây Tiệt Đạo, Tiệt Giáo và Phật giáo có tổng cộng mười vị Chuẩn Thánh ra tay, lực lượng kinh khủng đã hủy diệt vô tận hư không, khiến ức vạn dặm đại địa sụp đổ, núi Tu Di cũng hóa thành tro bụi.

Cả đại địa phương Tây trở thành một đống phế tích.

Trong tình huống này, công đức chi lực giáng xuống, đại địa phương Tây tức khắc khôi phục như cũ, bản nguyên chi lực còn mạnh mẽ hơn trước kia.

Phải biết rằng, kể từ sau Long Hán đại kiếp năm đó, La Hầu đã cho nổ tung linh mạch phương Tây, khiến đại lục phương Tây chìm trong điêu tàn.

Linh căn linh mạch đứt gãy, đến nay đã qua vô tận năm tháng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã nỗ lực vô số năm mới khiến phương Tây khôi phục được một chút nguyên khí.

Tây Du lượng kiếp cũng là sự đền bù mà Thiên Đạo dành cho đại lục phương Tây, những công đức này vốn nên thuộc về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng chẳng ai ngờ, Thông Thiên lại tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp diệt luôn cả hai người.

Vì vậy, sức mạnh công đức này vừa hay không cần trung gian, trực tiếp tưới nhuần cho cả đại địa phương Tây.

Dưới sự bồi bổ của vô tận công đức chi lực, đại lục phương Tây ngày càng cường thịnh, linh khí sung túc, so với sự phồn hoa của phương Đông cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là, tất cả đều làm lợi cho Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo hủy diệt Phật giáo, đương nhiên kế thừa tất cả sức mạnh của Phật giáo.

Đại lục phương Tây sau này cũng sẽ trở thành phạm vi thế lực của Tiệt Giáo.

Vị thế đệ nhất đại giáo Hồng Hoang của Tiệt Giáo càng thêm danh xứng với thực.

Trong tứ đại châu của Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu vốn là độc quyền của Tiệt Giáo, bây giờ lại thêm cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Bắc Câu Lô Châu là lãnh địa chung của Tiệt Giáo và Yêu tộc, Nam Chiêm Bộ Châu là lãnh địa chung của Tiệt, Xiển, Nhân tam giáo.

Cứ như vậy, Tiệt Giáo đã chiếm cứ ba phần tư đại địa Hồng Hoang.

Nhân Giáo và Xiển Giáo, cùng là chính thống Huyền môn, chỉ có thể co cụm ở một góc Hồng Hoang, chiếm giữ chút khí vận yếu ớt để tồn tại.

Sự cường thế của Tiệt Giáo đã không thể ngăn cản.

Đại đa số công đức rơi xuống đại địa phương Tây, phần sức mạnh còn lại thì trực tiếp giáng xuống thân thể bốn người Tôn Ngộ Không.

Chỉ thấy giây tiếp theo, khí thế trong cơ thể bốn người đột ngột tăng vọt.

Tôn Ngộ Không vốn vừa mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, dưới tác dụng của công đức chi lực, cảnh giới điên cuồng đột phá, trong nháy mắt đã đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, không bao lâu nữa có lẽ sẽ có thể trảm thi.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh hai người cũng đều trở thành Đại La Kim Tiên.

Chương 259

Đường Tam Tạng còn bá đạo hơn, trực tiếp trảm thi thành Chuẩn Thánh.

Đường Tam Tạng vốn là Kim Thiền Tử, đại đệ tử của Như Lai chuyển thế, giây phút này đã khôi phục lại thần thức ban đầu.

Kim Thiền Tử không chỉ chuyển thế một lần, bản nguyên chi lực trong cơ thể vẫn chưa bị xóa bỏ hoàn toàn.

Nếu như chuyển thế mười lần, Kim Thiền Tử sẽ không bao giờ xuất hiện lại nữa.

Nhưng lần này thì khác, Kim Thiền Tử thật sự đã xuất hiện.

Vô tận kim quang lan tỏa, lực lượng kinh khủng càn quét, chỉ thấy Đường Tam Tạng hai tay chắp lại, bảo tướng trang nghiêm, ra dáng một vị cao tăng đắc đạo.

Vốn dĩ Kim Thiền Tử đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau khi hấp thu lượng lớn Thiên Đạo công đức, sức mạnh trong cơ thể càng điên cuồng tăng vọt.

Giây tiếp theo, một luồng bạch quang lóe lên, chỉ nghe Đường Tam Tạng trầm giọng hét lớn: "Trảm!" Một Đường Tam Tạng khác đột nhiên bước ra từ cơ thể gã.

Trảm thi.

Mượn sức công đức chi lực, Kim Thiền Tử trực tiếp trảm đi tự ngã thi, đã mạnh hơn đại đa số người trong Hồng Hoang.

Phải biết tự ngã thi là khó trảm nhất, không biết bao nhiêu đại năng Hồng Hoang đã bị kẹt ở nơi này.

Kim Thiền Tử có thể trảm được ngay ở thi đầu tiên, đủ để chứng minh thiên phú khủng bố của gã.

Lúc này uy thế bộc phát từ cơ thể gã khiến Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh cũng cảm thấy áp lực vô cùng.

"Tên lừa trọc này thực lực lại lợi hại như vậy, dọc đường đều là đang ra vẻ à!" Tôn Ngộ Không thầm nghĩ trong lòng, kinh ngạc vô cùng.

Gã cảm thấy nếu Đường Tam Tạng lấy thân phận Kim Thiền Tử để đối mặt với Tây Du lượng kiếp, những yêu quái trên đường làm gì có cơ hội cho Tôn Ngộ Không ra tay!

Tất cả đều có thể bị tên lừa trọc này giải quyết hết.

Cũng không phục diệt à!

Phật giáo ai nấy đều giả vờ đạo mạo vô cùng, nhưng trong lòng cũng chẳng phải hạng lương thiện gì!

Sau khi trảm thi, Đường Tam Tạng trở nên cường hãn, uy áp Chuẩn Thánh hiển lộ không thể nghi ngờ.

Chỉ thấy gã từ từ mở mắt, nhìn về phía thế giới Hồng Hoang vô tận.

Khác với vẻ mờ mịt trong mắt Đường Tam Tạng trước đó, Kim Thiền Tử là Chuẩn Thánh, linh thức cường đại, trong nháy mắt đã hiểu ra mọi chuyện.

Nhìn đại địa phương Tây lúc này, dù phồn hoa vô cùng, linh khí sung túc, nhưng đã không còn là nơi trong ký ức của Kim Thiền Tử nữa.

Núi Tu Di không còn, Đại Lôi Âm Tự cũng không còn, Phật giáo đã bị diệt.

Chuyển thế chỉ trong ba mươi năm ngắn ngủi, mọi thứ đã thay đổi.

Chỉ là Kim Thiền Tử không hề đau lòng vì sự diệt vong của Phật giáo, ngược lại còn lo lắng cho tình cảnh của mình hiện tại.

Sư phụ của gã là Như Lai còn chẳng có bao nhiêu lòng trung thành với Phật giáo, huống chi là Kim Thiền Tử, gã và Như Lai quả thực là cùng một giuộc.

Gia nhập Phật giáo vốn là vì công đức, vì tiền đồ.

Nếu là tình huống khác, gã nhất định sẽ báo thù cho Phật giáo, nhưng bây giờ kẻ diệt Phật giáo lại là Tiệt Giáo!

Kim Thiền Tử hoàn toàn đứng hình.

Vừa mới tỉnh lại, mở màn đã là độ khó địa ngục rồi!

Chỉ thấy gã từ từ quay đầu, sắc mặt trở nên cứng đờ.

Cách đó không xa trong hư không, năm bóng người sừng sững, đang tỏa ra uy áp khủng bố, nhìn chằm chằm vào Kim Thiền Tử.

Chính là năm vị Chuẩn Thánh đã diệt Phật giáo: Kim Bằng, Quy Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu và Lục Áp.

Năm người đều là cường giả kỳ cựu trong cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay cả Như Lai cũng bị một chiêu miểu sát, huống chi là Kim Thiền Tử, một tên đệ tử.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của năm người, sắc mặt Kim Thiền Tử trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra.

Vừa mở mắt đã phải đối mặt với năm cường giả khủng bố, Kim Thiền Tử chỉ muốn chết quách cho xong.

Căn bản không thể đánh!

“Cái này, cái này ~” Kim Thiền Tử toàn thân kim quang, đứng lúng túng giữa hư không, gương mặt béo trắng đầy vẻ cứng ngắc.

Cách đó không xa là năm vị Chuẩn Thánh như Kim Bằng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Mặc dù không có chút sát ý nào, nhưng Kim Thiền Tử cảm nhận được áp lực cực lớn.

Cả Phật giáo đều bị năm người này diệt, sư phụ Như Lai của gã cũng bị đánh nát, gã làm sao có thể là đối thủ của họ.

Báo thù?

Đừng đùa!

Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Có thực lực thì tự nhiên phải báo thù, không có thực lực mà mù quáng ra tay, đó chính là ngu ngốc!

Tuyệt đối không thể đánh!

Hơn nữa, mấy người trước mắt chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm Tiệt Giáo, đại đệ tử Tiệt Giáo mạnh nhất trong truyền thuyết Khổng Tuyên còn chưa xuất hiện!

Người đó vừa rồi chỉ một chưởng đã đánh nát Như Lai, một Nhị thi Chuẩn Thánh.

Nếu muốn đối phó Kim Thiền Tử, quả thực còn dễ hơn nghiền chết một con kiến.

Vì vậy, lúc này Kim Thiền Tử không có chút vui mừng nào khi đột phá Chuẩn Thánh, ngược lại là kinh hãi.

Gã ước gì mình đừng đột phá Chuẩn Thánh, trảm thi ngay thời điểm này, khôi phục ký ức của Kim Thiền Tử, thật là khó xử!

Kim Thiền Tử mặt đầy lúng túng, đứng đó không biết phải làm sao.

Nhưng Kim Bằng lại nhìn gã, đột nhiên nở một nụ cười tà mị.

"Bản tôn suýt nữa thì quên, Như Lai còn có một đệ tử như ngươi!" Quy Linh Thánh Mẫu cũng khẽ gật đầu, cười thản nhiên: "Thì ra vẫn còn một tên tàn dư của Phật giáo à!" "Ý chí của kẻ này cũng không yếu, chỉ trải qua một lần luân hồi, căn bản không thể xóa bỏ được bản nguyên của hắn, Kim Thiền Tử!" Lục Áp nói thêm, giọng điệu lạnh lùng vô tình, như thể đang nói một chuyện không liên quan.

Dù Kim Thiền Tử đã trở thành Chuẩn Thánh, nhưng so với những cường giả như Lục Áp, y vẫn chỉ là một con kiến không hơn không kém.

Muốn diệt sát Kim Thiền Tử, chỉ cần Lục Áp ra tay, cũng không tốn bao nhiêu công sức.

"Vốn định tha cho ngươi một mạng!" "Nhưng nếu đã không thể xóa bỏ bản nguyên và ký ức của ngươi, vậy thì xóa bỏ nhục thể và nguyên thần của ngươi đi!" Giọng nói nhàn nhạt của Kim Bằng vang lên, y hừ nhẹ một tiếng, không thèm nhìn Kim Thiền Tử lấy một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Đường Tam Tạng chỉ là một phàm nhân, căn bản không đáng để tâm, nhưng Kim Thiền Tử thì khác!

Gã là cao tầng của Phật giáo, đệ tử của Như Lai.

Chương 260

Diệt cỏ tận gốc mới là phong cách của Tiệt Giáo, đã diệt cả Phật giáo rồi, giữ lại một cái đuôi như Kim Thiền Tử để làm gì?

Diệt thôi!

Kim Bằng xoay người rời đi, Quy Linh Thánh Mẫu cũng rời đi, trong năm đại Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo chỉ còn lại một mình Lục Áp.

Ai bảo y là tiểu sư đệ chứ?

Mấy chuyện vặt vãnh này đều phải xử lý!

Nghe lời của Kim Bằng, Kim Thiền Tử sợ đến hồn bay phách lạc, vừa khôi phục ký ức đã gặp phải màn mở đầu độ khó địa ngục.

Không phải đối mặt với năm đại Chuẩn Thánh, chỉ đối mặt với một mình Lục Áp, cũng là thế cục chắc chắn phải chết!

Vừa thành Chuẩn Thánh đã phải chết?

Đây là đang đùa sao!

"Đừng, đừng động thủ, ta không phải là đệ tử Phật giáo nữa!" Kim Thiền Tử kinh hãi hét lớn.

Gã và sư phụ Như Lai quả thực là cùng một giuộc, vì mạng sống căn bản không quan tâm đến lòng trung thành.

Tiếc là, với tư cách là tàn dư cuối cùng của Phật giáo lúc này, Tiệt Giáo không thể tha cho gã.

"Có phải hay không, không quan trọng nữa, đã vào Phật giáo, thì phải cùng Phật giáo tồn vong!" Giọng nói lạnh lùng của Lục Áp chấn động đất trời, Thái Dương Chân Hỏa ầm ầm bùng lên.

Thái Dương Chân Hỏa, ngọn lửa chí cường chí cương giữa trời đất, có thể đốt trời nấu biển, sở hữu uy năng vô cùng.

Trong Hồng Hoang lúc này, chỉ có huyết mạch duy nhất của Tam Túc Kim Ô là Lục Áp mới có thể khống chế loại hỏa diễm này.

Thái Dương Chân Hỏa vừa xuất hiện, trời đất biến sắc, vô tận hư không hóa thành hư vô.

Sắc mặt Kim Thiền Tử đại biến, gã không phải Đại La Kim Tiên, nhưng so với Lục Áp hoàn toàn là cường giả ở hai tầng thứ khác nhau.

Tuy đã nghe nói về sự khủng bố của Thái Dương Chân Hỏa, nhưng đây là lần đầu tiên gã đích thân cảm nhận sự lợi hại của nó.

Lúc này Kim Thiền Tử có cảm giác nguyên thần cũng sắp hóa thành tro bụi.

"Không ~" Kim Thiền Tử điên cuồng gầm thét, toàn thân bộc phát vô tận phật quang, dốc toàn lực chống cự lại sự tấn công của Thái Dương Chân Hỏa.

Dù sao gã cũng là một Chuẩn Thánh thật sự, dưới sức chống cự, sức mạnh cũng vô cùng kinh người.

Uy thế của Thái Dương Chân Hỏa tuy khủng bố, nhưng muốn diệt sát một Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn cũng có chút khó khăn.

Lúc này, gương mặt Lục Áp đầy vẻ lạnh lùng, nhìn Kim Thiền Tử ngoan cường chống cự công kích của mình, ánh mắt dường như có chút không vui.

Nói thật, Kim Thiền Tử chỉ là một tiểu bối, là đệ tử đời thứ ba của Phật giáo, tương đương với địa vị của Dương Tiễn trong Tiệt Giáo.

Sức mạnh của y lại bị một tiểu bối như vậy cản lại, Lục Áp cũng thấy mất mặt!

Nếu không thể nhanh chóng giải quyết Kim Thiền Tử, Lục Áp cũng không xứng là cường giả của Tiệt Giáo.

"Hừ!" Theo tiếng hừ lạnh của Lục Áp, một luồng kim quang đột nhiên xuất hiện trong hư không, tựa như lưỡi đao sắc bén, trực tiếp xé rách trời đất.

Lúc này Kim Thiền Tử, mượn sức mạnh công đức, vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực có hạn, chống cự lại sự tấn công của Thái Dương Chân Hỏa đã vô cùng miễn cưỡng, căn bản không còn sức để ngăn cản thứ khác.

Trong im lặng, luồng kim quang đó trực tiếp xuyên qua thân thể Kim Thiền Tử.

"Phụt!" Chỉ nghe một tiếng hự nhẹ, hai mắt Kim Thiền Tử tức khắc trợn to, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và khó tin.

Gã cảm giác sức mạnh trong cơ thể đang điên cuồng trôi đi, cảm giác suy yếu ngày càng rõ rệt, sinh mệnh lực đã đi đến cuối con đường.

Chỉ thấy trước ngực gã lúc này xuất hiện một vết thương nhỏ, nhưng lại vô cùng chí mạng.

Nguyên thần vỡ nát, nguyên linh chi hỏa hoàn toàn tắt lịm.

"Hơ hơ ~" Khóe miệng gã phát ra tiếng kêu quái dị, ánh mắt từ từ tối sầm lại, sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn biến mất.

Cả người bị ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa hừng hực nuốt chửng sạch sẽ.

Lại một Chuẩn Thánh nữa vẫn lạc.

Kim Thiền Tử còn chưa kịp cảm nhận được uy phong của Chuẩn Thánh đã bị Lục Áp diệt mất, cũng được xem là Chuẩn Thánh xui xẻo nhất.

Lúc này, luồng kim quang kia quay trở lại tay Lục Áp, hiện ra diện mạo ban đầu.

Đó là một bánh xe vàng.

Nhật Nguyệt Kinh Luân, cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Một Thái Dương Chân Hỏa, một Nhật Nguyệt Kinh Luân, Lục Áp trực tiếp tung ra hai đại sát chiêu khủng bố, quả thực không cho Kim Thiền Tử bất kỳ cơ hội sống nào!

Kim Thiền Tử đã chết, gã xui xẻo này vừa khôi phục ký ức đã ngã xuống trong tay Lục Áp.

Đến đây, tàn dư Phật giáo đã biến mất.

Sắc mặt Lục Áp lạnh lùng, trực tiếp xoay người rời đi, giết một tiểu bối không có gì đáng để khoe khoang.

Trên Tây Tiệt Đạo khôi phục lại sự yên tĩnh, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại ba người Tôn Ngộ Không ngơ ngác giữa không trung.

"Tên lừa trọc này, mạnh thật đấy ~" "Chết cũng nhanh thật!" "Mấy tên Tiệt Giáo này còn khủng bố hơn!" Tây Du lượng kiếp kết thúc, Phật giáo diệt vong, Tiệt Giáo triệt để trở thành thế lực thống trị Hồng Hoang.

Trong tứ đại châu của Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu và Tây Ngưu Hạ Châu hoàn toàn là địa bàn của Tiệt Giáo, Bắc Câu Lô Châu và Nam Chiêm Bộ Châu cũng có một nửa là phạm vi thế lực của Tiệt Giáo.

Sự khủng bố của Tiệt Giáo đã đạt đến mức độ khiến người ta kinh hãi.

Ngay cả Viễn cổ tam tộc, hay Vu Yêu lưỡng tộc thời thượng cổ, sức mạnh thời kỳ đỉnh cao cũng không thể so sánh với Tiệt Giáo lúc này.

Uy thế của Tiệt Giáo trấn áp Hồng Hoang, thế lực khủng bố xưa nay hiếm thấy.

Nhân Giáo và Xiển Giáo sau khi trải qua Phong Thần đại kiếp, thế lực nhanh chóng co lại, căn bản không thể đối kháng với Tiệt Giáo.

Sau Tây Du lượng kiếp, họ càng phải tránh né Tiệt Giáo, co cụm ở một góc Nam Chiêm Bộ Châu, không dám tranh đấu với Tiệt Giáo.

Ngay cả những đại thần viễn cổ mạnh như Côn Bằng, Lôi Trạch cũng lần lượt bế quan không ra, nếu không cần thiết, họ sẽ không gây sự với Tiệt Giáo.

Tại Thượng Thanh Thiên trong hỗn độn, một luồng sức mạnh cường hoành càn quét, uy thế khủng bố có thể hủy diệt trời đất trong nháy mắt.

Chỉ là luồng sức mạnh này bị hạn chế hoàn toàn trong Thượng Thanh Thiên, không hề rò rỉ ra ngoài, không bị ai cảm nhận được.

Nếu không, nửa cái Hồng Hoang cũng sẽ bị hủy diệt.

Đó chính là sự khủng bố của Thông Thiên hiện nay, có thể dễ dàng hủy diệt vô tận Hồng Hoang.

"Thiên Đạo chi cảnh quá mức thần bí, dù có Hồng Mông Tử Khí cũng khó mà suy đoán được một hai!" Trên vân tháp, Thông Thiên từ từ mở mắt.

Giọng nói lạnh nhạt vang vọng trong Thượng Thanh Thiên, không

có chút cảm xúc, càng không có sự bực bội hay tiếc nuối.

Chương 261

Đối diện Thông Thiên, Nữ Oa yên tĩnh ngồi đó, một thân y phục trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi trần.

Vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cả người toát lên vẻ cao quý vô hạ, một sự thanh tĩnh cao cao tại thượng.

Dường như bất kỳ lời lẽ tô điểm nào cũng là sự xúc phạm đối với Nữ Oa, nàng chính là người phụ nữ đẹp nhất Hồng Hoang.

"Thiên Đạo chi cảnh vốn dĩ gian nan vô cùng, ngoài Hỗn Độn Ma Thần trong truyền thuyết, trong Hồng Hoang, chưa có ai có thể bước vào cảnh giới này.

Mà Hỗn Độn Ma Thần chung quy chỉ là truyền thuyết, không ai thực sự nhìn thấy sự tồn tại của họ, càng huống chi là đích thân cảm nhận cảnh giới của họ." Nữ Oa nhẹ giọng nói, an ủi Thông Thiên.

Nàng biết sự kiêu ngạo trong lòng Thông Thiên, càng hiểu rõ cảnh giới mà Thông Thiên đang đối mặt, tiến thêm một bước chính là biển rộng trời cao.

Nhưng một bước này lại gian nan vô cùng, thậm chí có thể nói là không thể hoàn thành.

Nghe lời Nữ Oa, Thông Thiên khẽ gật đầu, y tự nhiên sẽ không vì một lần thất bại nhất thời mà cảm thấy nản lòng.

"Hồng Mông Tử Khí là một tia cơ duyên để ta bước vào Thiên Đạo Cảnh, nhưng thứ này quá mức thần bí." Thông Thiên nhàn nhạt nói.

Lúc này trong tay Thông Thiên có mấy đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng cuối cùng vẫn không thể luyện hóa được nửa phần, không tìm

ra được chút manh mối nào về Thiên Đạo Cảnh, thật khiến người ta bất lực!

"À phải, sau khi chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì sao Thiên Đạo và Lão sư không có chút động tĩnh nào?" Nữ Oa nhẹ giọng hỏi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Mọi người đều cho rằng Thông Thiên gan to bằng trời.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Thánh nhân do chính Hồng Quân hứa hẹn, đại diện cho sự chí cao vô thượng của Thiên Đạo.

Thế mà lại bị Thông Thiên trực tiếp chém giết, hành động này không nghi ngờ gì là không nể mặt Thiên Đạo và Hồng Quân.

Trong Hồng Hoang có khối người muốn xem Thông Thiên gặp xui xẻo, muốn xem Hồng Quân sẽ xử lý Thông Thiên như thế nào.

Nhưng cuối cùng họ đã thất vọng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết lâu như vậy rồi, Hồng Quân và Thiên Đạo không hề có động tĩnh.

Thông Thiên không hề hấn gì, khiến vô số người rớt cằm, ngay cả Nữ Oa cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vì sao Thiên Đạo và Hồng Quân không ra tay ngăn cản Thông Thiên chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Vì sao sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chết, Thông Thiên lại có thể bình an vô sự, tiêu dao tự tại ở Thượng Thanh Thiên?

Đối với điều này, Thông Thiên không hề có chút bất ngờ nào.

Nhìn thân ảnh tuyệt mỹ của Nữ Oa, y khẽ cười nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sở dĩ có thể thành Thánh, là do Lão sư muốn trả món nợ nhân quả năm xưa.

Thời Long Hán đại kiếp, Lão sư và La Hầu tranh đấu, khiến cho

linh mạch đại lục phương Tây bị đứt gãy!

Nhưng bây giờ, một trận Tây Du lượng kiếp đã khiến đại lục phương Tây khôi phục sinh cơ, nhân quả giữa Lão sư và đại lục phương Tây đã được trả hết.

Sứ mệnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hoàn thành, sống chết của họ không còn quan trọng nữa.

Bây giờ, điều ta phải lo lắng là một chuyện khác." Thông Thiên trầm giọng nói.

Đối với Hồng Quân mà nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản chỉ là hai kẻ dự bị, ban cho vị trí Thánh nhân cũng không phải là ý muốn ban đầu.

Hồng Quân cũng vẫn luôn không ưa hai tên này.

Hồng Quân sẽ không vì hai tên đó mà trừng phạt Thông Thiên đâu!

"Chuyện gì?" Nhìn vẻ mặt có chút trầm ngưng của Thông Thiên, Nữ Oa cũng có chút bất ngờ.

Tên này, bất kể lúc nào cũng ra vẻ trấn định tự nhiên, rất hiếm khi có biểu cảm như vậy.

"Cân bằng!" Sắc mặt Thông Thiên trầm ngưng, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Cân bằng!

"Sự tồn tại của Thiên Đạo là để cân bằng nhân quả Hồng Hoang, bất kể sức mạnh nào quá mạnh hoặc quá yếu, đều sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ ra tay can dự.

Long Hán đại kiếp năm đó, thế lực tam tộc cân bằng lẫn nhau, yên ổn vô sự, cuối cùng Long tộc đã phá vỡ sự cân bằng đó, dẫn đến tam tộc bị diệt vong.

Thời kỳ Vu Yêu đại chiến, Vu Yêu lưỡng tộc thế lực ngang nhau ức vạn năm, nhưng cũng đi đến hồi kết.

Bây giờ, Tiệt Giáo của ta thống trị Hồng Hoang, không ai có thể địch lại, đây không phải là chuyện tốt!" Giọng Thông Thiên trầm ổn, ánh mắt lóe lên.

Cục diện hiện nay là do Tiệt Giáo quá mạnh, Thiên Đạo vì để cân bằng nhân quả chi lực của Hồng Hoang, chắc chắn sẽ ra tay can dự.

Nếu Thiên Đạo tạo ra một thế lực cân bằng quá mạnh, đó không phải là điều Thông Thiên muốn thấy.

Hơn nữa, căn nguyên quan trọng nhất nằm ở trên người Thông Thiên.

Trong số các Thánh nhân, không ai có thể một mình đấu lại Thông Thiên, dù cho tất cả Thánh nhân liên thủ cũng không thể là đối thủ của Thông Thiên.

Thiên Đạo Cảnh không đơn giản như vậy, Thông Thiên đã đạt đến ngưỡng cửa của Thiên Đạo Cảnh.

Sự tồn tại của Thánh nhân là để bù đắp cho khiếm khuyết của Thiên Đạo, bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết, Thiên Đạo có khuyết.

Bản nguyên của Hồng Hoang cũng sẽ trở nên không hoàn chỉnh, trong lòng Thông Thiên mơ hồ suy đoán, Thiên Đạo chắc chắn sẽ giở trò gì đó.

Thời gian trôi đi, Tây Du lượng kiếp kết thúc, Hồng Hoang rơi vào một sự yên tĩnh kỳ lạ.

Nhưng rất ít người phát hiện, Hồng Hoang dần dần trở nên không bình thường, lực lượng Thiên Đạo ngày càng yếu đi, linh khí cũng từ từ trở nên loãng đi.

Không một dấu hiệu nào, Hồng Hoang như trở thành một ông lão tóc bạc, run rẩy bất lực.

Tại Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên ngưng mắt nhìn cảnh tượng Hồng Hoang, ánh mắt trầm ngưng, thấp giọng nỉ non: "Thời đại Mạt Pháp đến rồi!" Thời đại Mạt Pháp, một từ ngữ còn khủng bố hơn cả thiên địa đại kiếp.

Thiên địa đại kiếp có thể hủy diệt trời đất, khiến Hồng Hoang vỡ nát, nhưng cuối cùng vẫn có thể thay đổi.

Nhưng thời đại Mạt Pháp lại hoàn thành trong im lặng, thiên địa linh khí khô cạn, linh mạch linh căn khô héo.

Mọi thứ đều không thể thay đổi.

Thời đại Mạt Pháp, mọi thứ đều sẽ đi đến hồi kết.

Thiên địa sơn xuyên sụp đổ, linh khí linh căn đoạn tuyệt, vạn vật sinh linh tịch diệt.

Một sức mạnh còn kinh khủng hơn cả thiên địa đại kiếp.

Thịnh cực tất suy, sau Tây Du lượng kiếp, Hồng Hoang cuối cùng đã bước vào thời đại Mạt Pháp.

Thời gian trôi qua, không biết bao nhiêu năm tháng đã qua đi, sức mạnh trời đất lặng lẽ thay đổi.

Trong ức vạn năm, pháp tắc trời đất biến đổi, việc tu hành trở nên gian nan hơn.

Trong số phàm nhân bình thường, ức vạn người mới có một người có thể tu luyện, muốn đạt đến phá toái hư không, trở thành tiên nhân thực sự, lại càng ít ỏi.

Trong những năm này, người đột phá được bình cảnh, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng chỉ có vài người.

Chương 262

Có thể trở thành Chuẩn Thánh thì một người cũng không có.

Linh khí trở nên loãng, đại địa khô cằn, đất đỏ vạn dặm, tất cả đều nói cho mọi người biết, Hồng Hoang đã xảy ra vấn đề.

Tại một dãy núi ở Nam Chiêm Bộ Châu, ánh sáng màu đồng cổ lấp lánh giữa trời đất, nhưng trên mặt đất lại là một mảng lá khô, càng lộ ra một luồng khí tức hoang lương đổ nát.

Đây không chỉ là ảnh hưởng của môi trường trời đất, mà còn vì dãy núi này thực sự vắng bóng người.

Chỉ vì đây là Thủ Dương Sơn.

Nhân Giáo năm xưa huy hoàng biết bao, vạn tiên triều bái, trấn phục Hồng Hoang.

Nhưng một trận Phong Thần đại chiến đã khiến Nhân Giáo triệt để đi đến suy tàn, chỉ còn lại vài con tôm con cá, nếu không phải Huyền Đô đột nhiên nổi lên, e rằng Nhân Giáo đã hoàn toàn xong đời.

Nhưng dù vậy, sau Tây Du lượng kiếp, Nhân Giáo vẫn không dám chạm vào mũi nhọn của Tiệt Giáo, chỉ có thể co cụm ở một góc Nam Chiêm Bộ Châu.

Lúc này trên Thủ Dương Sơn, Huyền Đô yên tĩnh ngồi trên bồ đoàn, trước mặt là một lò đan khổng lồ, lửa lò cháy hừng hực, chiếu sáng gương mặt u sầu của y.

"Hiện nay thời đại Mạt Pháp đã đến, pháp tắc trời đất đại biến, tình hình của Nhân Giáo ta càng thêm gian nan, phải làm sao đây!" Huyền Đô nhẹ giọng nói, ngữ khí đầy lo âu.

Lúc này, y không còn cái đạo vô vi lạnh nhạt, càng không có dáng

vẻ không quan tâm đến mọi thứ.

Tình hình thực tế buộc y phải suy nghĩ những điều này.

Tình hình của Nhân Giáo ngày càng tệ, Tiệt Giáo thế lớn, khống chế hơn nửa khí vận Hồng Hoang.

Nhân Giáo gần như đã bị sinh linh Hồng Hoang lãng quên, quan trọng nhất là bản thân Huyền Đô.

Pháp tắc trời đất đại biến, linh khí khô cạn, cảnh giới Hồng Hoang tự dưng có thêm một bình cảnh kiên cố.

Huyền Đô thời Tây Du lượng kiếp đã là Nhất thi Chuẩn Thánh, nhưng qua bao nhiêu năm, vẫn chỉ là một Nhất thi Chuẩn Thánh.

Dù đã có sức mạnh để trảm đi nhị thi, nhưng trước mặt như có một bức tường, ngăn cản toàn bộ sức mạnh của y lại.

Căn bản khó mà bước vào.

Trong thời đại Thánh nhân xa rời Hồng Hoang này, Chuẩn Thánh là cường giả đỉnh cấp không thể nghi ngờ.

Nhưng Nhất thi Chuẩn Thánh căn bản không đáng kể, sức mạnh của Nhị thi Chuẩn Thánh mới là chí cường, có thể dễ dàng đánh bại Nhất thi Chuẩn Thánh.

Tiệt Giáo sở dĩ mạnh mẽ như vậy, là vì có sáu Nhị thi Chuẩn Thánh tồn tại.

Sau Khổng Tuyên, Kim Bằng, Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu hai người cũng đã lần lượt bước vào cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh trước khi thời đại Mạt Pháp đến.

Sức mạnh của sáu Nhị thi Chuẩn Thánh đủ để đối kháng cả Hồng Hoang, vì vậy Tiệt Giáo mới trở nên vô cùng cường hãn.

Ngược lại Nhân Giáo thì sao?

Ngoài một Nhất thi Chuẩn Thánh như Huyền Đô, không còn cường giả nào nữa.

Bây giờ môi trường trời đất khiến Huyền Đô căn bản không thể trảm đi nhị thi.

Không có Nhị thi Chuẩn Thánh chống đỡ, Nhân Giáo ngay cả thế lực đỉnh cấp cũng không tính là.

Tình hình này khiến Huyền Đô lo sốt vó!

Thời đại Mạt Pháp đến, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều cảm nhận được nguy cơ.

Người lo lắng như Huyền Đô có, người thản nhiên cũng không ít.

Ví dụ như Trấn Nguyên Tử, đã bị kẹt ở cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh vô số năm rồi.

Lão là một cổ vật chính hiệu, thời Vu Yêu đại chiến đã trảm thi thành Nhị thi Chuẩn Thánh.

Nhưng đến nay đã qua bao nhiêu lượng kiếp?

Vẫn không nhìn thấy ngưỡng cửa của Tam thi Chuẩn Thánh, trong lòng sớm đã xem nhẹ rồi.

Chuyện này không thể cưỡng cầu, dứt khoát cũng không vội nữa.

Thời đại Mạt Pháp thì sao, dù sao trước đó cũng không trảm được tam thi, bây giờ vẫn không thể trảm được, quan tâm nhiều thế làm gì?

Hơn nữa trảm được tam thi thì sao?

Không phải vẫn không thể thành Thánh nhân!

Dù thành Thánh nhân thì sao?

Có tên biến thái chết tiệt Thông Thiên kia tồn tại, mạng sống của

Thánh nhân cũng mong manh như chỉ mành treo chuông!

Trấn Nguyên Tử mới là người thực sự vô vi đạm bạc, tùy duyên mà sống!

Đảo Bồng Lai, với tư cách là đạo trường từng của Thông Thiên, linh căn linh thảo vô số, linh khí sung túc, có đạo pháp của Thông Thiên che chở.

Dù trong thời đại Mạt Pháp vô tận, đảo Bồng Lai cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, vẫn phồn thịnh như vậy.

Trong Vấn Đạo Cung, mười hai bóng người yên tĩnh ngồi đối diện, trên gương mặt mỗi người đều là vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt.

Quanh thân tỏa ra khí thế mạnh mẽ khủng bố, càn quét đảo Bồng Lai, khiến hư không ngưng đọng.

Mười hai đại thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo mỗi người đều là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, và không phải Chuẩn Thánh bình thường.

Chỉ riêng Nhị thi Chuẩn Thánh đã có sáu người, đều là những tồn tại chí cường trong Hồng Hoang.

Dù cho cả Hồng Hoang lúc này liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ của các cường giả Tiệt Giáo.

Chính vì sự tồn tại của họ, Tiệt Giáo mới có địa vị độc bá trong Hồng Hoang, không ai có thể địch lại.

Còn về đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, tuy số lượng không nhiều, nhưng mỗi người đều là tinh anh cường giả.

Trong Vấn Đạo Cung tĩnh lặng, Khổng Tuyên ngồi ở vị trí đầu, một thân khí thế mạnh mẽ nội liễm, nhìn mọi người nói: “Hiện nay pháp tắc trời đất đại biến, Hồng Hoang đã bước vào thời đại Mạt

Pháp.

Tiệt Giáo chúng ta cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng.” Tiệt Giáo là sức mạnh mạnh nhất Hồng Hoang, độc chiếm hơn nửa khí vận Hồng Hoang, trong thời đại Mạt Pháp, Tiệt Giáo càng chịu ảnh hưởng đầu tiên.

Chỉ là, chuyện này đối với Tiệt Giáo mà nói, lợi hay hại thật khó nói.

Thời đại Mạt Pháp khiến sức mạnh tổng thể của Hồng Hoang yếu đi, nhưng những đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo lại không hề yếu đi.

So với sự suy tàn của toàn bộ Hồng Hoang, Tiệt Giáo lại trở nên mạnh hơn.

Chuyện tốt hay xấu không thể nói chung chung được!

Nhưng đây không phải là chuyện chính mà Khổng Tuyên muốn nói hôm nay, vì y vừa mới nhận được truyền mệnh của Thông Thiên.

“Sư tôn vừa mới truyền xuống pháp chỉ.” Khổng Tuyên vừa dứt lời, những đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, sắc mặt tức khắc trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nhìn Khổng Tuyên.

Thông Thiên từ khi rời khỏi Hồng Hoang, rất ít truyền xuống pháp chỉ, nhưng mỗi lần truyền chỉ đều là đại sự kinh thiên động địa.

Chương 263

Giống như lần trước diệt Phật giáo, mọi người đoán, lần này Thông Thiên có phải muốn diệt Nhân Giáo và Xiển Giáo không?

Nói thật, lúc này, Tiệt Giáo hoàn toàn đủ sức dễ dàng diệt đi hai đại giáo phái này!

So với Tiệt Giáo căn bản không cùng một hạng cân!

Nhưng lời của Khổng Tuyên đã cắt ngang suy đoán của họ, nhưng lại càng khiến họ kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy Khổng Tuyên mặt đầy vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói: "Sư tôn có lời, Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân." "Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân!" Khi Khổng Tuyên nói ra câu này, tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều trong lòng chấn động, gương mặt kinh hãi nhìn về phía Khổng Tuyên.

"Xoạt ~" Một trận xôn xao vang lên trong Vấn Đạo Cung.

Mười hai đại đệ tử của Tiệt Giáo, dù đã sớm thành Chuẩn Thánh cảnh giới, luyện được tâm cảnh vững như bàn thạch, rất ít chuyện có thể khiến tâm cảnh họ dao động.

Nhưng chuyện này thực sự quá kinh người.

Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân?

"Đại sư huynh, sao có thể?" Lục Nhĩ Mi Hầu tính cách nóng nảy nhất nhịn không được hét lớn.

Thánh nhân từng là chí cao vô thượng, bất tử bất diệt, có sức mạnh thống trị đối với Hồng Hoang.

Nhưng trong Tây Du lượng kiếp, uy nghiêm của Thánh nhân đã bị

Thông Thiên kéo xuống phàm trần, không còn là sự tồn tại cao cao tại thượng nữa.

Nhưng dù vậy, Thánh nhân cũng không phải là cải trắng!

Theo lời của Đạo Tổ năm đó, Thánh nhân đại diện cho vận số của Thiên Đạo, có số lượng cực hạn.

Vô tận năm tháng qua đi, bao nhiêu người muốn thành Thánh nhân mà không được, những cổ vật như Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử bị kẹt ở cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh đã bao nhiêu lượng kiếp, sớm đã không đếm xuể.

Có lẽ họ đã tuyệt vọng với việc thành Thánh.

Nhưng lúc này Khổng Tuyên lại nói, Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân?

"Lời của sư tôn, tự nhiên sẽ không sai!" Đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người, Khổng Tuyên lạnh nhạt nói.

Lúc ban đầu khi vừa biết chuyện này, y há chẳng kinh ngạc như vậy sao?

Những cổ vật như Côn Bằng bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh vô số năm, nhưng Khổng Tuyên há chẳng phải cũng vậy sao?

Y sớm đã có thực lực bước vào Tam thi Chuẩn Thánh, nhưng vì bình cảnh của Hồng Hoang, vì quy tắc Thánh nhân ràng buộc, mãi không thể đạt đến cảnh giới đó.

Bây giờ, Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân, chính là cơ hội của Khổng Tuyên!

Chuyện này là do Thông Thiên thôi diễn ra, trong Hồng Hoang căn bản không ai biết.

Về chuyện này, đệ tử Tiệt Giáo đã chiếm được một phần tiên cơ,

cộng thêm thực lực cường thế khủng bố của Tiệt Giáo, cơ hội một vị Thánh nhân xuất thân từ Tiệt Giáo là rất lớn.

Đợi đến khi Tiệt Giáo bắt đầu ra tay, những kẻ như Côn Bằng, Lôi Trạch chắc vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác!

"Thiên Đạo có khuyết, nên mới xuất hiện Thánh nhân thay Thiên Đạo quản lý Hồng Hoang.

Đạo Tổ từng nói, Hồng Hoang sẽ có chín vị Thánh nhân tồn tại, đây là đạo cân bằng bản nguyên Hồng Hoang của Thiên Đạo.

Trong Tây Du lượng kiếp, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị sư tôn chém giết, trống ra hai vị trí Thánh nhân, do đó đã phá vỡ sự cân bằng của Hồng Hoang, khiến cho bản nguyên chi lực của Hồng Hoang thiếu hụt, dẫn đến thời đại Mạt Pháp như hiện nay.

Vì vậy, sẽ có Thánh nhân mới xuất thế, bổ khuyết Thiên Đạo, bù đắp cho lực lượng cân bằng của Hồng Hoang." Khổng Tuyên trầm giọng nói.

Trong Hồng Hoang, chỉ có thể tồn tại chín vị Thánh nhân.

Bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chết, vậy chỉ còn lại sáu người: Hồng Quân, Thông Thiên, Nữ Oa, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Hậu Thổ.

Còn lần này, Thiên Đạo tái phong Thánh, rốt cuộc sẽ xuất hiện mấy vị Thánh nhân, Khổng Tuyên cũng không biết.

Có thể là hai người, để bù vào chỗ trống mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề để lại.

Cũng có thể là ba người, đưa số lượng Thánh nhân đạt đến cực hạn là chín, khiến Hồng Hoang trở nên cực kỳ thịnh vượng.

Nhưng dù là hai hay ba người, đều sẽ khiến cả Hồng Hoang điên

cuồng.

Những kẻ như Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử ẩn thế vô số năm, lần này cũng chắc chắn sẽ dấy lên hùng tâm tranh đoạt.

Nhưng đây càng là cơ hội của Tiệt Giáo.

Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện Thánh nhân, tin tức này quả thực khiến chúng nhân Tiệt Giáo kinh ngạc.

Nhưng nhiều hơn là sự vui mừng khôn xiết.

Đây là thiên cơ do Thông Thiên dùng đại pháp lực thôi diễn ra, cả Hồng Hoang không một ai biết!

Đây chính là tiên cơ của Tiệt Giáo, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, đợi đến thời khắc đó, trực tiếp đoạt lấy cơ hội thành Thánh.

Thời gian trôi qua, linh khí trong Hồng Hoang càng thêm loãng, hậu quả của thời đại Mạt Pháp ngày càng nghiêm trọng.

Con đường phá toái hư không, thành tiên nhân càng thêm gian nan, Đại La Kim Tiên càng trở thành trần nhà của người tu luyện, không ai có thể tiếp tục đột phá.

Suy tàn, bi thương, cả Hồng Hoang như đi đến cuối con đường, lan tỏa một luồng khí tức chết chóc.

Trong bầu không khí đó, một ngày, lực lượng pháp tắc trong Hồng Hoang đột nhiên dao động kịch liệt.

"Ầm ầm ầm ~" Cửu Thiên bùng nổ những tiếng nổ vô tận, chấn động đại địa Hồng Hoang, cửu sắc thần quang lan tỏa, chiếu rọi chư thiên.

Uy áp càn quét, như muốn nghiền nát Hồng Hoang thành tro bụi.

Lực lượng Thiên Đạo nồng đậm lan ra, giây phút này, vô số người cảm giác cảnh giới trong cơ thể có dấu hiệu lỏng ra.

Trên đảo Bồng Lai, mười hai đại cường giả Tiệt Giáo yên lặng đứng sừng sững, tỏa ra uy áp cường thế, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía hư không trên Cửu Thiên.

Nơi đó là nơi gần Thiên Đạo nhất.

"Đến rồi!" Giọng nói trầm thấp của Khổng Tuyên đột nhiên vang lên, y đã đợi ngày này rất lâu rồi.

Thời đại Mạt Pháp đã kéo dài quá lâu, lúc này cuối cùng cũng sắp thay đổi, Thiên Đạo sẽ tái phong Thánh, đây là cơ hội của tất cả mọi người.

"Hồng Mông Tử Khí!" Đột nhiên, Kim Bằng hét lớn, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hư không.

Chỉ thấy lúc này, dưới vô tận lực lượng Thiên Đạo, một luồng tử quang đột nhiên hiện ra trong hư không.

Tựa như một con rắn nhỏ, không ngừng lượn lờ nhảy múa, càng tỏa ra một luồng sức mạnh huyền diệu khó lường.

Chính luồng sức mạnh này đã lay động linh khí của tất cả mọi người trong Hồng Hoang, khiến họ có cảm giác muốn đột phá cảnh giới.

Khổng Tuyên và những người khác hoàn toàn không ngờ, Thiên Đạo lại dùng cách này để tái phong Thánh.

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều có chút thay đổi.

Khổng Tuyên lập tức quyết đoán hét lớn: "Đoạt!" Mười hai vị Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo, thân ảnh biến mất cùng một lúc, lao thẳng về phía hư không trên Cửu Thiên.

Chương 264

Cơ duyên phải giành giật lấy, huống chi là đại cơ duyên như Hồng Mông Tử Khí, liên quan đến việc ngôi vị Thánh nhân thuộc về ai.

Phải biết, lúc này trong Hồng Hoang, Tiệt Giáo tuy thế lực mạnh nhất, nhưng không phải không có ai có thể sánh ngang với Tiệt Giáo.

Những cường giả thế hệ trước kia đều là những người có sức tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh vô tận năm tháng, lúc này thấy được cơ duyên thành Thánh, e là đều sẽ phát điên cả lên!

Đúng như Khổng Tuyên dự đoán, lúc này các cường giả Hồng Hoang đều đã điên cuồng.

"Hồng Mông Tử Khí ~" "Hồng Mông Tử Khí!" Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và những người khác kinh ngạc nỉ non, gương mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt họ bùng lên ánh sáng điên cuồng.

Đoạt!

Trước đó họ không hề có chút dự liệu nào, hoàn toàn không ngờ, trong thời đại Mạt Pháp, khi linh khí sắp khô cạn, lại có Hồng Mông Tử Khí xuất hiện.

Quả thực khiến người ta bất ngờ!

Côn Bằng và những người khác điên cuồng muốn lao tới đoạt lấy, chỉ là có người còn nhanh hơn họ.

Trong hư không, mười hai bóng người hiện ra.

"Đạo Tổ từng nói, giữa trời đất có chín đạo Hồng Mông Tử Khí,

nhưng lại độn mất một.

Tám người thành Thánh, chỉ có đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không biết tung tích, bây giờ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã xuất hiện?" Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử ngơ ngác nhìn hư không.

Sắc mặt chấn kinh, càng là vui mừng điên cuồng.

Năm đó chín đạo Hồng Mông Tử Khí đã dùng mất tám.

Hồng Quân dùng một, tại Tử Tiêu Cung năm xưa, Hồng Quân đã ban bảy đạo còn lại cho Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hồng Vân, tạo nên chư thiên Thánh nhân ngày nay.

Có thể thấy, sức mạnh của Hồng Mông Tử Khí vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

Trấn Nguyên Tử năm đó không chỉ tận mắt thấy hình dạng của Hồng Mông Tử Khí, mà còn nghiên cứu đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân.

Vì vậy đối với Hồng Mông Tử Khí rất quen thuộc, lúc này đạo tử quang trên Cửu Thiên hoàn toàn là Hồng Mông Tử Khí thật sự!

Trấn Nguyên Tử không chút do dự, trực tiếp lao về phía Cửu Thiên.

Cùng lúc đó, Côn Bằng, Lôi Trạch và những cường giả thời thượng cổ khác lần lượt lao ra, đi đoạt lấy đạo Hồng Mông Tử Khí duy nhất đó.

Chờ đợi vô tận năm tháng, sức mạnh thời gian gần như đã mài mòn hùng tâm của họ, khiến họ tưởng rằng có lẽ vĩnh viễn không thể bước vào bước đó.

Nhưng, bây giờ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã xuất hiện, tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Ầm ~" Tiếng nổ vang trời, dù mười hai vị Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo đã đi trước một bước, nhưng muốn lấy được Hồng Mông Tử Khí cũng không đơn giản như vậy.

Ngay khi Khổng Tuyên sắp động thủ, trong hư không đột nhiên bùng nổ một luồng sức mạnh kinh khủng.

"Ầm!" Sắc mặt Khổng Tuyên tức khắc lạnh đi, không dám xem thường, trực tiếp xoay người đón đánh.

Ngũ sắc thần quang lấp lánh, sức mạnh khủng bố của Nhị thi Chuẩn Thánh hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nếu không phải do bình cảnh của pháp tắc trời đất, Khổng Tuyên đã sớm bước vào cảnh giới Tam thi Chuẩn Thánh.

Dù vậy, sức mạnh của y cũng vô cùng khủng bố.

"Côn Bằng!" Khổng Tuyên trầm giọng hét lớn.

Người đến chính là Côn Bằng, dù Tiệt Giáo đã đi trước một bước đến bên cạnh Hồng Mông Tử Khí, nhưng Côn Bằng cũng không hề chậm hơn bao nhiêu.

Sinh ra từ thời hoang cổ, dị thú giữa trời đất, tốc độ hiếm có ai bì kịp, ngay cả tộc Tam Túc Kim Ô cũng khó sánh bằng tốc độ của Côn Bằng.

Ngoài Tiệt Giáo ra, lão là cường giả đầu tiên đến nơi.

Thấy Hồng Mông Tử Khí sắp bị Khổng Tuyên lấy được, lão quả quyết ra tay ngăn cản.

"Hê hê hê hê ~" Trong hư không vang lên một tiếng cười lạnh quỷ dị, một hố đen hiện ra, một bóng người mặc áo bào xám bước ra.

Mũi ưng mặt ngựa, diện mạo âm u, chính là Côn Bằng.

Trong Hồng Hoang lúc này, có thể nói ngoài Hồng Quân ra, lão là người sống lâu nhất.

"Khổng Tuyên, Hồng Mông Tử Khí không được động vào!" Giọng nói lạnh lùng của Côn Bằng hung hăng nói, ánh mắt đầy vẻ hung tợn.

Nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí quen thuộc đó, cảnh tượng năm xưa không khỏi hiện lên trong tâm trí.

Tại Tử Tiêu Cung năm đó, bồ đoàn Thánh nhân vốn nên thuộc về Côn Bằng, Hồng Mông Tử Khí cũng là của Côn Bằng.

Nhưng cuối cùng đều bị hai tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cùng với tên ngốc Hồng Vân kia làm mất.

Tuy lúc này ba tên đó đều đã chết, nhưng trong lòng Côn Bằng đầy bất cam.

Lần này, dù thế nào cũng phải lấy được Hồng Mông Tử Khí, thành Thánh nhân.

Điều này gần như đã trở thành chấp niệm của lão.

"Trong Hồng Hoang, cường giả vi tôn.

Yêu sư là cường giả thời thượng cổ, văn bối vẫn luôn không có duyên giao thủ với Yêu sư, thực là tiếc nuối.

Hôm nay, xin được thỉnh giáo một phen." Khổng Tuyên lạnh lùng hét lớn, không có thời gian lãng phí với Côn Bằng, trực tiếp bộc phát sức mạnh cường hãn, tấn công về phía Côn Bằng.

Hồng Mông Tử Khí vừa xuất hiện, Hồng Hoang chắc chắn sẽ điên cuồng, sẽ có ngày càng nhiều cường giả kéo đến đây.

Côn Bằng dựa vào tốc độ vô song trở thành người đầu tiên, nhưng tuyệt đối không phải là người cuối cùng.

Tiệt Giáo phải nhanh chóng đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

"Ầm ~" Tiếng nổ bùng lên giữa trời đất, dư chấn càn quét đại địa, hai đại cường giả Khổng Tuyên và Côn Bằng tức khắc giao chiến.

Côn Bằng là cường giả thế hệ trước, từ thời thượng cổ đã uy danh lừng lẫy, chiến lực vô địch.

Khổng Tuyên tuy thành danh muộn hơn một chút, nhưng là đại đệ tử của Thông Thiên, thực lực lại không hề yếu.

So với những cường giả thế hệ cũ như Trấn Nguyên Tử, y có vẻ như là hậu sinh khả úy.

Giao thủ giữa hai người, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Nhân cơ hội này, các cường giả khác của Tiệt Giáo muốn ra tay đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, chỉ là đã muộn một bước.

Càng nhiều cường giả đã đến, Côn Bằng ra tay đã cản trở đại sự của Tiệt Giáo.

Trong số những cường giả đến, không chỉ có những cường giả thế hệ cũ như Trấn Nguyên Tử, Lôi Trạch, Tây Vương Mẫu, mà tiểu bối cũng không ít.

Chương 265

Những đệ tử giáo phái như Huyền Đô, Quảng Thành Tử, ai nấy đều mặt đầy vẻ kinh hỉ điên cuồng.

Ngay cả Hạo Thiên và Vương Mẫu, hai vị lãnh tụ chấp chưởng tam giới cũng không thể miễn tục mà đến.

Tuy trên danh nghĩa là Ngọc Đế và Vương Mẫu, nhưng về thực lực lại không đủ để trấn nhiếp tam giới.

Thế lực lớn nhất trong tam giới là Tiệt Giáo, Thiên Đình cũng căn bản không dám quản nhiều chuyện của Tiệt Giáo.

Điều này trở thành tâm bệnh của Hạo Thiên.

Chỉ cần có được Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thánh nhân, tuy không thể làm được đến mức muốn gì được nấy, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với tình cảnh khó xử hiện tại.

Hạo Thiên đối với Hồng Mông Tử Khí vô cùng tha thiết, không hề kém người khác, và cũng có thực lực đó.

Hạo Thiên tuy xuất thân là đồng tử của Hồng Quân, nhưng thực lực đã đạt đến cảnh giới Nhị thi Chuẩn Thánh.

So với những đệ tử đời thứ hai như Huyền Đô, Quảng Thành Tử còn lợi hại hơn nhiều, vì vậy cũng là đối thủ mạnh trong cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này trên Cửu Thiên, người có sức mạnh tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, ít nhất cũng là cường giả Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên căn bản ngay cả tư cách cũng không có.

Nếu không, tham gia vào đại chiến như thế này, trong nháy mắt e rằng sẽ bị đánh thành cặn bã.

“Toàn lực xuất thủ!” Đối mặt với sự xuất hiện của nhiều cường giả Chuẩn Thánh như vậy, Kim Bằng cũng không dám lơ là, trầm giọng hét lớn.

Cường giả Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo tuy nhiều, nhưng đối diện gần như đã tập hợp toàn bộ sức mạnh của Hồng Hoang!

Về số lượng Chuẩn Thánh, họ còn đông hơn Tiệt Giáo, nhưng may là Nhị thi Chuẩn Thánh mới là chiến lực đỉnh cao quyết định.

Về phương diện này, Tiệt Giáo cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Ngoài mấy cường giả thế hệ cũ kia, trong Hồng Hoang cũng chỉ có Hạo Thiên mới dựa vào công đức Thiên Đế chi vị mà trảm đi nhị thi.

Sáu đại Nhị thi Chuẩn Thánh của Tiệt Giáo hoàn toàn có thể khống chế được cục diện.

Từ đó cũng có thể thấy sự khủng bố của Tiệt Giáo.

Gần như là dùng sức một mình đối kháng cả Hồng Hoang!

Tiệt Giáo có sáu vị Chuẩn Thánh Nhị thi!

Khổng Tuyên, Kim Bằng, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Vân Tiêu.

Tất cả đều bắt đầu tu luyện từ thời Thượng cổ và bái nhập vào dưới trướng Thông Thiên, so với bọn Trấn Nguyên Tử thì hoàn toàn là tiểu bối.

Nhưng dù vậy, họ cũng sở hữu thực lực có thể địch lại Trấn Nguyên Tử, đặc biệt là Khổng Tuyên, nếu không bị quy tắc thiên địa hạn chế thì đã sớm bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh Tam thi.

Sự đáng sợ của Tiệt Giáo đã thể hiện không sót một chi tiết nào.

Đối mặt với thế lực Tiệt Giáo mạnh mẽ như vậy, các cường giả Hồng Hoang dù không cùng phe phái nhưng cũng ngầm chọn chung

một chiến tuyến, cùng nhau đối kháng Tiệt Giáo.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Lôi Trạch, Tây Vương Mẫu, Hạo Thiên, tổng cộng có năm vị Chuẩn Thánh Nhị thi.

Thật xấu hổ, dù tất cả bọn họ hợp lại, lực lượng cũng ít hơn Tiệt Giáo một người.

Về phần những Chuẩn Thánh Nhất thi, số lượng tuy không ít nhưng lại chẳng có tác dụng gì!

Giữa hai cảnh giới lớn là sự chênh lệch hoàn toàn về bản chất.

Chuẩn Thánh bình thường nếu dám xen vào trận chiến của Chuẩn Thánh Nhị thi, chỉ trong hai ba chiêu sẽ bị đánh thành tro bụi.

Trận chiến thực sự quyết định quyền sở hữu Hồng Mông Tử Khí là ở giữa các Chuẩn Thánh Nhị thi.

Huyền Đô, Quảng Thành Tử, những kẻ này hoàn toàn chỉ là làm nền, thuận tiện xem có thể nhặt được món hời nào không.

Biết đâu bọn Khổng Tuyên, Côn Bằng đấu đến lưỡng bại câu thương, Hồng Mông Tử Khí có thể rơi vào tay mình thì sao!

Chỉ có điều, bây giờ xem ra, tình hình có chút không ổn!

Tiệt Giáo lại nhiều hơn một vị Chuẩn Thánh Nhị thi!

"Vân Tiêu, Hồng Mông Tử Khí giao cho muội!" Kim Bằng trầm giọng hét lớn, khuôn mặt tà mị tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía đám người Trấn Nguyên Tử.

Khổng Tuyên và Côn Bằng đã đại chiến, nhất thời khó phân thắng bại.

Hắn cũng phải cầm chân những người khác, tạo thời gian cho Vân Tiêu đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

“Lên!” Cùng với tiếng hét lớn của Kim Bằng, các cường giả trên Cửu Thiên cũng lần lượt giao chiến.

Kim Bằng trực tiếp chọn đối thủ mạnh nhất là Lôi Trạch.

Lôi Trạch tuy không nổi danh nhưng tuyệt đối là kẻ đáng sợ nhất trong số các cường giả thế hệ cũ.

Một thân Lôi Điện chi lực cường hãn vô cùng, ngay cả Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương năm xưa cũng phải kiêng dè hắn ba phần.

Kim Bằng cũng là kẻ có tính cách cuồng ngạo, sắc bén, hắn muốn xem thử Lôi Trạch rốt cuộc có đỡ nổi công kích của mình không.

“Ầm ~” “Xoẹt xoẹt ~” Lực lượng lôi điện kinh hoàng và âm dương nhị khí va chạm dữ dội giữa đất trời, hư không vỡ nát, vô số hắc động hiện ra.

Thực lực hai người gần như ngang tài ngang sức.

Thực lực của Kim Bằng cũng không kém Khổng Tuyên bao nhiêu, hoàn toàn có thể địch lại Lôi Trạch.

“Ha ha ha ~ Giết ~” Ánh sáng vàng lóe lên, Kim Bằng xóa bỏ Lôi Điện chi lực trong cơ thể, hét lớn một tiếng rồi lại lao về phía Lôi Trạch, thể hiện hết bản sắc cuồng ngạo.

“Hừ, tìm chết!” Lôi Trạch lại là một kẻ nóng tính, sao có thể dung túng cho một tiểu bối như Kim Bằng khiêu khích!

Đại chiến càng lúc càng khủng khiếp, trời đất như sắp vỡ tan.

Trên một chiến trường khác, Kim Linh Thánh Mẫu và Trấn Nguyên Tử đang giao chiến.

Trấn Nguyên Tử tuy tính cách đôn hậu, không thích gây phiền phức, trông như một người thật thà, nhưng có thể sống sót ở Hồng Hoang và trở thành Chuẩn Thánh Nhị thi thì làm gì có ai là người tốt!

Có Địa Thư chi lực, lực phòng ngự của lão gần như vô địch, chỉ có Kim Linh Thánh Mẫu với lực công kích mạnh nhất mới có thể đối đầu trực diện.

"Lách cách, Hạo Thiên sư thúc, ta phải gọi người một tiếng sư thúc đó!

Nhưng thực lực của người có vẻ không giống sư thúc lắm đâu!" Tiếng cười trong trẻo vang vọng giữa đất trời, Quy Linh Thánh Mẫu một thân áo trắng, thân ảnh phiêu hốt bất định, dung nhan tuyệt mỹ lại tràn đầy vẻ quyến rũ.

Đối diện nàng là Hạo Thiên vận hoàng bào màu vàng.

Nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, trong lòng hắn lại hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Nếu tính ra, Quy Linh Thánh Mẫu quả thật phải gọi hắn một tiếng sư thúc.

Dù sao Lão Tử, Nguyên Thủy và các Thánh nhân khác tuy trong lòng xem thường hắn, nhưng nể mặt Hồng Quân, lần nào mà không gọi một tiếng sư đệ!

Vậy Quy Linh Thánh Mẫu chính là vãn bối!

Chương 266

Nhưng trớ trêu thay, hắn là trưởng bối lại không làm gì được nữ nhân yêu mị trước mắt này!

Dựa vào lực lượng công đức khí vận của thiên địa, Hạo Thiên mới trảm được thi thứ hai, trở thành Chuẩn Thánh Nhị thi.

Chỉ là thời gian quá ngắn, thực lực còn yếu, so với những cường giả lão làng như Khổng Tuyên thì kém xa.

Nhưng bây giờ ngay cả Quy Linh Thánh Mẫu cũng không làm gì được, còn bị một nữ nhân trêu chọc.

Hạo Thiên uất ức vô cùng!

"Nếu bây giờ rời đi, người vẫn là Ngọc Đế thống trị tam giới Hồng Hoang, nếu không thì sau này sẽ thế nào cũng không chắc đâu!" Quy Linh Thánh Mẫu gương mặt kiều diễm, giọng nói nhàn nhạt, hoàn toàn không để Hạo Thiên, vị Thiên Đế này vào mắt.

So với Đế Tuấn năm xưa, Hạo Thiên kém quá xa rồi.

"Hỗn xược!" Nghe lời trêu chọc của Quy Linh Thánh Mẫu, sắc mặt Hạo Thiên càng thêm âm trầm.

Kể từ khi làm Ngọc Đế, hắn chưa từng có ngày nào thoải mái.

Trước kia Tứ giáo hùng mạnh, thế lực trải khắp Hồng Hoang, xem hắn như một con rối.

Sau Phong Thần Đại Kiếp, Nhân giáo và Xiển giáo suy tàn, nhưng Tiệt Giáo lại trở nên cực thịnh, tình cảnh của Hạo Thiên càng thêm tồi tệ.

Hạo Thiên chỉ có thực lực Chuẩn Thánh Nhị thi, căn bản không

thể giành lại những lợi ích vốn thuộc về mình từ tay Tiệt Giáo.

Hồng Mông Tử Khí chính là hy vọng duy nhất, hắn phải có được nó, trở thành Thánh nhân chân chính.

Hắn đã chịu đủ cảnh bị xem như một con rối.

"Bản tôn mới là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân phong, Hồng Mông Tử Khí ta thế nào cũng phải có." Hạo Thiên trầm giọng hét lớn.

Toàn thân hắn đột nhiên bộc phát ra vô tận kim quang, Côn Luân Kính xuất hiện.

Linh bảo này do Hồng Quân ban tặng năm xưa, thuộc hàng cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trấn áp khí vận Thiên đình, vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ có điều, nếu chỉ dựa vào món đồ này mà muốn đánh bại Quy Linh Thánh Mẫu thì thật quá đơn giản.

So về linh bảo, ai có thể giàu có hơn Tiệt Giáo?

"Được thôi, vậy để tiểu nữ tử chơi đùa với sư thúc một phen!" Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Hạo Thiên khẽ cười, khuôn mặt yêu mị toát ra một luồng hàn ý.

"Ầm ~" Tiếng nổ vang lên, trong hư không lập tức xuất hiện bốn vòng xoáy khổng lồ, mỗi vòng xoáy đều tỏa ra lực lượng Hỗn Độn kinh hoàng.

Nhìn kỹ lại, đó là bốn viên châu.

Chính là linh bảo của Quy Linh Thánh Mẫu, Khai Thiên Châu, Phách Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu và U Minh Châu.

Bốn viên châu này do Thông Thiên ban cho Quy Linh Thánh Mẫu năm xưa, bốn viên hợp nhất có thể bố trí Hỗn Nguyên Đại Trận, uy lực vô cùng khủng khiếp.

Lúc này bốn viên châu không ngừng ngưng tụ trong hư không, phảng phất hình thành một đạo trận pháp đặc thù, khiến một phương trời đất trở nên hỗn độn mông lung.

Sắc mặt Hạo Thiên khẽ biến đổi.

Hắn nhìn thoáng qua Hồng Mông Tử Khí ở xa, rồi lại nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Đại chiến trên Cửu Thiên bùng nổ, chiến lực của Chuẩn Thánh Nhị thi tuyệt đối là hủy thiên diệt địa.

Khổng Tuyên, Côn Bằng và mười người khác bắt cặp tử chiến, toàn bộ đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị thi, trận chiến đó những Chuẩn Thánh Nhất thi bình thường căn bản không thể xen vào.

Cứ như vậy, Vân Tiêu trực tiếp bị bỏ sót, không ai có thể ngăn cản.

Năm người Khổng Tuyên đã chặn được đám Côn Bằng, Vân Tiêu cứ thế lao thẳng về phía Hồng Mông Tử Khí.

"Hồng Mông Tử Khí là của ta!" Thấy Vân Tiêu ngày càng đến gần Hồng Mông Tử Khí, những người khác không thể ngồi yên được nữa.

Chỉ nghe một tiếng hét lớn, bên cạnh Vân Tiêu xuất hiện thêm một bóng người, cũng lao về phía Hồng Mông Tử Khí.

Quảng Thành Tử!

Vị đại đệ tử của Xiển giáo, sau khi Phong Thần chi chiến kết thúc, y cũng trở nên kín tiếng, trốn ở một góc Nam Chiêm Bộ Châu, lẳng lặng nhìn Tiệt Giáo xưng hùng Hồng Hoang.

Chỉ có điều, Quảng Thành Tử cũng giống như sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn của mình, hùng tâm tráng chí chưa bao giờ tắt!

Ánh mắt nhìn Hồng Mông Tử Khí đều lóe lên kim quang, làm sao

y có thể dung túng cho Vân Tiêu đoạt được nó!

Chỉ có điều, lời của y vừa dứt, một luồng khí thế lạnh lẽo đã ập tới.

Ánh mắt lãnh đạm của Vân Tiêu nhìn về phía Quảng Thành Tử, khiến y có cảm giác lạnh sống lưng.

"Chết tiệt, nữ nhân này!" Quảng Thành Tử thầm mắng trong lòng, nhưng sắc mặt lại run lên, nhìn vào ánh mắt của Vân Tiêu, y có cảm giác sợ hãi.

Y là đại đệ tử Xiển giáo, thân phận địa vị đáng lẽ phải tương đương với Khổng Tuyên, nhưng Tiệt Giáo quá mạnh mẽ rồi.

Thân là lục đệ tử của Thông Thiên, Vân Tiêu đã có cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị thi, Quảng Thành Tử vừa ghen tị vừa không cam lòng!

"Hừ, không biết tự lượng sức!" Một khắc sau, chỉ nghe Vân Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, một luồng sức mạnh cuồng bạo đột nhiên tấn công về phía Quảng Thành Tử.

"Chết tiệt!" Cảm nhận được uy thế kinh hoàng đó, sắc mặt Quảng Thành Tử đột biến, hắn đột nhiên cảm thấy một mình tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí với Vân Tiêu căn bản không phải là một hành động khôn ngoan.

Hắn dốc toàn lực chống cự công kích của Vân Tiêu.

"Ầm ~" "Phụt ~" Hư không nổ tung, Quảng Thành Tử phun ra một ngụm tinh huyết, thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Thân thể nứt toác, nguyên thần cũng có cảm giác sắp sụp đổ, chỉ một đòn, Quảng Thành Tử đã bị trọng thương.

Tuy là đại đệ tử Xiển giáo, nhưng ngay cả một chiêu công kích

của Vân Tiêu cũng không đỡ nổi.

Hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Khuôn mặt Quảng Thành Tử tràn đầy vẻ không thể tin nổi, nhưng Vân Tiêu căn bản không thèm nhìn y thêm một lần, trực tiếp xoay người rời đi.

Mục tiêu của nàng là Hồng Mông Tử Khí, nếu không, với tính cách lạnh lùng của Vân Tiêu, lần này Quảng Thành Tử e là toi mạng thật rồi.

Thiên Đạo chi lực nồng đậm tràn ngập Cửu Thiên, khiến không gian nơi đó lớp lớp chồng lên nhau, Hồng Mông Tử Khí nằm ở nơi sâu nhất trong không gian, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng màu tím.

Bàn tay trắng nõn vươn ra, ngay khi Vân Tiêu sắp lấy được Hồng Mông Tử Khí, sắc mặt nàng đột nhiên khẽ biến.

Nàng không chút do dự đánh về phía một khoảng hư không bên cạnh.

Ở đó, cũng xuất hiện một bàn tay trắng nõn, tỏa ra một luồng sức mạnh nặng nề.

"Ầm ~" Hai bàn tay va chạm vào nhau, bùng phát ra sức mạnh chấn động hư không.

Gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu lập tức trở nên ngưng trọng, nàng cảm nhận được sự cường hãn của luồng sức mạnh này.

Tuyệt đối không phải loại hàng như Quảng Thành Tử có thể so sánh, thậm chí còn mạnh hơn đại đa số Chuẩn Thánh Nhị thi.

Không ai có thể ngăn cản bước chân của Vân Tiêu, sự mạnh mẽ của Chuẩn Thánh Nhị thi tuyệt không phải là thứ mà mấy Chuẩn Thánh Nhất thi liên thủ có thể ngăn cản.

Chương 267

Sau khi Quảng Thành Tử bị trọng thương, những người khác đã tuyệt vọng.

Dường như chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Mông Tử Khí bị Vân Tiêu đoạt lấy.

Nhưng đúng lúc này, biến cố bất ngờ xảy ra.

"Ầm ~" Tiếng nổ vang vọng giữa đất trời, vô số ánh mắt đều hướng về hư không trên Cửu Thiên.

Chỉ thấy hai bàn tay trắng nõn đối chọi vào nhau, sắc mặt Vân Tiêu đột biến.

Làn da trắng nõn của nàng còn hiện lên một vệt hồng bất thường.

"Là ai?

Có thể ngăn được Vân Tiêu?" "Tốt quá rồi!" Sắc mặt của đông đảo cường giả trên Cửu Thiên khác nhau, không ai ngờ rằng lúc này lại có một cường giả xuất hiện, chặn được Vân Tiêu.

Vân Tiêu là ai chứ?

Nàng là đệ tử được Thông Thiên giáo chủ sủng ái nhất, tuy xếp thứ sáu nhưng thực lực gần như sắp sánh ngang với Kim Bằng.

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, tìm khắp Hồng Hoang cũng khó có mấy người.

Lúc này, vào thời khắc then chốt sắp lấy được Hồng Mông Tử Khí, nàng lại bị người khác chặn lại, mà người đó dường như còn chiếm được chút thế thượng phong.

Điều này càng không thể tin nổi.

Mọi người đều kinh ngạc, không biết thân phận của người này rốt cuộc là ai.

Dưới sự chú mục của mọi người, hư không khẽ dao động, một hắc động hiện ra, một thân ảnh thon dài mảnh mai bước ra.

Nàng vận y phục màu xanh lam nhạt, dung mạo tinh xảo, lại thêm một luồng khí chất anh hùng hiên ngang.

Nàng lặng lẽ đứng đó, tỏa ra một luồng uy nghiêm mạnh mẽ, hư không xung quanh đều ngưng đọng lại.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nàng, một số người lập tức kinh hô.

"Nàng chưa chết?" "Là ai, người này là ai?" Đại đa số mọi người đều không nhận ra người này, nhưng những người kinh hô không ai không phải là cường giả thế hệ cũ.

Giống như Trấn Nguyên Tử lúc này, khuôn mặt già nua cũng đầy vẻ chấn động, kinh ngạc nói: "Huyền Minh??" "Hòa!" Khi nghe hai chữ Huyền Minh, tất cả mọi người đều xôn xao, không ai ngờ được, nữ nhân cao gầy mạnh mẽ này lại là Huyền Minh trong truyền thuyết.

Cũng khó trách nàng có thể chiếm thế thượng phong trong cuộc đối đầu với Vân Tiêu.

Mười hai Tổ Vu năm xưa mạnh mẽ đến mức nào, chiến thiên đấu địa, nổi điên lên thì ngay cả Hồng Quân cũng dám chém.

Bất luận là khả năng tác chiến đơn lẻ hay đánh hội đồng, cả Hồng Hoang đều không có ai là đối thủ của họ.

Ngoại trừ Thông Thiên!

Đế Tuấn và Thái Nhất mạnh mẽ đến đâu?

Trước mặt mười hai Tổ Vu, cũng đành bất lực, thực tế trong Vu

Yêu đại chiến, phần lớn thời gian đều là Vu tộc chiếm thế thượng phong.

Tất cả mọi người đều cho rằng trong mười hai Tổ Vu, ngoài Hậu Thổ ra, những người còn lại đều đã chết hết.

Nhưng Huyền Minh trước mắt này rốt cuộc là sao?

Lực lượng kinh khủng, sinh mệnh lực dồi dào, rõ ràng nói cho mọi người biết, đây chính là Tổ Vu Huyền Minh!

"Huyền Minh, ngươi chưa chết?" Gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu cũng đầy vẻ bất ngờ, với tính cách cao ngạo, nàng vốn khó chấp nhận hiện thực bị người khác áp chế.

Nhưng lúc này biết người này là Huyền Minh, trong lòng nàng cũng dễ chịu hơn một chút.

Dù sao thực lực của Huyền Minh năm xưa cũng không kém Thông Thiên bao nhiêu.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, những Thánh nhân đó còn bị mười hai Tổ Vu đánh cho mấy lần!

Nhưng đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người, Huyền Minh vẫn không hề lay động, giọng nói lãnh đạm: "Hồng Mông Tử Khí, ta muốn!" Không ai ngờ rằng, vào thời khắc then chốt, Tổ Vu Huyền Minh lại xuất hiện.

Tất cả mọi người đều tưởng nàng đã chết rồi.

Nàng sừng sững giữa hư không, tỏa ra sức mạnh cường đại khủng bố.

Sức mạnh nhục thân của Tổ Vu vốn đã vô cùng mạnh mẽ, mười hai Tổ Vu năm xưa chỉ với cảnh giới Chuẩn Thánh đã dám đối đầu với Thánh nhân như Hồng Quân.

Lúc này Huyền Minh, sau bao nhiêu năm lắng đọng, sức mạnh dường như càng thêm nội liễm nhưng lại càng khủng bố hơn.

Ngay cả Vân Tiêu đứng trước mặt nàng cũng cảm nhận được một luồng áp lực nhàn nhạt, do cảnh giới của bản thân quyết định.

Vu tộc tuy tu luyện nhục thân, nhưng Huyền Minh lúc này tuyệt đối sở hữu sức mạnh vượt trên cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị thi.

"Huyền Minh!" Ở Thượng Thanh Thiên, ánh mắt Thông Thiên ngưng trọng nhìn thân ảnh quen thuộc của Huyền Minh, nhưng trên mặt không có chút gì là ngạc nhiên.

Sự tồn tại của Huyền Minh, y biết rất rõ.

Mười hai Tổ Vu năm xưa, ngoại trừ Hậu Thổ, cũng không phải toàn bộ đều tử trận, vẫn còn sót lại Huyền Minh.

Chỉ vì Thiên Đạo muốn cân bằng sức mạnh của Yêu tộc mà thôi!

Phải biết rằng trong trận đại chiến năm xưa, Đế Tuấn và Thái Nhất tử trận, mười Tổ Vu cũng tử trận, nhưng Côn Bằng, yêu sư của Yêu tộc lại may mắn trốn thoát và sống sót.

Nếu để mặc Côn Bằng ẩn náu ở Bắc Hải, sẽ phá vỡ sự cân bằng giữa hai tộc Vu Yêu, mà sự tồn tại của Thiên Đạo chính là để cân bằng sức mạnh của các bên.

Vì vậy, để kiềm chế sự tồn tại của Côn Bằng, Huyền Minh, vị Vũ Chi Tổ Vu này đã trọng thương và sống sót.

Trong những năm qua, sức mạnh còn sót lại của Vu Yêu đều ký sinh trong Lục Đạo Luân Hồi, được Hậu Thổ che chở, Huyền Minh cũng vậy.

Nàng ở trong Lục Đạo Luân Hồi dưỡng thương, còn hóa thành Mạnh Bà để che mắt người đời.

Đến nỗi tất cả mọi người đều cho rằng mười một Tổ Vu năm xưa đã toàn bộ tử trận!

Nhưng tất cả những điều này, Thông Thiên lại biết rõ mồn một, điều khiến y có chút bất ngờ là Huyền Minh cũng tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí này.

Điều đó có nghĩa là Hậu Thổ đã đồng ý việc này.

"Hừ!

Vu tộc không có nguyên thần, dù có được Hồng Mông Tử Khí thì có thể làm gì?

Hai nữ nhân đó chỉ làm chuyện hại người không lợi mình." Nữ Oa kiêu hãnh nói, một đôi mắt đẹp lộ ra tia sáng nguy hiểm.

Nàng xuất thân từ Yêu tộc, và Vu tộc là kẻ thù trời sinh.

Huống chi, vì nguyên do của Thông Thiên, nàng và Hậu Thổ cũng rất không hợp nhau.

Thấy Huyền Minh xuất hiện ở Hồng Hoang tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, trong lòng nàng không vui.

Đối với điều này, Thông Thiên chỉ khẽ cười, Nữ Oa rõ ràng đang ghen, lúc này không nên nói gì là tốt nhất.

Chương 268

Nếu không, hỏa lực của Nữ Oa chắc chắn sẽ tập trung toàn bộ lên người y.

Thấy Thông Thiên không nói gì, Nữ Oa trừng mắt, trong lòng thực sự tức giận với gã này.

Những cường giả thế hệ cũ ở Hồng Hoang đều mơ hồ biết rằng, quan hệ giữa Thông Thiên và nữ nhân Hậu Thổ kia có chút không bình thường.

Nhưng Nữ Oa lại biết, nữ nhân Hậu Thổ kia thật không biết xấu hổ!

Dám quyến rũ nam nhân của nàng, càng không nên hy vọng vào loại sinh vật như nam nhân có định lực về phương diện này.

"Phái Huyền Minh ra tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, xem ra nàng ta cũng không quan tâm huynh lắm nhỉ!" "Thực lực của Huyền Minh không phải tầm thường đâu, Vân Tiêu có lẽ không đối phó được." "Tự làm tự chịu thôi!" Nữ Oa khẽ hừ nói, trong lòng buồn bực, chỉ có thể trút giận lên Thông Thiên.

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng suy cho cùng vẫn là một nữ nhân, căn bản không thể tránh khỏi lòng đố kỵ.

Bình thường, cũng không có gì có thể khiến Nữ Oa động lòng, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến Hậu Thổ xuất hiện, Nữ Oa luôn có vẻ không tự nhiên.

Đối với những lời châm chọc của Nữ Oa, Thông Thiên cũng coi như không nghe thấy.

Ánh mắt y lại hướng về Lục Đạo Luân Hồi dưới Cửu U.

Nơi đó có một thân ảnh yêu kiều đang lặng lẽ đứng, ngưng mắt nhìn Hồng Hoang.

Kể từ khi Lục Đạo Luân Hồi được thiết lập, ngoại trừ Hồng Quân triệu tập, Hậu Thổ về cơ bản chưa từng rời khỏi Địa Phủ.

Thông Thiên cũng có chút bất ngờ, lần này không biết vì sao, Huyền Minh lại muốn tranh đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Phải biết rằng, Vu tộc nhục thân cường hãn, nhưng không có nguyên thần, dù có được Hồng Mông Tử Khí cũng không có cách nào lợi dụng!

Thiên địa có quy tắc của thiên địa, Thiên Đạo cũng có ý chí của Thiên Đạo.

Đạo Hồng Mông Tử Khí này là át chủ bài mà Thiên Đạo đưa ra để cân bằng sức mạnh pháp tắc Hồng Hoang, cứu vãn thời đại mạt pháp sắp đến.

Tuyệt đối sẽ không cho phép Thánh nhân can thiệp.

Những người tranh đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí này, toàn bộ đều là Chuẩn Thánh, chính xác là Chuẩn Thánh Nhị thi, còn những kẻ như Quảng Thành Tử, Huyền Đô, hoàn toàn chỉ là làm nền.

Lúc này trên Cửu Thiên, đông đảo cường giả cũng vì sự xuất hiện của Huyền Minh mà vô cùng kinh ngạc.

"Tổ Vu Huyền Minh, chưa chết?" Côn Bằng đang đại chiến với Khổng Tuyên, trong lòng cũng vô cùng bất ngờ, không ai rõ sự lợi hại của Vu tộc hơn hắn.

Trong Vu Yêu đại chiến năm xưa, hắn đã lâm trận bỏ trốn, không kiên trì đến phút cuối cùng, nên cũng không biết Huyền Minh còn sống.

“Xuất hiện cũng tốt, Hồng Mông Tử Khí không thể rơi vào tay Tiệt Giáo.” Côn Bằng thầm nghĩ.

Tuy từng là kẻ thù, nhưng lúc này lợi ích tương quan, đều vì Hồng Mông Tử Khí, có thể tạm thời kết thành liên minh.

Dù sao nếu không có Huyền Minh ra tay, thật sự không ai có thể ngăn được Vân Tiêu.

“Huyền Minh Tổ Vu, người không có nguyên thần, có được Hồng Mông Tử Khí cũng vô dụng, hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này?” Trên khuôn mặt Vân Tiêu hiện lên vẻ ngưng trọng, thực lực của Huyền Minh vừa rồi nàng đã lĩnh giáo.

Rất mạnh.

So với Côn Bằng cũng không hề yếu.

Nếu cứ dây dưa, trong thời gian ngắn khó mà phân thắng bại, nhưng chuyện Hồng Mông Tử Khí lại không thể trì hoãn!

Đáng tiếc, Huyền Minh không để ý đến lời nói tử tế của Vân Tiêu, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, trầm giọng nói: “Thiên Đạo nợ Vu tộc chúng ta.” Thiên Đạo nợ họ?

Lời của Huyền Minh khiến Vân Tiêu vô cùng bất ngờ, không ngờ lại dính vào nhân quả với Thiên Đạo.

Trong Vu Yêu đại chiến năm xưa, Vu tộc gần như bị diệt tộc, dựa vào sự che chở của Hậu Thổ, chỉ còn lại Huyền Minh mang theo một số người, sống lay lắt trong Địa Phủ.

Mười người ca ca của Huyền Minh đều tử trận, kết quả như vậy là mối hận thấu xương, Huyền Minh căn bản không thể nào quên.

Vì vậy, Thiên Đạo nợ Vu tộc, nàng phải lấy được đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Càng là vì lợi ích tương lai của Vu tộc.

Lời vừa dứt, Huyền Minh trực tiếp ra tay, muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, Vân Tiêu sao có thể để nàng được như ý.

"Ầm ~" Hai người giao thủ lần thứ hai, uy thế vẫn khủng bố mạnh mẽ, sức mạnh vô biên lan tỏa.

Đại chiến của Chuẩn Thánh Nhị thi càng thêm điên cuồng, Cửu Thiên lớp lớp vỡ nát.

Bị ảnh hưởng bởi đại chiến, Hồng Mông Tử Khí lại kịch liệt dao động.

Vân Tiêu và Huyền Minh đại chiến cùng nhau, mặc dù Huyền Minh là thân Tổ Vu, còn mạnh hơn cả thời kỳ Vu Yêu đại chiến, nhưng Vân Tiêu cũng không phải là kẻ dễ đối phó, nàng được Thông Thiên chân truyền, một thân thực lực đã gần bằng Kim Bằng.

Trong thời gian ngắn, Huyền Minh cũng không thể hạ được Vân Tiêu.

Trận chiến trên Cửu Thiên ngày càng kịch liệt, đến mức đánh nổ cả hư không.

Trong tình huống như vậy, không ai ngờ rằng chuyện này lại xảy ra.

Hồng Mông Tử Khí không phải là vật chết, nó phảng phất như có sinh mệnh, cảm nhận được sự nguy hiểm từ bọn Vân Tiêu.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, nó đột nhiên lao vào một hắc động.

Nó chạy mất rồi!

"Hả?" Nhìn Hồng Mông Tử Khí biến mất, mọi người trên Cửu Thiên ngơ ngác nhìn nhau, không ai ngờ Hồng Mông Tử Khí lại chạy

mất.

Cảnh tượng nhất thời tĩnh lặng, không ai tiếp tục động thủ nữa.

Giữa họ cũng không có ân oán gì, tất cả đều vì Hồng Mông Tử Khí, bây giờ nó đã không còn, đánh nữa để làm gì?

"Truy!" Sắc mặt Khổng Tuyên ngưng trọng, trực tiếp hét lên, cũng không quan tâm sắc mặt của Côn Bằng và những người khác đặc sắc ra sao, liền dẫn theo mọi người của Tiệt Giáo đuổi theo Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí tuy đã độn nhập vào hắc động, nhưng vẫn còn dấu vết để lần theo.

Chỉ cần nó còn ở trong Hồng Hoang, thì không chạy thoát được.

Trong khoảnh khắc, đông đảo cường giả trên Cửu Thiên ầm ầm tan đi, mỗi người đều đuổi theo hướng của Hồng Mông Tử Khí.

"Đi về hướng Đông Hải." Hồng Mông Tử Khí tuy không phải sinh linh, nhưng lại là một loại sinh mệnh thể khác, tốc độ cực nhanh.

Ngay cả bọn Khổng Tuyên cũng chỉ miễn cưỡng tìm được tung tích của nó, xé rách hư không nhanh chóng đuổi theo.

Về phần những Chuẩn Thánh bình thường như Quảng Thành Tử, chỉ một lúc đã bị bỏ lại phía sau.

Lúc này, bóng dáng của bọn Khổng Tuyên đã xuất hiện ở Đông Hải.

Đảo Bồng Lai nằm ở nơi sâu nhất của Đông Hải, vì vậy mọi người của Tiệt Giáo có thể nói là rất quen thuộc với Đông Hải.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến tất cả đều khẽ nhíu mày.

Thật xa lạ.

Chương 269

Bao nhiêu năm qua, họ gần như đã đi khắp Đông Hải, nhưng chưa bao giờ phát hiện ra một nơi như thế này.

Nó phảng phất như đột nhiên xuất hiện, nhưng đây đích thực là Đông Hải!

"Nơi quái quỷ nào đây?

Sao Đông Hải lại có một nơi như thế này?" Kim Bằng kinh ngạc nói, sắc mặt có chút không tốt.

Bây giờ là thời đại mạt pháp, pháp tắc thiên địa đại biến, linh khí trong Hồng Hoang loãng đến mức đáng sợ.

Nhưng nơi này lại hoàn toàn khác biệt, linh khí dồi dào, linh căn linh thảo vô số, vô cùng hiếm có và quý giá.

Mọi thứ lọt vào tầm mắt đều không giống như những thứ hiện có, những linh thảo đã sớm tuyệt chủng lại sinh tồn ở đây.

Trong hư không còn phảng phất một luồng khí tức hoang cổ thương mang.

Khí tức cổ xưa này khiến Kim Bằng cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Những thứ này, đều không giống của thời đại này." Khổng Tuyên sắc mặt ngưng trọng nói.

Nơi này phảng phất như một thế giới khác, lạc lõng với Hồng Hoang hiện tại, nhưng nó lại thực sự thuộc về Hồng Hoang.

Cảm giác này thật kỳ quái!

Khổng Tuyên cũng không thích nơi này, nhưng việc trong Đông Hải lại ẩn giấu một nơi mà mình không biết, khiến trong lòng Khổng

Tuyên càng thêm cẩn thận.

Lúc này, đột nhiên, Khổng Tuyên hét lớn: "Cẩn thận." Một luồng sức mạnh cường đại đột nhiên quét qua hư không, luồng sức mạnh này khiến cả Khổng Tuyên và Kim Bằng đều có cảm giác kinh hãi.

"Cẩn thận!" Theo tiếng hét lớn của Khổng Tuyên, mọi người đều kinh hãi, phi thân lùi lại.

Một luồng sức mạnh đột nhiên bùng phát quét qua một phương trời đất, hư không sụp đổ, thời gian như ngưng đọng, nhật nguyệt che khuất, càn khôn mờ mịt.

Bọn Côn Bằng theo sát phía sau cũng đều có vẻ mặt kinh ngạc, họ cũng không ngờ trong Hồng Hoang lại có một nơi như thế này.

Uy thế cổ xưa này khiến họ cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

Rất mạnh mẽ!

Bọn Côn Bằng đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị thi vô số năm, thực lực thâm hậu, trong Hồng Hoang gần như không có đối thủ.

Kẻ có thể khiến họ kiêng dè chỉ có Thánh nhân!

Kẻ ẩn giấu ở đây, thực lực có thể sánh với Thánh nhân sao?

Đùa à!

"Luồng sức mạnh này, thật quen thuộc!" Ngay lúc này, Côn Bằng khẽ nhíu mày, kinh ngạc lẩm bẩm.

Côn Bằng sinh ra từ thời Hoang cổ, xa xưa hơn tất cả mọi người ở đây, ngay cả thời gian Thông Thiên ra đời cũng muộn hơn Côn Bằng nhiều năm.

Côn Bằng đã trải qua quá nhiều năm tháng và lượng kiếp, có thể nói là một hóa thạch sống!

Khi Côn Bằng hóa hình, tam tộc đại chiến còn chưa kết thúc, Hồng Hoang vẫn còn là một cảnh tượng hoang vu tuyên cổ.

Khí tức trong trời đất trước mắt khiến Côn Bằng không khỏi nhớ lại những năm tháng oanh liệt đó.

Luồng khí tức đột nhiên bùng phát này càng khiến Côn Bằng cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó.

Trong lúc Côn Bằng đang kinh nghi bất định, trong hư không đột nhiên vang lên một giọng nói trầm hậu.

"Kẻ nào dám huyên náo ở đây?" Giọng nói lãnh đạm, tràn đầy một luồng uy hùng cao cao tại thượng, sức mạnh cuồn cuộn dâng trào, chỉ một giọng nói cũng có thể khiến hư không sụp đổ, khiến trong lòng bọn Khổng Tuyên hiện lên một áp lực khổng lồ.

"Hả?

Thực lực của người này thật đáng sợ!" Khổng Tuyên thầm kinh hãi, ngay cả người luôn có tâm tính trầm ổn như hắn cũng không khỏi cảm thấy chấn động.

Thực lực của hắn đã sớm bước vào Chuẩn Thánh Nhị thi, ngay cả hắn cũng cảm nhận được áp lực, vậy thì thực lực của người này vô cùng đáng sợ rồi.

Tung hoành Hồng Hoang bao nhiêu năm, đại bản doanh của Tiệt Giáo là đảo Bồng Lai ở Đông Hải, nhưng Khổng Tuyên hoàn toàn không biết trong Đông Hải lại ẩn giấu một cường giả khủng bố như vậy.

Luồng khí tức này khiến Khổng Tuyên cảm thấy một cảm giác chán ghét, phảng phất như là kẻ thù trời sinh.

Khổng Tuyên không hiểu tại sao, nhưng Côn Bằng nghe thấy giọng nói này lại càng thêm chấn động.

“Là ngươi??” Côn Bằng đột nhiên kinh hô một tiếng, giọng nói có cảm giác ái ái, nhưng hắn cũng không quan tâm đến sự thất thố của mình.

Hắn dường như đã nhớ ra nơi này rốt cuộc ẩn giấu nhân vật nào.

Trong tam tộc đại chiến năm xưa, Côn Bằng mới sinh ra không lâu, chỉ là một nhân vật nhỏ, vì hình thái kỳ dị, vừa giống cá Côn vừa giống chim Bằng, nên bị Long tộc và Phượng tộc bài xích.

Hắn là một kẻ không thuộc về bên nào cả!

Đương nhiên, cũng không ai quan tâm đến một nhân vật nhỏ như vậy.

Hắn chỉ có thể ẩn náu trong một góc ở Bắc Hải, ngưỡng mộ nhìn những đại nhân vật tung hoành thời Hoang cổ.

Long Vương, Phượng Tổ, Kỳ Lân Lão Tổ.

Họ là những người thống trị thời đại Hoang cổ, ngay cả Hồng Quân năm xưa cũng phải lùi bước ba phần.

Trong số những cường giả thời Hoang cổ đó, có một người lại khiến Côn Bằng nhớ rất sâu sắc.

“Chúc Long ~” Côn Bằng run rẩy nói, mặt đầy kinh hãi, chấn động nhìn về hướng giọng nói truyền đến.

Hắn đã nhận ra cường giả ẩn giấu ở đây là ai.

Chính là đệ đệ của Long Vương, Chúc Long!

Vị cường giả thứ hai của Long tộc, một trong những cường giả mạnh nhất thời Hoang cổ.

“Cái gì, người này là cường giả Long tộc thời Hoang cổ, Chúc Long?” Giọng Côn Bằng tuy yếu ớt, nhưng ở đây ai mà không phải là cường giả một phương, tồn tại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, bất kỳ âm

thanh nào cũng không thoát khỏi tai họ.

Nghe Côn Bằng nói người ở đây là Chúc Long, tất cả mọi người đều chấn động.

"Không thể nào?

Long tộc chân chính đã sớm diệt vong rồi, sao Chúc Long còn sống được?" Long tộc Tứ Hải hiện nay căn bản không được coi là Long tộc chân chính, chỉ có thể là dòng dõi tạp nham của Long tộc.

Nếu không, huyết mạch Long tộc cường đại, dù có nhân quả thiên đạo gia thân, cũng không đến nỗi rơi vào cảnh thê thảm như vậy.

Kẻ mạnh nhất trong Long tộc Tứ Hải cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực sự đã làm mất mặt Long tộc Hoang cổ.

Tất cả mọi người đều cho rằng Long tộc Hoang cổ chân chính đã sớm diệt vong, nhưng bây giờ Côn Bằng lại nói ở đây ẩn giấu một người.

Chúc Long, đó là đệ đệ của Long Vương, cường giả thứ hai của Long tộc!

Lẽ ra phải cùng Long Vương tử trận rồi mới phải, lúc này lại xuất hiện ở đây, gã này thật sự là Chúc Long sao?

Chương 270

Nghe cái tên này, Khổng Tuyên và Kim Bằng đột nhiên có cảm giác bừng tỉnh.

"Chúc Long?

Chẳng trách!" Họ thầm nghĩ, chẳng trách họ luôn có cảm giác kỳ quái, dường như cảm thấy vô cùng chán ghét mọi thứ ở đây.

Nếu người ẩn giấu ở đây là Chúc Long, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Lai lịch của Khổng Tuyên và Kim Bằng không tầm thường, họ là do tinh huyết của Tổ Hoàng năm xưa hóa thành, là truyền nhân chính thống của Phượng tộc.

Mặc dù không phải là Phượng Hoàng chân chính, nhưng địa vị cũng cao quý.

Phượng tộc và Long tộc lại là tử địch trời sinh, trong trận chiến Hoang cổ năm xưa, tam tộc đã đánh đến mức nhuộm đỏ cả Hồng Hoang.

Cường giả Phượng tộc chết trong tay Long tộc không biết bao nhiêu mà kể, Khổng Tuyên và Kim Bằng đương nhiên sẽ chán ghét khí tức của Long tộc.

Đó là thứ đã khắc sâu vào huyết mạch cốt tủy của họ.

Long tộc Tứ Hải chỉ là một đám tạp long, căn bản không đáng để hai người họ liếc mắt, nhưng Chúc Long thì khác.

Luồng khí tức này đặc biệt mạnh mẽ, đã thức tỉnh ký ức trong huyết mạch của hai người, khiến họ vô cùng địch thị với Chúc Long.

“Ồ ~ hai tiểu tử huyết mạch Phượng Hoàng, cũng dám chạy đến đây?” Giọng nói lãnh đạm truyền đến, khiến Khổng Tuyên và Kim Bằng cảm thấy áp lực tăng vọt.

Họ đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh Nhị thi nhiều năm, thực lực thâm hậu, trong Hồng Hoang không ai sánh bằng.

Nhưng khi đối mặt với Chúc Long, vẫn cảm thấy nhỏ bé.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương, Chúc Long này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trong Hỗn Độn Thượng Thanh Thiên, ánh mắt Thông Thiên ngưng vọng nơi này, xuyên qua thời gian và không gian, phảng phất có thể biết được mọi chuyện.

Giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Hỗn Nguyên Kim Tiên!” Trảm Tam Thi đại đạo là pháp môn tu luyện do Hồng Quân sáng tạo, nhưng ở thời Hoang cổ, Hỗn Nguyên đại đạo mới là chính đạo.

Giống như Hắc Hùng Lão Tổ, căn bản không đi con đường trảm tam thi, mà đi con đường Hỗn Nguyên đại đạo.

Nhìn thì chỉ là một Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực lại có thể ngược đãi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chúc Long thân là đệ đệ của Long Vương, cường giả thứ hai của Long tộc, thực lực tự nhiên mạnh hơn Hắc Hùng Lão Tổ một chút.

Năm xưa đã trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Sau bao nhiêu năm tu luyện, tuy thực lực bản thân bị Thiên Đạo Hồng Hoang áp chế, nhưng cảnh giới của Chúc Long đã tăng vọt một cách điên cuồng.

Hắn đã đi rất xa trên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Theo như Thông Thiên thấy, Chúc Long đã chạm đến bình cảnh

của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Đông Hải Vực Sâu, chính là tên của một phương thiên địa này.

Ở nơi này, sức mạnh của Thiên Đạo bị áp chế đến mức yếu nhất, thiên cơ mông lung, nếu không phải Hồng Mông Tử Khí vô tình xông vào đây, ngay cả Thánh nhân cũng khó mà dễ dàng suy diễn ra được.

Hư không ở đây dị thường kiên cố, uy áp của bao nhiêu Chuẩn Thánh cũng không khiến nơi này vỡ nát chút nào.

Cũng chính nhờ sự đặc biệt của một phương thiên địa này, Chúc Long mới có thể ẩn náu bao nhiêu năm mà không bị phát hiện.

Có lẽ Thiên Đạo và Hồng Quân biết hắn trốn ở đây, chỉ là vì Long tộc đã trở thành quá khứ.

Chỉ cần Chúc Long không xuất hiện ở Hồng Hoang, không phá vỡ sự cân bằng của Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng sẽ không can thiệp vào sự sống chết của Chúc Long.

Bây giờ, Hồng Mông Tử Khí lại chạy đến nơi này, tám chín phần mười đã rơi vào tay Chúc Long.

"Ầm ~" Uy áp trời đất tứ ngược, biển cả cuộn trào vô tận, phong bạo mãnh liệt quét qua.

Hư không xé rách một hắc động, một thân ảnh khổng lồ từ trong đó bước ra.

Chỉ thấy toàn thân hắn đỏ rực, hình dạng tựa rồng, mặt mũi tựa người, uốn lượn khổng lồ mấy trăm vạn trượng, che trời lấp đất.

Hai con mắt hình tựa nhật nguyệt, trong truyền thuyết, Chúc Long có uy năng che trời lấp đất.

Mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm đen, đôi mắt đó có sức mạnh nhìn xuyên Hỗn Độn, chém đứt hư vọng.

Chính là Chúc Long!

Một Long tộc chân chính.

Ngay lúc này, đông đảo cường giả trong Đông Hải Vực Sâu đều mặt đầy chấn động, có một cảm giác phảng phất như quay về những năm tháng Hoang cổ.

Chúc Long, có thể là cường giả tam tộc duy nhất còn sống sót.

"Một phương trời đất này là cấm địa của Long tộc ta, chưa từng có ai đặt chân đến, kẻ tự tiện xông vào, chết." "Các ngươi, muốn chết?" Giọng Chúc Long lãnh đạm, thân ảnh khổng lồ mấy trăm vạn trượng kia trong nháy mắt biến mất không dấu vết, xuất hiện trước mắt mọi người là một trung niên nhân tướng mạo bình thường.

Thân hình không cao lớn, thậm chí có chút gầy gò, trông không có một chút khí thế nào, giống như một người bình thường sắp bước vào tuổi già.

Nhưng bọn Khổng Tuyên lại không dám xem thường chút nào.

Đây là một lão quái vật thật sự!

Xét về bối phận, đủ để sánh ngang với Hồng Quân.

"Chúc Long tiền bối, chúng ta đến đây không phải muốn mạo phạm tiền bối, mà là để tìm một món đồ, có chỗ nào làm phiền mong người lượng thứ." Khổng Tuyên hít sâu một hơi, giọng nói trầm ổn, chỉ là sâu trong ánh mắt ẩn giấu sự kiêng dè nồng đậm.

Long tộc và Phượng tộc là tử địch, hắn có thể cảm nhận được một luồng uy áp càng mạnh mẽ hơn từ trên người Chúc Long.

Theo hắn thấy, cảnh giới của Chúc Long e là có thể sánh ngang với Thánh nhân, nếu động thủ, e là cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng trọng nhìn Chúc Long.

Ai ngờ, nghe lời của Khổng Tuyên, Chúc Long lại lãnh đạm cười một tiếng.

"Đồ vật?

Là món đồ này sao?" Chúc Long nhàn nhạt nói, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu tím.

Giống như một con rắn nhỏ màu tím không ngừng uốn éo, tỏa ra một luồng sức mạnh huyền diệu thần bí, chính là Hồng Mông Tử Khí.

Thấy món đồ này xuất hiện trong tay Chúc Long, sắc mặt của đông đảo cường giả ở đây đều không tốt.

Chúc Long vốn là cường giả thời Hoang cổ, thời tam tộc đại chiến đã trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Bao nhiêu năm qua đi, thực lực chắc chắn sẽ càng thêm khủng bố.

Hắn cho người ta một cảm giác sâu không lường được.

Ở đây, nếu đơn đả độc đấu, e là không ai là đối thủ của hắn.

Hồng Mông Tử Khí đã rơi vào tay Chúc Long, muốn lấy lại e là không dễ dàng như vậy.